

Giới thiệu A Hạnh

Edit + Beta: Diệp Nhược Vân.

Tình trạng bản gốc: 293c + 2 ngoại truyện. Đã hoàn

Giới thiệu:

"Truyện kể về một cô nàng tiểu thư đài cát đã quen sống trong nhung gấm giàu sang đã xuyên vào một gia đình có gia cảnh nghèo khổ ở thời cổ đại. Liệu cô sẽ phải thay đổi ra sao để thích nghi với cuộc sống mới này,....."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Xuyên qua

Tổng Thiệu Lâm nằm trên giường, người đắp mấy cái chăn mỏng, trên chăn lại có ít quần áo, thế mà vẫn không ngăn được từng trận khí lạnh của mùa đông.

Nàng cuộn mình trong chăn, chăn màn ở đây có mùi. Ngày trước, nàng đắp đều là chăn lông ngỗng loại tốt nhất, vỏ chăn, ga giường mỗi ngày đều được thay, trừ mùi thơm quần áo ra, một chút mùi khác cũng không có. Nhưng bây giờ, nàng đang ở trong cái chăn có mùi khác thường, mà lại không có cách nào giải quyết.

Bởi vì nàng đang sốt. Toàn thân đều đau dữ dội. Bệnh đã rất nghiêm trọng. Đoán chừng chỉ còn có thể kéo dài được vài ngày nữa. Đây chính là kết quả nàng muốn.

Tuy nàng luôn nhắm mắt, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, thường xuyên có hai người khác nhau đến giúp này kéo chăn, hoặc là sờ chân nàng, một lớn, một nhỏ, một thô ráp, một mềm mại.

Nhưng Tổng Thiệu Lâm không muốn mở mắt xem bọn họ, nàng từ chối hết tất cả mọi thứ.

Lúc này, nghe tiếng cửa "kẹt kẹt", có người nhẹ nhàng đi đến, sau khi đi vào, đến bên cửa sổ, đóng lại (bởi vì nàng nghe được âm thanh đóng cửa sổ). Tổng Thiệu Lâm cũng không động, lòng suy nghĩ, đóng cửa sổ có ích gì? Nàng đã nhìn qua cái cửa sổ kia, rất nhiều chỗ giấy bị phá.

Đúng vậy, là giấy, không phải thủy tinh, nơi đây trời tối dùng đèn dầu, không phải đèn điện, người nơi này cũng mặc cổ trang, nam nữ đều để tóc dài.

Tổng Thiệu Lâm tự biết rõ chuyện gì xảy ra, nàng xem qua vô số tiểu thuyết xuyên không trên mạng, nàng ngày đó, ở lúc tai nạn xe xảy ra liền xuyên qua rồi. Thế nhưng vậy thì sao? Nàng nhất định phải tiếp nhận sao?

Bất kể là ở nơi nào đều giống nhau, bất kể là ở đâu, nàng đều cảm thấy cuộc sống không chút ý nghĩa, bởi vì mặc kệ nơi nào đều không có Kiều Tranh...

Người nọ sau khi đóng cửa sổ, đi tới bên giường. Tổng Thiệu Lâm nhắm mắt chặt, vẫn đang nằm im. Không cần lo cho nàng, hãy để nàng tự sinh tự diệt đi...

Vì sao? Nàng có một tình yêu nồng cháy, khi người yêu đi xa, cha mẹ liền đem nàng trở thành lễ vật đưa người khác. Chồng nàng ăn chơi trác táng, bạn thân nhất cùng chồng nàng lăn lộn cùng một chỗ...

Thì sao? Coi như xuyên qua thì sao? Nơi này nàng muốn sao? Nàng đã nản lòng, tâm nàng một mảnh hoang vu.

Vì vậy không nên để ý đến nàng, cho phép nàng tự sinh tự diệt đi, không chừng vài ngày nữa liền được giải thoát.

Nhưng người kia không nghe được nội tâm nàng đang gào thét, đem nàng nâng dậy, dựa vào ngực người kia. Tổng Thiệu Lâm cũng không phản kháng, nàng rơi vào một vòng tay nhỏ ấm áp, bả vai bé nhỏ, bộ ngực mềm mại, trên người còn có một mùi thơm nhàn nhạt.

Tổng Thiệu Lâm biết, đó là một nữ tử có gương mặt đẹp, nàng từng mở mắt nhìn, nàng biết người nọ gọi là "A Ngân".

"Tiểu muội, uống chút canh gừng đi, thế thì mồ hôi mới toát ra, bệnh sẽ khỏi!" Tiếng nói A Ngân ôn nhu, nghe là biết mười lăm, mười sáu tuổi.

Một mùi canh gừng phả vào mặt, Tống Thiệu Lâm vẫn không há miệng, mí mắt không cử động lấy một cái.

Tại sao phải khỏi bệnh? Cứ như vậy, xong hết mọi chuyện, không cần phải chịu đau khổ, lòng sẽ không bao giờ đau nữa. Nàng không có hứng thú muốn biết rõ cái thế giới này, bất kể là gì, nàng đều không hứng thú, nàng mệt mỏi quá, nàng muốn nghỉ ngơi.

Lại có một người đi tới, người này bước chân trầm ổn, Tống Thiệu Lâm biết rõ, người này là phụ thân của thân thể này.

Hắn đi đến bên cạnh A Ngân, lo lắng hỏi: "Thế nào rồi? A Hạnh vẫn chưa tỉnh?"

"Đúng vậy a, cho muối ấy ăn cũng không ăn, một mực hôn mê, bây giờ phải làm thế nào mới được, thực sự khiến con rất sốt ruột." Giọng nói A Ngân tràn ngập lo lắng ân cần, có thể thấy nàng rất quan tâm tiểu muội.

"Có lẽ nên tìm đại phu nhìn em con một chút, thế nhưng nhà...Ài..."

Nhà này rất nghèo, vô cùng nghèo, thức ăn họ nấu cho nàng đều là từ loại hạt gì đó nấu thành cháo, mùi vị rất quái dị, đừng nói nàng đang không có tâm tình để ăn uống, coi như là có cũng không thể nuốt xuống. Ngày trước đều là gạo thượng đẳng trộn cùng ít quả hạnh, dùng máy nghiền nát, rồi từ từ nấu, sau khi nấu chín, rắc dừa lên trên cùng ít đường. Đó là một loại đồ ăn tinh xảo, nhưng nàng cũng chỉ ăn mấy có ngậm rồi thôi.

"Nếu không... cha! Cha hãy đáp ứng cửa hôn nhân mà Lục bà nói đi, tiền sinh lễ có thể dùng cho tiểu muội chữa bệnh, cha cũng có thể mua một chiếc xe ngựa chở đồ cho khách, không phải đi ra bến tàu chuyển hàng cực khổ nữa."

"Không được, A Ngân, ta sao có thể cho con về làm thiếp người ta? Hồ Hưng kia nổi danh ham mê nữ sắc, đã có một vợ ba thiếp rồi, còn muốn nạp con... Cuộc sống sau này sẽ không dễ chịu."

A Ngân nhỏ giọng khóc: "Thế nhưng mà cha ơi, giờ còn có biện pháp khác sao? Hồ gia cùng với Tấn Vương có quan hệ họ hàng, nếu như nhà mình không đồng ý, chỉ sợ về sau không sống nổi trong thành. Hơn nữa bệnh của tiểu muội cũng cần đại phu khám bệnh!"

Người cha thở dài, sau đó nhẹ nhàng nói: "Chuyện này đừng đáp ứng vội, về phần tiền thuốc men của A Hạnh. Cha sẽ nghĩ biện pháp."

A Ngân từ trên giường đứng lên: "Cha, bên ngoài tuyết đóng dày thế kia, bốn cửa đều đóng cửa, không có thuyền cập bờ, không có hàng để chuyển a!" Chính là vì như thế nên trong khoảng thời gian này nhà càng khó khăn.

"Ta đi lên núi chém củi bán, trời lạnh như thế, củi lửa nhất định có giá tốt."

Giọng A Ngân tràn đầy lo lắng: "Nhưng mà núi cao đường trơn, cha lại...! Hay đừng đi, chúng ta nghĩ biện pháp khác!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

"Không có việc gì, cha có thể làm, A Hạnh bệnh không thể để lâu hơn được nữa, sốt cao không giảm, lại không ăn được gì, ta thực sợ..." Giọng ông có chút nghẹn ngào.

"Ta đi đổi lấy ít tiền, mua thêm chút gạo về nấu cháo, sẽ bồi bổ cho A Hạnh."

Tống Thiệu Lâm nghe đến đó không khỏi cảm động, nhà này tuy nghèo, nhưng giữa họ lại có sự dịu dàng nồng đậm, rất quan tâm, chiều cố lẫn nhau. Mà nàng, tuy rằng ở nhà giàu sang, xa hoa, nhưng vẫn không nhận được tình thân.

A Hạnh này so với bản thân thật sự hạnh phúc hơn rất nhiều, đáng tiếc là mệnh bạc, nhỏ như vậy đã chết rồi, nếu không nàng cũng không xuyên qua.

"Cha..." A Ngân dường như vẫn muốn khuyên can, Tống Thiệu Lâm cũng biết tại sao A Ngân một mực cản ông, vì cha nàng là một người tàn tật, một cánh tay ông đã gãy.

Tống Thiệu Lâm cũng không đành lòng muốn ông vì nàng mà mạo hiểm đến nơi băng tuyết kia, nàng muốn nói, nhưng quá nặng đầu, toàn thân mềm nhũn, vốn bệnh đã nghiêm trọng, hơn nữa vài ngày không ăn gì, toàn thân không một chút sức lực nào. Yết hầu giống như bị lửa đốt, đau đớn khó chịu, muốn nói cũng không được.

Trì hoãn một lúc, người cha đi ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại A Ngân lo lắng nói to: "Cha, nhớ cẩn thận!"

Thời gian sau đó, A Ngân không ngừng đi lại trong phòng, cách một khoảng thời gian lại chạy ra cửa nhìn một chút. Tống Thiệu Lâm giờ đầu óc quay cuồng, nhưng vẫn cố gắng chú ý đến ngoài cửa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, A Ngân vô cùng lo lắng, lăm bằm:

"Trời đã tối, cha như thế nào vẫn chưa về, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì. A! Phi, phi, phi. Sắp sang năm mới rồi, không nên nói lung tung."

Tổng Thiệu Lâm vẫn muốn chờ một lát, nhưng thần trí mơ màng, đầu nóng hằm hập, nằng chóng mặt mà mê man ngủ mất.

Cũng không biết qua bao lâu, Tổng Thiệu Lâm bị tiếng ầm ĩ ngoài cửa là thức giấc, A Ngân nhảy dựng lên, chạy ào ra cửa. Bên ngoài có người hô to:

"A Ngân, mau ra đây, cha ngơ từ trên núi lăn xuống, chân bị thương rồi!"

"Cái gì?" A Ngân hét to, nằng chạy vội ra ngoài, không bao lâu liền nghe tiếng A Ngân khóc: "Cha! Người làm sao thế này? Cha, người trả lời con đi."

Có người trả lời nằng: "Cha ngơ không biết nằm ở chân núi trong bao lâu, nếu không phải ta lên núi kiếm củi, chỉ sợ bây giờ vẫn còn trên đó, ngơ mau đỡ hân vào nhà, nấu bát canh gừng đi! Cũng không biết lạnh có bị nhiễm bệnh không?"

"Cảm ơn Lưu thúc, Lưu thúc có thể giúp ta đỡ cha vào trong phòng được không, ta một người khó có thể làm."

"Được, không có vấn đề gì, nhanh tìm đại phu cho cha ngơ, chân cha ngơ có thể tốt lên, không nên chậm trễ."

A Ngân dừng lại một chút, nhỏ giọng đáp: "Vâng, ta đã biết..."

Mọi người đưa cha A Ngân vào phòng bên cạnh. Qua một lúc liền nghe thấy A Ngân nói cảm tạ cùng âm thanh tiến đưa.

Sau đó nghe được tiếng bước chân vang lên không ngừng từ phòng bên, đại khái chắc là vội vàng thay quần áo, cho cha uống canh gừng. Tổng Thiệu Lâm nghe đến đó, không kiên trì tiếp được, lại chìm vào hôn mê.

Khi tỉnh dậy thì nghe được tiếng người lạ, âm thanh già nua:

"Cô nương theo đơn này đi bốc thuốc là được, về phần người bệnh kia, vết thương trên đùi có chút nghiêm trọng, ta cho ông ấy đắp được, trong 100 ngày không nên đi lại."

"Vâng." A Ngân ở bên cạnh nhẹ giọng đáp.

Tổng Thiệu Lâm kinh ngạc, A Ngân vậy mà lại mời đại phu, nằng ấy lấy đâu ra tiền? Chẳng lẽ... Thật sự đã đáp ứng gả cho Hồ gia làm thiếp?

Biết rõ là một cái hố lừa cũng không chùn bước mà nhảy vào. Vì muốn cứu muội muội cùng phụ thân, hy sinh bản thân mình sao?

Tổng Thiệu Lâm vô cùng kinh ngạc, ở thế giới của nằng, chưa từng thấy kiểu người này, vì mình mà hy sinh người khác mới chiếm đa số.

Thuốc đại phu kê rất hiệu quả đấy, lần này A Ngân cho nằng uống thuốc, không biết như thế nào nằng không còn cự tuyệt nữa, từng ngậm nuốt xuống, thuốc này là A Ngân dùng hạnh phúc suốt đời đổi về, nằng có thể nhẫn tâm không uống sao?

Uống thuốc hai ngày, Tổng Thiệu Lâm cảm thấy cơ thể tốt hơn nhiều, đã xuống được giường, vết hầu cũng không còn đau đớn. Cái thế giới này y thuật không tệ, không có thuốc hạ sốt cũng có thể khỏe nhanh như vậy. Từ lời A Ngân nói, Tổng Thiệu Lâm biết được, cha A Ngân đã không có gì đáng ngại, giờ chỉ cần tĩnh dưỡng tốt.

Bình thường, nằng sẽ cùng A Ngân nói chuyện. Nhưng A Ngân vẫn chưa cho nằng đi lại nhiều. Nằng ấy nấu cháo dứt nằng(A Hạnh) ăn. Vẫn còn gạo sao? Xem ra đã thật sự nhận lễ hồi rồi, bằng không làm sao đột nhiên có nhiều tiền như thế?

Hôm nay A Ngân lại nấu cháo trắng mang đến giường cho Tổng Thiệu Lâm, dứt từng muỗng cho nằng.

Không phải gạo gì mới, có mùi vị, nhưng so với cháo gì gì đó lúc trước đã là tốt hơn nhiều rồi. Tuy rằng Tổng Thiệu Lâm vẫn còn có chút khó nuốt. Nhưng thứ nhất là A Ngân nhìn nằng tha thiết, nghĩ tới A Ngân vì nằng làm tất cả, Tổng Thiệu Lâm không khỏi mềm lòng. Thứ hai là nằng thật sự đói bụng, giống như đã lâu không ăn đồ ăn.

Lúc trước, bị bệnh không thấy đói, giờ bệnh đã khỏi, liền cảm thấy dạ dày trống rỗng. Vì vậy, cháo A Ngân đem tới nằng từng ngậm, từng ngậm nuốt xuống.

"Tiều muội..." A Ngân đột nhiên ngừng lại, cúi đầu, vẻ mặt ảm đạm: "Hai ngày nữa tỷ phải đến Hồ phủ rồi. Chân cha không tốt, tay lại bất tiện, cuộc sống về sau muốn muội chiếu cố nhiều, tỷ không thể thường xuyên về thăm."

A Ngân ngẩng đầu, hốc mắt đỏ nhìn Tổng Thiệu Lâm. Làn da trắng nõn, lông mày lá liễu cong cong, hai mắt thật to, môi đỏ, dáng người đầy đặn, đúng là thiếu nữ thời kỳ đẹp nhất. Loại sắc đẹp này lại sinh ra nơi không quyền thế, nghèo túng, tất nhiên sẽ bị người khác dòm ngó.

Tổng Thiệu Lâm không nhịn được mà nói: "Tỷ tỷ không nên đi, sẽ không vui về".

Cùng nữ nhân khác tranh một người nam nhân thì làm sao vui về? Loại chuyện này nằng thấy nhiều, tự nhiên rõ ràng. Hơn nữa A Ngân nhìn trái nhìn phải

cũng không giống người có tâm cơ thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tình thân cũng rất đáng quý

Vành mắt A Ngân đỏ lên, lộ ra vẻ niềm đam mê đáng yêu, khiến khuôn mặt nàng lại thêm nét yêu kiều. Nàng cúi xuống nhẹ nhàng nói:

“Tiểu muội, tỷ cũng không muốn đi, tỷ nguyện ý gả cho một nam nhân trung thực trong thôn, hoặc là một người thợ nhỏ bé, chỉ cần hân thật lòng với tỷ, toàn tâm toàn ý với tỷ. Tỷ nguyện ý vì hân mà lo việc trong nhà, sinh con dưỡng cái. Nhưng vận mệnh không phải do tỷ...”

Nước mắt nàng một giọt lại một giọt rơi xuống tay A Hạnh (giờ ta sử tên nhân vật luôn nha), trong suốt và sáng long lanh.

“Tỷ cũng không biết tại sao Hồ Hưng kia biết tỷ, bảo với Lục bà, nhất định bắt tỷ làm thiếp, nghe nói, nếu không đồng ý sẽ khiến nhà ta không sống nổi trong thành. Tiểu muội, muội cũng biết, phụ thân ở chiến trường mất một cánh tay, dựa vào tiền bù của triều đình mới mua được mảnh đất này, thân thể người bất tiện, vất vả lắm mới dựng lên căn nhà, nếu rời đi thì có thể đi đâu?”

“Tỷ cũng không muốn phụ thân vì tỷ mà bận tâm. Hồ gia là thương gia giàu có, ta gả đi, cuộc sống của nhà mình sẽ tốt hơn một chút. Hơn nữa, lễ hỏi tỷ cũng đã nhận, không còn có thể thay đổi, hai ngày nữa, Hồ gia sẽ phái người tới đón.”

A Hạnh nhìn không được cầm chặt tay nàng: “Tỷ cái gì đều nghĩ cho nhà mình, tỷ sao không nghĩ cho bản thân? Hồ Hưng kia đã có bao nhiêu thê thiếp rồi, về sau không biết sẽ có thêm bao nhiêu nữa, cuộc sống của tỷ sẽ không dễ chịu. Chúng ta đem lễ trả lại không được sao?”

Nàng cũng biết, bây giờ nói những lời này đã muộn, nhưng nàng không cách nào nhìn nữ tử thiện lương này đi chịu khổ.

A Ngân lắc đầu, buồn bã nói: “Lễ tỷ đã dùng nhiều, không thể trả. Huống hồ cuối cùng con gái vẫn phải lập gia đình, tỷ chấp nhận số phận... Hơn nữa, nam nhân giàu có một chút đều có thiếp thất, xuất thân như tỷ chỉ có thể làm thiếp. Tiểu muội, tỷ không cầu vinh hoa phú quý, tỷ chỉ cầu một nơi nương nhờ, có thể khiến cuộc sống hai người tốt lên một chút cũng hài lòng, muội không nên vì tỷ mà lo lắng, tỷ sẽ tự chịu khổ bản thân.”

A Hạnh biết rõ chuyện đã không thể cứu vãn, nhà nghèo như vậy, nào có tiền để trả cho người ta, dù có náo đến công đường thì cũng là nhà mình không có lý. Huống chi nghe A Ngân nói Hồ gia lại có chút thế lực, muốn hỏi hôn cũng không dễ dàng. A Hạnh thở dài, trong lòng có chút khổ sở.

A Ngân quá hồn nhiên, nghĩ Hồ gia quá đơn giản, nàng còn trẻ lại đẹp như vậy, nhất định sẽ trở thành đích của thê thiếp khác, Hồ Hưng hiện tại có lẽ đối với nàng có vài phần hứng thú, còn có thể bảo vệ nàng, nhưng một khi đã hết mới lạ, Hồ Hưng còn có thể để ý nàng được sao? Đến lúc đó, A Ngân làm thế nào để đối mặt với sự khiêu khích của người khác, nàng như thế nào sống được ở Hồ gia?

A Hạnh trong lòng vô cùng lo lắng, A Ngân lại không biết những suy nghĩ của nàng, tiếp tục đem cháo dứt cho A Hạnh, một bên giã dò nàng:

“A Hạnh, muội cũng không còn nhỏ, vài tháng nữa là mười ba tuổi rồi. Tỷ tỷ đi rồi, muội nhất định phải hảo hảo chiều cố phụ thân, nương mát sớm, chúng ta đều do một mình phụ thân nuôi lớn, gian khổ bao nhiêu muội cũng biết ít nhiều, tiền sinh hoạt sau này, mỗi tháng ta sẽ nghĩ cách gửi một ít về, muội nhớ tiết kiệm, giúp đỡ phụ thân mua cỗ xe ngựa, như vậy phụ thân về sau không cần vất vả đi vác hàng.”

A Ngân nói liên miên một hồi, thấy tiểu muội không chút phản ứng, liền ngẩng đầu lên nhìn: “A Hạnh, muội nghe tỷ nói gì không?”

A Hạnh sao không nghe nàng nói, chẳng qua là đang suy nghĩ. Nàng thật sự muốn ở nơi này sống sao? Ở nơi không có Kiều Tranh, nàng thật sự sẽ quan tâm?

A Ngân hỏi thấy nàng không trả lời, nước mắt lại thi nhau rơi: “A Hạnh, ta biết rõ một mình muội chiều cố phụ thân rất khó, nhưng tỷ không có biện pháp nào khác, tỷ sẽ cố tìm cách khiến cuộc sống hai người tốt hơn, sẽ không để hai người sống khổ quá lâu, muội có tin tỷ không?”

Hai mắt đen thê lương nhìn A Hạnh không chớp, trong mắt có lệ quang trong suốt, cái nhìn bi thương mà chân thành.

A Hạnh thấy trong lòng ấm áp, coi như nơi này không có Kiều Tranh, nhưng mà có cái khác khiến nàng lưu luyến. Ví dụ như là sự quan tâm và ôn nhu của A Ngân đối với nàng, ví dụ như phụ thân yêu thương, yêu quý nàng hết mực.

Không chỉ có tình yêu mới là quan trọng, tình thân cũng rất đáng quý, đáng ngưỡng mộ, kiếp trước tình thân với nàng quá giả dối, toàn là vì lợi ích. Tình thân thuần túy, không chút vấy bẩn như này mới là thứ nàng muốn mà không có được. Cho dù là vì phần tình cảm này, nàng cũng phải nỗ lực mà sống.

Phụ thân dù thiếu một cánh tay không để ý tới an nguy bản thân, còn lên núi tuyết hiểm trở kiếm tiền thuốc men, hoàn toàn là đem nàng để vào trong tâm.

Nàng giữ chặt tay A Ngân, nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, A Hạnh nhất định sẽ chiều cố tốt phụ thân, tỷ ở Hồ gia cũng phải tự chịu khổ bản thân, không nên quá quan tâm chúng ta, cô nương xuất giá vẫn nhờ nương nhà mẹ đẻ, sẽ bị lão... phu quân không thích.”

Nghe nàng nói xong, A Ngân không khỏi nín khóc, mỉm cười, sáng giọng nói: ” Ngươi một tiểu cô nương, từ khi nào mà biết được những thứ này!”

Trong lòng A Hạnh căng thẳng, thiếu chút nữa là quên mất bản thân không phải tiểu cô nương mười ba tuổi, về sau phải chú ý mới được, người cổ đại rất mê tín, nếu biểu hiện so với trước kia quá khác nhau, hoặc không giống người bình thường, khó đảm bảo sẽ không có người nghĩ mình bị yêu ma nhập vào.

May đây là tỷ tỷ yêu thương mình, đổi lại là người khác, không chừng đã nghi ngờ. A Hạnh lưng toát mồ hôi lạnh, nàng cúi đầu xuống, ấp úng nói:” Muội... cũng là... nghe người khác nói thế.”

A Ngân cười:” Là nghe A Hi nói đi. Muội về sau đừng nghe nàng ấy nói lung tung, nàng ấy tuy rằng hơn muội một tuổi nhưng không có chút nào chịu ngồi yên, giờ phải xem nàng ấy sau khi kết hôn có thể thay đổi không.”

“Kết hôn?” A Hạnh mở to hai mắt, lớn hơn nàng một tuổi, mới 14 thôi a, nàng biết cô nhân kết hôn sớm, nhưng mà thế này cũng quá sớm đi.

“Đúng vậy, nghe nói tam thẩm đã giúp nàng ấy tìm được phu quân, là gã con lớn nhất Vương Bá nhà mở tiệm mì đầu đường, sang năm sẽ về nhà chồng rồi.” A Ngân nhìn A Hạnh, đột nhiên mỉm cười:

“Lại nói A Hạnh cũng không nhì, muội yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ giúp muội tìm một lang quân tốt, sẽ không để muội đến làm thiếp nhà người ta.”

A Hạnh sắc mặt buồn bã, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ, tỷ cũng đừng chỉ quan tâm cho muội, muội còn nhỏ, sau hãy nói, thân thể phụ thân không tốt, hiện tại quan trọng nhất là chiều cổ phụ thân thật tốt.”

Lòng nàng đã sớm ở lại thế giới kia, ở trên người nam tử ôn nhu như nước đó, đoạn tình cảm nàng dốc hết nhiệt tình tuổi trẻ, tất cả trái tim. Nàng bây giờ không còn khả năng, cũng như không muốn yêu bất kì ai nữa rồi.

A Ngân vẻ mặt ngưng trọng:”Muội nói đúng, là tỷ sơ sót.”

A Ngân bê cháo trên tay giúp A Hạnh ăn, giúp nàng lau sạch sẽ mặt, dặn dò nàng nghỉ ngơi tốt, liền đi ra khỏi phòng.

Hôm sau, A Hạnh rời giường liền đi thăm phụ thân, nhìn thấy ông ngoài trừ chân bị thương bên ngoài cũng không đáng lo mới yên lòng.

Lý Nhuận Phúc nhìn thấy tiểu nữ nhi đã khá hơn, trong lòng hết sức vui vẻ. Ông gọi A Hạnh đến, để nàng ngồi bên giường, quan tâm hỏi:” Thân thể không sao chứ.”

A Hạnh nhìn ông, theo đạo lý, nam tử cổ đại kết hôn sớm, sinh con cũng sớm, hẳn có lẽ khoảng chừng ba mươi tuổi, ở hiện đại mà nói chính là tuổi mà nam tử có sức quyến rũ nhất, thế nhưng người trước mặt có vẻ mặt vất vả gian nan, hai bên tóc mai đã có chút tóc trắng, nhìn qua như là bốn mươi tuổi, liền biết là cuộc sống khổ cực.

“Con đã tốt hơn nhiều, chân người còn đau không?” A hạnh muốn nói phụ thân, thế nhưng âm thanh “phụ thân” giống như bị kẹt, chính là không nói ra được. Rất không quen.

Lý Nhuận Phúc vẻ mặt yêu thương, đưa cánh tay cụt lên nhẹ nhàng vuốt ve tóc của nàng nói:” Chân phụ thân đã hết đau rồi, A Hạnh không nên lo lắng a! Chờ phụ thân khỏe hẳn, lại đến bến tàu chuyển hàng, kiếm tiền mua thịt cho A Hạnh ăn.”

Giọng nói của ông vô cùng ấm áp, lời nói thật thà ôn nhu, lại nặng nề là đâm vào lòng A Hạnh, mũi nàng đau xót, tự nhiên như vậy mà nói: “Phụ thân.”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cuộc sống mới

Hai ngày sau, Hồ phủ đã đưa kiệu đến, đem Lý Ngân đi.

Không có mũ phượng, khăn trùm, không có kiệu hoa, càng không có kèn hay pháo. Chỉ có hai kiệu phu nâng cỗ kiệu nhỏ màu xanh.

Lý Ngân mặc áo hoa màu hồng phấn, dưới là váy dài vàng nhạt lẫn hồng, trên đầu kết thành búi tóc, cắm một cây trâm phi thúy Lưu Kim, cả một thân điểm lệ này tất nhiên là do Hồ gia sáng sớm chuẩn bị. Vốn dung nhan A Ngân thanh tú lại trải qua một hồi tô điểm trái chuột cùng trang phục hoa gấm, càng lộ vẻ thiên kiều bá mị, rung động lòng người.

Lý Ngân nước mắt lưng tròng nhìn muội muội nhà mình, nghìn dặn vạn dò, nhất định phải hảo hảo chiều cổ phụ thân. A Hạnh lời kéo tay A Ngân, khổ sở mà không nói nên lời, biết là đã không còn cách nào, chỉ có thể thăm cầu nguyện Hồ gia đối đãi với nàng ấy tốt một chút, làm cho nàng ấy có thể sống yên ổn qua ngày. Nhưng khi nhìn thấy vẻ xinh đẹp không thể che dấu thì lại cảm thấy cuộc sống sau này của A Ngân sẽ không yên bình.

Lý Nhuận Phúc nằm ở trên giường không thể cử động, đau lòng chứng kiến con gái mình một mực yêu thương phải đi làm thiếp cho một kẻ ham mê sắc đẹp, nhưng ông là người trung thực lương thiện, không quyền không thế nên càng không có biện pháp nào, chỉ đành oán hận bản thân vô dụng mới khiến con gái chịu khổ. Ông không ngừng thở dài, khóe mắt ẩm ướt, thanh âm nghẹn ngào.

Lý Ngân quỳ trước giường phụ thân, nặng nề dập đầu ba cái, lúc ngẩng đầu lên thì nước mắt đã ràn rụa.

Cứ như vậy, A Hạnh cùng phụ thân rung rung tiễn biệt A Ngân, cỗ kiệu nhỏ màu xanh đem nàng tới nơi phồn hoa nhà cao cửa rộng.

Sau khi Lý Ngân xuất giá, trong nhà chỉ còn hai người, A Hạnh cùng Lý Nhuận Phúc. Lý Nhuận Phúc chân bị thương không thể động, mọi việc tự nhiên rơi toàn bộ lên người A Hạnh.

A Hạnh đi tới đi lui trong nhà, có cảm giác luống cuống chân tay, trong lòng quả thật lo âu. Kiếp trước nàng là thiên chi ngọc điệp, trong nhà ngay cả đến chân màn còn không cần động tay, thậm chí là trước khi tắm cũng sẽ có người hầu bị nước cho. Hiện tại nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời càng ngày càng tối, đã đến giờ làm cơm.

Muốn nàng làm cơm tối sao? Nhưng phải làm như thế nào? A Hạnh đi vào trong bếp.

Nhà này thật sự có thể dùng từ chỉ có bốn bức tường để hình dung. Các phòng đều rất nhỏ, tính thêm một phòng bếp tất cả cũng chỉ khoảng 100m vuông, ngoài ra chỉ có 1 cái sân nhỏ. Ở thành phố nơi nàng sinh sống, nhà tối thiểu cũng 1 nghìn mét vuông.

Nhưng ở trong này thật sự không có gì cả, nghe A Ngân nói, đây là nhà phụ thân mua, nó rẻ nhất vì cũ lắm rồi. Cũng bởi vì cũ nát nên trên mái nhà có rất nhiều chỗ bị tốc lên, mà sàn nhà cũng rất gỗ ghè, đoán rằng khi trời mưa sẽ bị dột, sàn cũng sẽ có nước đọng. Có thể tưởng tượng ra khi đó sẽ không khác mấy một phòng toàn nước, may rằng từ lúc nàng đến đây, lão thiên gia không có mưa, loại chịu khổ này chưa được hưởng qua. Bất quá nàng sẽ tiết kiệm chút tiền, nhất định phải gọi người đến tu sửa.

Nhà có một sảnh đường, hai gian phòng, Lý Nhuận Phúc một gian, A Hạnh tỷ muội một gian. Trên cơ bản trong nhà không có đồ gì nhiều. Ở sảnh đường có một chiếc bàn bốn chân, bốn ghế gỗ dài, có cò một chiếc tủ. Trong phòng thì chỉ có một chiếc giường gỗ, trong phòng A Hạnh có thêm một tủ nhỏ để quần áo, mà phòng Lý Nhuận Phúc tủ quần áo cũng không có, quần áo trực tiếp vắt lên đầu giường.

Cái này khiến A Hạnh khó có thể tưởng tượng nổi, nàng không rõ, họ làm sao có thể ở trong hoàn cảnh này mà sinh hoạt lâu như vậy. Bất quá xem ra nàng sẽ rất nhanh hiểu được, bởi vì chắc chắn nàng cũng sẽ ở nơi nàng sống một thời gian.

A Hạnh đi vào phòng bếp. Trong này có dùng bùn đất đắp lên một cái bếp lò, phía trên là một cái bát tô đen xỉ. Sau khi bệnh tình có chuyển biến, nàng cũng đã xem A Ngân nấu nấu cơm, nhìn qua không quá khó khăn, hiện tại nàng đã không còn là thiên kim nhà giàu, nàng chẳng qua là Lý Hạnh bán hàn, vậy mà lại nhận được yêu thương cùng quan tâm, nàng cũng muốn làm gì đó hồi đáp.

Không phải chỉ là nấu cơm thôi sao? Nhớ năm đó lúc nàng trốn gia đình, không phải cũng đã nghĩ nên vì hắn mà giặt quần áo nấu cơm sao? Tuy rằng cuối cùng không thể thành công, nhưng mà nàng thật sự muốn làm một cái gì đó, cũng không phải là làm không được.

A Hạnh trong phòng bếp tìm tòi, ở trong vạc tìm được gạo trắng, mà giỏ rau bên cạnh có cả cà rốt, củ cải trắng và rau cải, đều là Lý Ngân trước khi đi đã mua.

A Hạnh đem bàn tay nhỏ cắm vào trong vạc gạo, gạo từ kẽ ngón tay chảy xuống, nàng nhìn rồi nghĩ: Nấu cơm cũng không quá khó nhỉ?

Nàng bắt chước A Ngân khi nấu cơm, đầu tiên đem nồi lớn rửa sạch, sau đó đem gạo đổ vào trong một chậu gỗ nhỏ, rửa sạch sẽ, nhưng mà cần bao nhiêu nước đây? Khi A Ngân nấu không chú ý nhìn. Thường nghe trên TV nói nấu cơm thiếu nước sẽ bị cháy khét, còn cho cho nhiều nước sẽ tương đối an toàn.

Nghĩ thế, nàng bỏ thêm một gáo lớn nước, để chậu gỗ trên giá rồi phủ lá lên.(sợ chộm chẳng??)

Tiếp theo là nhóm lửa, ở đây toàn dùng củi với củi khô. A Hạnh đốt chút củi khô vào, lấy ra hộp quạt, nhưng bất luận nàng làm gì cũng không thể thổi được lửa, một lúc sau thì khói dày đặc bay ra, làm nàng không mở được mắt, liền chạy qua một bên, tựa vào bức tường ho khan dữ dội, nước mắt chảy ra.

Cái này là không có lửa mà có khói đi?? Mặt trời đã tối rồi, bữa tối còn chưa xong, cha chắc đã đói bụng rồi.

Đang lúc nàng vừa vội lại lóng ngóng, một giọng nữ trong trẻo truyền đến:

“A Hạnh, A Hạnh!”

Ngay sau đó một hồi tiếng bước chân hướng bếp đi tới:

“A Hạnh, người đang làm gì thế?” Người đó rất nhanh đã ở bên cạnh nàng, một bên vỗ lưng nàng, vừa hỏi.

A Hạnh ngẩng đầu, nhìn người nọ, là một tiểu cô nương tầm mười ba mười bốn tuổi, mắt to và sáng, rất đáng yêu. A Hạnh đã gặp qua nàng hai lần, nàng là A Hi mà A Ngân đã từng nhắc đến.

A Hi nhìn vào trong bếp, hiểu rõ.” Không thể nhóm lửa sao? Ta tới giúp người.”

Nói xong liền đi đến cạnh bếp, động vài cái là lửa đã cháy lên. A Hạnh thở dài một hơi, vội vàng nói cảm ơn.

A Hi thìn nàng kỳ quái nói:” A Hạnh, người trước kia nhóm lửa so với ta còn nhanh hơn, hôm nay làm sao vậy?”

A Hạnh trầm nghĩ, nàng trước kia đến bếp lò còn chưa nhìn thấy qua đó, huống chi là loại kỹ thuật cao này. Nàng ấp úng trả lời:” Hai ngày này vẫn chưa được thoải mái. Chân tay có chút lóng ngóng.”

A Hi gật gật đầu nhỏ:” Cũng khó trách.” Nói xong cẩn thận nhìn nàng một hồi.

“Người lần này sau khi bị bệnh, cái cằm nhỏ đi nhìn rất xinh nha. Tỷ muội các người ở đây nổi danh mỹ nhân, hôm nay tỷ người lập gia đình rồi, rất nhanh cũng sẽ đến phiên người.”

Nói đến chuyện này, trong lòng A Hạnh liền thấy không thoải mái, nàng nhàn nhạt nói:” Ta sẽ không lập gia đình.”

A Hi lấy tay che miệng cười, sau đó ngồi xuống trước bếp lò, vừa chỉnh lửa, vừa nói:” Ta trước kia cũng nói như thế, thế nhưng...” Nàng ngừng lại, trên mặt hơi ửng đỏ, A Hạnh lúc này mới nhớ tới nàng đã hứa hôn với Liễu gia nhà người ta. Không khỏi cảm thán một tiếng, nữ tử thời cổ đại kết hôn quá sớm, nàng ngồi nhìn học tập động tác của A Hi, sau đó không nhịn được hỏi nàng:” Người cũng sắp sửa gả đi rồi.”

A Hi quay đầu nhìn nàng cười, ánh mắt được tia lửa phản chiếu sáng long lanh:” Ừ, nương ta kể, chờ sang năm ta vừa đến cập kê liền thành hôn.” Ánh mắt nàng vui vẻ, trong đó lại lộ ra nét ngưng ngưng, nhìn cũng rất động lòng người.

A Hạnh không khỏi nghĩ, nàng khi xưa lập ra đình chắc không có đáng về này. Lúc đó nàng đâu có vui vẻ gì.

“Người không thấy người còn nhỏ sao?”

A Hi lại hướng bếp lò thêm chút củi.” Không nhỏ, nương ta nói, chuyện này đến tuổi nên sớm lập gia đình. Đến khi 18 tuổi, liền khó làm.” Nàng dừng lại rồi nói tiếp:” Nương ta còn nói, nhà các người sẽ có ngày tốt lên.”

A Hạnh nhàn nhạt cười:” Đúng không?”

A Hi dùng sức gật đầu:” Đúng vậy a, nương nói Hồ gia là nhà giàu nhất trong thành, A Ngân tỷ gả đi mặc dù làm thiếp, nhưng nhất định sẽ được hưởng phúc, hơn nữa nhà họ cùng với Tần vương có quan hệ họ hàng. A Ngân tỷ đẹp như vậy, nhất định sẽ được sủng ái, về sau các người liền vui vẻ rồi!”

A Hạnh rất ngạc nhiên, ruột cuộc Tần vương này là vương gia như thế nào, nhưng lại không dám hỏi trực tiếp, ở đây mọi người đều biết, mà mình lại đi hỏi như vậy chẳng phải rất kỳ quái sao? Cho nên nàng hỏi bóng gió A Hi:” Hồ gia cùng Tần vương là quan hệ họ hàng như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thế giới xa lạ

A Hi cầm lấy một thanh củi đang cháy, nghịch ngợm đâm qua lại trong lò, nói:” Nghe nương ta cùng Lục bà nói chuyện, hình như là chủ mẫu Hồ gia và Tần Vương phi là thân thích gì đó. Hồ gia có thể làm ăn lớn đến như thế, cũng là bởi vì có Tần Vương che chở.”

A Hạnh nghĩ, Tần Vương sẽ không làm không công mà đi che chở, ở giữa không biết có được bao nhiêu chỗ tốt đâu, hoặc sau lưng ông chủ chính là Tần Vương cũng không chừng, chỉ là không dám rêu rao, nên mới đưa Hồ gia ra để làm bìa. Bất quá, những thứ này là chuyện của họ, nàng chỉ quan tâm xem A Ngân ở Hồ gia có yên lành không. Hiện tại xem ra Hồ gia cũng cường thế a, nhưng ở xã hội phong kiến này, nếu cường thịnh thì nữ nhân không thể can phu quân nạp thiếp đi. Hiện tại A Ngân vừa gả đi, sinh ra lại có mỹ mạo, nhất định sẽ được sủng ái một khoảng thời gian, hy vọng A Ngân có thể cẩn thận một ít, không đến mức vừa vào cửa đã bị chủ mẫu ghét bỏ.

Bỗng nhiên bên ngoài mơ hồ có tiếng gọi: “A Hi, A Hi !”

A Hi ngồi yên nghe xong, vứt thanh củi đi, đứng lên nói với A Hạnh:” Nương ta gọi rồi, ta phải đi về, làm sau sẽ lại tìm người chơi.”

A Hạnh đáp ứng, A Hi mỉm cười, rồi chạy ra ngoài.

A Hi vừa đi A Hạnh liền học theo bộ dạng đó. Đem lửa cháy to lên một ít, lúc sau đã ngửi thấy mùi cơm thơm ngát. A Hạnh đứng lên, mở nắp nồi nhìn qua, không khỏi choáng váng. Trong nồi nước còn rất nhiều, hạt cơm bên trong cuộn lên, nói là cháo thì nhiều nước mà là cơm thì..... Ài! Sẽ không ai nói đây là cơm cả.

Nếu nấu một lúc nữa sợ sẽ không kịp, thôi được rồi, dù sao cũng đã quen, coi như cháo đi. A Hạnh múc một chén mang đến cho phụ thân.

Lý Nhuận Phúc nằm ở trên giường cũng đã sớm đói bụng, thấy A Hạnh đưa com, vội nhận từ trong tay nàng, nhìn nhìn nói: "A Hạnh nấu cháo a~." Nói xong cũng mặc kệ như thế nào, liền thổi qua rồi đưa lên uống. Sau đó nhìn qua A Hạnh, hỏi: "A Hạnh ăn chưa?"

A Hạnh đối với loại gạo cũ nấu thành cháo này thật sự không thích, ở trong bếp cũng miễn cưỡng uống vài ngụm, nhớ tới kiếp trước bản thân và người yêu không để ý người nhà mà trốn đi, gia đình phong tỏa kinh tế của nàng, nên sau một thời gian, ở trường, ở nhà toàn ăn bánh bao chay, khi đó ngày nào cũng bánh bao cảm thấy rất khổ rồi, hiện tại nhìn lại, khi đó nàng rất hạnh phúc, dù thế nào cũng có hân ở bên, nhưng bây giờ khi nàng khó khăn, nam tử tuấn tú ôn nhu kia cũng sẽ không còn bên cạnh nàng, nhìn nàng.

A Hạnh vành mắt hơi đỏ, nàng cúi đầu nói: "Con đã ăn rồi."

Lý Nhuận Phúc gật đầu, nói: "Hải tử, phải ăn nhiều một chút, con vừa mới khỏi bệnh, phải bồi bổ thêm"

"Vâng, con đã biết," A Hạnh nhẹ nhàng đáp, thấy Lý Nhuận Phúc đã ăn xong một chén, lại giúp hân lấy thêm.

Lý Nhuận Phúc thấy A Hạnh chỉ lẳng lặng đứng một bên, không khỏi buồn cười nói: "Đứa bé này, như thế nào mà sau khi bị ốm một trận, tính cách liền trầm tĩnh đi nhiều vậy, trước kia người thích nói thích cười, suốt ngày bô bô nói không ngừng".

A Hạnh rùng mình, ngẩng đầu nhìn Lý Nhuận Phúc còn đang húp cháo, vẻ mặt lại không có ý tứ gì cả, có lẽ chẳng qua là tùy tiện nói thôi. Nhưng bây giờ muốn bản thân giả bộ ngây ngô khờ khạo thì không thể nào làm được, nàng liền nói: "Thật ra giờ con không có tinh thần gì cả."

Lý Nhuận Phúc gật đầu cười nói: "Đúng vậy, bệnh mới tốt lên một chút thôi, người còn mệt mỏi là chuyện thường, bất quá ta cảm thấy như thế cũng tốt, là nữ hải tử, phải có chút ôn nhu bình tĩnh, như thế về sau nhà chồng mới thích." Nói đến nhà chồng, Lý Nhuận Phúc liền thở dài: "Lúc này, không biết tỷ tỷ người như thế nào?"

Tâm tình A Hạnh lại nặng xuống: "Phụ thân, chúng ta có thể đi thăm tỷ tỷ không?"

Lý Nhuận Phúc trầm tư một hồi rồi nói: "Đề qua một khoảng thời gian nữa đã, A Ngân vừa mới gả sang, chúng ta liền tới cửa, giường như không tốt lắm, người khác sẽ nghĩ chúng ta có mục đích gì đó, tỷ người sẽ bị xem thường."

Ba bát "cháo" đã vào trong bụng, Lý Nhuận Phúc đưa bát cho A Hạnh, ra ý không muốn nữa, A Hạnh giúp ông bê nước ấm để ông rửa tay và mặt, sau đó vịn ông nằm xuống. Những việc này trước kia đều là người khác làm cho nàng, nàng chưa từng nghĩ bản thân sẽ vì người khác mà làm chuyện này. Nhưng bây giờ cho nàng chăm sóc người phụ thân yêu thương nàng, nàng liền cam tâm tình nguyện.

Lý Nhuận Phúc nằm ở trên giường nói: "Người người đều nói, nuôi nhi nữ thua lỗ tiền bạc, nuôi nhi tử mới có thể dưỡng già, nhìn nữ nhi của ta có thể kém nhi tử người khác sao?" Nói xong nhìn A Hạnh, lộ ra điểm vui mừng.

A Hạnh cũng cười, giúp hân đắp kín chăn mền, mới cầm lấy bát đi ra ngoài.

A Hạnh lau dọn phòng bếp một hồi, tuy rằng việc này với nàng giờ vẫn hơi quá sức, cũng mất không ít thời gian, nhưng cuối cùng cũng đem phòng bếp thu thập sạch sẽ.

Ở nơi này, màn đêm vừa buông xuống, bên ngoài một mảnh tối đen như mực. Chỉ có từ cửa sổ gần nhà lộ ra chút ánh đèn vàng. Buổi tối lại không có gì để giải trí, cũng có chỗ nghe hát, nhưng đó là việc nhà giàu mới làm, người bình thường ban đêm đến chỉ có thể lên giường ngủ sớm.

A Hạnh trôi về phòng, trong phòng lạnh tanh, gió không ngừng thổi qua lỗ hổng trên cửa sổ, vù vù, trong màn đêm yên tĩnh có một loại cảm giác u ám.

A Hạnh lấy ra ngân lượng lúc trước khi xuất giá A Ngân đưa cho. Những thứ này đều là tiền lễ hỏi Hò gia đưa cho Lý gia, vốn là muốn đưa cho phụ thân, nhưng trong khoảng thời gian này phụ thân đi đứng bất tiện, mua đồ gì đó đều dựa vào A Hạnh, mà người trông nom nhà cửa cũng là A Hạnh nên mới đem đưa tiền cho nàng giữ.

Mấy thời bạc, A Ngân nói là có hơn mười hai thỏi, đủ cho cả nhà vài năm không lo ăn mặc rồi. A Hạnh nhớ kỹ lúc A Ngân đem bạc đưa nàng, tay cầm vuốt ve, yêu thích vô cùng, nghĩ đến cũng biết là A Ngân từ bé tới giờ chưa từng nhìn thấy nhiều bạc như vậy. Nàng phi thường thỏa mãn.

Thế nhưng trong nội tâm A Hạnh lại khinh thường Hò Gia. Thương nhân chính là thương nhân, tính toán chi li tỉ mỉ, có thể dùng một phần tiền để mua thì tuyên đối không đưa hai phần. Bất quá chỉ vì A Ngân sinh ra nơi không quyền không thế, tuy rằng tham lam về đẹp của nàng, nhưng thức chất bên trong vẫn xem thường nàng. Nếu không sẽ không tùy ý đưa.

A Hạnh đem bạc này cất kỹ. Cái này tương đương với tiền bán mình của A Ngân, nàng sẽ không dùng tiền này để nuôi sống bản thân, nàng không tin ở thế giới xa lạ này, nàng ngay cả nuôi sống chính mình cũng không làm được, tốt xấu gì nàng cũng là sinh viên đại học.

Nhưng nàng dần dần hiểu rõ nơi này, nàng phát hiện ra ý nghĩ của mình ngày càng thơ đến như thế nào.

Cái thế giới này không có trong lịch sử. Nơi đây quốc hiệu là Đường, cũng không phải là Lý Đường mà nàng biết, mà là Thảm Đường, Hoàng đế họ Thảm, xung quanh có mấy tiểu quốc gia, ở tận phương bắc có cả dân du mục, cũng thường có chiến tranh, nhưng may mắn mỗi lần đều là Thảm Đường thắng lợi.

Mà chỗ nàng ở là thành chứ không phải kinh đô, nơi này là Tấn Thành, là đất phong của Tấn Vương. Cũng vừa là thành thị vừa là bến cảng, nghề vận

chuyên vô cùng phát đạt, đưa kinh tế trong thành đi lên, quán rượu, khách sạn cũng có. Cửa hàng nhỏ, xưởng nhỏ, thủ công nghệ cũng nhiều vô số, Tấn Thành cũng coi như là một thành thị tương đối giàu có.

Theo đạo lý thì nơi nào giàu thì cuộc sống phi thường dễ dàng, có thể là bởi vì thế giới này nam tôn nữ ti, nữ nhân rất khó tìm được công việc ở đây, trừ phi nguyện ý nhập vào nơi ong bướm.

A Hạnh nhớ lúc trước đọc tiểu thuyết xuyên không trên mạng, những người kia xuyên qua chắc chắn sẽ dùng vô số thủ đoạn, tạo thủy tinh, khai thác mỏ, mở tửu lâu, làm xà phòng, không thiếu nhất là mở thẩm mỹ viện. Thế nhưng nàng cái gì cũng không biết, kiếp trước nàng chưa từng làm qua. Bất kỳ công việc gì cũng không có kinh nghiệm, chỉ sợ vốn gốc một đi không trở lại, thẩm mỹ viện nàng hay đi hơn, nhưng mà những sản phẩm dưỡng nhan kia nàng liền bó tay rồi.

Nàng biết cái gì? Nàng biết đánh đàn dương cầm, biết nói bốn ngôn ngữ, biết nhảy khiêu vũ, biết uống rượu vang đỏ, biết đọc cổ văn, nhớ rất nhiều thi từ. Cũng sẽ có hữu ích, thế nhưng muốn nàng dùng như thế nào? Nàng là con nhà nghèo khó, nhà người ta một chữ cũng không biết, đoán chừng đến tên mình còn không ghi được, nhưng thoáng cái xuất khẩu thành thơ, biến thành tài nữ, sẽ trở thành yêu quái đó.

A Hạnh thừa dịp nhàn rỗi, đi dạo xung quanh hai ngày, một việc cũng không tìm được. Cũng từng đi qua thanh lâu, nhớ tới nữ tử xuyên qua sẽ có bản lĩnh cao, vào trong thanh lâu bán ca từ, 100 lượng bạc 1 lần xuất hiện, nhưng đó là chưa nói người nơi này có thể thích những ca khúc ở nơi nàng từng sống không, chỉ là nói đi vào có thể đi ra không, cũng đã khiến nàng do dự không vào rồi.

Cuối cùng ảo não đi về nhà, trong lòng buồn bực không thôi, chẳng lẽ, nàng một sinh viên muốn nuôi bản thân cũng không được?

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Người Hồ gia tới

Thoáng chớp mắt mà một tháng đã trôi qua.

Trong tháng này, A Hạnh học được cách nhóm lửa, học nấu bữa cơm đơn giản. Tuy rằng mùi vị chính nàng cũng phải khó khăn lắm mới nuốt được xuống, nhưng phụ thân lần nào cũng ăn hết, xem ra đối với bữa ăn cũng không có yêu cầu cao, điều này cũng khiến lòng A Hạnh nhẹ nhõm không ít.

Chẳng qua nàng vẫn không quen với chiếc giường cứng trong nhà, cùng với mùi của chăn, đã muốn mang đi giặt, nhưng giờ là mùa đông, chăn rất khó khô, nếu mang giặt sạch thì sẽ không có gì để đắp, nên đành phải chờ thôi.

Nàng còn học dọn dẹp, học giặt quần áo. Đùng nhĩ mấy thứ dọn dẹp là đơn giản, lúc mới bắt đầu cũng khiến nàng đau khổ một phen. Nàng chưa từng làm loại việc này, khi mới cầm chổi quét trong phòng, đã khiến cả phòng bụi mù, về sau mới biết khi quét phải ghi chổi xuống, dứt khoát không được vung chổi cao. Giặt quần áo lại đơn giản hơn, vò chỗ bẩn rồi dùng cây gỗ đánh nhiều lần là được, chỉ là nước có chút lạnh, mà củi khô thì quý, người bình thường sẽ không nấu nước ấm giặt quần áo. Vì vậy da tay A Hạnh đều nứt nẻ, về đêm vừa ngứa vừa đau, khó chịu làm nàng ngủ không yên. Nàng lần đầu nếm mùi đau khổ này, mấy lần vì không chịu được mà khóc.

Một ngày ba bữa cơm, quét dọn, giặt quần áo, làm việc nhà, còn muốn chiều có phụ thân, đối với một thiên kim tiểu thư như nàng mà nói, không thể nói không vất vả, nhưng cho đến giờ nàng cũng không có ý muốn rời đi. Cũng không có ý buông xuôi. Ở trong mắt nàng, bọn họ đều là người thân của nàng, tuy nghèo khó, nhưng là duy nhất quan tâm nàng.

Bởi vì mãi không tìm được việc, vì thế A Hạnh đành bắt đầu đi dùng tiền A Ngân để lại, trong lòng nàng rất áy náy, nhà hết tiền, không thể không dùng, về sau sẽ cố gắng kiếm tiền mà trả lại, cuộc sống sau này của A Ngân không biết sẽ như thế nào, số tiền này vẫn nên có, phòng ngừa vạn nhất.

Hàng xóm xung quanh bình thường đều đi đến xưởng chế tác hoặc là đến làm công ở tửu lâu. Giống như phụ thân A Hi làm ở một xưởng nước tương, tiền công có thể nuôi cả gia đình, mà A Hi thường nhận đồ thuê thừa về làm phụ giúp, mà cái này, A Hạnh chắc cũng không làm được.

A Hạnh kiếp trước không có đi làm, ở nhà sống dựa vào cha mẹ, xuất giá lại dựa vào chồng, nhưng mà hai nhà đều thập phần giàu có, nàng chỉ có ăn mặc xinh đẹp sang trọng là được, căn bản nàng không cần làm việc, nhưng gia đình bây giờ nghèo như vậy, nhớ tới bản thân phải dựa vào tiền lễ hỏi của A Ngân để sống, liền không nhịn được mà thở dài. Hơn nữa đây cũng không phải kẻ lâu dài.

Bất quá bây giờ nàng còn muốn chiều có phụ thân, vì vậy chuyện tìm việc cũng chưa gấp gáp. Lại qua tiếp hai tháng, thời tiết đã ấm áp hơn, chân của cha đã khỏi hẳn rồi, mà nàng đã cũng quen với nơi đây, đến lúc làm theo A Ngân nói là đi mua cho cha một cỗ xe ngựa, rồi còn muốn tìm cách cải thiện cuộc sống.

Chỗ A Ngân vẫn không có tin tức gì, đang lúc hai cha con A Hạnh lo lắng, một nha đầu cùng một lão bà từ từ Hồ gia đến.

Nhan đầu kia tầm 15 tuổi, da trắng, trên đầu có hai búi tóc nhỏ, cầm một đóa hoa lụa, trên người mặc áo vải bông màu vàng, váy màu trắng, nhìn qua có chút xinh đẹp. Lão bà từ đằng sau ăn mặc cũng không bằng.

Nha đầu kia sau khi tiến vào, nhìn bốn phía xung quanh một cái, trên mặt nổi lên vẻ khinh bỉ, tuy rằng lập tức biến mất nhưng vẫn để cho A Hạnh thấy rõ ràng.

Về mặt A Hạnh liền lạnh xuống.

Nha đầu nhìn thấy A Hạnh, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, không nghĩ tới cô nương đi ra từ căn phòng sơ xài kia lại thật xinh đẹp!

“Ta là Thúy Hồng bên người phu nhân, hôn nay phu nhân để cho chúng ta tới đón người qua phủ, Tứ di nương muốn được gặp người! Người đi sửa soạn một chút, rồi đi theo ta.”

Phu nhân tất nhiên là chủ mẫu Hồ Gia, có thể làm cho phu nhân phái người tới đón nàng, thì thấy được đây là lúc A Ngân đang được sủng ái, nhưng phu nhân thật tâm muốn àm như vậy sao? Nhìn về mặt nhan đầu này, là cực kỳ khinh thường a!

A Hạnh có phần lo lắng về tình hình của A Ngân.

Lúc Thúy Hồng nói chuyện, đầu hướng lên trên, giọng nói kêu ngoa, mà đến lão bà từ đằng sau về mặt cũng không thèm để ý, có thể thấy được không có tôn trọng Tứ di nương.

A Hạnh thật muốn biết dạo này A Ngân sống như thế nào, nghe thấy được đi gặp nàng liền vui vẻ, tuy rằng có chút phản cảm với thái độ của Thúy Hồng, nhưng vì gặp A Ngân, nên nhịn xuống. Nàng trở về phòng thay một bộ đồ sạch sẽ, lại chỉnh đầu tóc gọn gàng, liền đi ra, nhàn nhạt nói: “Tốt rồi, giờ có thể đi.”

Thúy Hồng nhìn A Hạnh, một tiểu cô nương mười ba tuổi, khuôn mặt mặc dù chưa nảy nở hoàn toàn nhưng đã mơ hồ lộ ra tia mỹ lệ. Tứ di nương kia đã là người đẹp hiếm thấy trong thành, nhưng A Hạnh trước mặt thanh lệ thoát tục khó nói được, nhưng cái khó hiểu là mặc dù nàng một thân vải thô bình thường, không có màu sắc hoa văn, nhưng phi thường sạch sẽ lại nhẹ nhàng khoan khoái, trên quần áo ngay cả một nếp gấp lộn xộn cũng không có, mái tóc đen không một trăm cái. Có thể thấy là nhà này nghèo đến chừng nào.

Thế nhưng thần thái của nàng vẫn tự nhiên như vậy, một chút nhất gan đều không có, dường như không phải đang đứng trong ngôi nhà nghèo rớt mùng tơi, mà đang đứng ở trong khuê phòng tươi đẹp tuyệt trần, nàng chậm rãi tiến về Thúy Hồng, bước chân thong dong, đến bên người nàng (Thúy Hồng), con mắt nhẹ nhàng nhìn qua, ánh mắt lạnh lạnh lộ ra một tia âm lãnh, khiến cho Thúy Hồng trong lòng chấn động, khí thế liền dần dần không còn, cứ như vật mà chân chờ một hồi, A Hạnh tiến lên đứng trước, lưng thẳng tắp tự hồ lộ ra thần thái cao quý.

Đi sau A Hạnh, Thúy Hồng cảm giác thấy áp lực, loại cảm giác này nàng cũng cảm thấy trên người phu nhân, nhưng vì phu nhân là chủ tử nắm giữ sinh mệnh, nên tự nhiên muốn kính nàng, sợ nàng. Vậy A Hạnh này tính là cái gì chứ, bất quá chỉ là một muội muội di nương không quyền thế, nàng dựa vào cái gì khiến mình cảm thấy áp lực? Mặc dù là như vậy, nhưng nhìn lưng A Hạnh thẳng tắp, nhìn gương mặt nàng lạnh lạnh mà hồ hững, nhìn nàng lộ ra bước chân vững vàng tự tin, Thúy Hồng chỉ thấy không dám vượt qua.

Cứ như vậy ba người đi ra tới cửa, A Hạnh thấy một chiếc xe ngựa, liền quay đầu nhìn Thúy Hồng, dùng ánh mắt hỏi thăm nàng. Thúy Hồng tiến lên nói: “Xe ngựa này để đón cô nương, mời lên xe.” Nói xong liền dẫn lên ghế đầu bên phải lên xe, lão bà từ bên cạnh cũng theo sát, A Hạnh đáp lên, sau đó rất tự nhiên mà vươn tay về phía Thúy Hồng, Thúy Hồng không kịp nghĩ ngợi, đưa tay đỡ lấy, A Hạnh mượn lực, nhẹ nhàng lên xe, tư thái vô cùng ưu nhã.

Thúy Hồng tròn mắt há mồm nhìn nàng, lại nhìn tay mình, không hiểu rõ tại sao bản thân lại duỗi tay ra cung kính đỡ nàng, nàng là nha hoàn bên người phu nhân, ngay đến di nương cũng không dám tùy ý sai khiến nàng. Nhưng bây giờ nàng lại cung kính để cho muội muội di nương vịn tay lên xe? Hiện tại bên cạnh còn có lão bà từ đằng nhìn, hồi phủ không biết sẽ nói thành cái gì. Mặt mũi đều bị vứt hết rồi!

Thúy Hồng rút tay về, hừ nhẹ một tiếng, muốn nói gì đó để vớt vát chút mặt mũi, nhưng khiến nàng tức giận chính là gương mặt A hạnh vẫn lạnh lạnh không quan tâm, tựa như vừa rồi tất cả đều là đương nhiên!

A Hạnh thấy nàng tức đỏ mặt, cũng không muốn là quá mức. Nàng bất quá thấy vẻ kiêu ngạo của nàng ta, cho nên mới cố tình làm như thế. Phải biết rằng nàng kiếp trước là đại tiểu thư của trù mật động sản, con dâu trưởng của tập đoàn Triệu thị vào hàng nhất lưu trên quốc tế, mặc kệ đi đến đâu mọi người đều hướng nàng cúi đầu, trước sau hầu hạ nàng. Mà trước mặt nàng, chỉ là một nha hoàn, cái này là tự đi tìm phiền phức sao? Bất quá nàng vẫn là người bên cạnh phu nhân, đắc tội với nàng thì về sau người chịu thiệt chính là A Ngân.

Nghĩ vậy, A Hạnh tiến vào trong xe, chậm rãi quay đầu lại nhìn, mỉm cười nói với Thúy Hồng: “Vừa rồi đa tạ cô nương, nếu không phải cô nương kéo ta lên, chắc ta không lên nổi.”

Đỡ tay biến thành kéo lên, như vậy ý nghĩ hoàn toàn khác nhau, Thúy Hồng chẳng qua là giúp đỡ nàng, không coi là chuyện gì quá đáng. Sắc mặt Thúy Hồng lập tức dịu xuống, nói: “Không có gì, cô nương cần thận!” Nói xong liền cúi đầu tiến vào trong xe ngựa.

A Hạnh mỉm cười, tiến vào trong.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hồ gia

Trong xe ngựa rất rộng rãi, A Hạnh cùng Thúy Hồng mỗi người một bên. Lão bà từ ngồi ở ngoài.

Xa phu vung cây roi lên, xe ngựa rung rung bắt đầu di chuyển. Lúc đi ngang qua nhà A Hi, A Hạnh xuống xe, nhờ Tam thăm trông nom phụ thân hộ. A Hi liếc nhìn ký hiệu trên xe ngựa, cực kỳ hâm mộ nói: "Hồ gia vậy mà đưa xe đến đón người, xem ra tỷ tỷ người rất được sủng ái đi."

A Hạnh nhàn nhạt cười, từ chối cho ý kiến. Thúy Hồng ngó đầu ra từ cửa sổ xe thúc dục: "Cô nương, thời gian không còn sớm, nhanh lên xe đi."

A Hạnh cười với Tam thăm nói: "Làm phiền thăm chiếu cố cha ta."

Tam thăm về mặt tươi cười: "Yên tâm, vạn nhất đến trưa người không trở về, ta sẽ bảo A Hi mang cơm đưa sang."

"Vậy cảm ơn Tam thăm rồi."

Bên kia Thúy Hồng đã có chút mất kiên nhẫn, mấy cầm rèm xe lay động. A Hạnh lên xe, làm như không nhìn thấy vẻ mặt nàng trầm xuống, ngồi trở lại chỗ cũ. Tiếng vó ngựa vang lên, xe chậm rãi di chuyển. Rèm cửa sổ rung rinh theo xe, thỉnh thoảng lại bị hất nhẹ lên lộ ra một khe nhỏ, A Hạnh nhìn qua khe hở này mà ngắm đường phố Tấn Thành.

Tuyết trên đường đều bị quét sang hai bên, dọc con đường là cửa hàng lớn nhỏ. Tuy rằng thời tiết rét lạnh, nhưng có lẽ sắp làm lễ sang năm mới, trên đường người đi kẻ lại vẫn không giảm, người bán thân thiện chào hỏi khách khứa, vẻ mặt khách nhân tràn đầy hưng phấn mà chọn đồ tết, đủ loại âm thanh hỗn tạp, khiến cho không khí vô cùng náo nhiệt.

Thúy Hồng bên cạnh một mực chuyên chú nhìn A Hạnh, nàng ngồi kia, lưng thẳng tắp, hai tay để một chỗ nhìn nhả nhặn lịch sự, toàn thân toát ra một cảm giác đoan trang thanh nhã rất tự nhiên. Tiểu thư Hồ gia cũng như thế, bị buộc học quy củ, nhưng các nàng đều cho người ta cảm giác cứng nhắc, đồ đần, hoàn toàn không giống A Hạnh, gợn tay nhấc chân đều lộ ra một loại ưu nhã, tự nhiên như từ nhỏ sinh ra đã là thế này. Điều này làm cho nàng tràn ngập tò mò về A Hạnh. Từ di nương mới vào phủ kia rất nhất gan, bộ dạng sợ hãi, liền biết các nàng chưa trải qua việc đời, không có quy củ như người khác, vậy khi chất cao quý trên người A Hạnh là từ đâu mà có?

A Hạnh đang nhìn đường phố bên ngoài, cũng không biết Thúy Hồng bên cạnh trong lòng đang nghĩ ngợi. Tất cả hành vi cử chỉ của nàng đều trải qua giáo dục cùng bồi dưỡng nghiêm khắc từ nhỏ, tất cả các động tác đã tạo thành một loại thói quen rất tự nhiên, cũng không ý thức được rằng cái này cùng với thân phận nàng không thích hợp đến cỡ nào.

Thúy Hồng thấy nàng đang nhìn cửa hàng bên ngoài, nhớ tới cảm giác áp lực vừa rồi, nóng lòng muốn lấy lại một chút mặt mũi, liền khoe khoang nói: "Cửa hàng người đang thấy là của Hồ gia chúng ta đấy!"

Nhược Vân: Minh chả hiểu sao lúc nói cô nương lúc lại là người. Minh để theo tác giả nha.

A Hạnh quay đầu nhìn Thúy Hồng, ngạc nhiên nói: "Cả con đường bên trái sao?"

Thúy Hồng thấy vẻ mặt của A Hạnh, trong lòng cực kỳ đắc ý, gật đầu nói: "Đúng vậy, cả con đường bên trái, kể cả tiệm châu báu, quán rượu, khách lầu... Tỷ tỷ nhà người làm di nương Hồ gia thật sự đã có phúc từ kiếp trước."

A Hạnh quay đi, không thể trách Thúy Hồng có loại ý nghĩ này, ở thời đại này, lực lượng sản xuất không phát triển, đa số mọi người đều từng trải qua thời gian đói rách khổ nhọc, vì vậy cả đời có thể ăn ngon mặc đẹp chính là một loại phúc khí.

Hiện giờ, đã từng sống trong nhung lụa thì A Hạnh cũng nghĩ thế sao?

Thúy Hồng thấy A Hạnh không nói gì, cho rằng nàng bị sự giàu có của Hồ gia làm cho kinh hãi, trong lòng thấy thoải mái hơn, không khỏi nghĩ, vừa rồi nàng cho mình cảm giác áp lực kia có lẽ là ảo giác do mình nghĩ ra không chừng. Chỉ là một nữ tử chưa trải sự đời, làm sao có loại khí thế đó.

Trong lúc nhất thời hai người đều đeo đuổi suy nghĩ riêng của mình, A Hạnh cũng không tiếp tục nói chuyện với Thúy Hồng. Thúy Hồng là nha đầu bên người phu nhân, vẫn cần giao hảo, bản thân dù sao cũng không phải người thời đại này, nên tránh nói nhiều sai lầm.

Xe ngựa từ từ đi chậm lại, Thúy Hồng nhắc rèm cửa nhìn thoáng qua bên ngoài, liền quay nói với A Hạnh: "Cô nương, đã đến Hồ phủ."

A Hạnh cũng nhìn ra ngoài, liền nhìn ngay thấy cửa đại môn sơn son, ngói xanh cao chừng vài thước, trên cửa có một tấm biển, bên trên ghi hai chữ to mạ vàng "Hồ phủ", trước cửa là hai sư tử đá lớn hùng vĩ.

Xe ngựa không dừng ở cổng chính, mà vượt qua đại môn, sau đó dừng ở cửa hông. Lão bà từ ngồi bên ngoài lớn tiếng nói: "Cô nương, đã đến, xuống xe."

Thúy Hồng thưa một tiếng, đi ra ngoài trước. Cách xa xe vài bước, sợ A Hạnh lại muốn nàng "đỡ", đây chính là cửa nhà Hồ gia, nàng là người hầu bên

phu nhân, mặt mũi này không thể gánh nổi.

A Hạnh biết trong lòng nàng suy nghĩ gì, cũng không thèm để ý, cẩn thận xuống xe.

Thúy Hồng đưa A Hạnh đi vào.

Hồ gia lớn vô cùng, bên trong là đình đài, vườn hoa, hành lang nối tiếp nhau. Ngoại trừ bên ngoài mái nhà, Hồ gia đa số chỗ đều được quét sạch sẽ, trên đường bước đi thoải mái, có thể thấy được người làm ở đâu rất chăm chỉ.

A Hạnh đi theo Thúy Hồng vòng qua một chỗ ngoặt, xuyên qua một cái hành là gấp khúc, rốt cuộc dừng ở một tòa tiểu viện. Thúy Hồng hướng bên trong hô lên: "Tiểu Hoàn!"

Chỉ chốc lát liền có một tiểu nha đầu chạy ra. Nhìn thấy Thúy Hồng liền kêu một tiếng: "Thúy Hồng tỷ."

Thúy Hồng nói với nàng: "Ta đưa muội muội Tứ di nương đến rồi, bây giờ người đưa vào, ta phải về báo cáo!" Nói xong ngay cả cửa sân cũng không vào, quay đầu người đi ra, càng không phải nói đến việc vào chào hỏi A Ngân, có thể thấy tuy A Ngân được sủng ái nhưng địa vị trong phủ không cao.

Tiểu Hoàn và A Hạnh đại khái chắc bằng tuổi, nàng tò mò nhìn A Hạnh vài lần, A Hạnh thấy nha đầu bên người A Ngân, liền cười dịu dàng với nàng. Ai ngờ tiểu nha đầu này liền đỏ mặt, cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Mời cô nương vào, Tứ di nương chờ người đã lâu rồi." Nói xong liền dẫn đường.

A Hạnh cùng nàng tiến vào tiền viện, đi vào một viện nhỏ.

"A Hạnh đến rồi phải không?" Một âm thanh dịu dàng thanh lệ như chim hoàng oanh xuất hiện, một mỹ nhân mặc hoa phục nhanh chóng bước ra trước cửa viện. Thấy A Hạnh liền như một đám mây ngũ sắc bay đến trước mặt.

A Hạnh mở to mắt nhìn nữ tử trước mặt, tóc mây đen búi thành một kiểu cầu kỳ, cầm trâm cài long lanh, trên mặt bôi phấn son vô cùng tinh tế, bờ môi đỏ tươi. Áo lông chồn mặc trên người, váy gấm dài, lúc đi lại lộ ra giày có khảm minh châu, toàn thân xinh đẹp sáng ngời, nhìn không giống A Ngân tỷ tỷ của nàng. Bây giờ A Ngân mập ra một chút, càng lộ ra mềm mại đầy đặn, lại một thân hoa lệ, khiến cho người ta không thể dời mắt.

Thế nhưng A Hạnh lại cảm thấy A Ngân bây giờ mất đi vẻ thanh tú, vẻ đẹp dần rơi vào tục trần. Nàng thân thiện lời kéo A Hạnh đi về phía phòng nàng, lại để cho A Hạnh nhìn quanh.

Lý Ngân hưng phấn chỉ vào giường lớn chạm trổ cùng áo gấm thêu hoa, còn lấy ra tranh vẽ chim Điểu bắt sâu, cùng với hoa quả đồ dùng, nói: "Thấy không, thật đẹp phải không?" nét mặt Lý Ngân không che dấu sự vui vẻ.

A Hạnh không muốn làm tỷ tỷ mất vui, nhân nhật cười: "Uh, thật đẹp." Nàng cầm tay tỷ tỷ, ân cần hỏi: "Tỷ tỷ, dạo này người sống thế nào?" Phu nhân cùng các di nương cũng không làm khó nàng chứ? A Hạnh thật sự muốn biết.

Nụ cười trên mặt Lý Ngân lộ ra một tia thỏa mãn cùng hạnh phúc: "A Hạnh, muội không cần lo cho tỷ, tỷ vô cùng tốt, lão gia và phu nhân đối với tỷ cũng tốt lắm!" Nói xong kéo A Hạnh đến trước tủ quần áo, cho nàng nhìn y phục, từng kiện từng kiện, nói với nàng biết chất vải gì, ở đâu ra: "Đây đều là phu nhân đưa cho tỷ, bên kia là trang sức cùng châu báu, rất nhiều là từ phu nhân đưa sang, lão gia còn nói về sau đi buôn bán ở phương Bắc, sẽ mua cho tỷ áo choàng lông bạch hồ, hẳn nói trong nhà này chỉ có ta mới xứng đáng mặc loại lông hồ ly trắng này....." Nói đến đây, Lý Ngân cúi đầu cuống, trên mặt hiện ra một tia đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lý Ngân ngây thơ

Lý Ngân lời kéo A Hạnh đến bên cạnh bàn ngồi xuống, lúc này một nha đầu khác tuổi lớn hơn một chút diện mạo thanh tú, mặc một thân áo hoa xanh nhật bung trà đi tới, nàng đi đến cạnh bàn đưa từng tách trà cho tỷ muội Lý Ngân. Lý Ngân ngẩng đầu nói với nha đầu kia: "Thúy Liễu, đem chén gà nhân sâm kia bung lên." Thúy Liễu đáng ứng, liền đi xuống.

Lý Ngân cười nói với muội muội: "Biết chắc muội sẽ thích, cố ý phần cho muội, để lại không ít, muội ăn một chén, còn lại mang về cho phụ thân."

A Hạnh muốn nói nhưng nhìn mấy nha đầu đứng trong phòng lại thôi, Lý Ngân nhìn thấy liền minh bạch ý nàng, vội vàng cho lui hạ nhân, sau đó nói: "Hiện tại trong phòng có hai đại nha hoàn, ngoài kia còn hai tiểu nha hoàn, có nhiều người hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của tỷ, lúc mới đầu có chút không quen."

A Hạnh thấy mấy nha đầu lúc rồi đi còn quay lại nhìn lên nàng, cái này sợ có không ít người của phu nhân, sắp xếp bên người A Ngân, mọi hành động của A Ngân đều ở dưới mĩ mắt nàng đi.

A Hạnh nắm chặt tay A Ngân, nhẹ giọng hỏi nàng: "Tỷ tỷ, lão gia nhà này có phải hay không tháng này thường xuyên đến chỗ của tỷ?" Nàng cũng không biết hỏi cái này có hợp lý không, nhưng mà đây là tỷ mình, hơn nữa nữ tử cổ đại bình thường đều trưởng thành sớm, có lẽ không có ẩn đề gì đi!

Mặt A Ngân đỏ lên, nhìn A Hạnh oán trách: "Tiểu hài tử, hỏi cái này để làm gì?" Sau đó mỉm cười, nụ cười vô cùng quyến rũ "Thiếu chút nữa quên mất, A Hạnh cũng mười ba rồi, không coi là nhỏ." Rồi nàng đưa người lại gần, nhẹ giọng nói: "Nói cho muội, trong tháng này, lão gia ngoại trừ đến chỗ phu nhân, thời gian còn lại thì đều đến phòng tỷ." Nói xong cúi đầu nhẹ nhàng cười, như là nghĩ đến điều gì ngọt ngào.

A Hạnh có chút lo lắng: "Không phải còn có ba di nương nữa sao? Các nàng có thể hay không..."

A Ngân vỗ vỗ tay nàng, tựa như trấn an: "Muội không cần lo lắng. Trước đây tỷ nghe những đại thẩm kia kể chuyện thê thiếp nhà giàu đánh nhau, vừa mới đầu cũng sợ hãi, thế nhưng ở đây một người cũng không hại tỷ, không nói đến phu nhân cho ta nhiều đồ, chính là ba di nương nhìn ta đều mỉm cười, rất hòa nhã, cũng không có bất kỳ bất ổn nào a! Tỷ cảm thấy mấy chuyện của những tam cô lục bà kia đều là nói bừa, các nàng cũng không sống trong nhà giàu, làm sao mà biết được chuyện này? Vì vậy muội cũng không lo lắng nhiều, muội nhìn không phải thấy tỷ vẫn ổn đó sao?"

A Hạnh nhìn ánh mắt nàng thuần khiết không tà niệm, không khỏi âm thầm thở dài, cũng không trách A Ngân ngây thơ như vậy, nàng từ nhỏ đều sống luân quần trong vòng tròn đơn giản, tiếp xúc nhiều nhất cũng chỉ là hàng xóm thuần phác, bên trong cửa lớn đấu tranh như thế nào nàng làm sao tưởng tượng được. Những nữ nhân kia làm sao mà không tranh không giành không ghen? Phu quân sủng ái quan hệ tới địa vị các nàng trong Hồ gia, quan hệ đến của cải của các nàng, càng quan hệ đến con nối dõi, dù là chủ mẫu, nàng chẳng hề không sợ thiếp thất đạt được quá nhiều sủng ái của phu quân mà ảnh hưởng đến địa vị sao? Làm sao đơn giản thế được, các nàng giờ lấy lòng, là vì A Ngân đang được sủng ái, không dám làm lão gia mất vui, yên lặng theo dõi mà thôi, nếu A Ngân vẫn tiếp tục ngăn cản, tương lai chết lúc nào không biết!

A Hạnh rói rẫm, muốn nói với nàng vài câu, đối với loại chuyện này, nàng từ nhỏ đã thấy. Bất kể ở thời đại nào, nam nhân đều có thói hư tật xấu giống nhau, một nữ nhân luôn không đủ, nếu như trong túi có tiền, càng trắng trợn tìm nữ nhân bên ngoài, đó giống như chuyện đương nhiên vậy. Nàng nhìn mẹ một lần lại một lần khó khăn đánh lui những vọng tưởng bên ngoài muốn thay thế nàng, trong đó thủ đoạn cùng tâm cơ càng khiến nàng kinh hồn bạt vía.

Nhưng nàng nên nói thế nào đây? Bây giờ nàng là A Hạnh, giống như A Ngân không rành thế sự, A Hạnh chưa thấy qua chuyện đời, nàng nếu nói ra đạo lý, chẳng phải rất kỳ quái sao?

A Hạnh đang lo lắng nên nói như nào cho phù hợp thì Thúy Liễu vén rèm bùng canh gà nhân sâm còn nóng đến. A Hạnh lập tức nhủ mảy, theo đạo lý, nha đầu kia vào phòng chủ tử, đặc biệt dưới tình huống biết rõ có khách nhân, không phải ở ngoài cửa thông báo một tiếng sao? Thúy Liễu này là đại nha đầu, làm sao có thể không biết quy củ này, rõ ràng là khi dễ nàng không hiểu quy củ, không xem Lý Ngân vào mắt, nói không chừng chính là ánh mắt phu nhân phái tới, từ trong nội tâm căn bản là đã coi thường Lý Ngân.

Lý Ngân lại không hề phát hiện ra nha đầu này có gì không ổn, kêu Thúy Liễu đem gà nhân sâm để trước mặt A Hạnh.

Nàng nhìn A Hạnh rất ôn nhu nói: "A Hạnh, nhanh ăn khi còn nóng, ăn rất ngon đấy!" Nàng nhẹ nhàng thờ ra: "Khi tỷ lần đầu ăn, mới biết được, nguyên lai trên đời này còn có đồ ăn ngon như vậy..."

A Hạnh cố ý liếc nhìn vẻ mặt Thúy Liễu, quả nhiên, khóe miệng nàng nhếch lên hiện một tia khinh thường. Như cảm giác được ánh mắt A Hạnh, Thúy Liễu tùy ý nhìn sang, rồi lại bất giác ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của A Hạnh, trong lòng Thúy Liễu run lên, khóe miệng đang cười lập tức cứng đờ, dừng lại nhìn kỹ một lúc, A Hạnh đã cúi đầu trầm tư thường thức gà, cảm giác ánh mắt nàng rất bình thường. Thúy Liễu xem nàng lấy miếng nhỏ từng miếng từng miếng nhã nhặn uống canh, trong lòng đầy hồ nghi.

A Ngân nhìn muội muội ăn gà nhân sâm, trong lòng vui mừng không kể xiết, hai tỷ muội lớn như vậy nhưng ăn rất ít thịt, lại càng không phải nói tới loại gà thơm như vậy, khi nàng lần đầu ăn gà này, trong lòng liền nghĩ: hôm khác nhất định phải cho phụ thân cùng muội muội ăn thử. Nghĩ đến việc nàng sau này có năng lực làm cho gia đình sống tốt hơn, A Ngân cười càng sâu.

"Ăn nhiều một chút, cũng không thiếu. Phần của phụ thân đã giữ lại, muội yên tâm ăn đi!"

A Hạnh ăn đến là vui vẻ, trong khoảng thời gian này toàn ăn su hào bắp cải với com, nàng ăn đến chán luôn rồi. Thời đại này giá thịt quá đắt, ngoại trừ lễ mừng năm mới, nhà bình thường một năm được mấy lần ăn thịt? Gà nhân sâm này mà dù không tính xáo bằng khách sạn cao cấp ở kiếp trước, nhưng mà hơn hẳn mùi vị món khác, rất thơm đấy.

Nàng dùng chiếc đũa xé lấy miếng thịt ở đùi, sau đó đặt vào trong miệng nhỏ mà cắn, nhai khe khẽ, một chút âm thanh đều không có, bờ môi đỏ vì dính chút mỡ là đặc biệt mềm mại, môi cử động, thỉnh thoảng hơi lộ ra hàm răng trắng như tuyết, nàng ăn cẩn thận mà ưu nhã, mỗi một động tác đều biểu lộ ra loại tôn quý không nói ra lời, làm cho người khác kim lòng không được mà mê muội, A Ngân cùng Thúy Liễu đều nhìn đến ngây người.

Sau khi A Hạnh đem một chén gà đến ăn sạch, lấy khăn nhẹ nhàng lau khóe miệng, lúc này A Ngân mới như tỉnh lại từ trong giấc mộng, ấp úng nói: "Tỷ như thế nào cho tới giờ cũng không phát hiện ra, nguyên lai muội lúc ăn lại đẹp như vậy... Chẳng lẽ bởi vì đã trưởng thành sao?"

A Hạnh khẽ giật mình, mới ý thức được cách ăn uống của bản thân quá nhã nhặn rồi, như thường ngày đều một mình ăn ở phòng bếp, không ai nhìn thấy, vì vậy trong lòng cũng không để ý. Nữ hài tử nhà nghèo không nên có tướng ăn như vậy. Thế nhưng đó là thói quen, muốn đổi cũng không được a! Lúc nghe A Ngân nói vậy, liền theo lời nàng mà nói: "Hiện tại tỷ đến Hồ gia ở là gia đình giàu có, muội cũng phải giả vờ nhã nhặn một chút, tránh làm tỷ mất mặt."

A Ngân gật đầu, cười: "A Hạnh quả nhiên trưởng thành, đã hiểu chuyện rồi!"

Thúy Liễu một bên nghe vậy cũng bình thường trở lại, ta nói sao lại so với thiên kim tiểu thư nhìn ăn còn ngon hơn, nguyên lai là bắt chước a! Cũng không thêm nghĩ, sinh hoạt hàng ngày nói trả vờ là trả vờ được sao?

Thúy Liễu thấy A Hạnh ăn xong liền nói với A Ngân: "Tứ di nương, có phải hay không nên đưa cô nương đi gặp phu nhân?"

A Ngân mở to mắt, thần sắc như chột nhót ra: "Đúng đúng, là phu nhân cho A Hạnh đến, phải đi cảm ơn ân huệ này!" Nàng đứng lên nhìn Thúy Liễu cảm kích: "Thúy Liễu, ta quy củ gì cũng không hiểu, cảm ơn người thường xuyên nhắc cho ta!"

Thúy Liễu miệng nói: "Đây là việc nô tỳ phải làm" nhưng trong mắt rõ ràng hiện lên vẻ khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thê thiếp thành đàn

A Hạnh ở một bên đem về mặt của Thúy Liễu thu hết vào trong mắt, cộng thêm việc làm vô lý của nàng trước đó, khiến cho A Hạnh đối với nàng rất phản cảm, nhưng bây giờ A Hạnh cái gì cũng không thể làm, A Ngân vừa mới vào Hồ gia, gì cũng không hiểu, có khả năng Thúy Liễu là tai mắt phu nhân đưa đến để lập uy, nếu làm to chuyện thật sự không sáng suốt, Thúy Liễu cũng không bị trừng phạt nhiều, ngược lại sẽ để cho nàng từ nay về sau ghi hận Lý Ngân, việc này giống như để bên người Lý Ngân chôn xuống một quả bom hẹn giờ, lại từ lộn lạo thành lộn què.

Cho nên A Hạnh cũng không nói gì, đi theo tỷ tỷ ra ngoài, Thúy Liễu đi đằng sau các nàng, một đường ba người đi đến chính viện.

Hồ gia gia chủ ở chính viện tất nhiên là to nhất, sân ở bên trong cũng là sân lớn nhất, ở bên ngoài, có nha đầu nghênh đón. Cúi chào Lý Ngân, Lý Ngân nói: "Ta là mang theo muội muội đến cảm tạ phu nhân."

Nha đầu dẫn các nàng đi đến bên ngoài chính phòng, thông báo một tiếng. Nghe thấy bên trong một âm thanh trầm ngập uy nghi, "Ngân nương đến rồi, mau vào đi!" Nha đầu lúc này mới vén rèm cửa.

Dẫn muội muội đi vào, vừa vào cửa, A Hạnh đã cảm thấy một hơi ấm cùng mùi son phấn đập vào mặt, sau đó liền thấy một phòng toàn nữ nhân, ngồi ở chính vị là một người mặc áo tơ tằm màu xanh, búi tóc chải rất đoan chính, cầm trên tay có khảm ngọc lớn, toàn thân cao thấp lộ rõ phú quý, phu nhân chừng ba mươi tuổi. A Hạnh biết rõ, đây nhất định chính là Hồ gia chủ mẫu. Bên tay trái nàng, ngồi dưới là mấy người giống nhau: đeo kim ngân sáng chói, ăn mặc xinh đẹp, nhìn thấy A Ngân tiến đến, đều thu lại nụ cười, vẻ mặt mất tự nhiên. Có lẽ là ba vị di nương khác rồi.

Mà ngồi bên tay phải là một nữ hài tử cùng A Hạnh tuổi không khác biệt lắm, mặc áo gấm màu vàng nhạt bên ngoài khoác áo ngắn lông chồn, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo hồng hồng, mặt mày tinh xảo, thể nhưng mà chính ánh mắt làm người khác không ưa thích, ánh mắt đều là liếc xéo nhìn người, khỏe miệng luôn có một tia khinh miệt. Giống như cảm giác được A Hạnh đang nhìn nàng, ánh mắt tiểu cô nương hướng về phía nàng, nhìn thấy A Hạnh ở đằng sau, lông mày nhíu một cái, khỏe miệng mím lại, cái khinh thường càng thêm rõ ràng. Nàng rất nhanh quay đầu đi, tựa như nhìn A Hạnh nhiều thêm một cái sẽ vũ nhục thân phận của nàng.

A Hạnh chưa từng nhận loại khí thế này, nếu như không phải là vì Lý Ngân, nàng thật muốn phẩy tay áo bỏ đi, các nàng dựa vào cái gì mà bày ra bộ mặt đó?

Lý Ngân không có phát giác muội muội khác thường, nàng tiến lên một bước, cúi chào phu nhân, sau đó thành tâm thành ý nói: "Đa tạ phu nhân đưa muội muội tỳ thiếp đến, lại để cho tỳ thiếp có thể hóa giải nỗi nhớ nhà. Hiện tại mang muội muội đến cảm tạ phu nhân ân điển."

Tướng mạo phu nhân cho người ta một cảm giác đoan trang, chỉ là trong đôi mắt cái nhỏ dãi kia ngẫu nhiên hiện lên tinh quang lộ ra một loại khôn khéo.

Nghe Lý Ngân nói, phu nhân cười cười, nhân dịp: "Cũng là người cho tới nay hầu hạ lão gia phi thường tận tâm, cái này xem như phần thưởng của người a!" Nàng dùng sức nhấn mạnh ở hai chữ tận tâm, trong mắt ba vị di nương hiện lên một tia ghen ghét.

Mà Lý Ngân còn tưởng rằng lời phu nhân nói là thật, liền vội cung kính: "Hầu hạ lão gia là tỳ thiếp phải làm."

Trong ba vị di nương ngồi ở bên, một di nương trẻ tuổi nhất, nheo mắt cười nói: "Ngân nương, lời người mới nói vừa rồi là nói sai rồi, giờ nhà người là người Hồ phủ rồi, ngoại trừ Hồ phủ, bên ngoài người còn có nhà khác để nhớ sao?"

Ở thế giới này, nữ tử ra ngoài chẳng khác nào bát nước dội ra ngoài, nếu như sau khi xuất giá nữ tử luôn tâm niệm nhà mẹ đẻ, nhà chồng sẽ không vui.

Lý Ngân thật đơn thuần, bị nàng nói như vậy cho là mình thật sự đã làm sai, nhất thời trên mặt gấp đến độ bùng, vẻ mặt bối rối không biết nên trả lời thế nào. Mọi người cười hi hi nhìn bộ dáng nàng kinh hoàng, mà phu nhân thì bưng trà trên bàn lên, chậm rãi mà uống. Ngâm cho phép những người này đem Lý Ngân trêu đùa. Một tháng này, ngoại trừ phu nhân ra, ba di nương đều là một mình ở phòng, lại thêm Lý Ngân lại xinh đẹp như thế, còn không biết lão gia sẽ sủng bao lâu. Lão gia gần đây được thứ gì tốt đều đưa nàng, lại để cho người khác đỏ mắt. Mà phu nhân cũng không phải hiếm có cái này, hiện tại Lý Ngân chuyên sủng, rất nhanh sẽ mang thai con nối dõi, nàng bây giờ nhìn có vẻ thành thật đấy, thể nhưng mà một khi sinh nhi tử, ai biết nàng có thể hay không sinh ra ý nghĩ khác, nàng trẻ tuổi lại kiêu kiêu, hôn lão gia đều bị câu đi, lão gia khó tránh khỏi sẽ làm gì hồ đồ! Nàng chính là muốn khơi mào các di nương ghen ghét, tốt nhất là các nàng tàn sát lẫn nhau, nàng muốn đem những hồ ly tinh này tự đánh giết nhau! Trong lòng phu

nhân ác độc mà nghĩ.

Di nương ở trong nhóm bọn họ thấy phu nhân không có phản ứng, mà Lý Ngân lại làm một bộ dạng muốn khóc, lá gan càng tăng, nói lời cũng càng thêm quá phận.

"Nữ tử đến nhà chồng, thì là người của bên nhà chồng rồi, Ngân nương, người thái độ khác thường như vậy, là trong nhà còn có người nào khiến người nhớ thương à? Cũng khó trách, Ngân nương người sinh mĩ mạo. . ." Nói xong ba vị di nương đều che miệng cười rộ lên.

Dù là người ngu ngốc cũng có thể nghe ra ý tứ trong lời các nàng, Lý Ngân tức giận đến nước mắt tuôn ra, nàng chưa từng cùng người tranh luận, chưa từng chứng kiến những lời nói như thế, nàng hoàn toàn không biết nên phản bác như thế nào, hai mắt đầm lệ mông lung mà hướng phu nhân xin giúp đỡ : "Phu nhân, ta. . ."

Phu nhân thấy nàng bộ dáng đáng thương, trong nội tâm càng là chán ghét, chỉ là không biểu hiện ra ngoài, cười ngẩn nhóm di nương: "Tốt rồi, Nhã Tĩnh còn ở nơi đây, các người nói chuyện cũng phải có chút đúng mực!"

Di nương kia vội vàng nói: "Quên mất đại tiểu thư còn ở đây, ta lại mở miệng nói, nên phạt nên phạt!" Nói xong lại hướng đại tiểu thư nhận lỗi, tất cả mọi người cười thành một đoàn, hoàn toàn đem Lý Ngân thành trong suốt. Lý Ngân khóc càng nhiều.

A Hạnh thấy một phòng khi dễ tỷ tỷ, không khỏi tức giận, hướng hồ lời các nàng hôm nay nói nếu Lý Ngân không lên tiếng, rơi vào tai Hồ lão gia, tương đương với chấp nhận, Lý Ngân bây giờ có thể ở Hồ gia sống thoải mái hoàn toàn dựa vào Hồ lão gia sủng ái, nếu Hồ lão gia nổi lên lòng nghi ngờ, mất sủng, nàng là một nữ tử đơn thuần nhu nhược như thế nào đối mặt với những nữ tử thủ đoạn. Lý Ngân thành thật, không có nghĩa là người nhà của nàng đều trung thực, nàng tuy không muốn lên tiếng, nhưng không có nghĩa là nhìn tỷ tỷ của mình nhận lấy khi dễ mà nén giận!

Đang lúc phu nhân nghĩ đến làm như thế nào không để lại dấu vết đem lời nói Trương di nương truyền vào tai lão gia, làm cho hai người rạn nứt sâu ngàn trượng, A Hạnh đột nhiên mở miệng lớn tiếng nói: "Tỷ tỷ chỉ là lo lắng chân của phụ thân, trước khi tỷ tỷ đến Hồ phủ, chân của phụ thân đã bị thương, chẳng lẽ lo lắng cho thân thể của phụ thân mình cũng sai lầm rồi sao?"

Lời vừa nói ra, cả phòng đều yên tĩnh, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía A Hạnh, về mặt sủng sớt, tựa hồ không tin lời đó đi ra từ trong miệng tiểu cô nương quần áo mộc mạc này.

A Ngân sắc mặt cũng là tái đi, không nghĩ tới A Hạnh sẽ có lá gan lớn như thế, cũng dám ở trước mặt phu nhân lên tiếng phản bác!

A Hạnh xoay người, mặt hướng về di nương mở miệng nói đầu tiên, sắc mặt âm trầm, hai mắt như một thanh kiếm mà bắn về phía nàng, nói: "Vị tỷ tỷ này, nếu như là người thân của người thân thể không khỏe, người sau khi xuất giá chẳng lẽ không lo lắng sao? Đây là hiếu đạo cơ bản làm người, là chuyện thường tình a!"

Ở cái thế giới này đạo hiếu cực kỳ quan trọng, người bất hiếu sẽ bị nước bọt của thế nhân trù dập lấy đó.

Di nương bị A Hạnh nhìn chăm chú, loại ánh mắt này tựa như có áp lực bức bách, khiến nàng cảm thấy thở không nổi, nhưng đây là một nữ tử dễ tiện, làm gì phải sợ nàng ta! Liền hắng giọng một cái, thẳng cổ lên nói: "Ai kêu nàng không nói rõ ràng? Ta làm sao biết?"

A Hạnh lạnh lùng cười, sắc mặt càng lạnh: "Người đã không biết, vậy còn nói những lời khó nghe kia, chẳng nhẽ những lời nói hại người có thể tùy tiện nói sao?" Nói xong xoay người, mặt hướng phu nhân: "Thỉnh phu nhân làm chủ cho tỷ tỷ của ta! Vị tỷ tỷ này phải hướng tỷ tỷ ta xin lỗi!"

Dù sao các nàng muốn hại tỷ tỷ, nếu đã như vậy, việc gì phải cụp đuôi đối tốt với người?

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nữ nhân trong trạch viện

Cả một phòng nữ nhân đều ngơ ngẩn, không nghĩ đến muội muội Ngân nương cũng dám đưa ra yêu cầu như vậy! Ngay từ đầu mọi người chỉ chú ý đến Ngân nương, cùng không để mắt đến muội muội quần áo giản dị bên cạnh nàng, bỗng nhiên nàng lên tiếng, khiến cho mọi người nhìn A Hạnh đánh giá một phen.

Dáng người chưa này nở hoàn toàn, gầy gò yếu ớt, giống như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng khiến nàng xiêu vẹo. Khuôn mặt chỉ tầm bàn tay, làn da như tuyết, trắng trẻo trong suốt, lông mày như vẽ, đôi mắt đẹp đen trắng phân minh, môi hồng nhuận, đúng là cực thi thanh thoát. Ba vị di nương sau khi nhìn A Hạnh không khỏi vụng trộm mà nhìn sang đại tiểu thư Hồ Nhã Tĩnh, ai cũng nói đại tiểu thư Hồ gia mĩ lệ sắc nước hương trời, mĩ nhân hiếm có, nhưng nếu cùng so sánh với A Hạnh, cảm thấy có chút thua kém.

Tuy quần áo nàng mộc mạc, nhưng khi nàng đứng ở đó, bình tĩnh, yên lặng, ánh mắt sáng nhìn thẳng phu nhân, một tia sợ hãi cũng không có, loại khí độ này, loại phong thái này, đến đại tiểu thư được nuông chiều từ bé cũng không bằng được.

Lý Ngân mà có thể xuất sắc như muối muối, nàng đánh chủ ý muốn đem muối muối mang vào Hồ gia thì sao? Thế thì Hồ gia không hèn mà cùng lo lắng. Anh mắt nhìn tỷ muối Lý Ngân có thêm phần cảnh giác.

Trong nội tâm A Hạnh lúc này một chút sợ hãi cũng không có, Hồ gia mặc dù có Tấn Vương là chỗ dựa, nhưng chung quy vẫn chỉ là thương gia, mà mình cũng không phải nô tài nhà họ, phu nhân dù có mất hứng, cũng không thể làm gì nàng, chuyện ngày hôm nay, nàng không nhất định phải truy cứu trách nhiệm của di nương kia, nàng chỉ muốn cho mọi người biết rõ, Lý gia bọn hắn tuy nghèo khó, nhưng không phải người khách đánh mà chỉ biết chống đỡ!

Nàng nhìn thẳng chủ mẫu Hồ gia, ánh mắt lạnh lùng mà đậm bạc, lặng yên chờ quyết định của phu nhân.

Hồ phu nhân nhếch môi nhìn A Hạnh, sau đó đột nhiên mỉm cười, nói: "Tốt cho một nha đầu khéo mồm khéo miệng, bắt quá lời người nói có vài phần đúng, Hồ gia chúng ta thật sự không thể có người ăn nói làm cân như vậy! Lời này truyền ra ngoài không phải ném hết thể diện chúng ta sao? Người nói rất đúng! Loại người này nên trừng trị thật tốt! Huy nương!"

Lời sau so với lời trước âm thanh càng thâm trầm, hai chữ cuối cùng lại cất cao, khiến những người ở trong phòng không khỏi run lên. Lý Ngân gắt gao cầm lấy tay muối muối, sắc mặt tái nhợt, bờ môi run run, nàng không hiểu, nàng chẳng qua là đưa muối muối đến tạ ơn, vì sao chuyện lại thành ra thế này? Không khí này thật đáng sợ, sắc mặt phu nhân thật dọa người... Muối muối vì mình mà cố gắng nói chuyện, bây giờ chắc chắn cũng đang rất sợ a! Nàng không nhìn được mà nhìn A Hạnh, thấy A Hạnh điềm tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, yên lặng đứng ở đó, cảm nhận được ánh mắt nàng, A Hạnh nhìn nàng đồ giả, mỉm cười ôn nhu mà âm áp an ủi A Ngân đang căng thẳng, nàng đột nhiên thấy, muối muối như sau trường thành lên rất nhiều chỉ sau một đêm, trở thành người đề cho mình tin tưởng, làm chỗ dựa cho mình.

Di nương kêu Huy nương kia bị gọi lên, thấy phu nhân sắc giọng trong nội tâm liền có một linh tính xấu, lại nghe thấy lời nói phu nhân sắc bén, vẻ mặt nghiêm nghị gọi tên nàng, toàn thân lập tức run lên, vội vàng đứng dậy đi đến giữa phòng, bịch một tiếng quỳ xuống, vừa dập đầu vừa nói: "Phu nhân, Huy nương biết sai rồi, Huy nương không dám hồ ngôn loạn ngữ nữa! Thành phu nhân tha thứ cho Huy nương!" Trước khi Lý Ngân vào cửa, nàng chính là người được sủng ái nhất, phu nhân đã sớm không vừa mắt, hôm nay có cơ hội này, tuy không phải lỗi lầm nghiêm trọng, nhưng chẳng nhẽ không thể phạt nàng sao?

Phu nhân nhìn xuống Huy nương đang không ngừng dập đầu ở dưới, cười lạnh nói: "Ta cũng không muốn trừng phạt người, nhưng muối muối Ngân nương nói có lý, ta cuối cùng vẫn nên cho nàng một công đạo! Không thể không uy khuất người!" Nói xong gọi ra một lão bà tử thân thể to lớn, nói: "Và miệng mui cái cho ta, răn đe!" Nói xong, hay mắt nhìn về A Hạnh, ánh mắt nghiêm nghị ẩn dấu vẻ đắc ý.

A Hạnh thầm kêu không tốt, Huy nương ở trước mặt mọi người bị lão bà tử và miệng, nàng không biết có ghi hận phu nhân hay không, nhưng nhất định hận mình cùng tỷ tỷ, mình không ở Hồ phủ nên không phải lo lắng, nhưng mà Lý Ngân cùng nàng rắp mặt thương xuyên, ai biết ngày nào đó nàng có báo thù mối nhục này hay không?

A Hạnh nhìn Hồ phu nhân, trong nội tâm tràn ngập lãnh ý, tâm cơ thật lợi hại, làm như vậy, vừa hạ nhục di nương vừa dán tiếp làm Huy nương oán hận Lý Ngân, đối với nàng chính là nhất cử lưỡng tiện! Bản thân muốn giúp Lý Ngân, không nghĩ mang về cho nàng thêm một mối họa!

A Hạnh không muốn Huy nương bị trừng phạt nghiêm trọng như vậy, liền mở miệng nói: "Phu nhân..." Mới nói được hai chữ, Hồ phu nhân liếc mắt lão bà tử, bà tử hiểu ý, bước nhanh đến trước mặt Huy nương, vung tay to hướng gương mặt tròn mìn của nàng mà đánh! Chỉ nghe thấy tiếng "ba-ba" không ngừng, Huy nương kêu thảm thiết, khuôn mặt nhanh chóng đỏ lên sưng tấy, một đường máu me chảy dài trên mặt, nhìn rất khủng bố. Mười cái vạ xong, Huy nương yếu đuối ngã xuống đất, khe khẽ thở, khoe miệng có máu tươi, bờ môi đều bị đánh nát. Những di nương khác đều bị hù dọa một phen tái mét mặt mày, không chịu được mà lấy tay che mắt, trong nội tâm càng sợ hãi Hồ phu nhân.

Hồ phu nhân nhìn Huy nương nằm co quắp trên mặt đất, khoe miệng lộ ra một tia lãnh khốc mà vui vẻ, Hồ Nhã Tĩnh từ đầu đến giờ ngồi yên bên cạnh cũng cười y hệt mẫu thân, cho người ta thấy không rét mà run.

Hồ phu nhân ngẩng đầu nhìn Lý Ngân cười nói: "Ngân nương, như vậy người đã thấy hài lòng chưa"

Lý Ngân sớm đã bị dọa cho nước mắt đầm đìa, nàng che mặt, cật lực gạt đầu.

Hồ phu nhân tiếp tục cười: "Người thỏa mãn là tốt rồi, về sau nếu người có bất kỳ ủy khuất gì, đều có thể nói với bản phu nhân, ta sẽ vì người làm chủ!"

A Hạnh lạnh lùng nhìn Hồ phu nhân, là nàng quá coi thường những nữ nhân trong trạch viện này, các nàng bình thường rảnh rỗi là nghĩ đến những âm mưu này, nếu đổi lại là mẹ của nàng có lẽ có thể đối phó với Hồ phu nhân, còn nàng? Nàng hình như không phải đối thủ!

Ở đây khắp nơi đều là nguy hiểm, xem ra, nàng nhất định phải thường xuyên đến đây với Lý Ngân mới được, sau này mình cũng phải cẩn thận từng li từng tí, tuyệt đối không thể để cho Hồ phu nhân có cơ hội nữa.

Nghĩ vậy, A Hạnh hướng Hồ phu nhân hành lễ: "Ta vốn chỉ muốn cho Huy tỷ tỷ nói xin lỗi, nhưng Hồ phu nhân quân gia nghiêm khắc, quả thực để ta bội phục!" Hi vọng Huy nương nghe thấy nàng nói sẽ không hoàn toàn oán hận Lý Ngân. Nhưng Huy nương lại quăng ánh mắt ác độc về Lý Ngân, A Hạnh liền hiểu là không thể rồi.

Hồ phu nhân hừ lạnh một tiếng, nói: "Tốt rồi, thời gian không còn sớm, các người đều đi xuống đi"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Lấy lòng phu nhân

Huy nương được nha đầu nâng đỡ, búi tóc toán loạn, trâm cài rơi là tả trên mặt đất, mặt sưng tấy phồng lên, bộ dạng thật dọa người. Muốn khôi phục lại như cũ, sợ phải tĩnh dưỡng một thời gian dài, còn có thể để lại sẹo. Nghĩ đến đây, mặt hai vị di nương kia liền có chút hả hê, che miệng cười trộm.

Huy nương vịn vào nha đầu mà đứng, hành lễ với phu nhân, sau đó xoay người bước ra khỏi phòng, lúc đến cửa đột nhiên quay đầu, hai mắt như hai mũi tên bắn về tỷ muội Lý Ngân, nhìn ánh mắt oán độc đó mà làm Lý Ngân run lên, quay sang liếc muội muội, A Hạnh cầm chặt tay nàng, ánh mắt không yếu thế mà còn bức người hơn nhìn về Huy nương, Huy nương khẽ giật mình, sau đó hung hăng trừng Lý Ngân, rồi mới đi tiếp. Lúc sau, Lý Ngân cùng mấy di nương khác cũng hướng phu nhân hành lễ đi về.

Sau khi mọi người đi hết, Hồ phu nhân lạnh giọng nói với Thúy Hồng: "Người không sai, muội muội Lý Ngân đúng là có chút đặc biệt, nàng là một nha đầu nghèo khổ lại có loại can đảm này, quả thật có chút kỳ quái. Nói với Thúy Liễu để ý kỹ, đừng để cho hai tỷ muội đó làm gì mờ ám! Nếu có hành động thiếu suy nghĩ, lập tức báo lại!"

Thúy Hồng thấp giọng thưa, sau đó đi ra. Hồ phu nhân để tất cả nha đầu lui xuống, trong phòng chỉ còn hai mẹ con, Hồ phu nhân xoay người, mắt nhìn con gái, thấy dung mạo phần điều ngọc mài, trọng nội tâm dâng lên một cảm giác tự hào. Nàng nắm lấy tay con, nhẹ nói: "Nhã Tinh, chờ người đến cập kê, sẽ trở thành chính thất của Tam công tử Tấn Vương, tuy Tam công tử không phải thế tử, hơn nữa mẹ để lại là người Hồ, nhưng hẳn dù sao cũng là nhi tử Tấn Vương, thân phận tôn quý, chúng ta chỉ là thương gia, có thể làm chính thất là đã tột đỉnh rồi". Nghe thế, mặt Hồ Nhã Tinh hiện lên tia ửng đỏ, cúi thấp đầu đáp: "Con gái hết thảy đều nghe mẫu thân an bài!"

Hồ phu nhân cười: "Biết rõ là người thích hẳn, bắt quá cùng đứng, Tam công tử là anh tài tuấn kiệt, khuôn mặt so với nữ tử còn muốn tinh xảo hơn, khó trách người động tâm! Bất quá..." Thanh âm nàng bỗng nhiên trầm xuống, trong mắt lộ quang âm hiện: "Tương lai Tam công tử không thể thiếu thê thiếp, những nữ tử kia nếu an phận thì thôi, nếu không an phận..." Hồ phu nhân lạnh lùng cười, rét lạnh mà nói: "Thì tuyệt đối không thể nhân từ nương tay! Nếu không người thương tổn cuối cùng chính là người! Hôm nay thủ đoạn của nương người cũng thấy rõ, có gắng học lấy! Sẽ tốt cho việc quản gia về sau của người!"

Hồ Nhã Tinh ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra tia lạnh lùng vui vẻ, nàng nhẹ nhàng đáp: "Con gái vâng lời, mẫu thân xin hãy yên tâm!"

Hồ phu nhân thỏa mãn gật đầu.

Lý Ngân cùng A Hạnh theo đường cũ trở về viện của mình, đi trên đường sắc mặt nàng tái nhợt, hồn phách bay mất, vẫn chưa hết sợ hãi, A Hạnh thỉnh thoảng lại nhìn nàng lo lắng.

Về đến phòng, Lý Ngân không để nha đầu nào vào. A Hạnh nắm tay Lý Ngân, âm thanh lo lắng: "Tỷ tỷ..." Lý Ngân lúc này mới như tỉnh mộng, dựa vào vai muội muội, òa khóc: "Các nàng ngày thường thấy tỷ đều cười hiền hòa, tại sao hôm nay nói tỷ như vậy, còn phu nhân, bình thường nhìn rất hòa nhã, nhưng sao hôm nay sai người đánh Tam di nương, đã thế còn không chớp mắt lấy một cái. A Hạnh, tỷ đột nhiên cảm thấy các nàng thật đáng sợ!" Nàng ngẩng đầu lên, nước mắt giàn giụa nhìn muội muội. "Muội có thấy ánh mắt Tam di nương nhìn tỷ không, giống như là muốn đem ta giết chết, nàng nhất định rất hận ta!" Nói xong lại che mặt khóc nức.

Nói đến việc này, A Hạnh có chút áy náy: "Muội xin lỗi tỷ, là muội mang phiền phức đến cho tỷ."

Lý Ngân lắc đầu, ngồi xuống ghế, nói: "A Hạnh, hôm nay may mắn có muội nói thay tỷ. Tỷ lúc đó thật sự không biết nên làm gì, chỉ ngu ngốc đứng đó, nếu những lời nói kia đến tai lão gia, không biết hẳn sẽ nghĩ gì, so sánh, tỷ chấp nhận để tam di nương oan hận. A Hạnh, tỷ còn phải cảm ơn người mới đúng!" Lý Ngân ngân tho, nhưng không ngu ngốc, lúc đó nàng không kịp phản ứng nhưng giờ lại đã hiểu, trong nội tâm sợ hãi không thôi, nên rất cảm ơn muội muội đã giải thích giúp nàng.

A Hạnh cũng ngồi xuống cạnh nàng, chuyện đã đến mức này, nàng cũng bất chấp Lý Ngân có hoài nghi hay không. Lý Ngân thiện lương, suy nghĩ lại đơn thuần, dù thấy muội muội thay đổi, cũng chỉ nghĩ là do trưởng thành, sẽ không nghĩ muội muội bị yêu quái nhập.

"Tỷ tỷ, về sau tỷ nhất định phải cảnh giác với Tam di nương! Nói chuyện, làm việc đều phải cẩn thận từng chút một, ngàn vạn lần đừng để nàng ta bắt được nhược điểm gì, còn có..." A Hạnh nhìn Lý Ngân, ý vị thâm trường nói: "Lão gia càng sùng người thì sau này người sẽ càng gặp nhiều rắc rối. Tỷ tỷ, muội hỏi tỷ một câu, tỷ muốn được lão gia sùng ái hay là muốn sống yên ổn ở Hồ gia?"

Lý Ngân thấy muội muội thần sắc nghiêm túc, vội lau nước mắt, tập trung trả lời: "Nếu so với được lão gia sùng ái, tỷ càng muốn an ổn sống ở đây, giống như khi còn sống với phụ thân và muội vậy."

A Hạnh thấy nàng nói vậy, liền thở ra một hơi, thật tốt quá, Lý Ngân vẫn còn an phận, nếu như nàng muốn nhận sự sùng ái của lão gia, con đường nàng đi trong tương lai sẽ ngập tràn chông gai, mà mình cũng không giúp được nàng.

Ở hiện đại, thân phận Lý Ngân là kẻ thứ ba, bị vạn người phi nhổ, là hồ ly tinh. Nhưng ở đây, thiếp thất tồn tại được hợp lý hóa, pháp luật công nhận, là một phương thức để nữ tử tồn tại, không làm trái với chuẩn mực đạo đức. Nhưng mà nữ tử thường đồ kỹ, bất kể ở đâu, thời đại nào, từ cổ chí kim đều giống nhau, chỉ có một ít người so ra là hiền lành, dịu dàng ngoan ngoãn, nàng ta nhẫn nhịn được, còn nếu là nữ tử tàn nhẫn, nàng sẽ đem những người uy hiếp nàng diệt trừ hết, giống như Hồ phu nhân, đối mặt với loại nữ nhân này, nếu như không đủ năng lực, đừng khí, trí tuệ để cùng nàng tranh đấu, vậy

ngươi phải cho nàng thấy lòng trung thành, nói cho nàng biết, ngươi tuyệt đối sẽ không uy hiếp được nàng ta, như vậy ngươi có thể yên ổn mà sống. Mà Hồ phu nhân cũng sẽ không làm khó thiếp thất không thể uy hiếp mình, dù sao Hồ lão gia nạp thêm mấy thiếp nữa thì dù nàng có cùng Tần Vương phi là người thân thích cũng không có biện pháp ngăn cản phu quân khai chi tán diệp. Thay vì để cho hấn nạp mấy người không rõ tư tâm, không bằng để hấn sủng một người vô hại như Lý Ngân, đối với nàng thế mới tốt.

Nghĩ vậy, A Hạnh thấp giọng nói với Lý Ngân: "Tỷ tỷ, nếu như ngươi muốn sau này an ổn mà sống, phương pháp tốt nhất không phải lấy lòng lão gia mà là lấy lòng Hồ phu nhân!"

Lý Ngân nghe lời nàng nói liền ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp mở to, ngạc nhiên nói: "Lấy lòng phu nhân?"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cách sinh tồn của tiểu thiếp

A Hạnh gật đầu nói: "Đúng, là lấy lòng phu nhân, tỷ tỷ, tỷ biết đấy, lão gia nhà tỷ làm việc bên ngoài bận rộn như vậy, thời gian ở nhà thường rất ít đúng không?"

Nghĩ thế, Lý Ngân nói xen vào: "Đúng vậy, nghe các di nương khác nói, nếu như đi kinh doanh bên ngoài thành, thường thì một tháng cũng không về nhà."

"Nếu nói như vậy, trong nhà phần lớn thời gian là phu nhân làm chủ, nếu như tỷ lấy được lòng phu nhân, dù lão gia không ở nhà, nhưng phu nhân cũng sẽ không làm khó tỷ, về sau còn an bài tốt cho tỷ cũng nên, hơn nữa nếu lão gia không quá sủng ái tỷ, tỷ cũng sẽ không trở thành cái gai trong mắt các di nương khác, có thể an ổn mà sống, như vậy không phải tốt sao?"

Lý Ngân liền gật đầu, sau đó lại trưng ra bộ mặt hoài nghi hỏi: "Thế tỷ phải làm gì để lấy lòng phu nhân?"

Âm thanh A Hạnh nhỏ lại: "Đầu tiên, tỷ phải thật cung kính với phu nhân, mỗi ngày đều phải đi thỉnh an, hơn nữa phải tỏ ra thật sự thành tâm. Ăn mặc không được quá nổi trội hơn những người khác, phải thật đoan trang, nếu lão gia không ưa thích cũng không quan hệ, chỉ cần phu nhân thuận mắt là được. Và điều quan trọng nhất, nếu như lão gia đến phòng tỷ quá nhiều tỷ có thể giả bộ bị ốm một vài lần, mời hấn đi đến chỗ phu nhân hoặc các di nương khác, hơn nữa tỷ phải ở trước mặt lão gia nói tốt cho phu nhân, nàng đối với tỷ tốt như thế nào, xử lý việc quản gia tốt như thế nào.." Phải biết rằng, tiểu thiếp nhất định phải tuân thủ cách sống của tiểu thiếp, nếu không thì phải mạnh hơn chủ mẫu còn không sẽ ném rất nhiều đau khổ. Cũng có người ái thiếp diệt thế, nhưng nói là thế, đều vì chính thể tính tình nhu nhược hoặc là trong người có bệnh, chỉ có như thế mới xảy ra tình huống đó, tiểu thiếp không sợ hãi mà ngồi lên đầu chủ mẫu đi!

Nghe thế, Lý Ngân không hiểu rõ, nói: "Tỷ ở trước mặt lão gia nói tốt cho phu nhân, phu nhân sẽ biết sao? Chẳng lẽ lão gia lại đi nói với nàng?"

A Hạnh liếc mắt nhìn cửa sổ, cười cười, nhẹ giọng đáp lại: "Tự nhiên sẽ có người nói với phu nhân, tỷ không cần lo lắng."

Lý Ngân nhìn theo ánh mắt của A Hạnh, sau đó về mặt giật mình, kinh sợ nói: "Ý muội nói là, trong viện của tỷ có người của phu nhân?" Rồi lại tự trả lời: "Cũng đúng, phu nhân tất nhiên muốn đem chúng ta không chế dưới mắt nàng, chỉ sợ ở chỗ các di nương kia cũng có người của phu nhân"

A Hạnh nói: "Có người chưa chắc đã là không tốt, như vậy khi tỷ trung thành, nàng càng thêm tin tưởng. Tỷ không cần quan tâm ai là tai mắt của phu nhân, tỷ chỉ cần làm sao sống an ổn là được rồi!"

Lý Ngân nhìn A Hạnh, nhìn ánh mắt nàng giống như người lạ, hồ nghi hỏi: "A Hạnh, muội như thế nào lại biết được nhiều như vậy? Từ khi muội khỏi bệnh, giống như đã thay đổi, không như trước kia, bây giờ lại có thể nói ra được nhiều đạo lý như vậy."

A Hạnh thấy Lý Ngân nghi ngờ, trong nội tâm rung động, nhưng sau đó liền tỉnh táo, nghiêm túc nói: "Tỷ tỷ, vì bệnh của muội, tỷ phải giả làm tiểu thiếp cho người ta, phụ thân ngã gãy chân, chẳng kể muội còn có thể giống như trước kia, có thể vui cười không lo nghĩ mà sống sao? Muội không còn nhỏ, hiện tại muội chỉ muốn chiếu cố phụ thân thật tốt, muốn tỷ tỷ có thể sống yên ổn hơn một ít. Về phần những... đạo lý này, muội... đều nghe lỏm của tam cô lục bà nói chuyện phiếm với nhau, tỷ tỷ, không phải tỷ cũng từng nghe được sao? Tỷ còn bảo họ nói dối!" A Hạnh trả vờ đáng thương, giọng nói mềm mại: "Tỷ tỷ, tỷ có phải nghi muội bị quỷ nhập không?" Nói xong vui đầu xuống, bộ dạng muốn khóc.

Lý Ngân nghe nàng nói như thế, làm sao có lòng hoài nghi cho được, vội ôm nàng nói: "A Hạnh đừng thương tâm, muội muội tốt của tỷ, làm sao có thể bị những cái... vật tà âm quán thân được, tỷ không có nghĩ như thế, tỷ cảm thấy có chút lạ lẫm mà thôi!" Nàng buông A Hạnh ra, thở dài: "Bất quá những lời của tam cô lục bà kia nói thật đúng, ở nơi nhà cao cửa rộng khó có thể sống yên ổn. Muội cũng nói phải lắm, tỷ muốn an ổn ở đây thì không nên đoạt hết sủng ái của lão gia. Hôm nay những di nương kia nói tỷ như vậy chắc cũng bởi vì những ngày này lão gia đều ở trong viện của tỷ, là tỷ quá gây thơ, nghĩ mọi chuyện quá đơn giản!" Nàng cầm chặt tay A Hạnh: "Muội muội, trên đời này, cũng chỉ có phụ thân và muội là thật tâm đối tốt với tỷ. Ah, đúng rồi, thiếu chút nữa thì quên..."

Lý Ngân như đột nhiên nhớ đến điều gì đó, vội buông tay A Hạnh, quay người đi đến tủ gỗ tìm kiếm một hồi, không lâu sau, lôi ra một túi lụa nhỏ. Nàng hào hứng kéo A Hạnh, đem túi mở ra, cười dịu dàng để cho A Hạnh nhìn vật bên trong.

Túi lụa vừa mở ra, liền trông thấy mấy thỏi bạc nhỏ, ở dưới ánh mặt trời lóe ra tia sáng. Lý Ngân nói: "Đây là tiền tiêu hàng tháng của tỷ, tổng cộng là sáu lượng bạc, tỷ ở đâu không thiếu ăn, không cần dùng đến tiền, muối mang về, về sau mỗi tháng tỷ nhân được đều bảo người cảm đến, cũng không cần để phụ thân đi làm việc khổ, số tiền này đủ để hai người sống thật tốt. Còn đây là để cho muối tích góp... làm đồ cưới." Nàng đem túi lụa gói lại cẩn thận từng tí một, đem toàn bộ đưa ra trước mặt A Hạnh.

A Hạnh nhìn túi lụa trước mặt, liền cảm thán số mệnh của nàng thật tốt, bất kể là kiếp này hay kiếp trước, mệnh nàng đều là số hưởng. Chỉ là kiếp trước nàng vì chỉ biết hưởng thụ mà phải trả giá quá lớn, nàng mất quyền tự do yêu đương, mất tự do hôn nhân, nàng bắt buộc phải buông tha quá nhiều thứ cho nên về sau nàng mới thống khổ, hoàn toàn không muốn sống. Kiếp này, chẳng lẽ nàng còn muốn trải qua loại hưởng thụ này sao?

Dù là thân như tỷ muối, nếu là phương thức chỉ dựa vào một người mà sống, mỗi thân thiết này sẽ sớm biến chất. Vận mệnh của nàng vô tình mà ở trong tay Lý Ngân, nàng đều phải dựa vào Lý Ngân, về sau gả cho ai cũng phụ thuộc Lý Ngân sao?

Không được, đời này nàng không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa, kiếp này, nàng muốn nắm giữ lấy vận mệnh của mình trong tay.

Muốn như vậy thì đầu tiên, không thể dựa vào bất kỳ ai mà sống!

A Hạnh không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đem túi lụa đẩy trở lại cho Lý Ngân.

Lý Ngân không hiểu mà nhìn nàng, hỏi: "Như thế là sao?"

A Hạnh nhìn thẳng vào Lý Ngân, nhẹ nhàng nói: "Tỷ tỷ, số tiền này tỷ hãy giữ lại đi, tỷ ở đây cái gì cũng phải dùng đến tiền. Khen thưởng hạ nhân cũng phải dùng đến bạc, tỷ đưa hết cho muối, vậy tỷ phải là sao?"

Lý Ngân nhũn mày: "Nguyên lai còn nhiều chỗ phải dùng đến tiền như vậy sao? Tỷ thật không nghĩ tới, chỉ cần nhắc cho muối và phụ thân thôi..."

A Hạnh trong nội tâm liền cảm động, Lý Ngân tuyệt đối là con gái tốt, là hảo tỷ muối, bất kể như thế nào, nàng đều sẽ cố gắng cho tỷ tỷ không bị tổn thương.

Lý Ngân đem túi thu về, lấy ra một nửa: "Tỷ sẽ giữ một nửa, một nửa đưa cho muối."

A Hạnh ngăn lại, nói: "Tỷ tỷ, tỷ cũng đừng chỉ lo cho muối cùng phụ thân, đợi đầu xuân, thương thế phụ thân sẽ khỏi, muối sẽ đi mua cho phụ thân một cỗ xe ngựa, chúng ta ở trong thành có thể kéo xe khách, sẽ không còn phải khổ sở. Tỷ mau thu về, nếu phu nhân biết sẽ trách phạt!"

Lý Ngân nghĩ đến bên người có tai mắt của phu nhân, không khỏi sợ hãi, cũng do dự. A Hạnh thừa cơ nói thêm: "Tỷ tỷ, bạc này ban đầu tỷ không dùng đến nhưng về sau có lẽ có tác dụng cũng không chừng!"

Lý Ngân nghe muối muối nói vậy, đành gật đầu.

A Hạnh nhìn sắc trời không còn sớm, liền đứng dậy: "Trời cũng đã muộn, phụ thân nhất định đang gấp gấp muốn biết tin tức của tỷ, muối phải về thôi."

Lý Ngân cũng đứng lên, phân phó nha đầu đen gà nhân sâm đưa cho A Hạnh mang về. Sau đó gọi Tiểu Hoàn tiễn A Hạnh xuất phủ.

Lý Ngân nói với Tiểu Hoàn: "Người dẫn muối muối ta đi cửa sau hoa viên bên kia." Sau đó hướng A Hạnh cười nói: "Hiện tại trong hoa viên hoa mai nở rộ, lúc muối đi qua thuận tiện nhìn trộm một chút nha!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mỹ nhân tâm cơ

Tiểu Hoàn lĩnh mệnh đưa A Hạnh đi.

Trên đường đi, Tiểu Hoàn không ngừng lén lút nhìn trộm A Hạnh, một lần, hai lần... Rốt cục A Hạnh không nhịn được cười, hỏi: "Người nhìn ta như thế làm gì, trên mặt ta có hoa sao?"

Tiểu Hoàn ngượng ngùng, cúi đầu nhẹ nói: "Lớn lên tỷ tỷ sẽ có bộ dạng giống như tiên nữ cho xem." Nói xong ngẩn đầu, mỉm cười nhìn nàng.

A Hạnh bật cười, cẩn thận nhìn nàng, vẻ mặt Tiểu Hoàn ngây thơ, ngược lại không có cố ý nịnh bợ. Hơn nữa, một tiểu nha đầu như vậy, hẳn là không phải người của phu nhân. Nghĩ thế, A Hạnh quan sát xung quanh, thấy bốn phía đều không có ai, liền từ trong ngực lấy ra một khối bạc vụn, đưa cho Tiểu Hoàn, tiền này là nàng chuẩn bị trước khi đi, sợ có việc gấp dùng đến.

Tiểu Hoàn là nha đầu hạ đẳng, tiền tiêu vật hàng tháng cũng không cao lắm, A Hạnh đột nhiên kín đáo đưa bạc cho nàng cũng vừa đúng số tiền tiêu trong

một tháng, không khỏi ngáy người, nằng ngẳng đầu nhìn A Hạnh, vẻ mặt khó hiểu.

A Hạnh nhìn nàng, rất cẩn thận nói: "Tiểu Hoàn, người giúp ta một việc được không?"

Tiểu Hoàn nhìn bạc trong tay nói: "Có chuyện gì? Khó quá ta sẽ không làm được."

"Rất dễ thôi, từ hôm nay trở đi, nếu như tỷ tỷ ta xảy ra chuyện gì, bị bắt khi khi dễ gì, hoặc là sinh bệnh gì đó, người đều đến nhà của ta nói với ta một tiếng là được." Rồi đem địa chỉ nhà nói cho nàng.

Tiểu Hoàn thấy cũng không phải việc gì khó khăn, liền đem bạc vụn thu về, sáng khoai đáp ứng.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua một hành lang gấp khúc, A Hạnh người thấy một cỗ hương thom nồng đậm trong không khí. Tiểu Hoàn chỉ vào phía trước: "Cô nương, đằng trước là mai viện, chúng ta sẽ đi xuyên qua nơi đó, ở đây hoa mai nở rất xinh đẹp!"

Nhìn theo hướng Tiểu Hoàn chỉ tay, A Hạnh có thể nhìn thấy ả ả một biển hoa, từ đỏ đến trắng hỗn độn ở cùng một chỗ, đẹp như trái đào, rạng rỡ như rạng mây. Mùi hương lan tỏa trong không khí, khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái. A Hạnh cùng Tiểu Hoàn tâm lý nhảy nhót như chim sẻ, bước chân không khỏi nhanh hơn, muốn nhìn thấy cảnh đẹp.

Ngay lúc đó, có một đoàn người đối diện chậm rãi đi tới, đằng trước là một người mặt như hoa, thần sắc kiêu ngạo, toàn thân trang phục hoa lệ, khoác lên áo choàng bạch hồ, trong tay cầm âm lô. Đứng là đại tiểu thư ngồi trong phòng Hồ phu nhân Hồ Nhã Tĩnh. Đi sau nàng là hai nha đầu ăn mặc đẹp đẽ.

Tiểu Hoàn nhìn thấy thế, vội vàng lùi kéo A Hạnh lui qua một bên, nhỏ giọng nói: "Nhanh cúi đầu xuống."

A Hạnh bị Tiểu Hoàn kéo sang một bên, để lại vị trí chính giữa cho đại tiểu thư Hồ gia đi qua. Tiểu Hoàn cung kính đứng lại, đầu cúi xuống thật thấp.

A Hạnh không có thói quen cúi đầu, nàng cũng không phải nô tài Hồ gia, tại sao phải khúm núm!

A Hạnh lưng thẳng tắp, vẻ mặt hờ hững đứng bên cạnh Tiểu Hoàn. Dù sao đây cũng là Hồ gia, cho nên nàng không biểu lộ gì, tránh gây rắc rối cho Tiểu Hoàn.

Đại tiểu thư Hồ gia đi tới, mùi son phấn nồng đậm trên mặt tỏa ra, lẫn át cả mùi thơm ngào ngạt của mai viện, A Hạnh không khỏi nhú nhú mày.

Hồ Nhã Tĩnh đã sớm thấy A Hạnh không cúi đầu, trong nội tâm có chút không vui, A Hạnh này bất quá chỉ là muội muội di nương, dựa vào cái gì mà không cung kính đối với nàng? Hơn nữa lúc này nàng dám tranh luận với mẫu thân! Nếu như là nô tài nhà nàng, đã sớm bị loạn côn đánh chết! Đáng tiếc nàng không phải người Hồ gia, luật pháp Tần Thành nghiêm khắc, các nàng tuy có quan hệ họ hàng với Tần Vương, cũng không dám xem mạng người như cỏ rác. Nhưng trong nội tâm nàng không nhịn xuống được ác độc!

A Hạnh nhìn đoàn người Hồ Nhã Tĩnh đi đến bên cạnh, đột nhiên Hồ Nhã Tĩnh dừng bước, lạnh lùng nhìn nàng một cái, trong ánh mắt tràn ngập khinh thường, sau đó cảm nhắc lên, bộ dạng cao cao tại thượng.

A Hạnh thấy nàng đột nhiên dừng lại, lòng lập tức cảnh giác, nhưng vẻ mặt không thay đổi, vẫn điềm đạm lạnh lùng.

Hồ Nhã Tĩnh thấy nàng vẫn bộ dạng lạnh nhạt, càng thấy tức giận, đảo mắt thấy Tiểu Hoàn đứng bên cạnh, lập tức minh bạch đây là Tứ di nương sai nha hoàn tiền muội muội xuất phủ. Hồ gia lớn như vậy, nàng lại đầu tiên đến, không có người dẫn đường, nhất định là không tìm thấy lối ra.

Đôi lông mày nàng nhíu lại, trong lòng nghĩ kẻ. Nàng nói với Tiểu Hoàn: "Người đi theo ta, ta có chút chuyện muốn người làm." Thanh âm uyển chuyển, đúng là thập phần êm tai.

Tiểu Hoàn cúi đầu nói: "Hồi bẩm tiểu thư, nô tỳ đang phải tiễn cô nương này xuất phủ." Nàng không rõ, nàng là nha đầu nội viện của Tứ di nương, tại sao đại tiểu thư lại sai việc nàng, nha đầu trong viện tiểu thư còn thiếu sao?

Hồ Nhã Tĩnh mặt lạnh đi, không nói tiếng nào, nha đầu mặc áo gấm xanh lá phía sau nàng, lại ngẳng đầu nghiêm nghị nói: "Như thế nào? Đại tiểu thư sai không được người sao? Trong mắt người chỉ có Tứ di nương, không có đại tiểu thư phải không?"

Đại tiểu thư Hồ gia vì có diện mạo xinh đẹp, thông minh dị thường, từ nhỏ đã được Hồ lão gia sủng ái, lại càng được phu nhân ưa thích, địa vị ở Hồ gia bất luận là di nương nào cũng không bằng. Tiểu Hoàn biết rõ lợi hại trong đó, trong lòng sợ sệt, bịch một tiếng quỳ xuống, cuống quýt hướng đại tiểu thư dập đầu, luống cuống nói: "Nô tỳ không có ý tứ đó, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa cho tiểu thư!"

Hồ Nhã Tĩnh lạnh lùng cười, nói: "Đứng lên đi! Không cần người phải làm trâu làm ngựa, giúp ta một chút chuyện là được rồi, để cho vị cô nương này đợi một lát, cũng không chậm trễ bao nhiêu!"

Tiểu Hoàn đứng lên, nhìn A Hạnh, vẻ mặt khó xử: "Cô nương, thật xin lỗi, người chờ ta một chút." Hai bên đều là chủ tử, chậm trễ cô nương cũng không biết Tứ di nương có thể phạt nàng hay không, bất quá Tứ di nương ôn nhu, so với vị đại tiểu thư này trừng phạt hạ nhân không chút nương tay càng thêm không thể đắc tội!"

A Hạnh nhìn bộ dạng gấp đến sắp khóc, cũng biết nha đầu khó xử, sinh tử các nàng đều nằm trong tay chủ tử, sống chết phải xem tâm tình chủ tử. A Hạnh không muốn nàng gặp chuyện, liền nhẹ nhàng nói: "Đi đi, ta ở phía trước mai viện chờ người."

Tiểu Hoàn gật đầu cảm kích, đi theo sau đại tiểu thư Hồ gia.

Hồ Nhã Tĩnh lúc gần đi quay đầu nhìn A Hạnh một thân áo đơn sơ, lộ ra nụ cười quý dị, hiện tại trời lạnh như vậy, nha đầu bà tử đều ra sân sau sưởi ấm, không có việc gì tuyệt đối không ra ngoài này, địa phương này càng ít người lui tới, nàng muốn tìm người hỏi đường ra còn phải xem vận khí nàng được bao nhiêu!

Người ở chỗ gió lạnh chậm rãi mà đợi a! Tốt nhất bị gió thổi về ốm bệnh không dậy được!

Nàng quay đầu, từ tốn đi về phía trước, vừa nghĩ tới bộ dạng A Hạnh ốm không dậy nổi tâm tình liền thoải mái.

Một đoàn người rất nhanh liền biến mất ở cuối hành lang.

A Hạnh đi lại trong mai viện. Dọc theo đường đá xanh, nhìn thấy một tấm bia đá, bên trên khi hai to chữ rồng bay phượng múa : Mai Viện.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thiếu niên mai viện

Tuyết tự mai, mai tự tuyết

Tự hòa bất tự đô kỳ tuyết.

(Đạp Toa Hàng-Tổng Lữ)

A Hạnh mới tiến vào hoa viên liền cảm nhận được mùi hương quần quanh trong không khí, hương thơm nồng nàn, thấm vào trong ruột gan. Phóng mắt nhìn, chỉ thấy cả vườn đều mà hoa mai, hồng nhạt, đỏ đỏ, trắng trắng. Hoa mai hồng nhạt như gò má thiếu nữ, nhu tình như nước ngưng ngừng kiều mị; hoa mai đỏ đẹp như sắc đào, rực rỡ như rặng mây, tươi đẹp mà không bị che lấp; hoa mai trắng như bạc khắc ngọc mài, thanh cao thoát tục, cao quý. Một mảnh hoa mai làm nổi bật cả một vùng đất giữa các cành cây phủ đầy tuyết trắng, nhìn từ phía trên như bức tranh thủy mặc ưu nhã, đẹp không tả xiết, gặp rồi khó quên.

A Hạnh trong vườn mai chậm rãi đi.

Xung quanh đều một màu tuyết trắng, hoa mai ở giữa tươi đẹp tỏa ra, hương thơm quần quanh trong không khí ngào ngạt, một thiếu nữ thanh lệ, da trắng mịn, khuôn mặt như vẽ, mái tóc đen nhánh theo gió phiêu bồng. Cánh hoa mai hồng, mai trắng bay nhẹ , vương trên tóc, trên người nàng, có cánh ở trên tóc mai, có cánh lại ở mi tâm, thiếu nữ mỉm cười, duỗi ngón tay ngọc, chậm rãi lấy xuống cánh hồng mai như ngọn lửa nhỏ ở mi tâm, sóng mắt lượn quanh, mị hoặc vô hạn ở bên trong, một màn này so với cảnh đẹp trong vườn cảnh thêm động lòng người.

A Hạnh thỏa thích thưởng thức cảnh đẹp nơi đây, lại không phát hiện cách đó không xa, một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng yên tĩnh đánh giá nàng. Thẳng đến khi có thanh âm đầy kiều ngạo truyền đến.

"Người là người viện nào?"

A Hạnh giật mình, không nghĩ tới trong viện còn có người khác, bất quá nghĩ cũng đúng, tuy thời tiết giá rét, nhưng nơi đây cảnh sắc tuyệt đẹp, người biết thưởng thức làm sao vì lạnh mà buông tha cảnh đẹp nơi đây?

A Hạnh nhìn về nơi phát ra tiếng nói, ở gần một góc hồng mai không xa mà một thiếu niên khoảng 16, 17 tuổi, bởi vì góc hồng mai cành lá xum xuê, cho nên A Hạnh mới không chú ý đến hắn.

Thiếu niên chậm rãi đi đến phía nàng, dáng người thon dài, ngũ quan như ngọc. Cánh hồng mai bông bành, bay lượn xung quanh hắn. Hắn đạp tuyết chậm rãi mà đến, dáng đi lộ qua một loại tự tin cùng cao ngạo. Chỉ chốc lát liền đi đến, cách A Hạnh khoảng năm bước thì dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn nàng.

Hắn tuy tuổi không lớn lắm, nhưng kiến thức về mỹ nhân lại không ít, Tử di nương của phụ thân xinh đẹp kiều mị, muội muội quốc sắc thiên hương, mà chính nha đầu trong nội viện của hắn, cũng tính là xinh đẹp, yêu kiều động lòng người hoặc thanh tú uyển chuyển, hoặc xinh đẹp đáng yêu, nhưng một cái cũng không giống tiểu nha đầu trước mặt này, rõ ràng là vóng dáng chưa nảy nở, mặt này cho người ta một cảm giác hết sức kinh diễm. Mà lúc này, đôi mắt đẹp nhìn đến tuyết trắng lộ ra ba phần lạnh lùng, bảy phần tươi đẹp, da trắng ngần, tóc đen phiêu bồng, so với hoa mai càng thêm thanh lệ.

Hồ Lăng Hiên không khỏi nhất thời ngây dại.

Cùng lúc đó, A Hạnh cũng đang quan sát đối phương, màu da thiên mạch*, mỏng mày cùng tóc tai gọn gàng, một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng trầm tĩnh nội liêm không hợp với tuổi của hắn, đúng là một mỹ thiếu niên!(*da hơi ngăm, kiểu mạnh khỏe ý.)

Chỉ là ánh mắt hắn nhìn mình quá vô lễ, A Hạnh không khỏi nhíu mày.

Hồ Lăng Hiên chỉ cảm thấy đối phương nhíu lông mày mà cũng có thể đẹp như vậy, trong đầu không khỏi tưởng tượng nhan sắc khuynh thành của nàng sau vài năm nữa. Không biết là nha đầu trong viện nào, hẳn nhất định phải hướng mẫu thân đem nàng về viện của mình!

Nghĩ đến đây, hắn tiến thêm hai bước, hỏi một lần nữa: "Người tên là gì? Là nha đầu viện nào?" Trong giọng nói lộ ra một cổ ngạo khí.

Nhìn quần áo của nàng, Hồ Lăng Hiên liền cho rằng nàng nhất định là nha đầu nào đó trong nhà, không hề nghi ngờ.

A Hạnh không dấu vết lùi về hai bước, nhìn thẳng hắn, nhàn nhạt trả lời: "Vị công tử này, ta không phải là người Hồ phủ, ta ở đây đợi người, thuận tiện thường mai mà thôi."

Không phải người Hồ phủ? Hồ Lăng Hiên có chút thất vọng, bất quá nhìn cách ăn mặc của nàng cũng không phải tiểu thư nhà giàu, có lẽ là thân thích của lão bà tử nào đó không chừng, đợi hắn tìm hiểu rồi nhờ mẫu thân làm chủ đem nàng thu là thiếp thất là được.

Hồ Lăng Hiên nghĩ như vậy, ánh mắt cũng không khỏi nhu hòa đi vài phần, nói: "Ở đây cảnh sắc rất tốt, ta cũng là đến thưởng thức, thế cho nên mới lưu luyến quên về, bất quá là gió lớn, người mặc như vậy, coi chừng bị lạnh!"

Bị hắn nói như vậy, A Hạnh cũng cảm thấy gió xung quanh xác thực có chút lạnh. Nàng ở chỗ này không sai biệt đã là nửa canh giờ rồi, nhưng ngay cả bóng dáng Tiểu Hoàn cũng không nhìn thấy, có lẽ Hồ gia đại tiểu thư cố ý gây khó dễ, muốn chính mình bị đông lạnh ở đây! Thời đại này, nếu như vì lạnh mà sinh bệnh, không cẩn thận sẽ nguy hiểm tính mạng, tiểu thư Hồ gia này, mình không thù oán gì, vậy mà muốn hại mình, tuổi còn nhỏ mà đã có tâm địa ngoan độc, xem ra được di truyền từ Hồ phu nhân!

A Hạnh đối với Hồ gia càng không có hảo cảm, nam tử trước mặt quần áo không tầm thường, khuôn mặt cùng tiểu thư Hồ gia có vài phần tương tự, trên người có khí chất cùng nàng ta không sai biệt! Xem ra đây hẳn là công tử Hồ gia, ở đây bốn phía không người, mình cùng hắn cô nam quả nữ nói chuyện, không biết sẽ phát sinh chuyện gì, tốt hơn là nên rời đi.

A Hạnh nói: "Cảm ơn công tử quan tâm, công tử chậm rãi thường mai, ta không quấy rầy." Nói xong liền quay người đi.

Hồ Lăng Hiên khó có thể tìm thấy giai nhân, sao có thể để nàng như vậy mà đi, vội vàng đuổi theo, hỏi: "Cô nương đến Hồ phủ là tới tìm người sao? Tìm ai?"

A Hạnh thấy hắn dưng dưng không dứt, có chút phiền chán, bất quá hắn chỉ là đi theo sát đằng sau, không có động tay động chân, xem ra không phải loại người phóng túng kiêu căng bừa bãi. A Hạnh biết rằng nếu không trả lời hắn, chỉ sợ hắn cứ thế mà đi theo, liền quay người, nói: "Ta là Lý Hạnh, muội muội Tử di nương Lý Ngân, ta hiện tại ở đây chờ nha đầu đến đưa xuất phủ. Được rồi, ta đều nói cho người rồi, người đừng đi theo ta nữa, như vậy rất vô lễ.!" Hi vọng công tử Hồ phủ này hiểu được cái gì gọi là "lễ"!

Hồ Lăng Hiên nghe được nàng là muội muội Tử di nương của phụ thân, giống như bị dội một chậu nước lạnh, tâm thật lạnh. Bước đi lập tức chậm lại, trở mặt nàng đi xa, nhìn nàng đi đến hành lang gấp khúc bên kia, ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó.

Nếu như là muội muội di nương của phụ thân, tính vai vế vẫn là trên hắn, hắn và nàng làm sao có khả năng? Lễ nghi Đại Đường, cha mẹ tuyệt đối sẽ không đồng ý cho hắn làm hành vi vi phạm luân thường đạo lý này!

Rõ ràng là một đóa hoa xinh đẹp vô cùng đang ở trước mặt mình, lại chỉ có thể ngắm, không thể tự tay hái, có lẽ về sau còn phải trở mặt nhìn người khác hái đi, hắn làm sao cam tâm?

Hồ Lăng Hiên nhìn bóng dáng xinh đẹp kia, âm thầm cắn răng, hiện tại hắn còn nhỏ, không có thực quyền ở Hồ gia, qua vài năm nữa, hắn nhất định có thực lực, đem hái đóa hoa đó mang về, ai cũng không cảm được hắn!

Một thiếu niên ăn mặc đầy tớ ôm một cái áo choàng chạy đến: "Công tử, áo choàng đã cầm tới, ta khoác lên cho ngài." Nói xong muốn đem áo choàng khoác lên người hắn.

Hồ Lăng Hiên ra hiệu hắn dừng tay.

Gã sai vật nghi hoặc hỏi: "Công tử sao thế ạ?"

Hồ Lăng Hiên để gã tiến đến gần, chỉ vào A Hạnh phía trước nói: "Vinh Hoa, nhìn thấy cô nương phía trước không? Người bây giờ mang áo choàng này cho nàng, sau đó, dùng một chiếc sên ngựa tiễn nàng về, người nhất định nhớ kỹ địa chỉ nhà, lại phải người nói cho ta biết tình hình nhà nàng, tìm người theo dõi bọn họ, nếu như nàng cùng với nam tử nào thân thiết, hay có người nào hướng nàng cầu hôn, lập tức báo lại!"

Vinh Hoa gật đầu: "Đã biết thưa công tử, tiểu nhân nhất định sẽ làm ổn thỏa việc này!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Công tử Hồ gia

A Hạnh ngồi trên ghế đá cạnh hành lang. Thời gian từng phút từng giây trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Hoàn. Gió lạnh từng cơn thổi đến, rét buốt đến tận xương. A Hạnh không khỏi rùng mình, đứng lên đi đi lại lại, càng không ngừng lấy hai tay xoa xoa, toàn thân không ngừng khẽ run.

Không được, nếu tiếp tục như vậy sẽ bị cảm lạnh mất! A Hạnh không thể đợi Tiểu Hoàn nữa, bản thân lại không biết đường xuất phủ, nhưng có thể theo đường cũ trở về viện của Lý Ngân, bảo Lý Ngân cho người đưa nàng đi là được rồi, chỉ là nếu làm vậy, Lý Ngân sẽ biết tiểu thư Hồ gia cố ý gây khó dễ cho nàng, vạn nhất nàng bắt bệnh cho mình, nhịn không được mà nói chuyện này với Hồ lão gia, chi sợ sẽ mang đến phiền toái.

Nghĩ như vậy, A Hạnh lại do dự, nàng đột nhiên nhớ tới công tử ở mai viện vừa rồi, đúng rồi, sao lại không nghĩ tới việc hỏi đường hẳn chứ? Chỉ cần hẳn chỉ đường, mình có thể tìm được đường ra ngoài.

Nàng xoay người, định bước về phía mai viện, lại thấy một thiếu niên ăn mặc giản dị tay cầm cái gì đấy, đi về phía nàng.

Thiếu niên này có đôi lông mày thanh mảnh, đến gần nàng rồi nói: "Cô nương, công tử nhà ta thấy trời lạnh, cô nương lại ăn mặc đơn bạc, đặc biệt gọi nô tài đưa áo choàng cho cô nương!" Nói xong nghiêng người, tay chỉ về hướng mai viện kia.

A Hạnh nhìn theo hướng hẳn chỉ, đã thấy bóng dáng cao ráo đang đứng ở cổng mai viện, xung quanh tuyết trắng xóa, cỏ bảo xanh xẫm dễ khiến người ta chú ý. Chỉ là khoảng cách khá xa, không thấy rõ diện mạo của hẳn, nhưng A Hạnh có một loại cảm giác, hẳn lúc này đang nhìn mình, trên mặt nhất định là mỉm cười kiêu ngạo.

A Hạnh thu hồi ánh mắt chuyển sang nhìn gã sai vặt, sau đó nàng tiếp nhận áo choàng, hiện tại mặc kệ cái gì, trước hết không thể để bản thân bị bệnh rồi nói sau.

Nàng đem áo choàng khoác lên người, áo choàng bên trong có bông vải, khoác lên thập phần ấm áp, A Hạnh cảm giác máu trong người bây giờ mới có thể lưu thông.

A Hạnh mỉm cười với Vĩnh Hoa, Vĩnh Hoa cảm thấy nụ cười này so với hoa mai đang nở còn đẹp hơn, để cho người ta thấy choáng váng, không trách thiếu gia lại chú ý nàng!

"Thỉnh người thay ta cảm ơn công tử!"

Vĩnh Hoa dựa theo phân phó nói tiếp: "Công tử nhà ta còn nói, trời đông giá buốt, không đành lòng để cô nương bị cảm lạnh, phân phó nô tài gọi xe tiến cô nương về nhà! Xin cô nương nhìn vào tấm lòng đó, không từ chối!"

A Hạnh nghĩ, cũng không biết Hồ gia tiểu thư lúc nào mới để cho Tiểu Hoàn đi, mình không biết còn phải đợi bao lâu nữa, phụ thân lại ở nhà đợi mình. Huống hồ hiện giờ chân của phụ thân không thể cử động, vạn nhất mình đợi ở đây sinh bệnh thì làm thế nào?

"Được, thay ta cảm ơn ý tốt của công tử. Chỉ là, tiểu ca là..." A Hạnh nói lấp lửng.

Đây là cô nương thiếu gia vừa ý, về sau có lẽ sẽ là người của thiếu gia. Cho nên dù quần áo A Hạnh mặc, nhưng thái độ của Vĩnh Hoa vẫn thập phần cung kính: "Cô nương cứ gọi nô tài là Vĩnh Hoa, cô nương có việc gì xin cứ phân phó."

"Vậy nhờ người tìm người thông tri có nha hoàn dẫn ta xuất phủ là Tiểu Hoàn, nàng bây giờ đang ở chỗ đại tiểu thư, ta sợ nàng không tìm thấy ta sẽ sốt ruột."

Như vậy, Tiểu Hoàn biết mình an toàn về đến nhà, tự nhiên sẽ không nói với Lý ngân chuyện đại tiểu thư mang nàng đi, đem muối muối di nương ném qua một bên, đi làm việc cho tiểu thư, nàng cũng sợ bị di nương trách phạt đấy. Mang chuyện này không dấu vết mà đề xướng, đối với Lý Ngân thì đó là cách tốt nhất.

Chỉ là sau này tốt nhất mình nên cách xa vị đại tiểu thư Hồ gia kia, giờ không thể trêu vào nàng, trốn được nàng thì trốn!

Vĩnh Hoa cười nói: "Cô nương cứ việc yên tâm, Vĩnh Hoa sẽ thay cô nương làm thỏa đáng!"

A Hạnh quay mặt hướng về vị thiếu gia kia, ở xa hành lễ với hẳn, xem như bản thân tỏ lòng biết ơn. Nhìn bóng dáng xanh thẫm như cây tùng đứng thẳng trong tuyết ở đằng kia, tuần tí phi phạm, hẳn nhìn nàng gật đầu một cái, nàng giống như có thể thấy khoe miệng hẳn cười vui vẻ.

Vĩnh Hoa dẫn A Hạnh đi dọc theo một con đường nhỏ màu xanh, cũng không biết rẽ vào bao nhiêu lối, ước chừng đi khoảng một khắc (15 phút) thì tới một cổng gỗ nhỏ, ngoài cửa đã có sẵn một chiếc xe ngựa đang chờ. Ngựa to khỏe, bên trong xe rất rộng rãi, so với chiếc xe đưa nàng đến lúc trước còn muốn xoa hoa hơn.

Vĩnh Hoa kiêu hãnh mà nói: "Đây là xe ngựa chuyên dụng cho công tử."

Nghe hẳn nói vậy, A Hạnh đành phải lại một lần cảm ơn. Nàng đạp chân lên xe, đi vào bên trong xe ngựa.

Trong xe đốt ấm lò, phi thường ấm áp, trong xe phủ một lớp thảm lông dê trắng, có một chiếc giường trải đệm, lại phủ lớp da sói. Cạnh giường là một cái bàn nhỏ, đặt lên điểm tâm tinh xảo cùng một bình trà bốc khói lượn lờ.

Vĩnh Hoa ngoài bên cạnh xa ở ngoài, nói: "Cô nương, nô tài chuẩn bị trà cùng ít điểm tâm, xin cô cứ tự nhiên."

Trong nội tâm A Hạnh thở dài: Khá khen cho một hạ nhân lạnh lợi, tất cả mọi chuyện hẳn đều an bài thỏa đáng, để cho người ta cảm thấy thật thoải mái, người là chủ tử của hẳn, nhất định cũng không đơn giản.

Xa phu vội vàng điều khiển, chỉ nghe thấy tiếng roi quất lên lưng ngựa kêu ba~ ba~ cùng tiếng vó ngựa di chuyển. Xe bắt đầu lăn bánh.

A Hạnh cách màn xe da dê hỏi Vĩnh Hoa: "Vĩnh Hoa, công tử người nói là vị công tử nào của Hồ phủ?"

Giọng nói của Vĩnh Hoa bên ngoài có chút kinh ngạc: "Cô nương chưa biết sao? Công tử của ta là đại thiếu gia con vợ cả, Hồ gia gia chủ tương lai! Hôm nay đi theo lão gia ra ngoài buôn bán, có được rất nhiều lời khen trong thương hội đấy!" Vĩnh Hoa vì muốn để lại trong nội tâm nàng ấn tượng sâu sắc, nên ra sức bày ra địa vị của thiếu gia nhà mình: "Tất cả mọi người nói, công tử nhà ta là kỳ tài thương nhân, Hồ gia trong tay công tử nhất định sẽ phát dương quang đại*!" Đây cũng không phải hẳn khoác lác, sự thật là như thế.

(*tựa như: làm rạng rỡ tổ tông hoặc là phát triển vurun xa)

A Hạnh nghe hẳn nói xong liền suy nghĩ. Từ xưa đến nay đều nói không gian dối không là thương nhân, càng tài giỏi càng gian trá! Kiếp trước cha và chồng nàng đều là những bậc "kỳ tài", trong khoảnh khắc có thể khiến người ta táng gia bại sản! A Hạnh đối với loại người này không có hảo cảm.

Chỉ chốc lát sau, đã đến đầu ngõ nhà A Hạnh, nàng không muốn rêu rao, gọi Vĩnh Hoa dừng xe ngựa lại, sau đó nàng xuống xe, lại một lần nữa hướng Vĩnh Hoa biểu đạt lòng biết ơn đối với Hồ đại thiếu gia.

Vĩnh Hoa thấy hành động cử chỉ của nàng bình tĩnh hữu lễ, dù biết rõ vị trí tương lai của công tử nhưng thái độ vẫn đúng mực, không giống những tiểu thừa khuê các khác, mặc dù ăn mặc trang nhã lịch sự nhưng biểu hiện ra ánh mắt thì giống như hận không thể đem thiếu gia nuốt vào bụng mình. Cũng vì thế nên ở Tấn Thành, vị trí chủ mẫu tương lai của Hồ gia không biết bao nhiêu nữ tử thèm nhỏ dãi.

Vĩnh Hoa nhìn A Hạnh đi vào hẻm nhỏ bóng dáng dần dần biến mất, trong nội tâm không khỏi sinh ra một tia kính trọng.

Sau khi trở về, Vĩnh Hoa liền bẩm báo với thiếu gia nhà mình: "Nàng bảo xe dừng lại ở đầu ngõ, cũng không có ý định rêu rao với hàng xóm, hơn nữa nô tài chuẩn bị điểm tâm, nàng một miếng cũng không ăn qua."

Hồ Lăng Hiên nghiêng người dựa vào ghế tựa phủ da gấu trắng, cầm ly trà lên, khói nhẹ nhẹ bay, đôi mắt sáng lạnh như bị che kín bởi một tầng hơi nước, hơi nước dịu dàng lơ đãng, nhìn rất mê người, Vĩnh Hoa tuy đã nhìn về mỹ mạo của công tử thành quen. nhưng thấy hình ảnh trước mặt vẫn không tránh được thất thần. Nghĩ thầm, trong Tấn Thành này, có thể cùng công tử so sánh sợ chỉ có người bị gọi là "thiếu niên yêu tinh", Tam thiếu gia Tấn Vương phủ Thẩm Nguyên Phong mà thôi.

Hồ Lăng Hiên mỉm cười nói: "Không thể nghĩ nàng là một nữ tử bản hàn lại có phong thái như thế, ngược lại là bốn thiếu gia xem thường nàng!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cha và con gái

Về đến nhà, A Hạnh chỉ hướng phụ thân nói Lý Ngân ở Hồ gia tất cả đều mạnh khỏe, ăn ngon mặc ấm, người Hồ gia đối với nàng cũng rất tốt, về phần những chuyện không vui, A Hạnh không nhắc đến, phụ thân nghe những chuyện này ngoại trừ lo lắng thì có thể có biện pháp gì? Còn không bằng không nói cho ông, để cho ông yên tâm.

Lý Nhuận Phúc nghe con út nói đại nữ nhi sống khỏe mạnh, không có bị khi dễ, tâm liền thả lỏng. Ông từ nhỏ đã nghèo khổ, cuộc sống trong nhà giàu sang ông không thể hiểu được, ông cũng nghe người khác nói là ở bên trong đấu đá không ngừng, nói Hồ lão gia ham mê nữ sắc, cho nên mới không muốn con gái đi làm thiếp Hồ gia, bây giờ nghe được con gái mình không bị thế thiếp khác bắt nạt như tưởng tượng, sống không tệ, áy náy trong nội tâm mới giảm bớt.

Ông thở dài nói: "Nếu A Ngân có thể trở về thăm nhà thì thật tốt..." Ở thế giới này, thiếp thất nếu như không có chủ mẫu cho phép, không thể tùy tiện về nhà mẹ đẻ. Chính là sống là người nhà chồng, chết làm ma nhà chồng.

A Hạnh an ủi phụ thân: "Tỷ tỷ nói, Hồ phu nhân đối với nàng vô cùng tốt, không chừng một thời gian nữa sẽ đồng ý để nàng về thăm nhà mẹ đẻ một chuyến."

Con mắt Lý Nhuận Phúc sáng ngời, nói : "Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi!" Rồi cười rộ lên, khoe miệng khoe mắt đều có nếp nhăn thật sâu. Khiến cho lòng A Hạnh thật chua xót.

A Hạnh mang gà hầm nhân sâm làm nóng, bung lên cho phụ thân. Lý Nhuận Phúc đau lòng nữ nhi vừa mới khỏi bệnh không lâu, còn phải vất vả chiều cổ hần, gọi A Hạnh ăn cùng, bồi bổ thân thể. A Hạnh liên tục nói rằng mình ở chỗ đại tỷ đã ăn rồi, nhưng Lý Nhuận Phúc vẫn không chịu một mình ăn canh gà, A Hạnh không còn biện pháp nào khác, đành lấy thêm một cái chén, đem gà nhân sâm lấy ra một chút, Lý Nhuận Phúc lúc này mới chịu ăn.

Lý Nhuận Phúc ăn một miếng, con mắt mở thật to, vẻ mặt sợ hãi cùng thán phục: "Gà nhân sâm này ăn thật sự rất ngon." Nói xong lại gấp đưa vào trong chén A Hạnh một miếng: "A Hạnh, con đang tuổi lớn, ăn nhiều một chút, đây là đồ tốt, phụ thân ăn nhiều sẽ lãng phí!"

A Hạnh nhìn thịt gà trong chén, lại nhìn bộ dạng không nỡ ăn của phụ thân, trong nội tâm đau xót, âm thầm thề, nằng nhất định phải giàu có mới có thể khiến cuộc sống của phụ thân tốt hơn.

Thời gian từng ngày trôi qua, vết thương ở chân của Lý Nhuận Phúc dần dần trở nên tốt hơn, đại phu nói đã không cần bôi thuốc nữa, qua mùa đông này có thể đi lại được rồi, chỉ là không nên làm việc vất vả. Việc này khiến cho A Hạnh thật cao hứng.

Lý Nhuận Phúc nói với A Hạnh: "Con gái, không cần lo lắng, phụ thân sẽ trở lại bến tàu làm việc, phụ thân muốn người được giống như những nữ hài tử khác, có thịt để ăn, có áo đẹp mặc."

A Hạnh lại cảm động, loài tình thương chân thành của cha kiếp trước nàng chưa bao giờ được cảm thụ. Giờ nàng trân trọng giống như vật báu.

"Cha, người cũng nghe đại phu nói, cha không thể làm việc vất vả, làm sao có thể đi khuôn vác được?"

Lý Nhuận Phúc không để ý nói: "Con cho phụ thân là thư sinh yếu đuối sao? Phụ thân đã từng đi lính đánh giặc, thân thể rất tốt, con không cần phải lo lắng."

"Không được, con không đồng ý." A Hạnh lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn phụ thân do dự nói: "Tỷ tỷ nói là muốn con dùng tiền cưới mua cho cha một chiếc xe ngựa, về sau cha ở trong thành kéo xe chờ khách, nhẹ nhõm kiếm tiền. . "

Vốn A Hạnh cũng thấy biện pháp này rất tốt, phụ thân chỉ cần ở trên xe quất roi ngựa là được rồi. Nhưng hôm nay nàng ngồi trên xe ngựa, nhìn xa phu đánh xe, đột nhiên cảm thấy có một vấn đề rất lớn.

Mã xa phu đều là một tay kéo dây cương một tay cầm roi, lúc dừng xe là hai tay cầm dây cương mới có thể hoàn toàn khống chế được ngựa, thế nhưng là phụ thân cụt mất một tay, phụ thân phải làm sao?

Lý Nhuận Phúc sau khi nghe A Hạnh nói xong, trầm tư một hồi, đáp: "Nếu như là một chiếc xe ngựa thì đúng là kiếm được nhiều tiền hơn ở bến cảng chuyển hàng..." Ông ngẩn đầu nhìn trần nhà: "Nhà chúng ta cũng nên tu sửa rồi, ngôi cũng phải thay, cửa sổ phải gắn lại giấy, phòng con cũng phải mua thêm chăn mền gì đó, những thứ này đều cần một khoản tiền lớn, không thể lấy tiền của tỷ tỷ con tiêu hết, mua một cỗ xe ngựa cũng tốn không ít nhưng có thể kiếm tiền, có lẽ rất nhanh sẽ thu lại vốn, không tệ, là một biện pháp tốt!" Lý Nhuận Phúc liên tục gật đầu.

A Hạnh thấy ông nói hăng say, không đành lòng dỗi gáo nước lạnh, nhưng cũng không thể không nhắc nhở ông, vì vậy nàng cẩn thận từng chút, lời nói từ tốn khéo léo mà nói ra nỗi lo trong lòng.

Ai ngờ Lý Nhuận Phúc căn bản không đem lo lắng của nàng là chuyện gì to tát, mỉm cười: "Con gái, một đầu cánh tay này của cha có thể thay được cả một đôi tay người khác. Nếu so bắp thịt, gần đây vẫn chưa có người nào có thể so với cha." Ông vươn cánh tay ra trước mặt nàng: "Đã nhiều năm nay, ta sớm tập luyện cùng cánh tay này, con yêu tâm, cha con nhất định có thể khống chế tốt xe ngựa."

A Hạnh thấy ông tràn đầy tự tin, lại nghĩ ngày xưa ông có thể chuyển hàng kiếm tiền, sức lực đầy chắc không sai. Kỹ thuật nha, chỉ cần hảo hảo học một phen là được. Cho nên cũng tạm thời yên lòng, dỗi thương thế Lý Nhuận Phúc tốt hơn một chút, liền ra chợ mua cỗ xe ngựa về.

Nhà A Hạnh ở bên trong ngõ hẻm, ở đây tổng cộng có hơn mười gia đình, đều là nhà nghèo bần hàn, chỉ có thể làm đủ ăn mà thôi. Bình thường mọi người hay thăm hỏi nhau, A Hạnh khi vừa mới痊愈 không sợ sẽ bị lộ sơ hở gì đó, cho nên không dám thân thiết, về sau hàng xóm hay sang thăm Lý Nhuận Phúc, dựa vào lời nói thì hiểu được rất nhiều chuyện của bọn họ, hơn nữa A Hi hay sang to nhỏ với nàng, nàng chậm rãi kết giao với mọi người. Hàng xóm tuy cảm thấy A Hạnh thoáng cái thành ít nói, nhưng đều cho rằng nguyên nhân là vì trong nhà gần đây phát sinh quá nhiều chuyện, khiến nàng tự nhiên trưởng thành hiểu chuyện hơn, thật sự không có hoài nghi gì khác, nhìn một mình nàng chiều cổ phụ thân, còn cảm thấy yêu thương nàng thập phần. Cái này khiến cho A Hạnh yên tâm bỏ đi một tảng đá lớn trong lòng, hoàn toàn dung nhập vào cuộc sống hòa hợp yên bình ở đây. Kiếp trước, nàng ở trong khu nhà giàu bề thế nhưng một năm khó mà gặp nhau được mấy lần, cho nên đối với cảm giác ấm áp này thật sự yêu thích.

Nàng giống như một khối miếng bọt biển khô, dốc sức liều mạng hấp thụ tình thương từ mọi nơi.

Rất nhanh, đã đến giao thừa.

Trong ngõ nhỏ phi thường náo nhiệt, trong nhà đã dán câu đối xuân, nhóm nam hài nổ pháo đùng đoàng, tiếng ba~ ba~ vang lên. Đám nữ hài thì ở trong sân nhà mình làm người tuyết. Trên mặt ai cũng có nụ cười, vừa gặp nhau đều chúc cát tường, như ý.

Nhà nhà đều làm món ngon, mùi thịt tỏa ra khắp nơi khiến người ta thèm nhỏ dãi. A Hạnh cũng đặc biệt cắt nửa cân thịt mừng năm mới. Nàng nấu ăn mặc dù không giỏi, làm súp hầm cách thủy cũng không quá tệ. Nàng làm một nồi thịt heo cùng củ cải trắng hấp cách thủy, mỗi nhà đều cho một ít, các

nhà khác cũng mang món của mình đưa nàng, rất nhanh trên bàn nhà A Hạnh đã đầy những món ăn hàng xóm mang tới. Hai cha con đều vui vẻ ăn một bữa ngon lành no bụng.

Lúc ăn cơm, Lý Nhuận Phúc nói với A Hạnh: "Đội mấy ngày nữa, cũng nên đến thăm tỷ tỷ người, thuận tiện chúc tết Hồ phu nhân!" Nói xong khẽ cắn môi: "Đem theo rô trứng gà A Hi đưa, nhà bọn họ cái gì cũng không thiếu, thật muốn mua cái gì đó tốt, nhưng chúng ta không mua nổi, dù sao họ cũng không để vào trong mắt. Trứng gà này ngược lại rất tốt, bề ngoài thuần túy là tâm ý chúng ta thôi. Họ cũng biết nhà chúng ta, có lẽ sẽ không để ý."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Yêu tinh thiếu niên (1)

Nam chính lên sân. Đề nghị mọi người nhiệt liệt hoan nghênh

Edit: Hiệp Thái Từ

Beta: Diệp Nhược Vân

Một buổi sáng ngày đầu tháng năm, A Hạnh theo lời dặn của cha, xách theo một giỏ trứng gà đến Hồ phủ thăm tỷ tỷ.

Lần này không có xe ngựa Hồ gia đưa đón, A Hạnh phải tự đi bộ đến Hồ phủ, A Hạnh nhà ở tây thành, mà Hồ phủ lại nằm giữa khu vực phồn hoa ở đông thành, đi bộ đến cũng mất không ít thời gian. A Hạnh nhớ trước đây khi còn là Tổng Thiệu Lâm chưa từng đi bộ một quãng đường xa đến như vậy, sau khi xuyên qua phần lớn thời gian cũng ở nhà, đôi khi sang nhà hàng xóm xung quanh xem một chút, nhưng dù đi xa nhất cũng chỉ đến khu chợ lân cận mua thức ăn, liên tục đi bộ đến hơn nửa canh giờ thật đúng là lần đầu tiên. A Hạnh chỉ cảm thấy đôi chân vừa đau vừa nhức, khó không thể tả.

Vất vả lắm mới đến được Hồ phủ. Cửa chính Hồ phủ sơn đỏ, có không ít xe ngựa sang trọng ra vào, xem ra là có khách quý tới. A Hạnh nhìn mấy lần liền thu hồi ánh mắt, vòng qua cửa chính đi về phía cửa hông lần trước vào phủ. Cửa chính Hồ gia đương nhiên sẽ không vì muội muội của một di nương gia thể bản hàn như nàng mà mở ra, vẫn nên thức thời một chút tốt hơn, không cần thiết tự đi kiểm chuyện không vui!

A Hạnh nói rõ ý tới với gác cửa đồng thời cũng cho gác cửa mấy quan tiền như khen thưởng, vốn nhờ vào gác cửa có thể phái người dẫn đường cho nàng, gác cửa nhìn mấy đồng trong tay cân nhắc, lại nhìn A Hạnh một chút, y phục trên người mộc mạc, khỏe miệng nhếch lên, lưỡi biếng đưa tay chỉ vào trong nói: "Tự đi vào đi!"

Đến từ cửa hông đều không phải là khách quý, những loại chuyện này bọn gác cửa cũng coi tiền mà làm việc, thường nhiều sẽ ân cần chu đáo một chút, như A Hạnh chỉ giống như dạng học trò nghèo, vậy thì ngại quá! Đều là cùng một dạng thân phận thấp kém như nhau cũng không sợ bọn họ đi tố cáo!

A Hạnh trong lòng tức giận nhưng cũng chẳng phải chuyện gì lớn, dù sao đây cũng là Hồ phủ, chẳng lẽ nàng có thể đứng ở đây mà lý luận với một tên gác cửa sao? Lần trước theo Thúy Hồng đi vào nên có thể nhớ, cũng không để ý tên gác cửa nữa, cất bước vào Hồ phủ.

Dựa theo trí nhớ của A Hạnh lần trước Thúy Hồng mang nàng đi qua con đường kia chính là hướng tiểu viện của Lý Ngân. Có thể Hồ phủ thật sự là quá lớn, đường cong cong nhiều khúc rẽ cộng thêm A Hạnh chỉ đi qua một lần, thời gian lại lâu như vậy, chân bước đi cũng có chút mơ hồ. Bất tri bất giác đi đến một rừng cây, A Hạnh nhìn trước mắt thấy rừng cây này xanh tươi um tùm, hoàn toàn có thể khẳng định mình lạc đường!

A Hạnh khóc không ra nước mắt, như thế rất tốt, vốn là một mối muốn chết còn phải ở chỗ này quay vòng vòng. Nàng nhìn khắp nơi một chút nhìn xem chung quanh xem có nhà đầu hay gia nhân nào đi ngang qua hay không, có thể hỏi đường một chút. Nhưng không biết có phải nơi này quá vắng vẻ hay không ngay cả bóng của một người cũng không thấy.

A Hạnh không nhịn được kêu rên một tiếng khom người xuống xoa xoa đôi chân đau nhức rồi, cũng may trời hôm nay ẩm áp cộng thêm luôn vận động nên không cảm thấy lạnh. Nàng xoa một chút lại đứng thẳng người lên đang chuẩn bị đi trở về đến chỗ nhiều người hơn hỏi đường chợt nghe trong rừng mơ hồ có tiếng nói chuyện.

Đầu tiên là nghe được một giọng nữ mềm mại uyển chuyển, giọng nói không phải là quá rõ ràng: "Bảo huynh đi vườn mai huynh không chịu, hết lần này tới lần khác muốn tới nơi vắng ngắt này. . ." Giọng nói này A Hạnh cảm thấy có chút quen tai.

Tiếp theo đó là một giọng nam để nghe: "Hoa mai thì có gì hay? Ta chỉ thích rừng cây này của nhà các người!"

"Thật đúng là quái thai!" Giọng nữ ôn nhu, như có ý giận dữ làm cho người nghe rợn cả người.

Giọng nam ngao nghể cười một tiếng: "Ta có phải là quái thai hay không! Người cũng không phải là người đầu tiên nói như vậy!" A Hạnh lại cảm thấy giọng nói lại có ý tự đắc.

Cô gái nóng nảy vội nói: "Nguyên Phong ca ca, muội không phải là có ý này, huynh đừng giận ta. . . Ca ca, cũng không nói giúp muội một tiếng!"

Lại truyền tới thanh âm của một nam tử khác: "Thực là, không phải muội không để cho ta nói sao?" Giọng nói thanh lãng. Trong đầu A Hạnh mơ hồ hiện ra một màu xanh biếc như cây Tùng.

"Ca ca. . ." Nghe được giọng nói này là có thể tưởng tượng ra được hình ảnh một thiếu nữ giậm chân hồn dỗi.

Vốn là nghe được tiếng người A Hạnh rất vui, nghĩ thầm cuối cùng có thể tìm được người hỏi đường. Nhưng càng về sau nàng càng dần nghe ra được một trong ba người nói chuyện là đại thiếu gia Hồ gia, một người là đại tiểu thư Hồ gia, còn có một người không nghe ra được. A Hạnh nhíu mày một cái, trong ba người này có hai người nàng đều là không muốn gặp, Hồ tiểu thư thì cũng không cần phải nói, Hồ thiếu gia mặc dù đã từng giúp đỡ nàng nhưng ánh mắt của hắn nhìn nàng làm nàng không thoải mái, nàng thực sự cũng không phải chỉ mới mười tuổi, làm sao lại không hiểu ánh mắt đó có hàm ý gì? Nhớ tới phụ thân hẳn là một tên háo sắc chỉ sợ hắn cũng không khá hơn chút nào!

Giọng nói ba người càng ngày càng gần, rất nhanh sẽ ra khỏi cánh rừng. A Hạnh vội xoay người bước sang bên kia. Hy vọng bọn họ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng ông trời dường như cũng không đứng về phía nàng, còn chưa đi được hai bước liền nghe phía sau lưng có âm thanh truyền tới: "Nô tài nào dám to gan ở chỗ này nghe lên!"

A Hạnh biết nếu như mình không dừng bước lại chỉ sợ vị đại tiểu thư này sẽ phái người đến bắt mình, bị loại đãi ngộ này thực vô cùng khó chịu, A Hạnh không thể không dừng bước lại. Trong lòng bất đắc dĩ thở dài, cái Hồ phủ này và nàng thật sự không hợp, mỗi lần tới dường như đều không có chuyện gì tốt xảy ra!

A Hạnh hít một hơi thật sâu, chậm rãi xoay người, nhìn thẳng bọn họ, trên mặt bình tĩnh không chút dao động. Lúc này, tuyệt đối không thể hốt hoảng, bằng không sẽ bị cho rằng là chột dạ!

Hồ Nhã Tĩnh thấy rõ khuôn mặt A Hạnh, gương mặt đang tươi cười mặt trầm xuống, hừ lạnh một tiếng nói: "Thì ra là ngươi!" Chính nàng cũng không biết tại sao lại ghét cô nương tên A Hạnh này, mỗi lần thấy nàng ta tâm tình luôn khó chịu!

Bên cạnh Hồ Nhã Tĩnh chính là đại ca nàng Hồ Lăng Hiên, hôm nay hắn một thân cẩm bào màu lam đậm, ngang hông có một dây đai lưng trắng bạc, trên đai có đeo một ngọc bội phi thúy, ngọc bội tung bay đang theo gió. Ăn mặc như thế này hẳn lại có bề ngoài xuất chúng lộ ra bốn chữ ngọc thụ lâm phong trong truyền thuyết.

Nhưng A Hạnh cũng không phải là chưa từng thấy qua mỹ nam, kiếp trước chồng nàng mặc dù phong lưu thành tánh nhưng cái khối thịt kia nói thật là nhìn rất được, Còn có Kiều Tranh, người đó trong lòng nàng căn bản không phải chỉ dùng hai từ "Không tệ" mà hình dung, hẳn là hoàn mỹ. Vừa nghĩ tới Kiều Tranh lòng A Hạnh liền từng trận đau nhức.

Hồ Lăng Hiên nhìn thấy A Hạnh trên mặt thoáng qua vẻ vui mừng: "A Hạnh, là Ngươi!"

Hồ Nhã Tĩnh kinh ngạc quay đầu nhìn ca ca của mình: "Đại ca, huynh cũng nhận ra nàng?"

Hồ Lăng Hiên chấp hai tay sau lưng mỉm cười trả lời muội muội: "Từng có duyên gặp mặt!" Nhưng ánh mắt vẫn không rời A Hạnh.

Hồ Nhã Tĩnh thấy biểu hiện của đại ca không khỏi nhíu mày, lại nhìn A Hạnh, trong ánh mắt đã mang theo tia chán ghét, quả nhiên là muội muội của hồ lý tính, rất có bản lĩnh quyến rũ đàn ông. Tỷ tỷ trở thành tiểu thiếp của phụ thân, muội muội lại muốn đánh chủ ý trên người đại ca sao? Thật không biết xấu hổ!

"Ngươi làm gì mà lại lén lén lút lút nghe trộm chúng ta nói chuyện!" Hồ Nhã Tĩnh nhìn chằm chằm A Hạnh, giọng nói lạnh lẽo tựa như băng, hoàn toàn bất đồng so với giọng nói mềm mại trong rừng khi nãy!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Yêu Tinh Thiếu Niên (2)

Hồ Nhã Tĩnh lạnh nhìn A Hạnh, khí thế hung hăng trách móc nàng.

Hồ Lăng Hiên cũng nghi ngờ nhìn nàng, không biết tại sao nàng lại xuất hiện ở nơi vắng vẻ này, nơi này ngoại trừ một bà tử quét dọn bên ngoài thì rất ít khi có người tới, chẳng lẽ cũng giống người kia một dạng, thích cánh rừng này? Nghĩ tới đây, Hồ Lăng Hiên nhìn sang bên cạnh một chút lại thấy Hồ Nhã Tĩnh đứng bên cạnh người kia, nét mặt đã có chút mất kiên nhẫn.

A Hạnh vẻ mặt trấn định nhìn Hồ Nhã Tĩnh nói: "Hồ tiểu thư, ta không phải đang nghe trộm các người nói chuyện, Chỉ là hôm nay ta tới thăm tỷ tỷ lại lạc đường vừa đứng díu vào các người mà thôi. Biết có người ở chỗ này ta đã định rời đi, tuyệt đối không phải như các người nghĩ là trốn ở đây nghe các người nói chuyện!"

Nàng đứng đó, ung dung, bình tĩnh, làn da như tuyết, khí chất thanh cao, đôi mắt đẹp thanh lệ bảy phần lạnh nhạt ba phần lạnh lùng, đứng giữa nơi trời băng đất tuyết này giống như một nhánh hoa tuyết liên thánh khiết cao nhã, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Vị cô nương này là ai?" Nam tử bạch y đứng cạnh Hồ Nhã Tĩnh bỗng nhiên nói. Giọng nói mang theo tia hương vị tùy ý, chính là giọng nói lạ lẫm trong rừng cây kia.

Trước đó lực chú ý của A Hạnh đều đặt ở trên người của huynh muội Hồ gia cũng không để ý những người khác, lúc này nghe được giọng nói mới đưa mắt nhìn sang, vừa nhìn không khỏi giật mình.

Người vừa lên tiếng là một vị thiếu niên tuổi tác không sai biệt lắm với Hồ Lăng Hiên, thân hình cao lớn anh tuấn, cả thân cảm bào tuyết trắng, đai lưng màu vàng, dây cột tóc cũng màu vàng, đường nét khuôn mặt lại càng tăng thêm vẻ tuấn mỹ phi phàm, nhưng làm cho A Hạnh ngây ngốc cũng không phải vì nét tuấn mỹ mà là. . .

Vị thiếu niên này lại là con lai!

Không nghĩ tới ở thời đại này cũng có con lai!

Da tay của hắn vô cùng trắng, gần giống như người da trắng ở hiện đại, trắng như sữa, cho người ta cảm giác vô cùng mềm mại, toàn bộ khuôn mặt thập phần hoàn hảo, dường như không có một điểm khiến người khác chê bai. Mắt của hắn là màu xanh nhạt giống như ngọc bích trong suốt sáng chói, mênh mông thâm thúy như biển rộng, lúc sáng mắt lưu chuyển lại có cảm giác yêu dị. Còn tóc của hắn có màu nâu đậm, xoắn nhẹ từng cuộn to nhỏ, từng sợi tung bay nhẹ nhẹ, dây dưa lượn quanh theo gò má, cổ, bả vai dài xuống đến tận eo, lại vô cùng rực rỡ. Mái tóc mềm mại màu nâu làm nổi bật trông mắt màu lam kia, cảm bào như tuyết nhìn qua làm rung động lòng người.

Những người lần đầu tiên thấy hắn ánh mắt chắc chắn cũng sẽ toát ra vẻ kinh ngạc giống như nàng bây giờ! Trong lòng A Hạnh thầm cảm thán.

Bên kia Hồ Nhã Tĩnh thấy A Hạnh nhìn chằm chằm vào Nguyên Phong trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ lửa giận quát to: "Cần rồi! Đây chính là Tam công tử Tấn Vương phủ một kẻ dân đen như ngươi lại dám nhìn thẳng, còn không mau quỳ xuống dập đầu nhận lỗi với Tam công tử!"

Tam công tử của Tấn vương phủ? Đây chính là hoàng thân quốc thích, lễ tiết nơi này cũng không thể qua loa, chỉ cần sơ ý một chút có thể nguy hiểm đến tánh mạng! A Hạnh không dám chậm trễ vội quỳ xuống, đây chỉ sợ là lần đầu tiên nàng phải quỳ trước mặt người khác từ khi cha sinh mẹ đẻ, nhưng ở nơi xã hội phong kiến này nếu muốn giữ được tánh mạng chỉ có cách tuân theo tất cả quy tắc!

A Hạnh quỳ dưới đất, đầu cúi rất thấp, tóc dài đen nhánh theo cổ trượt xuống lộ ra gáy trắng nõn tinh tế: "Tiểu nữ Lý Hạnh, không biết được Tam công tử, có chỗ vô lễ kính xin Tam công tử không trách phạt!" Thanh âm của nàng không nhanh không chậm, không cao không thấp, cho dù là khom lưng cúi đầu A Hạnh cho người ta cảm giác lạnh nhạt ưu nhã.

"Đứng lên đi, bốn công tử không thích loại lễ tiết rườm rà này, chẳng thấy mặt chỉ thấy lưng. Một chút ý tứ cũng không có! Nhanh đứng dậy đi!" Giọng nói của Tam công tử cũng cao ngạo. Nhưng ngạo khí của hắn và Hồ Lăng Hiên có một chút bất đồng, Hồ Lăng Hiên mang theo một tia lạnh lùng, mà hắn lại cho người ta cảm giác thoải mái nhẹ nhàng!

A Hạnh nghe lời của hắn, cũng không khách khí lập tức đứng lên, bị bắt quỳ trước mặt người khác là loại cảm giác không hề dễ chịu!

Tam công tử đi về phía A Hạnh, Hồ Nhã Tĩnh thấy Tam công tử dường như đối với A Hạnh sinh ra hứng thú nào đó, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ khẩn trương, vội xoay người đưa ánh mắt nhờ giúp đỡ, lại thấy trên mặt của đại ca cũng lộ ra vẻ khẩn trương giống vậy, chân mày hơi nhíu lại.

Thấy Tam công tử đi tới, A Hạnh cũng không nhúc nhích, nàng cúi đầu, một mực cung kính đứng đó, chỉ chốc lát hắn liền dừng bước ở bên cạnh mình, vạt áo trắng như tuyết theo gió nhẹ nhàng phát phới lộ ra đôi giày màu nâu, mũi giày hơi nhấc lên, phía trên thêu hoa văn Lưu Vân, thật sự rất khác biệt. Sau đó liền nghe giọng nói của Tam công tử từ trên cao: "Ngươi nói ngươi tên là Lý Hạnh, là Hạnh trong cây ngân hạnh sao?"

"Đúng vậy." A Hạnh trả lời đơn giản vẫn cúi đầu.

"Ngươi lạc đường?"

"Đúng vậy."

"Cũng đúng, Hồ phủ lớn như vậy, lạc đường cũng không có gì lạ."

Lúc này giọng nói lãnh ngạo của Hồ Lăng Hiên chen vào: "Nếu như vậy, tỷ tỷ của ngươi nhất định cũng đang nóng lòng chờ, ta cho ngươi đưa ngươi đi." Vừa nói xoay người đưa tay ra hiệu cho một nha hoàn cách đó không xa, phân phó nàng đưa A Hạnh tới viện của Tứ di nương.

A Hạnh chào Hồ Lăng Hiên một cái: "Vậy tạ ơn Hồ công tử!"

Hồ Lăng Hiên nhìn nàng khẽ mỉm cười: "Không cần cảm ơn, ngươi mau đi đi!" Hiện tại hắn chỉ muốn đưa A Hạnh tránh xa Tam công tử. Tam công tử đến gần A Hạnh làm cho trong lòng hắn rất không thoải mái, cảm giác giống như đồ mình đã sớm nhìn trúng bị người khác ngấp nghé!

Hồ Nhã Tĩnh cũng hận không thể làm A Hạnh biến mất, tốt nhất là vĩnh viễn cũng không xuất hiện!

A Hạnh lần nữa cúi đầu thi lễ với Tam công tử sau đó liền xoay người đi theo nha đầu kia. Tam công tử nhìn bóng dáng thanh lệ dần dần đi xa sau đó

quay đầu lại hỏi tỷ muội Hồ thị: "Vị cô nương này có liên hệ thế nào với người trong vương phủ các người? Xem ra không giống như là nô tỳ trong phủ!"

Hồ Nhã Tĩnh đi tới bên cạnh hắn, nâng gương mặt tươi cười lên, ôn nhu đáp: "Nguyên Phong ca, mặc kệ nàng ta, nàng chỉ là thân thích của một di nương nhà nghèo trong phủ sao có thể trở thành đề tài giữa giữa chúng ta? Ta dẫn người đi xem xung quanh một chút có được hay không?"

Tam công tử Thẩm Nguyên Phong quay đầu lại, da trắng như tuyết, đôi môi đỏ thắm, đôi mắt màu lam óng ánh sáng chói, cái loại cảm giác yêu mị xinh đẹp đó làm cho Hồ Nhã Tĩnh giống như say rượu sắp ngã, trong lòng không khỏi nghĩ khó trách mọi người trong thiên hạ gọi hắn là "yêu tinh thiếu niên", loại xinh đẹp yêu dị này không phải người phàm có thể có được!

"Ta chỉ cảm thấy nàng có chút đặc biệt thôi, thế nào, các người không có loại cảm giác này sao?" Hắn mỉm cười nhìn về phía huynh muội Hồ gia.

Miệng Hồ Nhã Tĩnh lập tức vênh lên, trên mặt có nét giận hờn nhưng bộ dáng như hoa kia vẫn là hết sức động lòng người.

Hồ Lăng Hiến đi tới bên cạnh bọn họ, cười nói: "Xem kia, bộ dạng này của Tĩnh nhi có phải là đang ghen hay không? Có gì mà phải ghen chứ, có ai mà không biết Tĩnh nhi của chúng ta là đệ nhất mỹ nhân Tấn thành! Tam công tử, Người nói có đúng hay không!"

Thẩm Nguyên Phong liếc mắt nhìn Hồ Nhã Tĩnh, người đó yêu kiều nhìn hắn, cặp mắt long lanh như nước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng. Thẩm Nguyên Phong khẽ mỉm cười nói: "Cũng phải, trong Tấn thành làm gì có cô gái nào có thể xinh đẹp được qua Tĩnh nhi?"

Hồ Nhã Tĩnh nghe lời của hắn trên mặt lộ ra nụ cười ngượng ngùng, trong lòng giống như uống mật ngọt.

Hồ Lăng Hiến dẫn đường đi hướng ngược lại với A Hạnh, lúc gần đi, quay đầu lại nhìn hướng A Hạnh rồi đi, khoe miệng lộ ra nụ cười,.....

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cuộc sống tiểu thiếp của Lý Ngân

A Hạnh đi theo nha hoàn ra khỏi rừng cây, bước qua một hành lang thật dài không bao lâu thì tới viện của Lý Ngân.

Đưa A Hạnh đưa đến trước viện thì nha hoàn cúi chào nàng một cái nói phải trở về phục vụ, A Hạnh nói câu đa tạ sau đó nha hoàn liền xoay người rồi đi.

A Hạnh đi vào viện, nha hoàn trong viện đều biết nàng là muội muội của di nương, cũng cười nói chào hỏi nàng. Tiểu Hoàn còn tiến đến vén màn cửa giúp nàng thông báo: "Tứ di nương, A Hạnh cô nương tới!"

A Hạnh cười nói lời nói cảm ơn sau đó đi vào trong. Lý Ngân đang ngồi ở bên cạnh bàn trà nói gì đó với nha hoàn đại nha hoàn Thúy Liễu, nhìn thấy A Hạnh tới lập tức nở nụ cười, đứng lên kéo tay nàng nói: "Tỷ còn đang suy nghĩ chừng nào thì muội sẽ trở lại thăm tỷ tỷ, không nghĩ tỷ vừa nghĩ đến muội đã tới rồi, xem ra sau này tỷ phải thường xuyên nghĩ đến muội mới được!" Vừa nói vừa phát tay ý bảo Thúy Liễu đi xuống.

Nàng kéo tay A Hạnh ngồi xuống, đầu tiên là quan tâm hỏi han tình hình phụ thân, nghe được A Hạnh nói chân của cha đã hồi phục nhiều, trong lòng cũng vui vẻ. Nàng nói: "Ngày ngày tỷ đều mong đợi muội tới, tỷ thật sự có nhiều chuyện muốn nói với muội." Vừa nói nàng vừa nhìn ra phía màn cửa một cái, nhỏ giọng: "Kể từ khi biết trong viện có tai mắt, tỷ có chuyện gì cũng không dám nói cùng những nha hoàn này, bình thường nói chuyện cũng thận trọng chỉ sợ nói sai cái gì truyền tới tai phu nhân, chắc chắn sẽ gây chuyện cho tỷ." Vừa nói vừa lè lưỡi với A Hạnh, trên nét mặt còn đáng vẻ ngày thơ, thật là động lòng người.

Trong lòng A Hạnh thầm cảm khái, Lý Ngân cũng chỉ là một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, nếu như là nàng ở kiếp trước trong cái thế giới kia chính là thời điểm thanh xuân phát phối, hiện tại lại gả cho một nam nhân trung niên, mỗi ngày ở lì trong cái tiểu viện này, ngay cả lời trong lòng cũng không thể nói, còn phải nom nớp lo sợ, cẩn thận từng li từng tí sống qua ngày, thật sự rất đáng thương. Đây chính là sự bi ai khi làm thiếp cho người ta, chia xẻ chồng với chính thất, hưởng thụ những thứ vốn thuộc về chính thê, làm sao có thể không chút trả giá nào? Nàng chỉ có thể cẩn thận như vậy, dè dặt mà sống mới được an ổn.

Nhưng những thứ này cũng không phải là mong muốn của Lý Ngân, nàng chỉ là vì phụ thân và muội muội mới đi đến bước đường này, chính vì vậy A Hạnh mới muốn trợ giúp nàng, tận lực để cho nàng có cuộc sống an ổn một chút, không phải chịu tổn thương từ nhiều phía.

A Hạnh quan sát Lý Ngân một chút, hôm nay nàng mặc một chiếc áo gấm màu đỏ, váy màu trắng, không có khoa trương như lần trước, trên mặt cũng không quá nhiều sson phấn, trên người chỉ đeo mấy món đồ trang sức đơn giản, nhìn qua nhẹ nhàng khoan khoái nhẹ nhàng khoan thai hơn nhiều. Xem ra nàng cũng nghe lời mình nói, liền hỏi nàng: "Dạo này tỷ có khỏe không?"

Lý Ngân gật đầu một cái, trên mặt nở nụ cười bình thản, nói: "tỷ nghe muội muội, ăn mặc thu liễm một chút. Mỗi ngày bắt chấy khí trời lạnh như thế nào tỷ cũng kiên trì không bỏ lơ việc thỉnh an phu nhân, phu nhân còn nói với tỷ dạo này khí trời quá lạnh cũng không cần đến thỉnh an nàng nữa, mấy vị khác nghe nàng nói như vậy, trời vừa rơi tuyết liền không đi, tỷ nghe lời của người mỗi ngày đều đi, tỷ nhìn ra được nàng nhìn thấy ta vô cùng cao hứng! Còn thường cho tỷ không ít đồ ăn ngon!"

A Hạnh cười nói: "Nàng được tỷ tôn trọng đương nhiên cao hứng!"

"Thời gian trước lão gia đi Khang thành làm ăn nửa tháng sau mới trở về buổi chiều đầu tiên đi đến phòng của phu nhân, tối ngày thứ hai liền đến phòng tỷ!" Lý Ngân nói đến đây trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng nhưng A Hạnh là thân tỷ muội của nàng những lời này ngoại trừ nàng còn có thể nói cho ai?

"Mấy ngày kế tiếp hẳn cũng tới phòng tỷ. . ."

A Hạnh nghĩ đương nhiên phải như vậy, ngày thứ nhất đến phòng thê tử là vì tôn trọng thê tử những ngày kế tiếp Lý Ngân là thiếp mới nạp lại trẻ tuổi mỹ mạo, chính là hứng thú mới mẻ nhất thời đương nhiên sẽ đến phòng nàng, những di nương khác đã lâu không gặp lão gia lại thấy hẳn ở trong phòng Lý Ngân, trong lòng khẳng định là cực kì ghen ghét căm giận. Nghĩ tới đây, A Hạnh không khỏi lo lắng hỏi: "Vậy tỷ làm thế nào?"

Lý Ngân cười nhẹ một tiếng đưa ngón trỏ ra chỉ nhẹ lên trán nàng một cái, sáng giọng nói: "Tiểu quý này! Người ta nghe được còn tưởng rằng muội mới là tỷ tỷ! Muội đừng vội, tỷ vẫn nhớ lời của muội. Khi lão gia liên tục ba ngày đến phòng của tỷ, ngày thứ tư tỷ liền mượn cớ nói nhức đầu, lão gia thấy tỷ không thoải mái liền đến viện của di nương khác, mấy ngày kế tiếp cũng không tới phòng tỷ! Mấy ngày này những khác nhìn thấy tỷ lại cười ha hả lời kéo, rất thân thiết."

Đó là đương nhiên, bọn họ thấy Lý Ngân cũng không được chuyên sủng nên định ý dĩ nhiên là ít đi rất nhiều, về phần lão gia mấy ngày đầu ở lại viện của Lý Ngân thì đương nhiên ai cũng hiểu, người mới mà, bọn họ không phải đều là từ người mới biến thành người cũ sao?

A Hạnh hỏi nàng: "Tỷ tỷ nhưng cứ như vậy thì sự sủng ái của lão gia đối với tỷ sẽ ít đi rất nhiều, tỷ thật không bận tâm sao?"

Lý Ngân nhìn A Hạnh một cái, bây giờ nàng đã quen dần với việc suy nghĩ của muội muội càng ngày càng trưởng thành, mặc dù nàng cảm thấy có chút kỳ quái nhưng muội muội đối với mình quan tâm là việc dễ thấy, muội muội vốn thông minh, có lẽ là vì đạo này trong nhà xảy ra quá nhiều chuyện dẫn đến việc muội muội bắt đầu trưởng thành hơn.

Lý Ngân rất thương yêu muội muội, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ nhưng cũng tuyệt đối cũng sẽ không nghĩ muội muội như yêu ma. Trong lòng nàng, tất cả việc muội muội làm đều hợp lý, cho dù là có chút không hợp lý nàng cũng sẽ tìm được một lý do nào đó biến nó thành hợp lý.

"Nếu như việc được lão gia sủng ái đối lấy định ý của phu nhân và những di nương khác, thậm chí là những suy nghĩ đáng sợ khác, loại sủng ái như vậy tỷ tình nguyện không nhận!" Lý Ngân ngẩng đầu lên nhìn A Hạnh, trong đôi mắt to xinh đẹp thoáng qua chút sợ hãi: "Muội biết không? Mỗi khi tỷ nghĩ đến cảnh phu nhân cho người đánh Tam di nương, tỷ sợ đến phát run, tỷ rất sợ có một ngày mình sẽ gặp chuyện như vậy! Tỷ bây giờ chỉ muốn phục vụ lão gia cho tốt, phục vụ phu nhân cho tốt, an ổn sống qua ngày, những thứ khác tỷ cái gì cũng không dám nghĩ!"

Nhắc tới sự kiện Tam di nương kia, A Hạnh không khỏi hỏi: "Tam di nương bây giờ thế nào?"

"Vết thương của nàng còn chưa khỏi, cả ngày tránh ở trong phòng, nghe nói mỗi ngày đều câu giận đập phá đồ đạc!" Nói đến đây, Lý Ngân thở dài một cái.

A Hạnh thấy nàng lộ ra vẻ đồng tình với Tam di nương, vội nhắc nhở nàng: "Tỷ tỷ, Tam di nương trong lòng nhất định là ghi hận tỷ, sau này tỷ phải đặc biệt chú ý nàng ta!"

Lý Ngân nghe lời của nàng, khẽ nhún mi, lộ ra vẻ mặt lo lắng. A Hạnh lại vội an ủi: "Nhưng chỉ cần tỷ cẩn thận một chút, lấy lòng phu nhân thật tốt, chắc cũng sẽ không có chuyện gì lớn!"

Chân mày Lý Ngân lúc này mới giãn ra, nói: "Lúc Lão gia ở trong phòng ta, ta thường xuyên nói tốt cho phu nhân với lão gia. Chính là không biết phu nhân người có biết không?" Vừa nói liếc mắt nhìn ra ngoài cửa.

A Hạnh khẽ mỉm cười: "Yên tâm, nàng nhất định biết."

Hai tỷ muội lại trò chuyện một hồi lúc này mới chuẩn bị đi chùi viện. Lý Ngân mang theo A Hạnh đi thỉnh an chúc tết phu nhân.

Lý Ngân nói: "Hôm nay hình như có khách quý tới, cũng không biết có tiện hay không. Nếu không tiện, tỷ sẽ chuyển đặt lại lời chúc phúc của muội với phụ thân tới phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tam công tử bát quái

Lý Ngân mang theo A Hạnh ra khỏi viện của mình phía sau còn có hai nha hoàn. Lý Ngân phân phó cho một người trong đó giúp muội muội cầm trứng gà. Nhìn trứng gà, Lý Ngân nhẹ nhàng nói với muội muội: "Sao lại không giữ lại mà dùng? Ở Hồ gia cũng không thiếu những thứ này, muội đến thăm phu nhân, hành lễ sau đó chúc nói hai câu cát tường là được rồi!" A Hạnh cười nói: "Đây là ý của phụ thân, phụ thân nói mặc dù nhà chúng ta nghèo không có

thứ gì tốt nhưng cũng phải biểu lộ chút tâm ý!"

Lý Ngân cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Phụ thân làm như vậy cũng là vì tỷ. . ."

Trong lòng A Hạnh rất vui mừng, Lý Ngân không chê những thứ đồ của người nghèo này làm mất mặt nàng, vẫn có thể hiểu được phần tâm ý của phụ thân, thật sự là một cô nương tâm tư thanh khiết, trong lòng A Hạnh lại càng yêu thích nàng.

Con đường trải đá xanh hai bên trồng hai hàng cây nhỏ, tiết trời mùa đông lá cây cũng héo tàn, cành cây trơ trụi quanh gốc chỉ còn lại tuyết đọng, gió thổi qua, tuyết đọng rơi khẽ xuống, tuyết trắng óng ánh chạm vào da thịt thấm lạnh thấu xương rồi nhanh chóng hòa tan đi mất.

A Hạnh tùy ý hỏi Lý Ngân: "Tỷ nói khách quý có phải là tam công tử của Tần vương phủ không?"

Lý Ngân quay mặt lại kinh ngạc nhìn muội muội: "Sao muội biết?"

"Trên đường tới đây muội đụng phải huynh muội Hồ gia và vị tam công tử kia."

Nghe được việc này ánh mắt Lý Ngân sáng lên, dừng bước, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú: "A Hạnh, muội đã gặp qua tam công tử sao? Hắn ta nhìn như thế nào?" Vừa nói nàng liếc mắt nhìn nha hoàn sau lưng một cái lại kéo A Hạnh đi nhanh trước vài bước, kéo dài một chút khoảng cách với họ một chút, sau đó nhỏ giọng nói: "Tỷ nghe những di nương khác nói về hắn, nói con người của hắn màu xanh, tóc xoắn, vô cùng đẹp, có thật hay không vậy?"

A Hạnh nghe được lời của nàng, cười một tiếng, xem ra bất kể ở thời đại nào thì cái tính tò mò bát quái của những cô nương đều giống nhau. Nàng gật đầu một cái: "Quả thật như thế."

Đôi mắt Lý Ngân mờ lấp lánh: "Các nàng ấy nói đây là bởi vì mẹ của hắn là người Hồ, vốn là mỹ nữ của nước Nguyệt Lam hiến tặng cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng chuyển ban cho Tần vương làm phi. Nghe nói mẹ của hắn là một mỹ nữ hiếm thấy, Hoàng Thượng vậy mà lại không tiếc ban cho Tần vương, nghĩ đến cũng thật là kỳ quái."

A Hạnh vội ngăn Tỷ tỷ lại: "Tỷ tỷ, chuyện của hoàng thất không phải là chuyện mà bình dân như chúng ta có thể nghị luận, lỡ như người có ý nghe được còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Lý Ngân vội che miệng lại, vẻ mặt ảo não: "Sau này tỷ tuyệt đối sẽ không nói đến những chuyện này nữa!"

A Hạnh thấy bộ dáng nàng như vậy có chút không đành lòng, Lý Ngân tuổi tác còn nhỏ, mình đối với nàng dường như yêu cầu hơi quá nghiêm khắc. Nghĩ tới đây A Hạnh ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Tỷ muội chúng ta lên nói một chút cũng được."

Mặc dù Lý Ngân là tỷ tỷ của nàng nhưng tuổi tác thực tế của A Hạnh lớn hơn Lý Ngân nhiều, cho nên ở trong lòng A Hạnh, Lý Ngân chính là tiểu muội muội của nàng, huống chi đây cô nương này lại hiền lành chất phác như vậy làm cho A Hạnh không tự chủ được dâng lên một loại yêu mến.

Ánh mắt Lý Ngân lộ ra sự vui vẻ, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Đoàn người đi đến viện của phu nhân. Lý Ngân hỏi thăm nha hoàn trong viện một chút xem bây giờ phu nhân có rảnh hay không. Một tiểu nha hoàn trong viện trả lời nàng: "Hiện lão gia và phu nhân đang cùng công tử, tiểu thư còn có tam công tử của Tần vương phủ nói chuyện."

Lý Ngân nhũn mày một cái xoay lại nói với A Hạnh: "Bây giờ có thể không tiện lắm, lão gia cùng phu nhân đang tiếp khách."

A Hạnh nghe được lão gia háo sắc và huynh muội Hồ gia đều ở đây cũng không muốn tiến vào, liền nói: "Như vậy cũng không tiện quấy rầy, sau này muội sẽ tới thỉnh an phu nhân sau?"

Lý Ngân gật đầu một cái, phân phó cho nha hoàn đưa giỏ trứng gà giao cho nha hoàn trong viện, nói cho nha hoàn bên đó biết hôm nay người nhà của mình đến thỉnh an chúc tết phu nhân nhưng vì phu nhân đang tiếp khách nên không tiện quấy rầy. Nói xong liền dẫn A Hạnh đi ra khỏi viện.

Trên đường trở về, Lý Ngân lại không nhịn được nói chuyện bát quái liên quan đến Tam công tử. Nàng nhìn nha hoàn phía sau cách mấy thước sau đó thấp giọng nói với A Hạnh: "Tỷ còn nghe nói vị tam công tử này chẳng những đáng đáp kỳ quái mà cả tính tình càng kỳ quái hơn!"

Nghe Lý Ngân dùng "đáng đáp kỳ quái" để hình dung tam công tử liền biết người của thế giới này đối với con lai còn rất xa lạ, mặc dù trông mắt xanh, tóc xoắn nhìn rất đẹp nhưng mà trong đáy lòng mọi người vẫn không thể tiếp nhận. A Hạnh nhớ tới khi ở ngoài rừng cây nghe được hắn nói đến hai chữ "quái thai", trong giọng nói mang vẻ bị thương liền biết cũng vì cái vẻ đẹp bất đồng với người khác này mà bản thân mình phải nhận không ít ánh mắt khác thường từ những người xung quanh.

Lúc này nghe được Lý Ngân nói đến tính cách kỳ quái của hắn, không khỏi ngạc nhiên nói: "Tính tình kỳ quái như thế nào?"

Lý Ngân nhỏ giọng nói với muội muội: "Vị tam công tử này tuy là con thứ, mẹ mình lại là người ngoại tộc nhưng từ nhỏ lại được Tần vương sủng ái, nhưng hắn cũng không theo đuổi việc gì, không thích văn, đi học một chút cũng không được, chộc cho không ít lão sư già tức giận bỏ đi. Nhưng ngược lại, lại vô cùng say mê võ thuật, lúc mười tuổi vì ngưỡng mộ một vị hiệp khách giang hồ thậm chí còn rời nhà ra đi tìm kiếm vị hiệp khách ấy bái làm sư phụ, đi liền một mạch ba năm. Sau khi trở về lại luyện được một thân bản lãnh, Tần vương vì muốn hắn ở trong quân đội triều đình nên nhiều lần trao đổi ý kiến, dựa vào bản lĩnh của hắn tiền đồ chắc chắn không tầm thường nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại không đồng ý, đánh chết cũng không chịu đến quân doanh, hiện tại đang giữ một chức quan nhàn tản. Hằng ngày buổi sáng thì ở nhà ngủ, buổi tối mới đi ra ngoài lang thang dạo chơi, lêu lổng như vậy chộc cho Tần vương gia tức chết đi được, cũng may vị trí thế tử đã định, cũng không trông cậy vào hắn vì gia đình công hiến cái gì nên cũng thuận

theo hần!"

A Hạnh nghe thì cũng giống như nghe chuyện xưa, không để trong lòng. Chỉ là trong đầu nghĩ đến về mặt Hồ Nhã Tinh khi nhìn tam công tử, thầm nghĩ có thể Hồ gia có ý muốn đem con gái gả cho hần, mặc dù là con thứ nhưng cũng là hoàng thân quốc thích, Hồ gia là thương gia, nếu như không phải là cùng Tần vương có quan hệ họ hàng chỉ sợ còn không có cơ hội bầu vùi vào cái hôn sự này!

Rất nhanh đã về đến tiểu viện của Lý Ngân, Lý Ngân muốn giữ tiểu muội lại cùng nhau ăn cơm trưa, nàng là thiếp thất nên không tiện ăn tết ở đại phòng, lúc này cũng không thể cùng ngồi một bàn ăn cơm với lão gia và phu nhân, phải ở lại trong viện của mình, sẽ có nha hoàn bưng thức ăn từ trong phòng bếp tới.

Bởi vì gần đây việc lấy lòng phu nhân rất có hiệu quả cho nên về phương diện ăn uống quán sự ở phòng bếp một chút cũng không dám chậm trễ. Có lúc nha hoàn đến muộn, phòng bếp còn đem thức ăn trong nồi lớn hâm nóng lại, rất chu đáo, giống như hôm nay có khách tới vậy, muốn giữ khách nhân lại ăn cơm chỉ cần nói một tiếng với phòng bếp thì bọn họ cũng sẽ cho nàng thêm món ăn.

Đây chính là đãi ngộ mà những di nương khác không được hưởng, đi trễ cũng chỉ có thể ăn cơm canh nguội lạnh, hoặc là cho bọn họ chút tiền thưởng nhờ bọn họ hâm nóng hâm nóng một chút. Khách tới nếu như không có ân điển của phu nhân phòng bếp cũng sẽ không để ý tới, những di nương lại phải móc hổi lộ bọn họ mới có thể làm cho các nàng thêm chút món ăn.

Thuận theo phu nhân, làm một thiếp thất ngoan ngoãn nghe lời ở Hồ gia còn có thể có ngày tốt, phu nhân tuyệt sẽ không bạc đãi nàng, đây là phu nhân mượn Lý Ngân để nhắc nhở những di nương khác, cũng có thể coi là thủ đoạn chủ Hồ gia áp chế thiếp thất.

Nhưng A Hạnh lo lắng phụ thân ở nhà một mình gặp khó khăn, uyển chuyển từ chối khéo ý tốt của tỷ tỷ. Lý Ngân thấy muội muội hiểu chuyện như vậy cũng vui vẻ vô cùng. Lúc gần đi còn kín đáo đưa cho muội muội một cái túi giấu nhỏ, cười nói là tiền mừng tuổi muội muội. Lý Ngân có có hảo ý như vậy A Hạnh cũng không tiện từ chối. Trở về về mở ra vừa nhìn lại có đến năm lượng bạc! A Hạnh biết đây là sinh hoạt phí của Lý Ngân ở trong phủ, sợ nàng không nhận nên mới nói là tiền mừng tuổi.

A Hạnh thờ dãi đem bạc Lý Ngân cho để vào giỏ, nàng cũng biết đây là Lý Ngân lo lắng cho mình. Chờ chân của phụ thân khỏi hần, mua xe ngựa là bọn họ có thể kiếm được tiền, Lý Ngân dĩ nhiên là sẽ yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Thuyết phục phụ thân

Khi mùa xuân nhẹ nhàng đến, tuyết đọng trên đất đã hoàn toàn tan đi, những nhánh cây cũng bắt đầu đâm ra chút mầm non xanh biếc. Bụi hoa đào trong sân cũng thẹn thùng nở rộ, trắng trắng hồng hồng giống như gò má xinh đẹp của thiếu nữ. Ở nơi mùa xuân ấm áp hoa nở này đại phu mỉm cười với cha con Lý gia tuyên bố tôn thưởng ở chân của Lý Nhuận Phúc đã khỏi hần có thể xuống đất đi lại.

Lý Nhuận Phúc nằm trên giường ba tháng, đã sớm bứt rứt đến phát hoảng, nghe được đại phu nói như vậy liền trở mình đi xuống giường, mới đầu chân còn có chút như nhũn ra, A Hạnh vội tới đỡ: "Phụ thân cẩn thận, đi từ từ thôi!"

Lý Nhuận Phúc cười nói với A Hạnh: "Không sao đâu, tại lâu rồi không đi lại nên thế thôi, rốt cục bây giờ cũng khỏi hần, trong lòng rất cao hứng a!" Ông nhờ A Hạnh đỡ, cẩn thận đi mấy bước đến khi thích ứng liền buông A Hạnh ra, tự mình từ từ bước đi, bước chân cũng dần dần vững vàng hơn.

Lý Nhuận Phúc thấy sau khi chân khỏi so với trước đây cũng không khác mấy, cũng không có để lại di chứng gì, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, không khỏi cảm kích hướng đại phu nói lời đa tạ, tiền xem bệnh và dược phí trước đó Lý Ngân đã trả rồi nhưng A Hạnh nhìn đại phu tận tâm tận lực chữa cho phụ thân lại lấy ra chút bạc vụn thưởng thêm cho đại phu, đại phu nhận tiền thưởng rồi lại dạn dò một phen liền cười híp mắt rồi đi.

Hàng xóm xung quanh cũng tới nhà cha con chúc mừng. Một người trong đó tên Trương Nhị đã từng cùng chuyển hàng với Lý Nhuận Phúc ở bến tàu nói: "Hôm nay băng ở cảng cũng tan bắt đầu tuyển công nhân rồi, vừa đúng chân của ngươi cũng đã khỏi, ngày kia chúng ta cùng đi ghi danh."

A Hạnh ở một bên nói: "Trương thúc, chân của phụ thân ta sau này cũng không thể làm việc quá sức cho nên không thể đến bến tàu dòi hàng, người đánh phải đi ghi danh một mình rồi."

Trương Nhị nhìn về phía Lý Nhuận Phúc ngạc nhiên nói: "Lý lão đệ, vậy sau này ngươi định làm gì?"

Lý Nhuận Phúc cười hóm hờ nói: "Ta chuẩn bị mua một chiếc xe ngựa, tìm chút việc ở trong thành!"

Trương Nhị thấy hần có tiền mua xe ngựa, nhớ tới hần có một đứa con gái đã gả đến Hồ gia trong lòng thật hâm mộ nói một phen lời chúc mừng, đại ý là sau này giàu sang không nên quên huynh đệ, ngồi nói chuyện bắt tay một hồi thì rồi đi.

Hàng xóm láng giềng nghe được Lý Nhuận Phúc muốn mua xe ngựa rồi rít cung cấp ý kiến, mua loại ngựa gì tốt, ngựa nào chạy nhanh, cửa tiệm nào đóng xe ngựa ổn định, chắc chắn nhất, náo nhiệt cả một buổi chiều đến lúc cơm tối mới từng người lần lượt tản đi.

A Hạnh ở nhà làm cơm tối, hai Phụ Thân con lần đầu tiên ngồi ăn cơm chung một bàn. Lúc ăn cơm Lý Nhuận Phúc nói với A Hạnh: "Con gái, thời gian này thực khổ cực cho con, con yên tâm sau này phụ thân nhất định sẽ cố gắng cho con cuộc sống tốt hơn."

A Hạnh gấp thức ăn vào trong chén phụ thân, nói: "Phụ thân, con gái chăm sóc phụ thân là chuyện đương nhiên phải làm, huống chi người là vì con mới bị thương. So với việc sống cuộc sống sung sướng con gái lại càng hy vọng phụ thân và tỷ tỷ có thể bình an."

Lý Nhuận Phúc nghe lời của A Hạnh trong lòng thật vui mừng, hân đưa bàn tay cụt ra sờ sờ đầu con gái cười nói: "Đứa trẻ ngoan."

A Hạnh để đĩa trong tay xuống, ngẩng đầu lên nói với phụ thân: "Phụ thân, lúc mua xe ngựa con có thể cùng đi với người không?"

Lý Nhuận Phúc mượn ánh đèn nhìn khuôn mặt càng ngày càng xinh đẹp của con gái nhớ tới trước kia vì bản thân chỉ lo ở bến tàu dôi hàng kiếm tiền, để mặc cho A Ngân bốn ba bên ngoài mới không biết lúc nào bị Hồ Lão gia coi trọng, kiên quyết muốn nạp A Ngân làm thiếp, bây giờ tuổi tác A Hạnh cũng không còn nhỏ, dung mạo lại càng ngày càng xinh đẹp như vậy, nếu lại bị một kẻ có tiền có thế nào đó coi trọng ... Chẳng lẽ Lý Nhuận Phúc hân lại vô dụng như vậy, hai đứa con gái đều phải làm thiếp cho người khác sao? Không được, hân quyết không thể phạm lại sai lầm này!

Lập tức Lý Nhuận Phúc rất kiên quyết nói: "Không được, sau này con cũng không cần đi, chuyện bên ngoài đã có ta, mỗi ngày con cứ ở nhà giặt quần áo nấu cơm, lúc rảnh rỗi thì cùng Tiểu Hi học nữ công, con cũng không còn nhỏ, chưa tới một năm nữa phụ thân nhất định giúp con tìm một nhà tốt!"

Nhà tốt? A Hạnh cả kinh, liền vội vàng nói: "Phụ thân, A Hạnh không lấy chồng, A Hạnh phải ở bên cạnh chăm sóc phụ thân." Đây là lời thật lòng của nàng, nàng là vì tình thân gia đình ấm áp mới quyết định ở lại, từ giây phút này quyết định ở lại nàng liền quyết chung thân không lấy chồng bởi vì tâm nàng đã sớm đặt ở một thế giới khác, cả đời này cũng khó có thể thích người đàn ông khác, huống chi ở cái thế giới này đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, bản thân có thể sẽ mang thai, nàng không thể nhẫn nhịn chịu cảnh cùng chia sẻ một người đàn ông với những người phụ nữ khác, nàng không tin, ở trong cái thế giới nam tôn nữ ti này phụ nữ thật sự không có đàn ông thì không sống được? Người khác thì nàng không biết nhưng nàng tuyệt đối sẽ không lệ thuộc vào đàn ông mà sống!

Lý Nhuận Phúc còn tưởng là A Hạnh đang xấu hổ mới nói lời này, liền nói: "Trai lớn lấy vợ gái lớn lấy chồng, A Hạnh sớm muộn cũng phải thành gia lập thất, nghe lời phụ thân, sau này phải ngoan ngoãn ở nhà, nơi nào cũng không được đi, phụ thân cũng là vì muốn tốt cho con, ta không muốn con giống như tỷ của con, cũng vì ta không chăm sóc tốt cho tỷ con mới làm cho nàng phải làm thiếp cho người ta, giờ sẽ không để cho con bước trên con đường đó như chị con!"

A Hạnh đứng dậy vòng qua bàn đi tới bên cạnh Lý Nhuận Phúc, sau đó ngồi xuống bên cạnh ông cầm tay ông nói: "Phụ thân, con còn nhỏ, phụ thân hiểu cho con, con không thích cả ngày ở nhà, con đã phải ở nhà một mùa đông không được đi ra ngoài, phụ thân lại nhẫn tâm đem con gái giam ở nhà sao? Phụ thân, dẫn con đi cùng đi, con sẽ thật biết điều, sẽ không gây phiền toái cho người." Nếu thật như phụ thân nói, cả ngày ở nhà, nàng chán chán sẽ giống như Tiểu Hi, phụ thân sẽ làm chủ gả cho một người đàn ông không quen không biết, không được, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp làm phụ thân thay đổi chủ ý! Dĩ nhiên nàng không thể nói nàng muốn dựa vào chính mình không dựa vào đàn ông, lời như thế ở cái thế giới này quá mức kinh thế hãi tục, sẽ hù dọa phụ thân, trước chỉ có cách ăn vạ nũng nịu, làm cho phụ thân mềm lòng, sau này sẽ từ từ nghĩ cách tốt hơn.

Lý Nhuận Phúc thấy con gái nhìn mình đáng thương như thế, nhớ tới con gái vốn thích náo nhiệt, vì chăm sóc mình mà cả một mùa đông cũng không đi ra ngoài, vất vả lắm đợi đến mùa xuân hoa nở ấm áp, dĩ nhiên là muốn đi xem một chút. Nghĩ tới đây lại không khỏi có chút mềm lòng.

A Hạnh thấy phụ thân đắm chiêu lại tiếp tục ôm khư khư ông làm nũng nói: "Phụ thân, người mau liền đáp ứng con gái đi!" đôi mắt tựa như con mèo nhỏ nhìn phụ thân.

Lý Nhuận Phúc thở dài rút cục gật đầu đáp ứng: "Được rồi, ngày mai liền dẫn con đi ra ngoài một lần sau này con phải ngoan ngoãn ở nhà!"

A Hạnh hé miệng cười một tiếng, cặp mắt sáng trong suốt: "Con biết phụ thân lo lắng cái gì, người yên tâm, con gái tự sẽ có cách, sẽ không để cho phụ thân bận tâm." Chỉ cần ngày mai có thể đi ra ngoài, sau này nàng cũng có thể làm cho phụ thân đáp ứng cho nàng tiếp tục đi.

Nếu đã quyết định đời này không lập gia đình, không dựa vào đàn ông, đương nhiên phải nghĩ biện pháp tăng cường thực lực kinh tế của mình, tìm việc làm là không thể nào, cho dù thật sự tìm được công việc thích hợp phụ thân cũng sẽ không đồng ý. Nhưng mà Tấn thành là một thành phố giàu có, chỉ cần cẩn thận quan sát, nàng nhất định sẽ tìm được cơ hội kiếm tiền!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đi chợ

Sáng sớm Lý Nhuận Phúc chuẩn bị chu đáo rồi bước ra khỏi phòng.

Hôm nay thời tiết tốt, ánh mặt trời tươi sáng, trong chợ nhất định rất náo nhiệt, hôm nay cần phải mua ngựa và thân xe, chờ mấy ngày nữa xe ngựa làm xong liền có thể tìm việc làm trong thành. Con gái nói muốn hân trong thành kiếm khách nhưng có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Kéo một khách nhân từ thành tây đi tới thành đông cũng phải 20 đồng, gia đình ngồi xe cũng phải có chút giàu sang, nhưng mà nhà giàu sang phần lớn đều có xe ngựa tư gia, cần

phải dùng tới xe của người khác sao ? Trừ khi đi xa nhà nhưng như vậy tối thiểu cũng phải mất mấy ngày có khi là cả tháng mới trở về, để một mình A Hạnh ở nhà sao ông có thể yên tâm? Còn không bằng giúp người ta chờ hàng, nhiều thương gia có xưởng như vậy còn sợ không tìm được việc làm sao?

Mặc dù đại phu nói chân của ông không thể quá vất vả nhưng ông cũng không phả thân thể yếu đuối giống bọn nhà giàu, đâu để ý được nhiều như vậy? Hiện tại vết thương ở chân đã tốt nhiều rồi, chắc cũng không sao. Dùng xe ngựa kéo hàng có thể so với kiếm được nhiều hơn so với ở bến tàu, có lẽ không được bao lâu có thể thu được tiền vốn về, tiếp theo sửa sang trong nhà cửa một chút, sau đó liền tích cóp đồ cưới cho A Hạnh.

Nghĩ tới đây Lý Nhuận Phúc lộ ra nụ cười, cảm thấy cuộc sống tương lai bừng sáng, nhưng nghĩ đến những thứ này đều là dùng con gái lớn cho nhà người ta làm đổi về, trong lòng vừa vui mừng vừa áy náy bứt rứt, không khỏi thờ dãi.

Đang suy nghĩ Lý Nhuận Phúc nghe được hồi tiếng bước chân nhỏ nhẹ, hắn biết là A Hạnh đã tới ngừng đầu nhìn con gái, vừa nhìn cả người đều ngơ ngẩn. Hôm nay A Hạnh mặc một bộ quần áo màu xám tro, khuôn mặt thường ngày trắng như tuyết dường như chỉ sau một đêm lại đen đi không ít, giống như đột nhiên phơi mặt cả ngày dưới mặt trời mùa hè! Hắn đứng lên, tay chỉ A Hạnh, cả kinh nói: "A Hạnh, mặt của con. . mặt của con làm sao lại thành ra như thế?"

A Hạnh thấy đáng về phụ thân sợ hãi liền vội đi tới bên cạnh ông cười nói: "Phụ thân, bình tĩnh đã, trên mặt con là bôi chút tro, như thế này thì phụ thân không cần lo lắng nữa!"

A Hạnh biết mặc dù tuổi tác mình còn nhỏ nhưng mặt mũi cũng đã bắt đầu rạng rỡ xinh đẹp, không tới mấy năm nữa chỉ sợ nhan sắc không thua gì Lý Ngân. Có dung nhan xinh đẹp vốn là chuyện tốt nhưng vấn đề là gia cảnh A Hạnh quá mức bần hàn, không quyền không thế, ở trên cái thế giới này, người có bối cảnh như vậy còn loại sắc đẹp này thì chính là một gánh nặng, giống như Lý Ngân, không biết là lúc nào bị Hồ lão gia coi trọng, kiên quyết nạp làm thiếp, gia cảnh bọn họ như vậy, nhà mình thì lại nghèo, lấy cái gì mà phản kháng? Cuối cùng vẫn là vì 50 lượng bạc, đầu xanh, kiểu nhỏ bị Hồ gia mang!

Phụ thân không muốn để cho nàng đi ra ngoài cũng là vì muốn tốt cho nàng, nhưng phụ thân không biết tâm sự của nàng, hắn nghĩ là tốt nhưng đối với nàng cũng không phải là tốt, vì để cho phụ thân yên tâm về sau có thể tự do hơn chút, không thể không đem gương mặt mình che đi một chút, chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt nhiều phiền toái.

Từ xưa tới nay, các cô nương đều lấy màu trắng làm tiêu chuẩn đánh giá nét đẹp, cho dù ai cũng sẽ không coi trọng người đen như than như nàng!

Lý Nhuận Phúc nghĩ cứ như vậy đứng là tránh được nhiều phiền toái liền nói: "Dù sao lần này về liền rửa mặt sạch sẽ, bằng không để cho người khác thấy còn tưởng rằng con bị bệnh gì!"

A Hạnh cười đáp: "Con biết rồi phụ thân!"

Hai người ra khỏi ngõ hẻm, đi về phía đông một khắc đồng hồ đã đến chợ lớn nhất trong thành.

Trong chợ người đi kẻ đến tấp nập, vô cùng náo nhiệt. Nơi này có đủ loại cửa hàng, bán giấy bút nghiên mực, bán đồ trang sức châu báu, bán vải vóc. . . Còn có các gian hàng rong, bán đồ ăn vặt, đồ chơi nhỏ, còn có một góc lớn trong chợ bán các loại gia súc.

"Phụ thân, nơi này thật náo nhiệt a!" A Hạnh nhìn hai bên một chút, bình thường mua thức ăn đều đến chợ nhỏ gần nhà, lớn như nơi này, dòng người tấp nập như vậy vẫn là lần đầu tiên A Hạnh nhìn thấy.

Hơn nữa nàng cũng phát hiện người chung quanh cũng không có chú ý nàng, không giống như lần trước đi bộ đến Hồ gia, người đi trên đường nhìn nàng chằm chằm, có thể thấy được nàng là "dịch dung" vô cùng thành công.

Lý Nhuận Phúc thấy con gái vui vẻ như vậy, liền cười nói: "Hôm nay trời đẹp lại vừa đầu xuân, mọi người cũng sẽ tới mua đồ dùng cho nên mới náo nhiệt như thế. A Hạnh có muốn đi dạo một chút? Mua chút đồ con thích, nơi này có rất nhiều gian bán sơn phấn, bột nước, trầm kẹp và vải vóc!"

A Hạnh vẫn không thể quen với thắm mỹ ở nơi này, một chút cũng không vui khi có mấy thứ trầm thoa gắn lên đầu mình, bình thường nàng sẽ dùng một đoạn gấm buộc lên, vừa tiện lợi, vừa đơn giản.

"Không cần đâu phụ thân, chúng ta đi xem ngựa trước đã! Chờ sau khi chọn ngựa kĩ càng và đặt làm xe sau đó trở ra hẵng đi dạo!"

Lý Nhuận Phúc ngừng đầu nhìn phía trước trong một cái góc có một chỗ đất trống rất lớn, mặt bên chính là chuồng ngựa, trên bãi đất rộng lớn có một con ngựa khỏe mạnh đang chạy băng băng.

Hai cha con đến gần hàng rào, ngựa chạy nhanh trên bãi đất trống mang theo một mảnh bụi bặm làm cho A Hạnh hắt xì mấy cái. Lý Nhuận Phúc bắt chập dùng tay bị cột che mặt mình, dùng ống tay áo của tay còn lại phất bụi bặm trên mặt A Hạnh sau đó giúp A Hạnh che chắn bụi.

Lúc này một tay buôn ngựa đi tới trước mặt bọn họ, trên người mặc một chiếc áo ngắn màu xanh, giữa lưng quần bó có một đai lưng màu đen nhìn qua rất giàu kinh nghiệm. Hắn nhìn cha con A Hạnh từ trên xuống dưới một lượt rồi hỏi: "Hai vị muốn mua ngựa sao?"

Lý Nhuận Phúc gật đầu nói: "Ta muốn mua một con ngựa kéo xe."

Trên mặt của tên thương gia nổi lên nụ cười, mở cửa hàng rào ra: "Nơi này nhiều bụi bặm, hai đi vào xem đi!" Sau đó liền đưa bọn họ đến cạnh chuồng ngựa, nói: "Hai vị tùy ý xem một chút, ngựa chỗ ta đều là loại ngựa tốt thượng đẳng, đều là ngựa hoang thuần dưỡng, sức chịu đựng tốt, cũng rất nhanh!"

Lý Nhuận Phúc nhìn bên trái một chút mỗi khi nhìn đến con ngựa nào thì thương gia bên cạnh sẽ dùng ba tấc lưỡi khoe khoang ngựa của mình, đem những con ngựa này so với hân huyết mã còn lợi hại hơn, thật sự là làm cho người ta không nhịn được cười.

A Hạnh không biết cách chọn ngựa chỉ có thể ở bên cạnh nhìn, Lý Nhuận Phúc mặc dù đã từng đi lính nhưng chỉ là bộ binh, không phải là kỵ binh, ít tiếp xúc với ngựa cho nên đối với ngựa cũng không hiểu biết gì nhiều chỉ là nghe hàng xóm láng giềng nói chọn ngựa phải chọn màu lông sáng bóng, tứ chi cường tráng, dựa vào những tiêu chuẩn này ông chọn được một con ngựa cao lớn màu nâu.

Thương gia cười nói: "Đại ca thật là biết cách nhìn, nhìn một cái liền chọn trúng ngựa tốt nhất ở chỗ chúng ta! Nhưng giá tiền của nó cũng là cao nhất." Vừa nói liền nói ra một cái giá so với dự đoán của cha con A Hạnh còn cao hơn mấy thành.

Cha con A Hạnh đưa mắt nhìn nhau không biết cái giá tiền này có hợp lý hay không. A Hạnh căn bản không biết giá một con ngựa tốt cuộc là bao nhiêu tiền. Lý Nhuận Phúc cũng không có kinh nghiệm, trong những người quen biết cũng không có mua được ngựa cho nên cũng không biết một con ngựa tốt phải bao nhiêu tiền.

Thương gia nhìn dáng vẻ hai người ngần ngại, vui vẻ, nghĩ thầm hôm nay là có hai con dê béo ngốc nghếch dẫn xác tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Mua ngựa

Lý Nhuận Phúc nhìn con ngựa trước mặt một chút, bộ lông dưới ánh mặt trời sáng bóng, thân thể tứ chi thon dài khỏe mạnh, quả thật là ngựa tốt! Trong lòng ông thật thích lại nghe thương gia nói là ngựa tốt nhất cho nên cũng không dám ép giá tới quá thấp, nhất thời do dự xem giá bao nhiêu mới thích hợp.

Thừa lúc nhàn rỗi A Hạnh nhìn về phía chỗ đất trống. Con tuần mã khi nãy còn đang lao vun vút. Một lát sau thì có một người buôn ngựa đi lên giữ ngựa lại, ngựa đang chạy nhanh lại bị hạn chế tự do không khỏi nâng vó trước lên ngẩng đầu hí vang. Liền sau đó có hai người một cao một thấp tiến đến thương nghị với thương gia, xem ra cũng là người của mua ngựa.

"A Hạnh, A Hạnh."

Phụ thân ở bên cạnh nhỏ giọng gọi nàng. A Hạnh quay đầu lại. Lúc ánh mắt quét qua thương gia chợt thấy trong mắt hân lộ vẻ xảo trá rồi biến mất không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ, chẳng lẽ thương gia đang gạt ta sao?

"A Hạnh, con thấy con ngựa này thế nào?" Lý Nhuận Phúc nhỏ giọng hỏi con gái.

A Hạnh nhìn thương gia trước mắt, lúc này hân lại hồi phục bộ dạng đàng hoàng trung hậu nhưng A Hạnh vừa rồi nhìn thấy rất rõ ràng, cho nên đối với lời nói của hân có nghi ngờ.

Chẳng lẽ hân nói là con ngựa tốt liền nhất định là ngựa tốt sao? A Hạnh nhìn độ sáng bộ lông ngựa chợt nhớ tới kiếp trước xem qua một quyển sách, trong sách lúc nữ chủ ngựa phát hiện bộ lông ngựa sờ dĩ sáng bóng là bởi vì được đánh sáp lên, chẳng lẽ con ngựa này cũng đã bị động vào?

A Hạnh đưa tay ra muốn sờ bộ lông ngựa. Thương gia Bên cạnh nhìn vội ngăn lại: "Cô nương cẩn thận, ngựa tính tình nóng nảy, cẩn thận nó đá người!"

Thấy thương gia vội ngăn lại A Hạnh càng thêm khẳng định bọn họ đã làm gì đó trên người ngựa. Chỉ là người nàng không cao, không sờ tới bộ lông ngựa, vì vậy liền nói với phụ thân: "Phụ thân, người sờ lông ngựa một cái đi." Lúc nói chuyện ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào sắc mặt của tên thương gia, đúng như dự đoán tên thương gia sau khi nghe lời của nàng sắc mặt liền thay đổi.

Lý Nhuận Phúc không biết ý tứ của A Hạnh nhưng ông biết con gái nói như vậy nhất định có đạo lý của nàng, liền theo lời đưa tay ra sờ vào bộ lông ngựa. Thương gia muốn ngăn lại nhưng A Hạnh ở một bên lạnh lùng nhìn chăm chăm hân, không biết thế nào dưới ánh mắt lạnh lùng đó hân lại không thể động thân làm gì

A Hạnh kéo tay của cha sau đó dưới nắng mặt trời một chút quả nhiên trên tay có ánh sáng không bình thường.

Lông mày A Hạnh nhướng lên, lập tức lớn tiếng nói: "Hay cho một tên gian thương lại dám dùng một con ngựa xấu lừa gạt chúng ta!" Giọng nói lập tức thu được sự chú ý của những người mua khác, hai người trước đó cũng có nhìn sang bọn họ.

Lúc này đầu óc Lý Nhuận Phúc vẫn còn mơ hồ: "A Hạnh, thế nào vậy?"

A Hạnh chỉ tay vào tên thương gia khí thế hùng hăng nói: "Phụ thân, bọn họ đã động tay động chân vào lông ngựa nên chúng mới có thể sáng bóng như vậy! Bọn họ làm ăn không thành thật, lừa gạt chúng ta!"

Lý Nhuận Phúc cũng nổi giận, từ trước ông đã từng đi lính, còn có chút chính trực, nhìn chăm chăm tên thương gia xảo trá: "Người lại dám dùng ngựa xấu gạt chúng ta!"

Trong lòng thương gia lộp bộp, hần nhiều năm qua vẫn luôn làm thế, như vậy mới có thể bán ngựa giá cao một chút, cũng không có người nào nhìn ra, không nghĩ tới hôm nay lại bị một tiểu cô nương phát hiện! Đương nhiên Hần sẽ không vì vậy mà thừa nhận, nếu không danh dự không phải hoàn toàn bị hủy sao!

Thương gia ngụy biện: "Tiểu cô nương, ngươi không nên nói lung tung ở chỗ này hủy danh dự của ta, mua không nổi ngựa liền đi về nhà không nên ở chỗ này ảnh hưởng đến việc làm ăn của ta! Nếu không chớ có trách ta không khách khí!" Hần thấy quần áo hai cha con bình thường, nhìn là biết không phải người có tiền cho nên cũng không còn để họ vào mắt.

A Hạnh cười lạnh nói: "Thật sự là ta nói lung tung sao? Được lắm, chúng ta liền gọi tất cả mọi người đến đây, nhờ mọi người làm chứng, ta cứ thử so sánh xem, nếu như ngươi không có giờ trò trên lưng ngựa thì ta sẽ trước mặt mọi người cúi đầu xin lỗi ngươi!" Vừa nói liền xoay người làm bộ la lớn thất thanh gọi người.

Tên thương gia lần này nóng nảy, biết hôm nay đụng phải đá tảng, hần ở Tấn thành làm nghề buôn ngựa, hôm nay cơ ngơi lớn như vậy cũng không muốn danh dự bị hủy, nếu quả như nàng thật sự làm lớn chuyện này, sau này hần cũng đừng nghĩ ở Tấn thành kiếm ăn, hần vội ngăn A Hạnh lại, hần nhìn chung quanh nghĩ trước đem việc này đề xuống tránh cho người khác biết chuyện.

Hần thấp giọng, nhỏ nhẹ nói: "Ai u cô nãi nãi của ta, ta làm ăn này cũng không dễ dàng, ngươi ngàn lần không thể đập đổ chiêu bài của ta, ngươi xem như vậy được không con ngựa này đúng là con ngựa tốt, trừ bộ lông ta chùi sáp bên ngoài những chỗ khác hoàn toàn là thật, ta coi như cho ngươi chút tiện nghi, ngươi cũng đừng làm lộ ra có được không?" Nói xong liền tiếp khom lưng.

A Hạnh cũng không phải thật sự muốn phá việc làm ăn của hần, mọi người kiếm sống cũng không dễ dàng gì, nàng cũng không đến nỗi đập đổ chén com của người ta. Mục đích của nàng chẳng qua là muốn cho tên thương gia giảm giá xuống một chút. Nhưng rốt cuộc con ngựa này thế nào nàng cũng không biết, nàng cũng không dám tin lời của tên thương gia này.

Cha con hai mắt nhìn nhau nhất thời không biết phải làm gì. Lúc này, hai người mua ngựa đứng ở ngoài nhìn cả buổi đi tới. Cách rất gần, A Hạnh mới nhìn rõ mặt mũi của bọn họ.

Người cao đại khái khoảng hơn 30 tuổi, gương mặt vô cùng trắng, lớn lên cũng rất thanh tú, mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt. Còn người thấp hơn thì là một thiếu niên không lớn hơn bao nhiêu so với A Hạnh, gương mặt hết sức xinh đẹp tuyệt trần, lông mi dài cong vút, mắt phượng mũi cao, đôi môi vô cùng đẹp, lúc cười nhẹ dường như có thể câu hồn người! Lúc này thiếu niên đang nhìn nàng trong mắt lộ ý cười, hiển nhiên là nghe được chuyện tranh chấp giữa nàng và tên thương gia đó!

A Hạnh nhìn hần một cái liền nhàn nhạt quay mặt đi. Thiếu niên ngẩn ra, dường như không ngờ tới đối phương lại không chú ý tới mình.

Nam tử cao kia đầu tiên là nhìn một lượt cha con A Hạnh, sau đó liền mở miệng nói: "Vừa vặn cuộc nói chuyện của hai vị tại hạ đều đã nghe được."

Mặt tên thương gia cứng đờ sau đó cúi đầu thở dài, được rồi, lại có một kẻ muốn chiếm tiện nghi! Hần khề cần rặng, liền ngẩng đầu lên nói với người đàn ông: "Công tử đừng nói lộ ra, ta tự sẽ cho ngươi tiền."

Người đàn ông khề mỉm cười liền đứng nghiêm một bên không nói nữa. Thiếu niên đứng ở bên cạnh hần dùng ánh mắt tò mò đánh giá A Hạnh.

A Hạnh nói với tên thương gia: "Từ đầu ngươi liền lừa gạt chúng ta, ta làm sao biết con ngựa này có tốt như ngươi nói không, ngộ nhờ mua về không kéo được xe, ngươi cho chúng ta chút tiện nghi chúng ta vẫn là người chịu thiệt!"

Tên thương gia lau mồ hôi lạnh trên đầu, hiện tại hần chỉ muốn nhanh chóng đuổi hai cha con này đi, cứ lưu lại chỗ này còn không biết sẽ phá bao nhiêu chuyện làm ăn của hần!

"Cô nãi nãi, ta có thể thề với trời, con ngựa này mặc dù không phải là hần huyết mã nhưng mà kéo không có vấn đề, ngươi xem cứ tứ chi của nó, rất săn chắc! Ta không dám lừa ngươi!" Hần hận không thể chỉ tay lên trời mà thề độc.

A Hạnh vẫn cau mày nhìn ngựa trước mắt, không dám tin lời của tên thương gia, tiền của bọn họ cũng chỉ đủ mua một chiếc xe ngựa, ngộ nhờ con ngựa này không chở được bọn họ cũng không còn món tiền nào khác.

Đang lúc ấy thì người đàn ông đứng ở một bên đột nhiên tiến đến mở miệng nói: "Tiểu cô nương, xin thứ cho tại hạ xen vào một câu, con ngựa này tứ chi cường tráng nên coi như là con ngựa tốt. Chỉ cần kiểm tra răng của nó một chút, xem tuổi của nó, chỉ cần số tuổi không phải là quá lớn là được rồi!"

Lý Nhuận Phúc thấy hần là một người hiểu về ngựa, mừng rỡ, lập tức tiến lên phía trước nói: "Kính xin công tử giúp chúng ta xem một chút, cha con chúng ta đều là không phải người trong nghề."

Người đàn ông cười đáp ứng, ý bảo tên thương gia ôm lấy đầu ngựa, hần kiểm tra hàm răng ngựa một chút, sau đó cười nói: "Con ngựa này tuổi chưa vượt quá ba, coi như là con ngựa tốt. Kéo xe không vấn đề."

Tên thương gia ở một bên nói bổ sung: "Đừng nói là kéo, ra chiến trường còn có thể!"

Cha con A Hạnh lúc này mới tin con ngựa này là con ngựa tốt.

Có lẽ là thấy cha con A Hạnh đều là người không am hiểu. Người đàn ông kia liền chủ động ngã giá cùng tên thương gia kia, lại có thể giảm bớt một nửa

giả tiền, làm cho tên thương gia mặt trắng bệch. Mắt A Hạnh nhìn đắm đắm, nàng còn không biết còn có thể trả giá ác như vậy! Bộ dáng người đàn ông giống như đang nói nếu người không đáp ứng ta sẽ lớn tiếng thông cáo khắp nơi, tên thương gia không còn cách nào, chỉ có thể tự nhận xui xẻo, vụ làm ăn này không kiếm được một đồng lời.

Hai bên mỗi người dắt một con ngựa hoan hoan hí hí đi ra khỏi chuồng ngựa. Cách chuồng ngựa xa xa. Người đàn ông kia hướng cha con A Hạnh nói: "Ta là Thánh Tùng chủ gánh hát ở ngọn núi Lăng Từ." Vừa nói vừa chỉ chỉ thiếu niên bên cạnh: "Đây là học trò tên Dung Tranh."

Nghe được danh tự Dung Tranh này lòng của A Hạnh khê động không khỏi nhìn sang thiếu niên kia, thiếu niên thấy nàng nhìn qua liền mỉm cười đáp lại. A Hạnh nhìn hần một một hồi, trong mắt buồn bã, cúi đầu cũng không có nhìn về phía hần nữa.

Tên giống nhau thì thế nào? Không có ai là Kiều Tranh, trong cái thế giới này không có Kiều Tranh, mình vĩnh viễn xa cách, vĩnh viễn không thể nhìn thấy hần nữa. . .

Dung Tranh nhìn đôi mắt vốn sáng ngời của nàng đột nhiên chuyển thành u ám, nghĩ thầm, những tiểu thư kia thấy hần cười sẽ vui vẻ, tại sao mình cười với nàng, gương mặt nàng lại thương tâm như vậy?

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Xe ngựa công cộng

Lăng Từ Phong bên cạnh nói tiếp: "Hôm nay nhờ có hai vị giúp ta tiết kiệm không ít bạc, tại hạ không có gì báo đáp, ngày nào đó mời vị đến rạp hát của ta, ta mời hai vị xem hát cũng coi như lời biết ơn."

Lý Nhuận Phúc vội vàng cúi người đáp lễ, nói: "Công tử sao lại nói thế, phải là chúng ta cảm tạ người mới đúng, cha con chúng ta cũng không hiểu biết gì về ngựa, nếu không phải có công tử hôm nay còn không biết nên làm thế nào cho phải."

Lăng Từ Phong khiêm nhường một phen, sau đó lại hỏi: "Đại ca làm sao phát hiện được tên thương gia giờ trò trên lưng ngựa vậy?"

Lý Nhuận Phúc ha ha cười một tiếng, trong tiếng cười có niềm tự hào: "Không phải ta phát hiện, tất cả đều là công lao của tiểu nữ!"

Lúc đầu Lăng Từ Phong cho là Lý Nhuận Phúc vạch trần quý kế của tên thương gia, lại không nghĩ rằng chuyện không đơn giản chút nào lại do một tiểu cô nương phát hiện, hần nhìn A Hạnh, gương mặt tất cả lộ vẻ ngoài ý muốn, một lát sau mới thở dài nói: "Cô nương thật là rất thông minh!"

A Hạnh ngẩng đầu lên nhìn hần một cái, nhàn nhạt cười một tiếng: "Đại tạ công tử khích lệ, ta cũng chỉ là tình cờ nghe người khác nói qua. Cũng không thể coi là công lao của ta." Nàng còn không tiện nhận phần công lao này.

Lúc này Lăng Từ Phong mới chú ý mặt mũi A Hạnh, cô gái này mặc dù da hơi tối một chút nhưng đôi mắt lại đặc biệt trong suốt sáng ngời, trong ánh mắt lạnh nhạt lộ ra vẻ chừng chạc nhìn rõ thế sự, hoàn toàn không giống như là ánh mắt của một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi. Lăng Từ Phong tự nhận tiếp xúc không ít người nhưng lại không giống như tiểu cô nương này, cả người mặc y phục bản hàn lại toát ra một loại khí chất trầm tĩnh cao quý, thật sự là chưa bao giờ nhìn thấy. Trực giác nói cho hần biết, tương lai cô bé này không phải là một nhân vật đơn giản!

Lý Nhuận Phúc thấy Lăng Từ Phong nhìn chăm chăm A Hạnh, liền sinh lòng cảnh giác, vội vàng tiến lên một bước đem A Hạnh che ở phía sau, nói với hần: "Cha con chúng ta còn có việc xin đi trước một bước, thật sự không cùng nói chuyện đông dài!"

Lăng Từ Phong cũng ý thức được nhìn chăm chăm một vị nữ tử như vậy thật sự là không hợp lắm, hần thu hồi ánh mắt, lui về phía sau hai bước, nói: "Chúng ta cũng phải trở về rạp hát, đại ca đi thông thả, sau này có dịp đi ngang rạp hát nhất định phải ghé vào, đến lúc đó tiểu đệ nhất định nhiệt tình chiêu đãi!"

Lý Nhuận Phúc nào có rồi rãnh mà đi nghe hát? Nhưng đối phương có hảo ý, không tiện cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là trả lời qua quýt mấy câu, sau đó hai bên sau khi từ biệt rồi đi.

Nhìn bóng dáng hai thầy trò Lăng Từ Phong biến mất ở khúc quanh, Lý Nhuận Phúc mới dắt ngựa mang theo con gái đi đến một con đường khác định đặt làm xe kéo.

Trên đường Lý Nhuận Phúc cao hứng nói với A Hạnh: "Hôm nay vận khí không tệ, mua ngựa lại tiết kiệm được không ít bạc! Đúng rồi. . ." Hần nhìn về phía con gái: "Vừa rồi con nói với chủ gánh hát việc con biết tên bán ngựa ấy giờ trò là nghe người khác nói, con là nghe ai nói vậy? Xung quanh chúng ta cũng không có nhà ai chăn ngựa!"

A Hạnh ngơ ngẩn, vấn đề này phải nói ra thì rất phức tạp, nàng thuận miệng đáp: "Là ngày trước có hai người đang dắt ngựa đi ngang qua ngồi nghỉ ngơi nói chuyện ở đầu ngõ, lúc đó con tình cờ nghe được." Không thể nói là do hàng xóm lân cận nói, ngộ nhờ ngày nào đó phụ thân cùng bọn họ tán gẫu nói đến chuyện này không phải hồng hét sao? Chỉ có thể nói là người bên ngoài nói, hy vọng vấn đề này có thể cho qua.

Lý Nhuận Phúc đúng là không chút hoài nghi lời của A Hạnh, ông nhủ mảy một cái nói: "Sau này không được ra ngoài chạy loạn, ngộ nhờ hai người này là kẻ xấu, con chẳng phải là gặp chuyện không tốt sao!"

"Cha không cần lo lắng, sau này A Hạnh sẽ cẩn thận: "A Hạnh thấy phụ thân dường như là quyết tâm giam mình ở trong nhà không khỏi cũng có chút rầu rĩ, nghĩ thầm bất kể thế nào mình cũng không thể cứ ở nhà chờ người làm mai tới cửa cầu hôn như vậy, phải nghĩ biện pháp cho phụ thân đồng ý mình ra ngoài.

Hai người đi tới một cửa hàng làm xe. Trong cửa hàng có các loại mô hình xe ngựa, bên trong có mấy khách nhân đang quan sát chọn lựa. Chủ quán thấy bọn họ dắt ngựa liền nở nụ cười hài lòng chào đón: "Hai vị khách quan có phải đến đây làm xe ngựa ?"

Lý Nhuận Phúc gật đầu. Chủ quán lại hỏi: "Là muốn kéo hàng hay là ngồi đây?"

Liên quan tới vấn đề này Lý Nhuận Phúc đã sớm cân nhắc tốt, cho nên không chút nghĩ ngợi trả lời: "Là dùng kéo hàng!"

A Hạnh kinh ngạc nhìn phụ thân nói: "Cha, tại sao lại là kéo hàng? Chân của cha bị thương còn chưa khỏi hẳn! Đặt một chiếc xe chờ người ở trong thành kiểm khách mới đúng!" Mặc dù có xe ngựa, nhưng hàng hóa vẫn phải mang lên đặt xuống, chân của phụ thân sao chịu được?

Lý Nhuận Phúc cũng biết con gái là quan tâm ông, liền kéo nàng qua một bên sau đó đem suy nghĩ của mình nói cho nàng nghe: "Kéo khách xa kiếm tiền ít không bằng kéo hàng tiền về nhanh, hơn nữa sau này phải lo liệu nhà cửa cũng phải tốn không ít tiền, nếu như phải lo nhiều thế sợ rằng rất khó duy trì!"

Trước A Hạnh cũng không có nghĩ đến sâu xa như vậy, hôm nay nghe phụ thân nói như thế mới biết cuộc sống thực tế có rất nhiều việc không phải như mình nghĩ đơn giản như vậy, nhưng là bất kể thế nào cũng quyết không thể vì kiếm nhiều tiền một chút mà không để ý tới thân thể phụ thân! Nàng trầm tư một hồi liền nói: "Nếu như giảm tiền ngồi xe xuống một chút đồng thời kéo nhiều người hơn trong một chuyến nhưng quan trọng là phải đi cùng một hướng như vậy liền có thể chia đều tiền công trên những người này rồi!" Giống như ở kiếp trước có phương tiện giao thông công cộng! Mặc dù nàng chưa từng ngồi xe buýt nhưng liên quan tới chuyện xe cộ ít nhiều cũng hiểu một chút.

A Hạnh càng nghĩ càng hưng phấn cặp mắt sáng trong suốt: "Phụ thân chúng ta có thể cố định một tuyến đường, phải là tuyến nhiều người qua lại trong thành nhất, có thể đi ngang qua nhiều nơi nổi tiếng phồn hoa trong thành, dọc đường có thể tùy thời để cho người ta lên xuống xe, như vậy vừa tiện nghi lại thuận lợi, chắc chắn sẽ có rất nhiều người ngồi." Tán thành cũng không phải là nhỏ, lần trước nàng đi đến Hồ gia ước chừng hơn nửa canh giờ, nếu như có chiếc xe đi chỗ đó, tiền lại không nhiều lắm, nàng nhất định sẽ ngồi, tin rằng những người khác trong thành cũng sẽ suy nghĩ như thế.

Lý Nhuận Phúc nghe con gái nói trong mắt sáng lên, cảm thấy cái phương pháp này của con gái có thể được! Nếu như chở khách có thể kiếm được tiền, ông đương nhiên cũng không muốn lấy thân thể của mình ra đùa giỡn, lỡ như xảy ra chuyện còn không phải là con gái chịu khổ sao? Ông đang muốn tán dương con gái thông minh, không ngờ không biết thì chủ quán đã đi đến bên cạnh vào lúc này hắt một gáo nước lạnh vào bọn họ.

"Cô nương đúng là thông minh, phương pháp quả thật không tệ đáng tiếc cô nương đối với xe ngựa vẫn là người ngoài nghề, ta thấy cha con các người đều là người đáng hoàng không nên được mới nhắc nhở các người một câu!" Nói đến đây, chủ quán cố ý dừng lại một chút.

Hai cha con đang hào hứng không nghĩ tới bị người khác nghe, A Hạnh vốn có chút hối tiếc mình không đủ cẩn thận, đây chính là mảnh làm ăn, nếu để cho người khác nhanh chân cướp mất, mình không phải thua thiệt lớn sao ! Nhưng nghe được chủ quán nói như thế nghĩ đến hẳn đối với xe ngựa hiểu rõ, liền khiêm tốn hỏi: "Vi đại thúc này có cao kiến gì?" Vừa nói vừa kéo chủ quán đến một góc vắng phòng ngừa lại để cho người khác nghe được.

Lý Nhuận Phúc cũng tròn to hai mắt nhìn chủ quán, mới vừa có được chút hy vọng đã bị một câu nói của hắn đánh vỡ, trong lòng không khỏi ảo não.

Chủ quán thấy hai cha con nàng khiêm tốn cầu cạnh liền nói: "Xe ngựa hai bánh xe nhỏ chở người cũng chỉ có thể chở được ít thôi, làm lớn hơn cũng không vững vàng, bây giờ xe ngựa nhiều nhất cũng chỉ ngồi được bốn người, không gian còn phải chen chúc một chút, mùa đông thì không sao nhưng mùa hè nhiều người như vậy chen trong một cái hộp không phải ngột chết người ta sao, hơn nữa nhiều người ngồi xe, tính ổn định của xe cũng không đảm bảo, không cần thận có thể lật xe đến lúc đó nếu khiến người bị thương các người còn phải thường tiền, ta thấy các người vẫn là kéo hàng tốt hơn!"

Lý Nhuận Phúc nghe được đến đây nóng nảy, không khỏi hỏi: "Không thể làm lớn bánh xe một chút sao?"

Chủ quán nói: "Cũng không phải là không thể làm bánh xe lớn ra được nhưng mà các người chỉ có một con ngựa, xe hai bánh lớn cần ít nhất phải hai con ngựa kéo! Hơn nữa tính ổn định thì khó nói!"

A Hạnh nghe được hắn nói đến "hai bánh xe lớn" và "hai bánh xe nhỏ" Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nếu như không phải là hai bánh mà là bốn bánh thì sao.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cái gì của mình, quyết không thể thiếu!

Kiếp trước A Hạnh từng đọc được ở trên mạng có nói rằng Trung quốc thời cổ đại không có xe ngựa bốn bánh bởi vì chưa tìm ra cách chuyển hướng

của xe. Hôm nay ở trên đường A Hạnh dường như cũng không có thấy có xe ngựa bốn bánh, xem ra ở cái thế giới này cũng không có xe ngựa bốn bánh. Nàng không khỏi thử dò xét hỏi chủ quán: "Đại thúc, tại sao không làm xe ngựa bốn bánh xe? Nếu như xe ngựa có bốn chẳng những có thể làm xe ngựa lớn một chút, hơn nữa tính ổn định cũng sẽ rất tốt!"

Chủ quán nghe lời của nàng, thử dài một hơi nói: "Chúng ta làm sao không muốn làm ra xe ngựa bốn bánh, nói ra không sợ các người chê cười, chúng ta nghiên cứu rất nhiều năm nhưng làm ra xe ngựa bốn bánh chính là không thể chuyển hướng được!" Vừa nói vừa lắc đầu liên tục, biểu tình trông như có tiếc nuối vô hạn.

Nghe đến đó trong lòng A Hạnh chợt nghĩ, nàng nhớ đã từng xem qua một tiểu thuyết xuyên không, nhân vật chính xuyên đến thời cổ đại, về sau liền tạo ra được xe ngựa bốn bánh, sau đó dựa vào công trình kỹ thuật này kiếm không ít tiền, không biết có phải là tác giả đã nghiên cứu rất nhiều không, đem vấn đề chuyển hướng của xe viết vô cùng chi tiết, sau khi nàng xem xong trong lúc rảnh rỗi chợt nhiệt huyết dâng trào còn đặc biệt làm một cái mô hình, có thể nói đối với kỹ thuật chuyển hướng này nàng hiểu rất rõ!

A Hạnh vui vẻ ở trong lòng, nếu như mình đem kỹ thuật này hợp tác với lão bản, không phải có thể kiếm được rất nhiều tiền sao? Nghĩ tới đây, nàng cười với chủ quán nói: "Đại thúc, ta và cha về nhà suy nghĩ thật kỹ một chút, ngày mai đến nói cho người biết nên tạo xe ngựa dạng gì sau!"

Chủ quán cười gật đầu đáp ứng, tiễn bọn họ ra khỏi cửa hàng.

Trên đường trở về, Lý Nhuận Phúc nói với A Hạnh: "Cha nghĩ hay là chúng ta làm một chiếc xe ngựa kéo hàng, thân thể cha con vẫn còn rất tốt, không có gì đáng ngại!"

Hiện tại trong lòng A Hạnh trong lòng tràn đầy hưng phấn, nàng ngẩng đầu lên cười với phụ thân nói: "Cha, trước mắt chúng ta không nên quyết định gấp gáp, có thể đến lúc đó không chừng sẽ có biện pháp." A Hạnh suy nghĩ một chút quyết định không nói chuyện xe ngựa bốn bánh nói cho phụ thân biết, A Hạnh trước kia không đọc sách, là một tiểu cô nương không có kiến thức gì, lần trước có thể đoán được quý khách của tên thương gia đã làm cho phụ thân cảm thấy kỳ quái, nếu bây giờ còn có thể làm ra một chiếc xe ngựa bốn bánh mà ngay cả người trong nghề cũng không có biện pháp nghiên cứu được, không phải lại càng kỳ quái sao? Phụ thân cũng không phải Lý Ngân, không dễ dàng nói dối như vậy.

Trước khi trở về, nàng giấu phụ thân chuẩn bị đồ để về bán mẫu, sau đó sẽ lên tìm một cơ hội liên lạc với chủ tiệm đóng xe.

A Hạnh thừa dịp phụ thân không chú ý ghé một gian hàng nhỏ trên đường mua giấy bút, sau đó nhét vào trong áo. Chờ buổi tối sau khi phụ thân ngủ sẽ vụng trộm vẽ phác họa.

Về đến nhà, A Hạnh rửa mặt sạch sẽ. Lý Nhuận Phúc đem ngựa cột vào thân cây trước nhà rồi lại đem cỏ cho ngựa ăn. Hàng xóm xung quanh thấy bọn họ dắt một con ngựa về cũng rồi rít đến xem náo nhiệt. Những người lớn nhìn ngựa bình phẩm từ đầu đến chân, khen là con ngựa tốt, trẻ con thì vây quanh ngựa, thỉnh thoảng sờ một cái, sau đó cười hi hi chạy đi.

Lý Nhuận Phúc cũng vô cùng háng hái, đem chuyện mua ngựa khi này cùng với chuyện A Hạnh đoán được quý khách của tên thương gia buôn ngựa kia kể ra, khi nói đến chỗ gay cấn liền bắt chước điệu bộ cầu xin tha thứ của tên thương gia, một cánh tay cụt quơ quơ múa múa chọc cho mọi người cười to, liên tục khen A Hạnh thông minh. A Hạnh nhìn mọi người vui vẻ như vậy khoe miệng cũng vô tình mỉm cười.

Chính là bầu không khí này, ám áp biết đường nào!

Lý Nhuận Phúc kể xong liền nói với một nam nhân khôi ngô hơn ba mươi tuổi: "Thợ mộc Lý này, ta muốn làm một cái chuồng ngựa đơn giản trong sân, cái này phải làm phiền người."

Thợ mộc Lý vỗ ngực sáng khoái đáp ứng: "Yên tâm, cứ tin ở ta, bảo đảm bền chắc!"

Một đám người ngáy ngồ đến giờ ăn cơm mới tản đi.

Sau khi ăn xong cơm tối Lý Nhuận Phúc nhìn ngựa một chút, kiểm tra xem cột có chắc không sau đó lại đóng kỹ cửa nhà mình, lúc này mới yên lòng trở về phòng ngủ. A Hạnh đợi đến khi ngọn đèn ở phòng phụ thân tắt được một lúc lâu, đoán chừng ông đã ngủ say mới đốt ngọn đèn dầu lên, mượn ánh đèn trên đầu giường bắt đầu vẽ.

Phải đem suy nghĩ trong đầu vẽ ra thật không phải chuyện đơn giản, A Hạnh bôi bôi vẽ vẽ sửa đổi mấy lần, mất hết mấy canh giờ vẫn không thể vẽ ra như trong tưởng tượng, nghĩ thầm đến lúc đó dứt khoát mình phải ở bên cạnh, dựa theo bức vẽ mà giải thích.

Ngày tiếp theo sau khi thức dậy A Hạnh lấy cớ nói phải đi mua thức ăn. Lý Nhuận Phúc mặc dù không thích A Hạnh đi ra ngoài nhưng mà chuyện mua thức ăn phần lớn đều là do nữ nhân làm, ông vốn định cùng A Hạnh đi chợ nhưng mà A Hạnh nhắc nhở chuyện ông còn phải chờ thợ mộc Lý đến, trong nhà không có người không được, Lý Nhuận Phúc suy nghĩ là chợ ở đầu ngõ gần đây, sẽ không có chuyện gì, thêm vào nữa là lúc đi A Hạnh lại tỏ vẻ mặt mình, mặc dù bị hàng xóm thấy được thì không tốt lắm nhưng mà theo như tình hình ngày hôm qua thì cũng không quá chú ý, hiệu quả không tệ lắm. Cho nên yên lòng để nàng đi mua thức ăn.

Sau khi ra khỏi nhà, A Hạnh cũng bước nhanh tới cửa hàng xe ngựa ngày hôm qua. Đối với việc lão bản nhiệt tình tận tâm nhắc nhở bọn họ ngày hôm qua nàng rất có hảo cảm, quyết định đem kỹ thuật này cùng ông hợp tác, điều kiện tiên quyết là ông phải hồi báo tốt mới được.

Mặc dù A Hạnh không có kinh nghiệm chuyên môn, nhưng mà từ nhỏ lớn lên trong gia đình thương gia, thường nghe mọi người nói chuyện nên cũng bị ảnh hưởng, tuyệt đối sẽ không làm chuyện mua bán lỗ vốn.

Lão bản thấy nàng tới cho là nàng đã quyết định làm loại xe nào, nghênh đón hỏi thăm kết quả.

A Hạnh nhìn chung quanh, bây giờ vẫn còn hơi sớm, không có bao nhiêu khách nhân, nàng đến gần lão bản, nhỏ giọng nói: "Đại thúc, ta có chuyện liên quan đến việc làm xe ngựa bốn bánh muốn thương lượng với đại thúc, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện được không?"

Chủ quán lộ vẻ ngạc nhiên: "Xe ngựa bốn bánh?" Sau đó hắn nhìn chung quanh một chút: "Tiểu cô nương, cha ngươi không cùng đi sao?" Nam nữ đơn độc ở gần nhau vẫn là không hợp lễ giáo, dù là một tiểu cô nương tuổi tác có thể làm con gái của mình. Nhưng dường như trước mắt của tiểu cô nương còn chưa ý thức được điểm này, lại vẫn muốn cùng mình nói chuyện "tìm chỗ nói chuyện."

A Hạnh không phải là không nghĩ đến điểm này, nhưng chuyện này vô cùng quan trọng, nàng không thể nào ở trước mặt mọi người đem bản vẽ ra thương lượng với ông. Lại nói cho tới bây giờ nàng vẫn không có ý định lập gia đình, người khác nhìn nàng thế nào đối với nàng mà nói một chút cũng không quan trọng, nếu như không phải sợ phụ thân thương tâm tức giận nàng cũng sẽ không thận trọng như vậy, ngay cả ra cửa cũng phải lén lút lút.

"Đại thúc, ta có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề xe ngựa chuyển hướng!" A Hạnh thấy ông chần chừ, nói thêm câu nữa.

Ánh mắt lão bản sáng lên, nhưng lập tức lại lộ ra vẻ mặt không tin: "Tiểu cô nương không nên tới trêu chọc ta, chúng ta nghiên cứu lâu như vậy cũng không giải quyết được, ngươi làm sao lại biết!"

A Hạnh khẽ mỉm cười, đôi mắt to sáng ngời tràn đầy tự tin: "Đại thúc, vấn đề chuyển hướng xe chủ yếu là ở hai bánh phía trước, ta nói có đúng hay không!"

Lão bản vừa nghe liền giật mình, không sai, chính là hai bánh xe phía trước, chẳng lẽ tiểu cô nương này thật sự biết được cái gì? Phải biết rằng người trong nghề thấy được loại kỹ thuật thượng hạng này giống như ong mật thấy mật, chỉ cần có một tia hy vọng cũng không thể bỏ qua! Lão bản lập tức không kịp nghĩ nhiều như vậy, hắn hướng A Hạnh khom lưng, đưa tay ra dấu mời nàng vào trong phòng phòng, phòng trong và phòng ngoài chỉ cách nhau một tấm vải màn, hơn nữa còn có một cái cửa sổ có thể quan sát tình hình phòng ngoài.

A Hạnh đi theo lão bản tiến vào, ngồi xuống cạnh một cái bàn tròn nhỏ, lão bản đích thân pha cho nàng một bình trà, sau đó nói: "Ta họ Vương, xin hỏi quý tính cô nương?"

"Tiểu nữ tên Lý Hạnh, Vương đại thúc sau này có thể gọi ta là A Hạnh."

Vương lão bản ngồi xuống đối diện A Hạnh, sau đó liền đi thẳng vào vấn đề: "Được rồi, A Hạnh, này ngươi nói vấn đề chuyển hướng ở bánh trước là như thế nào?"

A Hạnh cầm tách trà trước mặt lên, ưu nhã nhấp một ngụm, khẽ mỉm cười nói: "Vương đại thúc, trên đời không có bữa ăn miễn phí, trước khi ta nói ra vấn đề chuyển hướng xe ngựa, có phải chúng ta nên nói trước một số chuyện đúng không, ta có thể được nhận được gì?"

Đây là do kiếp trước khi nàng đi theo cha học được, khi tranh thủ lấy lợi ích cho mình quyết không thể luống cuống, phải nói rõ ràng cho đối phương biết.

Cái gì nên của mình, quyết không thể thiếu!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hợp tác

Trước khi tới, A Hạnh đã suy tính rất lâu, cái kỹ thuật chuyển hướng này cần phải trả bao nhiêu mới thích hợp. Năm trăm lượng bạc? Một ngàn lượng bạc? Hay là nhiều hơn? A Hạnh biết rõ một khi loại kỹ thuật này ra đời, đối với cái nghề làm xe ngựa chính là một sự thay đổi mang tính cách mạng. Có thể xe ngựa bốn bánh sẽ hoàn toàn thay thế loại xe ngựa hai bánh, xem ra bán đứt một lần dường như rất thiết thời, cho nên A Hạnh quyết định mang loại kỹ thuật này cùng chủ tiệm đóng xe hợp tác.

Vương lão bản nghe được lời của A Hạnh không khỏi sửng sốt, không nghĩ tới một tiểu cô nương tuổi tác còn nhỏ hơn con trai mình lại có thể tới đàm phán chuyện làm ăn với mình một cách già dặn kinh nghiệm như vậy! Nhưng cũng đúng có thể giải quyết được vấn đề chuyển hướng xe ngựa mà toàn giới đều không thể làm được, sao có thể là một người đơn giản!

Ông nhìn A Hạnh, tư thế ngồi đoan trang, cử chỉ đúng mực, một thân y phục bần hàn cũng không thể che được quý khí từ trên người nàng. Nhưng hôm qua nói chuyện với cha con bọn họ, rõ ràng chính là xuất thân bần hàn, vậy thì phong thái bắt phàm kia từ đâu mà có? Nhưng đây cũng không phải là chuyện ông quan tâm, ông quan tâm nhất chính là vấn đề chuyển hướng của xe ngựa rốt cuộc có phải thật hay không, nếu là thật, vậy ông cho nàng chút thù lao thì có làm sao? Chỉ cần có thể làm ra xe ngựa bốn bánh, đây chính là kỹ thuật độc nhất vô nhị trên cả nước, lợi ích mà nó mang lại thật không thể tưởng tượng được!

Hơn nữa nàng chỉ là một tiểu cô nương, cho dù thông minh hơn nữa kiến thức cũng có hạn, muốn hỏi báo cũng sẽ không quá nhiều.

Nghĩ tới đây, Vương lão bản cười híp mắt nói với A Hạnh: "A Hạnh cô nương muốn bao nhiêu bạc?" Giọng nói có mùi dục dĩa đưa trẻ con, giống như người lớn ở kiếp trước hỏi con của mình muốn bao nhiêu tiền tiêu xài, cũng phung phí một chút.

A Hạnh nhìn Vương lão bản, giọng nói vô cùng nghiêm túc: "Sau này khi chỗ Vương đại thúc làm ra xe ngựa bốn bánh kiếm được lợi nhuận, ta muốn ba phần!"

Vương lão bản lập tức thu nụ cười, giống như bị đập cái đuôi mèo, nhảy cẫng lên: "Ba phần !!! A Hạnh cô nương, người đừng đòi hỏi nhiều, người chỉ là nói miệng mà thôi, người có biết ta làm ra một chiếc xe ngựa cần tốn bao nhiêu tốn bao nhiêu nhân lực cùng vật lực không, ba phần? Trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy!" Ông thật đúng là quá khinh thường tiểu cô nương này, tuổi tác nàng tuy nhỏ, nhưng khẩu vị một chút cũng không nhỏ, ba phần? Nghĩ sơ qua mà đã làm cho ông đau lòng!

A Hạnh cũng không tức giận, nàng ngẩn khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Vương lão bản, bình tĩnh nhã nhặn nói: "Vương đại thúc, người nghĩ như vậy có đúng không? Nếu như không phải ta mở miệng, người ngay cả bảy phần còn lại cũng không kiếm được, có thể nói bây giờ cả nước cũng chỉ có mình ta biết cái kỹ thuật này, nói nó là mật hàng quý hiếm một chút cũng không quá đáng! Vương đại thúc, ngày hôm qua ta thấy người nhiệt tình chỉ điểm cho cha con chúng ta nên ta mới có thể hợp tác với người, cửa hàng xe ngựa ở Tân thành cũng không phải chỉ một chỗ của người! Tin rằng có khối người nguyện ý hợp tác với ta!" Vừa nói, nàng liền đứng lên, làm bộ muốn đi ra ngoài.

Vương lão bản thấy nàng muốn đi, không khỏi gấp gáp, nếu như chuyện A Hạnh nói là thật, vậy có thể nói là một cái bánh lớn trên trời rơi xuống! Mặc dù ba phần không phải là ít nhưng đúng như lời nàng nói, nếu như không có kỹ thuật này của nàng, thì việc tạo ra xe ngựa bốn bánh căn bản là không cách nào được, nếu quả thật dễ cho nàng đi như vậy, mang cái kỹ thuật ấy tìm chủ tiệm đóng xe khác hợp tác thì ông thật là hối hận không kịp!

Ba phần thì ba phần! Ai kêu trên tay nàng nắm giữ kỹ thuật quan trọng đó! Vương lão bản cũng là người làm ăn buôn bán lâu dài, chỉ trong chốc lát liền nghĩ được lợi hại trong đó, đưa ra quyết định.

"A Hạnh cô nương, chậm đã!" Vương lão bản sau lưng A Hạnh gọi nàng lại.

A Hạnh nghe vậy dừng bước, từ từ xoay người nhìn hẳn: "Vương lão bản vậy là đã đồng ý với yêu cầu này của A Hạnh?"

Nói thật, A Hạnh muốn cùng Vương lão bản hợp tác, một là vì từ hôm qua ông nhiệt tình chỉ bảo bọn họ, ông là một thương nhân thành thật, không phải loại gian thương, nếu không thì chỉ cần ông bán được xe ngựa ra ngoài, cũng sẽ không quản xe ngựa làm ra có thật tốt hay không. Thêm nữa, tìm một chủ tiệm đóng xe, còn phải giành chút thời gian đi thăm dò quan sát bọn họ, đúng là nàng không muốn hợp tác với bọn gian thương, còn phải lúc nào cũng đề phòng bọn họ. Bây giờ nàng bị phụ thân cầm chân, có rất ít cơ hội ra khỏi cửa, không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy. Chỉ cần Vương lão bản chịu đồng ý với yêu cầu của nàng, thì ông chính là ứng cử viên tốt nhất.

Vương lão bản cẩn thận nói: "Được, Ba phần thì ba phần! Ta đáp ứng người, bây giờ người có thể lấy ra kỹ thuật chuyển hướng ra đi!"

A Hạnh mỉm cười, trở lại ngồi xuống bàn nói: "Chúng ta còn cần ký hiệp ước, sau khi ký xong tự sẽ ta mang kỹ thuật kia hai tay dâng lên!"

Đem kỹ thuật lấy ra cùng người hợp tác không phải là không có mạo hiểm, mặc dù Vương lão bản cho người ta cảm giác không tệ nhưng dù sao nàng cũng không biết hẳn, hơn nữa thương nhân xem trọng lợi nhuận, khiến cho ông mỗi tháng lấy ra một số tiền lớn như vậy cho mình, bây giờ ông vì kỹ thuật dĩ nhiên sẽ đáp ứng một tiếng nhưng sau đó ông ấy có thật sự làm được không đây? Nàng dù sao cũng phải đảm bảo lợi ích cho mình, nàng không thể nào tham dự vào hoạt động kinh doanh của bọn họ, nàng không có thời gian cho việc này, chỉ là sau này khi mình có chút thực lực có thể tìm một người nắm vùng cho mình. Cho dù ký kết hiệp ước, nhưng phần hiệp ước này có thể bảo đảm lợi ích của nàng hay không? Dù sao một phần hiệp ước vẫn có thể tạo được một ít lực uy hiếp, huống chi trên tay nàng còn có kỹ thuật chuyển hướng, ngộ nhờ Vương lão bản bội ước, vẫn phải luôn bận tâm kỹ thuật này từ trong tay nàng sẽ bị tiết lộ ra! Có thể ông sẽ giữ tròn một chút, đưa cho nàng thiếu ít tiền lãi, nhưng mà chỉ cần không phải quá mức, cũng coi như bỏ qua, bất kể nói thế nào, đều kiếm được nhiều tiền hơn so với bán đứt một lần.

Vương lão bản thấy nàng còn nhỏ tuổi, làm việc lại cẩn thận, trong lòng không khỏi dâng lên một tia kính phục, cũng không dám khinh thường nàng nữa: "Được, nội trong hôm nay ta sẽ viết ra giao kèo, sau đó sẽ lại mời A Hạnh cô nương xem qua. Nhưng. . ." Vương lão bản cười một tiếng: "Thời giờ của ta cũng rất quý báu, ngộ nhờ ta tốn nhiều công sức như vậy nhưng lỡ như kỹ thuật của cô nương lại không khả dụng vậy thì. . ."

A Hạnh tràn đầy lòng tin nói: "Vương đại thúc cứ yên tâm, kỹ thuật của ta tuyệt đối không có vấn đề, nếu như không được ta bồi thường người 50 lượng bạc xem như đền bù!"

Vương lão bản thấy nàng tự tin như vậy không khỏi mở cờ trong bụng, càng thêm tin vào kỹ thuật chuyển hướng trong tay nàng là thật. Lúc này ông dường như nhìn thấy khắp mọi nơi trong cả nước đều hướng về ông đặt làm xe ngựa bốn bánh, bạc trắng chói lóa không ngừng chảy vào hầu bao của ông. Nụ cười trên khóe miệng cũng không che giấu được.

"Được, một lời đã định!" Vương lão bản vỗ bàn một cái. Cái ly trên bàn cũng không khỏi run lên.

A Hạnh thấy lúc này cũng không còn sớm, đã nói chuyện ổn thỏa xong liền đứng dậy cáo từ, lúc gần đi chợt nhớ tới một chuyện rất quan trọng vội xoay người lại nói với Vương lão bản: "Vương đại thúc, chuyện hợp tác giữa chúng ta kính xin không nên để cho bất kỳ người nào biết, dù là người nhà của người cũng không có thể để cho bọn họ biết đến sự tồn tại của ta, đối với người bên ngoài tùy người nói, nói là người nghĩ ra cũng được, hoặc do người khác nghĩ ra cũng được, tóm lại không nên để cho người khác biết ta có liên quan đến chuyện này."

Nàng làm như vậy chỉ là không muốn để cho người quen biết chuyện, tránh cho người ta hoài nghi gì, rước lấy phiền toái. Những thứ hư danh kia nàng cũng không quan tâm, chỉ cần có bạc thu là được rồi.

Vương lão bản thấy nàng yêu cầu cổ quái như vậy, cơ hội nổi danh tốt như vậy lại chấp tay dâng cho người khác! Hơn nữa một thân khí chất cao quý cùng lời nói không tầm thường, không khỏi nghi ngờ nàng có phải có cái thân phận thần bí. Vì vậy trong lòng càng không dám chậm trễ.

Vương lão bản gật đầu đáp ứng.

Ra khỏi cửa hàng, trong lòng A Hạnh cực kỳ cao hứng, có thể nói là chuyện đã thành công một nửa, chỉ cần ký giao kèo, nàng sẽ giúp bọn họ làm ra xe ngựa bốn bánh, rất nhanh có thể kiếm tiền! Chờ khi có tiền, mặc dù không thể nói rõ với phụ thân nhưng có thể âm thầm cải thiện cuộc sống của bọn họ. Giúp đỡ phụ thân không phải khổ cực như vậy.

Trên đường trở về, A Hạnh thuận tiện ghé chợ mua thức ăn hôm nay, về nhà cũng có thể trả lời cho phụ thân.

Về đến nhà, phụ thân đang cùng thợ mộc Lý bận đóng chuồng ngựa, cho nên đối với việc A Hạnh trở lại hơi trễ cũng không để ý. A Hạnh rửa mặt, sau đó trở lại phòng bếp làm cơm. Buổi trưa giữ thợ mộc Lý lại dùng bữa.

Thợ mộc Lý ăn vài miếng thức ăn A Hạnh làm nhúm mày một cái sau đó nói với nàng: "A Hạnh, tài nấu nướng của ngươi còn cần cải thiện nhiều hơn! Tuổi tác ngươi cũng không nhỏ, ngộ nhớ sau này gả đến nhà người ta, nấu nướng thế này sẽ bị chế cười! Ngươi xem món ăn Tiểu Hi nhà ta làm còn ngon hơn so với ngươi!" Bởi là hàng xóm lâu năm nên nói chuyện tương đối thẳng thắn. Nhưng xuất phát điểm vẫn là vì muốn tốt cho A Hạnh.

A Hạnh nhúm mày một cái, có cần nói đến cái vấn đề nàng không muốn nghe nhất không vậy? Nàng cúi đầu ăn cơm cũng không lên tiếng.

Nhưng cái đề tài này dường như lại chạm đến dây thần kinh nhạy cảm nhất của Lý Nhuận Phúc, ông đề đưa xuống, thờ dài nói: "Đều là trước đây ta đối với hai tỷ muội chúng nó cũng quá vô tâm. Bây giờ Tiểu Hi đã đính hôn, A Hạnh nhà ta so với nàng không nhỏ hơn bao nhiêu, lại còn nhiều thiếu sót như vậy. . ."

A Hạnh ngẩng đầu lên, cắt đứt lời ông nói: "Cha, sao cha lại ở ngay trước mặt người khác nói chuyện này!"

Thợ mộc Lý và Lý Nhuận Phúc chỉ xem như nàng xấu hổ, ha ha cười to. Thợ mộc Lý nói với A Hạnh: "Thức đây nhìn ngươi lớn lên, thức cũng không phải người ngoài!" Sau đó lại nói với Lý Nhuận Phúc: "Nhuận Phúc huynh cũng không nên gấp gáp, bộ dạng A Hạnh xinh đẹp như vậy còn sợ không tìm được nhà tốt sao, chỉ là luyện một chút việc nữ công, sau này ở nhà chồng mới có ngày tốt. Ta sẽ nhờ mẹ mấy đứa nhỏ ở nhà giúp ngươi để ý A Hạnh! Nhất định giúp A Hạnh tìm được lang quân tốt!"

Lý Nhuận Phúc mừng rỡ: "Vậy trước tiên cảm ơn Lý huynh." Tiếp theo lại quay đầu hướng A Hạnh nói: "A Hạnh, bắt đầu từ ngày mai con đến nhà Tiểu Hi học hỏi nhiều một chút, ta cũng đã nói qua, Tiểu Hi thêu thùa may vá rất giỏi, con phải chú ý nhiều học một chút!"

A Hạnh không muốn cãi lời phụ thân chọc giận người, chẳng còn cách nào khác ngoài đáp ứng. Nghĩ thầm, học một ít những thứ này cũng không tệ, ngộ nhờ thật sự có người giúp nàng mai mối, nàng còn có cách làm cho đối phương thay đổi chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tái giá

Sáng sớm hôm sau A Hạnh vẫn lấy cớ đi chợ mua thức ăn để đến cửa hàng của Vương lão bản. Vương lão bản đã sớm đứng ở cửa chính chờ nàng. Thấy bóng dáng nhỏ gầy liền vội vã cười nghênh đón nàng vào bên trong. Hôm qua ông đã tốn cả một đêm để viết ra hiệp ước cho A Hạnh. A Hạnh xem một chút, hiệp ước Vương lão bản làm rất cẩn thận, điều khoản bảo đảm lợi ích của hai bên, quyền lợi và nghĩa vụ của hai bên đều rõ ràng, rất công bằng. A Hạnh bội phục với Vương lão bản từ trong lòng, giao kèo chặt chẽ cẩn thận như vậy, nàng khiếp trước làm sinh viên đại học còn chưa chắc đã viết ra được. Nàng đối với năng lực làm việc của Vương lão bản càng thêm yên tâm.

Hai bên ký kết giao kèo, ấn dấu vân tay. A Hạnh dưới ánh mắt trông đợi của Vương lão bản lấy bản vẽ ra. Cùng ông giảng giải nguyên lý chuyển hướng của xe ngựa bốn bánh. Vương lão bản xuất thân chính là làm xe ngựa, lại nghiên cứu xe ngựa bốn bánh lâu như vậy cho nên chỉ một chút liền sáng tỏ, vẻ mặt tràn đầy hứng khởi, vỗ mạnh đầu nói: "Thì ra cũng không phải quá phức tạp, vậy mà ta cũng không nghĩ ra!" Ông nhìn về phía A Hạnh với ánh mắt sùng bái một cách rõ ràng: "A Hạnh cô nương tuổi còn nhỏ như vậy lại có thể nghĩ ra biện pháp tuyệt diệu như thế, cô nương thông tuệ thể gian thật là hiếm thấy, có thể lọt vào mắt xanh của cô nương cùng người hợp tác thật là vinh hạnh ba đời của Vương mô!" Vừa nói ông vừa hướng A Hạnh khom lưng vái một cái thật sâu.

A Hạnh vội đứng lên hướng đối phương đáp lễ nói: "Vương đại thúc chớ nói như vậy, chúng ta là hợp tác, A Hạnh chỉ là ra một cái chủ ý, xe ngựa bốn bánh muốn hoàn thiện vẫn là phải dựa vào Vương đại thúc, hy vọng sau này chúng ta cũng có thể hợp tác trong vui vẻ như thế!"

Vương lão bản cam đoan nói: "A Hạnh cô nương xin yên tâm, Vương mô làm ăn cho tới bây giờ quý nhất chính là chữ tín, phương diện tiền bạc Vương mô nhất định sẽ ghi chép rõ ràng, tuyệt đối sẽ không để cho cô nương chịu thiệt!" A Hạnh thấy được khuôn mặt đầy thành ý ông thì thêm một phần tín nhiệm đối phương.

Tiếp theo hai bên ước định thời gian gặp mặt sau này, A Hạnh đương nhiên không thể để cho ông tới cửa tìm nàng, cho nên đáp ứng khoảng thời gian này hằng ngày mỗi buổi sáng sẽ tới một chuyến, nếu như kỹ thuật chuyển hướng có gặp khó khăn gì còn có thể tham khảo ý kiến của nàng.

Sau khi thương nghị xong, A Hạnh giao bản vẽ cho hắn, liền đứng dậy cáo từ rồi đi.

* * * *

Sau khi ăn trưa xong A Hạnh theo lời của phụ thân sang nhà Tiểu Hi.

Phụ thân Tiểu Hi làm việc ở xưởng gần đây, tiền công có thể nuôi sống người trong nhà, hơn nữa bình thường Tiểu Hi cũng có thể làm một ít việc may vá giúp sửa chữa đồ dùng cho nên hoàn cảnh kinh tế so với nhà A Hạnh khá hơn chút. Phòng cũng lớn hơn một chút so với A Hạnh. Nhà bọn họ bốn miệng ăn, Tiểu Hi còn có một em trai.

Tam thẩm, mẹ của Tiểu Hi là một phụ nữ hơn 30 tuổi, vừa nhìn đã biết là người cần cù giỏi giang. Thấy A Hạnh tới còn lấy ra chút đậu phộng làm quà ăn vặt chiêu đãi A Hạnh.

Em trai Tiểu Hi ở bên ngoài chơi với một tiểu hài tử khác, Tiểu Hi và A Hạnh thì ngồi ở bên cạnh xem Tam thẩm may y phục. Cổ đại không có máy may, y phục đều dựa vào từng đường kim mũi chỉ mà làm thành, A Hạnh nhìn Tam thẩm khâu từng mũi kim rất thuần thục, trong lòng bội phục.

Tiểu Hi ở một bên cười nói: "Thế nào, nhìn rất ngạc nhiên đúng không! Ai bảo trước kia ngươi không nghiêm chỉnh theo tỷ tỷ của ngươi học làm y phục. Tỷ tỷ của ngươi thương ngươi, chuyện gì cũng thay ngươi làm, bây giờ tỷ ấy đã lập gia đình, không có ai dựa vào, chịu khổ đi!" Vừa nói vừa che miệng cười hi hi.

Như vậy càng tốt, nếu như là A Hạnh trước kia cái gì cũng biết làm, vậy thì nàng bây giờ phải làm sao? Trong lòng A Hạnh thầm nghĩ.

Tam thẩm ở bên cạnh liếc con gái một cái: "Ngươi cũng không cần cười A Hạnh, y phục của ngươi may cũng không tốt được bao nhiêu, về mặt thù thuà may vá sau này ngươi có khi bị nhà chồng chê cười cho xem, ngươi còn không nhanh chóng học cho tốt, chưa tới mấy tháng nữa sẽ phải gả ra khỏi cửa!"

A Hạnh nhìn Tiểu Hi cười, nháy mắt mấy cái: "Đến lúc đó may y phục cho phu quân, tay áo cái dài cái ngắn." Tiểu Hi mặt đỏ lên, nhào qua chọc vào hông của A Hạnh: "A Hạnh, ngươi được lắm, lại dám chê cười ta, ngươi không phải cũng có một ngày như vậy sao đến lúc đó ngươi còn không bằng ta!"

A Hạnh cười cầu xin tha thứ, hai cô gái ở trên giường cười đùa lẫn qua lẫn lại. Tam thẩm cười giảng hòa: "Được rồi, cũng đã là cô nương lớn như vậy, thế nào lại giống như tiểu hài tử chơi đùa ồn ào như thế, để cho người khác thấy được sẽ bị chê cười!"

Lúc này Tiểu Hi mới buông tay ra, nhưng mà tóc và y phục đều rối loạn. Tam thẩm lập tức nói: "Còn không đi sửa sang một chút, là một cô nương, bộ dạng này thành ra cái gì?"

Tiểu Hi hướng A Hạnh phòng mũi lúc này mới trở về phòng sửa sang lại.

Bởi vì tóc A Hạnh vốn là chải đơn giản, cho nên cũng không loạn. Tam thẩm nhìn nàng cười nói: "A Hạnh, tuổi tác ngươi cũng không nhỏ, bình thường cũng phải ăn mặc thật tốt, dáng dấp ngươi vốn xinh đẹp chỉ cần trang điểm một chút nói không chừng sau này còn có thể gả cho nhà tốt, như vậy cuộc sống sau này của ngươi mới tốt hơn, cha ngươi cũng có thể yên tâm."

A Hạnh vân vân tóc, nhàn nhạt nói: "Tam thẩm, A Hạnh còn nhỏ, thân thể phụ thân bất tiện cần chăm sóc, không muốn lập gia đình sớm như vậy!"

Tam thẩm nhìn nàng một cái sau đó cười nói: "Ngươi lại là một cô nương hiếu thuận, nhưng làm gì có đạo lý cô gái nào không lấy chồng? Giúp chồng nuôi dạy con cái mới đúng là quy tắc của nữ nhân. Về phần cha ngươi, ta cũng có chủ ý, bây giờ nhà các ngươi mua xe ngựa, rồi cuộc sống sẽ tốt hơn, tại sao cha ngươi không lấy vợ nữa? Có một người phụ nữ chăm sóc, ngươi có thể an tâm! Nếu có thể cho ngươi thêm một đứa em trai thừa kế hương khói gia đình, chờ hắn trưởng thành cũng có chỗ cho ngươi nương tựa, trong nhà có đệ đệ, gia đình nhà chồng cũng không dám khi dễ ngươi!"

Lời nói này của Tam thẩm ngược lại làm cho A Hạnh tỉnh ra, đúng vậy, tại sao không tìm cho phụ thân một người vợ? Phụ thân còn rất trẻ, chẳng lẽ cứ để ông cô độc như vậy mãi, mặc dù mình có thể không lấy chồng ở bên cạnh chăm sóc nhưng mà vẫn không bằng người tri kỷ bên gối! Nếu như có thể tìm một người ôn nhu hiền huệ cho phụ thân, trong lòng phụ thân vui vẻ, cuộc sống hài lòng thỏa mãn, nhất định sẽ càng sống tốt hơn!

Nghĩ tới đây, trong lòng A Hạnh dâng lên một nhiệt huyết, hận không thể lập tức tìm một người bầu bạn với phụ thân. Phụ thân đối với nàng tốt như vậy, thương yêu nàng như vậy, mọi chuyện vì nghĩ cho tỷ muội nàng, nàng cũng hy vọng người đàn ông đang hoàng thiên lương này có thể có được hạnh phúc!

Tam thẩm nói tiếp: "Thật ra thì chuyện này ta cũng có nói qua với cha ngươi, nhưng khi đó ngươi còn nhỏ, A Ngân còn chưa có xuất giá, cha ngươi căn bản không để trong lòng, cộng thêm nhà ngươi khi đó điều kiện. . ." Tam thẩm ngưng ngừng cười một tiếng: "Cũng sẽ không có nữ nhân nào nguyện ý tới cửa, cho nên ta cũng không khuyên hắn gì nhiều! Nhưng nhà các ngươi bây giờ không như trước, cộng thêm A Ngân đã gả cho người, ngươi cũng đã lớn như vậy, ta mới nói cho ngươi biết chuyện này."

Cũng đúng, trước điều kiện trong nhà quả thật không tốt, cộng thêm phụ thân lại có tàn tật, có nữ nhân nào nguyện ý gả vào chịu khổ? Nhưng rất nhanh cuộc sống trong nhà sẽ tốt hơn, mặc dù phụ thân thiếu một cánh tay nhưng thân thể khỏe mạnh, hơn nữa tính tình lại tốt, nhất định sẽ có nữ nhân nguyện ý gả vào!

A Hạnh thấy Tam thăm nhiệt tình có thiện ý như vậy, lại thường nói chuyện phiếm với những phụ nữ xung quanh, nhìn hẳn là người biết nhiều chuyện cho nên liền thành tâm thành ý nói: "Chú ý này của Tam thăm rất tốt! Chỉ là phụ thân A Hạnh là người hiền lành trung thực, nhất định phải tìm một cô gái ôn nhu hiền huệ, chỉ là không biết người như thế có thể tìm ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Từ chối

Tam thăm để kim may trong tay xuống, xích lại gần A Hạnh một chút, nói: "Vốn loại chuyện như vậy ta nên trực tiếp nói với cha cháu mới đúng, nhưng cha cháu lại không để tâm, nói ông ấy cũng sẽ không để trong lòng, bây giờ cháu đã lớn như vậy, nhà cũng chỉ còn hai cha con cho nên ta mới nói với cháu."

Tam thăm dừng một chút, nói tiếp: "Thật ra thì ta có biểu muội họ hàng xa, ở ngoài thành. Nhỏ hơn mấy tuổi so với cha cháu, chồng và còn trai đều đã qua đời, bây giờ chỉ có một thân một mình, biểu muội của ta tính tình cực kỳ tốt, ngoại hình cũng rất được, việc nhà thêu thùa may gả gì cũng không tệ, ta thấy cha cháu bây giờ chỉ có một mình cho nên mới giới thiệu biểu muội ta cho ông ấy, cháu trở về cùng cha nói một chút, cháu mở miệng có thể cha cháu sẽ nghe lọt. Nếu như ông ấy đáp ứng, hôm nào đó biểu muội ta đến liền để cho bọn họ gặp mặt."

A Hạnh nghe có chút động tâm, là một quả phụ không có hài tử, nhưng tính tình tốt lại giỏi giang, ngược lại rất xứng đôi với phụ thân. Nàng suy nghĩ một chút liền nói với Tam thăm: "Cháu đi về trước thăm dò ý tứ của phụ thân một chút, nếu như cũng có ý, cháu sẽ nói cho thăm biết!"

Tam thăm cười đáp ứng: "Được, ta cũng biết A Hạnh là một đứa bé hiểu chuyện, biết nghĩ cho cha. Ta cũng là thấy cha con hai người đều là người tốt, bằng không ta cũng lười lèo lái chuyện này."

A Hạnh liền vội vàng nói: "Cám ơn hảo ý của Tam thăm, nếu như tương lai chuyện thành, nhà chúng cháu sẽ không quên ơn này!"

Tam thăm cười, lại cầm kim may trong tay tiếp tục vừa vá y phục vừa nói với A Hạnh: "Cháu so với Tiểu Hi nhà chúng ta cũng chỉ nhỏ hơn một tuổi, Tiểu Hi vẫn còn như con nít, cái gì cũng không hiểu, cháu lại hiểu chuyện như vậy! Quả thật là. . ." Nàng vốn muốn nói quả thực là hài tử không có mẹ hiểu chuyện nhưng lại đột nhiên nhớ tới đây là chuyện thương tâm của A Hạnh nên vội ngừng lại, trong lòng không khỏi dâng lên một tia đau lòng, nghĩ thầm hài tử tốt như vậy nhất định phải chú ý giúp nàng tìm một nhà tốt.

A Hạnh nhìn sợi chỉ may bay lên bay xuống cười nói: "Tiểu Hi cũng rất tốt, ngày hôm qua Lý thúc còn khen Tiểu Hi làm thức ăn giỏi hơn cháu, cha cháu nóng nảy, nói cháu phải sang với Tam thăm học hỏi nhiều một chút."

"Phải lập gia đình, đó là điều cần biết. Cháu đừng vội, ta sẽ dạy cháu thật tốt, chờ khi xuất giá, nhất định sẽ không thua Tiểu Hi!"

A Hạnh thấy Tam thăm nhiệt tâm như vậy, biết nàng cũng là có hảo ý cho nên cũng quyết định học nàng thật tốt, có thể nấu cơm ngon hơn một chút để phụ thân ăn vui vẻ, giúp phụ thân vá mấy bộ quần áo, giúp ông ăn mặc sạch sẽ, nói thế nào cũng là chuyện tốt.

Về phần lập gia đình, dù sao nàng bây giờ còn nhỏ, đến khi có người dạm hỏi mai mối hẳn tính.

Buổi tối lúc ăn cơm, A Hạnh thử dò xét phụ thân: "Con báo cha chuyện này. Vương bá đầu ngõ dường như muốn tái giá, nghe nói qua mấy ngày nữa vợ kế sẽ vào cửa!"

Lý Nhuận Phúc đang ăn cơm: "Ừm" Một tiếng, rồi không có phản ứng gì đặc biệt.

A Hạnh vốn định lấy chuyện này để dẫn chuyện từ từ nói đến chính sự nhưng phụ thân phản ứng lạnh nhạt quá mức, đề tài của A Hạnh khó có thể tiếp tục. Nàng nhìn phụ thân, không khỏi hỏi: "Cha, người cũng không có ý kiến gì sao?"

Lý Nhuận Phúc đang nhai cơm trong miệng nghe được câu hỏi của con gái không khỏi ngẩng đầu lên, trả lời mơ hồ không rõ: "Kỳ lạ thật, Vương lão ca tái giá ta có thể có ý kiến gì!"

A Hạnh vì dây thần kinh thô ráp của phụ thân thăm than thở, vẫn nên sớm tìm một nữ nhân bên cạnh phụ thân trò chuyện giải sầu, nếu không phụ thân sẽ càng ngày càng chậm chạp!

"Cha, mẹ cũng đã ra đi lâu như vậy, người không muốn nghĩ đến chuyện tái giá sao?" A Hạnh dứt khoát nói rõ.

Lý Nhuận Phúc sững sốt, không nghĩ tới con gái đem đề tài này chuyển lên trên người mình, sau khi vợ chết, ông một lòng đều hướng về hai đứa con gái, hơn nữa thân mình có tàn tật, trong nhà quá bần hàn, cho nên cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến chuyện tái giá.

Ông thở dài, thấp giọng nói: "Cha gãy một cánh tay, cô gái nào lại muốn gả cho một người như ta? Chúng ta mới vừa mua ngựa, còn phải đặt làm xe ngựa, nào có tiền tái giá, cha còn muốn chuyển tâm làm việc, cũng không có loại tâm tình này."

A Hạnh nghe trong giọng nói của ông mơ hồ có chút tự ti, trong lòng tự trách không cẩn thận: "Cha, mặc dù người mất một cánh tay, nhưng năng lực hoạt động không hề kém so với bất cứ kẻ nào, nhất định sẽ có cô gái nguyện ý vào cửa. Tam thăm nói với con. . ."

"Được rồi. A Hạnh, không cần nói nữa, bây giờ cha chỉ muốn kiếm nhiều tiền một chút để cho con có cuộc sống thoải mái hơn, sau đó tìm một người tốt xuất giá, cũng muốn phòng cho A Ngân chút tiền, ngộ nhờ, cha nói là ngộ nhờ, nàng ở Hồ gia sống ngày không tốt, trong nhà cũng có thể giúp nàng một ít. Còn lại cha đều không màng. Cha biết con quan tâm cha nhưng những chuyện này không phải là chuyện một tiểu cô nương quan tâm, con tốt nhất cứ theo Tam thăm học việc nhà, chuyện khác không cần lo."

A Hạnh thấy phụ thân nói như thế biết nói thêm gì nữa cũng không có kết quả, có lẽ còn phản tác dụng, cho nên liền không nói gì nữa. Nhưng nàng đối với việc giúp phụ thân tái giá một chút cũng không giảm bớt. Chỉ là bây giờ nhìn lại loại chuyện như vậy không thể gấp gáp, phải từ từ, A Hạnh rất có lòng tin nếu như có một cô gái ở bên cạnh bầu bạn với phụ thân, phụ thân nhất định sẽ vui vẻ hơn bây giờ.

Ngày tiếp theo A Hạnh nói cho Tam thăm phụ thân tạm thời không tính chuyện tái giá, Tam thăm nói: "Cũng không sao, dù sao tháng Tiểu Hi thành thân biếu muội của ta mới tới, đến lúc đó chúng ta không cần nói gì cả cứ để cho bọn họ gặp mặt một lần, tới lúc đó phải xem giữa hai người có duyên phận hay không."

A Hạnh cảm thấy như vậy rất tốt liền cười nói với Tam thăm: "A Hạnh tạ ơn Tam thăm đã lo toan!"

Một tuần sau, chuồng ngựa trong nhà đã làm xong, bởi vì sân nhà không lớn cho nên chuồng ngựa cũng tương đối nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhốt hai con ngựa. Phía trên là chuồng ngựa có một đồng cỏ, phía trước là cái rãnh đựng thức ăn, mặc dù đơn sơ nhưng mà thợ vẫn làm vô cùng chắc chắn. Khi Lý Nhuận Phúc dắt ngựa vào, trên mặt nở nụ cười, ông thấy có một con ngựa là chuyện rất đáng mừng.

Vì là hàng xóm láng giềng nên thợ mộc Lý lấy giá vô cùng rẻ, Lý Nhuận Phúc vì cảm tạ đã cố ý mua một cân thịt mời hân ở nhà ăn cơm. A Hạnh làm thịt kho, đây là một món ăn mới nàng học chỗ Tam thăm, thợ mộc Lý ăn món ăn A Hạnh làm không khỏi tán dương năng tiến bộ rất nhiều. Lý Nhuận Phúc thấy con gái theo Tam thăm học một tuần đã có thành tích như vậy, trong lòng thầm khen con gái thông minh, cũng suy nghĩ sau này có cơ hội sẽ báo đáp phần ân tình này của Tam thăm.

Sau khi chuồng ngựa làm xong sẽ phải mua xe ngựa, mà bên kia Vương lão bản cũng đã chế tạo thành công chiếc xe ngựa bốn bánh đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-29: Thành phẩm

Hôm nay A Hạnh lợi dụng lúc đi chợ liền đi đến cửa hàng xe ngựa, Vương lão bản đã ở cửa chờ nàng từ sớm, khuôn mặt hưng phấn đầy kích động khi thấy nàng: "A Hạnh cô nương, xe ngựa bốn bánh đã chế tạo thành công rồi." Nàng mừng rỡ: "Vương đại thúc mau dẫn A Hạnh đi xem một chút!"

Wương lão bản đưa A Hạnh tới xưởng xe ngựa ở hậu viện.

Xưởng rộng rãi, bên trong có một cái sân rất lớn. Trong sân có nhiều xe ngựa hai bánh nhỏ, Vương lão bản giới thiệu nói: "Đây đều là xe ngựa khách nhân đặt làm. Một hai ngày sẽ tới lấy hàng!"

A Hạnh thuận miệng hỏi: "Vương đại thúc xe ngựa hai bánh nhỏ này giá tiền như thế nào?"

"Ít nhất 20 lượng bạc, ở chỗ của ta đắt nhất cũng không vượt quá 50 lượng bạc!"

20 lượng bạc có thể để cho một người bình thường sống một năm. Giá cả một chiếc xe ngựa cũng không nhỏ, chẳng trách nhà người bình thường mua không nổi.

A Hạnh hỏi tiếp: "Xe ngựa bốn bánh kia giá bao nhiêu một chiếc!"

Wương đại thúc đắc ý cười một tiếng nói: "A Hạnh cô nương đừng vội, trước xem xe ngựa lại nói." Vừa nói liền mang nàng đi xuyên qua tiền viện, đi đến một con đường đá.

Dọc theo đường đi cũng không thấy người nào, Vương đại thúc nói: "Ta thấy cô nương không muốn để cho người khác thấy mình cho nên hôm nay cố ý cho các công nhân bắt đầu làm việc chậm một chút, A Hạnh cô nương cứ việc yên tâm, bây giờ trong viện ngoài hai người chúng ta ra chẳng còn ai! Ngay cả gia quyến ta cũng đã phân phó cho bọn họ sống ở trong viện của mình, không được ra cửa."

Wương lão và A Hạnh dạo này hay gặp mặt nói chuyện, đã sớm xem nàng như văn bối của mình, lại thấy tính tình nàng sáng khoái, cử chỉ hào phóng, hoàn toàn không có vẻ mặt khúm núm gì cho nên đối với việc hai người ở gần dần dần cũng đã buông xuống chuyện nam nữ bất tiện, cho dù là ở riêng hai người cũng không có cảm giác không tự nhiên, giống như con gái của mình.

A Hạnh thấy Vương lão bản tôn trọng ý kiến của mình như vậy, hơn nữa còn sắp xếp chu đáo như vậy, hảo cảm trong lòng với ông lại tăng thêm một phần.

Chỉ một lát đã đến cửa chính sơn xanh. Trên cửa chính có một cái ổ khóa bằng đồng.

Vương lão bản vừa lấy chìa khóa ra mở khóa, vừa nói: "Nghiên cứu chế tạo xe ngựa bốn bánh đều là bí mật tiến hành, cho nên thợ mộc tham gia vào đều là người của Vương gia chúng ta, chính là vì sợ kỹ thuật này bị tiết lộ ra ngoài!"

Cửa chính nặng nề đẩy ra, phát ra âm thanh trầm thấp, sau đó một chiếc xe ngựa bốn bánh mới toanh xuất hiện ở trước mặt hai người.

A Hạnh lần đầu tiên thấy xe ngựa bốn bánh, sườn xe so với xe ngựa bình thường lớn hơn, thân xe rộng rãi, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống thật là tươi đẹp chói mắt. Theo như thiết kế của nàng, cửa xe không nằm ở phía trước giống như loại xe ngựa hai bánh truyền thống mà nằm ở hai bên sườn xe, như vậy có thể thuận tiện cho người lên xuống. Bên trong xe ngựa thiết kế sang trọng, có giường nhỏ mềm mại với một bàn trà nhỏ, thậm chí một bên còn có một chiếc tủ nhỏ có thể chứa sách hoặc thức ăn.

Trên mặt A Hạnh lộ ra nét hài lòng, nói: "Vương đại thúc, so với tưởng tượng của A Hạnh thì thức làm còn tốt hơn a!"

Vương lão bản lên xe ngựa, sau đó quay đầu lại nói với A Hạnh: "A Hạnh cô nương ngồi lên đi, ta dẫn cô nương thử xe một chút!"

A Hạnh đang có ý đó, nàng lên xe ngồi trên giường mềm, dựa vào phía sau có nệm lót mềm mại vô cùng thoải mái. Vương lão bản cho ngựa kéo xe đi dọc theo con đường đá trong viện một vòng. A Hạnh ngồi ở bên trong chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái. Mặc dù không giống như xe hơi vừa vững vàng vừa nhanh chóng nhưng so với xe ngựa hai bánh trước đây không biết vững vàng chắc chắn gấp bao nhiêu lần, cho dù ngồi ở trong xe cũng không thành vấn đề.

A Hạnh quay đầu lại cách cửa sổ nhỏ bên ngoài xe nói với Vương lão bản: "Vương đại thúc, xe này vô cùng ổn, nhất định sẽ rất được hoan nghênh!"

Vương lão bản buộc chặt dây cương làm cho ngựa dừng lại, sau đó từ trên xe nhảy xuống, mở cửa xe cho A Hạnh xuống.

Mặt hắn tươi cười, vô ý mà xưng hô gần gũi hơn, nói: "A Hạnh, không sợ cháu chê cười, mấy ngày nay ta ngay cả nằm mơ cũng nằm mơ thấy việc bán xe ngựa bốn bánh đại thành công! Loại xe ngựa này vừa ổn định, lại vững vàng như thế, chỗ tốt nhiều như vậy, đương nhiên không sợ không có ai mua, đến lúc đó, ta muốn nhà giàu sang cả nước đều phải có một chiếc xe ngựa bốn bánh do Vương gia chúng ta làm!" Nói đến đây, trong đôi mắt hắn bắn ra ánh sáng hùng tâm mạnh mẽ.

"Vương đại thúc, thức định giá bao nhiêu tiền đây?"

Vương lão bản nhìn nàng, sau đó đưa ra một ngón tay: "Ít nhất một trăm lượng bạc! Nếu như thiết kế tinh xảo hơn một chút có thể bán 150 lượng bạc! Lợi nhuận vô cùng lớn!"

Một trăm lượng, cho dù là đối với nhà giàu sang mà nói cũng không phải là con số nhỏ, Tán thành nhà giàu nhất là Hồ gia, các di nương hằng tháng cũng chỉ có mấy lượng bạc! Nhưng theo A Hạnh cũng không phải là quá nhiều. Kiếp trước trong nhà mua xe riêng cũng không cần nhìn giá tiền, không có gì hiếm lạ, cho nên gương mặt vẫn nhàn nhạt, cũng không có lộ ra thần sắc ngạc nhiên ngoài ý muốn, Vương lão bản thấy nàng nói tới 100 lượng bạc mà vẫn lạnh nhạt như vậy, càng thêm nhận định tuyệt A Hạnh tuyệt không đơn giản như hắn nghĩ.

"Vương đại thúc, chiếc xe ngựa này có thể bán rẻ cho cháu được không?"

Vương lão bản trầm ngâm một hồi liền nói: "Thật ra thì chiếc xe này đưa cho cháu cũng không sao. Chỉ là người nhà ta nhiều thành viên, tương lai còn không biết cần làm mấy chiếc xe ngựa bốn bánh, vì công bằng, sau này hai bên chúng ta bất kể là ai cũng lấy giá 80 lượng bạc ra mua xe, người thấy thế nào?"

A Hạnh thấy hắn thành thật như vậy đương nhiên cao hứng: "Vậy cứ theo như lời Vương đại thúc đi, nhưng chỉ là bắt quá bây giờ trong tay A Hạnh tạm thời không có nhiều bạc như vậy. Ngày mai phụ thân cháu sẽ đến mua xe ngựa, thức tìm lý do nào đó để lấy giá 20 lượng bạc bán cho ông ấy, phần còn lại có thể khấu trừ dần bên trong tiền lời của cháu! Chỉ là không thể để cho phụ thân cháu biết."

Vương lão bản gật đầu đáp ứng, bây giờ đối với yêu cầu có chút cổ quái của nàng hắn cũng hoàn toàn thích ứng, mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng mà cũng không hỏi A Hạnh nguyên nhân, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến A Hạnh kính nể ông, tôn trọng việc riêng của người khác, thật sự là vô cùng hiếm thấy!

Tiếp theo A Hạnh muốn Vương lão bản sửa đổi bên trong xe ngựa một chút, những thứ tủ nhỏ hay bàn con đều không cần, ở trong xe ngựa làm hai cái ghế con dài. A Hạnh còn hướng Vương lão bản làm một cái dấu hiệu "Vương Ký chế tạo" ở đuôi xe, đến lúc đó chiếc xe này đi lại khắp thành, không phải là một dạng quảng cáo sao? Vương lão bản đối với đề nghị của nàng đương nhiên vỗ tay bảo hay, trong lòng đối với nàng càng thêm kính phục.

Lúc gần đi, A Hạnh có chút bận tâm hỏi Vương lão bản: "Xe ngựa một khi bán đi, những cửa hàng xe ngựa khác có thể học trộm kỹ thuật hay không? Những thứ kia chỉ cần người trong nghề mua một chiếc về dỡ ra nghiên cứu không phải học được cách làm ngay sao?" Nơi này lại không thể xin bản quyền sáng chế, rất dễ dàng bị người khác bắt chước làm theo. Đến lúc đó xe ngựa bốn bánh ngày càng nhiều, coi như bán không đến giá tiền này.

Vương lão bản cười ha ha nói: "Nào có chuyện đơn giản như vậy, ta tất nhiên có biện pháp, đem cách thức làm xe ngựa chia ra từng phần rồi luân phiên thay đổi khiến bọn họ không có cách nào học trộm được kỹ thuật của chúng ta." A Hạnh thấy hắn có lòng tin như vậy cũng yên lòng.

Hôm sau Lý Nhuận Phúc một mình đi cửa hàng xe ngựa mua xe ngựa, chỉ chốc lát liền mang về mặt hưng phấn trở lại. Đẩy cửa chính ra không kịp chờ đợi hướng bên trong gọi to: "A Hạnh, mau ra đây, cha nói cho con biết một tin vui lớn!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bước ngoặt

Trong lòng A Hạnh biết chắc chắn là chuyện xe ngựa nhưng nghe giọng nói hưng phấn của phụ thân, biết ông đang rất vui cho nên giả bộ giật mình ra khỏi phòng ngênh đón, hỏi: "Cha, có tin vui gì vậy?" Vừa nói vừa rót một ly trà đưa cho ông.

Lý Nhuận Phúc nhận lấy trà trong tay A Hạnh, uống một ngụm lớn. Sau đó cười nói: "Cái cửa hàng xe ngựa lần trước chúng ta đi đến, gần đây làm ra một loại xe ngựa bốn bánh, bởi vì bên trong xe ngựa thiết kế không được tốt lắm, hơn nữa vẫn là một loại xe ngựa mới còn không biết tính năng có ổn hay không, cho nên coi như bán giảm giá cho ta, ta thử xe một chút, cảm giác còn ổn định hơn các loại xe trước rồi nhớ lại lời của con nói với ta, dùng loại xe ngựa này chở khách chẳng phải rất tốt sao! Ta hỏi lão bản, hắn cũng nói xe ngựa bốn bánh không dễ gì bị lật, hơn nữa thân xe lớn hơn, có thể chứa 4 người cùng lúc, mùa hè cũng không cảm thấy nóng nực bức bối, chở khách là cực tốt. Nghe hắn nói như vậy, mặc dù giá tiền không thích hợp lắm nhưng ta vẫn mua lại!"

Vương lão bản tìm được cái có này cũng không được tốt lắm, nhưng thấy phụ thân không có lòng nghi ngờ, A Hạnh cũng an tâm. Nàng nghe giọng nói của phụ thân, giống như còn nghi ngờ giả cả bất thường liền hỏi: "Lão bản nói chiếc xe này vốn là bao nhiêu bạc?"

"Hắn nói mất đến 100 lượng bạc, nhưng làm sao có giá đấy được? Làm 100 lượng bạc bán cho ta 20 lượng bạc, cho dù là giảm giá cũng không thể thấp như vậy, ta không tin, hẳn nhất định là cố ý đem nói giá cao như vậy. Tiền ta đã thanh toán, chờ một hồi bọn họ sẽ đem xe đến đây, trang hoàng thật tốt."

A Hạnh cười cười, không nghĩ tới Vương lão bản lại phục vụ tới cửa, ngược lại rất có đầu óc kinh doanh.

"Cha, nghe nói mua một chiếc xe ngựa hai bánh nhỏ cũng phải mất 20 lượng bạc, nếu xe ngựa bốn bánh tốt như vậy, chúng ta cũng chỉ trả 20 lượng bạc, nói thế nào chúng ta cũng được lợi!"

Lý Nhuận Phúc toét miệng cười một tiếng: "Cha cũng nghĩ như vậy cho nên mới cao hứng như thế, nhưng ta cao hứng hơn chính là có thể làm cái gì đó cố định. . ." Ông nhất thời không nhớ ra được từ này.

"Cha! Là tuyến đường cố định."

Lý Nhuận Phúc cười khà khà: "Đừng vậy, chính là tuyến đường cố định, ta cảm thấy có rất nhiều người cũng cần đi như thế! Nhắc tới con gái của ta thật thông minh, biện pháp tốt như vậy cũng nghĩ ra được! Bây giờ ta nên suy nghĩ thật kỹ tuyến đường này!"

Tiếp theo hai cha con cùng nhau nghiên cứu rất lâu, đồng thành là nơi phồn hoa nhất, nơi đó tập trung nhiều cửa hàng, phía nam thành có một ngôi chùa, hương khói cũng rất thịnh vượng, người đi đến đó cũng tương đối nhiều, vì vậy hai người liền quyết định bọn họ từ tây thành xuất phát đi đến nam thành, trên đường đi qua Vân Khai Tự chở một số hộ gia đình, trạm cuối chính là chợ ở đồng thành. Sau đó tìm nơi cho ngựa nghỉ một chút lại theo đường cũ trở về. Thành bắc là chỗ ở của người có tiền, các vị quan to, Tần vương phủ cũng nằm ở đó, phần lớn đều có xe ngựa tư gia cho nên không cần đi hướng đó, cũng tiết kiệm một chút sức lực cho ngựa. Dù sao cũng là động vật, không phải máy móc.

Về phần tiền xe, có thể thu mỗi người 7 văn tiền, nếu như không phải đến trạm cuối, xuống xe giữa đường còn có thể giảm một chút, so với trước kia mất 20 văn tiền để đi đến đồng thành đã rẻ hơn rất nhiều, những gia đình có tiền một chút đều có thể ngồi.

A Hạnh còn đề nghị phụ thân trên đường đi ngang qua những địa điểm nào đều viết trên thân xe, như vậy có thể để cho người biết chữ thấy, về phần không biết chữ cũng chỉ có cách dựa vào dựa vào chính mình.

Hai cha con thương lượng rất lâu, Lý Nhuận Phúc vô cùng kích động, cả người tràn đầy tinh thần hăng hái, ngay cả những nếp nhăn trên mặt cũng dường như rạn rở hẳn lên. A Hạnh biết đây là một loại ánh sáng tự tin, một loại ánh sáng của hy vọng, ước mơ về cuộc sống tốt đẹp. Nàng thích nhìn phụ thân như thế.

Khỏe miệng A Hạnh lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Buổi chiều xe ngựa đưa tới, người làm ở cửa hàng còn dạy Lý Nhuận Phúc làm thế nào để tháo dỡ xe ngựa, làm thế nào để đánh xe, làm thế nào để rẽ khúc quanh. Có lẽ là bởi vì Vương lão bản đích thân giao phó, tiểu nhị đặc biệt dụng tâm chỉ dạy, mang theo Lý Nhuận Phúc chạy trên đường, cho đến khi Lý Nhuận Phúc nắm vững và thành thạo toàn bộ mới rời đi.

Lúc đi, tiểu nhị bồi phục nói: "Không nghĩ tới cánh tay đại ca như vậy lại tràn đầy khí lực, một cái tay có thể khỏe như hai cái tay của ta!"

Lý Nhuận Phúc tự hào quơ một cánh tay nói: "Đây chính là qua nhiều năm mà luyện được."

A Hạnh thấy phụ thân có thể điều khiển xe ngựa thoải mái cũng hoàn toàn yên tâm. Tiểu nhị lại liên tục nói nếu vấn đề gì có thể tìm hấn sau đó mới rời đi.

Mấy ngày kế tiếp Lý Nhuận Phúc liền vội vàng ở bên ngoài làm quen kỹ thuật điều khiển và tuyến đường, mà chiếc xe ngựa bốn bánh kia nổi lên quá thật có tác dụng quảng cáo rất tốt, rất nhiều người sau khi nhìn thấy sau lưng xe có đánh dấu của Vương Ký cũng hướng Vương Ký hỏi thăm chuyện của xe ngựa bốn bánh, xe ngựa bốn bánh của Vương Ký còn chưa có ra mắt chính thức đã khiến cho rất nhiều người chú ý, thậm chí có vài người có tiền chỉ là vì mới lạ lại có chút ưa thích đã đi đến đặt cọc tiền làm xe ngựa bốn bánh. Phản ứng tốt như vậy mặc dù đã nằm trong dự liệu của Vương lão bản nhưng vẫn làm cho hấn vui đến không khép miệng được, hấn tuyên không ít công nhân về chế tạo xe ngựa, nhưng cách chuyển hướng cốt lõi nhất vẫn là người của Vương lão bản bí mật thực hiện.

Mà A Hạnh là phụ trách trang hoàng, sắp xếp làm hai tấm đệm mềm trên ghế dài trong xe. Nàng nhờ tam thẩm giúp một tay, hai người cùng nhau làm ra. Vốn tưởng chuyện làm ra một tấm đệm mềm là rất dễ nhưng làm mới biết một chút cũng không đơn giản. Tiểu Hi nhìn ngón tay nàng hết lần này đến lần khác bị kim đâm ra máu thiếu chút nữa cười bể bụng.

Tam thẩm kiên nhẫn chỉ đạo, cộng với A Hạnh không ngừng cố gắng, tấm đệm mềm rốt cục cũng làm xong, nhìn những đường chỉ cong cong uốn uốn, trong lòng A Hạnh lại có cảm giác thành tựu, thậm chí còn nghĩ rằng không bao lâu nữa nàng liền có thể giúp phụ thân và xiêm áo!

Chính bản thân A Hạnh cũng không ý thức được, trong lúc vô tình, nàng đã từ từ hòa nhập vào cái thế giới xa lạ này, thậm chí từ trong lạ lẫm mà tìm được hạnh phúc.

Mười ngày sau, Lý Nhuận Phúc đã hoàn toàn quen thuộc kỹ thuật điều khiển xe ngựa. Hấn mời tới đầu ngõ nhờ một tú tài viết những địa danh xe ngựa sẽ đi ngang qua, mặc dù hấn biết mấy chữ nhưng thật sự là có hạn, chứ đừng nói chỉ là viết. Chữ của tú tài vẫn là tốt nhất, dùng son trắng viết kết hợp với màu đỏ của thân xe vô cùng bắt mắt.

Hàng xóm láng giềng cũng đưa tới lễ vật chúc mừng. Lý Nhuận Phúc còn chở theo một số người chạy mấy vòng ở bên ngoài, rất nhiều người đều là lần đầu tiên ngồi xe ngựa, hơn nữa còn là xe ngựa bốn bánh mới lạ như vậy cho nên vẻ mặt cũng hết sức hưng phấn. Cuối cùng mọi người cũng phản hồi lại là ngồi ở bên trong vừa nhanh lại ổn định, vô cùng thoải mái.

Vào một buổi sáng nắng ấm, dưới sự hâm mộ của hàng xóm láng giềng và ánh mắt hưng phấn của con gái, Lý Nhuận Phúc đánh xe ngựa bắt đầu đi đến bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời ông!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Khởi đầu tốt

Thật ra thì A Hạnh rất muốn đi cùng phụ thân. Nàng muốn xem một chút tình hình ngày đi làm đầu tiên của phụ thân như thế nào. Nhưng mà dựa vào tính tình của ông thì nhất định sẽ không đồng ý cho nên A Hạnh mới không nói ra. Dù sao nàng đã cùng phụ thân bàn bạc xong, buổi trưa phụ thân sẽ ở đầu ngõ gần chợ chờ nàng đưa cơm đến. Khi đó nàng có thể biết tình hình xe ngựa chở khách như thế nào.

A Hạnh làm xong cơm thật sớm, còn chưa tới buổi trưa đã chờ không kịp mà chạy tới nơi hẹn với phụ thân. Nhưng cũng vì tới quá sớm, phụ thân cũng không ở đó, có thể còn đang trên đường trở về.

A Hạnh xách theo giỏ nhỏ đứng ở bên đường chờ phụ thân. Bên trong giỏ là cơm trưa, nàng dùng vải cũ gói kỹ, như vậy có thể giữ nhiệt cho thức ăn, để phụ thân trong lúc mệt nhọc vẫn có được bữa cơm trưa nóng hổi.

Bây giờ nàng đã tập thành thói quen trước khi ra cửa đều bôi đen mặt, mặc dù phiền phức một chút nhưng mà quả thật có thể tránh được rất nhiều phiền toái. Nàng nhớ tới kiếp trước, có một khoảng thời gian, mỗi ngày trước khi ra khỏi cửa nàng đều sẽ nhìn mình thật lâu trước gương, xem trang điểm có bị lem chút nào không, tóc có như ý không, quần áo có đẹp hay không. Khi đó nàng quan tâm đến dung mạo mình như vậy chẳng qua là bởi vì nàng sẽ đến gặp người ấy, nàng hy vọng trong mắt người ấy mình luôn là hoàn mỹ nhất, nàng thích nhìn dáng vẻ kinh ngạc của hấn khi thấy mình, làm cho nàng vui vẻ cả ngày.

Mất A Hạnh hơi nóng lên, nghĩ tới khoảng thời gian trước kia trong lòng nàng liền xuất hiện một chút ngọt ngào rồi lại biến thành chua xót. Từ giờ nàng sẽ không còn được gặp lại người ấy, cho dù là nghe tin tức liên quan tới người ấy cũng không thể. Nàng đã không còn ở trong thế giới của người ấy, cho dù dáng vẻ của nàng có xinh đẹp hơn nữa, cho dù nàng ăn mặc đẹp hơn nữa thì có ý nghĩa gì.

Trong lòng một tia ngọt ngào nay lại hóa thành đau nhức vô tận, nàng cúi đầu, cẩn thận lau đi giọt nước mắt sắp rơi xuống. Sau đó lại ngẩng đầu lên, giữa trưa ánh mặt trời có chút gay gắt, khiến cho tầm mắt bị mờ đi. Nàng nhìn phiên chợ náo nhiệt phía trước, nhìn những cửa hàng, sạp nhỏ, nhìn những con người tới lui, đột nhiên có cảm giác hoang mang không biết bản thân đang ở nơi nào.

Đúng lúc ấy thì bên tai truyền tới tiếng vỗ ngựa “Lộc cộc lộc cộc”. A Hạnh nghe tiếng quay đầu nhìn lại thì thấy phụ thân ngồi trên xe ngựa đang đi đến. Ngựa cao lớn khỏe mạnh, thân xe màu đỏ tươi nhanh chóng tiến đến chỗ nàng đang đứng, tất cả mọi thứ xung quanh dường như lại tươi sáng hẳn lên.

A Hạnh hít một hơi thật sâu. Đúng vậy, thế giới này không có Kiều Tranh nhưng ở nơi đây có thứ tình thân mà ở cái thế giới kia nàng không có được. Cuộc đời vốn chẳng có gì hoàn mỹ, cho dù hoàn toàn là vì người thân của mình, nàng cũng phải sống thật vui vẻ.

Lý Nhuận Phúc nhìn thấy con gái, cánh tay ghì chặt giây cương, cho xe ngựa dừng ở bên cạnh A Hạnh. Cửa xe hai bên mở ra, bốn hành khách từ trên xe bước xuống. Lý Nhuận Phúc nhảy xuống xe cười nói với bọn họ: “Các vị đi thông thả, lần sau xin hãy chiếu cố tiểu đệ!” Giọng nói vang dội.

Một hành khách trong đó quay đầu lại cười nói: “Nhất định nhất định, xe ngựa này vừa nhanh lại ổn định, hơn nữa giá cả cũng không đắt, lần sau đi đâu ta nhất định sẽ tới ngồi xe ngựa của huynh!” Hai hành khách khác còn chưa đi xa cũng lên tiếng phụ họa.

Lý Nhuận Phúc cười tươi như hoa, luôn miệng nói cảm ơn.

Chờ khách nhân đi xa, Lý Nhuận Phúc liền kéo xe ngựa chạy tới một góc nhỏ, tháo dây ra rồi dắt ngựa đi đến dưới một cây đại thụ cột lại, cho nó nghỉ ngơi ăn cỏ một chút.

A Hạnh tươi cười đi tới bên cạnh, từ trong giỏ lấy ra khăn lông ướt đã sớm chuẩn bị để phụ thân lau mặt, rồi lại lấy thức ăn ra đưa cho ông: “Cha, nhân lúc thức ăn còn nóng mau ăn đi.”

Lý Nhuận Phúc nhận lấy thức ăn liền ngồi xuống một góc trên xe, ăn từng miếng lớn, xem ra đã đói bụng từ lâu!

A Hạnh ở bên cạnh nhìn ông ăn như hổ, có chút đau lòng, vội vàng nói: “Cha, ăn từ từ, cẩn thận mắc nghẹn.”

Lý Nhuận Phúc ngẩng đầu nhìn con gái cười một tiếng.

Chờ phụ thân ăn xong, A Hạnh cũng leo lên xe ngựa, ngồi ở bên cạnh ông, hỏi: “Cha, hôm nay tình hình công việc thế nào?”

Lý Nhuận Phúc dùng khăn lông lau miệng, sau đó cười khà khà hai tiếng cúi đầu nhẹ giọng nói với A Hạnh: “Sáng hôm nay tổng cộng ta đã kéo được tám chuyến, kiếm gần tám quan tiền!” Giọng nói của ông không che giấu được sự hưng phấn: “Dọc theo đường đi ta không ngừng rao to, mỗi khi đến một chỗ dừng lại rao một hồi. Mới đầu rất nhiều người cũng không biết là chuyện gì xảy ra, sau đó nghe ta nói đến Đông thành chỉ mất 7 văn tiền, tuy trước đó họ còn chưa tin nhưng dưới sự bảo đảm nhiều lần của ta liền lên xe.” Ông vỗ vỗ một bên túi, những đồng tiền bên trong va chạm vào nhau phát ra tiếng leng keng. Nghe được âm thanh này Lý Nhuận Phúc không nhịn được lại cười to, sự hưng phấn này rất nhanh cũng truyền sang cho A Hạnh. Trong lòng nàng vốn có chút buồn bã cũng lập tức vui vẻ.

Kiếp trước nàng có nhiều tiền như vậy cũng chưa từng thấy vui sướng như thế bao giờ. Hiện tại lại chỉ vì một vài lượng bạc mà đã cao hứng, có thể thấy được niềm vui và tiền tài nhiều hay ít không liên quan gì đến nhau.

A Hạnh vừa nhìn ngựa ăn cỏ vừa nói: “Cha, con ngựa kia chạy qua chạy lại tám chuyến có phải sẽ mệt lắm không?”

“Ta cũng đang muốn nói với con chuyện này.” Ông dừng một chút, nhấp một hớp nước A Hạnh đưa tới, nói tiếp: “Con đoán hôm nay cha gặp người nào?”

”Người nào?”

Lý Nhuận Phúc cười một tiếng: “Là Lãng lão bán chủ rạp hát gì đó, con còn nhớ không?”

Trong đầu A Hạnh hiện lên một gương mặt trắng nõn, liền nói: “Nhớ, ông ta còn có một đồ đệ tên là Dung Tranh!”

“Đúng, chính là hắn. Hôm nay ta gặp hắn ở chợ bên Đông thành, thì ra rạp hát của hắn nằm ở đó. Ta đã thương lượng với hắn, mỗi khi chạy được bốn chuyến sẽ dắt ngựa đến chuồng ngựa ở rạp hát của bọn họ nghỉ ngơi cho ăn cỏ nữa canh giờ. Mỗi tháng trả cho hắn chút tiền. Con ngựa này là hy vọng kiếm tiền của chúng ta, phải chăm sóc thật tốt, không thể để cho nó quá mệt mỏi!”

“Cha nghĩ thật chu đáo.” A Hạnh cười nói.

Lý Nhuận Phúc sờ đầu A Hạnh một cái, cười nói: “Miệng ngọt như vậy, tới nay khi trở về cha nhất định sẽ mua một món quà thưởng cho con!” Vừa nói, ông lại thở ra một hơi đầy thỏa mãn, hai mắt nhìn về phía trước nhỏ giọng nói: “Cha đã tính toán một chút, trong khoảng một tháng kiếm được ba bốn mươi lượng bạc không thành vấn đề, sau hai tháng là có thể kiếm về tiền vốn mua ngựa và mua xe, thêm một tháng nữa thì có thể sửa sang lại phòng ở một chút!” Ông quay đầu lại nhìn A Hạnh cười, trong ánh mắt tràn đầy tình thương: “A Hạnh, sau này cha nhất định sẽ cho con sống những ngày tháng thật tốt!”

A Hạnh nhìn thấy trong lòng bàn tay của phụ thân có vết hồng do siết chặt dây cương, vội cầm lấy tay ông, kêu lên: “Cha, tay của người. . .”

Lý Nhuận Phúc rút tay về, coi như không có gì cười nói: “Vừa mới bắt đầu đánh xe ngựa đều sẽ như vậy, chờ qua mấy ngày thành vết chai thì sẽ không có chuyện gì nữa.”

A Hạnh lấy khăn tay trong áo ra băng cho ông, nói: “Lấy khăn tay băng lại sẽ thoải mái hơn một chút.” Trong lòng của nàng rất đau. Phụ thân chỉ có một tay đánh xe ngựa nhất định tổn rất nhiều sức. Ông khổ cực như vậy hoàn toàn là vì hai tỷ muội nàng. Thậm chí ngay cả chuyện tái hôn của bản thân cũng không màng. A Hạnh ơi là A Hạnh, người có được người phụ thân như vậy, còn oan ức cái gì. Thế giới này mặc dù không có Kiều Tranh nhưng còn có những người khác, những chuyện khác rất đáng để người trân trọng!

Lý Nhuận Phúc nhìn A Hạnh mang vẻ mặt đau lòng bằng bó tay cho mình thì nở nụ cười. Một cánh tay đánh xe quả thật mất rất nhiều sức, thời gian càng kéo dài càng vất vả hơn, sự mệt mỏi vào và đổ người tay chân khỏe mạnh thì không cách nào hiểu được. Nhưng ông có hai người con gái hiểu chuyện, hiểu thuận như vậy, vì các nàng có thể ăn ít một chút, để cuộc sống của các nàng sau này được khá hơn một chút, những thứ cực khổ này có thể coi là cái gì!

Băng bó thật kỹ, sau khi nghỉ ngơi một lát xong, Lý Nhuận Phúc dắt ngựa trở lại, bắt đầu tìm khách.

Ông dặn dò A Hạnh nên sớm trở về rồi ngồi lên phía trước xe, cao giọng hô to: “Đi Đông thành chỉ cần 7 văn tiền, đi Vân Khai Tự chỉ cần 5 văn tiền, xe có bốn chỗ ngồi, tới trước đi trước.” Giọng của ông vang lớn, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, một số người đi đến hỏi thăm, một số người là vì tò mò xe ngựa bốn bánh. Rất nhanh cả 4 chỗ ngồi đã đầy.

Lý Nhuận Phúc một tay kéo dây cương, sau đó tay giữ roi vung lên về thành một đường vòng cung rồi xuống lưng ngựa “chát” một tiếng, ngựa bị đau liền kéo xe chạy đi.

A Hạnh nhìn bóng dáng xe ngựa càng ngày càng xa, trong lòng suy nghĩ chờ thêm một thời gian nữa, nhất định phải thuê thêm một phu xe thay phiên với phụ thân, giúp ông không mệt mỏi như bây giờ.

A Hạnh cảm gió lên, đang chuẩn bị trở về nhà thì nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên từ phía sau, đồng thời còn có một giọng nói quen thuộc gọi nàng: “A Hạnh cô nương, xin chờ một chút.”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lí Ngân có thai

A Hạnh quay đầu lại thì thấy một chiếc xe ngựa hai bánh nhỏ màu đen. Một thiếu niên mặt mày thanh tú ngồi ở bên cạnh phu xe, thấy nàng quay đầu lại thì vẻ mặt có chút bất ngờ: “A Hạnh cô nương, quả nhiên là người, công tử nhà ta nói là người, ta còn nói không phải.”

A Hạnh nhận ra hán là người hầu của Đại thiếu gia Hồ gia. Nhớ tới hán đã từng đưa mình về nhà, lại chăm sóc chu đáo, nàng không khỏi cười nói: “Thì ra là Vĩnh Hoa.”

Vĩnh Hoa vui mừng: “Đa tạ cô nương còn nhớ tên nô tài!”

Lúc này, một cánh tay thon dài vén rèm cửa lên, sau đó lộ ra gương mặt tuấn mỹ của công tử Hồ gia. Hán nhìn A Hạnh một lát liền nhíu mày: “Mặt của người làm sao lại biến thành như thế?”

A Hạnh nhớ tới trước khi mình ra ngoài đã bôi đen cả mặt lẫn tai thật đều, ngay cả tai cũng không bỏ qua, không ở gần nhìn kỹ chắc chắn nhìn không ra.

”Không biết chuyện gì xảy ra, vừa ngủ dậy thì đã như vậy.”

Đối với vị công tử Hồ gia này, A Hạnh không có nhiều thiện cảm. Trước kia ở vườn mai hán nhìn nàng chăm chăm với ánh mắt suông sã, hơn nữa còn có một người cha sắc quý, cho nên mặc dù từng được giúp đỡ nhưng trong tiềm thức, A Hạnh vẫn muốn tránh tiếp xúc với Hồ Lăng Hiên. Lúc này, thấy hán vừa gặp mặt đã nhắm thẳng vào vẻ bề ngoài của mình vô lễ như thế lại càng thêm chắc chắn với suy nghĩ của bản thân cho nên mới có ý trả lời như vậy. Nếu như là vì vẻ bề ngoài của nàng mà có ý đồ gì, thì hy vọng sau khi thấy bộ dạng này hán có thể đập tắt tà niệm trong lòng.

Hồ Lăng Hiên sững sờ, dán mắt nhìn A Hạnh chăm chú. Lúc này da của nàng vừa đen lại vừa thâm, hoàn toàn không phải là thanh lệ tuyệt diệu như lúc gặp nàng ở vườn mai. Bây giờ nàng thậm chí còn không sánh bằng nha hoàn trong viện của hán. Trong lòng dâng lên một tia thất vọng, giống như nụ của một bông hoa vốn là nở ra sẽ vô cùng xinh đẹp, không nghĩ tới còn chưa nở ra đã sớm héo tàn. Cái loại cảm giác u sầu đó khó có thể hình dung.

”Tại sao lại có thể như vậy. . .” Loại thất vọng này thông qua ánh mắt, giọng nói của hán mơ hồ biểu hiện ra.

Trong lòng A Hạnh cười lạnh, quả nhiên là giống như phụ thân của hán. Nàng không muốn dây dưa cùng hán, liền nói: “Tiểu nữ còn có việc, xin cáo từ đi trước.” Nói xong xoay người rồi đi.

Hồ Lăng Hiên thấy nàng biến thành bộ dạng như thế vốn đã mất hết hứng thú nhưng khi nàng xoay người rồi đi, trong lòng dường như lại sinh ra một loại cảm giác không cam lòng. Những cô gái khác chỉ ước sao không thể ở bên cạnh hán lâu hơn một chút, dùng hết tất cả mọi cách mong hán có thể nhìn các nàng một lần, chỉ có người con gái trước mắt này từ đầu đến cuối dường như không hề quan tâm tới mình. Loại cảm giác này càng làm cho hán buồn bực hơn.

”Chờ một chút.” Hán từ trên xe nhảy xuống, ở sau lưng nàng gọi lại.

A Hạnh hơi nhíu mày, quay đầu nhìn lại: “Hồ công tử còn có chuyện gì sao?”

Hồ Lăng Hiến đi về phía nàng. Hôm nay hấn mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, cổ áo và nơi ống tay đều có hoa văn màu xanh, khối ngọc bội phi thúy màu đỏ đeo ngang hông theo bước chân hấn mà rung động. Toàn bộ những thứ đó càng tôn thêm vóc dáng cao ráo anh tuấn, bề ngoài vô cùng khôi ngô lập tức hấp dẫn ánh mắt của bao người. Thậm chí có thể nghe được tiếng nhiều người nhỏ giọng nghị luận: “Đây chính là công tử Lăng Hiến của Hồ gia, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Hồ Lăng Hiến nghe được những lời khen này, khóe miệng gợi lên một nụ cười. Hấn đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu nói: “Tại sao lần nào cô nương cũng đi vội vã như vậy?”

A Hạnh lui về phía sau vài bước, duy trì khoảng cách nhất định: “Hồ công tử còn có chuyện gì sao?”

Hồ Lăng Hiến thấy vẻ xa lánh trên gương mặt nàng, trong lòng có chút khó chịu, cũng có chút không hiểu. Hồ gia là nhà giàu nhất Tấn thành, hấn bắt luận là bề ngoài hay năng lực đều có chút danh tiếng ở đây. Một cô gái gia cảnh bản hấn như nàng có cơ hội đến gần nên nắm chặt mới đúng. Suy nghĩ làm thế nào để chính thức trở thành người của mình, gả cho mình so với những tiểu tử nghèo bên ngoài không phải vẫn tốt hơn sao?

“Không có gì, chỉ là vừa rồi đi ngang qua thấy chiếc xe ngựa bốn bánh kia, thấy người và phu xe nhìn rất quen cho nên có chút tò mò.” Đây rõ ràng là những lời kiếm cớ.

A Hạnh nghi ngờ, không biết hấn tại sao đột nhiên nhắc tới chuyện này liền đáp: “Đó là phụ thân ta!”

”Phụ thân người?” Trên mặt hấn lộ rõ vẻ bất ngờ: “Cách dùng xe ngựa chờ khách kiếm tiền này là phụ thân người nghĩ ra?” Đây chính là phương pháp tốt, nếu quả thật là phụ thân nàng nghĩ ra được thì ông ta cũng coi là một nhân tài.

A Hạnh cảnh giác, hấn tại sao lại hỏi chuyện đó, chẳng lẽ cũng có hứng thú với cách làm ăn này? Nhưng nghĩ mà xem, Hồ gia có lẽ sẽ chẳng đem loại làm ăn nhỏ chỉ ít lợi nhuận này để trong mắt. Tuy nhiên nàng vẫn trả lời: “Là phụ thân ta nghĩ ra được, chỉ là vì thuận tiện cho mọi người, kiếm không được bao nhiêu tiền.”

Nàng không muốn cùng hấn lâu hơn nữa, đang chuẩn bị nói phải đi, hấn lại mở miệng chặn lời nàng: “Chiếc xe ngựa kia nghe nói là Vương Ký vừa mới nghiên cứu còn chưa chính thức chế tạo ra, nhà ta mấy ngày trước cũng mua một chiếc, hẹn phải hơn một tuần mới có thể làm ra được, nhà các người làm thế nào lại có nhanh như vậy?” Lúc đầu hấn cũng chỉ là mượn chuyện để nói nhưng liền cảm giác có nhiều điểm kỳ lạ. Thiếu nữ trước mặt như có một tầng sương mù vây quanh, làm cho hấn không nhìn được mà muốn đánh tan để xem đằng sau sự mờ ảo đó là cái gì.

A Hạnh thấy hấn đang nhìn nàng chằm chằm, đôi mắt đen hơi tỏa sáng, so với loại si mê trước đó không giống nhau. Ánh mắt hấn lúc này giống như đang nghiên cứu tìm tòi.

A Hạnh nhàn nhạt trả lời: “Đó là sản phẩm xe ngựa bốn bánh thất bại của lão bản Vương Ký, đương nhiên không thể bán cho quan lại và người giàu nên liền giảm giá bán cho phụ thân ta. Phụ thân ta nghe ông chủ nói loại xe này rất ổn định có thể dùng để chở khách, có cái gì kỳ quái sao?” Nàng nhìn thẳng hấn, đôi mắt trong suốt giống như hai viên bảo thạch, tia lạnh lũng trong ánh mắt như có thể đánh vào nơi sâu nhất trong lòng, làm cho tim hấn hơi rung động.

Đây là một cảm giác kỳ quái.

”Không có gì, ta chỉ là tò mò.” Hấn nhẹ nhàng đáp.

”Bây giờ A Hạnh đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người, xin cáo từ!” Nàng vén áo thi lễ với hấn, cũng không chờ hấn trả lời liền xoay người rời đi.

Đi chưa được mấy bước thì nghe được hấn ở phía sau nói: “Lâu rồi cũng không thấy người đến thăm tỷ tỷ, nghe nói nàng đã có thai, người có biết chuyện này không?”

”Cái gì?” A Hạnh nhanh chóng xoay người, kinh ngạc nhìn hấn.

Hồ Lăng Hiến nhìn nàng khẽ mỉm cười. Chuyện này vốn không nên nói nhưng hấn chính là muốn thấy dáng vẻ dừng bước quay đầu nhìn lại của nàng.

Đây cũng là một loại cảm giác rất kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Thiếp thất bi ai

Chuyện Lý Ngân mang thai ngày tiếp theo liền được chứng thực.

Khi A Hạnh nghe được tin Lý Ngân mang thai từ công tử Hồ gia còn bán tín bán nghi cho nên cũng chưa nói với ai, định đi trước tiên đi đến Hồ phủ hỏi rõ tỷ tỷ mọi chuyện sau đó mới báo lại cho phụ thân. Lúc nàng đang chuẩn bị đi Hồ phủ, nha đầu Tiểu Hoàn trong viện của Lý Ngân đã tìm tới cửa đem

chuyện tỷ tỷ mang thai nói cho nàng biết.

” Khi tôi nhận được tin vốn đã định tới nói cho cô nương biết nhưng vì mấy ngày nay trong viện bận rộn, chút thời gian cũng không có. Thứ hai tôi cũng không thể tùy ý ra cửa, hôm nay cũng là theo chân bà tử đi mua đồ mới có được cơ hội này, vội đến báo tin vui cho cô nương.”

A Hạnh nghe nàng nói chuyện này thì cảm ơn liên tục, lại hỏi nàng tình hình hiện tại của Lý Ngân.

Tiểu Hoàn nói: “Di nương hiện tại rất tốt. Lão gia hết sức vui mừng, thường cho di nương không ít đồ tốt. Phu nhân cũng sắp xếp một mụ mụ có kinh nghiệm đến chăm sóc. Di nương cũng thường hay nhớ tới cô nương.”

Trong lòng A Hạnh vừa mừng vừa lo. Mừng là vì một khi có con địa vị A Ngân ở Hồ gia sẽ vững chắc hơn, cuộc sống tốt hơn một chút, lo là vì không biết hải tử của nàng có thể bình an ra đời hay không. Nhưng Hồ phu nhân đã có con nối dõi, cũng sẽ không quá đề phòng Lý Ngân. Hơn nữa Lý Ngân luôn cẩn thận đề dặt, sẽ không có chuyện gì mới đúng.

Tiểu Hoàn không thể ở lâu, nói xong tính rời đi. A Hạnh lại nhét cho nàng chút bạc vụn. Tiểu Hoàn thấy lại có bạc trong lòng mừng rỡ, cười híp mắt nhận lấy hài lòng rời đi.

Buổi trưa lúc đưa cơm cho cha, A Hạnh đem tin tức tốt này nói cho Lý Nhuận Phúc. Lý Nhuận Phúc nghe nói mình sẽ làm ông ngoại tất nhiên cao hứng liền dặn dò con gái ngày mai đến Hồ phủ thăm Lý Ngân.

A Hạnh thấy cha hơn ba mươi tuổi đã trở thành ông người ta, nhớ tới kiếp trước mình 25 tuổi mới kết hôn, lúc 26 chết đi còn chưa có một đứa con nữa, không khỏi cảm thán cổ nhân cưới sớm đẻ sớm.

Sau khi ăn cơm trưa xong, A Hạnh lấy ra một đôi bao hồ ngón tay bằng da tốn cả đêm để làm. Mặc dù đường kim mũi chỉ không khéo léo nhưng nàng đã dụng tâm mà làm, rất bền.

Nàng cầm tay cha, tháo băng vải xuống. So với hôm qua thì vết phỏng đã nghiêm trọng hơn, có chỗ còn rướm máu. A Hạnh nhìn mà lòng lòng chua xót. Nàng cúi đầu, lặng lẽ dùng nước nóng rửa sạch tay của cha sau đó đắp chút thuốc trị thương, quấn một tấm vải mỏng sạch, cuối cùng đeo bao da vào tay.

Sau khi nàng làm xong tất cả ngừng đầu nhìn phụ thân nói: “Cha, đeo cái bao tay da này vào tay sẽ không bị đau như trước nữa.”

Lý Nhuận Phúc nhìn cái bao da trên tay, kích thích vừa vặn, chỉ che một nửa ngón tay, năm đầu ngón tay lộ ra, như vậy hoạt động cũng không bị hạn chế, mà cái bao tay da này lại che kín đúng ngay vị trí ma sát với dây cương. Mặc dù làm không phải quá khéo léo nhưng mà phân tâm ý này vẫn rất tinh tế.

” A Hạnh, đây là con làm?” Giọng nói của Lý Nhuận Phúc đầy niềm vui.

A Hạnh cười gật đầu: “Chỉ là làm không tốt lắm, Tiểu Hi còn cười con!”

“Làm gì có, rất tốt, rất tốt.” Lý Nhuận Phúc nhìn bao tay, luôn miệng nói, đối với sự hiếu thuận của con gái rất vui vẻ.

Sau giờ ngo, người đi trên đường lại dần dần nhiều lên, Lý Nhuận Phúc lau miệng sạch sẽ, đứng lên nói: “Được rồi, phải làm việc thôi.” Nói xong, dắt ngựa đến, ngồi lên xe rồi cao giọng rao to. . .

* * *

Ngày tiếp theo A Hạnh dậy sớm chuẩn bị đến Hồ phủ.

Trên tủ quần áo có gắn một chiếc gương, trong gương phản chiếu gương mặt thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần của nàng. Trong học tủ còn để một cái hộp tinh xảo nhỏ, bên trong đựng chút son phấn. Những thứ này là ngày đầu tiên cha đánh xe khi về mua tặng cho nàng. Còn nói nàng lớn như vậy cần phải biết ăn mặc một chút.

A Hạnh mở hộp phấn ra, một làn khí nồng đập phả vào mặt. A Hạnh tò mò nhìn hộp phấn trên tay, chất phấn ở thời đại này không quá mịn, chỉ sợ là cũng dễ dàng bị trôi mất, không phải là hàng tốt. A Hạnh lại mở một hộp phấn lông mày, đen sẫm như than, dùng một cây bút nhỏ để vẽ. Mà màu son thì đỏ rực. Nếu dùng những thứ này bôi lên mặt, lên môi, có khi khuôn mặt sẽ nhìn như đất khi.

A Hạnh cười cười, hảo ý của cha nàng xin nhận nhưng nàng cũng không có dũng khí đem những thứ này đánh lên mặt. Nàng nhìn phấn trắng lại nhìn phấn lông mày một chút, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Lấy ra ít phấn trắng trộn chung với ít phấn lông mày, sau đó bôi lên trên mặt, so với tro đen kia dường như tốt hơn nhiều, hơn nữa cũng tương đối thoải mái. Phát hiện này làm cho A Hạnh rất vui vẻ, nói thật, đem những thứ tro kia bôi trên mặt vẫn có chút ghê tởm.

A Hạnh bôi lên da trên người một chút, ở trước gương kiểm tra lại một lượt cảm thấy không có vấn đề mới thay y phục, ngồi xe ngựa của phụ thân đến gần Hồ gia thì xuống xe. A Hạnh cảm thán, có xe ngồi vừa tiện vừa tiết kiệm thời gian, đối với chuyện làm ăn này rất có lòng tin!

A Hạnh vẫn từ cửa hông tiến vào. Lần này vừa nói ra mình là thân thích của Tứ di nương, sắc mặt của tên gác cửa lập tức thay đổi, khuôn mặt tươi cười, cúi người chào đón, cực kỳ nịnh bợ, so với sự lạnh lùng khinh bỉ lần trước hoàn toàn bất đồng.

A Hạnh nhủ mảy, gởi cho một tên nô tài, biết tỷ tỷ mang thai, thái độ lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ! Nhưng tỷ ấy chỉ là một di nương mà thôi, cho dù mang thai cũng không biết nam hay nữ, một tên gác cửa như hắn có cần phải làm phải làm tới như vậy không?

Lòng A Hạnh tràn đầy nghi ngờ.

Lần này không cần A Hạnh mở miệng, tên gác cửa đã chủ động gọi một bà tử dẫn đường, lúc nói chuyện dáng vẻ rất cung kính, khiến cho A Hạnh vô cùng kinh ngạc.

Chẳng lẽ Lý Ngân rất được sủng ái? A Hạnh cũng không nghĩ nhiều liền đi theo bà tử đi vào.

Hồ gia trải qua một mùa đông vắng lặng rồi mùa xuân đến. Trên con đường trải đá xanh, những cái cây nhỏ cũng lộ ra những chiếc nụ xanh biếc. Tối hôm qua có một cơn mưa nhỏ, lá cây cũng được rửa sạch bóng, trên lá cây vẫn còn đọng nước, dưới ánh nắng mặt trời, óng ánh tỏa ra bốn phía rất là chói mắt.

Hành lang uốn khúc trồng nhiều cây hoa đào. Bây giờ chính là thời điểm rực rỡ nhất, nụ hoa trắng mịn hồng hào, gió thổi qua cánh hoa rụng như mưa, làm cho người ta không muốn rời mắt.

Trên đường đâu đâu cũng có thể thấy được bà tử nha hoàn, lúc đi ngang qua A Hạnh sẽ tò mò liếc nhìn nàng một cái.

Chỉ chớp lát liền tới tiểu viện của Lý Ngân. Nha đầu trong viện khuôn mặt tràn đầy vui mừng, thấy A Hạnh cũng chào hỏi nàng. Tiểu Hoàn có ý tiến đến vén màn giúp nàng.

Lý Ngân thấy muội muội đến tươi cười chào đón, sắc mặt nàng có vẻ hồng hào, xem ra là rất tốt.

Sau khi thấy rõ mặt mũi A Hạnh, Lý Ngân lộ ra vẻ kinh hãi: “A Hạnh, mặt của muội sao lại thành ra thế này?”

A Hạnh không muốn lừa gạt tỷ tỷ liền nói cho nàng biết mặt mình đã bôi phấn: “Như vậy ra cửa thuận tiện một chút.” Hơn nữa còn là đến Hồ phủ, nếu gặp phải tên tên sắc quỷ Hồ lão gia kia thì phải làm sao bây giờ?

Lý Ngân có thể hiểu ý của nàng. Nhớ tới mình trước kia cũng là vì thường đi lại ở bên ngoài mới không biết bị lão gia nhìn trộm lúc nào. Khi đó tại sao lại không nghĩ tới chuyện bôi mặt như A Hạnh nhỉ? Cuối cùng vẫn là muội muội thông minh!

Nhưng mà bây giờ mặc dù là làm thiếp nhưng lão gia, phu nhân đối với nàng rất tốt. Đồ dùng hay ăn mặc đều là loại tốt, hiện tại có thai cũng không có gì không vừa lòng. Nghĩ tới đây, Lý Ngân cũng thoải mái hơn.

Nàng cho nha đầu trong phòng lui xuống, kéo muội muội ngồi trước bàn, cười báo tin mình mang thai.

”Tỷ vốn định cho người về nhà nói cho muội và cha biết, không ngờ muội đã tới rồi.”

A Hạnh hỏi nàng: “Hiện tại thân thể có khỏe không?”

”Rất tốt, khi mang thai chỉ hơi mệt một chút, tỷ cũng muốn ăn chua. Các lão nhân trong phủ nói chua nam cay nữ, nghỉ ngơi đứa bé trong bụng ta là con trai!” A Ngân vuốt bụng cười nói, vẻ mặt tràn ngập mơ ước. Nếu như có thể sinh con trai, địa vị ở Hồ gia tất nhiên thay đổi, cuộc sống về sau cũng sẽ tốt hơn một chút.

Tiếp theo Lý Ngân lại hỏi tình hình trong nhà. A Hạnh há miệng kể về chuyện phụ thân đánh xe kiếm khách cho nàng nghe.

”Ngày có thể kiếm được đến một hai lượng!” Trên mặt Lý Ngân lộ ra vẻ thần phục. Sau đó nàng nhìn A Hạnh nói: ” Là muội chỉ cho cha điểm quan trọng đi!” Muội muội thông minh, nàng không phải lần đầu tiên biết được. Muội ấy dạy cách sinh tồn ở Hồ gia khiến mình được lợi không nhỏ.

A Hạnh cười một tiếng, sau đó nói: “Tỷ tỷ, lần này không cần lo lắng cho cha và muội nữa, sau này nhà mình sẽ sống rất tốt.”

”Chỉ cần mọi người được bình an qua ngày là tỷ an tâm rồi.”

Hai tỷ muội lại trò chuyện một hồi, Lý Ngân liền dẫn A Hạnh đến thỉnh an phu nhân. Lần trước tới gặp đúng lúc phu nhân có khách, lần này theo lý phải đến thỉnh an phu nhân. Bây giờ Lý Ngân đang có thai, lễ tiết bên ngoài vẫn không nên chậm trễ, không thể để cho mọi người có loại cảm giác nàng vừa có thai đã trở nên ngang ngược.

Hai tỷ muội đi tới viện của phu nhân, vừa đi qua một cái hành lang liền chạm mặt Tam di nương.

Thương thế trên mặt của Tam di nương đã khôi phục. Nàng ta mặc một bộ quần áo tơ lụa màu vàng nhạt, phía trên có thêu trăm hoa đua nở, tóc đen búi lên hợp thời, trên búi tóc còn cài trâm hoa, ăn mặc rất kiêu diễm.

Phía sau nàng ta còn có hai nha hoàn, một người trong đó trong tay đang cầm đủ cái loại thức ăn.

Thấy hai tỷ muội Lý Ngân, Tam di nương dừng bước, đầu tiên là sắc mặt lạnh lùng ngay sau đó lại nở một nụ cười: “Muội muội đang đi đến đi chỗ nào a?”

Mặt Lý Ngân có chút mất tự nhiên: “Ta đưa muội muội đi thỉnh an phu nhân.”

Tam di nương hừ lạnh một tiếng: “Thật đúng là biết lấy lòng! Bây giờ người có thai, còn đi khắp nơi, cẩn thận ngã té!” Ánh mắt lạnh lùng quét qua bụng Lý Ngân, cổ ý nhấn mạnh hai chữ ” té ngã”.

Giọng nói của nàng mang theo tia oán độc làm cho mặt Lý Ngân trắng bệch, nắm chặt tay của A Hạnh.

A Hạnh lạnh lùng nói: “Tam di nương hẳn là đang đi đưa thức ăn! Bây giờ khí trời còn lạnh, Tam di nương vẫn là nhanh chóng đưa đi, tránh cho thức ăn nguội mất!”

Tam di nương nhớ tới chuyện của mình. Trước đó một khoảng thời gian bởi vì mặt bị thương, Lão gia một mực không tới viện của nàng. Vất vả lắm chờ cho vết thương khỏi, mà Tứ di nương vừa được cưng chiều lại mang thai, đây chính là thời điểm tranh sủng! Nàng còn nghe nói Lão gia ở thư phòng cố ý cho nữ đầu bếp bực, phân phó nàng sắc thuốc bổ để hẳn mang đi cho Tứ di nương.

Nàng nhìn A Hạnh, đột nhiên cười nói: “Mặt cô nương bị sao thế? Còn chưa tới mùa hè thế nào lại phơi mình đen như khối than thế này!” Nàng che miệng cười đi qua A Hạnh, lại lạnh lùng bỏ lại một câu: “Cũng không biết có phải là báo ứng hay không!”

Nói xong liền cười rồi đi.

Lý Ngân quan tâm nhìn muội muội: “Muội không sao chứ! Nàng ta dạo này chính là như vậy, mỗi khi có cơ hội liền dùng lời nói châm chọc tỵ, đoán chắc là vì oán tỵ chuyện lúc trước!”

A Hạnh quay đầu lại nhìn bóng lưng Tam di nương một chút: “Dạo này tỵ không nên đến gần nàng ta. Bây giờ trong lòng nàng ta chỉ một mực tranh sủng, tin rằng cũng sẽ không quá đáng!”

Lý Ngân gật đầu nói: “Dạo này mỗi khi có cơ hội liền kè cạ lão gia, phu nhân dường như cũng không được vui.”

” Tam di nương thực quá không biết nặng nhẹ. Cứ cho có được sự sủng ái của lão gia chính là tất cả, cũng không biết không thể mãi chỉ dựa vào sự sủng ái của nam nhân!”

“Nàng ta cũng muốn có con trai nhưng hai năm trước lại sinh ra một đứa con gái. Trước khi ta vào cửa nàng là người được sủng ái nhất nhưng tới giờ vẫn không có tin tức gì!”

A Hạnh thở dài: “Nàng ta ngông cuồng như vậy, cho dù sinh con trai cũng sẽ không có ngày tháng tốt đẹp, có lẽ còn ảnh hưởng đến tiền đồ của con trai . . .”

Lời của A Hạnh giống như hồi chuông cảnh tỉnh Lý Ngân. Mình sinh hạ hài tử, bất kể là nam hay nữ, số mạng có một nửa nằm trong tay phu nhân. Hôn sự của con gái, con trai đi học, cưới vợ, phu nhân chỉ cần làm khó một chút liền sẽ có thay đổi rất lớn. Đây cũng chính là chỗ bi ai khi làm thiếp, mặc dù ăn ngon mặc đẹp nhưng số mạng của mình và con cái đều nằm trong tay người khác.

Nghĩ tới đây Lý Ngân đối với phu nhân càng không dám thất lễ, nhắc nhở mình tuyệt đối không thể lộ ra bất kỳ chút bất kính nào trước mặt phu nhân.

Hai người tới sân của phu nhân. Nha đầu trong viện thấy Lý Ngân vẫn rất điềm đạm, như vậy có thể thấy được oán khí của phu nhân với Lý Ngân không nặng. Nếu không từ những nha đầu bên cạnh nàng làm sao không phát hiện ra? Thái độ cũng sẽ không hòa nhã như vậy.

A Hạnh âm thầm thở phào,.....

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tình ngay lý gian

Hồ phu nhân ngồi ngay ngắn ở vị trí chính thất, mặt mũi trầm tĩnh nhìn tỵ muội Lý Ngân hành lễ với mình. Sau đó cười nói với Lý Ngân: ” Đã nói với người miễn những thứ lễ tiết này, thân thể người bây giờ cũng không cần đi tới lui như vậy.”

Lý Ngân vội vàng nói: “Nô tỳ biết phu nhân quan tâm tới nô tỳ, nhưng không thể thiếu quy củ, là nô tỳ thành tâm thành ý đến thỉnh an phu nhân, huống chi bây giờ thân thể còn nhẹ, một chút cũng không khổ cực. Vạn mụ mụ vẫn thường nhắc nhở nô tỳ phải đi lại nhiều một chút.”

Vạn mụ mụ mới vừa ra mắt A Hạnh trong viện Lý Ngân, hơn bốn mươi tuổi, dáng vẻ rất thận trọng. Là phu nhân đặc biệt phái tới chiếu cố Lý Ngân, đối với người mang thai và sinh con rất có kinh nghiệm.

Hồ phu nhân nghe được Lý Ngân nói như vậy, rất hài lòng: “Ngồi đi, đừng đứng nữa.”

Lý Ngân và A Hạnh ngồi xuống vị trí phía dưới.

Tiếp theo Hồ phu nhân lại hỏi tình hình Lý Ngân một chút, ví dụ như ngủ có ngon hay không, ăn có ngon miệng không, còn nói có muốn ăn cái gì thì trực tiếp nói với phòng bếp, bà đã thông báo cho phòng bếp rồi.

A Hạnh phát hiện lúc Lý Ngân trả lời các vấn đề phu nhân hỏi, mặt đều nhìn về phía phu nhân, cúi đầu, hai tay quy củ để ở trước mặt, vẻ mặt cung kính, giọng nói mềm mại, mà Hồ phu nhân thấy nàng biết thân biết phận, khéo miệng cũng giương lên nụ cười thỏa mãn.

A Hạnh thấy được dáng vẻ của tỷ tỷ, lòng có chút chua xót, nhưng nếu không như vậy, có thể không chiếm được sự tín nhiệm của phu nhân, đối với tương lai của cũng không có điểm nào tốt. Thiếp, đối với thân phận này cũng chỉ có thể nói ba chữ – bất đắc dĩ.

Sau đó lại chuyển đề tài sang A Hạnh, Hồ phu nhân nhìn A Hạnh nói: “Đây là muội muội lần trước đã tới sao? Sao lại nhìn có chút không giống?” Trong lòng bà ta đang suy nghĩ, làm sao lại đen như vậy, nhưng nhìn thấy bộ dạng này của nàng, trong lòng vẫn rất cao hứng. Lần trước bà ta thấy được vẻ đẹp của A Hạnh, còn thầm lo lắng sẽ bị lão gia nhìn thấy, nếu lão gia lại nổi lên tâm tư thì thật phiền toái. A Hạnh này cũng không dễ đối phó như Lý Ngân, hai tỷ muội nếu như cùng liên hợp lại quả thực rất hao tổn tâm trí! Hôm nay thấy bộ dạng này của nàng không khỏi yên tâm. Cô gái lấy màu trắng làm tiêu chuẩn cho cái đẹp, mặt mũi dù có khá hơn nữa nhưng đen giống như than vậy thì còn gì là xinh đẹp.

A Hạnh trả lời nói: “Gần đây trời nắng to, ở bên ngoài đi mấy vòng liền bị phơi đến đen. Da tiểu nữ rất dễ bắt nắng, đen rồi rất khó có thể trắng trở lại.” Vừa nói vừa làm ra vẻ mặt như đưa đám.

Trong lòng Hồ phu nhân buồn lòng, mặt mũi cũng càng thêm hiền hòa: “Như vậy nhìn cũng rất tốt. Nhưng như đã nói, con gái vẫn ít đi ra ngoài xuất đầu lộ diện thì tốt hơn.” Tiếp theo lại hỏi tuổi tác A Hạnh, nói: “Đã vừa ý nhà nào chưa?”

Lý Ngân nghe được câu này, đang do dự có thể nhờ phu nhân xem giúp một nhà có gia cảnh tốt hay không, phu nhân quen biết nhiều người, việc này đối với nàng mà nói là chuyện dễ dàng.

Còn chưa nghĩ ra, A Hạnh bên cạnh đã nói: “Tiểu nữ còn nhỏ tuổi, tạm thời còn muốn làm bạn với phụ thân mấy năm.”

Phu nhân gật đầu một cái: “Khó cho người có phần hiểu tâm này, nhưng cô nương mười ba tuổi không coi là nhỏ, những chuyện này nên suy tính.” Bà ta cũng chỉ là tùy tiện hỏi một chút, muội muội của di nương, bà ta can thiệp làm gì!

A Hạnh mi mắt hạ thấp gật đầu.

Đang nói thì bên ngoài có người báo: “Lão gia và đại thiếu gia tới!” Tiếp theo màn cửa vén lên, hai nam tử một trước một sau đi vào. Người đi trước ước chừng hơn 30 tuổi, khuôn mặt có chút giống với công tử Hồ gia, đại khái chính là lão gia Hồ gia. Người hẳn mặc một bộ cẩm bào màu xanh, cổ áo cùng tay áo đều có thêu viền kim tuyến, đai thắt lưng có khảm ngọc phi thúy, bên hông còn treo một viên ngọc bội màu trắng, ngón tay cái cũng đeo một cái nhẫn ngọc bích, nhìn qua là biết là người có tiền.

A Hạnh nhìn cách ăn mặc này của hắn, miệng hơi giật. Tầm mắt lại giao với công tử Hồ gia phía sau hắn, người phía sau nhìn nàng khẽ mỉm cười. A Hạnh vội thu hồi tầm mắt, nếu để cho Hồ gia phu nhân thấy nàng và con trai bà mất qua mây lại còn không biết sẽ nghĩ như thế nào!

Hồ phu nhân thấy chồng về, trong lòng rất cao hứng, dạo này lão gia cũng thường đến phòng của bà ta. Nhớ tới lời của Thúy Liễu, cảm thấy lần này vẫn có công lao của Lý Ngân, một thiếp thất dùng hành động lấy lòng bà ta như vậy, làm sao bà ta có thể không bao dung nàng được, cho dù để cho nàng sinh hạ con trai thì thế nào? Nếu như nàng ta dám có nửa điểm không đúng đắn, bà ta lập tức đìem nàng ta!

Lý Ngân chỉ là trộm nhìn lên lão gia một cái, thấy người đứng sau đang nhìn mình cười, vội cúi đầu, nhưng một tia ửng đỏ lạng lẽ hiện lên gò má.

”Lão gia, sao lại tới đây lúc này vậy?.” Hồ phu nhân đứng dậy để vị trí chính vị lại cho chồng.

Hồ lão gia ngồi bên trên: “Hiển nhi nói muốn đi qua, ta cùng đi theo!”

Hồ phu nhân nhìn con trai cười cười, trong ánh mắt tràn đầy tán thưởng.

Lý Ngân cũng đứng dậy hướng Hồ lão gia vén áo thi lễ, sau đó liền cúi đầu ở một bên đứng thẳng, A Hạnh thấy nàng như vậy cũng chỉ còn cách đứng lên hướng Hồ lão gia hành lễ. Trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn vì đã bôi đen mặt.

Hồ lão gia liếc nàng một cái, liền thu hồi ánh mắt hướng Lý Ngân hỏi: “Đây chính là muội tử của người?”

“Chính là tiểu muội.”

Hồ lão gia ha ha cười hai tiếng: “Dáng dấp rất... thanh tú.” Vừa nghe cũng biết là lời trái lương tâm. Nhưng trong lòng A Hạnh thật cao hứng, người coi thường ta là tốt rồi!

A Hạnh lui xuống bên cạnh tỷ tỷ, nhưng trong lòng đang suy nghĩ: Hồ lão gia đến nơi này, tam di nương chẳng phải là dốc lòng vô ích sao? Không ngờ tình yêu của tam di nương vậy mà cũng không giữ được Hồ lão gia? Thật không thể hiểu được.

Lý Ngân thấy Lão gia tới biết phu nhân muốn cùng hắn một mình, ở lại một chút liền dẫn muội muội rời đi. Hồ phu nhân đối với sự thúc dục của Lý Ngân rất cao hứng, lúc gần đi còn để cho đại nha hoàn của mình đưa tiễn.

Hồ lão gia tuy rất muốn nhìn ái thiếp một chút nhưng biết đây dù sao cũng là viện của phu nhân, chút mặt mũi này vẫn phải cho. Vậy nên đối với việc Lý Ngân rời đi giả bộ không hề để ý, điều này làm cho Hồ phu nhân càng vui vẻ hơn.

Lý Ngân và muội muội trở về viện, A Hạnh ngồi một lát thấy đã không còn sớm, nghĩ còn phải chuẩn bị cơm trưa cho phụ thân liền cáo từ rời đi.

Lý Ngân cho Tiểu Hoàn đưa A Hạnh đi ra ngoài.

Hai người dọc theo con đường nhỏ lúc này, đi không bao lâu thì thấy một người đứng sau một ngọn núi giả.

A Hạnh ngẩng đầu nhìn lại, tóc dài đen nhánh, đôi mắt thanh tú, đáng người anh tuấn, còn không phải là công tử Hồ gia? Hắn không phải đang ở trong phòng phu nhân sao? Thế nào lại xuất hiện ở nơi này?

Tiểu Hoàn hướng Hồ công tử thi lễ một cái, công tử Hồ gia phát tay ý bảo nàng lui xuống. Tiểu Hoàn nhìn A Hạnh, vẻ mặt bất đắc dĩ, mệnh lệnh của thiếu gia không thể trái, Tiểu Hoàn chỉ đành phải lui ra.

Về mặt A Hạnh tràn đầy cảnh giác, hắn cho nha hoàn lui xuống để làm gì? A Hạnh nhìn hai bên một chút, đường này không thấy một bóng người. A Hạnh lui về phía sau hai bước.

Hồ Lăng Hiên thấy vẻ mặt cảnh giác của nàng, không khỏi cười nói: “Người không cần khẩn trương, ta cho nha hoàn lui xuống chỉ là muốn nói riêng với người mấy câu thôi.” Vừa nói hắn vừa mỉm cười đi tới hướng nàng.

Hôm nay hắn mặc một bộ cẩm bào màu xanh nhạt, long chường phượng tư, sạch sẽ không tỳ vết, nơi ống tay áo có thêu hoa văn kim tuyến lưu vân, nhẹ nhàng toát ra phong thái con nhà giàu, so với bộ dáng của phụ thân hắn giống như chỉ hận không thể đem hết gia sản biểu hiện ra trước mặt người khác có chỗ bất đồng.

Lúc bước đi ngọc bội phi thúy màu đỏ lay động theo gió, càng tôn thêm nét đẹp trên y phục, vô cùng chói mắt.

A Hạnh lại lui về phía sau mấy bước, trầm giọng nói: “Hồ công tử, giữa chúng ta có lời gì cần nói riêng? Không nên đến gần thêm nữa, nơi này chỉ có hai chúng ta, tình ngay lý gian, để cho mọi người chỉ trích, xin nhường đường để ta rời đi!”

Vừa nói liền hướng chỗ trống bên cạnh hắn bước nhanh tới, ai ngờ hắn nhẹ nhàng bước một bước qua vừa đứng chặn trước đường đi của nàng, mà nàng giống như là xông tới cạnh hắn !

A Hạnh vội thu hồi bước chân, lui ra, ngẩng đầu cảm tức nhìn hắn.

” Hồ công tử, ngươi có ý gì?”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Xấu hổ

Hoa đào hai bên đường nở rộ, những đóa hoa thẹn thùng xấu hổ như gò má thiếu nữ, trắng nõn hồng hào thật đẹp.

A Hạnh đứng dưới tàng cây hoa đào, mặt bởi vì tức giận mà sáng rực, Hồ Lăng Hiên đột nhiên cảm thấy mặc dù làn da nàng hơi đen một chút nhưng cẩn thận nhìn kỹ lại có cảm giác đặc biệt.

Hắn nhìn thấy nàng tâm tình cực tốt, cười nói: “Không sao, xung quanh đây không có ai, nha đầu vừa rồi cũng không dám nói lung tung, sẽ không có người biết, ngươi không cần lo lắng.”

A Hạnh tức giận vô cùng cười châm biếm: “Hồ công tử, rốt cuộc ngươi có biết hành động chặn đường ta ở chỗ này rất không thích hợp hay không?”

Hồ Lăng Hiên nhấc cằm, hừ nhẹ một tiếng: “Vậy thì thế nào, ở chỗ này trừ cha ta ai dám nói không phải!” Trong giọng nói mang theo mười phần kiêu ngạo.

“Hồ công tử, rốt cuộc ngươi muốn thế nào!” Giọng của A Hạnh tràn đầy dè phòng. Ở kiếp trước mười lăm mười sáu tuổi là vừa vào cấp III nhưng ở cái thế giới này đã có thể kết hôn sinh con, hơn nữa xung quanh không người, nghe giọng điệu của hắn dường như đã tìm người trông chừng, sao nàng lại không lo lắng chứ?

Ngay sau đó nàng lại tự an ủi mình, dù sao cũng là muội muội của di nương, bất kể thế nào, hắn sẽ không can rờ như vậy ở Hồ gia.

Nghĩ tới đây nàng thu lại tức giận, bình tâm tĩnh khí nói với hắn: “Ngươi có gì nói với ta?” Cho hắn nói xong nhanh một chút nàng cũng có thể sớm rời đi.

Hồ Lăng Hiên thấy vẻ mặt nàng thay đổi, nụ cười trên khóe miệng sâu hơn, hần lại bước lên trước một bước, A Hạnh không khỏi lại lùi về phía sau.

“Đừng lui nữa, phía sau ngươi không còn đường nữa kia!” Hồ Lăng Hiên cười nói.

Tiếng nói của hần vừa dứt A Hạnh cũng cảm giác được sau lưng mình đã chạm vào mặt lồi chòm của ngọn núi giả.

A Hạnh giương mắt nhìn chằm chằm hần, ánh mắt lạnh lùng làm cho Hồ Lăng Hiên ngẩn ra, không khỏi dừng bước.

“Được rồi, ngươi đừng sợ, ta không đến gần nữa.”

“Hồ công tử có chuyện gì?” A Hạnh lạnh lùng mở miệng.

Hồ Lăng Hiên đứng cách nàng một thước, thật sự không dám tiến thêm nữa, nha đầu trong viện hần, hần thích làm sao thì làm thế, hoàn toàn không cần để ý đến cảm thụ của các nàng, dù sao bọn họ nhất định là cam tâm tình nguyện. Nhưng A Hạnh thì không như thế, nàng đứng ở nơi đó, không giận mà uy, ánh mắt lạnh lùng, toàn thân dường như tản mát ra khí thế bất khả xâm phạm, làm cho hần không dám khinh thường.

“Hôm nay ngươi vào phủ không lạc đường!” Hần cười hỏi.

A Hạnh liền hiểu được: “Là ngươi dặn dò tên gác cửa?”

“Những tên nô tài này chỉ là nịnh hót chút lợi trước mắt thôi, nhưng ngươi yên tâm, ta đã cho người phân phó bọn họ ngươi là khách quý trong phủ, sau này bọn họ cũng không dám làm ngươi chậm trễ nữa!”

Khó trách hôm nay gác cửa giống như người khác, thì ra thiếu gia đã lên tiếng! Chỉ là nếu chuyện này truyền đến tai phu nhân còn không biết bà sẽ nghĩ như thế nào! Nàng không phải người của Hồ gia nên cũng không có vấn đề gì, nhiều nhất cũng chỉ ảnh hưởng chút thanh danh. Những thứ này nàng cũng không quan tâm nhưng chỉ sợ phu nhân đem chuyện này gán lên trên người của Lý Ngân, chẳng phải là mang đến phiền toái cho nàng ấy sao?

Hồ Lăng Hiên vốn còn tưởng rằng nàng cảm kích hần nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nàng càng ngày càng khó chịu, sắc mặt của hần cũng dần dần trầm xuống: “Thế nào? Ngươi không vui?”

A Hạnh lạnh lùng nói: “Hồ công tử, xin ngươi sau này đừng làm những chuyện như thế này nữa, hảo ý của ngươi ta xin nhận!” Nàng cúi người chào một cái, nói tiếp: “Như vậy Hồ công tử cũng nói xong lời muốn nói rồi, A Hạnh có thể đi được chưa?” Vừa nói vừa hướng bên cạnh mà đi.

Mới vừa bước đi Hồ Lăng Hiên lại đưa tay ngăn nàng.

A Hạnh không thể nhìn được nữa: “Hồ công tử, ngươi ba lần bốn lượt chặn đường ta, rốt cuộc là có ý gì?”

Hồ Lăng Hiên mặt lạnh nhìn nàng, cũng có chút không vui: “A Hạnh, sao ngươi lại không vui? Ta làm như vậy còn không phải là vì ngươi sao. Lần trước ngươi lạc đường không phải cũng là do bọn nô tài kia chậm trễ sao?”

“Nhưng những chuyện này nếu để cho mẫu thân ngươi biết, bà ấy sẽ nghĩ như thế nào? Hồ công tử, chẳng lẽ chuyện này ngươi còn không đoán ra sao?”

Hồ Lăng Hiên cười nhẹ một tiếng, gương mặt tràn đầy rực rỡ: “Không nhìn ra ngươi còn nhỏ tuổi lại nhiều tâm tư tâm tư như vậy. Ngươi yên tâm, bọn nô tài kia tự biết giữ miệng, chuyện này mẫu thân ta sẽ không biết!”

A Hạnh hơi bốt giận: “Coi như ta hiểu lầm công tử. Đa tạ hảo ý của ngươi, chỉ là đường đi đến viện tỷ tỷ ta đã quen thuộc, sau này không cần phiền toái đến ngươi!” Vừa nói lại vừa đi về phía trước, nàng luôn cảm thấy ở gần Hồ công tử như vậy là chuyện rất không ổn, ngộ nhờ để cho người ta bắt gặp. . . Vẫn là nhanh chóng rời đi mới được!

Hồ Lăng Hiên thấy nàng lại muốn đi, không khỏi tức giận, dưới tình thế cấp bách kéo tay A Hạnh: “Sao ngươi vẫn muốn đi, ta còn chưa nói hết!”

A Hạnh bị kéo lại, toàn thân không khỏi căng thẳng, nhớ tới ánh mắt si mê của hần ở vườn mai, một loại cảm giác chán ghét tự nhiên xuất hiện.

Nàng quay phắt người lại, cặp mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm hần, thâm trầm nói ra hai chữ: “Buông tay!”

Lúc này Hồ Lăng Hiên mới phát hiện mình ở gần nàng như vậy, mà tay của mình đang giữ cổ tay nàng, cho dù cách mấy lớp quần áo nhưng dường như vẫn có thể cảm giác được cổ tay nàng rất nhỏ. Mùi hương từ trên người nàng truyền tới so với hương thơm của hoa đào càng say lòng người hơn.

Hần nhìn cặp mắt trong suốt quỳnh rũ kia, trong lòng không khỏi rung động, nhớ tới nơi này không có ai, lá gan cũng lớn hơn.

“Nếu như ta không thả thì ngươi định làm thế nào?” Hần cười nhẹ một tiếng, sóng mắt lưu chuyển, những cánh hoa đào ánh lên trong mắt của hần, rực rỡ xinh đẹp.

A Hạnh khẽ mỉm cười, ánh mắt đột nhiên sáng lên: “Vậy thì không trách ta được!”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh. Cổ tay bị bắt được của nàng đột nhiên linh hoạt xoay một cái vặn ngược cổ tay của hần lại, một cánh tay khác nhanh chóng len xuống dưới cánh tay kia giữ chặt lấy người về phía trước, bả vai áp sát trên ngực của hần, hai tay hơi dùng lực.

Chuỗi động tác liên tiếp lưu loát gọn gàng, Hồ Lăng Hiên ngàn vạn không ngờ nàng còn có một chiêu này, chưa kịp phản ứng đã cảm thấy hoa mắt, thân thể cũng loạng choạng, từ bả vai của nàng bay lộn một vòng, trời đất quay cuồng, lưng nặng nề ngã xuống đất, phát ra một tiếng vang.

Lục phủ ngũ tạng giống như bị chấn động, Hồ Lăng Hiên hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn, đến khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của A Hạnh phía trên hẳn mới ý thức được mình bị một tiểu cô nương đánh ngã chổng vó lên trời!

Hắn vừa giận vừa tức, ngay cả việc bò dậy cũng quên mất, trợn to mắt, đưa ngón tay ra chỉ vào nàng: “Ngươi. . . Ngươi!”

A Hạnh đứng ở bên cạnh hắn, cúi đầu mắt nhìn xuống, khoe miệng nở nụ cười nhân nhật vui vẻ, sau đó nhướn mày nói: “Đây chính là kết quả của bọn xấu xa thích trêu hoa ghẹo nguyệt!”

Hồi đại học có học nhu đạo không ngờ giờ còn có chỗ dùng, mặc dù không có công dụng gì lớn lắm nhưng đối phó với loại cậu ấm suốt ngày chỉ ở trong nhà này vẫn đủ dùng!

Nàng vỗ vỗ hai tay, giống như là trên tay dính phải cái gì đó bẩn vậy, sau đó nhân nhật nhìn hắn một cái rồi thu hồi tầm mắt, bước qua bên cạnh hắn rồi đi.

Hồ Lăng Hiên chỉ cảm thấy ánh mắt kia giống như chan chứa sự coi thường vô hạn. Thực đáng xấu hổ! Ngồi bật dậy, nhìn về phía A Hạnh tức giận kêu to: “Lý Hạnh, đứng lại! Ngươi lại dám làm thế đối với ta!”

A Hạnh quay đầu lại khẽ mỉm cười: “Hồ công tử, ta khuyên ngươi đừng kêu to, nếu để người hầu đến nhìn thấy bộ dạng này hiện giờ của ngươi. . .” Vừa nói nàng vừa liếc nhẹ một cái qua người hắn, lắc đầu, chép miệng chắc chắn sau đó cười nhẹ một tiếng rồi không để ý tới vẻ mặt căn răng nghiến lợi và ánh mắt bốc lửa của hắn nữa, ung dung đi khỏi tầm mắt của hắn.

Hồ Lăng Hiên giận đến nói không nên lời, hắn cúi đầu nhìn y phục trên người một chút, toàn là bùn đất, cũng không dám lớn giọng gào thét nữa! Hắn ngẩng đầu nhìn hướng A Hạnh rồi đi, sau đó từ trong ngực móc ra một cái bình nhỏ màu trắng, bực tức ném bình xuống ngọn giả thạch, “Ba” Một tiếng, bình sứ bể tan tành, bên trong tràn ra một chất cao màu trắng.

Hai tay hắn nắm thành quyền đánh xuống đất: “Lý Hạnh, ngươi được lắm, một ngày nào đó ta nhất định khiến ngươi không thể không cúi đầu trước mặt ta!”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tiểu phu xe

Về đến nhà, A Hạnh bắt tay vào làm cơm trưa.

Lúc đưa cơm trưa cho phụ thân thì nói đến tình hình của tỷ tỷ, A Hạnh nói cho ông biết tỷ tỷ tất cả đều tốt, thân thể khỏe mạnh, người của Hồ gia đối với tỷ tỷ cũng tốt, còn chuyện nàng gặp phải công tử Hồ gia cũng không nói ra.

A Hạnh có thể khẳng định công tử Hồ gia chắc chắn sẽ không nói chuyện kia ra, hắn là một người kiêu ngạo như vậy, sao có thể để cho người khác biết chuyện đáng xấu hổ của mình, nói không chừng hắn còn lo lắng mình nói chuyện này ra kia! Chỉ là không biết hắn có ghi hận chuyện này trong lòng không? Nhưng lúc ấy dưới tình huống đó, nếu như nàng không làm gì cả mà chỉ biết chịu đựng, thì ai mà biết được sẽ có chuyện gì xảy ra, cho dù là lớn giọng gào thét gọi người tới cứu, như thế chắc hắn sẽ kinh động đến phu nhân, chỉ sợ trong mắt các nàng thì cuối cùng vẫn là mình sai.

Nàng cũng không lo lắng Hồ công tử sẽ vì vậy mà ghi hận Lý Ngân, thứ nhất Lý Ngân chẳng có chút liên quan gì đến chuyện này, hắn không có lý do gì đem lửa giận đổ lên đầu nàng, thứ hai bây giờ Lý Ngân vừa mới có thai, trên căn bản lại lấy được sự tín nhiệm của phu nhân, tương lai của hắn sớm đã định là chủ nhân của Hồ gia nên sẽ không vì chuyện này mà tới làm khó một di nương không có bất cứ uy hiếp gì đối với hắn. Nếu quả thật hắn là một người không phân biệt được nặng nhẹ như vậy thì đoán chắc hắn cũng không thể lấy được sự coi trọng của Hồ lão gia và Tần vương, càng không thể trở thành người thừa kế của Hồ gia trong tương lai. Hồ gia cũng không chỉ có mình hắn là con trai, Nhị di nương cũng có một đứa con trai hơn 12 tuổi là Nhị thiếu gia của Hồ gia.

Cho nên lúc này A Hạnh không lo lắng sẽ liên lụy đến Lý Ngân, chỉ là công tử Hồ gia được di truyền rất nhiều từ cha hắn, háo sắc lại dám lớn gan làm xằng làm bậy, xem ra sau này muốn đến Hồ gia cũng phải cẩn thận một chút, thấy bóng dáng của hắn thì phải đi đường vòng!

A Hạnh vốn đang sợ công tử Hồ gia sẽ chuẩn bị hành động gì để trả thù nhưng mấy ngày trôi qua, cuộc sống của nàng bình thản không chút sóng gió, cũng không có chuyện gì xảy ra, nàng không khỏi nghĩ chắc là chuyện lần trước mắt mặt quá nên nói không chừng cả đời công tử Hồ gia cũng không muốn gặp lại nàng!

Chuyện này dần bị nàng ném qua sau gáy nhưng có một chuyện khác làm nàng lo lắng.

Cổ họng Lý Nhuận Phúc vì liên tục hô to mấy ngày qua, buổi sáng hôm nay, cổ họng đã không thể phát ra được âm thanh nào!

Lý Nhuận Phúc dùng sức há to mồm, cho dù cổ đến đỏ mặt cũng chỉ có thể phát ra âm thanh khàn khàn rất nhỏ, tìm đại phu đến khám, đại phu nói vì cổ họng hoạt động quá nhiều, lấy trong hòm thuốc ra một ít thuốc chữa đau họng, đặc biệt dặn dò mấy ngày này không được nói chuyện.

A Hạnh liền khuyên cha: "Cha, mấy ngày nay ở nhà nghỉ ngơi đi, không thể đi ra ngoài kiếm khách!"

Lý Nhuận Phúc khoát khoát tay không đồng ý, mấy ngày nay làm ăn kiếm khách tốt như vậy, mỗi ngày đều có hơn một hai lượng, trước kia ở bến tàu chuyển hàng một tháng cực kỳ một nhọc cũng chỉ có 2 lượng bạc, bọn họ khổ lâu như vậy, mắt thấy cuộc sống đang tốt lên, mình thế nào chịu ở nhà trông mắt nhìn bạc trước mắt chạy đi? Cổ họng mình có chuyện cũng không phải là tay có chuyện, muốn mình nghỉ ngơi, ông không muốn!

Lý Nhuận Phúc không để ý A Hạnh khuyên can, kiên trì chạy xe ngựa đi ra ngoài.

A Hạnh kéo cha lại không được, ở sau lưng ông lo lắng sốt ruột, lần đầu phát hiện thì ra phụ thân có chấp như vậy! Nàng không thể làm gì khác hơn là đi sau lưng ông nói: "Cha, vậy người ngàn vạn lần đừng dùng cổ họng, nếu không cổ họng không khỏi được!"

Lý Nhuận Phúc khoát tay một cái bảo con gái yên tâm.

Đến buổi trưa đưa cơm đến cho phụ thân, xa xa A Hạnh thấy xe ngựa phụ thân đi chậm chậm từ cổng Tây đến, còn ông thì ngồi ở trên xe ngựa cúi thấp đầu.

Lúc này một vị khách nhân đến gần xe ngựa hỏi hân: "Đây phu xe, xe này có đi đến thành Nam hay không? Bao nhiêu tiền vậy? "

Lý Nhuận Phúc liền vội vàng gật đầu, lại đưa ngón tay ra dấu con số 5, chỉ chỉ sau lưng xe ngựa, A Hạnh hiểu ý phụ thân là: Đi, 5 văn tiền, mời lên xe. Nhưng chuỗi động tác liên tiếp lại làm cho khách nhân đó mơ hồ: "Đây phu xe, hỏi người bao nhiêu tiền, tại sao người lại không đáp a?"

Lý Nhuận Phúc nóng nảy, không có cách nào nói ra được, càng ra dấu càng loạn.

Khách nhân không nghe được ông nói gì, lại xem không hiểu mấy dấu hiệu của ông, nhìn không được vung tay áo: "Thì ra là người câm!" Xoay người rồi đi. Lý Nhuận Phúc sau lưng hân liền tiếp phát tay, mở miệng ra mấy lần lại không thốt lên được âm thanh nào, ông ảo não bỏ roi trong tay xuống đất.

A Hạnh vội bước nhanh tới, nhặt roi lên, sau đó leo lên xe ngựa, để roi ở một bên, lấy nước trong giỏ ra đưa cho ông.

"Cha, uống nước trước đã!"

Lý Nhuận Phúc thấy con gái, trên mặt lộ vẻ chán nản, nặng nề thờ dài, sau đó dùng giọng nói rất nhỏ: "Sáng giờ chỉ chạy được hai chuyến. . ." Giọng nói nhỏ nhẹ như hơi gió, ngồi sát bên cạnh mới nghe được.

Ông nhận nước uống vài hớp.

A Hạnh thấy tình huống vừa rồi đã biết là chuyện gì xảy ra, cổ họng phụ thân không phát ra được âm thanh nào, rất nhiều người hỏi thăm lại không thể trả lời được, cho dù là trước kia có một số người từng đi xe đã biết tình hình nhưng vì không thể chở đầy được 4 chỗ, không thể lái xe, mà người chờ cũng không thể chờ mãi đành phải bỏ đi cho nên một buổi sáng chỉ chạy được có hai chuyến.

Bình thường có thể chạy tám chuyến bây giờ chỉ có hai đương nhiên Lý Nhuận Phúc không vui, ăn cơm cũng không thấy ngon, ăn vài miếng liền đưa cho A Hạnh, lắc đầu thờ dài. . .

A Hạnh thấy dáng vẻ của cha như vậy trong lòng cũng rất khó chịu.

Lúc này lại có một khách nhân đi tới: "Phu xe, đi thành Đông bao nhiêu tiền?"

Lý Nhuận Phúc thấy có khách đến lập tức ngẩng đầu đưa năm ngón tay lên. Khách nhân kia lại hỏi: "Nếu như đến đường Lê Hoa có thể bớt một chút hay không?"

Vậy thì vô phương biểu đạt được rồi, Lý Nhuận Phúc lại gật đầu rồi làm ra dấu tay còn cố gắng phát ra chút âm thanh, gương mặt phồng đến đỏ bừng nhưng khách nhân kia sao mà hiểu được ý của ông.

Đang muốn rời khỏi đột nhiên A Hạnh mở miệng nói: "Đại thúc, đi thành Đông 7 văn tiền, nếu như chỉ đi đến đường Lê Hoa thì đưa 6 văn tiền là được rồi. Đại thúc mời lên xe trước, một lát nữa là đi!" Giọng nói trong trẻo, vị khách nhân kia liền hiểu quay đầu lại bước lên xe.

"Trông đầu bị câm, bây giờ mới chịu mở miệng nói"

A Hạnh quay đầu lại cười nói với phụ thân: "Cha, mấy ngày này để cho con làm tiểu phu xe đi! Con có thể trả lời câu hỏi của khách nhân." Như vậy có thể giúp phụ thân đỡ bận rộn, cũng có thể ngồi xe ngựa đi chung quanh một chút, ngày ngày không nằm lì ở nhà thì cũng là theo Tam thẩm học thêu thùa may vá rất nhàm chán.

Lý Nhuận Phúc thấy con gái làm cho khách nhân trở lại xe vốn là rất vui vẻ nhưng nghe con gái nói lại lắc đầu, vẻ mặt không đồng ý, ông nhẹ nói: "Cô nương xuất đầu lộ diện thì thành ra cái gì!" Vừa nói vừa ngồi xích lại ý bảo A Hạnh xuống xe, muốn nàng về nhà. Cứ như vậy, chỉ một lát lại có mấy

khách nhân tới, hỏi thăm giá tiền và tuyến đường. A Hạnh trả lời từng việc, bốn chỗ rất nhanh đã đầy, Lý Nhuận Phúc thúc ngựa, trước khi đi bảo A Hạnh mau trở về nhà.

A Hạnh đứng ở nơi đó nhìn bóng xe dần dần đi xa, quả thực rất lo lắng cho phụ thân. Làm thế nào vừa có thể giúp phụ thân, vừa có thể làm cho phụ thân không còn lo lắng vì mình đây? Trên đường trở về, A Hạnh suy nghĩ vấn đề này mãi.

Cho đến khi trời tối Lý Nhuận Phúc mới về nhà.

Khuôn mặt ông mệt mỏi, mặt mày ủ rũ chán nản, buổi chiều ngoại trừ A Hạnh giúp một chuyến kia thì chỉ chạy thêm được có hai chuyến, thu nhập còn chưa bằng một phần ba so với bình thường!

Mặc dù nói cỏ hòng qua một hai ngày sẽ ổn nhưng vấn đề là sau này có còn xảy ra chuyện tương tự nữa không? Nếu như cứ vài ba ngày lại mất giọng một lần vậy sẽ tổn thất bao nhiêu đây?

Lý Nhuận Phúc buồn rầu đến mức tóc cũng muốn bạc đi.

Hay là nhờ người đến rao giúp mình? Nhưng tiền công ít nhất cũng hai lượng bạc.

Hai lượng bạc a! Chỉ cần hô to mấy tiếng, thật sự là Lý Nhuận Phúc không bỏ được.

Lúc này ông không khỏi lại nghĩ nếu có con trai thì thật là tốt, có thể đi theo đánh xe cùng mình . . . Con gái thì không thể như vậy, con gái còn phải lập gia đình, đi theo mình xuất đầu lộ diện sẽ ảnh hưởng đến thanh danh.

Ông thở dài kéo xe ngựa vào sân, vừa vào cửa thì thấy một nam hài đứng đưa lưng về phía mình, còn con gái A Hạnh lại không thấy bóng dáng đâu!

Trong lòng Lý Nhuận Phúc căng thẳng, tiểu tử này là ai? Con gái đâu? Đã xảy ra chuyện gì?

Ông vội bước nhanh đến kéo tay nam hài kia, xoay người hất lại, đang chuẩn bị hỏi thăm nhưng sau khi nhìn rõ mặt mũi của nam hài kia thì chết trân tại chỗ.

Gò má bôi đen kịt, đôi mắt to trong suốt linh động, chân mày lá liễu thanh mảnh xinh đẹp lại được vẽ dày lên nhưng dù như vậy ông vẫn nhận ra người này là con gái A Hạnh của mình.

Lúc này, A Hạnh cười híp mắt nhìn ông, nói: "Cha, con có giống như một nam hài tử không? Như vậy con đi theo người làm tiểu phu xe chắc là không có vấn đề gì!"

Lý Nhuận Phúc bật cười, buông nàng ra, nghĩ thầm, con gái của mình đúng là càng lớn càng tinh quái, cách này mà nàng cũng nghĩ ra được !

Ông nhìn con gái từ trên xuống dưới một lượt, áo ngắn vải thô, ở giữa hông có đeo một đai lưng màu đen, quần dài cũng màu đen. Tóc được búi lên như một nam hài tử, hơn nữa thân người còn chưa nẩy nở cộng với việc cố ý trang điểm sửa lại mặt mũi mình một chút, quả thực giống như một nam hài tử!

"Cha, khi con trở về ghé sang chợ mua y phục này, con mặc thế này đi tới đi lui trong ngõ hẻm mấy lần ngay cả Tam thẩm cũng không nhận ra!" A Hạnh nhìn phụ thân, đắc ý cười nói.

Lý Nhuận Phúc lắc đầu cười, bộ dạng này nếu như không nhìn kỹ đúng là nhìn không ra.

A Hạnh thấy vẻ mặt phụ thân giãn ra liền đi lên trước đứng ở bên cạnh phụ thân, nâng mắt lên nhỏ giọng nói: "Cha, cho con đi đánh xe cùng người đi mà! Con thực sự có thể phụ giúp mà, người có thể nói với người khác con là cháu nhỏ của người, sẽ không ai quan tâm con là nam hay nữ! Con cũng muốn đi ra ngoài đi một chút, ngày ngày ở nhà buồn chết mất." Chỉ có những nhẽo nói như vậy mới có thể làm cho phụ thân mềm lòng, nàng không muốn lại nhìn thấy vẻ mặt ủ rũ cúi đầu của phụ thân.

Lý Nhuận Phúc vẫn còn chút do dự chưa quyết.

" Cha, ít nhất cứ để con giúp người mấy ngày này, chờ cỏ hòng cha khỏi thì con sẽ trở lại như thường. Mỗi ngày đều ở bên cạnh người, không chạy loạn, không gây chuyện, có cha bên cạnh con nhất định sẽ không có chuyện gì!"

Lý Nhuận Phúc không chịu nổi con gái năn nỉ mãi, hơn nữa ông cũng cần người giúp, nhìn lại A Hạnh một chút, chần chờ một hồi mới nhẹ nhàng nói: "Được rồi, chờ cỏ hòng ta khỏi con phải về nhà!"

A Hạnh mừng rỡ, dùng sức gật đầu: "Con biết rồi cha!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Rạp hát

Ngày tiếp theo A Hạnh đi theo phụ thân.

Bởi vì có A Hạnh giúp một tay nên Lý Nhuận Phúc kiếm khách lại khá hơn.

A Hạnh miệng lưỡi ngọt ngào, nụ cười rục rờ, chào hỏi khách nhân lên xe, 4 chỗ ngồi rất nhanh đã đầy, Lý Nhuận Phúc thấy con gái giúp được một tay trong lòng cũng vui vẻ mà không thấy ai chú ý tới nàng là một nữ hài tử yên yên lòng.

Xe chạy đi hướng Đông thành. Trên đường có người lên xe, có người xuống xe. A Hạnh vì bảo vệ cổ họng nên không có lớn tiếng hô to như Lý Nhuận Phúc, chỉ là khách nhân đến gần mới chào hỏi nhưng chỉ như vậy thôi mà sau mấy chuyến cổ họng vẫn bắt đầu khô rát, như vậy có thể thấy được thường ngày phụ thân vất vả thế nào.

Cho dù cổ họng nói không ra lời ông cũng tiếc rẻ không nỡ nghỉ ngơi.

Lý Nhuận Phúc nhìn con gái hăng giọng liên quan tâm hỏi: "A Hạnh, cổ họng không thoải mái sao? Nếu không lát nữa con trở về nhà đi, một mình phụ thân cũng không sao!"

A Hạnh lắc đầu một cái: "Không có chuyện gì, con uống chút nước là được!" Nàng lấy bình nước bên hông ra uống mấy ngụm nước. Nước mát thấm vào cổ họng khô khốc, thoải mái hơn một chút. Nàng thấy phụ thân còn lo lắng nhìn mình, vội vàng cười nói: "Uống nước xong tốt hơn nhiều rồi!"

Lý Nhuận Phúc cũng biết con gái nghĩ cho mình, càng vui mừng cảm động, vội nói: "Rất nhanh sẽ đến Đông thành, một lát đến rạp hát của ông chủ Lăng là có thể nghỉ ngơi được rồi."

"Vâng." A Hạnh gật đầu một cái.

Phía đông của Tấn thành là nơi phồn hoa nhất, tụ tập các cửa hàng, quán trọ. Trên đường người đi tấp nập, rất náo nhiệt.

Xe ngựa dừng ở đầu Đông thành, hành khách theo thứ tự xuống xe, A Hạnh cười nói với bọn họ: "Chú bác đi thông thả, nửa canh giờ sau chúng ta lại trở lại chỗ này nếu như muốn ngồi xe trở về, có thể ở chỗ này chờ chúng ta."

Các hành khách rồi rít gât đầu, một người trong đó lớn tiếng hỏi: "Ngươi là con trai của phu xe Lý?"

"Không phải, tôi là cháu!" A Hạnh cười nói.

Vị khách nhân kia hướng về phía Lý Nhuận Phúc lớn tiếng nói: "Có được đưa cháu tốt như vậy, phu xe Lý thật có phúc khí!"

Lý Nhuận Phúc không lên tiếng cười gât đầu. Trong lòng cũng đang thầm kiêu ngạo vì con gái.

Chờ khách nhân đi xa Lý Nhuận Phúc đánh xe vào một cái ngõ hẻm trước một cánh cửa gỗ màu xanh thì dừng xe. Sau đó bước xuống đến gõ cửa.

Chỉ chốc lát một người đàn ông mặc một cái áo đuôi ngắn mở cửa nhìn thấy Lý Nhuận Phúc thì cười nói: "Lý huynh, tới rồi!" Tiếp theo mở cửa lớn để Lý Nhuận Phúc dắt xe ngựa vào.

"Cổ họng còn chưa khỏe à?" Người nọ lại hỏi.

Lý Nhuận Phúc cười khổ lắc đầu. Sau đó quay đầu lại nhìn A Hạnh vừa xuống xe ngựa, nhẹ giọng nói: "Đây là cửa sau rạp hát. Chuồng ngựa ở bên cạnh." Tiếp theo liền chỉ người đàn ông nói: "Kia là Quách Lâm người phụ trách chuồng ngựa, thường gọi là Quách đại ca."

A Hạnh nhìn người đàn ông kia, thoải mái kêu một tiếng Quách đại ca.

Quách Lâm nhìn A Hạnh hỏi Lý Nhuận Phúc: "Tên tiểu tử này là ai?"

Lý Nhuận Phúc thấy hắn cũng không nhìn ra A Hạnh là nữ hài tử không khỏi cười nói: "Là cháu họ."

Hai bên lập tức chào hỏi sau đó Lý Nhuận Phúc tháo xe xuống dắt ngựa đến chuồng để Quách Lâm cho ngựa ăn, mình thì mang theo A Hạnh đi vào trong phòng nhỏ bên cạnh chuồng ngựa.

Trong phòng nhỏ trang trí rất đơn giản, một bàn con con, mấy cái băng ghế dài, còn có một cái giường gỗ, đại khái là chuẩn bị cho người của chuồng ngựa dùng để nghỉ ngơi.

Hai cha con ngồi xuống cái ghế, không bao lâu, một phụ nữ bưng một bình trà cùng nụ cười khả ái đi tới.

A Hạnh giương mắt nhìn người phụ nữ này một chút, ước chừng khoảng 30 tuổi, vóc người đầy đặn, mặt mũi trắng nõn, lớn lên không thể nói là đẹp nhưng cũng rất thuận mắt. A Hạnh chú ý tới từ sau khi nàng tiến vào ánh mắt vẫn dính vào người của Lý Nhuận Phúc, khóe môi nhếch lên nụ cười ním, trên má thoáng đỏ.

A Hạnh nhường mỳ một cái, nàng cảm thấy về mặt vị cô cô này rất ái muội. Khóe môi nàng nhếch lên một nụ cười, mặt không đổi sắc nhìn bọn họ.

Người phụ nữ đặt bình trà lên bàn, nói với Lý Nhuận Phúc: "Nghe Quách Lâm nói cô hòng người còn chưa khỏe, cho nên cố ý ngâm chút trà nhuận hòng cho người." Sau đó đem nước trà rót vào ly đưa tới trước mặt của Lý Nhuận Phúc: "Lý đại ca, thừa lúc còn nóng người mau uống đi." Ba chữ Lý đại ca này làm cho A Hạnh nổi da gà.

Ài ngờ Lý Nhuận Phúc lại giống như là không có gì ngăn đầu nói với nàng nhẹ nhàng: "Cám ơn Vương tẩu, đã làm phiền người đề ý." Vừa nói vừa đưa trà đẩy tới trước mặt A Hạnh: "Cô hòng con không thoải mái, uống trước đi!"

Wang tẩu nhìn ly trà trước mặt A Hạnh, khuôn mặt buồn bã, sau đó nhìn Lý Nhuận Phúc sáng giọng: "Lý đại ca, ta cũng đã nói với người rất nhiều lần, ông ấy cũng đã mất nhiều năm, người đừng gọi ta là Vương tẩu nữa!"

Lý Nhuận Phúc ngẩng đầu lên, gương mặt lộ vẻ không hiểu rõ: "Vậy ta nên gọi người là gì?"

Wang tẩu nóng nảy, giậm chân một cái: "Lý đại ca, ta cũng đã nói rất nhiều lần rồi, ta tên là Lưu Quế Hoa, người gọi ta là Quế Hoa là được rồi!"

A Hạnh đang uống trà không nhận được "Phì.ì..". Phun toàn bộ ra ngoài.

Lưu Quế Hoa lúc này mới ý thức được bên cạnh còn có người khác, nàng quay đầu, thấy một tiểu tử không lớn không nhỏ, cười như không cười nhìn mình, nhớ tới vừa rồi mình nói những lời đó lập tức liền đỏ ửng lên, oán giận nhìn Lý Nhuận Phúc một cái sau đó che mặt xoay người bước nhanh rồi đi.

Lý Nhuận Phúc nhìn bóng lưng nàng nhanh chóng rồi đi, quay đầu nói với A Hạnh: "Wang tẩu này bị làm sao vậy?"

A Hạnh che trán oán thán một tiếng, thì ra ở phương diện tình cảm này phụ thân chính là một khối gỗ không hiểu phong tình?

Nhưng không đúng a, phụ thân đầu gì cũng đã từng thành thân, cũng đã có hai đứa con, làm sao ngay cả phương diện này lại chậm chạp như vậy? Ý tứ của Lưu Quế Hoa với phụ thân người sáng suốt liếc mắt một cái cũng nhìn ra được, phụ thân làm sao ngay cả một chút cũng không nhận ra được?

A Hạnh không biết tuy là Lý Nhuận Phúc đã từng thành thân nhưng đó là sau khi giải ngũ thì được người làm mai mối cưới mẫu thân của chị em A Hạnh, ngày đó thành thân chính là lần đầu tiên gặp mặt, sau này cũng chỉ là ở bên nhau sống qua ngày, cũng không có tình yêu gì khác cốt ghi tâm, mẫu thân của A Hạnh sau khi sinh A Hạnh thì qua đời, Lý Nhuận Phúc cũng không có tiếp xúc qua nữ nhân khác cho nên đối với loại tâm lý thẹn thùng này của nữ nhân đương nhiên không hiểu được.

A Hạnh nói: "Phụ thân, như cô ấy nói, người chồng của cô đã qua đời lâu rồi mới không muốn người gọi cô ấy là Vương tẩu!"

Lý Nhuận Phúc rót một ly trà, uống một hớp, cười khà khà nói: "Cha thấy những người khác cũng gọi nàng như vậy sao?"

A Hạnh cẩn thận nhìn vẻ mặt của ông, thấy ông không giống như là hiểu được tình ý của Lưu Quế Hoa đối với mình, nhất thời miễn bình luận suy nghĩ một hồi rút ra được một cái kết luận, ở phương diện này phụ thân chính là một là một khối gỗ. . .

"Cha, vừa rồi Lưu Quế Hoa kia là ai? Cũng là người của rạp hát sao?"

"Ừ, là người phụ trách phòng bếp, nghe nói chồng trước của nàng là quản sự của rạp hát, hai năm trước bệnh chết."

A Hạnh cẩn thận nhìn phụ thân, mặc dù ông đã mất một cánh tay nhưng mà vóc người cao lớn, ngũ quan cũng không tệ, hai chị em A Hạnh đáng đáp đều giống như ông, đạo này vì phần đầu cho cuộc sống mới, người cũng khôi phục sức sống và sự tự tin, nếp nhăn trên mặt giãn đi không ít, nét thành thực của người đàn ông 30 tuổi ở trên người dần dần cũng lộ ra.

Một người đàn ông như vậy, lại có một chiếc xe ngựa, mỗi tháng thu nhập có hơn ba mươi lượng bạc làm sao lại không làm cho nữ nhân thích? Phụ thân thường không đi ra ngoài, nếu như tiếp xúc nhiều người, chỉ sợ sẽ có nhiều nữ nhân hơn nhớ nhưng ông.

Có lẽ ngay cả hoàng hoa khuê nữ cũng có thể cưới! Trong lòng A Hạnh cười trộm.

Nhưng nàng nghĩ cũng chỉ nghĩ như vậy, bên trong nàng vẫn cho là tuổi tác cần phải gần nhau một chút mới tương đối thích hợp, hoàng hoa khuê nữ mười lăm mười sáu tuổi so với Lý Ngân cũng không sai biệt lắm, làm sao có thể cưới một cô nương không có chút kinh nghiệm cuộc sống nào làm tri kỷ!

Dĩ nhiên quan trọng nhất là phụ thân thích, nhưng nhìn bộ dạng này của ông, muốn kích thích dây thần kinh tình yêu thô này hoạt động lại quả thật là một đoạn đường dài. . .

Đang suy nghĩ Quách Lâm cho ngựa ăn xong đi vào, hẳn cùng Lý Nhuận Phúc trò chuyện mấy câu, sau đó liền quay đầu nhìn A Hạnh nói: "Vị tiểu đệ này, thời gian còn nhiều như vậy có muốn đi theo tôi vào rạp hát xem một chút không?"

A Hạnh chú ý tới Lưu Quế Hoa ở ngoài cửa thấp thò nhìn vào, nhất thời hiểu Quách Lâm là muốn đưa mình đi, cho hai người bọn họ không gian riêng tạo cơ hội! Trong lòng nàng cười thầm, không ngờ Lưu Quế Hoa này không phải là người phụ nữ ươn ẹo câu nệ, còn biết vì hạnh phúc của mình tạo cơ hội! Ngược lại nàng có chút tán thưởng người phụ nữ này! Cho vị cô cô chút cơ hội thì thế nào?

A Hạnh nhìn phụ thân, trong mắt lộ ra vẻ mặt trông đợi, Lý Nhuận Phúc thấy nàng muốn đi, biết Quách Lâm là một người có thể tin cậy, lại là ở rạp hát, hơn nữa A Hạnh đang ăn mặc như vậy, tự mình đi lại xung quanh một chút chắc cũng không có vấn đề gì liền đồng ý: "Được, con muốn đi thì đi đi!"

Lời này vừa nói ra hai nữ nhân trong cửa ngoài cửa đều vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đào hát

Hình như quên mất biểu muội của Tam thăm mất rồi!

Lúc A Hạnh đi ra cửa mới nghĩ đến.

Nghe Tam thăm nhắc tới cô nương kia cũng không tệ lắm, nhưng để cho phụ thân tiếp xúc nhiều nữ nhân chút cũng tốt, như vậy cũng có thể giúp ông tìm được nữ nhân thích hợp với mình nhất.

A Hạnh suy nghĩ, hiện giờ Lưu Quế Hoa đang cùng phụ thân nói cái gì nhỉ? Ở cái thời đại này nữ nhân có tính tình thẳng thắn như thế nào đi nữa cũng không tiện trực tiếp biểu đạt tâm ý của mình với người đàn ông, vừa nghĩ tới cả người Lưu Quế Hoa mưu mẹo như vậy, mà phụ thân lại vẫn tỉnh tỉnh mê mê không có chút phản ứng nào, cảnh tượng như trong phim nhất định rất đáng xem.

Nghĩ tới đây A Hạnh không nhịn được nở nụ cười.

"Ly tiểu đệ, nơi này chính là hậu viện rạp hát, tất cả đào hát của rạp hát đều ở nơi này."

Bởi vì vóc dáng A Hạnh còn tương đối nhỏ thấp, đứng cạnh người cao lớn như Quách Lâm vẫn chưa tới vai hán cho nên Quách Lâm cũng không chú ý tới nụ cười trên mặt của nàng. Hắn chỉ sân bên trái phía trước, nói tiếp: "Đó chính là chỗ ở của Phương Mặc Trúc!"

Lúc này A Hạnh mới phát hiện đã vào hậu viện rạp hát, nàng giương mắt lên nhìn, hậu viện cũng không phải là quá lớn, có khoảng năm sáu gian phòng, trước phòng đều có một số loại cây không biết tên, giữa những cái cây có mắc dây đang treo không ít đồ hóa trang, mà theo ngón tay Quách Lâm chính là nơi bày trí trang nhã nhất, xuyên qua một bức tường không quá cao có thể thấy thấp thoáng được hoa đào hồng hồng trắng trắng bên trong.

"Phương Mặc Trúc?" Là ai vậy?

Quách Lâm đầu tiên là kinh ngạc nhìn A Hạnh, sau đó lại cười cười: "Vừa nghe là biết Ly tiểu đệ từ trước đến giờ chưa xem hí kịch rồi bằng không làm sao có thể không biết tên đào hát Phương Mặc Trúc hiện tại đang nổi tiếng nhất Tấn thành!"

A Hạnh cười một tiếng: "Chúng ta là người nghèo làm gì có tiền đến xem hí kịch!"

Trên mặt Quách Lâm cũng không vì vậy mà lộ ra vẻ xem thường, hắn cười nói tiếp: "Ta nói cho tiểu đệ biết, mỗi khi Tấn vương phủ có náo nhiệt đều mời Phương Mặc Trúc đi hát hí khúc, hề là hí kịch do chính Phương Mặc Trúc diễn thì rạp hát của chúng ta đều chật ních khán giả, lịch diễn cũng đã kín đến tháng sau rồi! Dĩ nhiên, Mai Hương Hoa cũng rất tốt nhưng mà tóm lại hát vẫn không tinh tế bằng Phương Mặc Trúc!"

"Mai Hương Hoa cũng là người của rạp hát các người sao?"

Quách Lâm tự hào nói: "Đó là người thứ hai sau Phương Mặc Trúc! Hầu như những đào hát nổi danh đều nằm ở rạp hát Thính Tùng của chúng ta cho nên rạp hát của chúng ta chính là rạp hát duy nhất ở Tấn thành!" Vừa nói hắn giơ ngón tay cái lên.

A Hạnh bị bộ dáng của hắn chọc cười, lơ đãng nói câu: "Nếu như rạp hát khác tới giành mất đào hát thì làm sao bây giờ? Thế chẳng phải tổn thất là rất lớn đối với rạp hát các người sao?"

Nghe lời của A Hạnh sắc mặt của Quách Lâm lập tức trầm xuống: "Giành đào hát! Giành được dễ dàng như vậy sao! Danh giá ở rạp hát của chúng tôi đều là do một tay ông chủ Lăng nâng đỡ nổi lên, sẽ không dễ dàng bị người khác giành mất như vậy!" Nói xong lại lâm bầm mấy câu: "Tiểu hài tử cái gì không hiểu thì không được nói lung tung. . ."

A Hạnh không ngờ hắn lại phản ứng lớn như vậy, thấy hắn mất hứng, nàng liền vội vàng nói xin lỗi: "Quách đại ca, ta cái gì cũng không biết, tùy tiện nói thôi, anh đừng để trong lòng!"

Quách Lâm liếc nhìn nàng một cái sau đó thở dài nói: "Thật ra ta cũng không có giận tiểu đệ, chỉ là. . . Hazz. . ." Hắn lắc đầu một cái lại tiến về phía trước, đưa theo A Hạnh đi về phía con đường nhỏ trải đá về phía tiền viện: "Dẫn tiểu đệ đến tiền viện xem một chút, chắc ông chủ Lăng đang luyện thanh cùng học trò."

A Hạnh thấy vẻ mặt hắn chỉ cảm thấy có điều gì đó nhưng đây là chuyện của rạp hát, nàng không tiện hỏi lập tức thu lại lòng hiếu kỳ của mình đi theo Quách Lâm đến tiền viện.

Theo con đường nhỏ, rồi rẽ một cái thì thấy một rừng cây tùng, nhìn xem một khoảng không gian màu xanh trước mặt, gió thổi qua lá cây tùng kêu xào xạt.

Rừng cây tùng trước mặt có bóng dáng quen thuộc của hai người một cao một thấp, chính là ông chủ rạp hát Thính Tùng Lãng Tử Phong và học trò của ông Dung Tranh.

Lúc này ông đứng ở bên cạnh Dung Tranh, dạy hần hát luyện giọng, về mặt hai người nghiêm túc, Dung Tranh vừa nghe sư phụ nói vừa gật đầu liên tục.

Quách Lâm cúi đầu nói nhỏ với nói với A Hạnh: "Bọn họ đang tập luyện chúng ta không nên quấy rầy bọn họ, ta dẫn tiểu đệ đến rạp hát phía trước nhìn một chút!"

A Hạnh gật đầu: "Được."

Hai người đang âm thầm chuẩn bị bước qua đường nhỏ bên cạnh, bọn họ lại thấy bên kia có một bóng dáng màu đỏ nhanh chóng bước về phía thầy trò Lãng Tử Phong.

Quách Lâm vừa nhìn thấy bóng dáng màu đỏ kia lập tức dừng bước, cau mày, về mặt nghiêm túc. A Hạnh thấy hần như thế, lòng hiếu kỳ lại nổi lên cũng dừng bước, đứng ở bên cạnh Quách Lâm nhìn sang bên đó.

Người áo đỏ là một nam tử trẻ tuổi, tuổi tác lớn hơn hai mươi, thân hình mảnh khảnh, gương mặt trắng nõn, tuấn mỹ, đôi môi đỏ thắm, mặc một bộ trường sam màu đỏ, cả người cho người ta cảm giác rất diễm lệ, cũng rất... giống một cô nương.

Người đàn ông nén giận đi tới bên cạnh Lãng Tử Phong, sau khi Lãng Tử Phong thấy ánh mắt của hần thẳng người lên nhú mày hỏi: "Mặc Trúc, chuyện gì làm ngươi không vui nữa rồi."

Thì ra người đàn ông áo đỏ này chính là đào hát Phương Mặc Trúc, chẳng trách lại có loại cảm giác như... cô nương. Thế giới của đào hát không có nữ nhân cho nên vai diễn các cô nương cũng là do đàn ông đóng giả, vừa nhìn đã biết Phương Mặc Trúc là nhân vật diễn vai nữ nhân rất thành công.

Phương Mặc Trúc thấy về mặt Lãng Tử Phong như thế nên thu lại một chút nhưng mặt vẫn âm u: "Thứ ta muốn sao còn chưa đưa đến trong viện của ta?"

Lãng Tử Phong vẫn trầm tĩnh lạnh lùng nhìn Phương Mặc Trúc một lúc, người kia dưới ánh mắt của ông không khỏi thu lại một chút khí thế, đầu hơi cúi thấp xuống.

Một lát sau Lãng Tử Phong mới nói: "Mặc Trúc, những thứ ngươi muốn, cho dù là son phấn hay quần áo đều chỉ có ở kinh thành mới mua được, trong lúc nhất thời làm sao mua được nhanh như vậy, ngươi yên tâm, thứ ngươi muốn ta nhất định sẽ mua chongươi!"

Phương Mặc Trúc hừ một tiếng nhỏ giọng nói: "Ta thấy là ông không nỡ bỏ ra nhiều bạc, dùng những lời này nói qua loa lấy lệ mà thôi!"

Lãng Tử Phong nghe lời của hần sắc mặt trầm xuống, mím môi thật chặt không nói một câu, xem ra giống như là đang cố nén tức giận. Dung Tranh bên cạnh ông không nhịn được nói: "Phương huynh, những thứ huynh dùng ở trong rạp luôn là đồ tốt nhất, ngay cả viện Thính Tùng của sư phụ cũng nhường cho huynh ở, huynh còn muốn như thế nào?! Thứ huynh muốn chỉ có kinh thành có, ngàn dặm xa xôi, chỉ trong thời gian ngắn muốn có huynh rõ ràng là đang làm khó sư phụ! Huynh đừng tưởng rằng mọi người không biết tâm tư của huynh!"

Lãng Tử Phong quát đồ nhi bảo ngưng lại: "Tranh nhi, không được vô lễ, nhanh nói xin lỗi với Phương huynh!"

Gương mặt Phương Mặc Trúc căng lên đỏ bừng, ngón tay dài nhọn trắng như tuyết chỉ vào Dung Tranh cắn răng nói: "Ngươi nói xem ta có tâm tư gì!"

Giống như là bị đá kích, không quan tâm tới lời khuyên can của sư phụ, tiến về phía Phương Mặc Trúc lớn tiếng nói: "Chúng ta đều biết bây giờ có rạp hát mới mở bỏ ra số tiền lớn kéo ngươi qua đó, ngươi và rạp hát có giao kèo, không thể nói rõ, mỗi ngày đều có ý bởi móc soi mới gây chuyện! Phương Mặc Trúc, ngươi chớ quên năm đó ngươi hai bàn tay trắng hoàn toàn chẳng có gì, là ai thu nhận và giúp đỡ ngươi, là ai một tay nâng đỡ ngươi thành đào hát đệ nhất Tân thành! Sư phụ tôi tốn bao nhiêu tài lực tâm lực vun đắp, ngươi hôm nay thành công thì muốn đem sư phụ bỏ qua một bên! Phương Mặc Trúc, ngươi tự hỏi lại bản thân xem, ngươi có xứng đáng với công sức của sư phụ không?" Nói một hơi say sưa liền thoáng làm cho Lãng Tử Phong muốn ngăn cũng ngăn không kịp.

Rốt cuộc bây giờ A Hạnh đã hiểu được biểu cảm vừa rồi của Quách Lâm, thì ra Phương Mặc Trúc đang muốn nhảy sang rạp hát khác... .

"Ngươi... ngươi..." Ngón tay Phương Mặc Trúc run lên, hần hung hăng nhìn chằm chằm Dung Tranh, trong ánh mắt hoàn toàn không cam lòng, tiếp theo hần lại giương mắt nhìn Lãng Tử Phong, sau khi thấy ánh mắt người phía sau trầm tĩnh không dao động, không khỏi thu lại vẻ kiêu căng, nét phượng xinh đẹp chuyển một cái, lạnh lùng nói: "Nếu mấy người đã biết, ta cũng không giấu! Không sai, ban đầu là ông chủ Lãng có ân với ta, nhưng ta nhiều năm hát hí khúc ở Thính Tùng cũng giúp ông kiếm không ít, cũng coi là hòa nhau! Bây giờ ta có chỗ tốt hơn, mấy người hiểu biết một chút đừng cản trở tiền đồ tốt đẹp của ta!" Vừa nói ông tay áo hất một cái, ông tay áo rộng vẽ thành một đường cong tuyệt mỹ rất phù hợp với thân hình thon dài của hần, trông rất đẹp mắt. Hần hừ lạnh một tiếng, lắc đầu một cái đi thẳng.

Gương mặt tuấn tú của Dung Tranh giận đến đỏ lên, hần chỉ bóng lưng Phương Mặc Trúc, bức bối nói với Lãng Tử Phong: "Sư phụ, sư phụ nhìn hần ta như vậy còn không biết xấu hổ!"

Ánh mắt Lãng Tử Phong nhìn hình bóng màu đỏ kia sau đó thu hồi tầm mắt, chân mày nhú lại thật sâu, thờ dài một cái, ông ngồi xuống một trên băng đá

dài, thấp giọng nói: "Tranh nhì, vừa rồi con không nên nói như thế."

Dung Tranh không hiểu: "Tại sao, chẳng lẽ dáng vẻ của hấn ta còn phải nhịn sao?"

A Hạnh ở một bên nhìn thấy, hiểu ý tứ của Lăng Tử Phong, mặc dù mọi người đều biết Phương Mặc Trúc muốn nhảy sang rạp hát khác nhưng mà lại không vạch trần, anh ta sẽ còn có chỗ đứng, anh ta ngại vì tình cảm và thể diện của Lăng Tử Phong cũng không dám làm quá mức nhưng bây giờ một khi đã nói toạc ra, dù xấu hổ anh ta cũng sẽ không kiêng kỵ nhiều như vậy!

Dung Tranh cũng vì còn quá trẻ tuổi, tính khí nóng nảy không kiềm chế được.

"Không phải còn có khế ước sao?" A Hạnh không nhịn được hỏi.

Quách Lâm cũng nói: "Đúng vậy, ông chủ Lăng, nếu Phương Mặc Trúc dám đi thì chúng ta đến nha môn tố cáo hấn!" Mặt Quách Lâm đầy tức giận sai bước đi về phía bọn họ. Ngay sau đó A Hạnh cũng đi theo phía sau của Quách Lâm.

Thầy trò Lăng Tử Phong nghe tiếng thì nhìn sang, Quách Lâm dĩ nhiên là biết rồi nhưng còn A Hạnh phía sau hấn thì thầy trò đều sững sốt. Chỉ cảm thấy đứa bé trai này vô cùng quen mắt nhưng lại không nhớ nổi đã gặp qua ở nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-2: Cạnh tranh

Chương này chính ra là chương 39 nhưng lại có 2 chương 39 mà không phải bị lặp nội dung. Chỉ là lặp tên nên editor mới để chương này là 38.2

Lăng Tử Phong nhìn A Hạnh rồi lại nhìn về phía Quách Lâm hỏi: "Vị này là...?" Dung Tranh ở bên cạnh nhìn A Hạnh một hồi con người xoay chuyển, ngay sau đó thì hiện ra chút vui vẻ hiểu rõ. A Hạnh biết tên tiểu tử này nhất định đã nhận ra mình. Lập tức nhìn hấn khẽ mỉm cười. Dung Tranh thấy nàng mỉm cười với mình, vẻ mặt ngạc nhiên, nụ cười trên khóe miệng càng sâu hơn.

Quách Lâm hướng về Lăng Tử Phong giới thiệu A Hạnh: "Đây là cháu của Lý đại ca, hôm nay đi theo Lý đại ca. Ta thấy hấn lần đầu tiên tới nên dẫn hấn đi khắp nơi xem một chút."

Lăng Tử Phong đương nhiên biết "Lý đại ca" trong miệng Quách Lâm chính là Lý Nhuận Phúc, nghe được cái tên này hấn lại nhìn kỹ A Hạnh một chút, suy nghĩ một lát thì sáng tỏ. Hấn cũng không nói ra, chỉ vào băng đá bên cạnh: "Quách huynh, vị... tiểu đệ này, mời ngồi."

A Hạnh quan sát biểu cảm của hấn thì đã biết hấn đã nhận ra mình nhưng thấy hấn mặt không đổi sắc, trong bụng cũng sinh ra một tia hảo cảm. Nàng và Quách Lâm cùng ngồi xuống băng đá.

Về mặt Lăng Tử Phong, hấn thở dài nói: "Quách huynh có chỗ không biết, kẻ muốn giành danh giá của chúng ta lần này hình như có chút quan hệ với phủ Thừa đại nhân, hấn có chuẩn bị mà đến, cho dù tố cáo đến nha môn chỉ sợ cũng không có tác dụng gì. Hơn nữa không chỉ là Phương Mặc Trúc còn có Mai Hương Hoa cùng với mấy người có danh tiếng trong đoàn hí kịch đều bị đối phương lôi kéo. Mục đích cuối cùng của người này chỉ sợ là muốn rạp hát chúng ta sụp đổ!"

P phủ Thừa đại nhân là quan viên triều đình phái đi phong đất, địa vị tuy không tôn quý như Vương gia nhưng mà trong thành vẫn có vị trí nhất định.

A Hạnh hiểu chỗ khó của Lăng Tử Phong, đối phương ra tay mạnh như vậy trừ khi hấn có điều kiện ngang hàng nếu không chỉ sợ không giữ được những người này. Nhưng nếu thật sự phải nâng cao đãi ngộ của nhiều người như vậy rạp hát chắc chắn không chịu nổi khoảng tiền vượt mức này.

Quách Lâm nắm chặt tay nắm xuống bàn đá, tức giận nói: "Đều là bọn vong ân phụ nghĩa! Không thèm nghĩ rằng nhiều năm qua, nếu như không có ông chủ Lăng tốn bao nhiêu tâm huyết cực khổ chống đỡ rạp hát này, nếu như không có ông chủ Lăng phí hết tâm tư dựa vào sở trường từng người mà đặc biệt viết những tuồng đặc sắc cho bọn họ, bọn họ làm sao có thể có được như ngày hôm nay! Đây là chuyện mọi người đều biết nhưng bây giờ trong mắt bọn họ chỉ có bạc, không nhớ tới những chuyện đấy!" Dung Tranh ở một bên cũng có bộ dạng tức giận.

Lăng Tử Phong vỗ vai Quách Lâm, nhẹ nói: "Quách huynh, không cần tức giận, người muốn hướng đến chỗ cao, đây cũng là chuyện thường tình, hí kịch địa vị thấp, cả đời chỉ có thể dựa vào bạc mà thôi, bọn họ muốn kiếm nhiều một chút cũng là chuyện có lý, ta có thể hiểu. Hơn nữa lời Mặc Trúc vừa nói cũng không phải không đúng, rạp hát Thánh Tùng có hôm nay cũng không phải công lao một mình Lăng Tử Phong ta! Chỉ là có rất nhiều người gửi tiền xem Mặc Trúc hát, tiền đặt cọc ta cũng đã nhận, hấn đi như vậy, rạp hát Thánh Tùng chúng ta mất uy tín không nói chỉ sợ còn phải bồi thường không ít bạc! Vẫn còn muốn giữ hấn thêm một đoạn thời gian, rạp hát cũng ít tổn thất một chút..."

Nghe đến đó trong lòng A Hạnh không khỏi sinh tán thưởng ông chủ Lăng, bị người ép đến thế mà vẫn có thể đặt mình ở địa vị người khác mà nghĩ, một câu mắng chửi cho hả giận cũng không có, còn có thể nhớ tới chỗ tốt của người ta ở quá khứ, người này cũng coi là một quân tử.

Về mặt Dung Tranh lộ ra sự hối tiếc, quỳ rạp xuống trước mặt sư phụ, dập đầu: "Đều là học trò không phải, là học trò quá đần độn, lời không nên nói cũng đã nói, học trò sẽ chạy theo Phương huynh nói xin lỗi, mặc hấn trách phạt, để cho hấn hà giận!"

Quách Lâm lắc đầu một cái tiếp tục thờ dài, về mặt không đồng ý: "Chỉ sợ như vậy lại càng làm cho hấn kiêu ngạo!"

Ông chủ Lãng đỡ Dung Tranh dậy, nước mắt Dung Tranh cũng muốn rơi ra, ông chủ Lãng nhẹ nhàng cười một tiếng: "Chuyện này không trách con, ý Mặc Trúc đã quyết đi, cho dù miễn cưỡng ở thêm một thời gian hấn cũng không bằng lòng, sẽ làm cho mọi người không thoải mái, mặc kệ hấn đi đi! Hấn bội ước mà đi, vẫn phải bồi thường một chút ngân lượng, số tiền này cũng bồi thường cho khách nhân!"

Dung Tranh dùng tay áo lau nước mắt, cúi thấp đầu đứng ở bên cạnh sư phụ.

Ông chủ Lãng đứng lên, hai tay để ra sau lưng, ngẩng đầu lên nhìn rừng cây tùng um tùm trước mặt, ánh mắt trở nên kiên nghị: "Lãng Tử Phong ta đã trải qua không ít sóng gió, mỗi lần cũng đều hóa dữ thành lành, hoàn cảnh lần này cũng không làm khó được ta!"

Quách Lâm cũng đứng bật dậy nhìn Lãng Tử Phong lớn tiếng nói: "Ông chủ Lãng, nếu như không có ông Quách Lâm ta có thể đã chết, sao có thể còn sống sờ sờ mà ăn cơm, Quách Lâm ta mặc dù không tài cán gì nhưng cũng không phải đồ vong ân phụ nghĩa! Ông chủ Lãng có chuyện gì cần cứ phân phó ta làm!"

Lãng Tử Phong vỗ vỗ vai hấn, trong ánh mắt lộ ra cảm động: "Huynh đệ tốt!"

A Hạnh đang cảm thán một màn trước mắt chợt bên tai truyền tới tiếng gọi, mấy người nhìn về phía phát ra tiếng động, thì thấy sau lưng là Lý Nhuận Phúc cách đó không xa đang phát tay với A Hạnh.

A Hạnh quay đầu lại nói với bọn họ: "Mấy vị thật ngại quá, tiểu đệ xin cáo từ, ta còn phải trở lại đánh xe cùng thúc thúc!"

Trên mặt Quách Lâm lộ ra vẻ ngại ngùng, gãi đầu nói: "Thật ngại quá, quên mất người!"

A Hạnh cười lắc đầu một cái rồi từ biệt bọn họ, quay đầu chạy về phía phụ thân.

Mặc dù A Hạnh rất đồng cảm với tình cảnh khó khăn của ông chủ Lãng, nhưng mà nàng không biết gì về hí khúc, muốn giúp một tay cũng không giúp được, trong lòng chỉ có thể thành tâm cầu nguyện cho ông, hy vọng ông có thể thuận lợi vượt qua cửa ải khó khăn.

A Hạnh và phụ thân trở lại chuồng ngựa, Lư Quế Hoa đã không còn ở đây. Nàng thật tò mò, không biết vừa rồi phụ thân và Lư Quế Hoa đã có hành động gì nhưng nhìn thấy về mặt phụ thân bình tĩnh thì biết vị cô cô kia căn bản không có tiến triển gì. Trong lòng lại thờ dài một tiếng.

Hai người chuẩn bị xong xuôi, đánh xe chạy tới đầu đường phía Đông. Đi đến nơi đó thì phát hiện nơi bình thường bọn họ kiếm khách bị một chiếc xe ngựa hai bánh nhỏ chiếm chỗ. Phu xe trên ngựa thấy bọn họ cũng làm như không thấy vẫn lớn tiếng gào thét: "Đi Tây thành 5 văn tiền! Có 4 chỗ ngồi, tới trước đi trước a!"

Lý Nhuận Phúc thấy tình cảnh trước mắt chân mày lập tức nhíu lại, không nhìn được đứng lên, mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm người cạnh tranh trước mặt.

A Hạnh đã nghĩ tới việc sớm muộn sẽ có người cạnh tranh, một con đường phát tài như vậy ai ai cũng có thể thấy được, kẻ có lòng sao có thể bỏ qua? Chỉ là xe ngựa bốn bánh giá cả đắt đỏ không phải nhà người bình thường có thể mua, toàn là gia đình giàu có mới mua được, làm sao có xe ngựa tới chở khách? Cho nên A Hạnh mới không đề chuyện này ở trong lòng. Nhưng không ngờ sẽ có người dùng xe ngựa hai bánh nhỏ tới chở khách, chẳng lẽ chủ xe không biết xe ngựa hai bánh chở quá tải là chuyện rất nguy hiểm sao?

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đại phiên toái

Lý Nhuận Phúc đánh xe ngựa chạy tới bên cạnh xe ngựa hai bánh đợi đón khách. Mắt thấy có người đoạt mồi làm ăn của mình trong lòng Lý Nhuận Phúc đương nhiên rất khó chịu nhưng có thể làm gì đây? Chẳng lẽ ngăn cản người khác làm ăn sao? Chỉ có thể cạnh tranh công bằng.

Xe ngựa hai bánh phía trước thân xe lớn hơn loại bình thường một chút có thể để cho hai người vào ngồi chỉ là hơi chật chội. Phu xe không ngừng rao to, do giá cả rẻ hơn hai văn tiền so với xe ngựa của Lý Nhuận Phúc, khách đi tới do dự một chút vẫn lựa chọn xe ngựa hai bánh nhỏ. Phu xe kia thỉnh thoảng nhìn về phía bọn họ, về mặt đắc ý.

Lý Nhuận Phúc trở mắt nhìn các khách nhân lên chiếc xe ngựa kia, trong lòng sốt ruột, ông quay đầu nhỏ giọng nói với con gái: "Không bằng chúng ta cũng giảm tiền xe còn năm văn, như vậy khách nhất định sẽ lựa chọn xe ngựa chúng ta."

A Hạnh lắc đầu một cái, đây chưa phải là cạnh tranh ác liệt ? Hoàn toàn không cần thiết, nếu như đối phương lại giảm giá chẳng lẽ mình cũng phải giảm theo? Nếu giảm giá mạnh quá sau này lại không thể tăng lên lại! Thua thiệt vẫn là mình!

" Cha! Không cần lo lắng, cha quên ông chủ Vương nói với chúng ta cái gì sao? Tính ổn định của xe ngựa hai bánh không tốt, ông ta mở rộng thân xe lại chở nhiều người như vậy là vô cùng nguy hiểm! Cửa làm ăn này của ông ta không được lâu dài đâu!"

Lý Nhuận Phúc không khỏi nhủ mảy: "Hazz, như vậy cũng không được, ông ta nhất định là không biết những thứ này, A Hạnh, con nhanh chóng qua đó nhắc nhở ông ta một tiếng, nếu thật sự sẽ xảy ra chuyện, mọi người đều kiếm ăn không dễ dàng gì, nếu chúng ta biết rõ nguy hiểm còn không nói cho ông ta biết thì là không có đạo đức!"

A Hạnh có chút không đồng ý: "Chỉ sợ ông ta không cảm kích còn cho là chúng ta cố ý nói như vậy!"

" Chúng ta vẫn nhắc nhở một lần, về phần có nghe hay không là chuyện của ông ta, nếu như không nói một chút, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì trong lòng cha cũng không thoải mái!"

A Hạnh thấy phụ thân kiên trì, không thể làm gì khác hơn là xuống xe ngựa đi đến chiếc xe kia, ngửa đầu lớn tiếng nói: "Đại thúc!"

Phu xe kia nghe được tiếng kêu quay đầu A Hạnh, mặt lộ vẻ cảnh giác, lạnh lùng nói: "Chuyện gì?"

Nhìn dáng vẻ của hân thế kia A Hạnh chỉ muốn quay đầu đi ngay, nhưng khi nhìn trong buồng xe có người, bên trong còn có khách quen của bọn họ, nàng cũng không hy vọng bọn họ gặp chuyện không may. Nàng hít sâu một cái nói tiếp: "Đại thúc, xe ngựa hai bánh nhỏ không thể ngồi nhiều người như vậy, sẽ lật xe!" Nàng cố ý nói lớn tiếng, để cho người trên xe nghe được có thể chủ động xuống xe.

Các hành khách lập tức rối loạn, có vài người thậm chí lớn tiếng nói với phu xe: "Này phu xe, hay là ông trả tiền lại cho ta thì tốt hơn, ta không ngồi, không cần thiết vì hai văn tiền mà ảnh hưởng tới tính mạng!"

Hành khách còn lại cũng rối rít yêu cầu.

Phu xe thấy tình cảnh này giận dữ, cho là A Hạnh tới quấy rối, lớn tiếng quát A Hạnh: "Tiểu tử thôi, cút xa một chút! Đừng có tới quấy rối lão tử, thấy lão tử làm ăn được thì ganh tị đúng không! Có bản lĩnh các người cũng giảm giá đi! Lại dùng loại thủ đoạn hèn hạ này!" Nói xong phun một bãi nước miếng về phía A Hạnh .

Cả người A Hạnh lập tức phản ứng, khó khăn lắm mới tránh thoát bãi nước miếng kia, mặt lập tức trầm xuống: "Phu xe, ta có hảo ý nhắc nhở ông, ông không nghe là chuyện của ông nhưng đừng có hại người khác!" Vừa nói vừa xoay mặt nhìn về phía những hành khách kia, trầm giọng nói: "Ta không nói bậy, xe ngựa này có thể lật bất cứ lúc nào, ta nói tới đây có tin hay không là tùy các người!"

Các hành khách nghe nàng nói như vậy nào còn dám ngồi, rối rít yêu cầu phu xe trả tiền. Phu xe phản bác: "Các người không nên tin tên tiểu tử thôi này, hân ghen tị ta làm ăn được, cố ý nói lời hăm hại ta, hôm nay ta chạy không ít chuyến, không phải là rất tốt sao, lão Triệu ta lái xe đã nhiều năm như vậy đã từng lật xe chưa? Các người cứ việc yên tâm ngồi!" Nói xong lại trợn mắt nhìn A Hạnh giọng nói giận dữ: "Tiểu tử thôi, ngươi còn ở chỗ này nói hươu nói vượn cần thận lão tử một roi quát chết ngươi!"

Vừa nói vừa quát một cái trên lưng ngựa, ngựa bị đau, lập tức chạy. Các hành khách thấy hân không chịu trả tiền lại liên tục bảo đảm như vậy, xe ngựa lúc này đã chạy không thể làm gì khác hơn là ngồi lại chỗ cũ.

Lý Nhuận Phúc thấy con gái bị nhục mạ đã sớm đi xuống xe tới bên cạnh bảo vệ con gái, lúc này thấy xe ngựa đi xa thì vỗ vỗ vai con gái nói: "Là cha không tốt, để cho con chịu ủy khuất! Nên làm chúng ta cũng đã làm, hy vọng ông ta gặp may mắn!"

A Hạnh lắc đầu một cái nói: "Con cũng không hy vọng những khách nhân kia gặp chuyện không may!"

Sau đó cha con A Hạnh đợi khoảng nửa canh giờ mới có khách ngồi đầy xe. Trên đường trở về lúc đi qua một ngõ rẽ lại phát hiện xe ngựa vừa rồi lật trên mặt đất, bốn phía hỗn loạn, mọi người vây quanh thỉnh thoảng nghe tiếng người kêu khóc, còn người phu xe kia nằm ở một bên. Chân chảy máu máu đầm dề, vết thương không nhẹ. Ông ta đang gào khóc thấy cha con A Hạnh đi qua không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía A Hạnh, trong mắt tràn đầy hối hận. Xe ngựa đi qua bên cạnh bọn họ, cũng không dừng lại.

Lý Nhuận Phúc thở dài, trong mắt tràn đầy sự thương hại: "Aizz, hy vọng không xảy ra án mạng. . ." A Hạnh quay đầu lại nhìn một chút thấy đã có người của nha môn và đại phu đến hiện trường, đưa bệnh nhân đi, A Hạnh nhìn kỹ một chút, năm người, vẫn còn có thể cử động.

" Cha, hình như không có chết người."

Lý Nhuận Phúc thở dài: "Vậy thì tốt, nếu xảy ra án mạng, phu xe kia có thể gặp nhiều phiền toái. Bây giờ cũng chỉ là bồi thường ít tiền."

Nhưng chi tiền cũng đủ để cho phu xe kia táng gia bại sản.

Ngày hôm đó thu nhập lại khôi phục như thường, trong những ngày kế tiếp, A Hạnh vẫn giả trang thành con trai đi theo phụ thân, buổi trưa vì không thể nấu cơm nên hai người sẽ mua chút thức ăn ở bên ngoài, buổi tối mới có thể trở về.

Bởi vì tai nạn lần đó, không còn ai dám dùng xe ngựa hai bánh tới kéo khách, cho dù có cũng không có ai dám ngồi, xe ngựa bốn bánh cũng không phải là ai cũng có thể mua được cho nên tạm thời Tân Thành chỉ có một chiếc xe ngựa của Lý Nhuận Phúc kiếm khách, làm ăn vô cùng thịnh vượng.

Trong lúc bọn họ còn đang ở bên trong rạp hát nghỉ ngơi. Thì không khí trong rạp hát dường như càng ngày càng nặng nề hơn. Quách Lâm thỉnh thoảng ai oán than thở, Lưu Quế Hoa với Lý Nhuận Phúc cũng không nhiệt tình như thường ngày, những người khác trong rạp hát cũng ủ rũ cúi đầu.

Quách Lâm nói với cha con Lý Nhuận Phúc: "Phương Mặc Trúc có thể sẽ rời đi, mấy ngày nay hắn đều báo bệnh không ra hát, cố tình dồn ép ông chủ Lăng! Thật là đồ không có lương tâm, dù gì cũng phải hát xong những đơn đặt trước đã chứ!"

"Lòng người ở rạp hát cứ phấp phồng, những đào hát hí kịch nổi danh cũng đi, nộp ít bạc coi như là bồi thường, nhưng ít bạc kia thì có thể làm gì? Lại đi cáo trạng sao, mấy ngày nay rạp hát cũng không mở cửa!"

Lưu Quế Hoa cũng lo lắng buồn phiền: "Mấy ngày nay ông chủ Lăng cũng không ăn cơm, bụng đến phòng thì bụng ra cơm vẫn y nguyên không thay đổi. Người gây không chỉ một vòng thật làm cho người khác đau lòng. . . Lần trước ta còn nghe được quản sự Lâm nói với ông ý, chủ cho thuê muốn tăng tiền mướn rạp, đặt cọc một lần là nửa năm, khoản tiền trong rạp hát đã phải đem đi bồi thường cho khách. Bây giờ nói ra loại yêu cầu này không phải bỏ đá xuống giếng sao? Cũng không biết có phải là cố ý hay không. . ."

"Cũng may Mai Hương Hoa vì ông chủ Lăng lay động mà ở lại, bây giờ trong rạp hát cũng chỉ còn hắn là đào hát nổi tiếng có thể hát được, nhưng tuổi hắn cũng không còn nhỏ, cho dù ở lại cũng không thay thế được Phương Mặc Trúc!" Nét mặt Quách Lâm cau có: "Lần này rạp hát gặp phiền phức lớn,....."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tiểu phú bà

Sau khi Lý Nhuận Phúc về nhà nói với A Hạnh: "Thật ra thì ông chủ Lăng là một người tốt, rạp hát bọn họ có rất nhiều đào hát nhỏ tuổi đều là cô nhi không nơi nương tựa, ông ấy đưa bọn nhỏ về, dạy ca diễn, sau này cũng có bản lĩnh sinh tồn. Nếu như rạp hát thật sự phải giải tán những đứa bé này cũng rất đáng thương." Ông thờ dãi: "Đáng tiếc chúng ta cũng vừa mới bắt đầu kéo xe, không có bao nhiêu tiền dư, bằng không cũng có thể cầm ít tiền giúp ông chủ Lăng vượt qua cửa ải khó khăn này." Bụng dạ Lý Nhuận Phúc nhân từ lương thiện, khám phục cách làm người của ông chủ Lăng cho nên nhìn thấy ông ấy khó khăn thì muốn giúp một tay, đáng tiếc lực bất tòng tâm.

A Hạnh lắc đầu nói: "Vấn đề căn bản của rạp hát không chỉ nằm ở tiền bạc mà là khó khăn trước mắt nhưng nếu như không sớm tìm được một đào hát hát vai chính làm trụ cột, nếu thanh toán được tiền đặt cọc thì không còn bao nhiêu bạc, rạp hát phải nuôi nhiều người như vậy, chi tiêu mỗi ngày cũng không ít, sớm muộn cũng sẽ không được. . ."

Trên căn bản nhất định phải giải quyết vấn đề này. Ông chủ Lăng phiền não cũng có thể là vấn đề này!

Một người không hiểu hí khúc như nàng cũng biết muốn bồi dưỡng một đào hát tài giỏi không phải chuyện một sớm một chiều, trên đài một phút dưới đài mười năm công sức, không phải chuyện đơn giản như vậy, bây giờ rạp hát đang trong thời kì khó khăn, Dung Tranh chỉ là một tiểu đồ đệ vẫn chưa thể ra diễn được, mà Mai Hương Hoa một mình cũng khó diễn. Nếu như mời con hát ở bên ngoài, thứ nhất trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà tìm được người thích hợp, cho dù tìm được, muốn cho khán giả tiếp nhận hắn, thay thế vị trí của Phương Mặc Trúc trong lòng bọn họ cũng phải cần một khoảng thời gian, thứ hai, ký khế ước với bọn họ cũng giống như với Phương Mặc Trúc, quay đầu lại chỉ sợ cũng là nuôi ong tay áo!

Cũng không phải kế hoạch lâu dài.

Nói cho cùng đều là do sau lưng Lăng Từ Phong không có chỗ dựa, nếu như hắn có quan hệ với vài vị quan to vậy thì còn có vấn đề gì? Kiếp trước cha nàng cũng tốn một số tiền không nhỏ để tận dụng quan hệ nhưng như thế nên làm việc cũng thuận tiện không ít. Ông chủ Lăng có nhiều người phải nuôi như vậy đoán chừng là cũng khó bỏ được số tiền kia. Dù sao rạp hát cũng không kiếm tiền thuận lợi như vậy.

Lý Nhuận Phúc cảm thấy con gái nói rất có lý, nhớ tới con gái thông minh, mỗi lần đều có cách tốt, biện pháp dùng tuyến đường kéo xe cố định cũng là nàng nghĩ ra được liền hỏi con gái: "A Hạnh, con có cách gì không?"

A Hạnh nhìn phụ thân cười cười: "Cha à, con với hát xướng một chữ cũng không biết, ông chủ Lăng cũng không có cách con thì có biện pháp gì!" Những ngày qua nàng cũng không phải là không nghĩ tới, nhưng sự thật chứng minh, nữ tử chuyên kiếp cũng không phải là vạn năng, không phải là chuyện gì cũng có thể giải quyết dễ dàng thân kỳ như vậy!

Lý Nhuận Phúc suy nghĩ một chút, A Hạnh dù có thông minh như thế nào đi nữa nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi, mình lại mang loại chuyện lớn không cách nào giải quyết đến hỏi nàng, thật sự là kỳ cục, nghĩ tới đây, ông cười cười xin lỗi.

A Hạnh vẫn đang suy nghĩ, nghĩ cách thì không có, nhưng mướn ít bạc giúp ông chủ Lăng vẫn thì có thể. Thấy lợi nhuận tháng thứ nhất của xe ngựa chắc cũng đã có rồi. Đó không phải là một con số nhỏ, có thể giúp được ông Lăng.

Đến ngày hẹn nhận bạc, sáng sớm A Hạnh đi ngay đến cửa hàng xe ngựa.

Ông chủ Vương biết nàng sẽ sớm đến nên đã chờ ở cửa. Thấy nàng cười híp mắt nghênh đón đưa nàng vào.

Cửa hàng xe ngựa còn chưa mở cửa, bên trong cũng không có người khác.

Ông chủ Vương hào quang đầy mặt, thoả thuê mãn nguyện, cả người trên dưới đều lộ ra vui mừng, ngay cả nhóm râu dưới cằm dường như cũng oai vệ hơn. A Hạnh nhìn bộ dạng này của ông cũng biết tháng này nhất định lợi nhuận không nhỏ, nghĩ đến mình rất nhanh sẽ trở thành tiểu phú bà, trong lòng nàng cũng không nhịn được nhảy nhót.

Ông chủ Vương tự mình rót một chén nước cho A Hạnh, sau đó lấy sổ sách bên cạnh ra cẩn thận đặt ở trước mặt của A Hạnh.

"Mời cô nương xem qua, tháng này tổng cộng đặt làm ba mươi chiếc xe ngựa bốn bánh, lúc đầu nhân lực ở chỗ ta không làm kịp nhưng ta tuyển thêm người, mở rộng xưởng ra mới có thể làm kịp chiếc xe ngựa!" Ông đi tới bên cạnh A Hạnh, đem sổ sách mở ra chỉ vào ghi chép bên trong, giọng nói lộ vẻ hưng phấn: "Ba mươi chiếc xe ngựa, tổng cộng ba ngàn lượng bạc! Trừ đi tiền vốn nhân công, tính toán lại lời được hai ngàn năm trăm lượng!"

"Hai ngàn năm trăm lượng!" A Hạnh vui mừng ngẩng đầu nhìn, lần này ngay cả nàng cũng hưng phấn, không ngờ lời nhiều như vậy!

Đôi mắt nhỏ của ông chủ Vương lóe lên: "Đúng vậy, là hai ngàn năm trăm lượng, trước đây ta làm hai đợt xe ngựa, một tháng lời nhiều cũng chỉ một hai trăm lượng bạc, xe ngựa bốn bánh này lời gấp hai mươi lần!" Ông kích động đến mức bắp thịt trên mặt cũng rung động. Nói xong ông lui về phía sau A Hạnh hai bước khom người cúi đầu một cái thật sâu, thành tâm thành ý nói: "Ngày sau Vương mẫu phú quý nhất định sẽ không quên ân chỉ dẫn của cô nương."

Tuổi tác của ông chủ Vương đáng tuổi phụ thân của A Hạnh, nàng sao có thể nhận đại lễ của ông nên vội vàng đứng lên đáp lễ nói: "Vương đại thúc, không cần như vậy, chúng ta là quan hệ hợp tác, tương trợ lẫn nhau, không có gì có ân hay không ân hết!"

Ông chủ Vương vẫn kiên trì: "Vậy cũng phải nhờ cô nương lựa chọn hợp tác với Vương mẫu! Phần ân tình này Vương mẫu đã vô cùng cảm kích!"

"Đó cũng là vì Vương đại thúc làm người thành thật mới để cho A Hạnh lựa chọn như vậy!"

Ông chủ Vương vỗ ngực bảo đảm: "Cô nương yên tâm, Vương mẫu cũng không phải kẻ gian trá, phương diện ghi chép sổ sách nhất định sẽ rõ ràng." Những lời này cũng không phải là lần đầu tiên ông chủ Vương nói nhưng lần này A Hạnh mới thật sự tin. Cũng may mắn nàng lựa chọn ông chủ Vương hợp tác.

Ông lại nói: "Dựa theo thỏa thuận, cô nương được chia bảy trăm năm mươi lượng bạc, cô nương muốn dùng bạc trắng hay ngân phiếu."

Bảy trăm lượng bạc là cái khái niệm gì? Người làm công bình thường một tháng cũng chỉ có được hai lượng, phụ thân của Tiểu Hi có công việc ổn định khá một chút hàng tháng cũng chỉ ba lượng, chỉ nhiều đó đã đủ cho người nhà của Tiểu Hi một cuộc sống ổn định! Đây là bảy trăm năm mươi lượng, có thể để cho A Hạnh chuyển đến ở Đông thành nơi phồn hoa nhất, mua một căn nhà! Nếu như bỏ bớt những thứ xa hoa không cần thiết thì trên căn bản cả đời này đủ ăn rồi!

A Hạnh đột nhiên có được một số bạc lớn như vậy, mặc dù kiếp trước nàng thân là thiên kim nhà giàu có, cũng không nhìn được mở cờ trong bụng! Điều này làm cho nàng có cảm giác vô cùng an toàn, nàng biết cả đời này nàng đều có thể cho người nhà cùng mình có cuộc sống ổn định sung túc. Sau này nếu Lý Ngân ở Hồ gia gặp nhiều chuyện không vui nàng cũng có thể nghĩ cách đưa nàng từ Hồ gia trở về!

Huống chi bảy trăm năm mươi lượng bạc này chỉ là mới bắt đầu, cuộc sống sau này còn dài!

A Hạnh cười nói: "Dĩ nhiên là ngân phiếu." Chẳng lẽ nàng còn có thể đem bảy trăm năm mươi lượng bạc vác về nhà?

Từ cửa hàng đi A Hạnh sờ ngực cười ngây ngô. Đây là lần đầu tiên từ lúc sinh ra tới nay nàng tự dựa vào chính mình kiếm được tiền.

Thì ra dựa vào năng lực của bản thân kiếm tiền cảm giác lại bay bổng như vậy, hoàn toàn không phải gánh vác cái gì, không áp lực, yên tâm thoải mái, thật vui vẻ. Không giống như kiếp trước mặc dù ăn không ngồi rồi nhận tiền của cha mẹ, không bỏ công sức gì mà nhận tiền từ chồng đến nỗi mình nhắm mắt buông tha tất cả mọi chuyện xung quanh, làm ngơ trước những hành động ngang ngược của chồng.

Đây hoàn toàn thuộc về mình, mình có thể tự do chi phối, không cần gánh vác bất kỳ hậu quả nào! Loại cảm giác này thật tốt quá!

Trong lòng A Hạnh chưa bao giờ có cảm giác sung sướng như vậy!

A Hạnh đi vào bạc lâu, đổi mười lượng bạc vụn, nàng quyết định mua chút thức ăn ngon cho phụ thân và làm mấy bộ y phục tốt một chút, nếu muốn giúp ông tái giá, đầu tiên ông cũng phải ăn mặc thật thơm mát mới được.

Hôm nay nàng nói với phụ thân phải ra ngoài mua thức ăn cho nên có thể đi trở về trễ một chút, sẽ đến thành Tây tìm ông sau.

Mua xong đồ nàng đi trở về, tâm tình vô cùng vui vẻ, khóe miệng luôn treo nụ cười, cho nên dù có đem mặt bôi đen kịt đi nhưng diện mạo vui vẻ ra mặt này vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt. Nhưng hôm nay tâm tình nàng tốt, không để ý nhiều như vậy.

Lúc đi ngang qua một quán trà, A Hạnh tùy ý liếc nhìn mấy lần. Quán trà nằm sát đường cái có cửa sổ lớn, nhìn vào bên trong có thể thấy được hết thảy.

Lúc này trong quán trà rất náo nhiệt, mấy bàn dài cũng đã đầy người ngồi nhâm nhi đậu phộng, uống trà, bưng bưng hăng hái nghe tiên sinh kể chuyện

xưa trên sân khấu. Tiểu nhị xách theo bình trà lớn đi tới đi lui tât bật, còn chưa kịp ngừng đầu xem tiên sinh kể chuyện, thỉnh thoảng cũng sẽ hô theo mọi người một chữ "Được".

A Hạnh thấy một màn này, không biết thế nào, dùng bước, trăm mắt đứng quan sát tình hình bên trong quán trà.

Tiên sinh đứng ở trên đài kể chuyện tay cầm một cây quạt nhỏ, biểu cảm đặc sắc ra bộ dáng anh hùng cứu mỹ nhân, khi nói đến chỗ đặc sắc còn không ngừng vẩy tay, hoặc là dùng sức gõ bàn kích động đám đông. Người ở dưới đài mở to cặp mắt chăm chú nghe, nghe được chỗ gay cấn sẽ vỗ bàn lớn tiếng lớn tiếng bảo "Hay!", nghe được chỗ thương tâm sẽ lắc đầu thờ dài, vẻ mặt vô cùng tập trung. Đại khái khoảng nửa canh giờ kể chuyện cổ tích xong, sau đó tiên sinh kể chuyện lấy ra một cái mâm nhỏ lần lượt đi đến từng bàn xin tiền thưởng, mỗi người đều sẽ cho 3, 4 văn tiền, kể xong câu chuyện trong năm đã có mấy chục văn tiền, nhìn ánh mắt của ông đối với con số này tương đối hài lòng.

A Hạnh kinh ngạc nhìn một màn này trước mắt, ngay cả hưng phấn khi vừa có nhiều bạc vừa rồi cũng bay đi mất, lúc này trong đầu của nàng nổi lên một ý tưởng, đời sống tinh thần của cổ nhân vô cùng thiếu thốn cho nên chỉ cần kể chuyện cũng có thể kiếm tiền tốt như vậy.

Cũng không phải là không có hình thức giải trí khác nhưng những thứ kia quá đắt đỏ, nhìn trên rạp hát Thịnh Tùng mà nói, một người một lần nghe hát cũng phải tốt ít nhất mấy quan tiền. Những người này cũng không phải khá giả gì cho nên chỉ có thể nghe kể chuyện như giải trí tiêu khiển. Nhưng từ góc độ rạp hát nói lại thì lại không thể giảm phí thu xuống được bởi vì tiền công của các danh giá không phải là con số nhỏ, một danh giá ngoài tưởng mạo ra đến giọng hát, sau đó còn phải thông qua mười mấy năm không ngừng cố gắng mới có thành tựu như ngày hôm nay, những gì họ nhận được tuyệt nhiên không thể thấp. Hơn nữa những đào hát khác cũng cần phải chi tiêu, cho nên thu tiền không thể thấp được.

Thật ra thì nghe kể so với đọc sách không khá hơn bao nhiêu, mang tới cho người ta vui vẻ cũng không phải là nhiều. Nếu như có một loại giải trí không cần dùng nhiều tiền vừa có thể mang đến cảm giác hưởng thụ về mặt tinh thần lớn thì không phải rất dễ kiếm tiền sao! Tần Thành cũng coi như là một thành tương đối giàu có, nhưng trừ buổi tối ngủ sớm một chút thì cũng không có hoạt động giải trí nào khác, nếu như mình có thể cung cấp cho mọi người một loại giải trí không tốn bao nhiêu tiền, Tần Thành có nhiều người như vậy, đến lúc đó làm ăn muốn không thịnh cũng không được!

Trong lòng A Hạnh kích động, cặp mắt trong suốt chiếu lấp lánh, Lăng Từ Phong ơi là Lăng Từ Phong, ông có thể không cần râu rĩ nữa rồi! Lần này chúng ta phải giải quyết tận gốc! Tất cả khó khăn cũng sẽ không thành vấn đề nữa!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đầu tư

Hai ngày sau, A Hạnh thừa dịp xe ngựa nghỉ ngơi thì nói với phụ thân đến rạp hát đi một vòng. Lý Nhuận Phúc cũng đã quen thân với người trong rạp biết bọn họ phần lớn đều có đạo đức tốt cho nên cũng không lo lắng chỉ là dặn dò nàng đừng ham chơi mà quên thời gian.

Cổ họng Lý Nhuận Phúc đã khá nhiều nhưng mà A Hạnh nói với phụ thân, một mình ông vừa chào hỏi khách nhân lại phải đánh xe thì rất vất vả cổ họng cũng không thể chịu nổi, nếu như lúc đánh xe bị gặp nguy hiểm sẽ không tốt! Nên hãy để cho mình cùng đi.

Lý Nhuận Phúc vốn không muốn con gái xuất đầu lộ diện, nhưng mà A Hạnh nói rất có lý, một mình mình thật sự có chút quá sức, hơn nữa A Hạnh giúp một tay rất được việc, có nàng ở bên người nói chuyện cùng mình một chút, ngày qua ngày cũng thấy thoải mái hơn. Lại nói nàng giả trang thành một tiểu tử đã lâu như vậy cũng không bị người phát hiện, dù sao bây giờ nàng vẫn còn nhỏ, chuyện đính hôn của nàng cũng không gấp, để cho nàng giúp một tay mấy tháng trước đã, đợi khi các loại làm ăn ổn định thì ông sẽ thuê người đến lúc đó lại để cho A Hạnh ở nhà được rồi.

Hơn nữa ông cũng nhìn ra được con gái không thích cả ngày ở nhà!

Cho nên dạo này A Hạnh vẫn đi theo chân phụ thân đánh xe.

A Hạnh tìm được Lăng Từ Phong ở hậu viện rạp hát, lúc này ông đang ngồi ở một cái ghế đá bên cạnh rừng cây tùng, hai mắt vô hồn nhìn về phía trước, vẻ mặt tiêu điều.

"Ông chủ Lăng." A Hạnh đi tới bên cạnh ông nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Lăng Từ Phong nghe tiếng, quay đầu lại ngoảnh nhìn A Hạnh, ánh mắt trống rỗng, giống như chưa phục hồi tinh thần lại.

A Hạnh nhìn ông, cả người ông giống như Lưu Quế Hoa nói, gầy cũng không chỉ một vòng, cặp mắt sâu hóm vào, da dẻ tối tăm không thấy ánh sáng, đôi môi không có chút hồng hào nào. A Hạnh biết cũng là bởi vì gần đây ông ăn không ngon miệng cộng thêm suy nghĩ quá mức. Nhìn ông như vậy, lòng của A Hạnh dâng lên một tia thương cảm, lại tiếng gọi khẽ: "Ông chủ Lăng."

Lăng Từ Phong lần này mới tỉnh táo lại, ông nhìn A Hạnh, lộ ra nụ cười, lúc cười khoe miệng hai bên còn có nếp nhăn. Nhìn qua giống như già đi mười tuổi.

"Lý tiểu đệ. . . À không đúng, thật ra thì phải gọi là Lý cô nương mới đúng, Lăng mỗ nói không sai chứ!"

A Hạnh cười một tiếng, gật đầu: "Ông chủ Lãng thật rất có mắt nhìn! Ta tên là Lý Hạnh, sau này ông chủ Lãng cứ gọi ta là A Hạnh là được rồi!"

Ông chủ Lãng cười khỏ một tiếng, nhẹ lắc đầu: "Sau này? Sẽ không còn sau này nữa, ta chuẩn bị mang theo những đào hát còn lại rời khỏi nơi này, làm một gánh hát lưu động, đi khắp nơi kiếm sống, tiền thuê phòng nơi này ta không gánh nổi nữa!"

Ông đứng lên, cúi người xuống, lá cây tùng rơi từ trên y phục theo gió tung bay, ánh mắt của ông tràn đầy thâm lương: "Ta năm tuổi bái sư, mười lăm tuổi xuất đạo, hai mươi tuổi thì đã là đào hát đệ nhất, nổi tiếng năm năm đến ba mươi tuổi cũng gần như bị người xem quên lãng, đương nhiên có nhân tài mới nối thay thế vị trí của ta. Vậy mà đã hơn hai mươi năm, chua cay khổ sở trong đó người bình thường không cách nào hiểu được cho nên ta vẫn muốn tạo ra một môi trường ổn định có thể cho tất cả đào hát dù bị người xem quên lãng cũng có thể thật vui vẻ vững vàng sống tiếp. Ta muốn cho những đào hát bị thế nhân xem thường này cũng có thể có một cuộc sống như người bình thường."

"Ta tiếp quản gánh hát sư phụ, dựa vào cố gắng của mọi người mới có rạp hát Thịnh Tùng như hôm nay, đã từng một lần ta cho là ta có thể làm được những gì ta muốn nhưng bây giờ ta mới phát hiện. . ."

Hắn cúi đầu, chậm rãi xoay người lại nhìn A Hạnh, trong giọng nói tràn đầy khổ sở: "Ta trong hoàn cảnh này không chịu nổi một đòn, người có mục đích chỉ trong hai ba chiêu đã là có thể khiến ta thành một kẻ thất bại! Không quyền không thế, ta không còn chút sức lực nào để đánh trả. . ."

Thân phận địa vị của đào hát cực thấp, thuộc về tầng lớp dân đen, cho dù có một ngày trở thành đào hát nổi tiếng, được người ta tung bốc nâng niu nhưng mà địa vị cũng không thể nâng cao, thậm chí có đào hát trở thành tài sản quý giá được người người cưng chiều nhưng qua nhiều năm lúc sắc xuống tài suy cuộc sống mới khổ không thể tả. Những thứ này kiếp trước A Hạnh ở trong sách có thấy qua cho nên đối với sự khổ sở của Lãng Tử Phong ít nhiều gì có thể hiểu một chút, cũng vì như thế lại càng khâm phục cách làm người của ông, có thể tưởng tượng được qua nhiều năm như vậy ông một mình gồng gánh cái rạp hát này, nuôi sống nhiều người như vậy, chắc chắn bỏ ra không ít tâm huyết.

"Ông chủ Lãng, Phương Mặc Trúc đã đi rồi sao?" A Hạnh hỏi.

"Ngày hôm qua đã đi, không chỉ là hắn, ngoại trừ Mai Hương Hoa, những đào hát khác hơi nổi danh cũng đều đi qua rạp hát Thanh Vân mới mở đối diện. Rạp hát kia cuối tháng chính thức khai trương. Còn chúng ta bởi vì không nộp ra được tiền mướn mặt bằng, cuối tháng cũng phải dời đi!" Ông lại ngồi xuống đối diện A Hạnh, nhìn A Hạnh cười nhẹ một tiếng: "Để cho A Hạnh cô nương chê cười, trong lòng Lãng mỗ bây giờ sâu khổ, nhưng lại không cách nào biểu hiện ra trước mặt người khác, trong lòng của bọn họ chỉ sợ lại càng thêm bất an hơn! Xin thứ cho Lãng mỗ lỗ mãng, cô nương mặc dù tuổi không lớn lắm, lại có ánh mắt của người nhìn thấu nhân tình cho nên Lãng mỗ mới có thể đem nỗi khổ trong lòng bày tỏ ra trước mặt cô nương, nếu như có chỗ vô lễ, kính xin cô nương thứ lỗi."

A Hạnh cười lắc đầu một cái nói: "Ông chủ Lãng không cần khách khí, thật ra thì hôm nay A Hạnh đến tìm ông chủ Lãng là có một chuyện muốn cùng thương lượng!"

Lãng Tử Phong có chút ngoài ý muốn: "Thương lượng với Lãng mỗ?" Ông không nhịn được đưa ánh mắt dò xét: "Không biết cô nương có chuyện gì?"

A Hạnh nhìn chung quanh bốn phía một cái, thấy không có người, liền nhỏ giọng hỏi Lãng Tử Phong: "Ông chủ Lãng nếu như người muốn tiếp tục ở lại chỗ này tiền mướn nhà phải trả bao nhiêu?"

"Trước kia mỗi tháng là 20 lượng bạc, bây giờ muốn tăng giá, mỗi tháng thêm 10 lượng, hơn nữa còn muốn thu trước nửa năm!" Hắn thở dài: "Không đổi gạt cô nương, bây giờ Lãng mỗ đã không còn chút bạc nào."

A Hạnh khẽ mỉm cười nhìn Lãng Tử Phong, cặp mắt sáng ngời, nụ cười hết sức rực rỡ, cho dù là lòng của Lãng Tử Phong phiền muộn như vậy, nhìn thấy nụ cười của nàng cũng không cảm được buồn lòng trong lòng, đồng thời trong lòng cảm thấy, đáng tiếc da hơi đen một chút, bằng không chưa tới mấy năm sẽ khuyếch thành đến nhường nào!

Ông nhìn nàng móc ra một xấp ngân phiếu từ trong lòng ngực, lấy ra ba tờ, sau đó đem số còn dư lại cất vào trong áo, lại đem ba tấm ngân phiếu kia đưa tới trước mặt của hắn, nụ cười chói mắt như ánh mặt trời: "Ông chủ Lãng, đây là ba trăm lượng bạc trắng, người cầm đi đồng tiền mướn nhà đi, còn dư lại thì làm phí dụng cho rạp hát."

Lãng Tử Phong ngạc nhiên nghi ngờ nhận lấy ngân phiếu, nhìn kỹ, đúng là ba tờ ngân phiếu một trăm lượng! Trong lòng hắn cả kinh, liền vội vàng đứng lên, đem ngân phiếu đưa tới trước mặt của A Hạnh, nói: "Ta làm sao có thể nhận ngân phiếu của cô nương, cô nương mau mau thu hồi!"

Ba trăm lượng bạc không phải là con số nhỏ, hơn nữa vừa rồi nhìn thấy A Hạnh cô nương dường như không chỉ có chừng này, gia cảnh của phu xe Lý ông đã có nghe nói, cho dù mấy ngày này đánh xe kiếm một chút tiền, trong nhà cũng không đến nỗi có nhiều bạc như vậy. Chẳng lẽ là con gái đã gả đi Hồ gia của họ? Bọn họ vì mình mà nhờ con gái đã xuất giá mướn tiền sao? Bây giờ nhìn lại cũng chỉ có cách giải thích này, nhưng tại sao không phải Lý Nhuận Phúc tới đưa cho mình mà là nữ nhi A Hạnh?

Lãng Tử Phong một mình kinh doanh một nhà rạp hát nhiều năm như vậy, dĩ nhiên là người có tâm tư tỉ mỉ, nhạy cảm liền cảm giác A Hạnh có vấn đề. Hơn nữa giữa bọn họ không thân không biết, cha con bọn họ tại sao lại lấy ra một khoản tiền lớn như vậy tới giúp mình?

A Hạnh nhìn ra nghi ngờ trong mắt ông cũng không tức giận, hành vi của mình quả thật có chút không đầu không đuôi, cũng không trách ông có điểm nghi ngờ, nàng cười nói: "Ông chủ Lãng trước đừng vội cự tuyệt, cũng không cần nghĩ số tiền kia của A Hạnh từ đâu mà có, những thứ này cũng không phải quan trọng nhất, mà chủ yếu chính là ông chủ Lãng chỉ cần nhận lấy số bạc này, ông và người của rạp hát cũng không nhất định phải sống lênh đênh khổ sở, có thể tiếp tục ở lại chỗ này trọng chấn hưng phong, đồng sơn tái khởi! Ông chủ Lãng, ông tiếp xúc với cha con chúng ta cũng không phải một hai ngày, tất nhiên biết rõ cha con chúng ta không phải đồ gian trá, ta làm như vậy tuyệt đối không có ác ý gì!"

Lăng Tử Phong thấy nàng thật sự có thành ý, một chút nghi ngờ trong lòng cũng tan thành mây khói, chỉ là. . .

"Lăng mỗ làm sao lại có thể nghi ngờ hảo tâm của cô nương! Chỉ là, trụ cột rạp hát của chúng ta cũng đã đi, trong thời gian ngắn ta cũng không thể nào bồi dưỡng ra một người như Phương Mặc Trúc, chống đỡ rạp hát này. Thời gian dài sẽ khó khăn, chẳng lẽ đến lúc đóng tiền thuê còn để cô nương khăng khải mở hầu bao sao? Người như Lăng mỗ cho dù da mặt có dày hơn đi nữa cũng không làm được chuyện như thế!"

A Hạnh đứng lên cầm ngân phiếu vòng qua bàn đã đi tới bên cạnh Lăng Tử Phong, sau đó cầm ngân phiếu nhét vào trong tay ông, khẽ mỉm cười nói: "Ông chủ Lăng, người sai rồi, số tiền kia cũng không phải là ta khăng khải mở hầu bao, mà là ta đầu tư!"

Lăng Tử Phong ngạc nhiên: "Đầu tư?"

A Hạnh cười gật đầu: "Ông chủ Lăng, ta bỏ tiền, người bỏ sức, kiếm được tiền chúng ta chia đều!" Nàng đưa hai tay làm động tác chia đều hai bên.

Mặc dù Lăng Tử Phong cảm thấy tiểu cô nương này trước mắt động tác rất khả ái nhưng mà nàng nói thế nào nghe vào vẫn giống như là đang chọc ghẹo ông. Ông không nhìn được cười khổ: "A Hạnh cô nương, đừng có chọc cười ta, tình hình rạp hát bây giờ kiếm tiền như vậy! Không có trụ cột thì diễn làm sao! Bạc của người kiếm cũng không dễ, cho ta chỉ là uống phí mà thôi, vẫn nên thu trở về đi thôi!" Vừa nói liền muốn đem ngân phiếu cầm trong tay trả về cho A Hạnh

A Hạnh lui về phía sau hai bước, cặp mắt trong suốt dưới ánh mặt trời lấp lánh rực rỡ.

Nàng cười khê: "Ông chủ Lăng, ai nói không biết về hí kịch thì không thể diễn? Có một loại biểu diễn, cho dù là hoàn toàn không biết chút gì về hí kịch vẫn có thể lên đài được, từ đó cũng có thể làm cho mọi người xem vui vẻ!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Diễn kịch

Lăng Tử Phong há miệng thật lâu cũng không khép lại. Ngay sau đó bật cười: "A Hạnh cô nương, người nói gì? Không cần biết hát hí kịch? Có loại hát này sao!" Nói gì vậy! Vừa nghe thì biết đối phương đối với hí khúc hoàn toàn không biết chút gì.

Hí khúc bao gồm hát - đọc - diễn - gõ, hát đứng vị trí đầu tiên, không thể hát vậy còn gọi là hí khúc sao? Giọng cũng không dùng . . . Vậy lên đài như thế nào? Thực sự là không có tư cách trở thành đào hát!

Lăng Tử Phong bỗng nóng giận. Mặc dù hắn rất cảm kích hảo ý của A Hạnh nhưng đối với hành động ăn nói hàm hồ của nàng bây giờ không có hứng thú. Nếu như đổi lại là người khác hắn đã sớm phát tay áo bỏ đi nhưng bởi A Hạnh là một lòng muốn trợ giúp hắn cho nên hắn mới nhìn được xung động này.

Phản ứng của Lăng Tử Phong hoàn toàn nằm trong dự liệu của A Hạnh, đối với một người có thâm niên trong nghề lâu năm như Lăng Tử Phong muốn thuyết phục hắn đừng "hát" hí khúc đúng là không phải chuyện đơn giản.

"Ông chủ Lăng, ông ngừng lại xem bồi dưỡng một đào hát tốn bao nhiêu thời gian và công sức thậm chí là cả tiền bạc cho nên tiền công của một đào hát mới có thể cao như vậy, tiền công trước đây của Phương Mặc Trúc là bao nhiêu đây?"

Lăng Tử Phong nhần nhin nói: "Tiền công của hắn gần bằng một phần ba tiền chi của cả rạp hát!"

A Hạnh vỗ tay một cái: "Đúng vậy cho nên giá xem hát của rạp hát các người mới có thể cao như vậy, nhưng nếu như tiết kiệm được một phần ba này không phải người có thể thu người xem ít bạc một chút, giá tiền xem hí kịch giảm xuống, người xem không phải lời được hơn nhiều sao?"

Lăng Tử Phong có chút tức giận: "A Hạnh cô nương, dù người tiết kiệm được một phần ba này nhưng người xem cũng sẽ không tới!" Ông thế mà vẫn còn ở nơi này tranh luận với một tiểu cô nương vẫn đề vô nghĩa như vậy!

A Hạnh lắc đầu một cái, vẻ mặt dần dần nghiêm túc: "Khán giả đến xem hí kịch chỉ là một loại tiêu khiển, cũng chỉ là muốn giải trí giải tỏa tinh thần, chỉ cần chúng ta cho bọn họ vừa lòng, để cho bọn họ hưởng thụ cảm giác thoải mái, bọn họ càng nguyện ý móc bạc ra."

Những lời này nghe hình như rất có lý, Lăng Tử Phong thu hồi lại sự khó chịu trong lòng, ông cúi đầu nhìn về phía gương mặt ngăm đen trước mắt, tiểu cô nương ăn mặc quần áo của con trai: "Người nói không cần hát hí kịch rốt cuộc là có ý gì?"

"Ông chủ Lăng, có một loại hát không cần hát xướng chính là một số người trên ở trên bục, mỗi người phân diễn một vai trò, dùng cách thức kể chuyện xưa biểu hiện ra thành hành động. Không cần hát xướng, có thể tiết kiệm chi phí mời danh giá, không cần mặc những thứ hoa lá xanh đỏ đắt tiền kia có thể tiết kiệm không ít chi phí làm trang phục cho nhân vật, cũng không cần hóa trang son phấn nồng đậm như vậy, có thể tiết kiệm không ít chi phí phấn son. Ông chủ Lăng, ông ngừng lại xem, tiết kiệm được bao nhiêu bạc!"

Về mặt Lăng Từ Phong ngưng trọng, ông làm ra dấu tay mời A Hạnh ngồi xuống, sau đó ngồi xuống đối diện nàng.

"Có thể loại kịch này sao, sẽ có người xem sao?" Hấn nghi ngờ hỏi.

"Nói thẳng ra thì hát hí khúc cũng rất nhiều người nghe không hiểu gì! Nhưng cũng có một số kẻ học đòi văn vẻ tới góp vui." Kiếp trước những thứ kinh kịch kia nếu như trên ti vi không đề chữ phụ đề nàng thật đúng là nghe không hiểu những người đó hát cái gì.

"Nhưng loại kịch này rất thông tục dễ hiểu, nguồn gốc của hí kịch vốn là đối thoại, cũng giống như giống sinh hoạt hằng ngày của chúng ta, đơn giản dễ tiếp cận, có thể để cho mọi người xem đều hiểu được câu chuyện, làm cho bọn họ có cảm giác giống như đang trải qua một câu chuyện xưa, hơn nữa lại dễ dàng để cho bọn họ sinh cảm giác đồng cảm, người và kịch cùng vui cùng buồn, tác dụng cảm xúc rất mạnh. Ông chủ Lăng, ông nghĩ lại xem, người xem đều đặt cảm xúc vào vở diễn, bọn họ còn không nguyện ý móc bạc ra sao?" Giống như điện ảnh trên ti vi kiếp trước, nó đã trở thành một phần quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống!

A Hạnh nhìn Lăng Từ Phong cười như không cười, cặp mắt giống như hai viên hắc chiểu lấp lánh.

Trong mắt Lăng Từ Phong cũng càng ngày càng sáng, khoe miệng dần dần lộ ra nụ cười.

Ai cũng không muốn đối mặt thất bại, ông cũng không muốn mang theo người bên cạnh đi khắp nơi, không có chỗ ở cố định. Cuộc sống phiêu bạt tha hương tứ xứ không nằm trong dự tính ban đầu của ông, nếu quả thật có một cơ hội ông sẽ bắt chấp tất cả nắm lấy.

Kịch như lời A Hạnh nói không cần hát xướng, dựa trên lời nàng nói càng ngày càng rõ ràng sáng tỏ, càng ngày càng cảm thấy chuyện này có thể thực hiện được.

A Hạnh nói tiếp: "Quan trọng hơn chính là sau này chúng ta không cần lo lắng bị cướp mất đào hát, cho dù bị cướp, chúng ta rất nhanh cũng có thể bồi dưỡng được người thay thế. Hơn nữa đối với việc diễn kịch không cần yêu cầu hát xướng, như vậy tìm đào hát thích hợp dễ dàng hơn nhiều."

Lăng Từ Phong gật đầu liên tục, nhìn trong mắt của nàng không khỏi lộ ra cảm giác khâm phục.

Giọng của A Hạnh dần dần lộ tia hưng phấn: "Chuyện đáng nói hơn là ông chủ Lăng, sau này khán giả của chúng ta không chỉ là những người có tiền kia, không chỉ là những kẻ học làm sang kia, chúng ta có thể mở rộng đối tượng xem kịch, tất cả những người nhà nghèo cũng có thể đến rạp hát của chúng ta!"

Lăng Từ Phong không khỏi ngẩng đầu lên: "Người nghèo khó, bọn họ sẽ cam lòng đến xem hát sao?"

A Hạnh khẽ mỉm cười, nói: "Ông chủ Lăng, ta tuyệt đối không phải chỉ biết nói suông, hai ngày nay ta cố ý điều tra một ít, người biết người trong quán trà nghe kể chuyện ít nhất phải tốn bao nhiêu tiền không? Khoảng 15 văn tiền, 10 văn tiền là tiền trà nước, 5 văn tiền dùng để khen thưởng tiền sinh kể chuyện, nếu như ăn uống nhăm nhì một chút cũng sẽ hơn 20 văn tiền. Nếu như rạp hát chúng ta chỉ lấy 20 30 văn tiền một chỗ ngồi. . ." Nàng dừng một chút sau đó tăng thêm giọng nói, từng chữ từng chữ rõ ràng: "Ta dám cam đoan, tất cả các tiểu hộ trong Tấn thành một tháng đều đến thăm rạp hát của chúng ta mấy lần! Lăng ông chủ, người nghĩ xem, điều đó có ý nghĩa gì!"

Lăng Từ Phong nhíu mày một cái: "Nhưng hai ba mươi văn tiền không phải hơi ít sao?" Kiếm tiền sao? Trước kia bọn họ tới xem hát ở rạp hát ít nhất phải mấy quan tiền!

"Ông chủ Lăng, không ít đâu! Đầu tiên giảm bớt chi phí, hơn nữa rạp hát có thể tăng thêm chỗ ngồi, như vậy có thể đồng thời chứa nhiều khách nhân hơn. Ngoài ra chúng ta có thể mở hai suất diễn một ngày, ông chủ Lăng, người có thể tính toán xem như thế thu vào bao nhiêu bạc."

Trong lòng Lăng Từ Phong tính toán sơ lược chỉ chớp lát trên mặt liền lộ ra lộ vẻ kinh ngạc: "Thu nhập sẽ không thấp hơn so với trước đây!"

A Hạnh cười khanh khách: "Có thể giảm chi phí trong rạp đi một phần ba! Hơn nữa sau này, người không cần lo lắng có người cướp đi danh giá bởi vì rạp hát không còn cần hát chính làm trọng tâm! Người có thể tiếp tục xây dựng cuộc sống mà người muốn! Không có ai có thể lại dùng loại thủ đoạn này tới bức bách người!"

Trên mặt Lăng Từ Phong dần dần lộ ra vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, ông đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút, sau đó đi tới bên cạnh A Hạnh, nhìn rồi nàng cúi thật sâu: "Cô nương có thể nghĩ ra biện pháp tuyệt diệu như vậy, giúp Lăng mỗ vượt qua khó khăn. Đại ân đại đức của cô nương, Lăng mỗ không có gì để báo đáp! Lăng mỗ nào có mặt mũi mà chia đều ích lợi cùng cô nương, sau này rạp hát Thỉnh Tùng chính là của cô nương, Lăng mỗ nguyện làm quản sự* cho cô nương!"

Edit: Quản sự: quản lý

A Hạnh liền vội vàng tiến lên đỡ Lăng Từ Phong dậy nói: "Ông chủ Lăng không cần phải như vậy, rạp hát Thỉnh Tùng chính là xương máu của ông chủ Lăng, sao ta có thể lấy làm của riêng, hơn nữa ta chỉ mở miệng mà thôi, quan trọng nhất là thực hiện còn phải dựa vào ông chủ Lăng đây, cho nên ích lợi nửa phần là công bằng hợp lý nhất! Ông chủ Lăng người cũng không cần kiên trì!"

Lăng Tử Phong thấy nàng nói lời chân thật, ngược lại cũng không kiên trì chuyện này nữa.

"Lần đầu tiên Lăng mỗ thấy cô nương cũng biết cô nương tuyệt đối không phải người bình thường, bây giờ nhìn lại, cô nương thực sự là thông tuệ hơn người, nghĩ ra cách tuyệt diệu như vậy không nói, hành xử mọi chuyện lại có trước có sau, thật sự là làm cho người ta kính nể."

Được ông tán dương như vậy, A Hạnh có chút ngượng ngùng, lòng nàng biết rõ, những thứ biện pháp tuyệt diệu kia, chỉ là dựa theo hình thức điện ảnh trên ti vi ở kiếp trước mà áp dụng mà thôi. . . Nàng cúi đầu, nhắm mắt khiêm nhường.

Cuối cùng, Lăng Tử Phong hỏi nàng: "Loại kịch này không cần hát xướng, vậy nên gọi là gì?"

Con người A Hạnh chuyển một cái nói: "Diễn kịch, gọi là diễn kịch đi!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Bệnh nhân

Chuyện này A Hạnh cũng không có ý định giấu giếm phụ thân. Bởi vì đoạn thời gian sắp tới chắc nàng phải dành chút thời gian ở rạp hát, tính toán qua mặt phụ thân là không được. Nhưng nàng cũng không nói với ông về chuyện hợp tác giữa nàng và Lăng Tử Phong, thứ nhất vấn đề bạc khó mà nói được, thứ hai dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết phụ thân làm sao có thể đồng ý cho nàng đi ra ngoài làm ăn? Hơn nữa còn là địa vị thấp như đào hát! Cũng không phải là nói Lý Nhuận Phúc xem thường đào hát chỉ là cái nhìn của người đòi đều như vậy, vì sau này con gái có thể gả cho một người tốt, Lý Nhuận Phúc không thể không để ý đến thanh danh của con gái.

Cho nên xế chiều hôm đó, khi A Hạnh nói chuyện này với phụ thân chỉ nói là nàng đã nghĩ ra một biện pháp tốt có thể giúp được rạp hát, cũng không có nói ra chuyện hợp tác với Lăng Tử Phong.

Có thể đến giúp ông chủ Lăng, người thành thật nhiệt tình như Lý Nhuận Phúc dĩ nhiên là đồng ý, đối với việc A Hạnh thật sự có thể nghĩ ra biện pháp giúp rạp hát, lúc đầu Lý Nhuận Phúc vẫn còn có chút ngạc nhiên, nhưng cũng rất nhanh thì bình thường trở lại thậm chí còn rất hả hê vì con gái còn thông minh hơn so với tưởng tượng của ông! Một chút cũng không hoài nghi biện pháp này của A Hạnh có hữu dụng hay không, ông thấy con gái nếu như nói có biện pháp thì nhất định là biện pháp có thể thực hiện được, giống như khi nàng nghĩ đến chuyện chạy xe trên một con đường cố định!

Mà A Hạnh và Lăng Tử Phong sau khi thỏa thuận xong cũng yêu cầu hấn đừng nói với bất kỳ người nào chuyện hợp tác, đặc biệt là phụ thân. Lăng Tử Phong rất sáng khoái đáp ứng nếu như chuyện này thành công vậy nàng chính là đại ân nhân của rạp hát, ân nhân yêu cầu chuyện nhỏ như vậy ông đương nhiên không thể nào cự tuyệt! Hơn nữa ông cũng hiểu nếu để cho mọi người biết A Hạnh trở thành chủ rạp hát, ngày đêm ở gần các đào hát thì đối với thanh danh một cô nương chưa gả như nàng không phải là một chuyện tốt, ông rất thông cảm cho sự khó xử của nàng.

Nhưng Lăng Tử Phong không biết là A Hạnh cũng không quan tâm người khác nhìn nàng thế nào, cũng không quan tâm mình có thể gả đi hay không. Chỉ là mọi cô nương lớn như vậy đều là ở nhà học quản lý gia đình, nữ công, đợi chờ, chưa bao giờ có cô nương nào ra ngoài làm ăn kiếm tiền, chỉ cần gia cảnh không phải quá mức nghèo khổ người trong nhà cũng sẽ không để cho nữ nhi trong nhà ra ngoài. A Hạnh không muốn mình trở thành người quá đặc trong mắt người đời, nàng còn chưa có đủ năng lực tự bảo vệ mình, nàng không muốn bởi vì bản thân mình quá đặc biệt mà dẫn tới phiền toái không cần thiết cho bản thân và người nhà. Cho nên nhất định phải khiêm tốn một chút.

Vẫn là câu nói kia, chỉ cần có bạc là được rồi!

Đến ngày lễ bái Quan Âm cho nên việc làm ăn kiếm khách đặc biệt tốt, hơn mãi cho đến tối, màn đêm buông xuống trên đường không còn ai hai cha con mới trở về.

Xe ngựa trên đường về nhà, ánh trăng nhàn nhạt soi rọi con đường phía trước, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe được một hai tiếng chó sủa hay trẻ con khóc, còn có âm thanh liên tục không ngừng chính là tiếng vó ngựa.

A Hạnh ngồi ở bên cạnh phụ thân, nhìn nhà cửa hai bên đường đóng chặt, nơi cửa sổ có chút ánh sáng đèn dầu, gió đêm thổi tới từng trận trên người nàng, cảm giác hơi lạnh lạnh. Nàng không kiềm được hắt hơi một cái, Lý Nhuận Phúc bên cạnh vội quan tâm hỏi: "A Hạnh, có phải lạnh hay không? Hay là con vào trong xe ngồi đi, trong xe không có gió thổi vào sẽ đỡ hơn một chút."

A Hạnh cũng không muốn ngã bệnh, nàng gật đầu, nói: "Cha, vậy còn người? Người có lạnh hay không?"

Lý Nhuận Phúc dừng xe ngựa lại sau đó quay đầu lại cười nói với con gái: "Cha cũng không sao, thân thể cha con đã được tập luyện, một chút gió như vậy thì tính là gì!"

A Hạnh biết thân thể phụ thân rắn chắc cho nên cũng không phải quá lo lắng.

Nàng xuống xe ngựa, đi tới buồng xe phía sau mở cửa xe ngồi lên, còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe được một âm thanh kỳ quái, nàng lắng tai nghe, có chút giống như. . . có chút giống như tiếng quần áo bị xé, hơi nhỏ một chút nhưng vì là ban đêm đường phố vô cùng yên tĩnh những thanh âm này vẫn lọt

vào tai A Hạnh.

Trong lúc A Hạnh còn đang phân tích xem đây là loại âm thanh gì thì ở cửa xe ngựa đột nhiên bị một cái gì đó đập mạnh vào, thân xe chấn động một cái, A Hạnh thiếu chút nữa cũng bị té xuống, nằng vội vịn vào một bên mới giữ vững được thân thể.

Chuyện gì xảy ra vậy? Trong lòng A Hạnh kinh nghi tự hỏi.

Lý Nhuận Phúc ở phía trước cũng cảm giác được chấn động lần này, lớn tiếng hỏi A Hạnh: "A Hạnh, đã xảy ra chuyện gì sao? Con có sao không?"

A Hạnh ổn định tinh thần lại trả lời: "Cha! Con không có sao."

"Con ở yên đó, để ta xuống xe xem một chút!"

A Hạnh có chút không yên lòng: "Cha, hay là chúng ta đi mau đi!" Ở nơi này yên tĩnh vắng lặng như vậy đột nhiên xảy ra chuyện này làm cho người ta sợ hết hồn hết vía, các loại ý nghĩ kinh khủng đột nhiên nổi lên trong lòng nằng làm cho cả người nằng rợn tóc gáy, vẫn nên sớm rời đi thì tốt hơn.

Nhưng Lý Nhuận Phúc lại lo lắng xe ngựa có bị hư hại gì không, vội vã xuống kiểm tra. Ông xuống xe đi tới bên cạnh xe ngựa, thấy tình cảnh trước mắt không nhìn được hết lên một tiếng: "A!"

A Hạnh ở trong xe nghe được tiếng kêu của phụ thân tưởng là đã xảy ra chuyện gì cũng không sợ hãi gì nữa vội mở cửa xe đi xuống.

Vừa mở cửa A Hạnh liền bị một màn trước mắt làm cho hoảng sợ!

Cạnh bánh sau của xe có một người nam tử mặc đồ trắng nghiêng người dựa vào, da trắng như tuyết, tóc màu nâu nhạt, đặc điểm rõ ràng như vậy A Hạnh liếc mắt một cái liền nhận ra hắn là ai, người này chính là Tam công tử của Tần vương phủ!

Nhưng làm cho A Hạnh ngạc nhiên không phải thân phận của hắn mà là rõ ràng Tam công tử đang bị thương! Hai mắt của hắn cực đỏ lại sưng nhắm thật chặt, chỗ cánh tay dường như còn có vết thương, mặc dù cánh tay còn lại đã giữ chặt nhưng máu vẫn men theo các ngón tay ngọc chảy xuống, trên y phục màu trắng thấm máu trở thành màu đỏ thẫm làm lòng người run rẩy!

Hắn tựa vào thân xe, trên mặt không có chút huyết sắc nào, hơi thở suy yếu, nghe được giọng nói, trên mặt lộ vẻ đề phòng, từ từ đứng thẳng người lên, hai chân hơi giãn ra, trạng thái đề phòng.

"Các người là ai?" Mặc dù hắn không nhìn thấy, nhưng nghe âm thanh cũng biết không chỉ một người nhưng dường như không có địch ý bằng không đã sớm ra tay, nhưng lòng người không thể không phòng cho nên hắn vẫn phải cẩn thận.

Lý Nhuận Phúc lên tiếng trước, ông sợ làm con gái kinh sợ, đi tới bên cạnh đem nằng bảo vệ ở phía sau: "Công tử, chúng ta là phu xe, không có ác ý, chúng ta chỉ là đi ngang qua nơi này nghe được động tĩnh mới dừng lại xem một chút, chúng ta lập tức đi ngay." Lý Nhuận Phúc thấy hắn là người Hồ, hơn nữa nhìn tư thế đó cũng biết đối phương là người tập võ, nói không chừng là bị giang hồ truy đuổi, ông không muốn dính vào chuyện này, biện pháp tốt nhất chính là cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng thấy hắn bị thương lại không đành lòng, mềm giọng hỏi: "Công tử, thương thế của người không nhẹ, tốt nhất là sớm đi tìm đại phu chữa trị." Mặc dù đáy lòng ông cũng biết có một số loại phiền toái người như mình không nên dính vào.

A Hạnh sau lưng Lý Nhuận Phúc nhìn Tam công tử, nghĩ thầm, là ai dám đánh Tam công tử bị thương thành ra bộ dạng này, nhưng nằng cũng không có ý đi trêu chọc hắn, những chuyện của kẻ quyền quý này cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, nếu như mình hảo tâm đi cứu hắn ngộ nhờ hắn phản phúc giết người diệt khẩu chẳng phải là rất oan uổng sao? Tần vương phủ có thầy thuốc được quý, hắn tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, không cần mình phải nhiều chuyện.

Cho nên đối với quyết định của phụ thân, A Hạnh rất đồng tình.

Hai cha con từ từ lui về phía sau đến vị trí lái xe ngựa, vừa lên xe chuẩn bị rời đi.

Nhưng mới vừa đi được hai bước Tam công tử kia lại theo phía sau, cánh tay không bị thương quơ loạn phía trước, vô ý đụng phải tay của A Hạnh, trong lòng Tam công tử vui mừng giống như khi người sắp chết đuối bắt được khúc gỗ nổi, nắm thật chặt cánh tay của A Hạnh, cũng không chịu buông ra.

"Chờ một chút, xin chờ một chút." Hắn vội vàng nói.

Cánh tay A Hạnh đột nhiên bị bắt lại, sợ hãi kêu lên một tiếng. Nằng liền tiếp vũng mấy cái nhưng cũng nhưng không cách nào hất cánh tay kia ra được, nếu như đối lại là bình thường nằng đã sớm vật hắn qua vai văng xuống đất nhưng hôm nay trên người hắn có thương tích, lại là hoàng thân quốc thích, nằng sợ hất hắn như vậy sẽ xảy ra chuyện gì, nằng chắc chắn sẽ gặp phiền toái!

Cái tay kia dính đầy máu nắm chặt cổ tay của nằng, ngón tay lạnh như băng, máu tươi dính vào da của nằng, trơn trượt nhờn mịn, dường như còn có thể ngửi được mùi tanh của máu, A Hạnh không thoát được trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

"Công tử, người buông tay ra, nam nữ thụ thụ bất thân, người nắm tay con gái ta làm gì?" Lý Nhuận Phúc nhanh chóng tiến tới vội vàng tách tay của hắn ra nhưng không biết sao tay của Tam công tử giống như gọng sắt, bị Lý Nhuận Phúc lôi kéo thế nào cũng không buông tay.

Lý Nhuận Phúc mặc dù là đã trải qua chiến trường, là người có sức lực nhưng dù sao cũng thiếu một cánh tay, thêm nữa Tam công tử lại là người tập võ, trên tay hấn dùng sức như vậy, Lý Nhuận Phúc dù sử dụng toàn bộ sức lực cũng không có cách nào khiến cho đối phương buông tay.

Năm lần bảy lượt, một thân Lý Nhuận Phúc đã thấm mồ hôi.

Ông nhìn Tam công tử, bất đắc dĩ nói: "Công tử, người muốn thế nào?"

Tam công tử nhẹ giọng nói: "Các người tìm một chỗ để cho ta chữa thương!"

A Hạnh vẫn luôn yên lặng đột nhiên mở miệng, nâng nhìn Tam công tử lạnh lùng nói: "Tam công tử, chúng ta có thể đưa người đến Tấn vương phủ."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thảm Nguyên Phong

Trên con đường vắng lặng, dưới ánh trăng nhàn nhạt mà cảnh vật xung quanh như được khoác lên một màu trắng bạc. Gió đêm càng ngày càng lạnh thổi vào da thịt trên người làm cho người ta hơi run mình.

Lý Nhuận Phúc nghe được con gái nói như thế, kinh ngạc hỏi: "Con biết hấn?" Người Hồ ở Tấn thành cũng không chỉ một mình Tam công tử, nơi này là bến cảng của thành nên có rất nhiều người Hồ làm ăn, mặc dù Lý Nhuận Phúc cũng đã nghe nói qua Tấn vương có một Tam công tử mang dòng máu của người Hồ nhưng cũng không ngờ người bị thương trước mắt là Tam công tử.

Thảm Nguyên Phong bị A Hạnh đột nhiên gọi ra thân phận như vậy cũng không kinh ngạc, nắm cổ tay A Hạnh càng không có nửa điểm lo lắng.

Hắn giống như là thờ phào nhẹ nhõm "Nếu người biết ta là ai vậy thì càng tốt vậy nhanh lên một chút, đưa ta đến một chỗ an toàn chữa thương! Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này, rất nhanh sẽ có người đuổi theo tới!"

Nói xong lập tức kéo A Hạnh lên xe, vừa rồi khi A Hạnh xuống xe hấn cũng đã nghe ra vị trí cửa xe cho nên sờ một cái đã tìm được, chỉ là nhất thời không tìm được nơi mở cửa xe.

Mặt hấn chuyển hướng sang A Hạnh, giọng nói có chút vội vàng: "Nhanh lên một chút! Ta cũng không phải là đang đùa giỡn với các người, ta cũng là vì muốn tốt cho các người, những người đó lòng dạ độc ác nói không chừng ngay cả các người cũng khó có cơ hội thoát khỏi! Chỉ cần các người đến giúp, ta nhất định sẽ không bạc đãi các người!" Vừa nói lại hướng sang Lý Nhuận Phúc: "Phu xe, nhanh lên một chút lái xe rời đi!" Giọng nói kia giống như đang phân phó nô tài ở nhà mình. Sau đó lại nói với A Hạnh: "Người đỡ ta lên xe trước!"

A Hạnh có chút nổi nóng, cũng có người da mặt dày như thế sao? Tốt cho bọn họ? Nếu như không phải hấn kéo nàng, bọn họ không phải đã sớm rời đi rồi sao?

Phía xa xa trong bóng tối loáng thoáng truyền tới một ít giọng nói hỗn loạn. Mặt Tam công tử liền biến sắc, trầm giọng nói: "Không xong, bọn họ đuổi theo tới rồi, mau lên xe!"

Sắc mặt của A Hạnh có chút trắng bệch, nàng không ngờ loại đuổi giết hay xem trên tivi cũng có một ngày xảy ra trước mắt của mình. Mà Lý Nhuận Phúc dù sao cũng là người từng trải trên chiến trường cho nên tương đối trấn tĩnh, hấn quyết định thật nhanh, nói với A Hạnh còn đang sợ run: "A Hạnh, lên xe! Chúng ta rời khỏi nơi này trước!"

A Hạnh vội mở cửa xe, Thảm Nguyên Phong nghe được, hấn buông tay của A Hạnh ra, phốc một cái nhanh chóng nhảy lên, A Hạnh xoa xoa chỗ tay đau nhức, cũng bước lên xe.

Lý Nhuận Phúc thúc ngựa thật nhanh, con ngựa bị đau nhanh chóng chạy đi. Xe ngựa rất nhanh liền biến mất ở nơi cuối đường.

Trong toàn bộ quá trình, Thảm Nguyên Phong luôn tập trung lắng tai nghe mãi cho đến khi nghe không còn âm thanh gì phía sau mới thờ phào nhẹ nhõm. Tinh thần mới buông lỏng xuống, con đau nơi cặp mắt và chỗ cánh tay bị thương đột nhiên xông tới, đặc biệt là đôi mắt bị đối thủ đánh lên ném vào chút bụi vôi, mặc dù hấn kịp thời tránh qua, bay vào mắt không nhiều nhưng thứ bụi đó chỉ cần một chút kết hợp với nước mắt thì rất đau rất. Phải nhanh chóng tìm nơi an toàn chữa thương bằng không đôi mắt này còn không biết có giữ được không nữa!

Hấn cắn răng nhịn đau hướng A Hạnh bên cạnh nói: "Bây giờ các người dẫn ta đi đến một chỗ an toàn, chờ sau khi thương thế của ta lành, ta nhất định sẽ trọng lễ hậu tạ các người!" Mặc dù trong miệng hấn nói là trọng lễ hậu tạ nhưng giọng nói lại lộ vẻ kiêu ngạo dường như đối với việc yêu cầu bọn họ làm là chuyện đương nhiên!

A Hạnh cắn răng nghiêng lợi đem lời nói vừa rồi lặp lại một lần: "Chúng ta có thể đưa người đến Tấn vương phủ!" Đùa sao, chờ hấn chữa xong phải mất bao lâu? Nghe khẩu khí của hấn dường như trước khi thương thế hấn khỏi thì bọn họ đừng hòng thoát thân. Tại sao phải bọn họ phải xoay vào bên trong

chuyện này, ai biết được chuyện này sẽ mang đến bao nhiêu phiền toái cho họ? Mang hấn đến Tấn vương phủ là được rồi!

Thẩm Nguyên Phong không chút suy nghĩ chỉ lắc đầu: "Không được, bộ dạng ta thế này không thể trở về phủ!" Bị phụ thân hấn thấy được chẳng qua là trách mắng một trận nhưng bị mẫu thân hấn thấy được chỉ sợ mẫu thân mành mai yếu ớt của hấn sẽ lại hô to gọi nhỏ, lấy nước mắt rửa mặt, cái loại tấn công bằng nước mắt đó hấn không chịu nổi! Vẫn là chờ vết thương khỏi rồi trở về, dù sao mất tích một thời gian đối với hấn mà nói là chuyện thường xảy ra, cha mẹ hấn cũng đã thành thói quen, mặc dù mẫu thân sẽ tức giận nhưng còn hơn là thương tâm.

"Vậy chúng ta đưa người đến y quán." A Hạnh lập tức nói lên một đề nghị khác.

Thẩm Nguyên Phong nghĩ thầm, y quán nhiều người phức tạp, đáng người mình lại đặc thù rõ ràng, ngay cả cô nương đối diện cũng có thể nhận ra mình, những người khác sao lại có thể không nhìn ra? Người ở đó một khi nhận ra mình nhất định không dám giấu giếm không báo, rất nhanh sẽ báo lên phụ thân hấn, cuối cùng không phải vẫn phải ngoan ngoãn trở về phủ sao?

Thẩm Nguyên Phong kiên quyết lắc đầu một cái.

Thật đúng là lại ý vào bọn họ nữa sao? A Hạnh tức giận vô cùng, nằng nết xuống lửa giận trong lòng, trầm giọng nói: "Tam công tử, vết thương của người không thể không tìm đại phu! Chúng ta không giúp được người!"

Lý Nhuận Phúc ngoài xe vì quan tâm con gái cho nên luôn chú ý lắng nghe động tĩnh trong xe ngựa, hấn nghe được con gái hết lần này đến lần khác nhắc tới Tấn vương phủ, kết hợp với dáng ngoài người kia đặc thù như vậy đã mơ hồ đoán được người này chính là Tam công tử có mang dòng máu của người Hồ kia. Hấn nghe con gái mấy lần cự tuyệt đề nghị Tam công tử, không khỏi thầm sốt ruột: "A Hạnh làm sao có thể cự tuyệt yêu cầu của Tam công tử đây? Hấn là con trai của Vương gia! Hấn muốn đối phó bọn họ là chuyện vô cùng dễ dàng a!"

Thẩm Nguyên Phong bên trong cũng nghe ra A Hạnh không muốn giúp hấn, điều này làm cho hấn rất kinh ngạc, biết rõ hấn là con trai của Vương gia mà còn không lập tức tới nịnh bợ tặng bốc hấn, phải biết ở nơi này là đất của Tấn vương, có thể nói phụ thân chính là vua của nơi này, mặc dù hấn chỉ là con trai thứ nhưng cũng là con trai, nịnh bợ giúp đỡ hấn đối với bọn họ không có chỗ nào là không tốt!

Nhưng hấn không biết kiếp trước A Hạnh xem qua rất nhiều sách tranh vì tranh ngôi vị hoàng đế, tranh vị trí thế tử mà cha con, huynh đệ chém giết lẫn nhau. Lúc thấy hấn cả người bị thương thì tự nhiên nghĩ đến phương diện kia, sau đó thấy hấn không chịu trở về phủ thì càng thêm chứng thực suy nghĩ trong lòng, loại chuyện này bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, nằng như thế nào cũng không muốn bị cuốn vào.

Rất lâu sau này khi nàng và Thẩm Nguyên Phong đã thân quen, sau khi nàng biết lý do hấn bị thương không khỏi liếc mắt, sau đó trong lòng oán thầm, huynh đệ tranh giành? Phụ tử tương tàn? Nàng thật sự là quá đề cao hấn,.....

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cao thủ?

Lý Nhuận Phúc đánh xe ngựa tiến về phía trước nhưng lòng lại luôn đặt ở phía sau buồng xe.

Đột nhiên nghe Tam công tử cười lạnh: "Thế nào, các người không muốn giúp ta sao?"

A Hạnh còn chưa dám trực tiếp cự tuyệt hấn, chỉ uể uải chuyển nói: "Chúng ta đều là dân đen tầm thường không thông hiểu y lý chỉ sợ làm chậm trễ thương thế của công tử!"

"Tự ta sẽ chữa thương cho mình không cần các người chăm sóc!" Thẩm Nguyên Phong lạnh lùng đáp, vết thương đau đớn đã làm cho hấn từ từ mất đi tính nhẫn nại, mất máu quá nhiều cũng làm cho đầu óc của hấn càng ngày càng mơ hồ. Bản tính của hấn cũng là người cao ngạo, nếu như không phải là bởi vì hai mắt không thể nhìn thấy gì, hơn nữa bên ngoài có người đuổi theo thì lúc này hấn đã sớm nhảy xuống xe.

Nhưng bây giờ cũng chỉ có hai cha con này có thể giúp hấn. Bằng không thì phải trở về chịu đòn tấn công bằng nước mắt của mẫu thân.

A Hạnh thở dài, xem ra hôm nay không thể thoát khỏi phiền toái trước mắt này rồi, cho dù nàng cực kỳ không muốn nhưng không có can đảm đem người đường đường là Tam công tử của Tấn vương đuổi xuống xe, tuy nói bây giờ hấn mắt không nhìn thấy gì nhưng nếu như hấn ghi hận trong lòng, hạ quyết tâm phải tìm được bọn họ thì không phải là không thể, điển hình nhất chính là chiếc xe ngựa bốn bánh mà họ đang ngồi, cửa xe đặt ở thân xe chứ không phải phía trước như thông thường.

Thẩm Nguyên Phong thỉnh lực cực kỳ nhạy bén đương nhiên nghe được A Hạnh thở dài, hấn lạnh lùng nói: "Cô nương, nếu người biết thân phận của ta thì nên hiểu giúp ta đối với các người chỉ có chỗ tốt!" Nói xong, hấn tựa đầu tựa vào buồng xe, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

Ánh mắt A Hạnh sáng lên, không sai, trước mắt chính là người này thuộc tầng lớp quyền quý, nếu như dựa vào mượn cơ hội này lôi kéo quan hệ, đối với rập hất mà nói có thể là một chuyện tốt.

Ngoài xe Lý Nhuận Phúc lúc này cũng lên tiếng nói: "A Hạnh, Tam công tử đã yêu cầu thì chúng ta không nên cự tuyệt. Cũng không cần nói gì nữa." Vì Tam công tử này xem ra cũng không tệ, giọng nói vẫn luôn nhỏ nhẹ, nếu đổi lại là nhà quyền quý khác đã trực tiếp ra lệnh, nếu không nghe theo mệnh lệnh sẽ nhận hậu quả cực kỳ xấu, làm gì còn có thể nói nhảm nhiều như vậy!

A Hạnh vâng một tiếng rồi không lên tiếng nữa.

Nàng ngồi ở một bên âm thầm đánh giá hắn, ánh trăng từ cửa sổ xe thỉnh thoảng rơi xuống từng chút chiếu sáng khuôn mặt tái nhợt của hắn. Lúc này nàng mới phát hiện dường như hắn đang cố chịu đựng cơn đau, hai hàng lông mày nhíu thật chặt, tóc trên trán đều bị mồ hôi thấm ướt dính chặt trên gò má. Hai mắt dường như càng sưng đỏ hơn so với trước đó.

"Mắt của người bị làm sao thế?" Trúng độc? Trong đầu A Hạnh không khỏi hiện ra tên các loại độc được độc trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung.

Thẩm Nguyên Phong đang âm thầm điều dưỡng lại hơi thở, hắn có thể cảm giác được đối phương đang dùng ánh mắt tò mò quan sát hắn. Nói thật cái cô nương trước mắt này cũng làm cho hắn cảm thấy tò mò, nghe giọng nói của nàng tuổi chắc không phải là rất lớn, nhưng kể từ hắn xuất hiện đến nay, nàng luôn luôn biểu hiện thái độ bình tĩnh lạnh nhạt như vậy, biết rõ thân phận của hắn, nói chuyện với hắn vẫn đúng mực, không thấy một tia sợ hãi rụt rè nào, loại thần thái ung dung trấn tĩnh này cho dù là những cô nương quyền quý cũng rất hiếm thấy, cái cô nương trước mắt này rốt cuộc là ai?

Nhưng phụ thân là phu xe, thân phận cô gái này nói vậy cũng không phải là cao quý, thật đúng là cô nương kỳ quái.

Nghe được câu hỏi của nàng, Thẩm Nguyên Phong khẽ mỉm cười nói: "Bị người dùng bột vôi đánh lên."

Mặc dù Thẩm Nguyên Phong lớn lên tuấn tú, nhưng trên lý thuyết gương mặt đẹp thế nào đi nữa lại có một đôi mắt sưng đỏ như thế thì khác gì bị phá vỡ, nhưng mà lúc này khi hắn khẽ mỉm cười, đứng dịp dựa vào cửa sổ, ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng lại làm cho người ta cảm thấy cho dù là bộ dáng này, bây giờ cũng thật đẹp mắt.

Nhưng lúc này lực chú ý của A Hạnh cũng không phải nụ cười đẹp mắt của hắn, tinh thần của nàng đều bị một chuyện khác chiếm giữ.

Cái gì? Là bột vôi, cũng chỉ là bột vôi mà không phải độc được?

Trong lòng A Hạnh dâng lên cảm giác không nói rõ, đột nhiên cảm thấy một cao thủ bị bột vôi làm bị thương, xem ra cũng không phải "cao" lắm. . .

A Hạnh bĩu môi.

Lý Nhuận Phúc đánh xe đến nhà. Ông còn có chỗ an toàn nào khác có thể đi chứ, chính là ngôi nhà nhỏ của mình.

Ông đánh xe ngựa vào trong sân rồi xuống xe, cung kính đỡ Tam công tử đi xuống. Thẩm Nguyên Phong kiên trì đến bây giờ đã kiệt sức, lúc xuống xe bước chân có chút yếu ớt. A Hạnh xuống xe đi theo phía sau của bọn họ, nhìn phụ thân đỡ Tam công tử vào gian phòng của mình.

Lý Nhuận Phúc đỡ hắn lên giường sau đó nói: "Nơi này đơn sơ, đành để Tam công tử chịu khổ!"

Một Tam công tử của Tần vương phủ lại kiên quyết muốn nhờ cậy người ta, thì còn có cái gì gọi là khổ. Trong lòng A Hạnh thầm nghĩ.

Thẩm Nguyên Phong nói: "Không sao, thời gian ta ở lại không được bao lâu, ánh mắt tốt một chút ta sẽ đi."

Lý Nhuận Phúc hỏi: "Có cần ta chuẩn bị chút nước cho công tử rửa mắt?"

Thẩm Nguyên Phong còn chưa kịp nói gì, A Hạnh đã vội vàng lên tiếng: "Đừng, bột vôi không thể dùng nước rửa! Không bằng dùng dầu cây thầu tử xem?" Bột vôi nhất định không thể gặp nước, ngộ nhờ làm hồng mắt của Tam công tử, cha con bọn họ sẽ gặp phiền toái lớn! Nên dùng dầu cây. . . Kim đại hiệp (Kim Dung) đã cho quá nhiều tình tiết như vậy trong tiểu thuyết, không biết có phải thật hay không cho nên giọng nói của nàng mới có chút không chắc chắn.

Thẩm Nguyên Phong gật đầu nói: "Không sai, giúp ta mang dầu cây đến đây đi!" Sau đó mặt hướng A Hạnh khẽ mỉm cười: "Cô nương thật đúng là kiến thức rộng rãi!"

"Ta cũng là nghe người khác nói. . ."

Lý Nhuận Phúc bưng dầu cây tới, Thẩm Nguyên Phong rửa mắt, lại lấy ra một cái bình nhỏ từ trong lồng ngực, đang chuẩn bị cởi quần áo để bôi thuốc trị thương ở cánh tay mới nhớ tới trong phòng còn có cô nương, nói: "Ta muốn thoát y bôi thuốc!"

Lý Nhuận Phúc vội kéo A Hạnh đi ra.

Buổi tối hôm đó, Lý Nhuận Phúc trải thảm nằm ở trước cửa phòng của A Hạnh ngủ.

Sáng sớm hôm sau A Hạnh làm xong điểm tâm đưa đến trong phòng của Tam công tử, Tam công tử còn đang ngủ ánh mắt che một tấm vải trắng, trên cánh tay cũng băng bó kỹ.

A Hạnh đặt điểm tâm lên bàn sau đó đi tới trước cửa sổ mới gọi hắn thức dậy. Nhìn dáng vẻ hắn ngủ đến bất tỉnh, không khỏi bĩu môi, vậy mà cũng là là cao thủ? Nếu như nàng là thích khách chỉ sợ hắn đã chết thảm. . .

Sau khi Thẩm Nguyên Phong tỉnh lại thì mờ mịt một hồi sau đó mới nhớ tới bây giờ mình đang ở một chỗ xa lạ chữa thương.

A Hạnh nói với hắn: "Tam công tử, cha con chúng ta phải đi ra ngoài làm việc, ta để chậu nước ở trên bàn, chờ một lúc người có thể rửa mặt, còn có thức ăn cũng ở trên bàn, người tự mình chăm sóc bản thân một chút, trước giờ ngo chúng ta sẽ không trở lại. Nếu không thì để ta nhờ người báo tin đến Tần vương phủ?" Nàng phục vụ cũng coi là chu đáo! Trừ phụ thân, hắn là người duy nhất nàng từng phục vụ qua.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Sân khấu

Thẩm Nguyên Phong ngạc nhiên nói: "Thế nào, các người muốn đi ra ngoài?" Biết rõ hắn bị thương còn không ở trong nhà chiếu cố hắn? Đây là cơ hội lấy lòng tốt biết đường nào. . .

A Hạnh ngẩn người, ngay sau đó hiểu ý tứ của hắn, nàng liếc mắt nhìn hắn, thật đúng là xem nàng như nô tỳ! Nhưng giọng nói vẫn là cực kỳ cung kính: "Tam công tử, bình thường lúc này chúng ta đều đã đi ra ngoài làm việc, nếu như mấy ngày này chúng ta không ra ngoài, hàng xóm xung quanh nhất định sẽ cho là chúng ta đã xảy ra chuyện gì đến lúc đó sẽ kéo đến thăm chúng ta, công tử ở chỗ này chữa thương nhất định sẽ bị người khác phát hiện! Ta vẫn nghĩ giúp công tử thôi!" Giọng nói vô cùng chân thành, làm cho người ta cảm thấy nàng là thật lòng thật dạ nghĩ cho đối phương.

Có thể tình hình thực tế chính là như vậy, Lý Nhuận Phúc cũng không muốn vì phải chăm sóc Tam công tử mà bỏ qua cho việc chính sự là đánh xe kiếm tiền, ông là người hiền lành, dẫn Tam công tử về nhà chỉ là không muốn đắc tội với bậc quyền quý nhưng cũng không muốn vì lấy lòng hắn mà bỏ qua công việc của mình, ông không phải loại người này. Mà A Hạnh vẫn còn vướng mắc chuyện của rạp hát, thương thế của Tam công tử cũng không phải là quá nghiêm trọng, ăn cũng đã chuẩn bị cho hắn rồi, bây giờ không cần thiết phải ở lại phục vụ hắn nữa. Cho nên khi hắn hỏi tới, sợ hắn không vui, mới tạm thời biện ra cái cớ này.

Thẩm Nguyên Phong không thấy được biểu cảm của đối phương, cảm thấy đối phương nói rất có lý, mình quả thật cũng không muốn bị người khác biết ẩn nấp ở nơi này chữa thương, hắn gật đầu, nói: "Ta không muốn để cho người khác biết ta ở chỗ này, cũng không muốn biết ta bị thương. Cho nên, người cũng không cần đến Tần vương phủ nói gì, người cần làm gì thì cứ làm đi."

A Hạnh còn mong có thể giảm bớt một cái phiền phức, vội đáp ứng.

Sau khi A Hạnh rời khỏi, Thẩm Nguyên Phong ngẩng đầu lên, hứng ánh mặt trời rơi thẳng vào mặt hắn, nhũn mảy một cái, còn rất sớm a.

Hắn lại nằm xuống, xoay người, đem chân đắp lên, ngăn cách ánh mặt trời bên ngoài, tiếp tục ngủ, từ đầu đến cuối không định xuống giường.

Bên kia A Hạnh và phụ thân sau một buổi sáng kiếm khách lại đến rạp hát nghỉ ngơi. Sau khi nói một tiếng với phụ thân, A Hạnh trực tiếp đến hậu viện tìm ông chủ Lãng.

Sau khi Phương Mặc Trúc đi, ông chủ Lãng dọn vào ở trong tiểu viện. Lần trước A Hạnh chỉ ở bên ngoài liếc mắt nhìn thì lần này đi vào mới phát hiện sân trước ở nơi đây còn đẹp hơn so với tưởng tượng, trong viện trồng đầy hoa đào, hương thơm xông vào mũi, chính viện trong vườn hoa đào là một căn phòng theo kiến trúc cổ, rường cột sơn đỏ chạm trổ, rất khác biệt.

Ông chủ Lãng đang đứng dưới một cây hoa đào nở rộ, có một chiếc bàn, trà đã pha xong chờ nàng.

A Hạnh cười đi tới, nói: "Ông chủ Lãng thật thoải mái nha!"

Ông chủ Lãng ngẩng đầu lên, khuôn mặt tươi cười, nhìn qua đã thấy tinh thần rất là phấn chấn, lúc này ông so với hôm qua chán nản uể oải như hai người khác nhau, ông cười đáp: "Hôm qua cùng cô nương bàn bạc làm cho Lãng mỡ thấy được hy vọng, tìm lại lòng tin, tất nhiên sẽ thoải mái." Vừa nói vừa chỉ vị trí đối diện.

A Hạnh ngồi xuống, nhìn ông nói: "Ông chủ Lãng, tại sao ông có lòng tin như vậy? Loại kịch này ông còn chưa thử qua, không lo lắng sẽ thất bại sao?"

Lãng Tử Phong cười ha ha một tiếng, nói: "Cho dù là thất bại cũng sẽ tốt hơn so với tình hình hiện tại, hơn nữa cô nương nói rất có lý, chỉ cần có thể làm cho khách nhân thấy vui vẻ mới là quan trọng nhất, về phần có phải hí khúc hay không, có phải đào hát hay không cũng không quan trọng như vậy! Ta cũng cảm thấy loại kịch này rất có khả năng. Muốn sự tại nhân, cố gắng làm hết khả năng thì nhất định sẽ không thất bại!"

A Hạnh lộ ra ánh mắt tán dương, mình chính là muốn thấy loại khí thế này! Nếu như làm chuyện gì cũng lo lắng sợ hãi, đoán đo do dự không phải tác phong làm việc của nàng. Tránh cho lãng phí tinh thần, lãng phí thời gian, lãng phí tiền bạc.

Ông chủ Lãng móc từ trong ngực ra hai tờ giấy thật chỉnh tề, từ từ mở ra đưa tới trước mặt A Hạnh: "Nếu cô nương không tiện lộ diện, Lãng Mỗ cảm thấy vẫn là giấy trắng mực đen lập khế ước đối với cô nương sẽ công bằng hơn. Nội dung khế ước đã viết rõ cô nương là chủ của nửa rạp hát, cô nương xem một chút còn có vấn đề gì không, nếu như không thì dựa theo đó mà lặn dấu tay."

A Hạnh vốn có ý này, mặc dù nàng khâm phục cách làm người của ông chủ Lăng nhưng dù sao cũng không phải người thân, liên quan đến lợi ích của mình đương nhiên không thể qua loa. Bây giờ thấy ngay cả khế ước ông cũng lập xong rồi, có thể thấy được ông đối với chuyện này rất có thành ý, vì vậy về chuyện hợp tác của hai người càng có lòng tin.

Hai bên ấn dấu tay lên khế ước, mỗi người một phần.

A Hạnh đem khế ước cất vào trong ngực, sau đó nói với ông Lăng: "Ông chủ Lăng, bây giờ chúng ta tốt nhất là nên thương lượng chi tiết một chút về loại kịch này."

Đầu tiên là địa điểm.

A Hạnh và ông chủ Lăng đi đến đại sảnh rạp hát. Đại sảnh không coi là nhỏ, liếc mắt đại khái hơn 200 thước vuông, sân khấu hình vuông khoảng mười mấy thước vuông, đối với thời đại không có micro này thì diện tích như thế là tốt nhất.

Dưới đài bày từng cái bàn tròn nhỏ, để cho người xem vừa xem kịch vừa có thể dùng một chút nước trà điểm tâm.

Lăng lão bản chỉ mấy cái bàn tròn trước mặt nói: "Mấy hàng trước mặt mỗi bàn ít nhất phải 5 lượng bạc, mấy hàng phía sau thì ít hơn, cuối cùng nằm ở xa nhất vì nghe không được rõ lắm cho nên một lượng bạc là đủ rồi!"

A Hạnh nhìn một chút nói: "Ta cảm thấy vẫn nên đem những cái bàn tròn toàn bộ dẹp hết thành ghế dài thì tốt hơn, Như vậy có thể thu xếp cho rất nhiều khách nhân!"

Lăng lão bản nói: "Khách nhân muốn uống nước trà, dùng điểm tâm thì phải làm sao bây giờ?"

"Đối tượng của chúng ta hầu hết đều là thường dân gia cảnh bình thường, bọn họ tốn hai ba mươi văn tiền xem kịch cũng sẽ không chịu tiêu tiền nữa để tới uống trà ăn điểm tâm. Giá vé thấp như vậy chúng ta chỉ có thể an bày cho nhiều khách nhân một chút, mới kiếm được tiền!" A Hạnh nhớ tới trước đây ở trong ti vi thấy rạp hát bố cục ngắt quãng, còn nói: "Nhưng chúng ta có thể bố trí một cái bàn con giữa các hàng ghế, chuẩn bị sẵn trà và vài cái mâm là được. Nếu như khách nhân có tiền muốn dùng thì đã có ngay trước mặt. Vẫn theo như trước kia vậy, giá vé đối diện sân khấu là đắt tiền nhất, càng về sau càng rẻ."

Lăng lão bản cười nói: "Bản con? Biện pháp rất hay! Như vậy quả thật tiết kiệm không ít." Quay đầu lại, lại phát hiện A Hạnh đi tới đi lui ở trong đại sảnh, cặp mắt dò xét, con ngươi không ngừng đảo. Lăng Tử Phong ở sau lưng nàng, nhìn bộ dạng nàng trầm tư thì biết nàng lại có ý tưởng gì. Hắn yên lặng không lên tiếng sợ mình sẽ quấy rầy đến nàng. Nhưng trong lòng đang cảm thán: "Trong đầu của tiểu cô nương này rốt cuộc có bao nhiêu ý nghĩ cổ quái kỳ lạ như vậy? Những suy nghĩ này chưa bao giờ nghe qua, cũng chưa từng nhìn thấy nhưng sau khi nghe nàng nói lại làm cho người ta có cảm giác như rất hợp lý. Từ lần đầu tiên gặp mặt thì đã mơ hồ cảm thấy nàng rất đặc biệt, nhưng lại không ngờ rằng có một ngày nàng sẽ mang đến cho mình ngạc nhiên lớn như vậy."

Nếu như kịch nói thật sự thành công vậy đối với giới hí kịch mà nói thật là một cuộc cách mạng! Bây giờ ông không cách nào tưởng tượng được!

A Hạnh không biết Lăng Tử Phong trong lòng cảm thán như thế nào, nàng lúc này đang nghĩ đến là nếu như kịch nói thật sự được mọi người tiếp nhận, không lâu sau có thể xuất hiện cảnh một gia đình bất kể nam nữ cùng đi xem kịch hay không? Mặc dù thế giới này địa vị phụ nữ rất thấp, phụ nữ căn bản là ở nhà rất ít đi ra ngoài. Nhưng sau sự kiện này ai có thể nói chính xác được đây? Nếu quả thật có thể kéo được cả nữ nhân đến rạp hát lúc đó có thể gia tăng được bao nhiêu thu nhập a!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nữ đào hát

A Hạnh xoay người lại nhìn Lăng Tử Phong nói: "Ông chủ Lăng, ta có một ý tưởng, nói ra ông đừng cười!"

Lăng Tử Phong vội vàng nói: "Cô nương xin cứ nói thẳng, Lăng mỗ làm sao lại có thể chê cười cô nương?"

A Hạnh đi tới trung tâm vườn tay ra chỉ sang bên phải nói: "Ta muốn chia chỗ ngồi làm hai bên, mà chỗ ngồi bên tay phải ta muốn đặc biệt bố trí cho khách nữ. Nếu như sau này nữ nhân cũng muốn đến rạp hát chúng ta xem kịch cũng không cần nhét chung một chỗ với nam nhân, như thế này có phải là làm cho nữ nhân đến xem kịch có thể an tâm một chút? Làm cho mọi người cũng dễ dàng tiếp nhận hơn?"

Lăng Tử Phong kinh ngạc nói: "Nữ nhân đến xem kịch? Cái này. . . Cái này. . .?" Lăng Tử Phong "cái này" mấy lần cũng nói không ra lời. Cũng không phải là không có nữ nhân xem kịch. Những gia đình khá giả kia cũng có mời bọn họ đến hát cho các các nữ quyền, cho tới bây giờ vẫn không có nữ nhân nào chạy đến rạp hát để xem kịch cả! Cái ý nghĩ này đúng là cũng có chút không thể tưởng tượng nổi.

A Hạnh thấy thần sắc của hắn thì biết ý nghĩ của mình ở thời đại này vẫn còn rất không hợp lý, nàng cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Chẳng qua là ta cảm

thấy nếu như có thể để cho người một nhà cùng nhau tới xem kịch, để cho nữ nhân ngoài việc ở nhà lo toan cũng có thể giải trí một ít, chẳng phải là chuyện rất tốt sao, ta cũng biết suy nghĩ của ta rất ngây thơ. Nghĩ lại, coi như ta chưa nói đi."

Lăng Tử Phong thấy nàng thấy nàng mặt lộ vẻ thất vọng, trong lòng không khỏi mềm nhũn, chỉ là một ước mơ nhỏ bé của một tiểu cô nương, cần gì nghiêm túc như vậy?

"A Hạnh cô nương, chỗ ngồi chúng ta vẫn có thể dựa theo cô nương nói mà sắp xếp, tương lai chuyện gì ai cũng không nói chính xác được, ngộ nhờ không được, để cho nam nhân ngồi cũng có thể!"

A Hạnh quay đầu lại nhìn Lăng Tử Phong cười cười: "Vậy thì nghe theo ông chủ Lăng nói mà làm vậy!"

Lăng Tử Phong đi tới bên cạnh nàng: "Nhưng đối tượng của rạp hát chủ yếu là gia đình bình dân, sợ rằng chúng ta sẽ tổn thất rất nhiều khách nhân thuộc hộ quyền quý, với thân phận của những người đó thì làm sao lại có thể ngồi chung một chỗ với những người bình thường này?" Đó là vấn đề thân phận. Các nhà quyền quý tuyệt đối không thêm ngồi chung một chỗ với người ở tầng lớp dưới này.

A Hạnh gật đầu, vấn đề này thiếu chút nữa quên mất, nếu để cho những người ở tầng lớp quý tộc kia cảm thấy rạp hát bọn họ vô cùng thấp kém, không thể biểu diễn trên đại diện như vậy những buổi lễ long trọng cũng sẽ không mời rạp hát của bọn họ. Đây chính là một khoản tổn thất không nhỏ!

Nếu có thể bố trí một gian phòng ở giữa, có vài chỗ ngồi gì đó là được rồi, nhưng... A Hạnh nhìn chung quanh một chút, đại sảnh vốn không phải rất lớn, nếu như bố trí một gian phòng chỉ sợ sẽ làm cho không gian eo hẹp chật chội, hiệu quả ngược lại không tốt!

Cái rạp hát này nếu như có hai tầng thì tốt rồi, A Hạnh ngẩng đầu nhìn thì phát hiện phòng khách này mặc dù là chỉ có một tầng nhưng nóc nhà rất cao, làm thêm một tầng hẳn không có vấn đề.

Nghĩ tới đây A Hạnh chỉ phía trên nói với Lăng Tử Phong: "Ông chủ Lăng, nếu như ở phía trên làm một tầng lầu rồi thiết kế một gian phòng riêng thì thế nào? Chúng ta sẽ trang hoàng bằng bàn ghế gỗ lim, trên vách có treo tranh chữ, đốt trầm hương loại thượng hạng, trà cũng dùng loại tốt nhất kết hợp với bộ ấm trà sang trọng, dĩ nhiên cũng thu tiền nhiều hơn."

A Hạnh càng nói càng hưng phấn nàng đi lên trước lấy tay đại khái vạch ra vị trí lớn nhỏ của gian phòng sau đó quay đầu lại cười lớn tiếng nói với Lăng Tử Phong: "Bên trong chỗ này! Khách nhân ngồi ở gian phòng hưởng thụ phục vụ tốt nhất sau đó người ở dưới thỉnh thoảng ngược lên nhìn họ bằng ánh mắt hâm mộ, trong lòng bọn họ nhất định sẽ rất thoải mái nha!"

Có thể trong lòng của mỗi người cũng hy vọng có thể thấy được ánh mắt ghen tỵ hâm mộ của người khác khi nhìn mình! Như vậy có thể tôn lên sự vượt trội của bọn họ! Mà ở trong gian phòng này mắt nhìn xuống đông đảo chúng sanh ở phía dưới, loại cảm giác hưởng thụ cao cao tại thượng này, trong lòng bọn họ nhất định được thỏa mãn, móc bạc cũng sẽ đặc biệt thoải mái!

Về mặt Lăng Tử Phong cũng hưng phấn, hai mắt chiếu lấp lánh, hẳn kinh doanh rạp hát nhiều năm, sớm đã biết nếu như không có tiền thì lý tưởng gì đó, kỳ vọng gì đó đều là vô ích. Chỉ cần thật sự có thể hấp dẫn được khách nhân vào, để bọn họ chấp nhận móc bạc ra đó mới chính là thực tế nhất! Mà A Hạnh nói mỗi điểm quan trọng không thể nghi ngờ đều là diệu kế để lấy bạc từ trong túi khách nhân!

"A Hạnh cô nương, ta cảm thấy chúng ta nhất định sẽ thành công." Đột nhiên, Lăng Tử Phong lên tiếng nói... .

* * * * *

Bởi vì phải làm lâu các còn cần phải mua bàn ghế, tranh chữ, đồ trang sức đều cần bạc cho nên A Hạnh đem số bạc còn dư lại lấy ra dùng. Lăng Tử Phong mắt nhìn A Hạnh móc ra nhiều bạc như vậy, trong lòng càng thêm quyết tâm làm tốt hơn. Nếu không quả thật vô cùng có lỗi với sự ủng hộ toàn lực của tiểu cô nương này!

Lúc gần đi A Hạnh muốn Lăng Tử Phong quyết định một vở kịch.

"Kịch bản?" Lăng Tử Phong hỏi: "Văn phong so với hí kịch khác nhau lắm sao?"

A Hạnh vốn không biết hí kịch là như thế nào, chần chờ một chút nói: "Cũng không khác nhau lắm. Kịch bản thường là cuộc đối thoại, chính là dùng đối thoại để kể chuyện xưa."

Lúc này Lăng Tử Phong đã vô cùng tin phục A Hạnh, cho nên không khỏi hỏi thăm ý kiến của nàng: "Cô nương nghĩ xem kịch bản thể nào mới là tốt?"

Thật ra thì A Hạnh đối với kịch cũng không có nghiên cứu gì nhiều, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không thể nói ra kịch bản tốt gì, chẳng lẽ lại lời kịch ở kiếp trước tới đây, dùng nói là nàng không nhớ rõ cho dù nhớ rõ cũng phải xem khán giả nơi này có thể chấp nhận được không đã. Điểm quan trọng nhất của kịch nói chính là để cho mọi người ai ai cũng có thể tiếp nhận được, làm cho mọi người xem rất thoải mái.

Nàng nói với Lăng Tử Phong: "Ta nghĩ tốt nhất là các loại chuyện xưa về anh hùng lưu truyền trong dân gian, mọi người đều biết, thậm chí có thể còn rất quen thuộc, như vậy người thật việc thật lời thoại liền sẽ có cảm giác thân thiết, nội dung cũng dễ hiểu, tương đối dễ dàng tiếp nhận." Nàng cười một tiếng, nói tiếp: "Nghe Quách đại ca nói qua ông chủ Lăng viết kịch bản rất hay, cho nên chuyện kịch bản này cũng chỉ có thể làm phiền ông chủ Lăng đây, ta đối với vấn đề này không hiểu lắm!"

Lăng Tử Phong hoàn toàn đáp ứng: "Dĩ nhiên không thể chuyện gì cũng làm cho cô nương bận tâm, kịch bản luôn nằm trong đầu ta, nhất định làm cho cô nương hài lòng."

A Hạnh do dự một chút nói: "Còn có một việc ta muốn thương lượng với ông chủ Lăng!"

"Cô nương có lời gì xin cứ việc nói thẳng."

A Hạnh không biết những lời mình sắp nói có làm cho làm cho đối phương ngã ngửa hay không nhưng vì sự thành công ở tương lai nàng vẫn nhắm mắt nói tiếp: "Ta muốn nói chính là ta muốn vở kịch không cần phải nam đóng giả vai nữ mà là để cho một nữ đào hát lên diễn!"

Lời này vừa nói ra mặc dù Lăng Từ Phong không có ngã ngửa nhưng cũng là bị dọa cho sợ hết hồn: "Nữ đào hát lên diễn?"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mua nô lệ

Lăng Từ Phong vừa dứt lời thì bỗng nghe phía sau lưng có người "A" lên một tiếng nhỏ.

Lăng Từ Phong và A Hạnh giật mình, Lăng Từ Phong càng là không hiểu, rõ ràng là cùng A Hạnh tới trước, hắn đã thăm giao phó cho quản sự bảo mọi người lúc này dừng đến khán phòng vậy làm sao lại có người xuất hiện ở nơi này. Còn không biết người này đã nghe được bao nhiêu, hắn cảm thấy đã phụ sự uỷ thác của A Hạnh, dưới con tức giận không khỏi hét lớn một tiếng: "Là kẻ nào, mau ra đây!!"

Sau sân khấu thò ra một cái đầu nhỏ đang lo lắng hoảng sợ, ngũ quan tuấn tú, cặp mắt trong vắt, chính là học trò cưng mà Lăng Từ Phong tâm đắc nhất, Dung Tranh.

Hắn nhìn sư phụ một chút lại nhìn A Hạnh một chút, cũng không biết là sợ hãi vì khuôn mặt xanh mét của sư phụ hay là ngượng vì hành động nghe lén, núp ở sau sân khấu không chịu ra.

"Tranh nhi, tại sao ngươi lại ở đây? Không phải ta đã nói bắt luận kẻ nào cũng không được đến gần khán phòng sao? Còn không ra đây!" Lăng Từ Phong vẻ mặt nghiêm nghị tức giận nói.

Dung Tranh không dám trốn nữa, hắn bước nhanh đi tới trước mặt của Lăng Từ Phong, quỳ gối xuống, cúi đầu nói: "Thật xin lỗi sư phụ, con không biết người có phân phó như vậy, sáng nay con ở phía sau đài chơi không cẩn thận ngủ thiếp đi, nghe được giọng nói của sư phụ mới tỉnh dậy, con không phải có ý nghe lén!"

Sau khi Dung Tranh bị thanh âm của bọn họ đánh thức thì bị nội dung nói chuyện của họ hấp dẫn, vị cô nương A Hạnh kia mỗi một câu nói ra càng làm cho làm cho người ta khó có thể hiểu nổi, càng nói càng làm cho người ta ngạc nhiên, cái "kịch nói" gì gì rồi "gian phòng trên lầu các", những thứ này hắn cũng không thể hiểu, nhưng khi nhìn đến sư phụ tin phục với nàng như vậy, thái độ lại cung kính, nhiều ngày trước giọng nói còn ừ rừ chán nản nhưng hiện tại vui vẻ tràn đầy sức sống, hắn liền cảm giác những thứ mà A Hạnh cô nương nói hắn nghe không thể hiểu hoàn toàn nhất định là có thâm ý nào đó, hơn nữa sẽ giúp bọn họ làm thay đổi cục diện của rạp hát. Trong lòng của hắn thấp phần nhảy nhót vui vẻ, nhưng khi hắn nghe được A Hạnh nói đến nữ đào hát, lâu như vậy mới có duy nhất một câu hắn hiểu được, làm cho hắn khiếp sợ kêu thành tiếng!

Nữ đào hát? Hắn vào nghề này đến nay cũng gần tám năm nhưng cho tới bây giờ thì chưa bao giờ nghe nói đến có nữ đào hát!

Những chuyện nữ nhân có thể làm là ở nhà lo toan hoặc là theo thừa may vá hoặc là bán thân làm nô tỳ, chưa bao giờ có chuyện nữ nhân nào xuất đầu lộ diện, chứ đừng nói chỉ là cùng nam tử diễn kịch, dĩ nhiên ngoại trừ nữ tử thanh lâu! Đây rõ ràng là một chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Hơn nữa sư phụ đâu có thu nhận nữ đồ đệ hát hí khúc, dù muốn tìm đào hát cũng không tìm được!

Trước đó khi Lăng Từ Phong và A Hạnh vào khán phòng đã từng đi đến phía sau sân khấu xem qua nhưng vì Dung Tranh ngủ, cả người bị đồ dùng hóa trang che mắt cho nên mới không phát hiện hắn, mà hắn luôn luôn ở chỗ này cho nên mới không biết có sự phân phó của sư phụ, nhắc tới cũng thật là không thể trách hắn. Đồ nhi này tư chất thông minh, lại rất có thiên phú với hí khúc, cộng thêm vô cùng hiếu thuận, cho nên đến bây giờ vẫn không đành lòng trách mắng nặng nề hắn. Nhưng hắn nghe được nhiều như vậy, việc A Hạnh tham dự vào chuyện của rạp hát xem ra cũng không gạt được hắn, nếu như không trừng phạt hắn thì làm sao có thể ăn nói với A Hạnh cô nương.

Đang lúc ông gặp tình thế khó xử, A Hạnh bên cạnh ông nhẹ mở miệng nói: "Lỡ nghe rồi thì thôi đi! Ta tin rằng Dung Tranh sẽ giữ bí mật cho ta!" Dung Tranh ngẩng đầu lên đứng dịp thấy A Hạnh khẽ mỉm cười với mình, con người trong suốt sáng ngời ẩn chứa bao nhiêu âm áp, hắn cúi đầu, trên mặt có chút nóng lên.

Lăng Từ Phong lập tức nói: "Tranh nhi, hôm nay mỗi chữ ngươi nghe được tuyệt đối không được nhắc tới trước mặt kẻ khác! Nếu không sư phụ và người đoạn tuyệt quan hệ sư đồ!" Hậu quả là vô cùng nghiêm trọng!

Trong lòng Dung Tranh rung mình, hướng về phía sư phụ liên tiếp dập đầu, trong miệng thề: "Sư phụ và cô nương xin yên tâm, hôm nay Tranh nhi nghe được mỗi một chữ đều sẽ giữ kín, nếu có nửa chữ tiết lộ sẽ bị thiên lôi đánh!"

Người thời đại này đối với lời thề xem trọng vô cùng. Lãng Tử Phong thấy Dung Tranh thề thì yên lòng, khẽ mỉm cười.

Lần trước A Hạnh thấy hấn lớn tiếng trách cứ Phương Mặc Trúc, từ trong lời nói của hấn thì biết là người trọng tình trọng nghĩa. Bây giờ nếu hấn đã việc biết mình tham dự vào chuyện của rạp hát thì cũng không đối gạt hấn, nói không chừng tương lai hấn còn có thể giúp một tay, cho nên liền đem chuyện mình hợp tác với ông chủ Lãng chuẩn bị kịch nói nói rõ một lần.

Trước Dung Tranh nghe chung chung bây giờ A Hạnh giải thích một lần thì hoàn toàn hiểu, thế mới biết có loại kịch nói này, so với việc học của mình về hí khúc hoàn toàn là chuyện không đáng nhắc tới. Nhớ tới mình gần tám năm học hí khúc sau này có khả năng không thể tìm được chỗ dùng, trong lòng không khỏi có chút chán nản.

"Nếu như vậy hí kịch trước kia ta được học không phải uổng công sao?" Dung Tranh thấp giọng nói.

A Hạnh có thể hiểu tâm tình của hấn liền ôn tồn khuyên nhủ: "Không phải là là bỏ không, cũng là bởi vì người học hí kịch có căn bản như vậy, tương lai khi diễn kịch nói mới có thể dùng điệu bộ và biểu cảm tốt hơn, về phần giọng hát cũng chưa chắc sẽ không bị bỏ phế, nói không chừng sau này cũng có thể có chỗ dùng!"

Dung Tranh nghe lời nói nhỏ nhẹ khuyên nhủ, chán nản trong lòng trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

Đề tài lại trở về "nữ đào hát".

Ông chủ Lãng hỏi A Hạnh: "Không biết vì sao cô nương lại muốn đưa nữ nhân tới diễn kịch, theo ta được biết thì vẫn chưa từng có nữ nhân lên đài, chỉ sợ khách nhân cũng khó mà tiếp nhận!"

Dung Tranh ở bên cạnh nhìn A Hạnh, cũng gật đầu liên tục biểu đạt ý kiến của mình.

A Hạnh cười khỏ: "Ông chủ Lãng, ta sao không biết làm như vậy có rủi ro rất lớn nhưng kịch nói không giống như hí khúc, kịch nói không cần mặc trang phục rườm rà, không cần trang điểm giả trang dây cộm, kịch nói chính là chú trọng đề tài xung quanh cuộc sống như vậy mới có thể cho người ta cảm giác đồng cảm. Nhưng nếu như vậy chúng ta làm cách nào để cho nam đào hát giả trang thành nhân vật nữ đây? Ăn mặc nhẹ nhàng, trang điểm tự nhiên thì làm sao có thể làm cho một nam nhân giả trang trở thành nữ nhân được! Như vậy sẽ làm cho các khách nhân nhìn nhân vật nữ không giống như nữ nhân, loại cảm giác đó. . ." A Hạnh không nói tiếp bởi vì nàng nhớ lại Châu Tinh Trì trong phim diễn vai Như Hoa không khỏi nổi da gà.

Được rồi, Như Hoa dáng dấp khó coi, cho dù là Phương Mặc Trúc "nữ tính" như vậy, hấn mặc vào y phục của một cô nương là có thể làm cho mình nhìn qua giống như nữ tử một chút nhưng người này vẫn là nam tử nha! Không có những thứ đạo cụ kia trợ giúp, Phương Mặc Trúc dù có nữ tính thế nào đi nữa khi giả trang thành nữ nhân nhiều nhất cũng chỉ thành ra tên yêu quái!

"Hơn nữa vai trò của nhân vật trong kịch nói cũng rất quan trọng, rất phức tạp, nếu tất cả đều là nam nhân thì sẽ không có điểm sáng, xem nhiều sẽ cảm thấy rất giả tạo, cũng không có ý nghĩa! Kịch bản của chúng ta chủ yếu nói về chuyện anh hùng xưa, phần lớn là nam đào hát, bố trí một hai nữ đào hát phân vai cũng không nhiều lắm, thử một chút xem phản ứng của mọi người thế nào, nói không chừng các khách nhân xem thấy mới mẻ ngược lại sẽ tiếp nhận!"

Dung Tranh cảm thấy nàng nói lại vô cùng có lý, gật đầu, không tự chủ được nói: "Xem nam nhân giả nữ nhân mà không giống thì đúng là quái gở."

Lãng Tử Phong gõ đầu hấn một cái, trách hấn nói chen vào. Dung Tranh sờ đầu một cái, ngẩng đầu thấy A Hạnh lại nhìn mình cười, trên mặt lại nóng lên.

Lãng Tử Phong lên tiếng nói: "Nhưng chúng ta đúng là không có nữ đào hát, trong lúc nhất thời biết đi đâu tìm người đây? Nữ nhân bình thường cũng sẽ không tự nguyện xuất đầu lộ diện!" Còn lại hấn không muốn nói ra nhưng ai cũng hiểu là chỉ có những cô gái ở thanh lâu mới nguyện ý lộ mặt ra ngoài, chẳng lẽ lại đi mời một cô nương thanh lâu sao!

A Hạnh nói: "Thật ra thì ta có nghĩ tới vấn đề này rồi, chúng ta đi mua mấy cô nương thì thế nào, không phải có quan viên phạm tội sao, nhà cửa bị tịch thu, con gái bị bán đi, những cô nương kia thường cũng biết chữ, chúng ta chọn mua thật tốt vài người, dạy các nàng diễn kịch, mặc dù có chút gấp gáp nhưng mà cũng may phân vai trong vở không nhiều lắm, chắc có thể theo kịp mà!"

Lãng Tử Phong trầm ngâm một hồi mới nói: "Những cô nương kia đều giống nhau sẽ bị đưa vào kỹ viện hoặc làm nô tỳ trong phủ nhà quyền quý. . ." Hấn khẽ mỉm cười: "Nhưng mà chỉ cần tốn thêm ít bạc cũng không phải là không thể được! Chuyện này cứ giao cho ta đi!"

"Vậy thì phải làm phiền ông chủ Lãng rồi!"

Hai người lại thương lượng chi tiết một chút rồi cùng nhau ra khỏi khán phòng. Lãng Tử Phong trực tiếp đi lo chuyện của nữ đào hát. A Hạnh đi tới chuồng ngựa .

Dung Tranh đuổi theo sau lưng. Hấn chạy đến trước mặt của A Hạnh, làn da trắng nõn bởi vì chạy mà hiện lên một tầng đỏ ửng, càng tôn lên ngũ quan tuấn tú của hấn, nhìn qua thực sự rất xinh đẹp, chưa tới mấy năm nữa sẽ là một mỹ nam làm cho các cô nương mặt đỏ tim đập! Xem ra quyết định không để nam tử giả nữ tử nữa quả thật rất đúng đắn, nói không chừng sau này Dung Tranh sẽ trở thành "đại minh tinh" được mọi người theo đuổi!

Dung Tranh chạy đến trước mặt nàng thì ngừng lại, đứng tại chỗ chờ A Hạnh đi tới bên cạnh hấn mới cất bước cùng đi với nàng, nhưng vẫn giữ khoảng cách một thước.

Hắn liếc mắt nhìn A Hạnh, mặc dù da ngăm đen nhưng đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt thì không thể che giấu, thu hút ánh mắt, cúi đầu nói: "A Hạnh, làm sao người hiểu biết nhiều như thế? Nhìn người còn nhỏ như vậy! Nhưng chuyện người nói ra ngay cả sư phụ ta cũng đều không biết!"

Vấn đề này không thể trả lời ổn được, tin rằng trong lòng ông chủ Vương và ông chủ Lăng cũng có nghi vấn như thế nhưng mà bọn họ mặc dù nghi ngờ cũng không hỏi, không giống như tên tiểu tử trước mắt này, trực tiếp hỏi thẳng nàng.

A Hạnh dứt khoát đánh trống lảng với hắn: "Làm sao người biết ta tuổi còn nhỏ, nói không chừng ta còn lớn hơn một chút so với người!"

Dung Tranh cảm thấy nàng không thể nào lớn hơn mình, cũng quên mất vấn đề vừa hỏi, bắt đầu nghiêm túc tranh luận với nàng chuyện này.

"Ta cũng đã mười bốn tuổi, nhưng ta biết người mới mười ba tuổi! Người làm sao có thể lớn hơn so với ta!"

A Hạnh lại tiếp tục quanh quẩn một chút, nàng nhìn hắn, vẻ mặt khó tin: "Người mười bốn tuổi sao? Làm sao lại cao xấp xỉ như ta vậy! Người gạt người nha!"

Mặt của Dung Tranh đỏ lên giống như trái táo chín mồi, chiều cao chính là tâm bệnh của hắn, tại sao ngay cả người nhỏ hơn hắn cũng đều cao hơn hắn như vậy? A Hạnh như vậy, Vân Đóa cũng là như vậy! Cũng nhỏ tuổi hơn hắn nhưng lại cao bằng hắn! Thật là làm cho người tức giận!

Lúc này hắn đã hoàn toàn quên mất vấn đề mình muốn hỏi, tay chân hắn luống cuống, thờ gấp bày tỏ: "Không bao lâu nữa ta sẽ cao lên nhanh thôi, đáng đáp của ta nhất định sẽ cao hơn so với các người! Người chờ xem đi!" Nói xong vụt một cái chạy đi mất.

A Hạnh nhìn bóng lưng của hắn cười lắc đầu, vẫn chỉ là đứa trẻ thôi!

A Hạnh trở lại chuồng ngựa, lại không tìm thấy xe ngựa và phụ thân đâu. Một cô nương trạc tuổi A Hạnh chạy đến bên cạnh nàng, cô nương búi tóc kiểu trẻ con, dáng dấp coi như là thanh tú, mặc một bộ quần áo vải bình thường. Nàng nói với A Hạnh: "A Hạnh, không cần tìm, cha người đã đi rồi. Thúc ấy nhờ ta nói cho người biết lát nữa đến cửa Đông chờ."

A Hạnh nghĩ phụ thân nhất định là biết nàng đi tìm ông chủ Lăng nên không có chờ nàng.

Nàng quay đầu lại hướng về phía cô bé kia khẽ mỉm cười: "Vân Đóa, cảm ơn người. Hôm nay người không cần giúp mẫu thân người sao?"

Vân Đóa tên thật là Vương Vân, nữ danh là Vân Đóa, là con gái của Lưu Quế Hoa. Bởi vì ngày ngày gặp mặt Lưu Quế Hoa và Quách Lâm cho nên A Hạnh đã biết chuyện của cô nương này.

"Mẹ ta muốn ta ở chỗ này chờ người, không cần đến phòng bếp hỗ trợ." Nàng cười với A Hạnh một tiếng sau đó kéo tay A Hạnh vào trong phòng nhỏ: "Đi theo ta!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Vân Đóa

Vân Đóa kéo A Hạnh vào trong phòng nhỏ cạnh chuồng ngựa. Ở bên trong, trên bàn đặt một bộ chén sứ trắng, khói bốc hơi nóng nghi ngút kèm theo một mùi thơm mê người xông vào mũi.

Vân Đóa để cho A Hạnh ngồi xuống bên cạnh bàn sau đó đưa chén sứ đến trước mặt nàng, cười híp mắt nói: "A Hạnh, đây là hoành thánh* mẹ ta làm, cha người đã ăn rồi, chỗ này là đặc biệt chữa lại cho người. Thừa dịp còn nóng mau ăn đi."

(Hoành thánh* còn gọi là vằn thắn, là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông.

Vằn thắn làm từ thịt, hải sản và rau băm nhỏ, gói lại bằng vỏ bột mì rồi đem hấp chín. Sau khi hấp xong, vỏ bột mì chuyển màu trắng hơi trong cho phép nhìn thấy nhân bên trong. Viên vằn thắn còn được gọi là sủi cảo(水餃, thủy giảo), vằn thắn có tôm được gọi là hà giảo. Vằn thắn có thể là một món riêng ăn kèm với sốt gia vị. Vằn thắn cũng có thể được dùng trong món mì vằn thắn, súp vằn thắn.)

Kể từ khi Lưu Quế Hoa biết cha con bọn họ buổi trưa chỉ tùy tiện mua chút gì đó ăn ở bên ngoài, không biết có phải đau lòng Lý Nhuận Phúc ăn không ngon hay không mà thời gian này thừa dịp khi bọn họ tới rạp hát nghỉ ngơi lại làm đồ ăn cho bọn họ, như mì thịt bò, bánh thiên tàng, giống như bây giờ là hoành thánh nhồi thịt.

Tài nấu nướng của Lưu Quế Hoa vô cùng tốt, giống như loại hoành thánh này, mỏng mềm mại, đưa vào trong miệng giống như là sẽ tự động trượt vào trong cổ họng, mỹ vị như thế đương nhiên A Hạnh sẽ không khách khí, ăn thật vui vẻ.

Lúc đầu Lý Nhuận Phúc cảm thấy nhận hảo ý của Lưu Quế Hoa như thế không tiện nhưng lại không chịu được tấm lòng nhiệt tình của Lưu Quế Hoa, hơn nữa A Hạnh lại rất thích ăn thức ăn nàng làm, cuối cùng không khước từ nữa, vốn là muốn Lưu Quế Hoa tính tiền nhưng Quế Hoa nghiêm mặt,

giương mặt không vui, làm cho hai bên cũng rất lúng túng. Sau đó vẫn là A Hạnh vì Lý Nhuận Phúc đưa ra một chủ ý nói nếu Quế Hoa không chịu thu tiền thì sẽ tặng cho nàng món đồ tốt là được rồi. Lý Nhuận Phúc suy nghĩ một chút thấy cũng hay, ông vốn cũng không phải là người thích chiếm tiện nghi, vì vậy cứ cách vài ngày sẽ tặng quà vài vóc gì đó cho Lưu Quế Hoa. Lưu Quế Hoa nhận được đồ của Lý Nhuận Phúc dĩ nhiên là vô cùng vui vẻ, nhận lấy thì xem như bảo bối.

A Hạnh ăn rất ngon miệng làm cho Vân Đóa ngồi ở một bên nâng cằm chép miệng, nuốt nước miếng, A Hạnh cũng có chút ngượng ngùng.

"Vân Đóa, ngươi ăn không?"

Trên mặt Vân Đóa lộ ra biểu tình khát vọng, nhưng đầu lại lắc như đánh trống nói: "Không ăn, mẹ nói, đây là cho ngươi ăn, ta chờ một lúc cũng có thể ăn!" Mẹ làm hoành thánh nhồi thịt cực kỳ ngon nha!

Lời tuy nói như vậy nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm muống nhỏ trong tay A Hạnh. Đại khái là cảm thấy mình thèm ăn quá làm cho đối phương không được tự nhiên, Vân Đóa bắt đầu nói chuyện dời đi sự chú ý của mình.

"A Hạnh, mẹ ta kể ngươi rất đáng thương."

A Hạnh ngẩng đầu lên: "Đáng thương?"

Trên mặt Vân Đóa hiện ra vẻ mặt đồng tình: "Mẹ ta kể khi ngươi còn nhỏ cũng không có mẫu thân, cũng chưa từng ăn qua cơm do mẫu thân làm, ăn không ngon, mặc không tốt, gầy tong teo, cho nên người mới nghĩ để các ngươi ăn ngon một chút, cho ngươi mập lên."

A Hạnh ngẩn ngơ, không ngờ bình thường Lưu Quế Hoa làm việc nhanh chóng, nói chuyện sáng khoát dứt khoát mà tâm tư lại âm áp tình tẻ như vậy.

"Nhưng ta cũng rất hâm mộ ngươi." Vân Đóa nói tiếp.

A Hạnh kinh ngạc hỏi: "Hâm mộ ta cái gì?"

Vân Đóa nói: "Hâm mộ ngươi có cha tốt như vậy, cái gì cũng nghĩ cho ngươi, không giống như cha ta. . ." Sắc mặt của Vân Đóa chuyển thành ảm đạm.

"Cha ngươi thế nào?"

Vân Đóa lắc đầu một cái: "Nhớ lại lời mẹ ta nói, phụ thân đã qua đời không nên lại nói xấu ông!"

A Hạnh lại bất ngờ, Lưu Quế Hoa này mặc dù không đọc qua sách nhưng tính tình lại không tệ. Đổi thành quả phụ khác, còn không biết đã nói bao nhiêu chuyện không tốt về chồng mình, đôi lúc sự đồng tình của người khác, giúp ích cho việc tái giá của mình.

Mặc dù Vân Đóa không nói nhưng mà A Hạnh từng nghe Quách Lâm cùng phụ thân nhắc qua một ít, hình như nói là chồng Lưu Quế Hoa khi còn sống thích uống rượu, mỗi khi uống say thì đánh vợ đánh con, còn chê bai vợ không sinh ra con trai, còn muốn mua thêm thiếp, đáng tiếc đoản mệnh, thiếp còn chưa có thì mình đã chết.

Lưu Quế Hoa còn trẻ lại không có con trai chăm sóc khi tuổi già đương nhiên nghĩ đến tái giá. Nàng nhìn trộm Lý Nhuận Phúc, quả thật là ánh mắt tốt.

Không nói đến Lý Nhuận Phúc là người đài hoàng, chỉ cần không có bất lương là được, hơn nữa thu nhập cũng không không tồi, gả cho ông nhất định là được hưởng phúc!

Nếu như phụ thân cũng thích thăm ấy, A Hạnh thật đúng là không ngại khi Lưu Quế Hoa làm mẹ kế của nàng.

Vân Đóa thấy A Hạnh ăn xong liền đứng lên dọn dẹp chén đĩa, vừa dọn dẹp vừa cười nói: "A Hạnh, có người đến đây sau này ta cũng vui vẻ hơn, cuối cùng cũng có một bằng hữu cùng tuổi làm bạn trò chuyện với ta! Bên trong rạp hát đều là con trai, có tên khi nói chuyện còn làm động tác hoa lan chỉ, giọng nói còn nhỏ nhả hơn so với ta, thật là làm cho người khác không chịu nổi!" Vân Đóa ra dấu làm ra dáng vẻ những nam hài từ kia khi nói chuyện làm cho A Hạnh tức cười đến không nhịn được: "Cũng may Dung Tranh thì không phải như vậy, ta còn có thể nói chuyện với hắn, bây giờ ngươi đã đến rồi, ta càng cao hứng hơn."

Nàng hướng về phía A Hạnh cười: "A Hạnh, ta rất thích ngươi, chúng ta làm bằng hữu có được hay không?"

A Hạnh vốn là đang giương mặt cười nhưng khi nghe được hai chữ "bằng hữu", nụ cười chợt cứng lại.

Bằng hữu? Nàng đã từng có một bằng hữu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, người kia luôn luôn bên cạnh bầu bạn cùng nàng, cùng nhau đi học, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau chia sẻ tâm sự, cô ấy luôn cười khanh khách nhìn mình, cô ấy nhớ sinh nhật của mình, biết tất cả sở thích của mình, cô ấy luôn có cách làm cho mình vui vẻ. Trời mới biết, mình lệ thuộc vào cô ấy như thế nào, thích cô ấy như thế nào.

Nhưng có một ngày cô ấy hẹn mình đến nhà cô ấy, để cho mình nhìn thấy cảnh tượng chồng mình lỏa thể nằm ở trên giường của cô ấy ngủ say.

Sau đó cô ấy nói thật với mình, hết thấy tất cả trước đó đều là giả, cô ấy làm tất cả chỉ vì ngày hôm nay. . .

Đây chính là bằng hữu! Nàng moi tìm móc phổi để đổi lấy loại tình bạn dối trá này, thậm chí là đáng xấu hổ! Lúc này nàng mới hiểu được, thì ra một kẻ có tâm thì có thể che giấu sâu đến như vậy, thì ra một người có thể vừa nở nụ cười chân thành nhưng trong lòng cũng có thể dùng những lời nói ác độc

nhất để mắng.

Đây chính là bằng hữu, đây chính là tình bạn! Bây giờ nàng đã không có dùng khí nếm thử thứ tình bạn của phụ nữ nữa rồi, nàng không còn cách nào có thể tin được giữa phụ nữ có thể tồn tại tình bạn.

Vân Đóa thấy vẻ mặt A Hạnh đột nhiên âm trầm cho là đôi phương cũng không muốn làm bằng hữu của mình, trong lòng không khỏi dâng lên một chút thất vọng.

Lần đầu tiên mình nhìn thấy A Hạnh thì có cảm giác A Hạnh so với những cô nương mình đã gặp qua rất khác nhau. Trên người của nàng ấy có loại cảm giác rất đặc biệt, trầm tĩnh, ưu nhã, cao quý giống như những tiểu thư nàng đã thấy ở Vân Khai Tự ngày trước, nhưng trên người của nàng lại không có vẻ ngạo khí lạnh lùng của những tiểu thư đó, trên người của A Hạnh mang theo sự ấm áp nhân nhật, làm cho mình không nhận được muốn thân thiết với nàng nhưng lại không dám đến gần, mặc dù da nàng đen kịt nhưng cười lên lại rất đẹp, ánh mắt của nàng sáng như sao trên trời, tất cả của nàng đều làm cho mình hâm mộ, điều này khiến mình cảm thấy nếu như có thể trở thành bằng hữu của nàng thì nhất định là một chuyện rất có ý nghĩa.

Nhưng A Hạnh lại giống như không muốn! Trong lòng tiểu Vân Đóa có chút ừ ừ chán nản, nhưng tính tình nàng và mẫu thân nàng giống nhau đều rất sáng khoái, cho nên rất nhanh thì bình thường trở lại, nhất định là bởi vì mình còn chưa đủ tốt, sau này nàng nhất định phải đối tốt hơn với A Hạnh, như vậy A Hạnh nhất định sẽ làm bạn cùng mình. Trong lòng Vân Đóa thầm nghĩ.

Nhưng Vân Đóa không biết là nàng phải thời gian rất lâu mới có thể làm cho A Hạnh thật sự tin nhiệm nàng, mặc dù trong quá trình xảy ra nhiều chuyện, chảy nhiều nước mắt, nhưng nàng một chút cũng không hối hận!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Lửa giận bốc ba trượng

Hôm nay A Hạnh bị Vân Đóa khơi lại chuyện đau lòng, tâm tình rất là nặng nề. Buổi tối sau khi cùng phụ thân về nhà, cũng là biểu cảm buồn bực không vui.

Lý Nhuận Phúc thấy con gái không vui cho là chuyện của rạp hát xảy ra vấn đề gì vội an ủi nữ nhi nói: "A Hạnh, chuyện của rạp hát có thể giúp một tay được thì tốt, không giúp được con cũng không cần không vui, cố hết sức là tốt rồi." Mặc dù con gái thông minh, nhưng dù sao vẫn là một tiểu cô nương, tình hình rạp hát thành ra thế này, nếu muốn ngăn con sóng dữ thật đúng là không phải chuyện dễ dàng, thấy con gái không vui, Lý Nhuận Phúc cũng có chút đau lòng.

A Hạnh không muốn phụ thân mệt nhọc ngày còn phải lo lắng vì mình, vội lộ ra khuôn mặt tươi cười nói: "Phụ thân, A Hạnh không có không vui, vừa rồi con chỉ là đang suy nghĩ chút chuyện, chuyện của rạp hát đến thời điểm hiện tại còn tương đối thuận lợi, phụ thân cứ việc yên tâm."

Lý Nhuận Phúc biết con gái nói lời nói này là vì để cho mình yên tâm thì nghe theo lời của nàng, nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt!" Nhưng phó biểu tình vừa rồi của con gái rõ ràng là có tâm sự gì, nhưng có thể con gái không muốn nói ra đi!

A Hạnh lắc đầu một cái cố gắng đem những chuyện kia ném ra sau đầu, nàng tự nhủ: "A Hạnh, kia đã là chuyện quá khứ, bây giờ ngươi có cuộc sống mới, sinh mạng mới, người nhà của ngươi quan tâm thương yêu ngươi như vậy, cũng không cần phải tự tìm phiền não!"

Về đến nhà, đầu tiên nàng đi làm cơm tối, nàng không có quên, trong nhà còn có một thân hoàng thân quốc thích.

Làm cơm xong nàng đem thức ăn bưng đến phòng Tam công tử, thấy hắn đang đứng ở bên cạnh bàn, nước rửa mặt ban ngày nàng giúp hắn chuẩn bị đã dùng. Mà thức ăn trên bàn một chút cũng không động qua.

Thẩm Nguyên Phong nghe được âm thanh, hướng chỗ nàng nhìn sang.

Cầm bảo đỉnh máu trên người hắn đã còi xuống, bên trong là trung y trắng như tuyết, chỗ cánh tay băng còn thấm chút máu màu đỏ sậm, xem ra vết thương trên cánh tay của hắn đã cầm máu.

"Ngươi đưa cơm tối cho ta sao? Ta người được mùi thơm của thức ăn. Tối thật vừa lúc, ta đói cả ngày rồi!"

"Cả ngày?" A Hạnh kinh ngạc hỏi: "Tam công tử, buổi sáng ta có nói với ngươi đã chuẩn bị thức ăn ở trên bàn mà."

Nàng đi tới, đặt thức ăn lên bàn. Bây giờ cơm nước trong nhà được cải thiện rất nhiều, cách mỗi một hai ngày là có thể được ăn thịt, hôm nay nàng chính là làm thịt kho.

Tam công tử ngồi xuống, nhận lấy đĩa A Hạnh đưa tới, nói: "Ban ngày ta ngủ, lười đứng dậy!"

Lười. . .đứng dậy? Khóe miệng A Hạnh co rút, Tam công tử, ngươi cũng thật quá lười.

"Tam công tử, vẫn nên thức dậy sớm đi, ngày đêm đảo lộn như vậy thật không tốt!" A Hạnh không nhịn được nói một câu.

Tam công tử gấp một miếng thịt vào trong miệng: "Dậy sớm như thế để làm gì?"

A Hạnh ngó ngàng, đứng nhĩ, hần xuất thân hiển quý, lại không cần kiếm tiền nuôi gia đình, đương nhiên muốn lúc nào dậy mà không được, nhưng loại lười nhác này đúng là đáng xấu hổ nha!

"Tài nấu nướng của ngươi mặc dù so ra kém hơn đầu bếp trong phủ chúng ta nhưng mà cũng không tệ, lần sau chú ý cho đường nhiều một chút." Mặc dù A Hạnh biết Tam công tử trước mắt này sống trong nhung lụa nhưng mà giọng điệu của hắn thật đúng là làm cho người ta sinh ra cảm giác muốn dân cho hắn một trận!

A Hạnh len lén liếc mắt nhìn hắn, nói: "Tam công tử từ từ ăn, ta đi ra ngoài trước."

Xoay người thì Tam công tử ở phía sau gọi nàng lại: "Này, cái đó, trên giường có bộ quần áo, ngươi giúp ta giặt một chút, rửa sạch sẽ một chút, một tia máu cũng không được sót lại!"

Nhẫn nại, nhẫn nại, chỉ là giặt bộ quần áo thôi mà, hắn là con trai Vương gia, giúp hắn giặt một bộ quần áo cũng không có gì lớn lao! Chỉ là cái loại bị sai như nô tỳ này thực làm cho người ta nổi giận a!

A Hạnh nghiêng răng, vọt tới mép giường, cầm cẩm bào đi ra ngoài cửa.

Sau lưng Thẩm Nguyên Phong đương nhiên nghe được tiếng bước chân hấp tấp của nàng không khỏi cười một tiếng, tiểu cô nương này, dường như rất không muốn lấy lòng hắn? Chẳng lẽ nàng không biết lấy lòng hắn sẽ mang đến cho nàng bao nhiêu chỗ tốt sao? Còn không tình nguyện như vậy.

Những thứ này A Hạnh cũng còn có thể nhẫn nại được, dù sao nàng còn cất giấu một chút tâm tư, nàng muốn mượn chuyện lần này để cho Tam công tử nợ nàng một phần ân tình, sau này ngộ nhờ rập hát có chuyện gì có thể tìm hắn giúp một tay, cho nên trong lòng có chút giận cũng nhưng vẫn nhẫn nhịn xuống.

Mặc dù nàng biết ở thế giới này sẽ phải tuân thủ quy tắc ở nơi đây nhưng nàng là thiên kim nhà giàu có, vẫn còn có chút ngạo khí bên trong xương tủy, bị người sai sử như nô tỳ vậy, thật đúng là làm cho nàng buồn bực không thôi.

Suy nghĩ đến thế giới này, trước nay vẫn rất bảo thủ chèn ép, đầu tiên là địa vị thấp thấy kẻ quyền quý sẽ phải dập đầu, lại thêm thân là nữ nhân, ở trong trong xã hội nam tôn nữ ti thì nữ nhân không có chút địa vị nào, làm chuyện gì cũng phải lén lút lút. Đến khi nào nàng mới có thể tự tại không lo không nghĩ, đường đường chánh chánh uốn ngược thẳng lưng trước mặt thế nhân đây?

Nhưng có một số việc thật sự là nhẫn không được!

Mỗi ngày nàng không phải làm điểm tâm thì là giặt quần áo, làm việc nhà, buổi tối đương nhiên phải là lúc được ngủ ngon nếu không thì ban ngày làm sao có tinh thần, nhưng cái tên Tam công tử này ngày đêm đảo lộn, ban ngày ngủ như heo chết (lửa giận của nàng rất lớn, không nhịn được muốn mắng hắn!), buổi tối thì tinh thần lại bùng bùng như vậy!

Nàng nằm ở trên giường nghe được rõ ràng tất cả, ở nơi này ban đêm vô cùng yên tĩnh, hắn ở trong phòng tìm cách chơi đùa tạo nên tiếng vang, được rồi, ngươi ở trong phòng muốn làm gì thì làm nhưng ngươi đừng chạy đến bên trong tiền viện có được không! Mắt đã không thấy, được một lúc thì đã đá ngã một cái ghế ngồi, một lúc lại làm đổ bể thứ gì đó, phát ra âm thanh loảng xoảng, ngựa hoảng sợ hí vang! Xin ngươi! Mãi đại ca làm việc một ngày cũng đã mệt nhọc rồi, cũng chỉ có buổi tối mới có chút thời gian nghỉ ngơi, ngươi còn không cho nó được yên ổn sao?

Quan trọng nhất là, ngươi làm ồn đến ta nữa!

Có phải không ngủ rồi cũng không muốn cho người khác ngủ không? Lửa giận có thể không dâng lên được sao?

Hiện tại A Hạnh đang nổi giận bùng bùng, dùng lửa giận bốc cao ba trượng để hình dung nàng cũng không quá đáng! Nàng nói một tiếng "được lắm" rồi vén chăn lên, phủ thêm áo khoác, lao ra khỏi phòng!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chuyện ban đêm

Lý Nhuận Phúc lóit thăm nằm ở ngoài cửa, có lẽ là ban ngày mệt quá nên ngủ rất say, cũng không có bị tiếng ồn ảnh hưởng, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng ngáy rất nhỏ của ông.

A Hạnh cúi người xuống, đắp kín chăn mền trên người phụ thân. Sau đó rón rén từ bên cạnh bước đi, băng qua phòng khách đi tới bên trong tiền viện.

Đêm lạnh, ánh trăng nhàn nhạt chiếu khắp cả vùng đất, trong không khí còn có tầng sương. Tam công tử đứng ở bên trong tiền viện đưa lưng về phía A Hạnh. Mái tóc xoăn dài phủ ngang lưng, y phục trắng như tuyết hơi phát động.

Không thể không nói dưới ánh trăng nhàn nhạt cái bóng lưng này càng được tô điểm thêm thanh thoát xuất trần.

Nhưng tức giận của A Hạnh tuyệt đối sẽ không vì cái bóng lưng này mà giảm xuống nửa điểm. Nàng hung hăng nhìn chằm chằm sau lưng hắn hận không thể mắng hắn một trận, nhưng là bây giờ thấy hắn, trừ gương mặt nhìn, A Hạnh còn chưa dám nổi giận với vị Tam công tử này.

Thật là buồn a, ai bảo hắn là con trai của Tần vương cho nên nàng ghét hắn hơn nữa cũng chỉ có thể chịu đựng. . .

Thẩm Nguyên Phong nghe được động tĩnh xoay đầu lại, dưới ánh trăng làn da trắng như tuyết càng thêm tinh tế, trên đôi mắt vẫn che một tầng vải trắng, nhưng trong đầu A Hạnh không tự chủ được hiện ra một đôi tròng mắt màu lam như biển rộng.

"Ồ, ngươi còn chưa ngủ sao? Cũng không ngủ được sao?" Trong giọng nói của Tam công tử lộ vẻ kinh ngạc không giống như là giả vờ.

Tay của A Hạnh không khỏi nắm chặt thành quả đấm, hắn còn dám hỏi? Nàng vì ai mới không ngủ được! Có vài người ngay cả lừa cũng có thể đốt được!

"Nếu ngươi cũng không ngủ được thì nói chuyện phiếm với ta đi! Bây giờ đôi mắt ta lại không nhìn thấy gì, đang buồn đến phát điên đây!" Bình thường lúc này hắn đã sớm hẹn dăm ba người bạn uống rượu khắp nơi, làm gì có cái dáng vẻ buồn bức ở nơi này đi đến mọi góc ngách nhằm chán như vậy!

Nghe lời của hắn cho dù tính nhẫn nại của A Hạnh có khá hơn nữa cũng không nhịn được, nàng tức giận nói: "Số ta không tốt như Tam công tử, ban ngày có thể không buồn không lo mà ngủ cả ngày, ta còn phải làm việc! Buổi tối không nghỉ ngơi tốt sao được!"

Mặc dù Thẩm Nguyên Phong không biết hình hài đáng đáp của tiểu cô nương này trước mắt này ra sao nhưng nghe được giọng nói oán thán của nàng, trong đầu vẽ ra dáng vẻ một tiểu cô nương cần răng nghiêng lợi, trừu tượng và những bằng hữu giang hồ bên ngoài, người bình thường còn chưa có ai dám đối xử với hắn như vậy! Người nào thấy hắn đều cúi đầu khom người, bộ dạng chỉ sợ không đủ cung kính, làm cho người ta cảm thấy rất vô vị, tiểu cô nương trước mặt thì ngược lại, rất có hứng thú!

Hắn giống như là tìm được món đồ chơi có thể giết thời gian nhằm chán, lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Mặc dù hắn cũng là con trai của Tần vương cao quý nhưng tính tình lười biếng, hơn nữa còn có một đoạn thời gian rất dài lưu lạc ở bên ngoài cho nên đối với tôn ti cũng không rõ ràng như người bình thường. Nhưng dù sao hắn vẫn là người thuộc tầng lớp quyền quý, từ nhỏ đã có thói quen được người khác phục vụ cho nên trong lời nói còn chưa phải mất đi phần ngạo khí nào.

Hắn cố ý nghiêm mặt: "Ngươi có biết hay không, chỉ bằng cái giọng vừa rồi ngươi nói với ta thì ta liền có thể trị ngươi tội chết!""

Tâm A Hạnh căng thẳng, tay nắm chặt chốt buồng lòng, tình hình trước mắt là địch mạch, không cúi đầu không được a . . .

Nàng dùng đủ kiểu cũng không muốn cúi đầu, trầm giọng nói: "Thật xin lỗi, Tam công tử, dân nữ không biết lễ phép, xin ngài không nên cùng dân nữ so đo!" Nhắc tới nàng vẫn là ân nhân cứu mạng của hắn, hơn nữa bây giờ rõ ràng là lỗi của hắn nhưng vì thân phận của hắn, nàng không cúi đầu không được. Xã hội cũ thật là ác. . .

"Ngươi qua đây nói chuyện phiếm với ta đi thì ta sẽ tha thứ cho tội vô lễ của ngươi!" Thẩm Nguyên Phong nói lên yêu cầu.

A Hạnh còn có thể làm gì? Cho dù mí mắt nặng ngàn cân nàng cũng không thể không vực dậy tinh thần.

"Giúp ta đưa cái ghế tới đây!"

A Hạnh lờm lẩn một cái, đỡ cái ghế để cho hắn ngồi xuống.

A Hạnh ngồi xuống bên cạnh bàn nhỏ cách đó không xa, hai tay chống cằm, mí mắt một cái lại một cái đánh nhau. Sau đó nghĩ đến căn bản Tam công tử không nhìn thấy, dứt khoát nhắm đôi mắt lìm dim lại.

"Này ngươi đừng tưởng rằng mắt ta không nhìn thấy thì không biết ngươi đang len lén ngủ!" Tiếng nói của Tam công tử đột nhiên vang lên.

A Hạnh cả kinh thiếu chút nữa té ghế! Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía đôi mắt đã bị băng kia. Mắt của hắn thật sự không nhìn thấy sao? Hắn làm sao biết mình đang ngủ?

Thẩm Nguyên Phong nghe được âm thanh luồng cuống tay chân của nàng, quay mặt đi cười trộm, hắn nghe được tiếng hít thở đều đều của nàng mới đoán được nàng đang ngủ, không ngờ nàng lại phản ứng lớn như vậy, thật là thú vị!

Thẩm Nguyên Phong ho nhẹ hai tiếng, đè xuống nụ cười của mình, sau đó hỏi: "Ngươi tên là A Hạnh? Tên thật là gì?"

"Lý Hạnh!" A Hạnh trả lời đơn giản sau đó lấy tay che miệng lại ngáp.

"Ta tên là Thẩm Nguyên Phong."

"Hả??" A Hạnh cho là mình nghe lầm: "Ngươi mới vừa nói cái gì?"

Thẩm Nguyên Phong cười: "Ngươi tuổi còn trẻ, tai không tốt vậy sao, ta nói tên của ta là Thẩm Nguyên Phong!"

A Hạnh rất ngạc nhiên, tỉnh ngủ một nửa: "Ngươi nói cho ta biết tên của ngươi làm gì? Ngươi Tam công tử Tấn vương phủ, ta chỉ là bình dân, chẳng lẽ ta có thể gọi tên của Tam công tử sao?"

Thẩm Nguyên Phong nâng cằm lên: "Tại sao không thể? Ta nói có thể thì là có thể! Tên vốn chính là để cho người ta gọi, không gọi tên thì đặt tên làm gì?"

A Hạnh nhìn khuôn mặt kiệt ngao của hắn thiếu chút nữa bật cười. Tam công tử, tên của ngươi mặc dù là cho người ta gọi nhưng cũng không phải là ai cũng có thể gọi có biết không!

A Hạnh cũng nâng cằm đánh giá hắn, mặt mũi như được chạm trổ tỉ mỉ dưới ánh trăng có chút xán lạn, môi hơi nhếch lên lộ ra chút tính trẻ con, thiếu chút nữa đã quên đối phương chỉ mới là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, chính là cái tuổi trẻ con trong huyền thoại! Cho nên mới nói ra mấy lời không hợp thân phận này! Nhưng hắn như vậy ngược lại có chút khả ái.

"Ta thật sự có thể gọi tên ngươi? Ngươi sẽ không vừa nói ta vô lễ, muốn trị tội ta sao?"

"Muốn trị tội ngươi, muốn thì có thể chỉ cần tùy tiện nói vài câu liền có thể bắt tội ngươi! Nhưng như vậy rất vô nghĩa, ta thích người như ngươi vậy, có thể không câu nệ mà nói chuyện với ta." Hắn dừng một chút, nói: "Như đã nói qua, ngươi giống như là không sợ ta dù chỉ một chút!"

"Không phải a! Ta vốn là rất sợ!" Trong lòng A Hạnh nghĩ nhưng bộ dạng này của ngươi thì làm sao có thể làm cho người ta sợ được. Hoàng thân quốc thích đều kỳ lạ như vậy sao?

A Hạnh định hỏi hắn là tại sao mà bị thương, rốt cuộc là kẻ nào dám làm Tam công tử Tấn vương bị thương thành ra như vậy nhưng nghĩ thì nghĩ rồi cuộc vẫn không lên tiếng, mặc dù hắn xem ra giống như người giản dị dễ gần nhưng mà có phải thật vậy hay không? Không phải nói những người lớn lên trong nhà giàu có đều có mấy tầng mặt nạ sao? Nếu quả thật ngây thơ như vậy đi tìm lời hắn đến lúc chết thế nào còn không biết. Hơn nữa đây cũng không phải là vấn đề nàng nên quan tâm. Vẫn nên thu hồi lòng hiếu kỳ của mình!

A Hạnh trề miệng một cái không nói gì. Thẩm Nguyên Phong nhất thời cũng không lên tiếng. Hai người cứ lẳng lặng ngồi như vậy, cảm nhận sương đêm càng ngày càng đậm.

Một lát sau A Hạnh đánh vỡ yên tĩnh, nàng nhìn y phục đơn bạc trên người Thẩm Nguyên Phong: "Ngươi mặc mỏng như vậy không lạnh sao? Có cần ta lấy y phục của phụ thân cho ngươi không?"

Thẩm Nguyên Phong phất tay từ chối, ngón tay trắng nõn thon dài trông rất đẹp mắt.

"Không cần, ta không sợ lạnh, ta thực ra là một cao thủ!" Hắn mặt không đổi sắc nói.

A Hạnh thiếu chút nữa ói ra, cao thủ? Bị người dùng bột vôi đánh lên thành công mà gọi là cao thủ? Nhìn hắn vừa nói mạnh miệng mặt không đổi sắc, da mặt cũng dày thật. . .

A Hạnh không nhịn được hạ uy phong hắn: "Ngươi biết khinh công không?"

Trên mặt Thiếu niên tràn đầy kiêu ngạo: "Tất nhiên biết, trong đám bằng hữu khinh công của ta là giỏi nhất!"

"Vậy ngươi có thể đạp tuyết vô ngân không?" (đạp tuyết không để lại dấu chân)

Mặt thiếu niên cứng đờ.

"Có thể nhất vĩ độ giang không?" (một nhảy vượt sông)

Nhìn sắc mặt của hắn dần dần tái đi, trong lòng A Hạnh hết sức sáng khoái nha!

"Phi diêm tẩu bích thì chắc được chứ?" (bay trên mái nhà, chạy trên tường)

Thiếu niên lau mồ hôi lạnh vội tiếp lời: "Phi diêm tẩu bích đương nhiên không thành vấn đề."

A Hạnh chặc chặc lắc đầu: "Cao thủ a ~~!" Nàng cố ý kéo dài âm cuối.

Cho tới nay Thẩm Nguyên Phong luôn kiêu ngạo vì võ công của mình vậy mà lúc này lại bị A Hạnh đả kích đến thương tích đầy mình, không khỏi nhảy cẫng lên phản bác: "Trên đời nào có công phu đạp tuyết vô ngân, nhất vĩ độ giang gì đó hả, cho dù là sư phụ ta cũng không làm được! Nói hươu nói vượn! Nói hươu nói vượn!" Hắn liên tiếp nói mấy câu nói hươu nói vượn, mặt phồng lên đến đỏ bừng!

"Không có, không có, là ta nói hươu nói vượn, sư phụ ngươi nói không có thì tức là không có."

Thẩm Nguyên Phong trầm mặt xuống: "Không cho phép vũ nhục sư phụ ta!" Giọng nói hơi lạnh lùng.

A Hạnh cũng ý thức được mình nói chuyện quá đáng, vội vàng xin lỗi: "Thật xin lỗi." Giọng nói thấp phần chân thành.

Thẩm Nguyên Phong đứng ở nơi đó mặt lạnh, tóc xoắn thật dài tung bay theo gió đung đưa có quy luật, xinh đẹp thật xinh đẹp a!

A Hạnh đang thầm trách mình lắm mồm gây chuyện, đột nhiên Thẩm Nguyên Phong mở miệng, giọng nói có chút chần chờ: "Người nói cái đáp tuyệt vô ngân và nhất vì độ giang đó, người đã thấy qua chưa?"

A Hạnh suy nghĩ một chút, trong giọng nói thận trọng: "Đã thấy!" Chỉ là ở trong phim. . .

Thẩm Nguyên Phong thở dài, giọng nói có chút tiếc nuối: "Không nghĩ tới người là dân nữ nhỏ nhoi lại có thể gặp được kỳ ngộ như vậy, có thể gặp được tuyệt đỉnh cao thủ như thế. . ."

A Hạnh hừ nhẹ một tiếng, trong lòng thầm nhủ, cái gì gọi là dân nữ nhỏ nhoi chứ?

Lỗi tai Thẩm Nguyên Phong rất thính đương nhiên nghe được tiếng hừ nhẹ của nàng, khẽ mỉm cười, thật đúng là càng ngày càng lớn mật! Nhưng như vậy mới thú vị!

Xa xa giọng nói của người gõ mõ truyền tới. Thẩm Nguyên Phong nghe được tiếng ngáp của A Hạnh sau đó cũng ý thức được không phải ai cũng ngày đêm đảo lộn như hắn, mặc dù hắn có chút tùy hứng nhưng cũng tuyệt đối sẽ không quá đáng.

Hắn nói với A Hạnh: "Người đi ngủ đi, không cần theo ta tán gẫu, tự ta ngồi một lúc là tốt rồi."

A Hạnh được đặc xá mừng rỡ trong lòng, xoay người liền hướng phòng mình chạy đi. Chạy được hai bước bỗng nhiên dừng lại quay đầu lại nói với Thẩm Nguyên Phong: "Tam công tử, mắt người còn chưa khỏe, vẫn nên ngồi yên tốt hơn, tránh cho bị đụng trúng vết thương sẽ không tốt!" Ngán vạn lần đừng làm ra tiếng vang quấy rầy ta ngủ,.....

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Kịch bản

Lăng Tử Phong ba ngày ba đêm không ngủ suy nghĩ soạn ra kịch bản. Sau khi hoàn thành vội cho A Hạnh xem qua.

A Hạnh nhận lấy một xấp giấy thật dày, ngồi ở trong sân dưới tàng cây hoa đào đọc cẩn thận.

Kể từ khi Dung Tranh biết được chuyện này, mỗi lần A Hạnh đến hắn cũng sẽ ở bên cạnh họ, giúp bọn họ bưng trà dâng nước. Lúc này thấy A Hạnh mặt cũng không chớp một cái nhận lấy bản thảo cẩn thận đọc, vô cùng kinh ngạc, nhỏ giọng nói với sư phụ: "Sư phụ, nàng biết chữ sao?"

Thế giới này nữ tử biết chữ không nhiều lắm, cũng chỉ có tiểu thư đại quan mới có cơ hội biết chữ, bình dân giống như A Hạnh có biết cũng biết rất ít chữ nghĩa, nhất là cô nương, căn bản là không thể nào. Như hắn thì thường được sư phụ dạy mới có thể biết chữ.

Lần trước Lăng Tử Phong thấy nàng xem hiểu được nội dung của khế ước đã rất kinh hãi nhưng chuyện bất ngờ làm người ta khiếp sợ trên người tiểu cô nương này giờ đã quá nhiều, nghĩ lại biết chữ cũng không tính là chuyện gì lớn lao. Chắc hẳn nàng có được cơ hội mới có thể biết chữ.

Chỗ tốt lớn nhất của Lăng Tử Phong chính là kèm chế lòng hiếu kỳ của mình, ông thấy A Hạnh hết sức che giấu ánh sáng của bản thân thì hiểu rằng nàng có rất nhiều chuyện không hy vọng bị người khác biết cho nên đối với những nghi vấn này, mặc dù hiếu kỳ nhưng cho tới bây giờ cũng không hỏi han, soi mói.

A Hạnh cũng không biết rằng chuyện mình biết chữ lại làm cho hai thầy trò chấn động, toàn bộ tâm tư nàng đều đặt ở kịch bản của Lăng Tử Phong.

Chuyện lưu truyền trong dân gian kể về một vị anh hùng tên Lưu Tiểu Bảo. Trong truyền thuyết Lưu Tiểu Bảo đáng người khôi ngô, sức lực như trâu, làm người chính trực hiền lành. Thường trợ giúp kẻ yếu rất được mọi người kính nể. Huyện bọn họ có một tên cường hào ác bá ý vào thúc thúc của mình là Huyện thái gia nên hoành hành bá đạo, ức hiếp dân lành, không chuyện ác nào không làm! Có một lần tên cường hào coi trọng một nữ tử xinh đẹp muốn đoạt về làm tiểu thiếp, người nhà cô gái đương nhiên không chịu, đang lúc giằng co tên cường hào đánh chết phụ thân và em trai cô gái, mẫu thân của nàng thấy tình cảnh này đau lòng đập đầu vào tường tự vẫn. Vừa lúc Lưu Tiểu Bảo đi ngang qua thấy tình cảnh này, giận dữ không ngăn ngại tiến đến vùng thiết quyền đánh cả đám người của tên cường hào bỏ chạy lại hung hăng cho tên cường hào mấy quyền, ai ngờ tên cường hào thân thể quá cùi mà khí lực Lưu Tiểu Bảo lại lớn, chỉ mấy đám thì đã đánh chết tên cường hào! Người nhà của hắn tố cáo Lưu Tiểu Bảo lên trên huyện nha, Huyện thái gia dĩ nhiên là muốn báo thù cho cháu, không nói lời nào đã nhốt Lưu Tiểu Bảo vào tù, sau mùa thu xử trảm!

Những người nhận đại ân của Lưu Tiểu Bảo không đành lòng thấy hắn ngậm oan mà chết. Một lần thừa dịp khâm sai đại thần đi đến huyện, đồng tâm hợp lực cản đường tố cáo. Khâm sai đại thần này nổi danh thanh quan, bị bọn họ cáo trạng lại trải qua một phen điều tra, tra ra Huyện lệnh chính là ăn hối lộ của kẻ gian làm việc trái pháp luật, dưới con mắt giận lập tức tháo mũ ô sa, tịch thu gia sản của hắn, đầy hắn đi biên cương. Còn Lưu Tiểu Bảo thì

được phóng thích, còn cưới được nữ tử lần trước hấn cứu làm vợ.

Rốt cuộc vẫn là mô típ truyện xưa, nhưng không sao, ở nơi này không biết kịch nói là gì nên dù là chuyện xưa cũng có thể mang cho mọi người cảm giác mới mẻ! Hơn nữa ông chủ Lăng viết rất tốt, mỗi một câu đều đem tình tiết và nhân vật thể hiện ra hết sức tinh tế, sâu sắc, khiến nàng xem đến mê mẩn, tin rằng sau khi diễn trên sân khấu sẽ làm cho tâm tình người xem chấn động!

Nàng ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn thầy trò hai người đang dùng ánh mắt nghi ngờ lẫn ngạc nhiên nhìn mình, nói: "Ông chủ Lăng viết hay quá, Quách đại ca nói văn phong của ông không tệ, quả nhiên không sai!"

Ông chủ Lăng khiêm tốn nói: "Cô nương quá khen, có thể qua được cửa ải này của cô nương, cuối cùng thì Lăng mỗ cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, tâm huyết mấy ngày coi như không uổng phí."

Dung Tranh ở một bên chen miệng nói: "Sư phụ ta vốn rất được mọi người khen ngợi, đã từng có đào hát ở kinh thành dùng số bạc lớn nhờ sư phụ viết kịch bản! Kịch bản này sư phụ ta tập trung viết suốt ba đêm mới xong, dĩ nhiên là tốt nhất!"

A Hạnh nhìn quần thâm dưới mí mắt của ông chủ Lăng, trong lòng có chút rung động, Lăng Tử Phong người này bề ngoài ôn văn nho nhã nhưng trong xương tủy lại có sự kiên trì đáng kinh ngạc, chỉ cần quyết định chuyện gì sẽ dùng toàn lực làm, chỉ là ông không có một cơ hội tốt, nếu như kịch nói lần này thực sự thành công, ông sẽ có thể có được tất cả những gì ông mong muốn.

"Ông chủ Lăng, cực khổ cho ông rồi." A Hạnh thành tâm thành ý nói.

Ông chủ Lăng nhẹ lắc đầu, cười nói: "Lăng mỗ viết kịch bản cũng không cảm thấy khổ cực một chút nào, ngược lại thì thấy đem những chuyện xưa từ nhỏ mình được nghe viết thành kịch bản, để cho đào hát của mình đem người vật của chuyện xưa ra ngoài đời thật là chuyện hết sức vui sướng. A Hạnh cô nương, không nói gạt người, ta rất mong đợi kịch nói được biểu diễn!"

A Hạnh giao lại kịch bản đang cầm trong tay cho ông chủ Lăng, nói: "Kịch bản đã xong, kế tiếp phải cấp bách xem xét thời gian dàn dựng kịch, ta có một ý tưởng. . ." A Hạnh khẽ mỉm cười, trong mắt chợt lóe ánh sáng: "Ta muốn cuối tháng chính thức ra mắt khán giả. Rạp hát Thanh Vân đối diện không phải là cũng cuối tháng khai trương sao?"

Nàng nhìn ông chủ Lăng, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc: "Ông chủ Lăng, rạp hát Thanh Vân dùng thủ đoạn hèn hạ bức bách người! Chẳng lẽ không nên cho bọn họ một bài học sao? Bọn họ muốn thấy chúng ta sụp đổ, chúng ta càng phải phong quang náo nhiệt khai trương cho hấn xem, còn phải khai trương cùng một ngày, cùng đối mặt với bọn họ! Mặc dù lúc đầu có thể sẽ không hưng thịnh như bọn họ nhưng không bao lâu sau chúng ta sẽ có thể mở mắt nhìn bọn họ từ từ suy bại!"

Trong giọng nói của A Hạnh mang theo lãnh ý và lòng tin cường đại trong đó, làm cho thầy trò Dung Tranh cũng có chút sợ run, nhìn bọn họ từ từ suy bại? Có thể sao, Thanh Vân còn có danh giá như Phương Mặc Trúc! Cho dù kịch nói của bọn họ có được hoan nghênh như thế nào đi nữa cũng khó có thể uy hiếp được Thanh Vân!

Dung Tranh gãi đầu một cái nói: "Rạp hát Thanh Vân có Phương Mặc Trúc! Hấn là đào hát đệ nhất ở Tấn Thành, chỉ cần là kịch có hấn, quan to quý nhân cũng không khỏi tán tụng. Thanh Vân chỉ cần có hấn thì không thể suy bại!" Lăng Tử Phong mặc dù không lên tiếng nhưng khi nhìn về mặt của ông dường như rất đồng ý với lời nói của đồ đệ.

A Hạnh thấy trên mặt bọn họ lộ ra vẻ không quá tin tưởng, cũng không thềm đề ý, trong lòng nàng đang suy nghĩ, dung mạo Phương Mặc Trúc như vậy, trước Lăng Tử Phong còn vì hấn gánh không ít nguy hiểm, giờ phút này hấn lại đầu quân cho một ông chủ mưu mô không thể dò được, tương lai như thế nào quả thật rất khó nói. . .

Nhưng tương lai của hấn A Hạnh chắc chắn sẽ không quan tâm.

Mặc dù ông chủ Lăng không thể tiếp nhận lời của A Hạnh nhưng mà tiểu cô nương này xuất khẩu khí vì ông, đương nhiên ông cũng sẽ không quét đi hưng phấn của nàng. Xế chiều hôm đó, ông tiến hành việc chọn vai, đồng thời giao phó cho quản sự rạp hát tiến hành chuyện mua nô lệ. Từ quản sự đi theo ông không ít năm, làm việc luôn tận tâm tận lực, giao chuyện cho hấn Lăng Tử Phong vô cùng yên tâm.

Buổi tối, Từ quản sự thông qua người môi giới, tốn một số tiền lớn mua về ba tiểu cô nương.

Từ quản sự dẫn người đến trong sân ông chủ Lăng cho hấn gặp mặt.

Ông chủ Lăng nhìn ba tiểu cô nương trước mắt, trong đó có hai người cúi đầu rụt cổ lại dáng vẻ như rất sợ. Một người khác mặc dù cũng cúi đầu nhưng mà cảm giác trấn tĩnh hơn nhiều.

Ông: "Ngẩng đầu lên đi."

Ba cô nương theo thứ tự ngẩng đầu lên, cùng là mười ba mười bốn tuổi, mi thanh mục tú, đều là những tiểu cô nương xinh đẹp, còn cô nương có vẻ mặt trấn tĩnh đó lại càng xuất chúng. Mặt trái xoan, làn da trắng hồng, mày liễu mắt hạnh, sống mũi thẳng tắp, đôi môi anh đào đỏ, cũng coi là diễm lệ hiếm thấy.

Từ quản sự ở bên cạnh nói: "Ba cô nương này đều biết chữ. Đều là gia quyến của quan bị cách chức. Còn cô nương đó. . ." Ông nhìn về phía cô nương xinh đẹp nhất, nhẹ giọng nói: "Nghe người môi giới nói phụ thân của nàng còn là một quan tam phẩm, cho nên giá tiền của nàng đắt nhất!"

Cô nương lớn lên xinh đẹp kia, nghe được lời của Từ quân sự, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ lẫn xấu hổ, không khỏi cúi đầu.

Ông chủ Lăng rất hài lòng, ông phát tay một cái để cho người an bày chỗ nghỉ cho các nàng, chờ sau khi các nàng đi lập tức hỏi Từ quân sự: "Không có phiền toái gì chứ?"

Từ quân sự nói: "Sẽ không có phiền toái gì, quan lại bị cách chức gia quyến bị mua bán tùy ý đã không phải là chuyện mới mẻ, đều là không nơi nương tựa, sẽ không có ai quản. Hơn nữa những cô nương kia vốn là bị bán vào thanh lâu, chúng ta mua các nàng cũng coi như cứu các nàng!"

Ông chủ Lăng gật đầu lúc này mới yên lòng lại.

Bên kia, buổi tối A Hạnh về đến nhà mới phát hiện Thẩm Nguyên Phong đã ra đi không từ biệt, điểm tâm trong phòng và nước cũng không chạm qua, chân trên giường loạn cào cào, trong không khí còn lưu lại mùi thuốc nhân nhật, mà bộ cẩm bào màu trắng ở trong sân cũng không thấy.

A Hạnh có chút buồn bực, dù gì cũng phải nói một tiếng chứ, ít nhất cũng nói cảm tạ nha. Tỳ như "Sau này có khó khăn gì cứ tới tìm ta" gì gì đó. . . Còn nói giúp hấn sẽ có chỗ tốt, chỗ tốt ở đâu? Chẳng lẽ sau này nàng có thể trực tiếp đến Tấn vương phủ tìm hấn sao?

Hừ, sau này đừng để cho nàng đụng phải, nếu không, nàng nhất định phải đem món nợ này đòi lại! Không thì uống công nàng làm nha đầu cho hấn hai ngày. . .

Mà lúc này Thẩm Nguyên Phong đang ở bên nhà của bằng hữu không kim được hất hơi một cái. Người bên cạnh đang bôi thuốc cho hấn phát ra tiếng cười: "Có phải Thúy Hồng cô nương ở Di Hương Viện lại đang tương tư người nữa không!"

Thẩm Nguyên Phong "Xi" một tiếng cười: "Người cho rằng ta giống người sao? Dem Di Hương Viện làm nhà của mình? Thúy Hồng là của người, đừng có đem đặt trên người ta!"

Lô Thanh nghe được hấn châm chọc cũng không tức giận chút nào, tiếp tục cười hi hi: "Di Hương Viện có cái gì không tốt? Tuổi người cũng không còn nhỏ, sao còn phải ngại ngùng nhún nhó như vậy nữa, hôm nào đi đến đó cùng ta, ta đây kinh nghiệm phong phú sẽ chỉ cho người!"

Trên mặt Thẩm Nguyên Phong lập tức đỏ lên, hấn xoay người đánh tới một quyền, uy vũ mạnh mẽ. Lô Thanh ha ha cười một tiếng, hai chân linh hoạt nhanh chóng tránh ra, miệng còn không nhân rồi: "Tam công tử then quá thành giận rồi! Bây giờ đôi mắt người không nhìn thấy, không phải là đối thủ của ta!"

Thẩm Nguyên Phong không tiếp tục, hấn khẽ mỉm cười, nói: "Dù gì người cũng là đệ nhất hiệp khách nổi danh giang hồ, há miệng nói lại thất đức như vậy, nếu như bị người biết thì đại hình tượng của người nhất định sẽ bị tổn thất!"

Lô Thanh thấy hấn không tiếp tục đánh mới đi tới. Mặc dù mắt hấn không nhìn thấy nhưng nếu như thật sự nghiêm túc đánh nhau, bản thân vẫn không nắm chắc phần thắng.

"Hình tượng thì có sao chứ! Ta chỉ cần bản thân tự tại sung sướng, người khác nhìn ta như thế nào ta cũng chẳng muốn quản!" Giọng nói của Lô Thanh lộ ra cảm giác khí khái. Mà Thẩm Nguyên Phong coi trọng hấn nhất chính là ở phần hào khí này!

Hấn suy nghĩ làm việc phóng khoáng, đây là điểm Thẩm Nguyên Phong hết sức hâm mộ, thân phận của mình đã là như thế không thể thay đổi, càng không thể có phần tự nhiên thoải mái này của Lô Thanh.

"Làm sao người tìm được ta, ngay cả bản thân ta trốn ở chỗ nào cũng không biết!"

Sau khi Lô Thanh đắp thuốc lên mắt cho Thẩm Nguyên Phong xong lại dùng vải trắng băng kỹ, nói: "Vết thương ở mắt cũng không phải rất nghiêm trọng, mấy ngày nữa sẽ nhìn thấy được rồi! Ta là thấy người lưu lại ký hiệu mới tìm kiếm một vòng ở nơi này, tìm một hồi thì thấy y phục của người trong sân thì tìm được người." Nói xong nặng nề vỗ bàn một cái làm Thẩm Nguyên Phong sợ hết hồn.

"Đám khốn kiếp này lại dám tới Tấn Thành gây phiền toái cho ta! Huynh đệ, thương thế kia của người là vì ta mà bị, nếu như không phải ta rời thành, bọn họ cũng sẽ không tìm tới người! Mẹ kiếp! Ta nhất định phải đánh cho chúng gọi tổ tông mới được, lại dám dùng bột vôi hại người!"

"Lúc đi tìm bọn họ tính sổ đừng quên gọi ta, dám hại ta gặp khó khăn lớn như vậy, thật đúng là xem Thẩm Nguyên Phong dễ trêu!"

Lô Thanh cười: "Bọn họ không biết thân phận của Tam công tử người, bằng không nhất định chạy còn nhanh hơn thỏ!"

Khóe miệng Thẩm Nguyên Phong cong lên: "Cũng là bởi vì bọn hấn không biết thân phận của ta nên mới có thể chơi!" Hấn dừng một chút nói: "Nếu không có cha con bọn họ, chắc đêm hôm đó ta sẽ thảm hại rồi!" Hấn nghĩ đến tiểu cô nương kỳ quái đó, không biết khi nàng phát hiện hấn ra đi không từ giả sẽ có biểu tình gì?

"Tim cơ hội cảm tạ bọn họ một cái là được, cho bọn họ ít bạc, bọn họ nhất định rất vui vẻ."

Bạc? Không biết tại sao Thẩm Nguyên Phong lại có cảm giác A Hạnh cứu hấn cũng không phải vì bạc. A Hạnh đó trong lòng có nhiều uẩn khúc!

Thẩm Nguyên Phong nhớ tới A Hạnh đã nói, chân chờ một chút, do dự hỏi Lô Thanh: "Lô huynh, huynh đã nghe qua khinh công nhất vĩ độ giang hay đập tuyết vô ngân gì chưa?"

Chương 53: Chọn vai

Ngày tiếp theo, ông chủ Lãng bắt đầu chọn vai cho vở kịch.

Lúc những đào hát khác của rạp hát nghe được Lãng Tử Phong đề cập đến kịch nói thì vẻ mặt mờ mịt. Mọi người từ nhỏ đều học hí kịch, trải qua học tập nhiều năm như vậy cũng chưa bao giờ nghe đến kịch nói, lúc đầu trong lòng của bọn họ vẫn có chút khó chấp nhận nhưng để có thể giữ lại đào hát, hoặc là học nghệ vẫn chưa thành, hoặc là đã sống ở rạp Thính Tùng nhiều năm sinh ra tình cảm sâu đậm với rạp hát này, hoặc giống như Quách Lâm vậy, đã nhận đại ân của Lãng Tử Phong. Hơn nữa tình huống rạp hát bây giờ thì thay vì từ thủ với hí khúc mà kết quả cuối cùng vẫn là trở thành gánh hát lưu động, còn không bằng giống như ông chủ Lãng nói, cứu ngựa chết thành ngựa sống, tìm ra một con đường sống mới. Mọi người vô cùng có lòng tin đối với năng lực và quyết sách của ông chủ Lãng cho nên tất cả đào hát dưới sự khích lệ của Lãng Tử Phong quyết định toàn lực ủng hộ!

Chọn vai cũng không tốn bao nhiêu thời gian, nhân vật chính Lưu Tiểu Bảo do người tuân tũ như Lâm Hải diễn. Trước kia Lâm Hải vì kỹ thuật không giỏi cho nên luôn phải diễn vai phụ lần này lại có thể được làm nhân vật chính, dĩ nhiên là trong lòng như hoa nở, vô cùng cao hứng, không còn quá bài xích kịch nói nữa!

Mà một người khác đóng nhân vật Khâm sai là do Mai Hương Hoa thủ vai, Mai Hương Hoa mặt mũi trắng nõn, cả người lộ ra phong độ của người trí thức, diễn nhân vật này lại vô cùng thích hợp. Trước đó Mai Hương Hoa luôn bị Phương Mặc Trúc chèn ép, bây giờ Phương Mặc Trúc đã đi rồi mà hân lại lấy được nhân vật trọng yếu như vậy trong lòng đương nhiên cũng vui mừng, âm thầm thì phải đem hết toàn lực ra diễn cho được cái "kịch nói" này, nếu như kịch nói thành công, Mai Hương Hoa hẳn muốn áp đảo Phương Mặc Trúc cũng không phải là chuyện không thể nào!

Những vai phụ khác cũng chọn rất tốt, bởi vì không yêu cầu hát hí khúc, mà đào hát cũng có nhiều kinh nghiệm, văn hay múa giỏi, chỉ cần tập diễn xuất theo phương thức của kịch nói một chút thì lên đài biểu diễn không có vấn đề gì.

Lãng Tử Phong vô cùng tôn trọng A Hạnh, trước hết chờ nàng đến thì mời vào trong vườn đào, rất kiên nhẫn nói với nàng tình hình chọn vai, đặc điểm của mỗi diễn viên cùng với lý do hân chọn người.

Thời gian A Hạnh đến nghỉ ngơi ở rạp hát cũng không phải là ngắn, đào hát ở đây trên căn bản nàng đều biết, Lãng Tử Phong vừa nói như thế nàng đã cảm giác thấy mỗi diễn viên đều được sắp xếp rất tốt, làm cho nàng vô cùng hài lòng, càng thêm khâm phục năng lực làm việc của Lãng Tử Phong.

"Còn nhân vật mỹ nhân trong kịch do ai diễn đây?" Nghe xong Lãng Tử Phong giới thiệu các nhân vật nam, A Hạnh không nhịn được hỏi.

Lãng Tử Phong nhíu mày một cái, nói: "Lần trước đã cùng cô nương nói qua chuyện mua nô lệ, lúc đầu ta dự tính chọn một trong ba cô nương kia diễn nhân vật mỹ nhân này nhưng không ngờ lại xảy ra chút phiền toái!" Nói tới đây, hân thở dài, cảm lý trà uống một hớp.

A Hạnh liền vội vàng hỏi: "Phiền toái gì?"

Dung Tranh đứng một bên thấy sư phụ đang uống nước nên tiếp lời nói: "Cái cô nương Xảo Oánh đó, nàng có phụ thân trước kia là quan tam phẩm trong kinh thành, trong nhà là Đại tiểu thư, mặc dù xảy ra biến cố nhưng vẫn vô cùng kiêu kì, vừa nghe nói chúng ta muốn nàng diễn kịch thì chết cũng không chịu đáp ứng, nói cho dù chết cũng không cần làm loại việc thấp hèn này, nói tình nguyện làm việc vặt ở rạp hát chúng ta, cũng không muốn lên đài bán nhan sắc!" Dung Tranh từ nhỏ liền theo sư phụ học kịch, mặc dù cũng biết địa vị không cao nhưng bị người khác nói thành thấp hèn như vậy trong lòng vô cùng tức giận, cho nên giọng nói cũng giận dữ đùng đùng.

Hân hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: "Số nàng cũng tốt thật, được chúng ta mua trở lại, nghe Từ quân sự nói, với loại sắc đẹp này vốn là bị bán vào thanh lâu, đây mới thực sự là thấp hèn! Bây giờ lại còn dám chê chúng ta? Thật đúng là nghĩ mình vẫn còn là đại tiểu thư!" Mỗi lần nói đến hai chữ thấp hèn Dung Tranh đều cắn răng nghiến lợi, có thể thấy được hân với hai chữ này thống hận dường nào!

A Hạnh hỏi: "Có từng khuyên nàng hay không?"

Khuôn mặt Lãng Tử Phong không chịu nổi: "Tại sao không có, ta và Từ quân sự, còn có mấy đào hát kinh nghiệm phong phú thay nhau khuyên giải nàng, không biết có phải vì cô nương kia tuổi còn nhỏ, tính khí cũng vô cùng cố chấp, náo loạn, đối với sự khuyên nhủ của chúng ta nàng một chút cũng không dao động, bây giờ còn đang tuyệt thực đấu tranh! Cũng đã hai ngày không ăn cơm!" Rạp hát đều là người lương thiện, cho dù là như vậy cũng chưa từng nghĩ tới phải dùng bạo lực bức bách tiểu cô nương.

"Không phải nói có ba cô nương sao? Hai người khác thì sao? Thiếu nàng ta là không được à?"

Lãng Tử Phong nhẹ lắc đầu: "Hai cô nương kia lớn lên mặc dù cũng không kém nhưng so về khí chất vẫn kém hơn Xảo Oánh rất nhiều. Hơn nữa hai cô nương kia tính tình lại quá nhút nhát, rụt rè, tới lâu như vậy, thấy chúng ta còn phát run, lên đài chỉ sợ còn phải cần một khoảng thời gian rèn luyện, ép buộc các nàng chỉ càng phản tác dụng."

A Hạnh tiếp thu: "Vậy nghĩa là bây giờ không có Xảo Oánh là không thể."

Lăng Tử Phong gật đầu: "Xảo Oánh là thí sinh tốt nhất!"

Dung Tranh khẽ hừ một tiếng, khuôn mặt không thềm đếm xỉa.

A Hạnh suy nghĩ một chút rồi nói: "Đã như vậy, để ta đi xem nàng một chút! Ta đi khuyên nàng!"

Bởi vì tạm thời A Hạnh không muốn để cho người khác biết nàng là đại lão bản cửa rạp hát cho nên nàng cũng không muốn bại lộ trước Xảo Oánh.

Dung Tranh theo như sự phụ giao phó, đưa A Hạnh tới trong thư phòng của sư phụ trong sân, để cho nàng ngồi ở sau bàn sách, đặt một bình phong ngăn cản ở trước mặt của nàng.

Sau khi chuẩn bị xong hết, Dung Tranh vốn đang chuẩn bị rời đi nhưng khi đi tới cửa lại dừng bước, xoay người, vòng qua bình phong, từ từ đi tới trước mặt của A Hạnh.

A Hạnh thấy hấn trở lại, không rõ cho nên ngẩng đầu nhìn hấn: "Dung Tranh, còn có chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Thuyết phục (1)

Trên khuôn mặt tuấn tú của Dung Tranh xuất hiện sự nghiêm túc hiếm thấy, hấn đứng ở trước bàn đọc sách, hai tay vờ tới vờ lui vạt áo, vẻ mặt có chút bứt rứt, hấn ngẩng đầu lên giống như là có lời gì muốn nói nhưng lại không có dũng khí để nói. Ba bốn lần muốn nói lại thôi.

Dung Tranh thích ở trước mặt A Hạnh ra vẻ đại nhân, bộ dạng nhàn nhó giống như bây giờ không thấy nhiều, điều này làm cho nàng thật tò mò rốt cuộc muốn nói cái gì.

A Hạnh lặng lẽ mỉm cười nhìn hấn, trên mặt không hề có chút vội vã nào.

Dung Tranh ngẩng đầu lên lần nữa chạm phải ánh mắt của A Hạnh, ánh mắt của nàng trong suốt sáng ngời, ôn nhu như nước, khóe miệng mang theo vui vẻ nhàn nhạt. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, khuôn mặt vốn đã bị bôi đen của nàng vậy mà cũng có một loại ma lực làm cho người ta không dời mắt được. Trên mặt của hấn có chút nóng lên, tim đột nhiên đập mạnh, hấn không khỏi nghĩ đến nói Xảo Oánh là mỹ nhân hiếm thấy nhưng A Hạnh trước mắt rõ ràng đẹp hơn gấp trăm lần so với Xảo Oánh.

Tâm Dung Tranh vốn nóng nảy bất an bỗng trầm tĩnh lại, hấn nhìn A Hạnh nhẹ nhàng nói: "A Hạnh, trong lòng của người thì người làm đào hát có phải đều là thân phận thấp hèn không?"

Cặp mắt hấn chăm chú nhìn A Hạnh, không buông tha chút biểu tình nào trên mặt nàng, tim đập mạnh, lòng bàn tay rỉ ra mồ hôi. Đến bây giờ hấn mới biết, thì ra mình lại chú ý tới câu trả lời của nàng như vậy.

Nàng sẽ trả lời thế nào đây?

Dung Tranh đang mong đợi, nhưng cũng đang sợ.

Hấn thấy nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng A Hạnh dần dần chuyển sâu, ánh mắt tinh khiết dường như không chứa một tia tạp chất nào, sau đó thì nghe được nàng buông ra hai chữ: "Không có."

Chỉ là hai chữ cũng không có giải thích một câu dư thừa nào, trịnh trọng, chân thành, không chút do dự, thật đơn giản chỉ hai chữ lại làm cho trái tim đang treo của Dung Tranh được hạ xuống. Hai ngày này bởi vì lời của Xảo Oánh mà sinh ra khúc mắc ứ đọng trong lòng, tự ti và tức giận trong nháy mắt tiêu tán, toàn thân tựa như nhẹ nhõm đi.

Hấn cười nhẹ một tiếng, so với ánh mặt trời rực rỡ còn hơn: "Cám ơn người, A Hạnh!" Rồi không nói gì nữa, xoay người rời khỏi thư phòng.

A Hạnh nhìn bóng lưng của hấn, cười một tiếng, thật đúng là một tiểu tử tâm tư nhạy cảm!

Sau khi Dung Tranh đi không bao lâu thì có người dẫn Xảo Oánh đi vào.

Bình phong trong thư phòng là dùng vải vẽ tranh sơn thủy chìn qua mơ hồ có thể nhìn hình dáng của người đối diện.

A Hạnh ngồi ở sau tấm bình phong nhìn vào một bóng dáng nhỏ ở vách tường từ từ đi tới. Xem ra vô cùng yếu ớt. A Hạnh nhớ tới nàng kia trước đây là tiểu thư được nuông chiều từ bé, kể từ khi gia sản bị tịch thu, dọc theo đường đi còn không biết phải chịu bao nhiêu khổ cực, đói rét rồi cộng thêm lại tuyệt thực hai ngày, bây giờ còn có thể đứng ở trước mặt nàng đã coi như là rất kiên cường.

Trong lòng A Hạnh dâng lên một nỗi thương xót, chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi thôi, kiếp trước khi mình ở tuổi nàng làm gì biết khó khăn gian khổ là cái gì?

"Ngồi đi. Trước mặt ngươi có ghế. Trên bàn có nước, muốn uống tự mình rót."

Trước khi Vương Xảo Oánh tới cho là lão bản rạp hát lại tìm nàng ta khuyên nàng ta thay đổi chủ ý, nếu như bọn họ thật sự bức bách mình làm làm việc thấp kém kia thì nàng ta sẽ tiếp tục tuyệt thực, cho dù chết đói cũng tốt hơn làm chuyện đáng mất mặt xấu hổ kia.

Nhưng không ngờ lại là một nữ tử, nghe âm thanh dường như tuổi không lớn lắm! Xảo Oánh nhìn bình phong cố gắng nhìn rõ bóng dáng của mơ hồ mộng lung kia, cũng giống như A Hạnh, thông qua bình phong cũng không nhìn rõ được mặt mũi đối phương.

Trên người của Xảo Oánh không có chút khí lực nào, có thể chống đỡ tới bây giờ đã tiêu hao hết tất cả khí lực của nàng ta. Nghe được lời của A Hạnh thì ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn nhưng cũng không động nước trên bàn.

"Ngươi là ai?" Đối với bóng dáng sau tấm bình phong nàng ta vẫn còn có chút tò mò.

Nếu quả thật muốn thuyết phục nàng ta thì nhất định phải để cho nàng ta hiểu mình chính là người có quyền lực tuyệt đối ở rạp hát cho nên A Hạnh cũng không giấu giếm thân phận của mình.

"Ta cũng là chủ của rạp hát." A Hạnh cố gắng trầm giọng xuống một chút, hy vọng nghe vào sẽ thành thực một chút.

Giọng nói của Xảo Oánh tràn đầy khiếp sợ: "Ngươi là nữ nhân lại có thể là chủ của rạp hát?"

A Hạnh nhàn nhạt nói: "Có cái gì không thể chứ!" Trong giọng nói mang theo khí chất làm người khác không thể xem nhẹ.

"Nữ nhân không nên xuất đầu lộ diện! Hơn nữa còn là ở gần những đào hát thân phận thấp kém!" Xảo Oánh nghĩ thầm chỉ sợ nàng cũng không phải nữ nhân đứng đắn.

Đối với lời nói mang ý châm chọc của Xảo Oánh A Hạnh cũng không thèm để ý, Xảo Oánh lớn lên trong gia đình quan gia, từ nhỏ chính là giáo dục như vậy, các loại đức hạnh của nữ tử đã ngấm vào xương tủy rồi, thâm căn cố đế.

"Không biết Xảo Oánh cô nương có biết hay không, nếu như rạp hát chúng ta không mua ngươi, ngươi sẽ đi đến chỗ nào đây?"

Xảo Oánh thân là tiểu thư quan gia đương nhiên biết, thông qua môi giới len lén mua bán tội nô, chỗ đi chỉ có một, thanh lâu!

Trên mặt của nàng ta tái nhợt thân thể không kim được run lên.

Mặc dù A Hạnh không thấy rõ sắc mặt của nàng ta nhưng động tác kia vẫn nhìn rõ ràng.

"Xảo Oánh cô nương nếu là tiểu thư nhà quan đương nhiên biết mình sẽ đi đến nơi nào!"

Những lời này ông chủ Lãng đã nói qua nhưng cũng không thể làm cho Xảo Oánh cảm ơn, khiến nàng ta dao động. Nàng ta ngồi thẳng người, ngẩng đầu lên, trong thanh âm tự nhiên lộ ra một vẻ ngạo khí: "Cho dù đến thanh lâu kết quả cũng giống nhau thôi, chuyện ta không muốn làm người nào cũng không thể bức bách ta, cùng lắm thì ta giao mạng mình ra!"

A Hạnh cười nhẹ một tiếng, cô nương thật ngây thơ a.

"Xảo Oánh cô nương, ta rất bội phục dũng khí của ngươi, nhưng ngươi cho rằng chết là chuyện rất dễ dàng sao? Nếu như ngươi thật sự đến chỗ đó, ngươi cho rằng bọn họ sẽ giống như chúng ta chỉ dùng lời nói nhỏ nhẹ khuyên ngươi, ngay cả đầu ngón tay cũng không động vào ngươi sao?"

Mặt Xảo Oánh tái nhợt đi mấy phần sau đó cắn răng nói: "Cho dù đánh chết ta, ta cũng sẽ không đáp ứng!"

A Hạnh không nhịn được bật cười, chưa kịp sửa lại giọng, tiếng cười thanh thúy non nớt làm cho Xảo Oánh nghe mà ngẩn ra.

A Hạnh vội thu lại giọng cười, nói tiếp: "Bọn họ bỏ ra số tiền lớn mua ngươi đương nhiên sẽ không cam lòng đánh chết ngươi nhưng mà có ngàn vạn phương pháp khiến cho ngươi khuất phục, bọn họ có thể dùng mê hương, có thể bỏ thuốc, có thể để cho ngươi không có chút phản kháng nào mà cam tâm tình nguyện làm những chuyện bọn họ muốn ngươi làm, ngươi cho rằng ngươi có thể phản kháng được sao?"

Giọng nói nhẹ nhàng, nhàn nhạt, nhưng lại đầy nặng nề áp lực làm cho Xảo Oánh không thờ nổi. Trên mặt Xảo Oánh dần dần lộ ra thần sắc sợ hãi, trên trán rịn ra mồ hôi lạnh. Nàng nói không phải là không có đạo lý, nếu quả thật là như vậy nàng còn mặt mũi nào sống trên cõi đời này? Cho dù chết đi cũng không rửa sạch dơ bẩn trên người!

Nàng cúi đầu, đưa tay ôm mặt, nhỏ giọng khóc sụt sùi.

A Hạnh khẽ mỉm cười, nàng muốn nhìn chính là kết quả này, trước tiên phải dẹp bỏ bản tính kiêu ngạo của nàng ta, làm cho nàng ta hiểu, nếu như không có rạp hát, kết quả của nàng ta sẽ thế thảm nhường nào! Kế tiếp chính là từ từ khuyên bảo nàng ta!

Chương 55: Thuyết phục (2)

Vương Xảo Oánh khóc một lúc, bao nhiêu sợ hãi, bi thương cùng với đau xót thời gian qua cũng hóa thành nước mắt chảy ra ngoài. A Hạnh nhìn qua bình phong loáng thoáng nhìn thấy bờ vai gầy của nàng ta không tự chủ được mà run lên, nàng biết trong lòng Xảo Oánh nhất định là vô cùng buồn khổ, cũng đang cần cơ hội để phát tiết ra, cho nên A Hạnh cũng không nói gì, lặng lẽ chờ đợi.

Một lát sau Xảo Oánh từ từ ngừng khóc. Nàng ta dùng ống tay áo lau nước mắt, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía A Hạnh, nhẹ giọng nói: "Cô nương, ta biết các người đều là người tốt, ta cũng rất biết ơn các người đã mua ta, để cho ta không cần phải đi đến... chỗ đó. Ta nguyện ý làm nô tỳ để báo đáp các người nhưng nếu như các người kiên quyết muốn ta... Kiên quyết muốn ta lên đài làm cái chuyện mất mặt đáng xấu hổ kia ta chỉ có cái chết!" Giọng nói của nàng ta vì khóc mà có chút khàn đi, trong giọng nói mang theo vô vàn khổ sở: "Dù sao ta sống cũng không còn ý nghĩa gì, cha mẹ ta đã chết hết, huynh đệ bị đẩy đi biên cương, tỳ muội bây giờ cũng không biết đang ở nơi nào chịu khổ. Ta từ một tiểu thư nhà quan được người người hâm mộ tôn kính trở thành tội nô bị người người tùy ý coi thường, ta cũng chỉ còn lại chút tôn nghiêm kia, ta tuyệt không cho phép bất cứ kẻ nào để chà đạp!" Nói xong lời cuối cùng giọng nói lộ ra tia quyết tuyệt!

A Hạnh ở sau tấm bình phong nhẹ lắc đầu, suy cho cùng vẫn là từ nhỏ sống trong nhung lụa, là đại tiểu thư không biết nỗi khổ nhân gian, đến lúc này vẫn còn nói tới chuyện tôn nghiêm! Nhưng đây không phải là lỗi của nàng ta, đột nhiên gặp phải biến cố, tâm tính vẫn chưa điều chỉnh được cũng là chuyện rất bình thường, nàng ta có thể kiên cường sống đến bây giờ đã là rất tốt, đổi lại là kẻ hơi mềm yếu một chút, có lẽ đã sớm vì không chịu nổi khó khăn mà chết. Dù sao nàng ta vẫn chỉ là một đứa trẻ nha!

Nghĩ tới đây giọng nói A Hạnh không khỏi mềm nhũn: "Xảo Oánh cô nương, người không muốn lên đài diễn xuất, không phải là xem thường thân phận đào hát này sao, cho rằng bọn họ là người thấp kém, nhưng chỉ cần người tiếp xúc với bọn họ một đoạn thời gian thì sẽ phát hiện bọn họ đều là người rất tốt, bọn họ vì cuộc sống và tương lai của mình mà cố gắng, bọn họ bán nghệ kiếm sống, so với nô tỳ bán sức lao động cũng giống như nhau. Ta không cảm thấy có cái gì thấp kém, ti tiện!" A Hạnh cho là cô gái này cũng không phải là mềm yếu, nếu như chỉ cưỡng ép và uy hiếp chỉ sợ sẽ phản tác dụng, hơn nữa trong lòng nàng vô cùng đồng tình với Xảo Oánh, cũng không làm quá đáng như vậy. Nếu muốn thay đổi tư tưởng của nàng chỉ có thể từ từ kiên nhẫn thay đổi cái nhìn của nàng ta với đào hát, hoặc là cho nàng ta có chút hy vọng tương lai.

Xảo Oánh cũng bất vì sợ động, nàng nhẹ nói: "Cô nương nói cũng rất đúng nhưng trong mắt của thế nhân địa vị của đào hát và... kỹ nữ không khác nhau." Rốt cuộc vẫn là tiểu thư nhà quan, nói đến hai chữ kỹ nữ, giọng nói thấp đi một phần.

"Tư tưởng của thế nhân có thể thay đổi! Rạp hát chúng ta và những rạp hát khác không giống nhau, những thứ này về sau người sẽ hiểu, rạp hát chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không cho phép những chuyện xấu xa kia phát sinh. Xảo Oánh, người cứ tin ta chỉ cần chúng ta cùng nhau cố gắng, tương lai không lâu sau nhất định chúng ta sẽ lấy được sự thừa nhận của thế nhân, mặc dù có thể địa vị không cao nhưng ở trong mắt người đời chúng ta sẽ không thấp kém nữa!"

Xảo Oánh cúi đầu, không lên tiếng, hiển nhiên là không tin lời của A Hạnh. A Hạnh cũng biết muốn trong thời gian ngắn thay đổi cái nhìn của nàng là không thể nào, cho nên phương diện này cũng không nói thêm nữa, đổi đề tài, bắt đầu cho nàng hy vọng.

"Xảo Oánh, nhà người gặp biến cố lớn người còn sống đến bây giờ đã nói lên người biết yêu thương mạng mình. Người cảm thấy làm nô tỳ so với diễn kịch đều như nhau nhưng làm trong nhà người đời nô tỳ cũng là kẻ bị xem nhẹ coi thường, địa vị so với đào hát tốt hơn được bao nhiêu? Trong mắt của ta, so với đào hát không thể hơn được, tối thiểu đào hát còn có trình độ nhất định, còn có tự do, có quyền tự chủ của bản thân nhưng nô tỳ thì sao? Xảo Oánh, nếu như người làm nô tỳ, sinh tử của người, tôn nghiêm, hôn phối, thậm chí là con gái cũng bị người khác thao túng trong tay, chẳng lẽ người thật sự nguyện ý làm nô tỳ cả đời, để cho mình trở thành vật trong tay người tùy ý bị xoay nắn sao?"

Xảo Oánh lại ngẩng đầu lên, trên mặt có chút biểu tình chấn động, ngay sau đó lại chán nản cúi đầu, nói: "Ta vốn là tội nô, số mạng ta đã định trước chính là như vậy, ta còn có lựa chọn khác sao?"

A Hạnh ôn nhu nói: "Tại sao không có? Xảo Oánh ta có thể đáp ứng người, chỉ cần người ở rạp hát làm việc năm năm, không xao lãng công việc, ta sẽ coi biểu hiện của người mà phát lương hằng tháng cho người! Chờ hết năm năm người có thể dùng tiền kiếm được chuộc thân cho mình! Ta tuyệt đối sẽ không gây khó khăn cho người, đến lúc đó, người chỉ mới mười tám mười chín tuổi, người có thể lựa chọn tiếp tục ở lại cũng có thể lựa chọn lập gia đình ổn định cuộc sống của mình, mặc dù ta không thể cho người địa vị tốt hơn nhưng mà ta có thể để cho người tự do nắm giữ vận mạng của mình!"

Xảo Oánh tưởng chừng như không tin lỗ tai của mình không tin vào tai mình, tội nô như nàng lại có thể tự chuộc thân cho mình sao? Cho dù là nô tỳ cũng không thể tùy ý chuộc thân. Chỉ cần ở rạp hát làm việc năm năm thì liền có thể có được tự do sao?

Ánh mắt của Xảo Oánh dần dần sáng lên, đây đối với nàng mà nói là cảm dỗ không nhỏ a, người nào lại nguyện ý làm nô tỳ cho người ta cả đời đây? Nhưng công việc của rạp hát phải đứng ở trên bục mặc cho mọi ánh mắt của người khác nhìn mình... .

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, nàng lại không khỏi do dự.

A Hạnh đương nhiên hiểu rõ mâu thuẫn trong lòng nàng, còn nói: "Xảo Oánh, có được tất sẽ có mất, muốn lấy được cái gì trước người vẫn phải bỏ một

chút, nếu như người muốn lấy được tự do thì nhất định phải bỏ qua niềm kiêu hãnh kia! Hơn nữa ta có thể cam đoan với người, lên đài tuyệt không mục ruỗng như trong tưởng tượng của người, nói không chừng sau này người còn sẽ thích!"

Xảo Oánh do dự không thể quyết định, khó có thể chọn lựa, liên quan đến đại sự cả đời, trong lúc nhất thời nàng không biết nên trả lời thế nào.

A Hạnh lại thêm một kích: "Xảo Oánh, ta không ép người, cho dù người thật sự là không muốn lên đài, ta cũng sẽ không mang chuyện bán người vào thanh lâu uy hiếp người, người có thể ở rạp hát chúng ta làm nô tỳ làm việc vặt, nhưng người chắc chắn sẽ không biết được rốt cuộc bản thân đã bỏ lỡ cơ hội tốt như thế nào, khi tuổi tác qua đi, người tàn hoa bại liễu và dần dần chết đi, người có hối hận cũng không còn kịp rồi!"

Đoạn này giọng nói A Hạnh thanh vang có lực, mỗi một chữ tựa như một búa giáng xuống tảng băng lớn trong lòng Xảo Oánh!

Là giữ lại kiêu hãnh của bản thân, làm một nô tỳ không có chút hy vọng nào cả đời? Hoặc là nhẫn nại năm năm, dùng năm năm kiêu hãnh để đổi lấy tự do cả đời? Suy nghĩ Xảo Oánh từ mê mang dần dần rõ ràng, ánh mắt mờ mịt khổ sở cũng dần dần kiên nghị.

A Hạnh cảm thấy nên cho nhiều một chút thời gian cân nhắc, liền nói: "Người không cần phải gấp gáp trả lời ta, trước về phòng từ từ suy nghĩ!" Nàng thở dài: "Vẫn nên ăn một chút gì đi, người yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không cưỡng ép người!"

A Hạnh nghĩ nếu như nàng ta kiên quyết không chịu lên đài, thì thuận theo ý của nàng ta cho làm nô tỳ, sau này để cho nàng ta tìm một người đàn ông tốt một chút thành thân. Cũng chỉ có thể như vậy, đây là con đường nàng ta chọn, nàng ta là do mình dùng vàng thật bạc trắng mua về, cũng không thể nào thả nàng ta đi, cho dù là thả, một nữ tử như Xảo Oánh ở bên ngoài cũng không thể có đường sống.

Nhưng A Hạnh vừa dứt lời, Xảo Oánh lại đột nhiên đứng lên sau đó "phịch" một tiếng quỳ xuống hướng A Hạnh dập đầu một cái, nói: "Nếu như cô nương thật có thể nói lời giữ lời, để cho Xảo Oánh tự do, cả đời Xảo Oánh sẽ không quên đại ân đại đức của cô nương! Cô nương yên tâm, chuyện lên đài, Xảo Oánh nhất định sẽ toàn lực ủng hộ, sẽ không để cho cô nương thất vọng!"

A Hạnh ở sau tấm bình phong trịnh trọng nói: "Ta cũng đáp ứng người, trong năm năm này ta nhất định sẽ cố gắng hết sức bảo đảm cho người được chu toàn, kỳ hạn năm năm kết thúc thì người lập tức có thể chuộc thân cho mình, sau này mặc cho người muốn đi đâu thì đi!"

* * * * *

Xác định Xảo Oánh đã đi xa A Hạnh mới từ sau tấm bình phong đi ra ngoài, nàng đi ra khỏi cửa phòng lại thấy thầy trò Lăng Từ Phong đứng ở ngoài cửa, biểu tình trên mặt phức tạp, vừa giống như là cảm kích lại vừa giống như chấn động.

Thấy nàng ra, Lăng Từ Phong đầu tiên là hướng về A Hạnh cúi thật sâu, thái độ so với trước càng kính trọng hơn, bên cạnh Dung Tranh cũng làm theo sư phụ.

A Hạnh có chút không rõ cho nên vội đỡ Lăng Từ Phong, nói: "Ông chủ Lăng, người làm cái gì vậy?"

Lăng Từ Phong đứng thẳng người lên, vẻ mặt có chút kích động: "Mọi người thường nói ‘kỹ nữ vô tình, đào hát vô nghĩa’, đánh đồng chúng ta với kỹ nữ, ánh mắt người đời nhìn chúng ta như thế nào Lăng mỗ cũng không phải là không biết, cũng không phải không thêm để ý, chỉ là không thể làm gì thôi! Nhưng là hôm nay nghe được những lời của cô nương, làm cho Lăng mỗ rất cảm động, cảm thấy được an ủi, Lăng mỗ ở chỗ này đa tạ cô nương!" Vừa nói lại hướng A Hạnh cúi một cái.

Dung Tranh nhìn A Hạnh, khuôn mặt thanh tú dường như có loại ánh sáng rực rỡ đặc biệt. Tiểu cô nương này tuổi tác còn nhỏ hơn mình nhưng hiểu biết và tài năng lại vượt xa mình điều này làm cho trong lòng Dung Tranh sinh ra cảm giác cao không thể với tới.

Hắn nhẹ giọng hỏi A Hạnh: "A Hạnh, lời người nói là sự thật sao? Mọi người thật sự sẽ chấp nhận chúng ta sao?"

A Hạnh khẽ mỉm cười: "Các người đều nghe được còn gì!"

Mặt mày Lăng Từ Phong đỏ lên, ngượng ngùng nói: "Không phải chúng ta muốn nghe lén, chỉ là chúng ta thật tò mò cô nương dùng biện pháp gì thuyết phục Xảo Oánh. . ."

A Hạnh cười nói: "Cũng không sao, dù sao cũng là muốn nói cùng các người chuyện chuộc thân cho Xảo Oánh, thật ra thì trước đó ta nên thương lượng với người mới đúng, ông chủ Lăng sẽ không trách ta tự làm chủ chứ!"

Lăng Từ Phong sao lại đi trách cứ nàng nên vội vàng nói: "Những chuyện này cô nương hoàn toàn có thể tự quyết định, hơn nữa ý tưởng của cô nương lại vô cùng tốt! Rạp hát chúng ta vốn là bán nghệ không bán thân!"

Dung Tranh bên cạnh thấy A Hạnh và sư phụ càng trò chuyện càng xa, không khỏi lập lại đề tài: "A Hạnh, người vẫn chưa trả lời ta!"

A Hạnh quay đầu nhìn về phía hắn, lộ ra nụ cười tự tin, Dung Tranh chỉ cảm thấy hoa mắt, nhịp tim đập loạn.

"Sẽ như thế!" A Hạnh trả lời: "Ta bảo đảm!"

Dung Tranh mỉm cười, nàng bảo đảm, hắn tin!

Sau ngày đó, Xảo Oánh dường như đổi thành người khác, khuôn mặt đau buồn thâm trầm đã biến mất không thấy, cả người như toả sáng phơi phới lên,

càng thêm xinh đẹp làm cho người ta nhìn không chớp mắt. Hơn nữa còn vô cùng phối hợp diễn xuất với mọi người, mọi người thấy nàng đột nhiên thay đổi, cảm thấy vô cùng kỳ quái nhưng cũng cho là công lao của ông chủ Lãng. Mà trừ Xảo Oánh ra mọi người cũng không biết còn có một nữ chủ nhân khác đang tồn tại, người thông minh như nàng ta cũng không làm lộ chuyện này.

Tập diễn kịch nói tiến hành vô cùng thuận lợi làm cho A Hạnh rất yên tâm nhưng tâm tình phụ thân lại vô cùng lo lắng, bởi vì có một chiếc xe ngựa bốn bánh khác xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đối thủ thực lực mạnh mẽ

Phía sau chiếc xe ngựa bốn bánh này có dấu hiệu của Vương Ký, phu xe chính là một thanh niên trẻ hơn hai mươi tuổi. Con đường hẻm đi cũng là con đường Lý Nhuận Phúc đi, chiếc xe ngựa bốn bánh này lại khác với xe ngựa hai bánh nhỏ lần trước, đây là một đối thủ cạnh tranh mạnh.

Người cạnh tranh này xuất hiện làm cho Lý Nhuận Phúc vô cùng khản trương. Tấn thành nói nhỏ không nhỏ nói lớn cũng không lớn, lượng người đi cũng chỉ có như thế, bây giờ xuất hiện một kẻ cạnh tranh có thực lực, quả thật là đã kích rất lớn với thu nhập của ông.

Tên tiểu tử phu xe này kỹ thuật cũng rất tốt, đi đi về về rất nhanh, thường hay đi trước một bước giành khách, khách nhân của Lý Nhuận Phúc đã giảm đi không ít, thời gian chờ khách càng ngày càng dài, mỗi ngày cũng giảm bớt mấy chuyến. Lý Nhuận Phúc rất là khổ não.

Lưu Quế Hoa thấy tâm tình Lý Nhuận Phúc không tốt, thừa dịp lúc nghỉ ngơi nói: "Chạy ít đi vài chuyến thì có sao đâu, không kiếm được nhiều bạc như trước nhưng lại có thể nghỉ ngơi nhiều một chút, cũng tốt cho cổ họng của ông!"

A Hạnh cũng nghĩ như vậy, thật ra phụ thân kiếm bao nhiêu tiền cũng không quan trọng, quan trọng là ông vui vẻ, không cần quá cực khổ. Bây giờ có người có thể buộc ông nghỉ ngơi nhiều một chút, cũng không phải là không tốt!

Nhưng Lý Nhuận Phúc thì không nghĩ như vậy, ông đang làm ăn được, công việc phu xe này mang lại cho ông cảm giác thoải mái và thành tựu cực lớn, khiến ông cảm thấy cho dù bị cụt một tay cũng sẽ không thua kém người bình thường, còn có thể kiếm được thu nhập tốt cho người thân của mình. Nhưng đột nhiên xuất hiện một kẻ cạnh tranh, đánh xe nhanh hơn so với mình, mất thấy tất cả thành tựu mình khổ cực xây dựng bị thay thế, tâm tình của ông làm sao mà ổn được? Ông thả một mắt một chút còn hơn trở mặt nhìn người khác cướp đi khách nhân của mình!

A Hạnh nhìn phụ thân không vui như thế cũng không nhịn được nói: "Cha, buổi chiều con cùng đi với người! Con rất muốn xem đối phương tới cướp khách như thế nào."

Lý Nhuận Phúc lắc đầu nói: "Không phải con còn bận rộn chuyện của rạp hát sao? Làm việc phải có đầu có đuôi, con không cần quan tâm, ta đánh xe nhanh một chút là được, ta cũng không tin sẽ thua bởi hẻm!" Mỗi ngày A Hạnh về nhà cũng sẽ nói đến chuyện của rạp hát với ông, mặc dù Lý Nhuận Phúc không biết con gái là lão bản của rạp hát, nhưng cũng hiểu nàng đang giúp đỡ bọn họ.

Phụ thân vừa nói như thế thì A Hạnh lại càng lo lắng hơn, lại đánh xe nhanh hơn một chút, còn không biết có xảy ra chuyện gì không nữa! Lưu Quế Hoa nghe được lời của Lý Nhuận Phúc sợ hết hồn, cực kỳ lo lắng, tình cảm bộc lộ trong lời nói: "Ai ôi, ông ngàn vạn lần đừng như vậy, đánh xe như thế rất nguy hiểm!" Vừa nói quay đầu nói với A Hạnh: "A Hạnh, cháu đi theo cạnh cha cháu đi, xem chừng ông ấy một chút!"

A Hạnh gật đầu sau đó rất kiên quyết nói với Lý Nhuận Phúc: "Cha, chuyện của rạp hát đã có ông chủ Lãng! Con nhất định phải cùng đi với người!" Ở trong lòng A Hạnh dĩ nhiên là phụ thân quan trọng hơn.

Lý Nhuận Phúc hiểu rõ con gái nhất, thấy con gái kiên trì cũng không phản đối nữa.

A Hạnh đi theo phụ thân đến đầu đường phía Đông thành thì dừng xe lại chờ khách nhân lên xe. Mới vừa có một khách nhân lên thì nghe một hồi tiếng vỗ ngựa dồn dập vang lên, nhìn sang thì thấy một con tuấn mã toàn thân màu đen chạy tới như vũ bão. Hắc mã kéo theo thân xe ngựa bốn bánh màu trắng, nơi ghế lái còn có một người trẻ tuổi mặc áo ngắn màu xanh.

Xe ngựa chạy đến đầu đường Đông thành thì người trẻ tuổi vừa thu dây cương lại, con ngựa dần dần thả chậm tốc độ sau đó dừng bước cách cha con A Hạnh không xa. Phu xe đem xe ngựa chạy tới gần chỗ cha con A Hạnh.

Sau khi dừng lại, phu xe lấy bình nước ra uống một hớp sau đó nhìn cha con A Hạnh một cái, trên mặt cũng không có biểu tình gì đặc biệt.

Bởi vì thêm một chiếc xe, khách nhân lựa chọn thuận tiện hơn, có người lên xe Lý Nhuận Phúc, có người lại lên chiếc xe ngựa kia. Rất nhanh bên này A Hạnh có ba mà bên kia cũng đã lên hai.

A Hạnh suy nghĩ một chút nói với Lý Nhuận Phúc: "Cha, chúng ta không cần đợi, đi thôi."

Lý Nhuận Phúc nói: "Chỗ ngồi còn chưa đầy mà!"

"Cha, nghĩ lại xem, chúng ta kéo dài thời gian với hấn ta trước nếu không hấn chờ một hồi sẽ nhanh chóng theo kịp chúng ta! Cái chỗ trống này trên đường sẽ ngồi đầy!"

Lý Nhuận Phúc cảm thấy con gái nói rất có lý liền vung dây roi trong tay, đánh xe đi. Có lẽ là sợ chiếc xe kia đuổi theo cho nên trên đường xe được đánh nhanh một chút. Trên đường đi chỉ dừng một chút để khách nhân lên xuống.

Lý Nhuận Phúc vốn tưởng rằng rốt cuộc chuyến này mình có thể một mình thoải mái. Hấn đang thầm khen con gái thông minh thì sau lưng có tiếng vỗ ngựa vang lên dồn dập. Lý Nhuận Phúc nhíu mi lại, thầm kêu không tốt, hai cha con đồng thời nhìn lại phía sau, mới đây thôi mà chiếc xe ngựa kia đã nhanh chóng đuổi kịp, rất nhanh thì vượt qua bọn họ, hai cha con nhìn hình bóng chiếc xe ngựa mà choáng váng. Lúc bọn họ đi chiếc xe ngựa còn không có ngồi đầy, thời gian còn chưa bao lâu hấn làm sao lại đuổi theo tới nhanh như vậy!

Xe ngựa rít gào cuốn theo bụi bặm thổi vào mặt bọn họ, làm hai người ho khan một hồi. Lý Nhuận Phúc quan tâm hỏi: "A Hạnh, con không sao chứ! Lấy khăn lau mặt đi!"

A Hạnh lấy khăn tay ra xoa xoa đôi mắt nói: "Cha, con không sao! Không ngờ phu xe này lợi hại như vậy! Mới một chút thời gian thì đã đuổi theo tới!"

Lý Nhuận Phúc nhìn thấy phía trước nhanh chóng dừng lại, trên mặt biểu tình không cam lòng sau đó nặng nề thở dài: "Nếu như ta cũng có hai cánh tay thì sao có thể thua hấn. . ." Trong giọng nói có bao nhiêu thương tâm làm cho A Hạnh đau xót.

"Cha. . ." A Hạnh khẽ gọi, nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

Lý Nhuận Phúc quay đầu nhìn lo lắng trong mắt con gái, thương tâm trong mắt lập tức biến mất, khẽ mỉm cười nói: "Cha không sao, không cần lo lắng cho cha, Tần thành lớn như vậy, nhiều người như vậy, hấn thì không có khả năng kéo hết tất cả!"

Tuy nói như vậy nhưng trong lộ trình kế tiếp, bởi vì xe ngựa trước mặt luôn đi trước một bước tranh mất khách, mà bọn họ chỉ có thể chờ những khách nhân còn dư lại. Nói thật ra loại cảm giác này thật sự khó chịu, cũng khó trách phụ thân phiền muộn, ngay cả A Hạnh cũng nhíu mày, hấn không thể đá chiếc xe trước mặt kia đi! Đáng tiếc, không làm được. . .

Cho đến trạm cuối đầu phía thành Tây, xe ngựa của Lý Nhuận Phúc còn dư hai chỗ chưa ngồi đầy, đây chính là chuyện chưa từng có. Sắc mặt của hai cha con cũng biến thành màu đen. Nhìn về phía chiếc xe ngựa kia, ánh mắt cũng không thân thiện. Nhưng phu xe kia tựa như không thấy, tiếp tục chào hỏi khách nhân lên xe. Bởi vì hấn tới trước cho nên khách nhân chờ đợi trên căn bản lên xe ngựa của hấn, đến khi xe ngựa Lý Nhuận Phúc tới thì chiếc xe ngựa kia đã ngồi đầy khách nhân, chuẩn bị chạy đi. Mà Lý Nhuận Phúc chỉ có thể chờ đợi một vài người. Đến nửa canh giờ sau khách nhân mới ngồi đầy, làm trễ nải không ít thời gian. Chờ bọn họ theo một đường trước đây đến thành Đông thì chiếc xe ngựa kia lại có khách nhân ngồi đầy, chuẩn bị chạy đi, thế nên cha con Lý Nhuận Phúc lại phải đợi nửa canh giờ. . .

Thời gian chờ đợi cứ liên tiếp như thế nhưng hai cha con lại không có biện pháp nào, ai bảo xe ngựa của bọn họ không nhanh hơn người khác đây? Nhìn phu xe kia một chuyến lại một chuyến, thu tiền đến mềm tay, mặt mũi hưng phấn đỏ bừng, A Hạnh hận đến nghiến răng!

Đây chính là cách kiếm tiền năng nghĩ ra được, hấn không nói tiếng nào đã ăn cắp bản quyền, lại còn muốn "Đuổi tận giết tuyệt" bọn họ.

Ghê tởm! Quá ghê tởm!

Cặp mắt A Hạnh toát ra lửa!

Những ngày kể A Hạnh nhìn ra điểm đáng ngờ, kỹ thuật phu xe này không tồi! Nhưng ngựa của hấn cũng không phải là hấn huyết mã, có thể ngày đi ngàn dặm! Ngày kể, rõ ràng có thể thấy được, ngựa đã rất mệt mỏi! Hắc mã lúc dừng lại sẽ thở hỗn hển, hơn nữa khoe miệng còn phun ra một ít bọt mấp, so với dáng vẻ tinh thần phấn chấn của hấn thì hoàn toàn trái ngược, có lúc sẽ xoay đầu nhìn ngựa của mình, A Hạnh cảm thấy ánh mắt đó chính là hăm dọa.

Hắc mã đáng thương, A Hạnh thờ dài lắc đầu một cái, chủ tử bụng dạ độc ác nô dịch chỉ sợ ngựa sẽ kiệt sức mà chết. . .

Nhưng cho dù con ngựa này mệt chết đi, hấn nếu mua được xe ngựa bốn bánh, nói vậy mua một con ngựa nữa cũng không phải việc khó, đến lúc đó đối với bọn họ vẫn là uy hiếp rất lớn!

Thật ra thì tuyến đường này có thêm một người cũng chẳng sao, bình thường lúc phụ thân nghỉ ngơi cũng chạy mất không ít khách nhân, nếu như hai chiếc xe ngựa có thể thương lượng lại thời gian xuất hành, lại trao đổi một chút, đối với cả hai mà nói cũng là một chuyện tốt, phụ thân có thể nghỉ ngơi nhiều hơn chút, mà ngựa của người kia cũng không khổ cực như vậy.

A Hạnh nhìn chiếc xe ngựa xa xa kia càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này được!

Sắc trời dần dần tối đi. Người đi trên đường cũng từ từ giảm bớt, những người bán hàng rong nhỏ trên mặt mang tươi cười mà thu thập đồ đạc chuẩn bị về nhà, một ít cửa hàng mặt tiền cũng bắt đầu đóng cửa lại.

Không trung bắt đầu rơi xuống mưa nhỏ, nhẹ nhàng rơi ở trên mặt người, thấm lạnh.

Lý Nhuận Phúc từ bên cạnh lấy ra cái dù giấy dầu cũ đưa cho A Hạnh, A Hạnh mở ra, giơ lên cao, che khuất hai người. Lý Nhuận Phúc thấy con gái giơ tay vất vẩy, liền vung tay cầm, nói: "Cha không cần dù, gió này không lớn lắm, cha không có vấn đề gì, con che được mình thì tốt rồi."

A Hạnh không lên tiếng, chỉ là tay không hề chuyển dời nửa phần, Lý Nhuận Phúc ngẩng đầu nhìn cái dù được gió lên cao quá mức, vui vẻ mà nở nụ cười.

Bởi vì tạm thời trời mưa các khách nhân muốn nhanh chóng trở về cho nên chỉ chốc lát sau hai chiếc xe cũng ngồi đầy. Hai chiếc xe gần như cùng nhau lên đường, lần này không biết có phải vì hắc mã bị kiệt sức hay không, chạy không nhanh lắm, hai chiếc xe cách cũng không phải xa, một trước một sau tới trạm cuối.

Chờ khách nhân xuống xe, A Hạnh nói với phụ thân: "Phụ thân, đánh xe chạy tới gần một chút, con có mấy lời muốn nói với phu xe kia."

Lý Nhuận Phúc nghe A Hạnh vừa nói như thế thì biết A Hạnh đã nghĩ ra biện pháp tốt giải quyết chuyện này. Trong lòng ông vô cùng tin phục sự cơ trí con gái, cho nên không nói hai lời, đánh xe chạy tới.

Phu xe kia thấy bọn họ đi về phía mình, không khỏi có chút cảnh giác. Không biết là hấn chốt dạ hay là sợ gây phiền phức với vung dây roi trong tay muốn mau rời khỏi. A Hạnh phát hiện ý đồ của hấn vội lớn tiếng ngăn lại nói: "Đại ca, xin chờ một chút!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bắt gặp

Hoàng hôn dần buông xuống.

Hạt mưa tung bay trong gió, vừa nhẹ lại vừa mịn, vô biên vô tận, mưa lất phất mông lung như sương mịn mờ, lặng yên không một tiếng động làm dịu cả tâm tư con người.

Một chiếc xe ngựa bốn bánh từ trong mưa phùn chậm rãi chạy tới, vó ngựa lộc cộc, lướt qua làm văng những giọt nước nhỏ bé.

Một người mặc áo khoác ngắn ngồi bên cạnh phu xe, tóc búi nhỏ, ước chừng là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi quay đầu về phía trong xe ngựa nói: "Công tử, trước mặt hình như là A Hạnh cô nương."

Trong xe ngựa truyền tới giọng nói hơi vui mừng của một thiếu niên: "Vĩnh Hoa, người thấy rõ chứ?"

Đây là người hầu của Hồ Lăng Hiên, Vĩnh Hoa. Hấn dùng giọng khẳng định nói: "Công tử, đúng là A Hạnh cô nương!"

Hồ Lăng Hiên vén rèm lên nhìn ra ngoài, mưa phùn lất phất, A Hạnh đang ngồi cùng phụ thân của nàng ở trên xe ngựa, đối diện là một nam tử trẻ tuổi, vẻ mặt hai bên nghiêm túc, bởi vì khoảng cách hơi xa, cộng thêm tiếng mưa rơi cho nên không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì.

Hồ Lăng Hiên thấy A Hạnh ở gần một nam tử trẻ tuổi, không khỏi nhủ mảy, trầm giọng phân phó Vĩnh Hoa: "Vĩnh Hoa, đánh xe đến gần một chút nhưng không được để cho bọn họ phát hiện."

Vĩnh Hoa vâng một tiếng rồi kêu phu xe chậm rãi đi tới gần A Hạnh. Vĩnh Hoa sắp xếp xong thì trở lại bên trong.

Lực chú ý của A Hạnh đều đặt ở việc đàm phán với đối thủ, mặc dù phát hiện có chiếc xe ngựa dừng ở gần nhưng liếc nhanh thấy chỉ là một phu xe xa lạ thì không chú ý nữa.

Hồ Lăng Hiên ngồi ở trong xe, không dám phát ra một chút âm thanh, hấn thật tò mò, A Hạnh và nam tử trẻ tuổi kia rốt cuộc đang nói cái gì? Trong lòng hấn chốt lóe lên ý tưởng không giải thích được, không phải là có liên quan đến hôn sự của nàng chứ? Ngay sau đó hấn cười một tiếng liên tục lắc đầu, thật đúng là quan tâm quá sẽ bị loạn, lại nghĩ đến chuyện buồn cười như vậy, làm gì có cô nương nhà nào lại tự mình nói chuyện hôn sự với đàn ông?

Nhưng giữa bọn họ sẽ nói những gì đây?

Vĩnh Hoa ở bên cạnh nhìn thiếu gia nhà mình lại lắc đầu, lại than thở, khóe miệng vẫn giữ một nụ cười thì cảm thấy công tử hôm nay thật kỳ quái, ngày xưa công tử vô cùng chừng mực, vô cùng bình tĩnh, làm sao có vẻ mặt phong phú như vậy?

Hồ Lăng Hiên cũng không biết người hầu của mình đang chú ý, hấn lẳng tai nghe người ngoài xe nói chuyện, lời của bọn họ một chữ cũng không sót, sau đó thật sự lấy làm kinh hãi!

Đầu tiên vang lên chính là giọng nói trầm tĩnh mềm mại của A Hạnh: "Đại ca, con hắc mã này của người quả thật là con ngựa tốt!"

Thanh âm kế tiếp thuộc về nam tử trẻ tuổi kia: "Tiểu huynh đệ, người gọi ta lại, hấn không phải là để tán dương ngựa của ta đơn giản như vậy chứ!"

Tiểu huynh đệ? Hồ Lăng Hiên nhướng mày, không khỏi vén rèm cửa sổ lên một chút len lén nhìn, A Hạnh quả nhiên là ăn mặc nam trang, thân thể nàng

còn chưa hoàn toàn trưởng thành, khi giả trang thành con trai thật đúng là rất giống. Trong lòng Hồ Lăng Hiên mơ hồ thờ phào nhẹ nhõm, nếu ngay cả giới tính cũng không làm rõ ràng đương nhiên không liên quan tới tình yêu nam nữ!

Sợ A Hạnh phát hiện Hồ Lăng Hiên hơi liếc mắt nhìn rồi lại buông rèm xuống.

"Đại ca nếu sáng khoái như vậy thì tiểu đệ cũng không quanh co! Không sai! Ta gọi đại ca là có một chuyện muốn thương lượng!" Giọng nói của A Hạnh truyền tới.

"Ta biết các người muốn nói cái gì! Nếu như là các người trách ta đoạt việc làm ăn vậy ta không có gì để nói, con đường này không phải là của các người chẳng lẽ chỉ có các người kiếm tiền ở đây sao! Mọi người dựa vào bằng bản lãnh của mình mà kiếm cơm, các người đánh xe không bằng ta, khách nhân không đi nhiều như ta là trách nhiệm của các người, có bản lãnh thì đánh xe vượt qua ta đi, ta tuyệt đối không một câu oán hận!" Giọng nói cũng coi là người có văn hoá.

Nghe đến đó Hồ Lăng Hiên mơ hồ hiểu được, đại khái là có người đoạt việc làm ăn nhà A Hạnh, cha con A Hạnh tìm người lý luận! Nhưng người đàn ông kia nói có lý, loại chuyện như vậy vốn chính là dựa vào bằng bản lãnh của mình. Chỉ là loại chuyện như vậy mà A Hạnh lên tiếng trước, điều này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, nhưng chuyện ngoài ý muốn trên người cô gái này vốn không ít, giống như lần trước không biết nàng dùng phương pháp gì quật ngã mình ác như vậy, hắn sờ sờ eo theo bản năng, đến bây giờ cũng còn có chút đau. . .

"Biện pháp dùng xe ngựa kiểm khách này, còn có tuyến đường này đều là nữ. . . Khụ! . . . Đều là cháu ta nghĩ ra được! Người không nói một tiếng đã đi bắt chước cách của người khác, người còn nói giống như cây ngay không sợ chết đứng!" Giọng nói hơi thẳng thắn này là phụ thân của A Hạnh.

Hồ Lăng Hiên tròn to hai mắt, cái này. . . Biện pháp này lại là do A Hạnh nghĩ ra! Hắn vẫn cho là cha nàng nghĩ ra được! Không ngờ A Hạnh thông minh như vậy!

Giọng nói của thiếu niên kia tràn đầy bất ngờ: "Cái này lại là tiểu huynh đệ nghĩ ra được? Không ngờ tiểu huynh đệ tuổi còn nhỏ lại có phần tài trí này! Ta không phủ nhận ta bắt chước, nhưng nếu như không phải ta thì cũng sẽ có người khác sao, hơn nữa đây cũng không có phạm pháp!"

A Hạnh nói: "Đại ca, người nghĩ sai rồi, chúng ta cũng không có ý trách cứ người, ta chỉ là có lời muốn nhắc nhở người!"

"Tiểu huynh đệ có lời xin cứ việc nói!"

"Đại ca, người ngày ngày vì muốn vượt mặt chúng ta, liệu mạng đánh xe, nhưng người có nghĩ tới ngựa của người sẽ không chịu nổi? Người xem, ngày hôm nay ngựa của người cũng có chút sùi bọt mép, nếu tiếp tục như vậy con ngựa này chỉ sợ rất nhanh sẽ kiệt sức mà sinh bệnh, tuổi thọ của ngựa cũng sẽ không dài, đến lúc đó tiền người kiếm được còn chưa đủ mua con ngựa này, tổn thất lại là người!"

"Người nói như vậy là vì không muốn ta vượt qua trước mặt các người sao." Giọng nói của người trẻ tuổi vẫn bình thản.

"Đại ca, người nói không sai, ta quả thật không muốn người vượt qua mặt chúng ta!"

Hồ Lăng Hiên sững sờ không nhận được lại vén một góc rèm lên nhìn A Hạnh. A Hạnh ngồi trên xe, nghiêng người về phía hắn, từ góc nhìn của hắn có thể thấy được đường cong hoàn mỹ trên gương mặt của nàng cùng với khóe miệng mỉm cười tự tin. Quanh thân nàng tràn ngập một tầng hơi nước điều này làm cho nàng nhìn qua giống như tiên tử không thể chạm đến, hấp dẫn toàn bộ tinh thần của hắn.

A Hạnh khẽ mỉm cười, nói tiếp: "Nhưng đối với người mà nói cũng là một chuyện tốt nếu như người chỉ vì cướp khách nhân của chúng ta mà làm ngựa không chịu cưỡi cỗ ngựa của mình, ép sức khỏe nó đến cực hạn cuối cùng thua thiệt chỉ là người!"

Người trẻ tuổi kia nhìn ngựa của mình một chút, hắc mã mệt mỏi là sự thật hết sức rõ ràng. A Hạnh nói cũng không phải là không có đạo lý, một con ngựa giá tiền cũng không ít, nếu quả như thật như làm cho ngựa mệt mỏi đến chết, tổn thất cũng không nhỏ.

A Hạnh thấy hắn lộ ra vẻ mặt lo lắng nụ cười khóe miệng càng sâu hơn. Hồ Lăng Hiên một bên nhìn, nhìn thế nào cũng cảm thấy nụ cười này của nàng giao hoạt giống như hồ ly, lúc này nàng không giống với vẻ lạnh lùng băng sương trước đây, nàng như lóe lên ánh hào quang, ở nơi này sắc trời dần dần tối lại, nàng càng rực rỡ khiến cho hắn không rời mắt, làm cho tâm hắn hơi nóng lên.

A Hạnh nhìn thẳng đối phương, hạ thấp giọng, chậm rãi nói: "Đại ca, thật ra thì chúng ta có thể hợp tác, ta có một ý tưởng, nếu như người đồng ý thì có thể tiện cả đôi đường!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Triệu Thịnh

"Vẹn cả đôi đường?" Người trẻ tuổi giật mình.

A Hạnh gật đầu nói: "Chính là cả hai bên đều có lợi!"

Hồ Lăng Hiên nghe đến đó cũng lộ ra vẻ mặt đăm chiêu: "Vẹn cả đôi đường?" Thật đúng là một câu nói đặc biệt, cái đầu nhỏ kia của nàng làm thế nào nghĩ ra được? Hơn nữa rốt cuộc nàng sẽ có biện pháp gì tốt? Trong lòng hắn có sự mong đợi.

Khỏe miệng A Hạnh luôn mang theo một nụ cười ôn hòa vui vẻ: "Đại ca, thật ra thì tuyến đường này có hai chiếc xe ngựa có khi còn là một chuyện tốt! Trước đây thúc thúc ta một mình kiếm khách thì rất khổ cực, trong thời gian nghỉ ngơi cũng mất không ít khách nhân. Bây giờ có người gia nhập, chỉ cần thời gian xuất hiện của chúng ta điều chỉnh một chút thì thúc thúc ta đã có thể có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn mà ngựa của người cũng không cần mệt mỏi như vậy, thu nhập của người mặc dù so với bây giờ sẽ ít đi một chút nhưng tính lâu dài như vậy càng thêm ổn định, so với việc tổn thất mất ngựa, người vẫn còn lời hơn! Đại ca, người ngắm lại xem, ta nói như thế có đúng không!"

Hồ Lăng Hiên nghe gật đầu liên tục, không sai, rất đúng, nếu không thể vượt qua đối thủ thì hợp tác với đối thủ, bỏ ra một ít còn hơn bị đối phương ăn sạch sẽ.

Nhưng làm cho hắn bội phục nhất là tài ăn nói ung dung không vội vã và vô cùng thuyết phục của A Hạnh, vài ba lời thì đã phân tích lợi hại trong đó, làm cho người ta không kiềm hãm được mà động tâm.

Hắn không biết là ở kiếp trước A Hạnh mặc dù chưa bao giờ trực tiếp làm bất kỳ công việc gì nhưng dù sao cũng lớn lên trong gia đình thương gia, thật ra thì đây chính là mô hình của xe buýt cho nên nói cái kế hoạch này cũng không phải là chuyện khó khăn lắm.

Chàng thanh niên kia bị A Hạnh nói có chút động tâm, nhìn vào trong ánh mắt A Hạnh, vẻ cảnh giác từ từ biến mất thay vào đó là một loại cảm giác hứng thú, hắn không khỏi hỏi: "Không biết tiểu huynh đệ muốn điều chỉnh như thế nào?"

A Hạnh nghe được câu này là biết chuyện đã thành công tám mươi phần trăm, chỉ cần điều chỉnh thời gian công bằng hợp lý, đối phương chắc chắn sẽ không phản đối. Cao hứng vội nói: "Đây không thể chỉ vài ba lời là có thể nói rõ ràng, bây giờ sắc trời đã tối lại đang mưa, nhà ta ở gần đây, không biết đại ca có hứng thú đến nhà ta ăn cơm tối hay không, cùng nhau thương lượng tiếp?"

Lý Nhuận Phúc cảm thấy con gái mời một người đàn ông về nhà không thích hợp, lợi dụng chuyện sau này có thể một lần lại một lần.

Người thanh niên kia thấy chú cháu này mặt mũi đều là người an phận, hơn nữa hắn bị A Hạnh khơi dậy hứng thú rất muốn hỏi cho đến cùng, lại thấy bọn họ thịnh tình thì một tiếng đáp ứng.

Sau khi nói xong, hai chiếc xe ngựa dưới sự hướng dẫn của A Hạnh tiến về nhà.

Mặc dù Hồ Lăng Hiên không nghe được kế hoạch cụ thể nhưng chỉ cần hắn có lòng muốn biết đến lúc đó phái người đi tra một chút là được. Hôm nay A Hạnh mang cho hắn rung động quá lớn, ngày trước hắn chẳng qua là cảm thấy đáng đáp nàng mỹ miều, mặc dù là bên ngoài đã hóa trang nhưng hắn vẫn cảm thấy nàng khác với những cô nương khác, rất đặc biệt. Những thứ này kích thích hắn, khơi lên sự hứng thú với nàng, nhưng bây giờ thì hắn cảm giác tiểu cô nương này thật sự là một bảo vật, hắn không muốn giống cha, tầm mắt chỉ giới hạn ở Tấn thành nhỏ nhỏ này, dưới phe cánh của Tấn vương hắn hy vọng có thể phát triển rộng lớn địa bàn của Hồ gia, Hồ gia bọn họ không chỉ là giàu có nhất Tấn thành mà phải là nhà giàu nhất cả nước! Nếu như có nàng ở bên cạnh hắn, đối với hắn mà nói tuyệt đối là sự trợ lực không nhỏ!

Hắn mở cửa xe ra, nhìn về phía bóng xe bọn họ dần dần đi xa, trong mắt sáng lóe lên, mãi cho đến khi bóng xe kia biến mất ở khúc quanh mới thu hồi tầm mắt.

Trong lòng hắn giống như có sóng lớn đập phồng, trong lòng thâm hạ quyết tâm, nữ tử này, bất kể thế nào, bất kể vì nguyên nhân gì, hắn cũng không thể bỏ qua!

Bên kia sau khi ăn xong A Hạnh thay y phục bình thường ra gặp khách, lúc này người thanh niên kia mới biết "Tiểu huynh đệ" thì ra là một tiểu cô nương, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, còn nhỏ tuổi lại tài trí như vậy, tâm tư tỉ mỉ khó có ai sánh bằng, quan trọng nhất chính là đây còn là một nữ hài tử! Hắn không thể không bội phục! Diệp Gia Quán

Người thanh niên kia tự giới thiệu mình, cha con A Hạnh mới biết, hắn tên là Triệu Thịnh năm nay hai mươi hai tuổi. Là con thứ trong nhà, mẫu thân mất sớm, gần đây phụ thân cũng qua đời, mẹ cả và huynh trưởng cho hắn hai trăm lượng bạc rồi đuổi hắn đi. Hắn không có ai giúp đỡ, không thể làm gì khác hơn là cầm hai trăm lượng này đi đến Tấn thành, thời gian trước có ngôi xe ngựa Lý Nhuận Phúc, đột nhiên cảm giác được đây là một con đường kiếm tiền rất tốt. Trước kia hắn ở nhà phụ việc ở cửa hàng cho nên kỹ thuật đánh xe rất khá, hắn dùng hai trăm lượng bạc mua xe ngựa, mua ngựa, còn dư lại thì mướn một căn phòng ở.

Triệu Thịnh thở dài nói: "Nếu như con ngựa này kiệt sức mà chết, ta căn bản cũng không có bạc mua ngựa nữa!" Hắn nhìn A Hạnh nói tiếp: "Cô nương hoàn toàn có thể mặc ta, không được bao lâu nữa, ngựa của ta chống đỡ không nổi, đối với các người mà nói không phải là một chuyện tốt sao? Cô nương tại sao còn phải hợp tác với ta đây?"

A Hạnh ngượng quá định nói là bởi vì không ngờ tới hắn đã không còn tiền mua ngựa, nhưng nàng thấy thân thể Triệu Thịnh cũng đáng thương, xe ngựa này kiếm khách là toàn bộ hy vọng của hắn, bây giờ nàng không đành lòng nhìn hắn gặp xui xẻo a!

"Ta đã nói rồi ta cũng muốn phụ thân nghỉ ngơi nhiều một chút, hơn nữa Tấn thành lớn như vậy, nhiều chiếc xe ngựa cũng không có gì không tốt! Mọi người cùng nhau hợp tác, nói không chừng làm ăn sẽ tốt hơn."

Triệu Thịnh gật đầu liên tục, vẻ mặt cảm kích.

Hai bên thương lượng cụ thể một chút, sắp xếp thời gian ra xe, chia thời gian để chạy xen kẽ nhau. Lại có thể cho ngựa một ít thời gian nghỉ ngơi. Hai bên với sự an bài này cũng rất hài lòng.

Vào lúc đó ba người cũng không nghĩ tới, chuyện thương lượng lần này của bọn họ sau này sẽ trở thành cơ cấu vận chuyển của cả nước !

* * * * *

Bên kia rạp hát tập diễn cũng tiến hành rất thuận lợi, các diễn viên đều là người có kinh nghiệm cho nên mặc dù là sự vật mới nhưng cũng có nguồn gốc từ hí kịch, mọi người thích ứng rất nhanh. Chỉ là khi đối thoại vẫn còn chút không thông, ai cũng có lúc sẽ không đối được, lúc đọc lời thoại đều dùng tới giọng điệu hát hí khúc, não loạn âmĩ gây không ít chuyện cười. Diệp Gia Quán. Nhưng đến cuối cùng mọi người trên căn bản đã vượt qua điểm này.

Mà làm cho người ta ngạc nhiên chính là Xảo Oánh không có chút kinh nghiệm biểu diễn nào lại thích ứng vô cùng tốt. Biểu cảm rất thích hợp, lời thoại nói cũng rất khá, tình cảm phong phú, thật sự là làm cho mọi người bất ngờ!

Đến khi cách ngày khai trương rạp hát chỉ còn năm ngày, Lăng Từ Phong mặt thần bí đưa A Hạnh tới gian phòng trên tầng lầu bên trong khán phòng.

Bàn ghế làm bằng gỗ Lê Hoa, bên trên có chạm khắc hoa văn tinh xảo, lư hương mạ vàng bên trong còn đốt loại đàn hương thượng hạng. Treo trên tường treo tranh thủy mặc, ý cảnh tuyệt mỹ. Một bên còn có một số loại khí cụ tinh xảo, để cho người xem có thể thưởng thức.

Ông chủ Lăng để A Hạnh ngồi ở bên cạnh bàn, vừa ngồi xuống, lập tức có người dâng trà thơm và điểm tâm đẹp mắt. A Hạnh uống trà, ăn điểm tâm, cộng thêm mùi thơm nhàn nhạt trong không khí, cảm thấy thần thanh khí sảng, tinh thần sáng khoái.

Lúc này chợt nghe một tiếng chiêng trống vang lên, màn che trên sân khấu dần dần mở ra.

Ông chủ Lăng ở một bên cười nói: "A Hạnh cô nương, người là người đầu tiên được thưởng thức kịch nói của chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Đêm trăng

A Hạnh xem xong màn kịch nói thì tâm tình vẫn còn kích động không thôi, biểu hiện của mọi người so với trong tưởng tượng nàng còn tốt hơn. Lưu Tiểu Bảo ghét ác như thù, luôn đứng về phía chính nghĩa. Tên cường hào ngang ngược kiêu ngạo, xấu xa từ trong xương tủy. Mỹ nương tử cô độc, khó khăn không chỗ nương tựa, vô cùng đáng thương. Huyện thái gia thị phi không rõ ràng, ức hiếp bá tánh, cùng với Khâm sai đại nhân thanh chính liêm minh, yêu dân như con. Diễn xuất hết sức hợp tình hợp lý, có thể nói bọn họ so với biểu diễn kịch ở hiện đại không kém chút nào, mà cũng bởi vì bọn họ sinh ở thời đại này nên với những chuyện này phần lớn có thể hiểu, cho nên diễn càng nhập vai sâu sắc hơn.

Khi kịch kết thúc, một khắc kia màn che rơi xuống A Hạnh hưng phấn đứng lên dưới sự kích động vỗ tay tán thưởng đến đỏ cả tay.

Các diễn viên cũng vô cùng hưng phấn, bọn họ tốn nhiều thời gian như vậy để tập luyện đã được người khác thừa nhận, mặc dù chỉ là một tiểu cô nương nhưng lòng của bọn họ đều vô cùng dễ chịu.

Dù có chút kích động, A Hạnh không quên màn biểu diễn này vẫn tồn tại một khuyết điểm, nàng nói với Lăng Từ Phong: "Ông chủ Lăng kịch nói xuất sắc vô cùng, các diễn viên biểu diễn cũng rất tốt, nhưng mà ta cảm thấy bố trí bối cảnh không tốt lắm, chỉ là mỗi bức tranh vẽ bối cảnh ở phía sau thì vẫn hơi đơn điệu!"

Lăng Từ Phong khiêm tốn thỉnh giáo: "Vậy theo cô nương thấy nên làm thế nào cho phải?"

A Hạnh cười nói: "Chúng ta có thể bố trí chút ít bối cảnh phía sau. Tỳ như lúc tên cường hào đánh chết người nhà của mỹ nhân kia chúng ta có thể làm một cái mô hình nhà ở bên cạnh, có cửa chính và cửa sổ, bên ngoài còn có thể rào một hàng tre, nhìn như vậy không phải chân thật hơn rất nhiều sao? Hơn nữa trang trí bối cảnh như thế có thể làm chuyển động hoạt ảnh, dễ dàng di dời, sau khi kết thúc kịch, lại không chiếm diện tích, sau này có cảnh tương tự còn có thể dùng! Các cảnh khác cũng có thể làm như thế! Cái này không phải tốt hơn nhiều so với chỉ vẽ bối cảnh sao?"

Lăng Từ Phong nghe gật đầu liên tục, tâm lĩnh thần hội, lập tức nói: "Được, ta đi làm ngay đây, tranh thủ hai ngày là có thể bố trí bối cảnh xong!"

Lăng Từ Phong xoay người rời đi, bây giờ cả người ông tràn đầy hăng hái, hận không thể làm thật tốt tất cả mọi chuyện!

A Hạnh đứng ở lan can trong gian phòng nhìn lầu dưới về mặt các diễn viên hưng phấn, nhìn Xảo Oánh ngồi ở một bên mặc dù không cùng mọi người thân cận nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười hiếm thấy, nhìn Dung Tranh diễn vai thư đồng của Khâm sai đại nhân và Mai Hương Hoa đang hăng hái bùng bùng thảo luận cái gì đó, đôi mắt sáng rực, nàng không khỏi cười vui vẻ.

Con người chính là như vậy, có mục tiêu, có mơ ước mới có thể vui vẻ.

Nàng cũng chỉ có thể làm cho mình không ngừng bận rộn, không ngừng tìm mục tiêu ước mơ cho mình mới có thể quên đi chuyện không vui trước kia, mới có thể làm cho mình không còn trông đợi người và chuyện không thể xảy ra.

Nghĩ tới đây, A Hạnh đột nhiên có chút hào hứng, nàng nhẹ giọng thở dài, xoay người từ từ rời đi.

Buổi tối về đến nhà, A Hạnh chờ phụ thân ăn cơm xong, rồi dọn dẹp, lên giường ngủ thật sớm.

Đang mơ màng ngủ thì đột nhiên nghe được một tiếng vang nhỏ bên cửa sổ. Lúc đầu A Hạnh cũng không để ý chỉ là trở mình lại tiếp tục ngủ.

Âm thanh đó lại lần nữa vang lên, một cái lại một cái, lần này A Hạnh nghe rõ ràng, giống như là có cái gì đập vào cửa sổ. Nàng trở mình ngồi dậy, đi đến trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra. Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng mang theo gió rét lập tức phả vào. A Hạnh không tự chủ được run lên.

Chợt một tiếng cười hấp dẫn sự chú ý của nàng. A Hạnh ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy dưới ánh trăng sáng có một bóng dáng thon dài đứng ở cạnh tường rào, áo trắng như tuyết, tay áo phất phới. Tóc xoắn tung bay trong gió, hết sợi này đến sợi khác dây dưa lượn quanh.

Tình cảnh này làm cho người ta có cảm giác như trong mộng.

May là kiếp trước A Hạnh gặp qua không ít mỹ nam, nhưng giờ lại đứng ngây ra nhìn người trước mặt, mặc dù ngay sau đó đã tỉnh lại nhưng trong lòng vẫn thầm phiêi nhỏ bản thân một phen, không phải chỉ là một người con lai thôi sao? Không phải chỉ là lớn lên đẹp trai một chút sao? Còn nữa, người kia xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Nửa đêm canh ba chạy đến trước mái tường người khác giả bộ cái gì?

Nàng rất tức giận kêu một tiếng: "Thẩm Nguyên Phong!" Nếu hắn đã cho phép nàng gọi tên hắn, nàng cũng lười gọi Tam công tử, nàng cảm thấy Thẩm Nguyên Phong này so với con nhà quyền quý không giống nhau, không điều bộ đó, bằng không nàng cũng không dám làm càn như vậy.

Thẩm Nguyên Phong nghe được giọng nói của nàng, khẽ mỉm cười, từ trên mái tường phi thân nhảy xuống, đáp xuống đất không một tiếng động, tóc dài ở phía sau tạo thành một đường cong hoàn mỹ, sau đó tản ra quanh người hắn, mấy lọn tóc phất qua gò má càng tôn lên làn da trắng như đồ sứ của hắn, cảm giác cực kỳ xinh đẹp.

Yêu tinh thiếu niên, yêu tinh thiếu niên, dạo này hay nghe người của rạp hát nói đến hắn.

Cũng không phải là không có đạo lý a. . .

Hắn đi tới trước cửa sổ, khoe miệng có vui vẻ nhàn nhạt, hai tròng mắt như ngọc thạch trong suốt long lanh.

"Người chính là A Hạnh." Hắn nhìn nàng, nhờ ánh trăng tí mỉ quan sát nàng: "Không ngờ đáng đáp người cũng không phải khó coi!" Hắn cười nói.

A Hạnh không kim lòng được mà lau mặt, nhớ tới buổi tối lúc ngủ đã rửa mặt sạch sẽ, bây giờ là diện mạo vốn có. Nhìn sang hắn, thấy trên mặt hắn cũng không có ý khinh bạc, trong bụng mới buông lỏng.

Nàng thả tay xuống, cười nói: "Mắt người đã khỏi sao?"

Thẩm Nguyên Phong đột nhiên dõng bước đến gần A Hạnh, A Hạnh bị dọa sợ đến co rụt lại, nhưng khi hắn đến gần nàng thì ngừng lại, nói: "Người xem, tất cả đều đã ổn rồi!"

Dưới ánh trăng, tròng mắt màu xanh nhạt của hắn tỏa sáng lấp lánh. A Hạnh nhìn đôi mắt của hắn, giường như có thể nhìn thấy hình ảnh của mình ở bên trong. A Hạnh đưa tay lên đẩy hắn ra một chút, không vui nói: "Nói là được rồi, làm gì đột nhiên lại đến gần như vậy!"

Thẩm Nguyên Phong khẽ hít hít mũi, hắn hỏi: "A Hạnh, người dùng là loại hương gì, rất dễ chịu, mẫu thân ta thích nhất là dùng hương, người nói cho ta biết, ta mua một chút làm quà cho mẫu thân ta, đỡ cho người vui vẻ!"

A Hạnh không biết hắn là cố ý khinh bạc hay là không biết thật, có chút phiền muộn: "Ta nào có dùng hương gì, người đừng nói bậy!"

Biểu tình Thẩm Nguyên Phong có chút tiếc nuối: "Thật không có dùng sao? Thật đáng tiếc!"

A Hạnh thấy vẻ mặt của hắn không giống như đang giả bộ, khẽ mỉm cười: "Không ngờ người cũng hiểu thảo như vậy."

Mặt Thẩm Nguyên Phong buồn bã nói: "Nàng là một người đáng thương, chẳng mấy người đối với nàng được. . . Không nói những thứ này nữa, lần này ta tới chủ yếu là vì cảm tạ người, đúng rồi, cho người này!" Vừa nói hắn vừa lấy từ trong lồng ngực ra một túi bằng gấm, đựng đưa trước mặt A Hạnh.

A Hạnh mở ra nhìn, bên trong tất cả đều là bạc trắng lóa, tối thiểu cũng hai ba trăm lượng. Nói thật, bọn họ trừ mang Tam công tử về nhà, trên căn bản cũng không làm gì nhiều, số bạc này thật sự không nhỏ. A Hạnh cũng không phải không động tâm nhưng nàng vẫn dứt khoát đem đẩy trở lại trước mặt của Thẩm Nguyên Phong.

Thẩm Nguyên Phong ngạc nhiên: "Thế nào, sao sao không nhận, chẳng lẽ là cảm thấy bạc ít sao? Cũng đúng, mạng của Thẩm Nguyên Phong ta vốn cũng không phải chỉ đáng giá có chút bạc như vậy! Vậy ngày mai ta cho người đưa ngân phiếu tới là được rồi!" Trong thanh âm lại lộ ra cái loại ngạo khí đó nhưng mà A Hạnh cũng không cảm thấy ghét ngược lại cảm thấy thiếu niên ở trước mắt tính cách đúng là rất khả ái.

A Hạnh cười một tiếng nói: "Thảm Nguyên Phong, người muốn cảm tạ ta phải không? Ta không cần bạc, người dùng cách khác tới cảm tạ là được!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Yêu cầu

Ánh trăng màu trắng bạc vẩy lên một góc nhỏ trong sân, hoa đào đã dần dần héo tàn nhưng vẫn còn hương thơm nhàn nhạt thoang thoang trong không khí.

Thảm Nguyên Phong đứng ở trước cửa sổ phòng A Hạnh, ánh trăng chiếu lên tóc của hắn một tầng nhàn nhạt, đuôi tóc bông bông nhẹ phát động.

"Cách khác?" Thảm Nguyên Phong ngưng, ngay sau đó khóe miệng hiện lên nét cười: "Người muốn cách khác gì?" Sớm đã cảm thấy tiểu cô nương này có nhiều tâm tư, hắn thật tò mò nàng muốn cái gì?

A Hạnh cũng không khách khí, nàng không giống như phụ thân Lý Nhuận Phúc, phụ thân cứu người không mang chút tâm tư nào, không cầu báo đáp, nhưng nàng cứu hắn còn có mục đích, chính là chờ đến giờ khắc này. Nàng nghiêm mặt nói: "Thảm Nguyên Phong, ta muốn người nợ ta một ân tình, sau này nếu như ta có chuyện gì tìm người giúp một tay, nhờ người phí tâm một chút! Dĩ nhiên, ta tìm người cần giúp đỡ tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người, đối với người mà nói nhất định là chuyện dễ dàng." Nàng cảm thấy vẫn nên đi thẳng vào vấn đề, nếu như nàng là đàn ông, có lẽ sẽ mượn cơ hội này lôi kéo tình cảm, tổn chút tâm tư để trở thành bằng hữu lâu dài của hắn, nhưng nàng là cô nương, hơn nữa còn là bình dân, vẫn nên cách hắn xa một chút. Chỉ cần có thể ở lúc mấu chốt giúp một tay là được rồi!

Thảm Nguyên Phong nhìn nàng, ngạc nhiên nói: "Một cô nương như người có chuyện gì mà cần ta giúp đỡ? Nhưng nếu ta nói muốn cảm tạ các người tất nhiên sẽ đáp ứng! Người có chuyện thì đến căn nhà nhỏ ở phía Nam cạnh Vân Khai Tự tìm ta, nếu như ta không có ở đó thì người cũng có thể lưu lại lời nhắn. Có thể giúp ta nhất định hết sức!"

A Hạnh vui mừng trong bụng, thản nhiên cười một tiếng: "Vậy A Hạnh cảm ơn Tam công tử trước!"

Dưới ánh trăng, hai sóng mắt nàng lưu chuyển, nụ cười sáng rỡ kiều diễm, Thảm Nguyên Phong không khỏi ngẩn ra.

"A Hạnh, ta đã gặp người!" Thảm Nguyên Phong rất khẳng định nói, hắn cố gắng suy nghĩ: "Ở nơi nào đây? Ta đã gặp qua người ở nơi nào nhỉ?" Mặc dù dáng dấp A Hạnh xinh đẹp nhưng Thảm Nguyên Phong đã gặp qua nhiều mỹ nữ, cộng thêm cách lần gặp mặt trước đã mấy tháng, cho nên Thảm Nguyên Phong lần đầu tiên nhìn thấy A Hạnh cũng không nhận ra.

A Hạnh thấy hắn rất dứt khoát đáp ứng yêu cầu của mình, nhớ tới sau này mình có một người chống lưng, vui vẻ, liền nhắc nhở hắn: "Chúng ta đã gặp ở Hồ gia, đó là khi người, Hồ công tử, và Hồ tiểu thư đang ở cùng nhau, lúc đó ta lạc đường. . ."

Ánh mắt Thảm Nguyên Phong sáng lên: "Đúng rồi, là ở Hồ gia, ta đã nói trí nhớ của ta tốt mà!" Về mặt hưng phấn có chút giống đứa trẻ.

Khóe miệng A Hạnh giật giật, làm ơn đi, lâu như vậy cũng không nhớ ra nổi, còn nói trí nhớ tốt. . .

Nhưng. . . A Hạnh nhìn Thảm Nguyên Phong, nghĩ thầm, vị Tam công tử này, thân là quyền quý, tính khí có phải quá kỳ quái hay không? Bộ dạng hiền lành, vô hại như vậy, thật sự lớn lên trong vương phủ sao? Hay chỉ là một chiếc mặt nạ của hắn?

Nghĩ lại thì dù hắn là hạng người gì cũng không phải chuyện của nàng, chỉ cần là một người giữ chữ tín là được, nhìn hắn cố ý tới đưa bạc, nên chắc cũng không tệ lắm.

A Hạnh không muốn trò chuyện lâu, sợ nói thêm gì nữa sẽ đánh thức phụ thân nên nói với hắn: "Thảm Nguyên Phong, khuya lắm rồi, ngày mai ta còn phải dậy sớm, ta phải đi nghỉ ngơi. Thất lễ!" Vừa nói định đóng cửa sổ lại.

Thảm Nguyên Phong đưa tay ngăn cản, cười nói: "Sớm vậy, trò chuyện với ta chút nữa đi!" Vất vả lắm mới tìm được người nói chuyện với hắn mà không đỏ mặt, cũng không sợ hải rụt rè, không để tâm thân phận của hắn, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho được? Nói chuyện phiếm với A Hạnh, nhìn nàng không chút kiêng kỵ, thẳng thắn nói chuyện, thật sự là chuyện rất thú vị.

A Hạnh nghĩ tới sau này còn phải tìm hắn giúp đỡ, cũng không nên không thêm nể mặt hắn, nhưng một khi cho phép hắn, sau này hắn ba ngày hai lần đến tìm nàng, ngủ không được là chuyện nhỏ nếu như bị phụ thân biết nhất định sẽ tức giận!

Nên làm thế nào mới vẹn cả đôi đường đây? Vừa không đắc tội hắn, lại khiến hắn sau này cũng ngại tới quấy rầy nàng?

A Hạnh suy nghĩ một chút cũng nghĩ ra một biện pháp.

Nàng nhìn Thảm Nguyên Phong nói: "Người đây là dùng thân phận Tam công tử ra lệnh cho ta sao? Hay là lấy thân phận bằng hữu tới yêu cầu ta?" Theo như nàng quan sát hắn nhiều ngày, vị Tam công tử này dường như không phải người đặt nặng lễ tiết.

Quả nhiên Thẩm Nguyên Phong lập tức nói: "Đương nhiên là lấy thân phận bằng hữu tới tìm ngươi!" Bất quá trong lòng hắn nghĩ nha đầu này lại muốn ta đến thỉnh cầu nàng, thật đúng là lớn gan! Nhưng ngay thẳng cũng hay!

Thẩm Nguyên Phong mặc dù là thứ tử của Tần vương nhưng mà lâu nay giao thiệp với nhân sĩ giang hồ không phải ít, tính tình cũng biến thành sáng khoái, hơn nữa vẫn có chút tâm tính thiếu niên nên không đem sự vô lễ của A Hạnh để ở trong lòng.

A Hạnh khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia狡 hoạt: "Nếu là lấy thân phận bằng hữu tới nói chuyện với ta thì ta nói thật với ngươi, ta thật sự là buồn ngủ lắm, không chịu nổi nữa, buổi tối nghỉ ngơi rất quan trọng đối với ta, nếu như sau này ngươi muốn tìm ta nói chuyện phiếm thì tới ban ngày hãy tìm ta đi! Ta nhất định chiều đãi ngươi thật tốt!" Người người đều biết Tam công tử ngày đêm đảo lộn, ban ngày hắn thức dậy mới là lạ! Như vậy hắn cũng không tiện buổi tối tới quấy rầy giấc ngủ của nàng!

Giờ phút này A Hạnh ở trong mắt Thẩm Nguyên Phong cười giống như con hồ ly, ánh mắt hắn chớp chớp, nghĩ thầm: Hay cho một A Hạnh, biết rõ ta ban ngày không rời giường, cố ý nói những lời này làm khó ta! Nhưng nàng nói hợp tình hợp lý, thật sự là không thể phản bác, hơn nữa trước đó đã nói sẽ không lấy thân phận Tam công tử tới ép nàng, nhất thời hắn cũng không biết nên nói cái gì cho phải!

Một lát sau, hắn thu tay về, cắn răng nói: "Được, sau này buổi tối không tới quấy rầy ngươi!" Lại bị nha đầu này dùng mấy câu nói chụp đầu, thật là mất thể diện. . .

Hắn tức giận xoay người, đi nhanh vài bước vọt tới cạnh cây đào, vừa đề khí nhảy lên sau đó mượn một chút lực nhảy lên tường rào cách đó không xa. Một loạt động tác gọn gàng lưu loát, làm liền một mạch, rất hợp với thân hình thon dài cường tráng của hắn, tóc dài linh động, bạch y như tuyết, trông rất đẹp mắt.

A Hạnh vốn muốn đóng cửa sổ lại, thấy hắn dùng khinh công như thế, tán thưởng hơn, cũng không khỏi cảm khái, xem ra khinh công bay trên trời thường thấy trên tivi không tồn tại ở trên thế giới này. . . Dĩ nhiên còn có một chuyện nữa, chính là Tam công tử này cũng không phải "cao thủ võ lâm" như hắn nói. Chuyện thứ hai có khả năng lớn hơn một chút. . .

A Hạnh trộm cười. . .

Thẩm Nguyên Phong nhảy lên sau mái tường cũng không có lập tức rời đi, hắn đứng ở mái tường, xoay người, đứng dịp thấy khoe miệng A Hạnh nhếch lên nụ cười vui vẻ cô quái. Lần này tính khí công tử của Thẩm Nguyên Phong bị kích thích, hắn hừ nhẹ một tiếng, nghĩ thầm: Hừ, đừng có đắc ý quá sớm! Ngươi nghĩ ban ngày ta không dậy nổi đúng không, ta thế nào cũng phải bỏ dậy tìm ngươi, đến lúc đó xem ngươi còn có lời gì nói!

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, hắn lại cảm thấy buồn cười, hắn phát tay một cái về phía A Hạnh, liền nhảy xuống.

A Hạnh thấy bóng dáng của hắn biến mất ở mái tường, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nàng đóng lại, bò lên giường tiếp tục ngủ. Lần này được rồi, sau này buổi tối đều có thể ngủ an giấc!

Chỉ là vừa rồi lúc hắn đi nụ cười dường như có chút âm hiểm a. . . Là nàng nhìn lầm sao?

* * * * *

Càng gần tới ngày khai trương, tâm tình của người trong rạp hát lại càng khẩn trương, mọi người thầm nghị luận: "Loại kịch nói này, mọi người sẽ tiếp nhận sao?"

"Đúng vậy, cũng không có danh giá, chỉ sợ ngay cả nhìn một cái cũng không thèm!"

"Nếu như ngày đó khai trương chỉ có hai ba con chim sẽ bay tới bay lui, Thanh Vân đối diện chắc chắn sẽ cười nhạo! Vừa nghĩ tới bộ dạng đắc ý của bọn họ ta đã thấy khó chịu!"

"Đúng vậy, ngày hôm đó trụ cột chính là Phương Mặc Trúc mà bên này chúng ta đều là một vài nhân vật nhỏ, làm sao có thể hấp dẫn người đến xem!"
Diệp Gia Quán

Mọi người nhìn ta một chút, ta nhìn ngươi một chút, không hẹn mà cùng thở dài. Tâm tình càng nặng nề.

Đạo này A Hạnh cũng sống ở rạp hát, đương nhiên nhìn hết thấy ở trong mắt. Hai ngày trước khi rạp hát khai trương, A Hạnh quyết định muốn ông chủ Lăng phái người lôi kéo giới thiệu với người ở trên đường, thu hút khách nhân đến xem kịch.

"Ông chủ Lăng, tốt nhất là lôi kéo vài người ở quán trà, những người đó truyền bá tin tức nhanh nhất, lúc lôi kéo bọn họ đi tới nhớ nhờ bọn tiểu nhị nói là bọn họ xem kịch không tốn tiền, còn miễn phí nước trà! Đều là người thích náo nhiệt, tiếc tiền, khẳng định không chịu nổi cám dỗ này!"

Ông chủ Lăng có chút không rõ: "A Hạnh cô nương, tại sao phải làm như vậy? Gọi bọn họ tới xem kịch cũng không thu tiền?" Ngay sau đó hắn suy nghĩ minh bạch, cười nói: "Cô nương đây là muốn những người này quảng cáo về kịch nói của chúng ta nhiều một chút?"

A Hạnh gật đầu, cười nói: "Đúng là như thế, mọi người cũng không biết loại kịch nói của chúng ta, thấy chúng ta không có danh giá dĩ nhiên là cũng không có chút hứng thú nào nhưng nếu như chúng ta không thu tiền của bọn họ, còn đưa nước trà, bọn họ coi như là giết thời gian cũng tới xem! Chỉ cần bọn họ chịu đến xem, ta dám cam đoan, bọn họ nhất định sẽ thích kịch nói! Chờ khi kịch nói vừa kết thúc, chúng ta liền có thể nói cho bọn họ biết sau này kịch nói thu lệ phí vô cùng rẻ, bọn họ dưới con vui nhất định sẽ tuyên truyền ở bên ngoài cho chúng ta, đợi đến khi chúng ta khai trương lần nữa, sẽ

không sợ không có khách!"

Lăng lão bản hưng phấn vỗ tay một cái, liên tiếp khen ngợi: "Điều kè, điều kè! Có những người này làm . . . tuyên truyền cho chúng ta, đương nhiên không sợ không có khách!" Hắn xoay người, hăng hái đi sắp xếp chuyện này!

A Hạnh nhìn bóng lưng của hắn, không khỏi thờ dài, có một người phụ ta làm việc đúng là rất được, mình chỉ cần động chút da miệng, hắn đã có thể làm mọi chuyện hết sức ổn thỏa, hoàn toàn không làm nằng nạnh phải bận tâm!

Xế chiều hôm đó, hai mươi mấy người của rạp hát liền kéo nhau ra đường. Đó cũng không phải việc gì khó, những người ngồi quán trà này vốn cũng là đang trong lúc rảnh rỗi, vừa nghe có kịch miễn phí để xem dĩ nhiên là đi theo tới.

Một lúc lâu sau, những người này mặt mày tươi rói từ rạp hát đi ra. Khoảng thời gian sau đó, bọn họ mặt mày hớn hờ một người lại một người nói chuyện này với người xung quanh.

Người tương đối thô lỗ nói như vậy: "Đã xem qua kịch không cần hát chưa? Ta nói cho các ngươi biết, lão tử đã xem qua! Được gọi là kịch nói!"

"Là chuyện xưa của Lưu Tiểu Bảo a, cái người diễn Lưu Tiểu Bảo đó thật uy mãnh a, mấy quyền mấy cước liền đem những thứ chân chó kia đánh gục! Đều là đánh thật nga! Thật hào hứng! So với đào hát chân yếu tay mềm kia đẹp mắt hơn nhiều!"

Người hơi văn nhã một chút nói thế này: "Giống như chuyện xưa đang tái hiện trước mắt, mỗi một người chân thật như vậy! Cái tên cường hào đó ta hận không thể lên đài tát cho hắn hai tát! Ta hoàn toàn xem đến mê mết, một canh giờ giống như chớp mắt một cái đã qua! Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng xem qua loại kịch như vậy a!"

Người anh tuấn kiệt xuất nói: "Kịch cũng không cần hát! Càng hiếm có hơn là trong này còn có một nữ đào hát! Là nữ nhân chân chính nga! Không phải đàn ông giả trang. Da dẻ hồng hào thanh tú, càng còn thêm nét xinh đẹp! Làm cho tâm người ta ngứa ngáy! Cũng khó trách tên cường hào kia thấy sắc này lòng tham! Đối lại là ta, cũng không dám chắc không nổi tâm như thế! Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu a! Ha ha ha!"

Những người nghe được trong lòng nhộn nhạo khó nhịn, hỏi: "Ngươi nói là rạp hát nào vậy?"

"Chính là kịch nói của rạp hát Thịnh Tùng! Vốn dĩ rạp hát ngày mới mới khai trương! Chỉ 25 văn tiền một chỗ ngồi! Rất rẻ a!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chi nhánh

Lại đến thời gian chốt tiền ở cửa hàng Vương Ký.

Tiền hoa hồng lần này so với lần trước còn nhiều hơn, tròn một ngàn lượng bạc, ông chủ Vương miệng cười đến hai mang tai.

Trong lòng A Hạnh cũng vô cùng vui vẻ, nàng quyết định cầm số bạc này sửa sang lại nhà cửa một chút, có thể làm cho mình và phụ thân sống thoải mái hơn. Sau này phụ thân tái giá, bên nhà gái nhìn qua nhà cửa, mới có thêm lòng tin với việc kiếm sống ở tương lai.

A Hạnh bỏ ngân phiếu vào trong ngực, sau đó nói với ông chủ Vương: "Đại thúc, A Hạnh có chuyện muốn thương lượng cùng ngươi một chút!"

Lúc này bọn họ đang ngồi ở bên trong cửa hàng.

Ông chủ Vương nghe nàng nói như vậy, thu lại nụ cười, ngồi xuống đối diện A Hạnh, nghiêm mặt nói: "A Hạnh cô nương có chuyện xin cứ việc nói."

A Hạnh thấy ông coi trọng ý kiến của mình như vậy, trong lòng cũng có chút cảm động, nàng khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: "Ông chủ Vương, xe ngựa bốn bánh là một thứ mới mẻ, cho nên vừa tung ra đã được hoan nghênh như vậy. Nhưng tiếc là giá tiền của nó quá đắt, người mua được cũng có hạn. Bây giờ chúng ta đã bán ở Tân thành được hai tháng, những gia đình khá giả đại hộ kia cũng đã có một chiếc. Ta đoán mấy tháng kế tiếp lượng tiêu thụ ở Tân thành sẽ giảm xuống, không biết ông chủ Vương có nghĩ tới vấn đề này hay không? Có tính toán gì hay không?"

Nghe lời của A Hạnh, mặt của ông chủ Vương lộ ra vẻ trịnh trọng, ông đứng lên, cau mày, một tay chậm rãi sờ râu dưới cằm, một tay để ở phía sau, đi qua lại mấy bước, sau đó xoay người, nói với A Hạnh: "Không dối gạt cô nương, chuyện này lão phu cũng cân nhắc qua, một chiếc xe ngựa có thể sử dụng rất lâu, nhà giàu có ở Tân thành trong hai tháng này trên căn bản cũng đã mua một chiếc về. Quả thật như cô nương nói, sau này xe ngựa bốn bánh sẽ không còn lời như vậy nữa! Cho nên ta có nghĩ tới, đến huyện thị gần đây nhận đơn đặt hàng, cũng không sợ thiếu việc làm, hơn nữa khoảng cách cũng không xa lắm, giao hàng cũng thuận tiện. Không biết ý cô nương như thế nào?" Trên phương diện làm ăn thì ông chủ Vương kinh nghiệm phong phú hơn so với A Hạnh, nhưng không biết tại sao đối với sự thông minh của cô nương này ông rất tin tưởng. Cho nên trên phương diện làm ăn, một số chuyện không nghĩ được cũng chọn ý kiến của nàng.

A Hạnh ngẩng đầu nhìn ông Vương cười nói: "Ý tưởng của đại thúc rất tốt. Nhưng. . ." Nàng dừng một chút, nhìn về phía trước nghiêng người, nói tiếp:

"Không biết đại thúc có nghĩ đến chuyện mở chi nhánh hay không, thật ra thì chúng ta có thể đến đại thành khác mở một chi nhánh bán xe ngựa bốn bánh, như vậy thì có thể từ từ đem xe ngựa bốn bánh phát triển đến cả nước!" Diệp Gia Quán Hôn nữa nàng còn có một bản thảo, mặc dù Vương đại thúc luôn luôn bảo đảm sẽ không để cho người khác đánh cắp kỹ thuật chuyển hướng của xe ngựa bốn bánh nhưng giữ bí mật thế nào đi nữa, thật sự đụng đến người có kinh nghiệm phong phú về lên xe ngựa thì chỉ cần bỏ thời gian ra nghiên cứu, đó cũng không phải quá phức tạp, chỉ sợ không bao lâu sẽ có bản sao xuất hiện, tốt nhất là mở thêm chi nhánh phát triển chỗ mấy thành trì phồn hoa, đi trước một bước chiếm thị trường, đến lúc đó cho dù có bản sao cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt trên thị trường!

"Mở chi nhánh?" Ánh mắt ông chủ Vương sáng lên, vuốt ve râu, sau đó đi tới bên cạnh bàn, ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, ông trầm tư một chút, cũng có chút khó xử nói: "Cô nương nói tuyệt đối là một ý kiến hay, chỉ là trước đây lão phu chỉ là bán lẻ một chút, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn không kiếm được ra nhiều bạc như vậy!"

A Hạnh đứng lên đi tới bên cạnh ông chủ Vương, nhẹ giọng nói: "Đại thúc, chúng ta tập trung toàn lực phát triển chi nhánh ở kinh thành trước, kinh thành quan to, quý nhân rất nhiều, tiền đầu tư ban đầu rất nhanh sẽ thu về, đến lúc đó chúng ta tiếp tục phát triển đến những thành phồn hoa khác, đại thúc thấy thế nào?" Nàng lấy sổ ngân phiếu vừa rồi trong lồng ngực ra, rút ra hai tờ giữ lại để sửa nhà, còn dư lại đưa vào tay ông chủ Vương, nói: "Đầu tư ta ra ba phần, bây giờ ta chỉ có như vậy, số còn lại sau này ta sẽ nghĩ cách gom đủ cho đại thúc!" Làm ăn sau này sẽ càng ngày càng lớn, tiền lời sẽ càng ngày càng nhiều, mặc dù bọn họ chỉ là nói trước nhưng nếu như nàng chỉ dựa hết vào kỹ thuật này thì hoa hồng sẽ giảm, chỉ sợ sau này đối mặt với ích lợi lớn, hai bên sẽ xuất hiện tranh cãi, vẫn nên xuất một chút bạc ra.

Ông chủ Vương thấy A Hạnh tràn đầy lòng tin, trong chốc lát cũng hạ quyết tâm, mặc dù đầu tư lớn hơn nhưng mà cái này rõ ràng chính là một cơ hội kiếm tiền a! Ông nhận lấy ngân phiếu: "Được, cứ theo lời A Hạnh cô nương mà làm!" Bây giờ chính là thời điểm cần bạc hơn nữa là một người làm ăn ông chủ Vương cũng cảm thấy A Hạnh chỉ ra ít bạc cũng là lẽ công bằng hợp lý, cho nên ông rất sáng khoái nhận bạc. Diệp Gia Quán

Hai người lại thương lượng chi tiết một chút, đang hăng say chột nghe bên ngoài truyền tới một tiếng kêu: "Có người ở đây không?"

Ông chủ Vương nghe được giọng nói nhũn nhũn, lẩm bầm một câu: "Làm sao lại có khách tới sớm như vậy, sớm biết thì ta đã đóng cửa lại." Vừa nói vừa đưa ánh mắt ấy nhìn A Hạnh.

A Hạnh cười một tiếng nói: "Cũng không sao, ông chủ Vương đi chào hỏi khách nhân đi! Ta đi trước. Hai ngày nay ta có chút bận rộn, chờ hai ngày sau ta trở lại bàn bạc tiếp." Ngày mai rạp hát khai trương, đương nhiên nàng muốn xem thành quả của mọi người.

Đang lúc hai người đi ra, ông chủ Vương cười ha hả chào hỏi đối phương: "Xin hỏi tiểu ca có chuyện gì không?"

A Hạnh từ bên trong đi ra cũng không ngẩng đầu, vốn định cứ như vậy yên lặng mà ra, chưa đi được hai bước thì nghe có người "o" một tiếng, trong giọng nói tràn đầy ngạc nhiên: "Đây không phải là A Hạnh cô nương sao?"

A Hạnh dạo này ra ngoài chính là mặc nam trang, lúc này lại bị người nhận ra, hơn nữa giọng nói lại có chút quen tai, làm nàng kinh ngạc, nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía đối phương.

Đối phương mặc áo ngắn, mặt mũi thanh tú, là người hầu Vinh Hoa của Hồ Lăng Hiên!

Vinh Hoa thấy rõ mặt nàng, trên mặt lộ vẻ vừa mừng vừa sợ: "Thật đúng là A Hạnh cô nương a!" Kể từ khi hắn thấy A Hạnh thì không để ý tới ông chủ Vương, lúc này như quên đi sự tồn tại của ông chủ Vương, xoay người một cái liền chạy ra ngoài cửa. Ông chủ Vương nhìn A Hạnh lo lắng nói: "A Hạnh cô nương nhận ra hắn sao? Bị hắn thấy người ở nơi này, có thể mang đến phiền toái cho người không?" Hắn vẫn cho rằng nàng thân phận thần bí.

A Hạnh nhẹ lắc đầu, nói: "Cũng không sao, ông chủ Vương không cần lo lắng cho ta. Chờ một lát bọn họ hỏi tới người, người chỉ cần nói ta là tới hỏi người vấn đề xe ngựa!" Nơi này là cửa hàng xe ngựa. Nàng xuất hiện ở chỗ này còn có vấn đề gì?

A Hạnh không muốn để ý tới bọn họ, cũng không quản Vinh Hoa đột nhiên rời đi là có ý gì, đi ra ngoài cửa. Mới ra khỏi cửa lại thấy Hồ Lăng Hiên từ trên xe ngựa bước xuống vội đi tới gần nàng. . .

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Coi thường

Thấy Đại công tử Hồ gia, không tiện chào hỏi cũng không thể không nói một tiếng mà đi. A Hạnh nhũn nhũn một cái, dừng bước, đứng tại chỗ, mặt mũi trầm tĩnh nhìn Hồ công tử bước nhanh đến.

Bây giờ là sáng sớm, trời tờ mờ sáng, người đi trên đường còn ít, chỉ có một ít gian hàng đang loay hoay chuẩn bị mở cửa. A Hạnh thật tò mò Hồ công tử đến đây sớm như vậy làm gì?

Đội Hồ công tử đi tới gần, vẻ mặt A Hạnh không đổi sắc, chào hắn một cái. Sau đó ngẩng đầu lên rất bình tĩnh nhìn hắn.

Hôm nay Hồ công tử mặc cẩm bào màu xanh, loại màu sắc này làm cho hắn lộ ra nét chừng chạc và thành thực. Cổ áo và ống tay áo dùng kim tuyến thêu hoa văn tinh xảo, viền mình châu khảm trên đai lưng, dưới ánh nắng sáng sớm lóe ra chút hào quang. Ngọc bội phi thủy đeo trên đai lưng, chuỗi ngọc đung đưa theo gió. Một thân lộ ra quý khí nhưng càng tôn lên vóc người cao lớn của hắn, ngũ quan khí thế bức người.

Hắn dừng lại trước mặt nàng, trên mặt có sự vui mừng rất rõ ràng. Chờ đến khi nàng hành lễ xong lập tức nói: "A Hạnh, tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Giọng của A Hạnh nhàn nhạt: "Ta tới hỏi ông chủ chuyện của xe ngựa. Còn Hồ công tử thì sao?"

Hồ Lăng Hiên mỉm cười nói: "Phụ thân muốn ta đến một cửa tiệm bên ngoài thành bàn chuyện làm ăn, cho nên mới đi sớm như vậy. Tới đây là vì lần trước phụ thân ngồi chiếc xe này cảm thấy rung lắc hơi mạnh. So ra thì xe ngựa hai bánh ổn định hơn cho nên hôm nay đi ngang qua thuận tiện gọi Vĩnh Hoa đi hỏi một chút." Hiếm khi A Hạnh nói chuyện dễ dàng với hắn, cho nên Hồ Lăng Hiên nói ra hết chuyện liên quan đến tương lai của cửa hàng, hy vọng có thể cùng A Hạnh trò chuyện lâu một chút.

A Hạnh cau mày nói: "Không thể nào, phụ thân ta dùng xe ngựa rất vững vàng a, không lắc lư chút nào."

"Trong thành đường bằng phẳng đương nhiên vững vàng, nhưng một khi ra khỏi thành, lúc đường gập ghềnh bất thường sẽ rung lắc rất dữ."

Trong lòng A Hạnh giật mình: "Có chuyện này sao?" Ngay sau đó vừa nghĩ cũng đã hiểu, bây giờ ngoại ô đều là đường đất, hố vũng rất nhiều, xe bốn bánh đi đường bình thường thì sẽ rất tốt nhưng một khi đụng phải cái hố bất bình, ngược lại không thoải mái bằng xe ngựa hai bánh.

Cứ như vậy sau này xe ngựa bốn bánh cũng chỉ có thể giới hạn trong thành, muốn thay thế vị trí của xe ngựa hai bánh sẽ rất khó! Trong lòng có chút tiếc nuối. Nhưng cho dù là giới hạn ở trong thành, quốc gia này có nhiều đại thành thị như vậy, việc buôn bán này vẫn rất khách quan! Nghĩ tới đây lòng của A Hạnh lại thoải mái một chút.

Hồ Lăng Hiên ở một bên nhìn nàng lúc thì cau mày, lúc thì thờ dài, vẻ mặt lúc nặng nề rồi lại buông lỏng, tâm tình cũng theo nét mặt của nàng lúc cao lúc thấp, chỉ cảm thấy mỗi một biểu cảm của nàng đều khả ái, đẹp như vậy, nhất thời không khỏi ngây dại.

A Hạnh giương mắt thấy vẻ mặt si mê của hắn. Trong bụng lại dâng lên một chút khó chịu, vẻ mặt lập tức lạnh xuống. Nàng đã biết mục đích hắn tới của hàng, không muốn ở chỗ này dây dưa tiếp với hắn nữa nên lạnh lùng nói với hắn: "Trong nhà còn có rất nhiều chuyện phải làm, A Hạnh trước xin thất lễ không bồi chuyện được." Nói xong lại nhàn nhạt chào hắn một cái rồi lướt qua bên cạnh hắn đi về phía trước.

Hồ Lăng Hiên nhìn thấy gương mặt nàng đột nhiên trầm xuống, hai tròng mắt sáng rỡ tràn đầy lạnh lùng, điều này làm cho hắn vốn đang chan chứa nhiệt tình trong nháy mắt cũng nguội xuống. Hắn xoay người nhìn bóng dáng nàng rời đi, lạnh như băng, không chút chần chừ nào, điều này làm cho trong lòng của hắn dâng lên một đám lửa giận, tại sao mỗi lần nàng thấy hắn đều hạn không thể đi ngay như thế?

Chân mày hắn nhíu lại thật chặt. Một giây kế tiếp, hắn bực tức vọt tới kéo tay nàng lại, nhanh chóng kéo nàng vào trong một cái hẻm nhỏ không người bên cạnh.

Bởi vì động tác của Hồ Lăng Hiên quá nhanh cho nên A Hạnh nhất thời chưa kịp phản kháng, chờ lúc nàng phản ứng kịp. Người đã bị hắn kéo vào trong hẻm nhỏ.

A Hạnh hết sức khó chịu, người này tại sao lại thích táy máy tay chân vậy? Nàng cảm tức nhìn hắn, cắn răng nói: "Buông tay!"

Hồ Lăng Hiên nhớ tới lần trước bị nàng quật ngã xuống đất thê thảm dường nào, trong lòng chợt yếu ớt, rất nhanh buông tay ra. Hắn nhìn khuôn mặt nàng cho dù là tức giận cũng vẫn xinh đẹp như vậy, tức giận trong lòng nhất thời cũng tan thành mây khói, hắn thấp giọng nói: "Ta không phải có ý muốn làm như vậy, chẳng lẽ ta không sợ ngươi sẽ quật ta ngã một lần nữa sao? Chỉ là ngươi vừa nhìn thấy ta liền đi, giống như ta là thú dữ vậy, khiến cho ta có chút không rõ. Ta không biết tại sao ngươi ghét ta như vậy, giống như ta đã làm gì quá đáng!"

Sắc mặt của A Hạnh hơi bớt giận, nhưng hắn bày ra vẻ mặt thất vọng, lời nói oan ức, cũng không làm cho nàng có nửa phần mềm lòng. Chuyện hài thật, lần trước hắn cản nàng lại, còn muốn động tay động chân với nàng, cái này cũng chưa tính là chuyện quá đáng sao? Chẳng lẽ ở trong lòng của hắn đây là chuyện rất bình thường? Cũng khó trách, con trai Hồ lão gia mà. . . Lòng của A Hạnh tràn đầy khinh bỉ. Nhưng trên mặt lại không lộ ra nửa phần.

Nhưng chính vì hắn là con trai Hồ lão gia, cho nên thái độ đối với hắn cũng không thể quá mức. A Hạnh xoa xoa cổ tay bị hắn nắm chặt, đề xuống tức giận trong lòng nói: "Hồ công tử, ngươi lôi kéo ta tới nơi này có chuyện gì?" Nàng nhìn hai bên một chút, bốn phía không có người, không biết hắn muốn gì, không khỏi âm thầm đề phòng, nhưng nơi này là trên đường cái, chắc hắn cũng không dám quá mức! Diệp Gia Quán

Hồ Lăng Hiên thấy nàng không còn la hét phải đi nữa, cho là lời nói kia của mình có hiệu quả. Mừng thầm trong lòng, quả nhiên, đối với nữ nhân mà nói, quả nhiên nhẹ nhàng nói chuyện mềm dẻo vẫn hơn.

Hắn tiếp tục dùng loại này giọng nói ôn nhu: "Thật ra thì chúng ta đều là người một nhà, ngươi cũng không cần cứ gọi ta là Hồ công tử, quá khách khí, sau này kêu ta là Lăng Hiên đi!"

A Hạnh không nhịn được cười: "Cũng đúng, nhắc tới ta còn là hậu bối của ngươi!"

Nụ cười Hồ Lăng Hiên cứng đờ, hắn không ngờ A Hạnh sẽ nói như vậy, nhưng đi theo phụ thân học làm ăn lâu như vậy, công phu trên mặt cũng học được không ít, cho nên rất nhanh hồi phục. Hắn run tay áo, hơi hột nói: "Giữa chúng ta cũng không cần nói những thứ hư lễ này. Đúng rồi, ta kéo ngươi lại chủ yếu là cho ngươi cái này. . ." Hắn lấy từ trong lồng ngực ra một cái bình nhỏ màu trắng. Bình sứ còn in hoa văn hoa mai, rất là tinh xảo: "Đây là cao Bách Hoa Ngọc Lộ của Xuân Đường Viên ở kinh thành, rất tốt cho da, mẩn thân và muối muối ta đều dùng thứ này, dùng nhiều sau này làn da rất

nhanh sẽ hồi phục như trước." Hấn nhìn làn da đen sẫm của A Hạnh một chút, trong đầu suy nghĩ về lần đầu tiên thấy nàng, da thịt trắng nõn như đậu hũ, nếu như làn da da thịt của nàng có thể trở lại như trước, vậy thì thật tốt.

A Hạnh nhìn bình nhỏ trong tay hấn. Cũng không đưa tay đón, trong lòng cười lạnh, Hồ Lăng Hiên này thật đúng là có ý tứ, chê nàng đen, muốn làn da nàng trắng một chút sao? Sau đó thì sao? Hấn muốn thế nào? Hấn phí nhiều tâm tư như vậy, là vì cái gì? Đồ háo sắc chính là đồ háo sắc, chỉ vài động tác thì đã lộ rõ đức hạnh không ra gì của mình.

A Hạnh liếc mắt nhìn cao Bách Hoa Ngọc Lộ rồi đưa mắt đi chỗ khác, lạnh nhạt nói: "Người vẫn nên đưa cho người nhà người đi, ta cũng không cần thứ này, làn da ta cũng không nhọc đến Hồ công tử phí tâm!"

Hồ Lăng Hiên ngó ngàng. Không ngờ nàng lại cự tuyệt, đây chính là cao Bách Hoa Ngọc Lộ, dùng có thể làm cho làn da luôn trắng sáng, từ trước đến giờ Đường quốc luôn lấy làn da trắng để làm tiêu chuẩn đánh giá một nữ tử cho nên có thể ngày ngày sử dụng là ước mơ của tất cả các cô gái! Nhưng hàng năm Xuân Đường Viện sản xuất số lượng có hạn, nếu như vận khí không tốt, ngay cả có bạc cũng không mua được. Hấn phí hết tâm tư mua tới làm nàng vui lòng, cho là nàng sẽ thích, sẽ vui vẻ, không ngờ nàng lại không thêm như vậy.

Sắc mặt của hấn trầm xuống nhưng vẫn cố gắng duy trì giọng nói nhu hòa: "Thật ra thì lần trước ta ngăn người lại cũng là vì cho người cái ngày, chỉ là người luôn nói phải đi cho nên ta mới không có cơ hội nói ra. A Hạnh, loại cao này rất khó có được, chính muội muội ta một năm cũng chỉ được một lọ, nếu như người thích, sau này hàng năm ta cũng có thể vì người mà lấy một chai, đây chính là ước mơ của mọi nữ tử!"

A Hạnh tức giận vô cùng, muội muội của hấn dĩ nhiên là cao quý, muội muội của hấn một năm mới dùng một lọ, A Hạnh nàng có thể so sánh với muội muội hấn sao, sẽ phải cảm tạ đại ân đại đức của hấn thế nào đây? Cũng đúng, hấn nhà giàu nhất Tấn thành, mà nàng chỉ là dân nữ gia cảnh tầm thường, ở trong mắt hấn nàng dĩ nhiên là thấp kém, nàng có thể hiểu được suy nghĩ của hấn nhưng không có nghĩa là nàng nhất định phải tiếp nhận cái hảo ý coi thường người của hấn!

A Hạnh nhận lấy bách hoa ngọc lộ cao, cầm trong tay nhìn một chút, mở nắp ra ngửi một cái, một cỗ hương thơm thấm vào phổi. Xem ra là đồ tốt, không phải là đồ tốt Hồ Lăng Hiên cũng không mang ra rồi.

Hồ Lăng Hiên thấy nàng nhận lấy bình nhỏ, lật qua lật lại nhìn kỹ, thật giống như dáng vẻ yêu thích không buông tay, khoe miệng không khỏi nổi lên nụ cười vui vẻ, mỹ nhân coi trọng dung mạo giống như châu báu, muội muội của hấn vì một lọ này phải phí tâm tư lấy lòng phụ thân thật tốt, để cho ông ra ngoài làm ăn nhớ giúp nàng mua. Ngay cả muội muội của hấn cũng đều là như vậy, huống chi A Hạnh căn bản không có cơ hội lấy được này đây?

Hấn đang đắc ý nhưng một giây kế tiếp lại thấy A Hạnh lạnh lùng cười một tiếng, đem cao Bách Hoa Ngọc Lộ trong tay tùy ý vứt cho hấn giống như ném thứ bỏ đi, hấn luống cuống tay chân bắt lấy, không rõ nhìn nàng.

A Hạnh bĩu môi, đáy mắt tràn đầy xem thường: "Cao Bách Hoa Ngọc Lộ quý giá như vậy! Hồ công tử vẫn nên đưa cho những nữ tử hay mơ mộng kia đi!" Hiếm sao? Cho dù là đồ tốt, nàng muốn, sau này ở kinh thành mua mười mấy bình còn được nữa là! Nàng cũng không phải là mua không nổi! Chẳng nhẽ phải nhờ tới hấn lấy tư thế cao cao tại thượng tới ban ân cho nàng?

Nàng hừ nhẹ một tiếng, cũng không để ý sắc mặt của Hồ Lăng Hiên biến thành màu đen, xoay người rời đi. Hồ Lăng Hiên muốn kéo nàng lại lại không dám, trơ mắt nhìn nàng rời đi, mặt xanh mét, hấn nắm bình nhỏ thật chặt trong tay, chặt đến mức gân xanh cũng nổi lên.

Từ trước đến nay không có nữ nhân nào lại hết lần này đến lần khác cự tuyệt hấn, coi rẻ hấn như vậy! A Hạnh có gì đặc biệt hơn người chứ! Chỉ là một nữ tử bản hàn, hấn nhìn đến nàng là phúc khí của nàng! Lại còn không để hấn vào trong mắt!

Dưới cơn tức giận hấn vùng tay đập bình nhỏ xuống đất "Choang" một tiếng bẻ tan tành, cao trắng như tuyết dính vào bụi bặm trên đất vẫn đục không chịu nổi.

Vĩnh Hoa cách đó không xa nhìn bình cao Bách Hoa Ngọc Lộ trên đất, đau lòng không dứt, một trăm lượng bạc một lọ a. . . Đập đi thật lãng phí a, thường cho hấn cũng được mà! Hấn có thể dùng để làm Thúy Hồng vui vẻ! Hấn không biết là, công tử nhà mình đập bách hoa ngọc lộ cao cũng không chỉ một lọ này. . .

Hồ Lăng Hiên ánh mắt âm trầm nhìn mảnh vụn trên đất, mỗi một mảnh cũng giống như đang cười nhạo hấn bị người ta nhục mạ, nhưng mà như vậy cũng không khiến lòng của hấn nghĩ bỏ qua A Hạnh.

Diệp Gia Quán

A Hạnh, nữ nhân này hấn không thể không có, thời gian còn dài, rồi cứ chờ xem!

A Hạnh sau khi rời khỏi Hồ Lăng Hiên lập tức đi tới đầu đường hướng Đông, hy vọng có thể gặp phụ thân hoặc là Triệu đại ca nhờ chở nàng về. Nàng cũng không phải là gạt Hồ Lăng Hiên, trong nhà đúng là còn có y phục chưa giặt.

Đi nhanh đến đầu đường Đông, A Hạnh đột nhiên nghĩ đến, Hồ Lăng Hiên ra bên ngoài thành làm ăn, hấn đi sớm như vậy nhất định là rất khuya mới có thể trở về, sao không nhân cơ hội này đến thăm tỷ tỷ một chút! Bây giờ tỷ tỷ đã mang thai ba tháng, trước bởi vì sợ đến Hồ gia lại gặp Hồ Lăng Hiên đây đưa cho nên vẫn luôn kiêng kỵ, không dám, cũng không biết tỷ tỷ bây giờ thế nào rồi! Nhưng Tiểu Hoàn vẫn không có tin tức gì, không có tin tức chính là tin tốt, nghĩ đến tỷ tỷ mạnh khỏe ổn thỏa. Hôm nay vừa đúng dịp Hồ Lăng Hiên không có ở đây, đi Hồ phủ một chuyến.

Nghĩ đến sắp gặp tỷ tỷ, lòng của A Hạnh nhảy nhót, ở trên đời này, nàng yêu quý nhất chính là phụ thân và A Ngân!

Nàng đi tới đầu đường Đông xa xa thấy xe ngựa Triệu Thắng đậu ở chỗ đó. Triệu Thắng đang ngồi ở ghế lái, rao gọi khách nhân.

A Hạnh bước nhanh tới, ngửa đầu kêu một tiếng: "Triệu đại ca!"

Triệu Thắng cúi đầu nhìn thấy nàng, cười nói: "Thì ra là A Hạnh à."

"Triệu đại ca, thuận đường cho ta ngồi một đoạn được không?"

Triệu Thắng sáng khoái nói: "A Hạnh lời này thì khách khí quá! Xe ngựa của đại ca cũng giống như xe ngựa nhà ngươì, ngươì muốn ngồi thì ngồi thôi!"
Hắn hướng nàng ngoắc tay: "Lên đây đi!"

A Hạnh cười leo lên ngồi vào bên cạnh hắn.

"A Hạnh đi đâu đây."

A Hạnh nói: "Ta phải về nhà thay quần áo, đi Hồ phủ thăm tỷ tỷ."

Triệu Thắng nhìn nàng một chút, cười nói: "Vẫn nên thay y phục giống như một cô nương, không nên giả trang thành một tiểu tử chạy ở bên ngoài, ngươì không sợ sau này không ai thêm lấy à!"

Lúc này khách đã ngồi đầy, Triệu Thắng vung roi lưu loát khởi động xe ngựa. A Hạnh nhìn hắn thuần thục đánh xe, không ngừng tăng tốc, không khỏi thờ dài nói: "Triệu đại ca đánh xe thật tốt!"

Triệu Thắng liếc nhìn nàng một cái, cười một tiếng, trong nụ cười có chút khổ sở: "Đây đều là rèn luyện mà được, trước kia ta ở cửa hàng trong nhà chuyên phụ trách việc giao hàng!"

Mặc dù là thứ tử nhưng mà lại làm công việc khổ cực nhất, có thể thấy được hắn ở nhà không được cưng chiều gì. A Hạnh âm thầm thờ dài, an ủi hắn nói: "Nếu không phải là như vậy, ngươì cũng sẽ không có kỹ thuật đánh xe tốt như vậy, đây cũng xem như là bản lĩnh mưu sinh đi!"

Triệu Thắng gật đầu nói: "A Hạnh nói đúng! Không nghĩ tới ngươì còn nhỏ tuổi lại hiểu chuyện như vậy!" Hắn thờ dài: "Ta còn có một muội muội, là chung một mẹ, cái gì cũng không hiểu, bây giờ cũng đã đến lúc đính hôn!" Hắn quay mặt sang nhìn nàng: "A Hạnh, tuổi của ngươì cũng không còn nhỏ, đừng giả trang thành như vậy nữa, bị ngườì biết thì sẽ xem ngươì ra gì!"

A Hạnh biết Triệu Thắng là có hảo ý, nhưng theo nàng ngườì khác nhìn thế nào thì có quan trọng gì? Nàng ăn mặc như vậy cũng chính là không muốn để cho phụ thân lo lắng vì nàng. Nàng không muốn lập gia đình, nhưng phụ thân lại một lòng muốn nàng gả cho ngườì tốt, thật là vấn đề nhức đầu. Cũng may bây giờ vẫn chưa có ngườì nào cầu hôn.

A Hạnh cười một tiếng, ngăn vấn đề này lại: "Triệu đại ca, kể từ khi cùng phụ thân hợp tác tới nay làm ăn có tốt không?"

Triệu Thắng vung nhẹ roi trong tay, nói: "Lúc đầu ta còn tưởng rằng sẽ ít hơn rất nhiều so với quá khứ nhưng nhiều ngày như vậy cũng không thiếu đi bao nhiêu. Nhưng ta cũng không phải mệt mỏi như trước đây, ngựa cũng được nghỉ ngơi nhiều hơn, bây giờ ăn cỏ cũng ngon hơn, nói tóm lại là tốt hơn nhiều so với trước đây! May mà A Hạnh có biện pháp tốt!"

A Hạnh được khen có chút ngượng ngùng, cúi đầu, nàng nhớ tới phụ thân làm ăn cũng tốt hơn nhiều, mỗi ngày trở lại đều là gương mặt tươi cười, A Hạnh nghĩ cũng cười vui vẻ.

Đến thành Tây thì chạm phải Lý Nhuận Phúc đang nghỉ ngơi. A Hạnh nói với ông đi Hồ phủ thăm tỷ tỷ, Lý Nhuận Phúc muốn nàng mua một chút thức ăn ngon mang cho A Ngân: "Tỷ tỷ của con thích nhất là ăn trái cây, mua một chút cho nàng, ngoài ra mua thêm bánh đường trắng cho nàng, tỷ tỷ của con thích ăn, bên trong Hồ phủ chỉ sợ không có loại quả vật tầm thường này. Những thứ khác thì con tự chọn đi."

A Hạnh gật đầu đáp ứng: "Biết rồi cha, ngườì yên tâm đi!"

Lý Nhuận Phúc sờ đầu nàng một cái, trong mắt tràn đầy từ ái.

Từ trong nhà thay y phục xong đi ra, Lý Nhuận Phúc đã ra xe, A Hạnh lại ngồi xe Triệu Thắng. Triệu Thắng nhìn nàng một thân mộc mạc, không có chút lòe loẹt nào cả ngườì lộ ra thanh nhã, giọng lên ngón cái khen: "Đây thì xinh đẹp hơn, A Hạnh, sau này cứ ăn mặc như vậy đi, đừng giả trang thành nam hài tử nữa!"

A Hạnh cười một tiếng, nhảy lên xe.

Đến đầu đường Đông, A Hạnh xuống xe, mua một chút quả vật và bánh đường trắng. Lại đến tiệm thuốc mua một số thuốc an thai quý rồi đi đến Hồ gia.

Gác cửa thấy nàng lại cúi ngườì gật đầu. Nhưng lần này A Hạnh đã quen thuộc đường đi đến viện của Lý Ngân cho nên cự tuyệt "hảo ý" của hắn.

A Hạnh đi theo con đường nhỏ đá xanh vào trong. Hoa đào ven đường đã tàn, nhô ra nụ xanh biếc, dưới ánh nắng mặt trời như những viên bảo thạch quý.

A Hạnh tìm được viện của Lý Ngân, đi vào, tiểu nha đầu trong viện thấy nàng cũng cười chào hỏi cùng nàng, một ngườì trong đó chạy đi vào hướng bên

trong gọi: "Tứ di nương, A Hạnh cô nương tới!" Tiếp theo liền nghe được giọng nói của vui mừng của Lý Ngân: "A Hạnh tới sao? Mau vào."

Nha đầu vén rèm cửa lên để cho A Hạnh đi vào, vừa vào thì Lý Ngân đã ra chào đón kéo tay cô, cười nói: "Cũng đang trông chờ muội đây, tại sao lâu như thế mới đến thăm tỷ! Tỷ buồn muốn chết đây!"

A Hạnh lui về phía sau một bước nhìn Lý Ngân, thân hình đầy đặn rất nhiều, người tròn hơn một chút, bụng còn chưa nhìn ra. Nhìn sắc mặt của nàng lại hồng nhuận, xem ra rất tốt.

A Hạnh nắm thật chặt tay của tỷ tỷ, cười nói: "Muội cũng rất muốn tới thăm tỷ nhưng lúc trước cổ họng cha không tốt lắm, muội đi theo người một đoạn thời gian, cho nên mới trì hoãn đến giờ!" Nàng không muốn nói chuyện nàng bị Hồ Lăng Hiến quấy rầy ra, tránh cho tỷ tỷ lo lắng, hoặc là vì chuyện này ồn ào xảy ra chuyện gì, tương lai Hồ Lăng Hiến là gia chủ Hồ gia, tỷ tỷ vẫn không nên đắc tội hần!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Khiêu khích (1)

"Cổ họng cha không tốt?" Lý Ngân có chút nóng nảy, căng thẳng nắm lấy tay của A Hạnh.

A Hạnh vội trấn an nàng: "Đừng vội, bây giờ cha đã không sao, lại có thể rao to! Hơn nữa bây giờ có người thay ca với cha, cha sẽ không còn phải khổ cực như vậy nữa!"

Nghe muội muội nói như vậy Lý Ngân mới yên lòng.

A Hạnh đỡ tỷ tỷ ngồi xuống. Sau đó đặt từng món đồ lên trên bàn, nói: "Những thứ này là quà vật và chè mật mà cha cố ý nhờ muội mang tới cho tỷ, cha rất nhớ tỷ, lo cho tỷ trong Hồ phủ không có những thứ này, cố ý nhắc muội mua. Còn có những dược liệu này muội đã hỏi qua đại phu, đều là thuốc an thai rất tốt, tỷ cho nha hoàn hầm cùng với gà, rất bổ nha."

Lý Ngân nhìn muội muội tay chỉ từng món một nói tỉ mỉ với mình, lời nói nhỏ nhẹ, tình cảm bộc lộ trong lời nói. Nàng lại nghĩ tới lúc ở nhà, phụ thân thương yêu nàng, nhớ tới lâu như vậy cũng không nhìn thấy phụ thân, một hồi ký ước ủa về, không khỏi cúi đầu lau nước mắt.

A Hạnh vốn là đang nói không ngừng chợt nghe tiếng khóc của Lý Ngân thì kinh ngạc, sau lại nghĩ đến kiếp trước chị dâu khi mang thai tâm tình rất kích động, tình huống như vậy là bình thường. Mỗi lúc như vậy chỉ cần phân tán sự chú ý của nàng là tốt rồi.

A Hạnh ngồi xuống bên cạnh Lý Ngân, lấy khăn tay ra giúp nàng lau nước mắt, hù dọa nàng nói: "Thế nào mà vừa nói khóc đã khóc vậy? Muội nghe Tam thẩm nói phụ nữ có thai thút thít khóc là không tốt, tương lai sinh ra hài tử cũng sẽ thích khóc."

Nghe muội muội nói như vậy, Lý Ngân cũng sợ tương lai sinh ra hài tử ồn ào không nghỉ, khó dạy bảo, mới chậm rãi ngừng khóc.

A Hạnh gọi một tiểu nha đầu tới, đưa trái cây đi rửa sạch cắt thành miếng nhỏ mang lên, lại gọi một nha hoàn khác cầm lên một cái chén nhỏ, đổ chè mật vào bên trong, bụng trước mặt của tỷ tỷ, cười nói: "Thừa lúc còn nóng tỷ tỷ mau ăn đi!"

Lý Ngân nhìn chè mật trắng như tuyết trước mặt, đưa lên hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại, gương mặt thỏa mãn: "Thơm quá nha, lâu rồi chưa ăn chè mật, có lúc muốn ăn nhưng Hồ phủ không có." Vừa nói nàng cầm thìa lên gắp lên một miếng nhỏ. Ăn say sưa nói: "A Hạnh, muội cũng ăn đi."

A Hạnh lắc đầu một cái, lúc này có thể thấy tỷ tỷ ăn vui vẻ, trong lòng nàng cũng cao hứng.

"Tỷ tỷ sau này muốn ăn cái gì mà Hồ phủ vừa không có thì kêu nha đầu ra ngoài mua về, không cần tiết kiệm bạc."

Lý Ngân vừa ăn vừa lắc đầu: "Không được, bị phu nhân biết, giống như nàng bạc đãi ta, nàng sẽ mất hứng. Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là một ít điểm tâm, không ăn được thì không ăn được thôi, bên trong Hồ phủ vẫn có rất nhiều đồ ăn ngon!" Trong giọng nói có chút tiếc nuối.

A Hạnh thấy tỷ tỷ cô kị phu nhân mọi chuyện, lời nói cẩn thận như vậy, mặc dù đây là mình dạy cho nàng, nhưng thấy nàng ủy khuất như vậy, trong lòng cũng không dễ chịu gì mấy. Nhưng việc đã đến nước này cũng chỉ có như thế mới có thể để cho nàng sống khá hơn chút, chịu một chút ủy khuất này còn hơn là tương lai bị khổ sở lớn hơn.

A Hạnh nhớ tới Tam di nương, liền hỏi Lý Ngân: "Tam di nương có hay làm khó dễ tỷ không?"

Lý Ngân dừng đôi đũa trong tay lại nói: "Nàng có mấy lần đi tìm gây phiền toái, nhưng phu nhân cũng đứng về phía ta. Đều là một chút chuyện nhỏ, cũng không có cái gì." Giọng nói vừa cùng nhẹ nhõm, tiếp theo nàng cười một tiếng: "Nhưng thời gian sau nàng cũng không có tâm tư tới tìm ta gây phiền toái, bởi vì nàng cũng đã mang thai!"

"Tam di nương mang thai?"

Lý Ngân gật đầu: "Đã hai tháng, Lão gia rất cao hứng! Mấy ngày nay đều ở chỗ của nàng."

Hai di nương cùng mang thai, không biết tâm tình của Hồ phu nhân như thế nào đây? A Hạnh nghĩ đến vấn đề không tốt.

Hai tỷ muội ngồi một lúc liền nghe Thúy Liễu ở bên ngoài nói: "Tứ di nương, đã không còn sớm."

Lúc này Lý Ngân lúc này mới nói: "Xem đi, ta quên đi thỉnh an phu nhân. A Hạnh, muội cùng đi với tỷ."

Mỗi lần tới Hồ gia cũng phải đi thỉnh an phu nhân, đây đã là lệ thường. A Hạnh đương nhiên sẽ không phản đối.

Thúy Liễu đi vào giúp Lý Ngân sửa sang lại quần áo, khoác thêm áo, thái độ so với trước cung kính hơn nhiều, chắc là được phu nhân phân phó.

Tỷ muội A Hạnh còn có hai nha đầu một nhóm bốn người đi tới viện phu nhân. Ở cửa đứng phải Tam di nương cũng đến thỉnh an phu nhân.

Tam di nương một thân xiêm áo màu hồng mới tinh, phía trên thêu hoa mai, thanh nhã hoa lệ. Trên đầu mang cây trâm phi thúy mạ vàng, trên cổ mang theo dây chuyền ngọc trai óng ánh, trên cổ tay lúc giờ tay lên lộ ra chiếc vòng phi thúy bích lục, có thể nói là một thân phục trang đẹp đẽ đầy châu báu. Nàng được một nha hoàn tên Liễu Y Y đỡ đi tới.

Nàng đi tới trước mặt tỷ muội A Hạnh, yêu kiều cười một tiếng, lười biếng nói: "Tứ di nương, thật hâm mộ thân thể người khỏe mạnh, mang thai mà vẫn như người bình thường, rốt cuộc là do từ nhỏ sống trong khổ cực mà nên! Không giống ta, cũng đã sinh một nữ nhi, cái thai thứ hai này vẫn làm cho cả người không chút sức lực, đi vài bước eo cũng thấy đau. Lão gia thương tiếc ta. Còn nói ta miễn thỉnh an! Chỉ là chúng ta đều làm di nương, bất kể thế nào là không thể không có quy củ." Nàng làm bộ nhẹ thở dài một tiếng, nhưng khóe mắt lộ ra vẻ đắc ý! Nói xong liền lướt qua Lý Ngân đi vào trong viện, lúc đi qua Lý Ngân còn không biết là vô tình hay cố ý đụng Lý Ngân một cái làm nàng lão đảo, cũng may A Hạnh đỡ mới không ngã xuống. Hai tỷ muội đồng thời cảm tức nhìn nàng.

Tam di nương cau mày một cái sau đó giờ tay lên che nửa miệng: "Ai u, thật là xin lỗi, gần đây đầu hay bị chóng váng, ngay cả đường cũng đi không yên, Ngân di nương sẽ không trách sẽ không trách tỷ tỷ chứ!" Nói xong cười duyên một tiếng ngẩng đầu hướng bên trong mà đi.

A Hạnh nhìn bóng lưng của nàng hỏi Lý Ngân: "Lai lịch của Tam di nương này thế nào mà lớn lối như vậy?"

Lý Ngân xem nhẹ khẽ hừ một tiếng: "Chỉ là con thứ của một quan nhỏ, luôn cảm giác mình cao cao tại thượng, đúng là làm cho người đời chê cười!"

"Nàng chỉ là một di nương, cho dù mang thai thì có cái gì kỳ, có cái gì đáng giá mà nàng dương dương tự đắc như vậy!" A Hạnh cảm thấy Tam di nương hành động cử chỉ thật sự là khó có thể hiểu.

Lý Ngân bĩu môi, nói: "Còn không phải là bởi vì nhà nàng tìm cho nàng một thầy lang, thầy lang kia sau khi chẩn mạch liền kết luận nghi ngờ nàng mang thai là con trai! Lão gia chỉ có hai đứa con trai, nhiều năm như vậy những di nương khác đều là sinh con gái, nghe được Tam di nương mang thai con trai đương nhiên cao hứng, thường nàng không ít đồ! Thấy nàng vừa rồi trên người đeo không ít phải không? Đều là lần này Lão gia làm ăn mang về, trừ Liễu phu nhân còn lại gần thưởng cho nàng hết!"

A Hạnh mở to hai mắt, hai tháng có thể chẩn đoán được là con trai? Đúng là buồn cười! Siêu âm ở hiện đại còn phải ba bốn tháng! Cũng không biết thầy lang này có phải Tam di nương an bài hay không, bây giờ nàng thanh thể huyền nào lớn như vậy, nàng sẽ không sợ đến lúc đó không sinh được con trai sao?

Thật là không thể hiểu được tư tưởng của Tam di nương này.

Lý Ngân kéo muội muội đi vào viện của phu nhân. Sau khi tiến vào mới phát hiện Hồ lão gia cũng ở trong phòng, đang ngồi ở chủ vị. Hồ phu nhân cầm phục đoàn trang ngồi ở bên phải hắn. Bên tay trái của hắn là Hồ đại tiểu thư thiên kiều bá mị mười phần ngạo khí, Hồ Nhã Tĩnh.

Lý Ngân thấy Hồ lão gia, mặt hơi đỏ lên liền cúi đầu, mang theo A Hạnh cung cung kính kính hướng bọn họ hành lễ một cái. Hồ lão gia thấy ái thiếp gương mặt tươi cười, vội vàng bảo các nàng ngồi xuống. Hồ phu nhân ở một bên không nói gì, mang trên mặt nụ cười. Dường như là rất vui thích.

Đến phiên Tam di nương. Tam di nương làm bộ muốn hành lễ nhưng vừa mới uốn gối, thân thể hơi nghiêng một chút thiếu chút nữa ngã xuống, may có nha hoàn bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng, nha hoàn xung quanh bị dọa sợ đến mồ hôi lạnh đầy người, nếu như Tam di nương ngã thật, hài tử trong bụng gặp chuyện không tốt, những nha hoàn này chỉ có một con đường chết!

Hồ lão gia bị hù dọa từ chỗ ngồi đứng lên, thấy ái thiếp không sao, mới thở ra một cái, trở về chỗ ngồi, nói: "Huy nương, người không sao chứ!"

Tam di nương sau khi đứng vững lộ ra vẻ mặt kinh sợ, nghe đến câu hỏi của lão gia liền cúi đầu thẹn thùng đáp: "Lão gia, ta không sao." Sau đó lại một mặt áy náy nói với Hồ phu nhân: "Phu nhân, Huy nương vừa rồi đầu hơi choáng váng nhất thời không đứng vững được, xin phu nhân không lấy làm phiền lòng. Cũng không biết có phải do có thai hay không, dạo này eo thường hay đau, động một chút là choáng váng đầu."

Vừa nói lại phải uốn gối làm lễ ra mắt, nhưng thân thể lại lay động, Tam di nương đưa tay lên trán, hoàn toàn dựa vào nha hoàn đỡ, dáng vẻ yếu ớt vô lực.

Hồ lão gia nhìn thấy thương yêu không dứt, nhưng ở trước mặt phu nhân lại không thể nói gì, Hồ phu nhân đem biểu tình của lão gia nhìn ở trong mắt, trong bụng hừ lạnh một tiếng sau đó xoay mặt cười nói với Tam di nương: "Huy nương, nếu thân thể khó chịu thì không nên tới, ở trong phòng nghỉ ngơi

thật tốt đi!" Ngón ngữ thân thiết, nhìn qua giống như là rất quan tâm Tam di nương, nhưng A Hạnh nhìn thấy rõ ràng trong mắt nàng chột lóe lên lãnh ý.

Hồ lão gia nghe được phu nhân nói như vậy liền đứng dậy đi tới bên cạnh Tam di nương đỡ nàng nói: "Huy nương, thân ngươi vốn yếu, bây giờ lại có thai. Nếu phu nhân cũng lên tiếng, sau này ngươi không nên tới thỉnh an, chăm sóc thân thể thật tốt, vì ta mà sinh một tiểu tử mập mạp!"

Tam di nương giật mình, ngón tay ngọc che miệng, mềm mại nói: "Lão gia sao ta có thể? Làm sao có thể bởi vì Huy nương mà bỏ qua quý cù với phu nhân? Huy nương không sao, Huy nương vẫn là có thể mỗi ngày tới thỉnh an." Vừa nói đôi mắt không biết vô tình hay cố ý liếc về phía Hồ phu nhân.

Hồ phu nhân nhìn thấy ánh mắt kia liếc tới vẫn giữ nguyên bộ dạng thân thiết, lòng mày cũng không động một cái.

A Hạnh và Lý Ngân nhìn Tam di nương làm trò hề này, hai mắt nhìn nhau, không biết Tam di nương làm như thế là có dụng ý gì, cho dù nghĩ ngờ chính là con trai thì thế nào? Chẳng lẽ nàng có thể khiêu chiến địa vị của chủ mẫu của phu nhân sao? Đắc tội với phu nhân nàng có ích lợi gì?

Hồ lão gia nghe Tam di nương nói như thế, không tiện tiếp lời, đây dù sao cũng là chuyện hậu viện, nên để phu nhân xử lý, hần không tiện trực tiếp nhúng tay, vị phu nhân này là biểu muội Tấn vương, cho nên cho tới nay hần cũng rất cho nàng mặt mũi.

Mặc dù hần không nói gì nhưng lại quay đầu nhìn phu nhân của mình, trong ánh mắt ý tứ vô cùng rõ ràng, người ngồi ai cũng hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Khiêu khích (2)

Hồ phu nhân nhìn thấy ánh mắt chồng mình, mười mấy năm vợ chồng sao lại không hiểu ý tứ của hần? Mặc dù có biểu tỷ làm chỗ dựa nhưng mà gia chủ Hồ gia là chồng, đây là sự thật không thể thay đổi. Nếu như làm quá mức, lão gia lấy một lý do thì có thể làm cho bà ta rời khỏi chính đường, cho dù là biểu tỷ cũng không còn cách nào, bà ta có thể làm gì? Cuối cùng kẻ cúi đầu chỉ có bà ta.

Nhưng bà ta lùi một bước trước lão gia cũng không có nghĩa là thua! Huy nương ơi Huy nương, ngươi lại dám ở trước mặt ta giở trò, hôm nay tạm thời để cho ngươi đắc ý, thời gian còn dài, một ngày nào đó sẽ làm cho ngươi nằm ở trong tay ta!

Tâm tình trong lòng Hồ phu nhân mãnh liệt nhưng ngoài mặt một tia cũng không lộ ra. Hồ Nhã Tĩnh bên cạnh bà ta đã sớm trầm mặt xuống, đang muốn đứng lên nói gì thì bị mẫu thân nhẹ nhàng đè lại, Hồ Nhã Tĩnh hiểu ý tứ mẫu thân, đây không phải là chuyện con gái như nàng ta có thể quản, tùy tiện lên tiếng chỉ làm cho mẫu thân phiền toái! Nàng ta hít một hơi thật sâu, từ từ bình tĩnh lại. Chỉ là ánh mắt nhìn Tam di nương sắc như dao, làm cho Tam di nương rất là bất an.

Hồ phu nhân trấn an con gái thì đứng lên đi tới bên cạnh Tam di nương, nhìn nàng ôn hòa nói: "Huy nương, bây giờ ngươi mang máu mù Hồ gia chúng ta dĩ nhiên là thân thể quan trọng hơn, những thứ lễ nghĩa kia cũng không cần để ý, bắt đầu từ ngày mai ngươi ở trong phòng an thai thật tốt, không cần tới thỉnh an ta."

Tam di nương một tay vịn Hồ lão gia, một tay che lại miệng, mặt lộ vẻ hoảng hốt: "Phu nhân, Huy nương ngàn vạn không dám như thế!"

Trong lòng Hồ phu nhân tức giận vô cùng, hận không thể xé nát khuôn mặt kia của nàng ta. Mặc dù còn duy trì nụ cười trên mặt nhưng ánh mắt lại càng ngày càng trầm.

Huy nương nhìn bộ dạng phu nhân rõ ràng là tức giận vẫn còn cố làm như hào phóng, trong lòng cực kỳ sáng khoái, lần trước bà ta đánh vui vẻ như vậy, bây giờ bản thân mình có mang, lại tiếp tục được lão gia sủng ái, nếu như còn không nhân cơ hội lên mặt vậy cũng quá có lỗi với chính mình! Như vậy cũng được, sau này không cần mỗi ngày nhìn thấy gương mặt đó của bà ta, chỉ cần sinh hạ con trai, địa vị mình ở trong lòng Lão gia vững chắc như bàn thạch. Có Lão gia sủng ái, nàng ta cần gì phải nhìn sắc mặt phu nhân!

Hồ lão gia nhìn dáng vẻ ái thiếp kiều nhược kinh hoàng, thương tiếc không dứt, phát hiện ra nhất định là thương ngày phu nhân đối với các nàng quá nghiêm khắc, làm cho bọn họ sợ hãi như vậy, vừa nghĩ tới di nương dáng vẻ nơm nớp lo sợ, trong lòng không khỏi dâng lên bức dọc.

Hần nhìn về phía phu nhân trầm giọng nói: "Làm chủ mẫu nhất định phải khoan hồng, độ lượng đối đãi người, không kiêu căng, không đồ kị, như vậy mới có thể duy trì hòa khí trong nhà, ta ở bên ngoài cũng có thể an tâm. Chẳng qua là không để cho Huy nương tới thỉnh an thì lại đem nàng ấy hù dọa thành ra bộ dạng này, có thể thấy được bình thường ngươi xử sự vô cùng hà khắc!"

Nghe đến đó A Hạnh vội lên nháy mắt với tỷ tỷ, sau đó nhẹ giọng nói: "Giúp nàng." Bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để lấy lòng phu nhân! Lý Ngân hiểu ý liền vội vàng đứng lên đi đến bên cạnh lão gia và phu nhân, nhẹ giọng nói với Lão gia: "Bình thường phu nhân đối với chúng ta rất tốt, ta nghĩ Huy tỷ tỷ như bây giờ là bởi vì quá tôn trọng phu nhân, Huy tỷ tỷ ngươi nói có đúng hay không?"

Huy nương thấy Lý Ngân đột nhiên mở miệng nói giúp phu nhân, trong lòng dù hận cũng không thể nói khác: "Lão gia, đúng là như thế." Đáy lòng thầm ngưỡng Lý Ngân nịnh bợ.

Hồ phu nhân đối mặt với sự giáo huấn của lão gia, không giận không hờn, nằng cuội đầu, lộ rõ vẻ mặt ăn năn, hòa nhã nói: "Lão gia dạy dỗ rất phải! Thiếp nhất định nhớ kỹ lời dạy của lão gia!"

Huy nương ở bên cạnh thấy bộ dáng này của bà ta, không nhịn được lộ ra vẻ mặt đắc ý, trong lòng rất là hả giận.

A Hạnh thấy Hồ phu nhân đến lúc này vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh nhưng chính sự bình tĩnh vững vàng này mới càng làm tăng thêm sự đáng sợ của bà ta. Biết nhìn tình thế lại có thể nén giận nhưng cái này cũng không đại biểu cho việc bà ta sẽ chịu thua, bà ta bây giờ càng trầm tĩnh thì chỉ sợ tương lai phản kích sẽ càng kịch liệt, A Hạnh lúc này có thể kết luận, cuộc sống tương lai của Tam di nương tuyệt đối sẽ không tốt hơn.

Cũng may nàng và Hồ phu nhân không có quan hệ trực tiếp, nàng không cần đối mặt với nữ nhân đáng sợ như Hồ phu nhân này! Lý Ngân chỉ cần luôn luôn cẩn thận đề dặt cũng sẽ không đứng ở phía đối lập Hồ phu nhân. Bằng không thì đối đầu với một nữ nhân tâm cơ thâm trầm như vậy sẽ là chuyện rất vất vả!

Thật ra thì Hồ phu nhân cũng rất cực khổ, lão công đa tình vượt quá giới hạn, bà ta còn phải nhẫn nhịn tiểu thiếp, nếu không thì là đồ kị! Là không biết nguyên tắc cơ bản của người vợ! Cái thời đại này bản thân nữ nhân chính là một bi kịch.

A Hạnh trong lòng thầm than, cũng may nàng sớm quyết định chú ý không lấy chồng.

Hồ lão gia hơi bốt giận, hắt trăm trăm "ừ" một tiếng, rồi xoay người nói với Tam di nương: "Thân thể ngươi không tốt, bây giờ ta đưa ngươi trở về phòng, tìm thêm một đại phu xem cho ngươi!" Vừa nói xong thì đi, vòng tay qua vai Tam di nương. Tam di nương rúc vào trong ngực Lão gia, bộ dạng càng yếu ớt hơn, làm cho người đau lòng: "Vâng, lão gia." Giọng nói nũng nịu, như một sợi dây mềm chui vào lòng của nam nhân.

Hai người chậm rãi ra khỏi đại phòng cũng không quay đầu lại.

Lý Ngân nhìn bóng lưng của hai người trên mặt lộ ra vẻ ngán ngẩm. A Hạnh đi tới bên cạnh tỷ tỷ, nhẹ cầm tay nàng. Lý Ngân quay đầu lại nhìn muội muội khẽ mỉm cười, ý bảo muội muội không cần lo lắng cho nàng, nàng sớm biết lão gia nhiều thiếp thất. Nàng làm sao lại có thể đem những thứ này để ở trong lòng? Chỉ là mắt nhìn thấy thì trong lòng khó tránh khỏi có chút chua xót.

Lúc này sắc mặt của Hồ phu nhân trầm xuống, bà ta nhìn hướng cửa chính, ánh mắt lạnh lùng, mặt mũi cứng ngắt, hai tay đã nắm thật chặt, móng tay bấm thật sâu vào da thịt. Bộ dáng này làm cho người chung quanh cũng có chút run sợ trong lòng.

Nhưng chỉ là trong chớp lát, thần sắc của nàng đã khôi phục bình thường. Nàng xoay người về phía Lý Ngân phất tay một cái, nói: "Các người cũng đi về nghỉ ngơi đi." Trong giọng nói mơ hồ có chút mệt mỏi.

Lý Ngân và A Hạnh hành lễ với phu nhân rồi cùng nhau lui xuống.

Sau khi các nàng đi, sự tức giận của Hồ phu nhân bùng phát, nàng bước nhanh đi tới bên cạnh bàn, cầm cái ly Hồ lão gia đã uống, dùng hết toàn lực đập xuống đất. "Choang!" một tiếng vỡ thành mảnh vụn, người xung quanh sợ hết hồn. Hồ Nhã Tĩnh thấy vậy vội nháy mắt cho đại nha hoàn Thúy Hồng, Thúy Hồng bị hành động này của phu nhân hù dọa thì vội mang theo nha hoàn trong phòng đi xuống.

Hồ phu nhân hai tay chống bàn, gương mặt giận không nói nên lời, toàn thân run rẩy.

Hồ Nhã Tĩnh đứng lên đi tới bên cạnh mẫu thân vuốt ve sau lưng để cho bà ta thuận khí. Khuôn mặt tươi cười của nàng tràn đầy ác độc, lạnh lùng nói: "Mẫu thân, trong bụng Huy nương giữ hay không giữ?" Trong giọng nói mang theo vẻ lạnh lùng và lão luyện một chút cũng không giống như là một nữ hài tử mười ba tuổi.

Hồ phu nhân ngẩng đầu lên, cặp mắt nhỏ dài thoáng qua tia ngoan độc, bà ta cười lạnh: "Giữ, sao lại không giữ? Nàng ta muốn sinh ta sẽ để cho nàng ta sinh ra được, sau khi sinh ra hài tử cũng phải xem nàng ta có phúc khí làm mẹ hay không!"

Mẫu tử tâm ý tương thông, câu nói đơn giản làm cho Hồ Nhã Tĩnh hiểu ý tứ của bà ta, nàng cười nhẹ, lãnh ý trong mắt giống Hồ phu nhân như đúc.

Hồ phu nhân hít sâu một cái bình phục tâm tình của mình, sau đó ngồi xuống vị trí chủ vị. Hồ Nhã Tĩnh gọi Thúy Hồng dâng trà. Hồ phu nhân nâng chung trà lên nhẹ uống một hớp, lại đem ly trà để xuống, nghiêm mặt nói với con gái: "Tháng sau là sinh thần của Tấn vương phi, ta sẽ dẫn con đi chúc thọ, thuận tiện quyết định hôn sự của con và Tam công tử."

Nhắc tới chuyện này mặt của Hồ Nhã Tĩnh hơi đỏ lên, cúi đầu, thẹn thùng nói: "Nhã tình đều nghe theo mẫu thân."

Hồ phu nhân vỗ vỗ tay của nữ nhi, sắc mặt nhu hòa không ít, bà ta nhìn con gái nói: "Chúng ta phải thiết lập quan hệ chặt chẽ cùng Tấn Vương, bất luận như thế nào, con đều phải trở thành thê tử của Tam công tử!" Giọng nói của bà ta trầm xuống một chút: "Chuyện này Vương phi đã đáp ứng ta, cho nên mặc kệ như thế nào, con nhất định sẽ kết hôn với Tam công tử, chuyện này không thể có bất kỳ biến cố gì!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Ra mắt

Tỷ muội A Hạnh từ trong viện đi ra.

A Hạnh đỡ tỷ tỷ đi từ từ trên đường. Lý Ngân hai mắt nhìn về phía trước yên lặng không nói gì, ánh mắt phức tạp, lâu sau mới thở dài một cái nói: "A Hạnh, hôm nay Tam đi nương khiến lão gia vì nàng ta mà chỉ trích phu nhân, làm mất mặt mũi của phu nhân, phu nhân nhất định sẽ không bỏ qua, có đúng không?"

A Hạnh vỗ nhẹ nhẹ tay của tỷ tỷ, dùng giọng ôn hòa trấn an nàng: "Bây giờ điều quan trọng nhất là tỷ phải bảo trọng thân thể của mình thật tốt, còn phải tiếp tục giữ vững quan hệ với phu nhân, về phần chuyện của Tam đi nương, tỷ không cần để ý tới."

Lý Ngân khẽ gật đầu một cái, lòng vẫn còn sợ hãi: "Lúc này dáng vẻ của phu nhân nhìn Tam đi nương thật là đáng sợ, mặc dù ánh mắt đó không hướng về tỷ nhưng vẫn làm cho tỷ sợ run người. Không hiểu tại sao Tam đi nương nhất định phải làm thế, thỉnh an và không thỉnh an, sự khác biệt có lớn như vậy không? Cần gì vì chuyện nhỏ mà đắc tội phu nhân."

A Hạnh nhẹ lắc đầu: "Là bởi vì chuyện nàng ta bị đánh lần trước, hôm nay nàng ta được sủng, đương nhiên nghĩ đến thù cũ. Hồ lão gia cho phép không cần thỉnh an phu nhân, đây chính là ở trước mặt nàng ta mà tát phu nhân một cái, Tam đi nương đương nhiên sẽ cảm thấy sung sướng!"

"Nhưng Tam đi nương cuối cùng cũng sẽ vì chút sung sướng nhất thời mà trả giá thật lớn, chúng ta suy cho cùng vẫn là thiếp, có tư cách gì đầu với phu nhân? Đường như nàng ta không ý thức được điểm này."

A Hạnh vẫn đang suy nghĩ, Tam đi nương không phải là không có ý thức được điểm này chỉ là nàng ta cho là bản thân có hài tử làm chỗ dựa, lại có lão gia cường đại phía sau, thì không cần đem phu nhân để ở trong mắt. Cuối cùng có một ngày nàng ta sẽ nhận ra sự sủng ái của Hồ lão gia thực sự không thể tin, mà hài tử. . . Hy vọng nó có thể bình an ra đời. . .

A Hạnh không muốn để cho Lý Ngân suy nghĩ những thứ này, phụ nữ có thai nên thật vui vẻ, như vậy thai nhi mới tốt! Vì thế nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười, kéo tay tỷ tỷ, vui vẻ nói: "Tỷ, chúng ta không nên nói những thứ không vui này nữa! Bây giờ là thời điểm mùa xuân ấm áp hoa nở, muội cùng tỷ đến vườn hoa tán gẫu giải sầu có được hay không?"

Muội muội vui vẻ rất nhanh lấy sang cho Lý Ngân, nàng khẽ mỉm cười, sợ sệt trong nháy mắt biến mất: "Muội đã lâu không tới, hôm nay nhất định phải ở đây cùng tỷ lâu một chút mới được!"

Ngày hôm đó, A Hạnh ở lại với Lý Ngân rất lâu, nàng cùng Lý Ngân tản bộ, cùng nàng ăn cơm trưa, buổi chiều lại cùng nàng ngồi phơi nắng. . .

== ==

A Hạnh nhớ lại những kiểu chữ ở kiếp trước vẽ ra mấy chữ rồng bay phượng múa thật lớn - Lưu Tiểu Bảo truyền kỳ.

Mấy người to nhỏ hỏi: "Lưu Tiểu Bảo truyền kỳ? Là vở hí kịch mới sao? Của người nào chủ xướng?"

"Phượng Mặc Trúc đã sang Thanh Vân, đoán chừng là Mai Hương Hoa chủ xướng."

"Mai Hương Hoa? Không có ý nghĩa, vẫn thấy Phượng Mặc Trúc hay hơn! Phượng Mặc Trúc a~, đó là một đàn ông giả nữ nhân còn giống hơn cả nữ nhân hơn! Vừa nhìn thấy thân thái kia, thì ta hận không thể đem hắn. . . Khả khả. . ."

Mấy người hiểu ngầm trong lòng, nhìn nhau cười to. Sau đó thì cùng nhau vào rạp hát Thanh Vân.

Khi bọn họ đi vào cửa không bao lâu, bên này Thịnh Tùng cũng dần dần náo nhiệt, một người nói tiếp một người lục đục đi vào rạp hát, bởi vì không có xe ngựa lui tới cho nên không gây ra tiếng động lớn làm người khác chú ý.

Bên trong kịch trường, khách khứa đã đang từ từ lấp đầy chỗ ngồi. Phần lớn đều là bình dân, rất nhiều người đều là nghe bằng hữu tuyên truyền, bỏ ra ít tiền đã có thể xem được kịch. Bọn họ ngồi ở tại chỗ tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, chụm đầu ghé tai vào nhau.

Phía sau đài, các diễn viên đều đã đến bước chuẩn bị cuối cùng. Lần này không giống với diễn thử lần trước, khách nhân có hơn một trăm, cho nên tâm tình của mọi người cũng có chút khẩn trương. Ông chủ Lăng Từ Phong ở phía sau đài không ngừng cổ vũ mọi người cố gắng lên.

Mà một người chủ khác là A Hạnh đang cùng phụ thân và Quách Thắng ngồi ở gian phòng bên trong nhân nhả uống trà, chờ buổi biểu diễn được bắt đầu.

Lý Nhuận Phúc tò mò đánh giá một vòng gian phòng. Mặt mũi cảm thán nói: "Ồ chỗ này xem xem hí kịch thật đúng là tốt thật!"

Quách Thắng đang nhìn mọi người phía dưới một chút, nghe vậy cười nhẹ một tiếng nói: "Nơi này là gian phòng, nên tất nhiên không thể ít bạc!"

Lý Nhuận Phúc nghe nói không thể ít bạc thì khẩn trương hỏi con gái: "A Hạnh, nơi này chắc nhiều bạc lắm à."

A Hạnh vội trấn an phụ thân: "Không cần bạc, hôm nay là ông chủ Lăng mời chúng ta xem kịch, một đồng cũng không thu!" Mặc dù dưới đài hầu hết đã ngồi đầy nhưng gian phòng trên lầu trừ bọn họ ra thì không có khách nhân nào. Lần trước diễn thử đối tượng là bình dân, cho nên đối với người giàu có

thì bọn họ còn chưa biết đến kịch nói.

Lúc này Lý Nhuận Phúc mới yên lòng lại, ông nhìn phía dưới sân khấu, cảm khái nói: "Là lần đầu tiên ta đi xem kịch, trước kia nghe người ta nói xem kịch rất đắt!"

Quách Thắng uống một hớp trà, tiếp lời nói: "Đúng là đắt thật, một buổi tối sơ sơ cũng đến mấy lượng bạc!"

A Hạnh cười nói: "Nơi này thì không nói, nhưng ở phía dưới kia mỗi chỗ cũng chỉ có 25 văn tiền! Rất tiện nghi!"

Ánh mắt Quách Thắng sáng lên: "Rè vậy sao? Vậy sau này khi xong việc ta có thể thường xuyên đến xem kịch, buổi tối không có chuyện gì khác để làm, cực kỳ nhàn chán!"

A Hạnh cười, nếu như ai ai cũng nghĩ như Quách Thắng vậy thì rạp hát bọn họ có thể không phát lên sao?

Đang nói thì vở kịch đã bắt đầu. Theo mọi tiếng "Cheng!!" vang lên, màn che trên sân khấu chậm rãi kéo ra. Khán giả dưới đài dần dần yên tĩnh lại, lực chú ý đều đặt trên khán đài.

Trên lầu nhóm người Lý Nhuận Phúc cũng ngồi vào bên cạnh lan can, tập trung tinh thần nhìn vào sân khấu. Lúc này Lăng Tử Phong cũng đi vào gian phòng, ngồi ở bên cạnh A Hạnh.

Đầu tiên chính là Lưu Tiểu Bảo bước ra ra sân khấu, trên người hấn mặc áo cộc màu đen, bên hông là thắt lưng vải bố màu đỏ, lưng hùm vai gấu, cao lớn uy mãnh, khuôn mặt chính khí, vừa xuất hiện đã cho người ta hảo cảm.

Cảnh thứ nhất chính là hấn trợ giúp hàng xóm bắt bọn trộm cướp, quyền đâm cước đá, mấy cái thì đã chế ngự được bọn đạo tặc. Uy phong凛冽, thân thủ nhanh nhẹn, khí thế dũng mãnh của hấn lấy được từng trận tiếng hô tiếng ủng hộ của người xem dưới đài, tâm tình người xem lập tức liền bị cuốn vào trong câu chuyện.

Lăng Tử Phong khen: "Công phu quyền cước của Lâm Hải rất tốt, đây chính là do hấn từ nhỏ khổ công luyện tập. Hôm nay có thể phát huy sở trường, còn phải toàn dựa vào điệu kể của A Hạnh cô nương!"

Quách Thắng nghe được ông chủ Lăng nói như thế, kinh ngạc nói: "Chuyện này có liên quan đến A Hạnh sao?"

Lăng Tử Phong cười nói: "Quách huynh còn không biết sao? Loại kịch nói này chính là nhờ ý tưởng của A Hạnh cô nương a!"

Lý Nhuận Phúc sớm đã biết A Hạnh đang giúp rạp hát cho nên nghe lời của ông chủ Lăng cũng không kinh ngạc, nhưng Quách Thắng lại cả kinh tròn mắt hốc mồm, lâu sau mới nhìn về phía A Hạnh, ánh mắt kinh dị dần thu hồi lại, chuyển hướng nhìn Lý Nhuận Phúc, nói: "Lý đại ca, quả nhiên có phúc khí, lại có một nữ thông minh như vậy!"

Lý Nhuận Phúc cười đến không khép miệng.

Dưới đài cảnh lại chuyển, bối cảnh đổi thành một phiên chợ, có mấy gian hàng nhỏ đang buôn bán ở hai bên. Sau đó thì đến tên cường hào hung thần ác sát ra sân khấu, mặc y phục hoa lệ, ngang ngược kiêu ngạo, khuôn mặt hung ác, hấn mang theo mấy tên nô tài dữ tợn đi qua chợ, thấy thuận mắt cái gì thì lấy cái đó, thấy không vừa mắt ai thì đánh người đó, thấy cô nương xinh đẹp thì trêu đùa. Hành động ngang ngược hung tàn này dẫn tới từng trận tiếng rống của người xem ở dưới đài, thậm chí người kích động quá mức còn đem trái cây trong tay ném lên trên đài.

A Hạnh nhìn mọi người kích động xem, cười nói với Lăng Tử Phong: "Bây giờ kích động như vậy, xem ra đến cảnh kế tiếp bọn họ không phải sẽ giận đến xông lên đài chứ!"

Lăng Tử Phong lau mồ hôi lạnh: "Chắc sẽ không chứ. . ."

Sau cảnh tên cường hào hoành hành bá đạo thì trên sân khấu lại chuyển sang cảnh khác, trọng tâm của kịch bắt đầu.

Trên bục là một căn nhà gỗ đơn giản, trước nhà có một hàng rào tre. Lúc này một nữ tử như hoa như ngọc từ bên trong bước ra. Chính là do Xảo Oánh diễn.

Thấy Xảo Oánh, dưới đài một hồi xôn xao, có vài người thậm chí kinh động kêu thành tiếng: "Nữ nhân? Là nữ nhân sao!"

"Thật xinh đẹp nha!" Truyện được đăng tải trên Diệp Gia Quá (đã đăng đến chương 72)

Dưới đài tiếng nghị luận mơ hồ truyền tới tai Xảo Oánh, nghe được những giọng nói xa lạ kia, những người đàn ông hết sức bình thường kia tuy tiện binh phẩm mình, Xảo Oánh chỉ cảm thấy cực kỳ cảm giác nhục nhã. Hận không thể lập tức xuống đài tìm một chỗ trốn, trốn tránh những ánh mắt ánh mắt hừng hực trần trụi này. Nhưng nàng ta nhớ tới lời của nữ chủ nhân đó. Nhớ tới sự tự do năm năm sau, kiên quyết cắn răng mình kiên trì diễn tiếp.

A Hạnh trên lầu kể từ khi Xảo Oánh ra sân khấu vẫn luôn chăm chú nhìn nàng, đem sự ảm đạm và kiên cường của nàng ta đặt hết trong mắt, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục vị đại tiểu thư này, nếu như nàng ta có thể buông lỏng tâm tình, có lẽ có thể tìm được vui vẻ ở chỗ này. Từ từ đi, có lẽ có một ngày nàng sẽ thay đổi suy nghĩ của mình.

Tiếp theo chính là cảnh tên cường hào nhìn thấy mỹ nhân, bị dung mạo của nàng làm cho mê mẩn, ra lệnh cho mấy tên nô tài cường ép đoạt nàng mang

về nhà, còn người nhà của nàng thì đánh chết. Lưu Tiểu Bảo xuất hiện, gặp chuyện bất bình, không cần thận đánh chết tên cường hào.

Người xem dưới đài một trận âm thanh "Đáng đời" "Đáng chết" vang lên không dứt.

Tình tiết rất nhanh tiến triển tiếp, mỗi một phân cảnh đều khiến cho tâm tình khán giả biến động theo, tâm tình của khán giả như ở bên trong kịch, hoặc là mắng to, hoặc là bảo hay, hoặc đồng tình, hoặc tiếc hận. Các diễn viên trên sân khấu cố gắng hết sức, quên mình biểu diễn, khán giả dưới đài cũng quên mình đang xem kịch. Trên đài dưới đài cũng như hòa làm một, bao nhiêu cảm xúc nhân vật sinh ly tử biệt, bi hoan ly hợp đều cùng nhau cảm nhận.

Đối với người của thời đại này mà nói, đây là một loại cảm giác hưởng thụ hoàn toàn mới, nó rõ ràng dễ hiểu hơn hí khúc, ngôn từ đại chúng, có thể đánh thật sâu vào lòng người, loại cảm thụ này thay vì nói là đang xem kịch, không bằng nói là đang cùng các diễn viên tiến vào trong kịch, trở thành một phần của vở kịch.

Có thể mang cho mọi người cảm giác sinh động như vậy, làm sao có thể không thành công đây?

Khi màn che trên sân khấu rơi xuống, các diễn viên lên đài hướng người xem gửi lời cảm ơn, A Hạnh ở trên lầu làm đầu tàu vỗ tay, khán giả lúc này mới như tỉnh trong mộng, tiếng vỗ tay như sấm vang lên. Mọi người đứng lên gào thét hoan hô, vỗ tay, vung tay, vừa kích động vừa nhiệt liệt. Các diễn viên trước phần lớn đều là đóng vai phụ, sao có thể có được nhiều tiếng vỗ tay hộ như vậy? Thấy tình cảnh này, cũng giác khổ tận cam lai, một số người thậm chí dùng tay áo lau nước mắt.

Lăng Tử Phong trên lầu cũng lệ nóng chảy quanh, ông len lén xoay người dùng tay áo thấm nước mắt, chờ tâm tình ổn định, mới xoay người nói với mấy người A Hạnh: "Cho dù là lúc có Phương Mặc Trúc, cũng chưa từng xuất hiện tình cảnh này. Rap hát chúng ta. . . Rap hát chúng ta" Lăng Tử Phong kích động đến nói không ra lời.

A Hạnh tiếp lời ông, nhẹ mở miệng: "Rap hát chúng ta nhất định sẽ còn huy hoàng rực rỡ hơn." Nàng nhìn dưới đài, ánh mắt kiên định, khoe miệng nở lên nụ cười tự tin, làm cho không người nào có thể nghi ngờ lời nói của nàng.

Lăng Tử Phong xuống đài đi đến gần khán giả nghe được ý kiến của bọn họ, vẻ mặt của mọi người vô cùng kích động, đều bày tỏ chưa bao giờ xem qua kịch hay như thế, sau này nhất định sẽ thường đến ủng hộ, còn nói sẽ truyền lại cho người thân bằng hữu được biết. Lăng Tử Phong liên tiếp cúi người bái, bày tỏ lòng biết ơn.

A Hạnh ở trên lầu nhìn ông chủ Lăng chào hỏi khách nhân rất có lễ, đột nhiên sinh ra một cảm giác áy náy, mình đây cũng xem như nửa chủ nhân nhưng lại thư thái như vậy. . .

Lâu sau, các khách nhân mới chậm rãi tản đi. Các diễn viên ai nấy đều vô cùng hưng phấn, một ít diễn viên nhỏ tuổi, thậm chí ngồi ở trên bục kích động đến ôm nhau khóc lên. Đoàn người ai cũng chúc mừng ai ủi nhau, cũng không chú ý đến nữ đạo hát duy nhất Xảo Oánh đã lặng lẽ rời khỏi sân khấu.

Chỉ trừ A Hạnh. Nàng nhìn Xảo Oánh vẻ mặt khác thường rời khỏi sân khấu thì từ trên lầu đi xuống, đi theo phía sau của nàng ta. Mà Dung Tranh đang ở cùng với mọi người thấy một mình A Hạnh rời đi, hơi chần chờ, cũng đi theo phía sau nàng.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Bốc lửa

Lòng của Xảo Oánh không hưng phấn giống mọi người. Trong lòng của nàng ta giống như có một khối đá lớn đè ép. Người xung quanh cười vui và hưng phấn nhưng nàng ta thì chán nản như có tầng tầng lớp lớp không cách nào tiếp nhận được, càng làm tăng thêm sự cô đơn hiu quạnh của nàng ta, Xảo Oánh cúi đầu chậm rãi xoay người, vẻ mặt chán nản rời sân khấu.

Ra khỏi khán phòng, theo con đường nhỏ đi vào hậu viện, ánh trăng soi rọi xuống đất như phủ lên tất cả một màu bạc nhàn nhạt, bốn phía yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe tiếng côn trùng kêu.

Nàng ta đi tới vườn cây tùng, bóng cây lắc lư, lá tùng xào xạc, ánh trăng như bị bóng cây đen ngòm nuốt mất, yên tĩnh, chợt có một hai tiếng quạ đen kêu, tăng thêm một phần không khí quỷ dị, chỗ đen đặc kia dường như có thể đột nhiên nhảy ra thứ gì đó quỷ quái.

Trong lòng Xảo Oánh vốn chỉ uly khuất khổ sở, hôm nay lại thêm một phần hoảng sợ, nàng cũng không nén được cảm xúc của mình nữa, ngồi ở bên cạnh cái bàn đá dưới cây tùng, nằm ở trên bàn ọa khóc.

Trận khóc này như đem tất cả nhục nhã hôm nay, tất cả uly khuất tận tình phát tiết ra.

Tại sao? Tại sao ta lại trôi dạt tới bước này? Ta vốn là tiểu thư nhà quan cao cao tại thượng. Những người xách giày thay ta cũng không xứng, ta vốn là cành vàng lá ngọc, tương lai có thể gả cho một lang quân như ý, cuộc sống người người hâm mộ. Nhưng bây giờ ta đang làm gì? Lại đứng ở trên bục biểu diễn những thứ thấp kém cho bọn người thấp kém kia xem! Mặc cho ánh mắt căm rờ của bọn họ sỉ nhục! Cho dù sau này khôi phục tự do thì thế nào? Lấy thân phận của ta bây giờ còn không phải là cũng gả cho những người hạ đẳng kia sao?

Thật ghê tởm! Thật ghê tởm!

Đây chính là số mạng của ta sao?

Chẳng lẽ cả đời này ta cứ như vậy sao? Vui lấp ở nơi thấp nhất, cùng những người này giãy giụa sinh tồn, không có ngày trở mình sao?

Nước mắt Xảo Oánh mãnh liệt tuôn ra, uất ức và không cam tâm càng nhiều, nàng ta không ngừng bi thán cho số mạng bất hạnh của mình.

Đang lúc nàng ta khóc thương tâm thì có một bàn tay nhẹ đặt lên bả vai của nàng ta, tiếp theo chính là một tiếng thở dài nhẹ như gió.

Ở nơi bóng tối này quý dị này, Xảo Oánh bất thành linh bị động tĩnh trước mắt làm giật mình, nàng ta kinh sợ mà hô một tiếng, từ trên bàn nhảy vọt lên.

A Hạnh đi theo phía sau nàng ta tới đây, lúc nàng ta bắt đầu khóc, A Hạnh biết Xảo Oánh đang phát tiết tâm tình cho nên cũng không đến, sau đó thấy nàng ta càng khóc càng thương tâm, sợ nàng ta làm tổn thương thân thể, mới tới ngăn cản. Không ngờ lại làm nàng ta sợ đến như vậy. A Hạnh sinh lòng áy náy, luôn miệng nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải có ý hù dọa người. Người không sao chứ!"

Xảo Oánh nghe được giọng nói, mặc dù không thấy rõ mặt mũi của đối phương nhưng khẳng định đối phương là người, tâm tình mới chậm rãi trở về. Nàng ta bị dọa quá mức, không khỏi có chút giận: "Người là ai, làm sao trốn ở chỗ này dọa người!"

A Hạnh nhẹ nói: "Hôm nay ta đến xem người biểu diễn, người làm rất khá! Người nên tự hào vì mình! Không nên trốn ở chỗ này mà khóc."

"Tự hào?" Xảo Oánh cười thâm: "Đứng ở phía trên xuất đầu lộ diện, biểu diễn cho một đám người hạ đẳng xem, có cái gì đáng tự hào!" Tâm tình vô cùng buồn bực, cho tới khi có người lạ đem nỗi khổ trong lòng mình không chút cô kỵ nói ra.

Ed: Đúng là sống trong sung sướng riết quen thói. Bánh bèo vô dụng ảo tưởng sức mạnh. Hy vọng bạn này được chết sớm.

A Hạnh than nhẹ: "Xảo Oánh, mãi nghĩ đến quá khứ sẽ làm cho bản thân sống rất cực khổ."

Xảo Oánh thấy đối phương nhận ra mình nên chỉ coi đối phương như người của rạp hát. Ngày đó A Hạnh ở trong thư phòng nói chuyện với nàng cô ý hạ thấp giọng, hôm nay lấy giọng bình thường mà nói, cho nên Xảo Oánh cũng không nhận ra A Hạnh.

Xảo Oánh cúi đầu, yếu ớt nói: "Đổi lại là người, người sẽ không nhớ lại sao?"

Một câu nói gọi lên chuyện lòng của A Hạnh, kiếp trước nàng cũng là tiểu thư nhà giàu có phong quang vô hạn. Chỉ là trừ đoạn thời gian cùng người ấy ra thì chuyện còn lại cũng không có cái gì đáng giá để cho nàng lo nghĩ.

"Đúng vậy, có một số việc muốn quên cũng không quên được, muốn buông cũng không buông được. Bất kể người muốn quên thế nào thì chỉ trong phút lơ là nó sẽ xuất hiện nhiều loạn người. . ." A Hạnh nhìn một mảnh rừng cây từng kia, về mặt xa xôi, giọng nói nhẹ giống như một con gió.

Xảo Oánh cảm thấy mỗi một câu nói của đối phương đã đem tất cả buồn khổ trong lòng mình nói ra, đã bao lâu rồi dường như chỉ có đối phương mới có thể hiểu tâm sự của mình, chính là người kia cũng chỉ là một tiểu cô nương như mình, có lẽ là thân phận địa vị cũng không quá cao, sao có thể vừa nói vừa cười! Làm cho nàng không sao hiểu nổi.

Lòng của Xảo Oánh buồn khổ như vậy lại có được sự thấu hiểu của đối phương liền đem người trở thành tri kỷ, nàng ta dưới con kích động kéo tay A Hạnh nói: "Hảo muội muội, người thật là nói hết ra lời trong lòng của ta." Bởi vì không thấy rõ dáng dấp bên ngoài của đối phương, Xảo Oánh dựa vào giọng nói suy đoán ra đối phương phải là cô nương nhỏ hơn mình: "Bây giờ cũng chỉ có người mới có thể hiểu được tâm tình của ta. Bọn họ đều cho rằng không dễ cho đến thanh lâu chính là đã cứu ta nhưng trong mắt thế nhân, cô nương thanh lâu cũng được, đào hát cũng được, có cái gì khác nhau chứ, đến thanh lâu cùng lắm thì ta cần lười tự vận, nhưng đi tới nơi này, lão bản của nơi này cho ta một hy vọng, chết lại không muốn chết, nhưng sống lại không dám hy vọng, rất đau khổ!" Vừa nói lại dùng tay áo ôm mặt ô ô khóc lên.

Trong lòng A Hạnh không nhịn được dâng lên một niềm thương cảm, thấy nàng ta giống như mình kiếp trước. Khi đó mình vừa mất đi người ấy, giống như Xảo Oánh lúc này mất đi chỗ dựa duy nhất, không có bất kỳ hy vọng gì. Khi đó mình lựa chọn tự vẫn, kết quả cuộc sống lại càng thêm tệ hại, từng bước đi xuống, cuối cùng không còn cách nào để quay trở lại nên chỉ có lấy cái chết để kết thúc tất cả. Nếu như khi đó nàng kiên cường một chút đừng cảm đối mặt, kết cục có phải sẽ khác hay không?

"Nếu không muốn chết thì phải sống tiếp cho thật tốt." A Hạnh chậm rãi nói, giọng nói trong đêm đen trầm tĩnh như nước, nhẹ nhàng, ôn nhu an ủi linh hồn người đối diện.

Nàng vừa là nói với Xảo Oánh cũng vừa là tự nhủ: "Chúng ta gặp phải khốn cảnh, phía trước là một đám sương mù, chúng ta vẫn thường cho đó là vách đá, là vực sâu, là một nơi đáng sợ mình không thể tưởng tượng được, chúng ta sợ hãi chần chừ không dám tiến lên, mất đi dũng khí, kết quả là dừng lại, chấp nhận khốn cảnh này. Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới chỉ cần dũng cảm bước lên một bước, xuyên qua sương mù là có thể nhìn thấy tương lai hoàn toàn khác với tưởng tượng của mình!" Nàng dừng một chút, nhìn về phía Xảo Oánh, nói tiếp: "Xảo Oánh, tương lai không ai biết trước được, hôm nay ở lại chỗ này chính là lựa chọn tốt nhất cho người, đã như vậy tại sao người không thể tiếp nhận cuộc sống bây giờ. Cố gắng để cho mình sống được vui

về? Trong lòng luôn lạc quan, luôn luôn tích cực sống, ước muốn hy vọng mới có thể xuất hiện xung quanh người!"

"Người cảm thấy những người đó không xứng xem người biểu diễn, người cảm thấy thân phận của những người đó làm nhục người, nhưng người phải hiểu, người nếu đã làm diễn viên kịch nói thì chính là biểu diễn cho mọi người xem, càng nhiều người thích xem người lại càng chứng minh người thành công, người càng thành công, tương lai người lại càng có hy vọng hơn, Xảo Oánh, nếu như ta là người thì ta sẽ nghĩ cách để trở thành diễn viên kịch nói được người người tôn trọng, khi mọi người yêu thích người, thích xem người biểu diễn, người sẽ phát hiện thì ra cuộc sống vẫn có rất nhiều cơ hội!"

Lời của A Hạnh giống như một ngọn đèn sáng trong đêm tối soi sáng cho con đường mờ ảo phía trước của Xảo Oánh. Xảo Oánh từ từ ngưng khóc, lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa, sau đó nàng lau khô nước mắt, nhẹ nói: "Ta không biết người nói có đúng hay không nhưng mà ta cảm thấy người nói rất có đạo lý, ở lại rạp hát, một khi đào hát có được sự chấp nhận của mọi người, trước mắt ta đúng là lựa chọn tốt nhất. Không ngờ người còn nhỏ tuổi lại hiểu nhiều đạo lý như vậy."

Nàng ta đột nhiên đứng lên, kéo A Hạnh ra khỏi bóng cây, dưới ánh trăng nhìn thấy rõ mặt mũi A Hạnh.

"Thì ra là người, trước ta vẫn cho rằng là một nam hài tử!" Xảo Oánh ở trong đoàn kịch vẫn thường thấy A Hạnh ăn mặc nam trang nhưng mà hai người vẫn chưa từng nói chuyện qua.

A Hạnh khẽ mỉm cười: "Ta tên là Lý Hạnh, mọi người thường gọi ta là A Hạnh."

"A Hạnh, tối hôm nay cảm ơn người nói những lời này, an ủi ta không ít, làm cho ta dễ chịu hơn nhiều!" Xảo Oánh nhiệt tình vòng cánh tay qua tay A Hạnh: "A Hạnh. Sau này ta coi như người là bằng hữu của ta!"

A Hạnh chỉ cười cũng không lên tiếng.

* * * * *

Sau khi chia tay Xảo Oánh, Xảo Oánh trở lại chỗ ở của mình còn A Hạnh cũng thuận đường cũ trở về khán phòng với phụ thân.

Truyện được đăng tải trên Diệp Gia Quán và diễn đàn Lê Quý Đôn. Mọi web khác là ăn cắp

Ra khỏi rừng cây tùng, vừa quẹo vào con đường nhỏ đột nhiên một bóng người bước ra ngăn cản nàng. A Hạnh bị dọa cho giật mình, tiếp theo nhờ ánh trăng thấy rõ là Dung Tranh lúc này mới an tâm.

"Dung Tranh! Trời đã tối như vậy, người muốn hù chết người sao?"

Dung Tranh đứng thẳng người, cười nói: "Vừa rồi không phải người cũng dọa Xảo Oánh giật mình sao? Ta là học theo người!"

"Giới cho Dung Tranh người, lại dám nghe lên!" Tiểu tử này làm sao lại thích đi theo mình vậy? Thích mình? Không thể nào, thứ nhất hắn còn quá nhỏ, thứ hai hắn chưa từng thấy qua mặt mũi thật của mình, chỉ bằng bộ dạng này của mình? Không thể nào đâu. . .

Nói không chừng là sùng bái mình nha! Cho là mình phát minh ra kịch nói, cho nên giống như sùng bái sư phụ hắn! A Hạnh đắc chí nghĩ. (Lão bản : Bà thím này thật tự kỷ=]]])

Mặt Dung Tranh hơi đỏ lên, cũng may ban đêm, dưới ánh trăng không thấy rõ.

"Ta thật ra không phải cố ý muốn nghe lên, ta thấy một mình người đi ra, lại đã trễ thế này, ta không yên lòng mới cùng ra xem một chút. Gặp người nói chuyện với Xảo Oánh, ta cũng không tiện đến quấy rầy a!" Giọng nói Dung Tranh thật thấp, lại lộ ra cảm giác ngay thật.

Trong bụng A Hạnh cảm động, thật đúng là một đứa bé ngoan: "Dung Tranh, cảm ơn người."

Dung Tranh ngượng ngùng sờ đầu một cái, sau đó xoay người đi về phía trước, đi hai bước lại quay đầu lại, nói với A Hạnh: "Người không phải về khán phòng sao? Còn không mau đi, ta đưa người đi, cha người nhất định chờ rất nóng lòng!"

A Hạnh đi nhanh vài bước, cùng hắn sóng vai. Thân hình Dung Tranh dừng một chút, lại cúi đầu.

A Hạnh nói: "Không cần đâu, người cũng mệt mỏi, người đi về nghỉ ngơi trước đi!" Nơi ở của hắn ở hướng ngược lại. Đi trở lại một lần lãng phí không ít thời gian.

Dung Tranh lắc đầu một cái: "Con đường này tối như vậy. . . Dù sao ta cũng muốn đi tìm sư phụ."

Lúc đầu Dung Tranh và A Hạnh sóng vai đi còn có chút khấn trương, bình thường mặc dù hắn và A Hạnh quen biết nhau nhưng cho tới bây giờ vẫn không ở gần nhau như vậy. Nhờ ánh trăng, hắn có thể thấy rõ sườn mặt xinh đẹp của A Hạnh, cái trán cao, sống mũi cao vút thẳng tắp, đôi môi phớt hồng, còn có búi tóc buộc ở đỉnh đầu kia, dây cột tóc trên búi tóc theo gió tung bay, vài sợi tóc mai trên trán lất phất, ngăn ngừa rất đáng yêu.

Tất cả đều khá ái ngại như vậy, tất cả đều xinh đẹp như vậy. . .

Lòng của Dung Tranh hơi nóng lên một chút: "Thích thích thích !!!", tim đập mạnh lên, làm cho lồng ngực của hắn cũng muốn đau.

"Dung Tranh, người đang nhìn cái gì vậy? Trên mặt ta có gì không ổn sao?" A Hạnh cảm nhận được tầm mắt của hắn, quay đầu lại hỏi hắn.

Dung Tranh lúc này mới phát hiện ánh mắt của mình vẫn luôn dính trên người của nàng, hắn chợt thu hồi ánh mắt, nhìn xuống mặt đất, trên mặt nóng hừng hực, trong đầu một mảnh mờ hồ.

"Ta. . . Ta. . ." Hắn lắp ba lắp bắp không nói ra lời, dưới tình thế cấp bách bật thốt lên: "Ta là đang nhìn xem bây giờ có cao hơn người hay không." Trán của hắn cũng xuất hiện mồ hôi rồi !!

A Hạnh vừa nghe hắn nói như thế, cũng hứng thú, nhích người tới gần Dung Tranh một chút, nàng đem vai hơi dựa vào hắn một chút, thoáng so một cái thì phát hiện đạo này tiểu tử này cao hơn. Vốn trước đây cao ngang với mình, không ngờ bây giờ lại cao hơn mình một chút! Tiểu tử này nhất định rất đặc ý!

"Dung Tranh, cao không ít, đã ăn được cái gì vậy?"

A Hạnh đột nhiên đến gần làm cho hắn khẩn trương đến ngạt thở, chờ nàng rời đi hắn mới có thể hô hấp bình thường. Nhiệt độ trên mặt mới giảm xuống.

"Ngày ngày ta cùng Lâm sư phụ luyện công!"

A Hạnh cười nói: "Ừ, Lâm sư phụ công phu không tệ, học với ông ý quả thật rất tốt, sau này sẽ biến người thành một anh hùng trong lòng người!"

Dung Tranh dừng bước, ánh trăng chiếu vào gương mặt trên mặt tuần tú của hắn, tỏa ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Đến ngày đó, ta có thể sẽ trở thành anh hùng trông nàng không đây? Hắn nhàn nhạt cười.

A Hạnh đã đi tới đằng trước thấy hắn không đuổi theo nên xoay người lại nói với Dung Tranh: "Dung Tranh, sao dừng lại vậy, đến rồi! Nhanh lên một chút!" Nàng ngoắc ngoắc tay.

Trong lòng Dung Tranh không nói ra được vui mừng, đi nhanh vài bước phía trước đến bên cạnh nàng thì thả chậm bước chân. Cùng nàng sóng vai đi vào khán phòng.

* * * * *

Rạp hát Thanh Vân của ông chủ Trương Văn Thanh là ca ca của tiểu thiếp mà Thừa đại nhân hết sức cưng chiều. Hơn ba mươi tuổi, vóc người gầy gò, bộ dạng khôn khéo. Bản thân là thương nhân buôn bán tơ lụa vài vóc, sau thấy rạp hát Tân thành có lợi thế nên lập mưu đồ đầu tư mở ra rạp hát Thanh Vân lớn nhất thành, mục đích là trở thành rạp hát có ảnh hưởng lớn nhất Tân thành, quan trọng nhất đương nhiên là đã kích rạp hát Thính Tùng nổi danh khắp Tân thành trước đây. Hắn phí hết tâm tư, tốn không ít bạc chiều mộ được đào hát nổi tiếng nhất của đào Thính Tùng là Phương Mặc Trúc, lại khích bác chủ đất của rạp hát Thính Tùng tăng giá, vốn cho là bọn họ không còn lối thoát, rạp hát nhất định là không mở được ở đây, nghe nói bọn họ chuẩn bị chuyển thành gánh hát lưu động, hắn đang mừng thầm thì lại nhận được tin Lăng Tử Phong đột nhiên nộp đủ tiền mướn phòng, liền tiếp lại ký khế ước 5 năm. Hơn nữa còn chuẩn bị mở cửa rạp hát lần nữa, cuối tháng sẽ khai trương!

Lần này Trương Văn Thanh không nghĩ ra được, đào hát không còn, còn lại cũng chỉ có Mai Hương Hoa, dựa vào cái gì đông sơn tái khởi, còn khai trương cùng một ngày với Thanh Vân bọn họ, đối đầu trực diện!

Buồn cười! Đấu với ta! Đến lúc đó cho các người chết như thế nào! Trương Văn Thanh lòng tràn đầy xem thường.

Đến ngày đó khai trương, tất cả như Trương Văn Thanh đoán, rạp hát Thanh Vân đầy ắp khách khứa, quý nhân phú hào, khách xài tiền như nước, đếm bạc đến mềm tay. Hắn còn đặc biệt phái người đi xem rạp hát Thính Tùng bên kia, lấy được tin là cửa viện rạp Thính Tùng ngay cả chiếc xe ngựa cũng không có, Trương Văn Thanh phì cười một tiếng, đấu với ta! Bạc nhiều hơn ta sao? Phía sau có chỗ dựa vững chắc như ta sao? Trong lòng không hề quan tâm chuyện của Thính Tùng nữa.

Mấy ngày kế tiếp, rạp hát Thanh Vân dần dần bình thường lại, đây cũng là tình hình bình thường, mới mẻ sẽ đi nhiều, qua thời gian các khách nhân cũng sẽ không có nhiệt tình như vậy. Nhưng dù vậy, tỷ suất mỗi ngày vẫn chấp nhận được, sức quyến rũ của Phương Mặc Trúc vẫn còn rất mạnh! Vốn tưởng rằng Thính Tùng đối diện thảm như vậy sẽ không chịu nổi nữa mới đúng, nhưng kế tiếp người phía dưới truyền tin tới, làm cho hắn trợn mắt hốc mồm.

"Ông chủ, Thính Tùng làm ăn thực sự rất tốt a! Ngày đó khai trương diễn một suất, ngày tiếp theo thì diễn thêm buổi chiều một suất, hai ngày kế tiếp đáp ứng yêu cầu của khách nhân, buổi tối lại diễn thêm một suất!"

Trương Văn Thanh trợn to hai mắt, vẻ mặt không tin được, hắn đưa lên ba ngón tay run run hỏi: "Ba. . . Ba suất?"

Thần sắc kinh dị càng tăng lên: "Ông chủ, là ba suất, ba suất đó!"

Trương Văn Thanh tức giận tát kẻ trước mặt một bạt tai, quát: "Nói hươu nói vượn! Nói hươu nói vượn! Kịch kia có thể một ngày hát ba suất sao, cớ họ làm sao có thể chịu được!"

Người kia bùm mặt, gương mặt ủy khuất: "Ông chủ, kỳ quái chính là ở chỗ này, kịch của bọn họ cũng không cần hát. Ba suất đều chật đến không còn chỗ ngồi! Hàng xóm cách vách của ta, một ngày đều đi đủ cả ba lần!"

Trương Văn Thanh giận đến nhảy cồm lên: "Nói hươu nói vượn, nào có kịch không cần hát! Hơn nữa hàng xóm của người cũng có thể xem kịch sao?"

" Ông chủ, kịch của bọn họ không cần hát lại cực kỳ đẹp mắt! Giá vào cửa cũng rẻ, một chỗ ngồi chỉ 25 văn tiền! Cùng lúc chứa một hai trăm khách xem, rất sôi nổi!" Cũng không biết có phải hận ông chủ đánh hấn hay không, lời nói ra đều là những lời lão ta khó có thể tiếp nhận được. Trương Văn Thanh Giận đến bốc hỏa cao ba trượng.

" Còn có loại kịch như vậy? Ta cũng muốn đi xem một chút!" Trương Văn Thanh hưng tợn nói.

* * *

Bên kia, A Hạnh và Lăng Tử Phong ngồi ở trong thư phòng Lăng Tử Phong, cẩn thận xem lại ghi chép mấy ngày nay.

Lăng Tử Phong dùng bàn tính gỗ gõ kéo kéo, mỗi một lần kéo nụ cười trên mặt càng sâu thêm một phần, đến khi ghi chép ra ngoài xong hết, nụ cười trên mặt của ông có thể nói là tươi như hoa.

" A Hạnh cô nương, thu nhập vài ngày như vậy có thể so với thu nhập cả tháng của rạp hát chúng ta trước đây!"

Dung Tranh sáp đầu qua, hưng phấn hỏi: "Có thật không? Có thật không?" Lăng Tử Phong nhìn hấn cười gật đầu.

A Hạnh thấy kịch nói thu được thành công, trong lòng dĩ nhiên là vô cùng cao hứng: "Đây là gian phòng trên lầu còn chưa thu được lợi nhuận, nếu như mỗi ngày gian phòng đều có khách nhân, đó mới là một khoản thu nhập không nhỏ!"

Lăng Tử Phong gật đầu: "Những quý khách kia cũng là muốn xem đào hát, không có Phương Mặc Trúc, bọn họ sẽ không dễ dàng vào cửa!"

"Vấn đề thời gian thôi, một ngày nào đó, bọn họ sẽ biết kịch nói chúng ta rất tuyệt."

A Hạnh xem ghi chép một chút, cứ thật, cứ như vậy, thu nhập một tháng nơi này sẽ không thua kém so với cửa hàng xe ngựa! Lòng của A Hạnh vui rạo rức.

" Ông chủ Lăng, kịch nói thành công, những diễn viên kia là công thần lớn nhất, thu nhập cũng tăng lên so với tưởng tượng của chúng ta còn tốt hơn, thưởng cho bọn họ thêm một tháng đi!"

Lăng Tử Phong cười gật đầu: "Ta đang có ý đó." Khó có tiểu cô nương còn biết khổ cực của các diễn viên, suy nghĩ cho bọn họ thêm một tháng lương.

" Ông chủ Lăng, ta có một ý tưởng, ta muốn tiếp tục chiêu mộ thêm thật nhiều diễn viên, người xem có thể liên lạc với một số gánh hát lưu động được hay không, ký khế ước cho bọn họ vào rạp hát chúng ta. Chúng ta phải biên tập thêm nhiều tiết mục kịch, tranh thủ cứ mười ngày thì sẽ ra mắt một vở kịch mới, mấy người sau thay phiên ra sân khấu, các diễn viên cũng không cần khổ cực như vậy, khán giả cũng có cảm giác mới mẻ, mà những tiết mục kia đã xem qua nhiều, chúng ta còn có thể sang đến những huyện thị lân cận biểu diễn lưu động, thứ nhất mở rộng lực ảnh hưởng, thứ hai cũng có thể kiếm thêm bạc! Các người cảm thấy thế nào?"

Sau khi A Hạnh nói xong nhìn về phía hai người khác, phát hiện biểu tình bọn họ kinh ngạc nhìn mình, giống như nhất thời không thể tin được.

A Hạnh thấy dáng vẻ bọn họ không khỏi có chút chột dạ nói: "Thế nào. . . Ý tưởng của ta không tốt sao?"

Lăng Tử Phong lúc này mới phản ứng, kích động đến đập tay vào bàn tính.

Mặt hấn đỏ lên, hưng phấn lớn tiếng nói: "Không phải là không tốt mà là quá tốt, thật sự quá tốt!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Bảo vệ

Phương diện làm ăn của rạp hát đã vào quỹ đạo. A Hạnh cũng bắt tay vào chuẩn bị sửa nhà.

Ghi chép trong nhà vẫn là do nàng quản. Lý Nhuận Phúc biết con gái thông minh cho nên ghi chép cũng thuận tiện giao cho con gái xử lý, mình rất ít khi hỏi qua cho tới bây giờ trong nhà còn bao nhiêu tiền ông cũng không rõ ràng lắm.

Nghe được con gái nói muốn sửa nhà, Lý Nhuận Phúc không khỏi lo lắng hỏi: "Trong nhà đủ tiền không? Nếu không thì chờ thêm một khoảng thời gian nữa đã!"

Dựa hết vào tiền còn lại đương nhiên là không đủ, cũng may A Hạnh còn chuẩn bị hai trăm lượng bạc, cộng thêm khoản tiền này, đừng nói là tu sửa nhà, dù muốn mua thêm một cái nhà cũng còn đủ. Nàng không tiện giải thích nguồn gốc số bạc này cùng cha, không thể làm gì khác hơn là nói qua loa với ông: "Đủ bạc rồi cha! Khoảng thời gian này chúng ta giảm bớt chi tiêu đã trừ được không ít bạc! Thợ mộc, thợ lợp ngói con cũng đã tìm được người tốt,

chờ chúng ta dọn ra ngoài, bọn họ liền có thể bắt đầu làm!"

Nhà dĩ nhiên là càng sớm tu sửa càng tốt, bây giờ cha mỗi ngày đều gặp mặt Lư Quế Hoa, mặc dù hai người tạm thời còn không có cọ xát ra tia lửa nhưng ai có thể bảo đảm, Lư Quế Hoa thì luôn dịu dàng tấn công, cho dù cha chậm chạp nhưng ai biết được có ngày ông thông suốt chứ ? Nếu như cha cũng thích Lư Quế Hoa, hai người liền có thể lập tức tiến hành hôn sự!

"Dọn ra ngoài? Dọn đi nơi nào?" Lý Nhuận Phúc ngạc nhiên.

A Hạnh cười nói: "Cha à, lúc tu sửa nhà, chúng ta không thể nào ở lại đây phải không ? Chúng ta phải ra ngoài tìm chỗ mượn một nơi ở một đoạn thời gian."

Lý Nhuận Phúc thấy con gái đã chuẩn bị tất cả ổn thỏa. Trong lòng vừa cao hứng lại vui vẻ yên tâm. Ông yêu thương vô hạn nhìn con gái, trong đầu nghĩ, không biết là tiểu tử nào tốt số có thể lấy được con gái thông minh của mình làm vợ, thật là không bỏ được a!

Lăng Tử Phong biết A Hạnh muốn tìm nhà ở tạm một thời gian ngắn liền nói với nàng: "Thật ra thì Lăng mỗ có một ngôi nhà riêng cách rạp hát không xa, chỉ là hơi đơn sơ, nếu như A Hạnh cô nương không ngại có thể đến đó ở. Cũng tránh tìm nhà khắp nơi khổ cực như vậy."

A Hạnh hai ngày nay đi theo cha tìm nhà cũng không tìm được chỗ thích hợp, nếu không phải là tiền mượn quá đắt Lý Nhuận Phúc không bỏ được, thì là khu vực quá hẻo lánh, không tiện đi xe. Chỗ tương đối hài lòng thì chủ nhà lại không cho mượn ngắn hạn. A Hạnh không nghĩ rằng chẳng qua là mượn nhà thôi lại phiền toái như vậy, đang nhưc đầu không thôi. Lăng Tử Phong đề nghị, không thể nghi ngờ là mưa đúng lúc hạn. Gần rạp hát, xe ngựa có thể đặt ở đây, hơn nữa thường ngày ra vào rạp hát cũng vô cùng thuận lợi.

A Hạnh vui mừng cười nói: "Ông chủ Lăng, ông đã giúp ta một việc lớn rồi, ta làm sao lại có thể chê?" Vừa nói thì nhờ ông chủ Lăng đưa đi xem phòng ốc.

Lăng Tử Phong tìm chìa khóa, đưa A Hạnh đi tới trong hẻm nhỏ cách rạp hát không xa. Ông dẫn nàng tới trước trước cửa gỗ sơn xanh, mở cửa ra.

Bên trong có một sân nhỏ, còn có một cái giếng, bên cạnh giếng là một cây hòe cao lớn. Phòng chính có ba gian, đại khái là một phòng khách, hai bên có hai phòng nghỉ, phía sau là phòng bếp. So với nhà A Hạnh lớn hơn một chút, cũng mới hơn một chút.

Ông chủ Lăng và A Hạnh cùng đi phòng chính nhìn qua, bên trong đều là đồ dùng thông thường làm bằng gỗ, bàn ghế đều đầy đủ hết. Trong phòng, tủ quần áo, giường còn rất mới, tuy nhiên đồ dùng trong nhà cũng phủ lên một lớp bụi, xem ra là rất ít khi có người ở.

Lăng Tử Phong nói: "Thường ngày ta cũng ở tại rạp hát, cho nên nơi này rất ít khi có người, có chút đơn sơ, cô nương xin đừng chê!"

A Hạnh vô cùng hài lòng, nói thật nơi này so với chỗ bọn họ tính trước còn tốt hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không phải là ở suốt, cho dù có gì không như ý, qua một đoạn thời gian thì đã có thể dọn trở về!

Nàng nói với Lăng Tử Phong: "Nơi này rất tốt, ta còn phải đa tạ hảo ý ông chủ Lăng. Như vậy chúng ta sẽ tạm thời ở lại, còn về tiền mượn nhà..."

Lăng Tử Phong vội vàng cắt lời nàng, thành khẩn nói: "Cô nương nói lời này thật quá khách khí, cô nương có đại ân với Lăng mỗ, Lăng mỗ báo đáp cô nương còn không kịp, sao có thể thu tiền mượn nhà của cô nương. Cô nương cứ ở đây, an tâm mà ở, muốn ở bao lâu cũng được!"

A Hạnh thấy hắn nói như vậy, cũng không cố chấp nữa.

Lý Nhuận Phúc đối với quyết định của nữ nhi đương nhiên sẽ không có dị nghị. Bố trí xong chuyện trong nhà, hai cha con A Hạnh dời đến nhà Lăng Tử Phong.

Lý Nhuận Phúc vẫn tiếp tục đánh xe cho nên A Hạnh luôn luôn phải về nhà cũ một chuyến, nhìn độ tiến triển tu sửa nhà một chút, có lúc sẽ đưa ra chút ý kiến.

Hôm nay A Hạnh mới từ nhà cũ đi ra, còn đi chưa được mấy bước liền nghe có người kêu tên nàng. (Truyện trong Diệt Gian Quán đã đăng đến chương 75)

"A Hạnh, A Hạnh." Giọng nói thật rất quen.

A Hạnh nhìn trái phải một chút, bây giờ đang là giờ làm việc tất cả mọi người, cho nên trong ngõ hẻm trừ mấy đứa trẻ đang chơi đùa thì không hề thấy bất kỳ người nào.

"Ngốc quá, phía trên." Giọng nói lại vang lên.

A Hạnh ngẩng đầu nhìn, trên đầu tường nhà mình có một người ngồi, tóc nâu mắt xanh, không phải Thẩm Nguyên Phong thì là ai?

"Thẩm Nguyên Phong, sao ngươi lại ngồi trên đó?" A Hạnh thấy hắn đường đường là Tam công tử Tấn vương lại trốn ở đầu tường nhà nàng, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Biết A Hạnh đã thấy mình, Thẩm Nguyên Phong đứng lên. Hắn khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đề khí nhảy xuống. Thân pháp hết sức gọn gàng.

A Hạnh chỉ cảm thấy hoa mắt, một giây kế tiếp. Thắm Nguyễn Phong đã đứng ở trước mặt nàng. Bọn trẻ bên cạnh thấy một màn này, nhảy lên vỗ tay khen hay. Thắm Nguyễn Phong quay đầu lại hướng về phía những đứa trẻ kia ngoắc ngoắc tay, bọn nhỏ thấy rõ hình dáng hần, cũng có chút sợ hãi, kêu to một tiếng chạy như ong vỡ tổ.

Thắm Nguyễn Phong quay đầu lại, cười một cái như không có gì đáng kể nhưng chỗ sâu nơi đáy mắt chợt lóe lên vẻ hiu quạnh.

A Hạnh nhìn rõ ràng, biết trong lòng hần cũng không phải là không thêm đề ý như hần biểu hiện ra, nhưng nàng lại không biết nói gì cho tốt, không thể làm gì khác hơn là dẫn sự chú ý của hần sang hướng khác.

"Thắm Nguyễn Phong, hôm nay sao ngươi không ở nhà ngủ! Ban ngày, chạy tới đây làm gì?" Nàng giọng nói nhẹ nhàng hỏi.

Thắm Nguyễn Phong nghe vậy lông mày nhíu lại: "Ngươi còn nói, ta mấy ngày tới cũng không thấy ngươi, thấy nhà tu sửa, còn tưởng rằng ngươi dời đi! Hôm nay nếu không phải ta có linh cảm hơn người, khẳng định vẫn còn không gặp ngươi, ngươi nán lại ở bên trong bao lâu ta ở trên đầu tường này bấy lâu, ngươi xem quần áo này của ta xem." Vừa nói vừa vén áo khoác để cho nàng xem vết bẩn phía trên, tức giận nói tiếp: "Lại còn có con chim dăm ị trên người ta, nếu không phải hôm nay tâm tình tốt ta nhất định cầm cục đá ném chết nó!"

A Hạnh bị dáng vẻ cấn răng nghiến lợi của hần làm cho tức cười, nàng che miệng, mi mắt cong cong, nụ cười rực rỡ như hoa đua nở, dưới ánh mặt trời, bộ dáng kia thu hút, xinh đẹp biết đường nào làm cho Thắm Nguyễn Phong sùng sốt một hồi.

"Tại sao phải nấp trên đầu tường, sao không xuống dưới?"

Thắm Nguyễn Phong hất cằm một cái, trong lỗ mũi hừ ra một tiếng: "Ta không thích đề cho người khác thấy ta."

Lời của hần làm cho nàng liên tưởng đến bọn nhỏ mới vừa rồi khi thấy hần. Thắm Nguyễn Phong không thích xuất hiện ban ngày, có phải cũng vì không thích bị nhìn bằng ánh mắt khác thường đó hay không?

Thiếu niên trước mắt nhìn như lười biếng, nhưng lớn lên dưới ánh mắt khác thường của mọi người, trong lòng nhất định cũng có chỗ đau buồn,

Trong lòng A Hạnh thâm thở dài, nơi nào đó cũng dâng lên sự mềm mại.

Nàng cười nhẹ một tiếng, sau đó lui về phía sau hai bước, đánh giá Thắm Nguyễn Phong, dịu dàng nói: "Bộ dáng bây giờ cũng rất đẹp trai." Nàng chỉ vết bẩn trên người hần: "Nơi này không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra, ngươi không cần lo lắng!"

"Đẹp trai?" trên mặt Thắm Nguyễn Phong là một dấu chấm hỏi, chắc là vì không rõ.

A Hạnh mới ý thức tới trong lúc vô tình dùng tới từ ngữ hiện đại, nàng khẽ mỉm cười giải thích: "Chính là đẹp, chính tề ý!"

Hôm nay Thắm Nguyễn Phong mặc một bộ cẩm bào màu xanh nhạt, vạt tay áo thêu hình vẽ mây trôi, thanh nhã tôn quý. Dưới ánh mặt trời, mái tóc dài phân xẻ ra ánh sáng chói mắt, da thịt lại là trắng như tuyết, đôi mắt màu xanh như đá quý nhìn rõ mọi sự, đôi môi nhàn nhạt phấn nộn. Hần như vậy, dùng một từ đẹp để hình dung là tuyệt không quá đáng.

Thắm Nguyễn Phong nghe được A Hạnh nói hần đẹp, đầu tiên là hơi sững sờ, nếu như là người khác dùng từ ngữ để miêu tả nữ tử để hình dung, hần nhất định sẽ xông tới đánh đối phương một trận, nhưng mà lời này xuất từ miệng A Hạnh, không biết thế nào hần một chút cũng không tức giận, trong lòng còn đang suy nghĩ: "Cái tiểu nha đầu này thật đúng là cái gì cũng dám nói a!"

"Này, tiểu nha đầu, không nên dùng từ đẹp để hình dung đàn ông! Không biết dùng từ thì không nên dùng bừa bãi, cẩn thận bị đánh!"

A Hạnh trán đầy vạch đen vì tên tiểu tử không lớn không nhỏ này dám tự xưng mình là "Đàn ông"

"Được rồi, coi là ta nói sai đi! Ta còn có việc, không cùng ngươi trò chuyện. Đi trước!" A Hạnh còn phải trở về bên kia dọn dẹp, nàng từ biệt hần, đi về phía trước.

Thắm Nguyễn Phong ở phía sau gọi nàng lại: "Này A Hạnh, ngươi sao nói lời không giữ lấy lời như thế? Ngươi nói chỉ cần ban ngày ta tới tìm ngươi thì sẽ tận tâm trò chuyện cùng ta!"

Khóe mắt A Hạnh giật một cái, bất đắc dĩ ngừng lại, hình như là nàng có nói qua lời như vậy. . .

Nhưng mà bây giờ nàng làm sao có thời giờ ngồi nói chuyện phiếm cùng hần, nàng xoay người, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: "Vốn là có thể ngồi nói chuyện với ngươi nhưng mà ngươi cũng nhìn thấy, nhà chúng ta khoảng thời gian này cần tu sửa, vẫn không tiện a!" Cho nên, Tam công tử à, hay là ngươi đi tìm người khác chơi đi!

Thắm Nguyễn Phong vì ước định này thật vất vả lắm mới sửa lại cái thói quen ngày đêm điên đảo đó làm sao có thể vì hai ba câu của nàng đuổi đi!

"Vậy bây giờ ngươi ở nơi nào?"

Trong lòng A Hạnh dâng lên một loại dự cảm xấu, nàng nhắm mắt trả lời: "Ta bây giờ ở nhờ nhà bạn!" Nàng cố ý nhấn mạnh chữ bạn.

Thắm Nguyễn Phong toét miệng cười một tiếng, tinh quang trong con ngươi lóe lên: "Ngươi dẫn ta đi, ta tự mình xem nhà!" Không nói hai lời liền kéo

cánh tay A Hạnh đi về phía trước: "Xe ngựa của ta ở trước mặt, ngồi xe ngựa của ta đi."

Thẩm Nguyên Phong thân người cao ráo, so với A Hạnh cao hơn một cái đầu, bước dài đi, A Hạnh phải bước mấy bước mới theo kịp. Mái tóc dày của hắn lúc đi lại tung bay theo gió, vài sợi khẽ phất lên mặt nàng, mê hoặc đôi mắt nàng, hơi nhột một chút, mơ hồ có mùi hương đặc biệt.

A Hạnh đưa tay vén mấy sợi tóc ra, lúc chạm vào chỉ cảm thấy sợi tóc cực kỳ mềm mại, nàng nhìn khắp nơi một chút, sau đó giùng giàng rút tay ra, vội vàng nói: "Này, Thẩm Nguyên Phong, đừng kéo ta, buông tay! Bị người thấy sẽ thành ra cái gì!" Nàng biết đây chẳng qua là Thẩm Nguyên Phong không câu nệ tiểu tiết, cũng không phải là cố ý khinh bạc cho nên trong lòng cũng không có gì ghét hận.

Thẩm Nguyên Phong nghe ra trong thanh âm của nàng có chút tức giận, không khỏi buông tay ra, hắn xoay người, nhìn nàng, ánh mắt đảo qua trên dưới, cười nói: "Một nam nhân kéo tay một nam nhân thì có vấn đề gì? Bị người thấy thì thế nào? Cái bộ dáng này của người còn sợ người ta nhìn ra là một cô nương à?"

Lúc này A Hạnh mới nhớ tới mình đang mặc nam trang: "Bất kể nói thế nào, ta cũng là cô nương, người không nên đối với ta như vậy!"

"Nữ hài tử đúng là phiền toái! Ngựa của ta phía trước, người nhanh lên một chút!" Vừa nói, Thẩm Nguyên Phong một mình đi về phía trước.

A Hạnh nhìn bóng dáng của hắn, liếc mắt, oán thầm: "Phiền toái người còn tới tìm ta? Bây giờ kẻ gặp phiền toái là ta đây này? Bất quá kẻ trước mặt là một ngọn núi lớn, nhìn!"

A Hạnh đi ra ngõ hẻm lập tức thấy một chiếc xe ngựa bốn bánh hoa lệ, thân xe màu trắng, hình vẽ kim son, rất là chói mắt! Chiếc xe này nhất định không ít bạc! Nghĩ đến chiếc xe này của hắn có ba mươi phần trăm lợi nhuận trong túi nàng, trong lòng rất thoải mái!

Thẩm Nguyên Phong ngồi vào bên trong buồng xe, cửa xe mở ra, hắn từ cửa xe lộ người ra: "A Hạnh, mau lên xe."

A Hạnh đi tới trước cửa xe nhìn vào trong, ý thức được trong xe ngựa chỉ có người bọn họ, cô nam quả nữ. . . A Hạnh do dự không biết nên lên xe hay không.

Thẩm Nguyên Phong có chút không nhịn được, cau mày nói: "A Hạnh, còn đứng ngây ở đó làm gì? Người vốn không phải nữ tử uốn éo câu nệ, hôm nay cần gì phải có cái bộ dáng này, nếu như người không tin được ta, sau này ta không tới tìm người nữa!" Hắn bày ra bộ mặt lạnh, định kéo cửa xe lại.

Trong nháy mắt này A Hạnh không chút nghĩ ngợi kéo, cười nói: "Ai nói ta do dự, ta là đang thương thức chiếc xe ngựa này thôi! Người nóng vội vậy làm gì!" Nếu quả thật hắn muốn thế thì có rất nhiều cơ hội, nàng muốn ngăn cản hắn cũng không ngăn cản được! Bản thân đến cái thế giới này lâu như vậy, chuyện gì đều cẩn thận, từ từ lại trở thành bảo thủ thế rồi. Như vậy không hay, như vậy không hay.

Hơn nữa cứ như vậy đắc tội với cái chủ nhà này, không đáng. . .

A Hạnh khom người một cái đã lên xe.

Bên trong buồng xe trang trí hết sức thoải mái, mặt dưới trải thảm nhung da dê, bàn nhỏ bằng gỗ lim, buồng xe bốn vách che đậy mềm mại thật dày, màu sắc trên đệm gấm trang nhã, dựa vào mềm nhũn, vô cùng thoải mái.

A Hạnh ngồi trên thảm da dê mới cảm giác được thảm da dê này cũng thật dày thật mềm, vừa ngồi lên lập tức bị lún xuống, giống như bên trong toàn vải bông, khiến nàng nhớ lại kiếp trước trong phòng có giường bằng lông ngỗng, toàn thân nàng kim lòng không được mà thanh tỉnh lại, cũng không muốn đứng lên nữa.

A Hạnh thoải mái khẽ thở dài, trong lòng không khỏi cảm khái, cuộc sống vương tôn quý tộc chính là đây.

Thẩm Nguyên Phong thấy nàng không nhăn nhó nữa, khôi phục bản tính tùy ý lanh lẹ của mình, khoe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười thương thức. Hắn xoay người, từ tủ nhỏ phía sau lấy ra chút điểm tâm và trái cây đặt lên bàn.

"Những thứ này cũng không tệ, người thử một chút đi." Tiếp đến ngẩng đầu nói với người phía trước một tiếng: "A Lực, có thể đi."

Ngoài xe truyền tới thanh âm thẳng thắn: "Công tử, đi nơi nào?"

Thẩm Nguyên Phong nhìn về phía A Hạnh, A Hạnh nói ra chỗ của Lăng Từ Phong.

Xe chậm rãi chạy, không nhanh không chậm, bốn bề yên tĩnh.

A Hạnh ngồi dựa vào buồng xe, ánh mặt trời thỉnh thoảng thông qua rèm cửa phất lên chiếu rọi lên gương mặt nàng

Thẩm Nguyên Phong tựa vào bên kia, vén một góc cẩm bào lên, lộ ra quần dài màu trắng, một chân gác chân kia, ung dung mà thoải mái. Mái tóc nâu dài rũ trên thảm da dê trắng như tuyết uốn thành vòng cung giống như một vật có sinh mệnh. Mấy sợi tóc nằm trên ngực, sườn mặt của hắn, vài sợi buông lỏng theo xe ngựa mà đung đưa, cảnh tượng này tựa như một bức tranh sinh động, tản mát ra một loại xinh đẹp yêu dã.

Cho dù là A Hạnh tâm tĩnh như nước, cũng không khỏi nán ánh mắt lại.

Thẩm Nguyên Phong khẽ mỉm cười, đôi mắt màu lam lưu chuyển như một viên đá quý. Hắn nhìn A Hạnh nói: "Sai người lại bôi mặt thành bộ dáng

này, khó coi chết đi được, lại ăn mặc thành như thế nếu không phải cặp mắt kia của người thiếu chút nữa ta cũng không nhận ra người!" Đôi mắt A Hạnh trong suốt, bên trong như có dòng nước chảy, dưới đáy tựa hồ chứa không ít bí mật, để cho người thấy khó quên.

A Hạnh nhẹ nhàng nói: "Chính là muốn bản thân thật khó coi, dễ nhìn như vậy để làm gì? Gây họa sao?" Nàng sờ sờ mặt: "Tỷ tỷ ta cũng vì quá xinh đẹp mới trở thành Tứ di nương của Hồ phủ, người cũng biết rồi. Ta không muốn bước theo chân tỷ ấy."

Lời A Hạnh làm Thẩm Nguyên Phong nhớ tới mẫu thân. Mẫu thân hẳn nếu như không phải là xinh đẹp quá mức có lẽ sẽ không rời khỏi quê hương, rời khỏi người thân, đi tha hương đến đất nước xa lạ này. Nhiều năm qua như vậy phải chấp nhận ánh mắt khác thường của người khác, lúc thương tâm khổ sở ngay cả một người thân để giải bày cũng không có. Đối với nữ nhân đôi lúc xinh đẹp cũng không phải là chuyện tốt.

"Sao vậy? Người không muốn làm di nương sao?"

A Hạnh khẽ gật đầu một cái: "Nếu như không phải là người ta muốn, dù là chánh thất ta cũng không cần! Ta mong muốn là hoàn toàn có thể tự do làm chủ vận mạng của ta. Nhưng tạm thời ta còn chưa làm được cho nên chỉ có thể cố gắng không để cho người khác nhìn đến mình!" Thẩm Nguyên Phong mặc dù thân phận hiển quý nhưng mà trong tất cả những người quen biết lại có thể để cho nàng buông lỏng tâm tình, ở trước mặt người khác nàng sẽ không tùy ý nói ra lời này, e rằng họ sẽ nhìn thành kẻ khác người, nhưng hẳn phóng khoáng, hẳn lười biếng, hẳn không chịu vào khuôn phép, trong mắt của thế nhân làm sao có thể không phải khác thường? Nhìn từ một phương diện khác, bọn họ là cùng một loại người.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân Thẩm Nguyên Phong thích thấy A Hạnh.

"Người thật là một cô nương kỳ quái, người lấy ở đâu ra nhiều ý tưởng kỳ kỳ quái quái như vậy? Giống như bọn muội muội của ta, hôn sự của mình chưa từng nghĩ tự làm chủ, chỉ mong gia đình có thể tìm cho các nàng một nhà tốt, là thê hay thiếp không phải do các nàng chọn. Các nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ lựa chọn. Nhưng. . ." Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng: "Người như vậy, ngược lại rất hợp khẩu vị của ta! Đòi người vốn là nên làm chuyện mình muốn làm, không phải bị người khác khống chế! Chỉ vì một điểm này, ta sẽ phát thiện tâm, giúp người một lần!"

Khóe mắt A Hạnh sáng lên, ngời thẳng người: "Giúp? Người giúp thế nào?"

Thẩm Nguyên Phong nâng cằm, lười biếng cười.

"Không phải là người sợ xinh đẹp dẫn đến người khác ghét sao? Ta có thể bảo vệ được người, chỉ cần là người không muốn, không ai có thể cưỡng bách người, ở Tấn thành cũng không có mấy người dám đối nghịch với ta, chỉ cần có ta bảo vệ thì người có thể yên ổn vô lo, cho nên sau này người không cần phải bôi đen mặt thành cái dạng kia, tránh cho nhìn không thoải mái!" Thẩm Nguyên Phong bữu môi một cái....

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Ủng hộ

"Bảo vệ ta?" A Hạnh ngưng ngẩn. Lời hắn nói làm cho nàng quá bất ngờ. Nghiêm chỉnh ra thì nàng và hắn cũng không gặp mặt quá mấy lần, cũng không có giao tình sâu xa gì, nàng cũng chỉ chứa chấp hắn một đêm. Nàng là nhà bình dân, hắn là Tam công tử Tấn vương phủ, thân phận khác xa, có thể ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm đã là rất hiếm thấy, nhưng mà bây giờ hắn lại nói muốn bảo vệ nàng, chuyện không thể tưởng tượng nổi?

"Thẩm Nguyên Phong, đây cũng không phải là lời có thể tùy tiện nói, ta sẽ coi là thật, tương lai ta có phiền toái gì nhất định sẽ đi tìm người, đến lúc đó người cũng đừng có hối hận!" Đối với A Hạnh thì đây là một cơ hội hiếm có, nàng có lý do gì để từ chối cơ hội này chứ? Sau này không cần che che giấu giấu nữa, những thứ kia cũng làm cho da mặt nàng có chút khó chịu, coi như nàng không quan tâm dung mạo mình có xinh đẹp hay không nhưng dù sao cũng là một cô nương, làm sao hy vọng mặt mình biến thành chỗ lồi chỗ lõm. Hơn nữa quan trọng nhất chính là không cần lo lắng bị những tên háo sắc kia để ý, đến mức bị buộc làm tiểu thiếp cho người! Bây giờ Thẩm Nguyên Phong đột nhiên cho nàng một cái hy vọng lớn như vậy, một cái cam kết. Máu toàn thân như sôi trào lên.

Thẩm Nguyên Phong thấy dáng vẻ hưng phấn của nàng, không khỏi cười nói: "Thẩm Nguyên Phong ta đương nhiên nói được là làm được. Huống chi đối với ta mà nói đây cũng không phải là chuyện gì khó, nếu như chuyện quá khó khăn ta cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng người!"

Lúc này trong lòng A Hạnh tràn đầy cảm kích, nàng nghiêm mặt nói: "Đây đối với người mà nói là chuyện dễ dàng, nhưng lại giúp giải quyết phiền não rất lớn, Thẩm Nguyên Phong, cảm ơn người, người giúp ta lần này, sau này có cơ hội ta cũng nhất định sẽ báo đáp người!"

Thẩm Nguyên Phong thấy bộ dáng nghiêm túc của nàng như vậy, có chút ngượng ngùng, hắn cầm một hạt đậu phộng bỏ vào trong miệng, cắn vang, sau đó cười nói: "Không cần nghiêm túc như vậy, ta đã nói qua, đây chẳng qua là việc nhỏ, ta là thấy người rất thú vị mới giúp người, báo đáp cái gì, hoàn toàn không cần thiết! Hơn nữa. . ." Nụ cười khóe miệng hắn càng sâu, trong mắt lóe lên một tia ranh mãnh: "Người có thể báo đáp ta thế nào? Lấy thân báo đáp?" Hẳn chính là muốn chọc cho nàng xấu hổ hốt hoảng, thỏa mãn tính đùa dai trong lòng.

Nhưng mà A Hạnh đối diện không nói một lời, mặt mũi trầm tĩnh như nước, cặp mắt trong suốt, lạnh lùng nhìn hắn.

Thẩm Nguyên Phong vừa mới bắt đầu hứng thú bưng bưng đôi mắt cùng nàng nhưng nhìn một chút, từ từ dờ không nổi. Ánh mắt nàng giống như mũi tên

nhọn vô hình đâm vào cả người hắn thật không thoải mái, hắn tự cảm thấy không vui, trận đầu đã thua: "Được rồi được rồi, ta chỉ là nói đùa mà thôi, người ngân vạn lần không nên coi là thật!" Thật là một cô nương kỳ quái, nghe được lời này, mặt cũng không đỏ một chút. Hắn nhìn gương mặt đã bị bôi đen của nàng một cái, lại không khỏi nghĩ: Hay là bởi vì trên mặt bôi quá dày, cho nên đỏ mặt cũng không nhìn thấy?

Sắc mặt A Hạnh hòa hoãn, khẽ mỉm cười, nói: "Cũng biết ta không có nhìn lầm người, Thẩm Nguyên Phong tuyệt đối không phải thứ người như vậy! Nhưng mà người giúp, người không để ý, nhưng ta thì nhất định sẽ nhớ trong lòng."

Thẩm Nguyên Phong thấy nàng kiên trì, ngược lại cũng thương thức một nữ tử thường dân lại biết tri ân báo đáp. Cho dù là con cái đọc đủ thứ thi thư danh môn lại có mấy ai có thể ghi nhớ được điểm này? Ở trong lòng Thẩm Nguyên Phong nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng.

Xe chậm rãi dừng lại, ngoài xe âm thanh A Lực vang lên: "Công tử đến nơi rồi."

A Hạnh vén rèm cửa sổ, nhìn ra phía ngoài thấy xe ngựa đang ngừng ở đầu hẻm nhà Lăng Tử Phong thì quay đầu cười nói với Thẩm Nguyên Phong: "Chỗ ta ở trong ngõ hẻm, có muốn vào uống ly trà hay không?" Truyện được đăng trên diễn đàn Lê Quý Đôn và Diệp Gia Quán. Mọi web khác là ăn cắp.

Thẩm Nguyên Phong từ trên xe bước xuống, quay đầu cười nói: "Đang có ý đó!"

A Hạnh bước xuống xe, thấy đứng bên cạnh Thẩm Nguyên Phong là một nam tử vóc người khôi ngô, nhìn tuổi tác hắn lớn hơn chút ít so với Thẩm Nguyên Phong, trên người bắp thịt rắn chắc, dáng vẻ rất vạm vỡ, lúc này hắn đang nhìn nàng, nhíu mày, cười thật thà.

Thẩm Nguyên Phong giới thiệu: "Đây là người hầu của ta A Lực."

A Hạnh hướng A Lực cười nói: "Vị đại ca này cũng cùng vào uống ly trà đi!"

A Lực gãi gãi lỗ tai nhìn công tử nhà mình toét miệng cười: "Công tử có thể không?"

Thẩm Nguyên Phong nhìn ánh mắt mong đợi kia của A Lực, cười nói: "Biết người thích náo nhiệt, đi đi, cùng đi chứ."

A Lực cười lên khà khà, vui mừng hơn hờ đi theo sau lưng Thẩm Nguyên Phong.

A Hạnh bày bàn ghế ở trong sân, sau đó lại lấy ra một bình trà tốt nhất. Rửa sạch ba cái ly, rót trà cho bọn họ. A Lực đứng ở sau lưng Thẩm Nguyên Phong, A Hạnh đem một ly trà đưa tới trên tay hắn. Hành động nho nhỏ này khiến cho A Lực rất là cảm kích, hai tay hắn nhận lấy ly, luôn miệng nói cảm ơn.

A Hạnh ngồi xuống đối diện Thẩm Nguyên Phong, vẽ mặt bình thường cầm ly lên uống trà, nói: "Trong phòng rất bừa bộn, còn chưa kịp sửa sang lại, cũng không có trà ngon gì chiêu đãi người, người tùy tiện ngồi dùng một chút đi."

A Lực tròn mắt há mồm nhìn hành động tùy ý của A Hạnh, công tử nhà hắn tính tình hiền lành, không quan tâm hư lễ. Những thứ này hắn đều biết, nhưng mà mặc dù công tử không quan tâm, thì khi đứng trước mặt ngài ấy thật sự cũng không có mấy kẻ dám không để ý như vậy, giống như cô nương này, một thường dân lại dám tùy ý ngồi xuống trước mặt công tử, nói chuyện càn rỡ, thật đúng là có một không hai.

Hắn sớm biết công tử kỳ quái nhưng cô nương trước mắt này đúng là quái kỳ quái trong kỳ quái.

Thẩm Nguyên Phong cũng không biết người hầu đang oán thầm hắn, hắn cầm ly lên uống mấy ngụm trà, vô tình nói: "Ta muốn uống trà ngon cũng không tới nơi này!"

Lời này nghe có chút ngứa tai, bất quá hôm nay tâm tình A Hạnh tốt, cũng sẽ không so đo cùng hắn.

Nàng nhìn hắn, bỗng nhiên cười hỏi: "Hôm nay ban ngày làm sao người dậy nổi? Người không phải ban ngày trốn ban đêm bò ra sao?"

Thẩm Nguyên Phong cau mày: "Nhìn người kia, lời nói khó nghe như vậy, cái gì mà ban ngày trốn ban đêm bò ra? Ta gọi đó là phong độ hiệp khách!"

A Hạnh bật cười: "Dạ, đúng rồi, người có phong độ hiệp khách ——" Nàng cố ý kéo dài âm cuối, lại hỏi: "Vậy tại sao người lại thay đổi cái phong độ hiệp khách này đây?"

"Nhắc tới còn không phải là vì lời hẹn của người sao! Hơn nữa, ta muốn dậy lúc nào thì dậy lúc đó, chuyện này có khó khăn gì?"

Vừa dứt lời, A Lực ở sau lưng hắn phun toàn bộ một ngụm trà ra ngoài. A Hạnh vội vàng chạy vào trong nhà cầm ra một cái khăn lông. Thẩm Nguyên Phong thừa dịp kẻ hồ này quay đầu lại hung hãn tròn mắt nhìn A Lực một cái. Cảnh cáo nói: "A Lực, không được làm mồm."

A Lực cười đùa cợt nhả che miệng lại: "Công tử, ta bảo đảm một chữ cũng không nói."

A Hạnh đem khăn lông ra cho A Lực lau miệng. Sau đó lại ngồi về vị trí cũ mặt đầy nghi ngờ nói: "Ta nghe nói một khi tạo thành thói quen là rất khó sửa đổi, người làm sao làm được?"

Thẩm Nguyên Phong mặt đầy ung dung: "Chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới!"

" Phải không?" A Hạnh hồ nghi, chẳng lẽ trong cơ thể người tập võ cũng có thể tùy ý khống chế?

A Lực nghe lời công tử nhà mình, tròn mắt trợn lên. Chuyện nhỏ. . . Không đáng nhắc tới. . . Ban đầu không biết là ai muốn ta sáng sớm gọi hân thức dậy, làm thế nào cũng không gọi nổi, cũng không biết là ai buộc tôi đi ngủ nhưng làm thế nào cũng không ngủ được sau đó kiên cường gọi đại phu phối hợp thuốc và thức ăn giúp ngủ được trên mười ngày. Truyện được đăng trên diễn đàn Lê Quý Đôn và Diệp Gia Quán. Mọi web khác là ăn cắp. Mới sửa được cái tật xấu ngày đêm điên đảo đó đây, bây giờ lại ở chỗ này huênh hoang, nói không đáng nhắc tới?

Hân nghi ngờ nhìn về phía A Hạnh, chẳng lẽ nói công tử làm tất các thứ này cũng chỉ là vì vị cô nương này? Thiết cho Vương gia cao hứng như thế, còn tưởng rằng là con trai mình rồi cuộc hiểu chuyện. . .

Ai . . . Vương gia đáng thương. . .

Thẩm Nguyên Phong bên kia lười biếng dựa vào ghế thở dài một cái: "Ban ngày thật là nhàm chán, các bằng hữu cũng chưa dậy, ta một mình giống như người mù đi lang thang ở bên ngoài."

Sau gáy A Hạnh đầy vạch đen, quả nhiên là ngưi tầm ngưi mã tầm mã . . .

Chợt trong trong đầu A Hạnh xuất hiện một ý tưởng. Nhớ tới ở rạp hát đúng thật là cần những vương tôn quý tộc ăn không ngồi rồi này tới ủng hộ.

Nghĩ tới đây A Hạnh vươn người về phía trước, ánh quang trong đôi mắt lóe lên, nàng nhìn hân nói: "Nếu nhàm chán ta mời người xem kịch mua vui có được không?"

" Mời ta xem kịch?"

" Đúng, người gọi vài người bạn của mình, ta mời các người xem loại kịch cho tới bây giờ chưa từng thấy qua! Bảo đảm thú vị!"

Thẩm Nguyên Phong nhìn A Hạnh, ánh mắt chớp chớp, mặt đầy phòng bị: "Vô sự lấy lòng, không gian tức đạo!"

A Hạnh vừa tức giận vừa buồn cười, nói hân thật khôn khéo thì quả thật không giống, nói hân ngốc, thỉnh thoảng sẽ khôn khéo một chút, A Hạnh suy nghĩ cảm thấy hân giúp mình giải quyết vấn đề lớn như vậy, có một số việc không nên gạt làm như thế thật giống như lợi dụng hân, vì vậy liền đem chuyện của bọn họ ở rạp hát nói ra.

" Chúng ta có mấy cái gian phòng, thế nhưng bởi vì kịch nói của chúng ta không có tuyên truyền cho người giàu và quý tộc cho nên mấy gian phòng vẫn luôn không người đến, nên ta muốn nhờ người đem các bằng hữu quý tộc đến, mời người xem kịch là thật, thuận tiện giúp rạp hát chúng ta tuyên truyền cũng là thật!"

Cô nương đi làm việc ở thế giới này không được mọi người thừa nhận. Huống chi là cùng đào hát thấp kém lẫn lộn chung một chỗ, trước A Hạnh bôi mặt lại cái nam trang chắc hẳn cũng là vì che giấu thân phận của mình nhưng bây giờ nàng không giấu giếm chút nào nói thẳng ra với mình cái này khiến Thẩm Nguyên Phong cảm thấy được tín nhiệm, hảo cảm với nàng ở trong lòng lại tăng thêm một phần, cảm thấy cô gái này quả nhiên là người đáng kết giao.

Hơn nữa một cô gái lại có can đảm ra ngoài làm ăn hình như còn có chút thành tựu, hẳn không thêm quan tâm cái hành động này có phù hợp quy phạm xã hội hay không, ngược lại, hẳn còn rất ngưỡng mộ lòng can đảm và sự hiểu biết của nàng. Giỏi cho một nữ tử không tầm thường!

Thế nhưng tất cả các thứ này trên mặt hân cũng không lộ ra. Hân bưng cái chén trước mặt lên uống một hơi cạn sạch sau đó đứng lên, cúi đầu nhìn A Hạnh, khẽ mỉm cười, nụ cười nổi bật phá lệ chói mắt.

" Coi như người biết điều! Được rồi, chuyện này cứ giao cho ta, chờ thêm hai ngày nữa ta sẽ dẫn người tới ủng hộ." Ngón tay thon dài gõ bàn một cái, nụ cười khoe miệng càng sâu: "Nói sao cũng là người mời khách, đến lúc đó cũng đừng đòi bạc ta!" Hân nhìn sắc trời một chút: "Cũng sắp giữa trưa rồi ta cũng phải đi, có thời gian lại tới tìm người!"

A Hạnh có thể nói không sao? Nàng cười một tiếng đứng dậy tiễn bọn họ ra cửa.

Có cam kết của Thẩm Nguyên Phong, A Hạnh quyết định bắt đầu dần dần khôi phục diện mạo vốn có của mình. Nếu như bắt chợt khôi phục làn da trắng nõn của mình điều này thật sự là chuyện rất kỳ quái, cho nên A Hạnh chẳng qua là ngày qua ngày giảm bớt phấn đen bôi trên mặt, để cho da có thể từ từ trắng lên. Ngoài ra bây giờ nàng đã không cần đi theo xe phụ thân, hơn nữa người của rạp hát cũng đã biết nàng là cô nương, cho nên nàng cũng sẽ không ăn mặc nam trang.

Phụ thân vừa ra xe, nàng làm xong chuyện trong nhà thì sẽ chạy đến rạp hát. Tới một hai lần thì đã quen với người ở rạp hát, mọi người đều thích cô nương không nhiều lời này, trầm tĩnh như nước, tiểu cô nương ánh mắt ôn nhu, đặc biệt là Vân Đóa cùng Xảo Oánh, giống như chỉ cần A Hạnh tới một cái thì sẽ dính bên cạnh nàng, mà cách các nàng không xa, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện bóng người của Dung Tranh.

Xảo Oánh kể từ cùng khi cùng A Hạnh nói chuyện đêm đó đã không còn buồn khổ như trước kia nữa, tựa hồ có chút hy vọng, cười cũng nhiều chút. Nhưng nụ cười của nàng ta chỉ xuất hiện khi có A Hạnh, cùng những người khác ở rạp hát luôn là mặt đầy lạnh nhạt.

Không biết có phải vì lý do này không mà Vân Đóa dường như không thích nàng, một lần A Hạnh ở trong phòng bếp của rạp hát tán gẫu cùng Vân Đóa, Vân Đóa nói cùng nàng: "Có mấy lần ta thấy Xảo Oánh đứng ở một bên nhìn mọi người tập diễn, ánh mắt nàng là như vậy. . ." Vân Đóa bắt chước một ánh mắt khinh thường, sau đó bĩu môi một cái: "Nàng ta trước kia là tiểu thư quan gia, thân phận cao quý, nhưng mà hôm nay đã đến nước này, nàng ta dựa vào cái gì còn xem thường chúng ta!" Mặc dù Vân Đóa không phải là đào hát của rạp hát nhưng là nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên cùng tất cả mọi

người, đã sớm xem mình là một phần tử của rạp hát, vinh nhục cùng chung.

A Hạnh suy nghĩ một chút: "Có lẽ là bởi vì nhất thời còn chưa thể tiếp nhận được, cho nàng ấy một chút thời gian, rồi sẽ thay đổi." Đại tiểu thư là quan nuôi dưỡng thành từ nhỏ, thâm căn cố đế, nhất thời khó mà thay đổi cũng có thể hiểu.

Vân Đóa khề hừ một tiếng: "Nàng ta còn ngay trước mặt Dung Tranh nói đào hát là người thấp kém, làm cho Dung Tranh thương tâm rất lâu. Ta sẽ không tha thứ đâu. A Hạnh, ta chỉ coi ngươi là bạn, mặc dù nàng ta đối với ngươi cũng tốt, nhưng mà ta sẽ không coi nàng ta như bằng hữu."

"Vân Đóa, ngươi rõ ràng không phải người hẹp hòi."

Vân Đóa cúi đầu xuống nhẹ nhàng nói: "Làm người hài lòng hào phóng cũng có giới hạn, nàng ta làm nhục chúng ta, xem thường chúng ta, như vậy ta không hào phóng nổi!"

A Hạnh suy nghĩ tí míc một chút, Vân Đóa không phải nói không có đạo lý.

Đang nói, một thanh âm êm ái vang lên: "Vân Đóa, tại sao ngươi lại âm thầm nói xấu ta!" Vừa dứt lời, chỉ thấy Xảo Oánh nhảy vào phòng bếp.

Nói xấu sau lưng bị bắt tại trận, mặt Vân Đóa dĩ nhiên là đỏ bừng, ngay cả thần sắc A Hạnh cũng có chút không tự nhiên.

A Hạnh ho khan một chút: "Xin lỗi Xảo Oánh nhưng chúng ta cũng không có nói gì!"

Xảo Oánh mặc một bộ quần áo màu đỏ, tôn lên dung nhan diễm lệ của nàng. Tóc do chính nàng búi, rạp hát cũng không có nha hoàn cho nàng sai sử, cho nên chẳng qua là tùy ý bện thành cái đuôi sam nhưng nhìn qua vô cùng xinh đẹp.

Vân Đóa đỏ mặt nói: "Chúng ta nói cũng không có gì người không biết, dù ngay trước ngươi ta cũng nói như vậy." Vân Đóa bụng dạ thẳng thắn, không hiểu uyển chuyển là cái gì, thấy đã bị nàng nghe được, dứt khoát nói thẳng.

Khuôn mặt trắng như tuyết của Xảo Oánh bởi vì những lời này mà đỏ lên, mày liễu nhíu lại, môi cũng mím thật chặt, đáng vẻ sắp nổi giận.

A Hạnh thấy bộ dáng của nàng không khỏi cuống cuống, hai người đều có quan hệ tốt với nàng, nếu như cãi vã, cũng không phải là chuyện nàng muốn thấy.

Nàng đang chuẩn bị tiến lên khuyên giải đôi câu lại thấy sắc mặt Xảo Oánh lập tức khôi phục bình tĩnh, nàng đi tới trước mặt Vân Đóa, bỗng nhiên khề ním cười. Nụ cười này làm cho Vân Đóa lòng tràn đầy phòng bị, không nghĩ ra.

"Ngươi cười cái gì?" Vân Đóa hỏi.

"Vân Đóa, tại sao ngươi không thích ta! Thật ra thì ta thật muốn làm bạn cùng ngươi." Thanh âm Xảo Oánh vừa nhẹ vừa mềm, tựa như uống nước mát, trong nháy mắt tưới tắt hỏa khí Vân Đóa.

"Ngươi... Ngươi nói gì?" Vân Đóa nhỏ giọng hỏi, trên người đối phương tự nhiên làm theo toát ra một loại khí thế, loại khí thế này trên người A Hạnh cũng có, nhưng mà A Hạnh cho nàng cảm giác như nước mùa xuân, còn Xảo Oánh thì hơi hột, làm cho nàng cảm thấy không thể thân cận.

Vân Đóa lạnh nhạt nói: "Ta sợ không với nổi."

Sắc mặt Xảo Oánh buồn bã, giữa hai lông mày nhẹ buồn: "Vân Đóa, ngươi trách ta có phải hay không? Xảo Oánh mới vừa tới nơi này, nhất thời không quen, rất nhiều việc làm không tiện, cũng nói rất nhiều lời không êm tai, là Xảo Oánh không hiểu chuyện, ngươi không nên so đo với ta!" Vừa nói thì nước mắt lưng tròng: "Ta một mình tới nơi này, bên cạnh không ai thân quen, nhân thân người thì chết, người thì tàn tật, chỉ còn lại mình ta, trong lòng ta cũng sợ, cũng khổ sở... Ta cũng không phải là có ý như vậy..." Một giọt nước mắt theo gò má trượt xuống, trong suốt như thủy tinh. Về mặt nàng ai oán, lời nói thể lương, tự nhiên xuất hiện một bộ dáng đáng thương.

Bộ dáng nàng thế này làm cho Vân Đóa ứng phó không kịp, người nàng quen biết đều không có loại yếu điệu như thế này, động một chút là nước mắt, nàng sợ nhất người như vậy, nhất thời không có cách nào: "Ai a, ngươi đừng như vậy, tại sao khóc a, ta cũng chưa nói ngươi cái gì!" Nàng muốn đưa tay giúp nàng lau nước mắt nhưng lại cảm thấy không thích hợp, lại rút trở lại. Nhất thời ngăn người tại đó, không biết nên làm gì, không thể làm gì khác hơn là hướng ánh mắt cầu cứu đến A Hạnh.

A Hạnh ở một bên nhìn buồn cười, thật đúng là trẻ con gây gỗ a, nàng đi tới, một tay cầm tay Vân Đóa, một tay cầm tay Xảo Oánh, đem tay các nàng hợp với nhau, cười nói: "Mọi người đều là một thành viên của rạp hát Thính Tùng, cũng là người một nhà, quá khứ có gì không đúng, không tốt, chúng ta cũng không nên so đo, từ hôm nay trở đi, mọi người dùng thành ý đối đãi với nhau, đoàn kết lại với nhau." Nàng nhìn về phía Vân Đóa: "Chuyện đã qua chúng ta cũng không cần suy nghĩ nữa, Xảo Oánh có nỗi khổ của Xảo Oánh, chúng ta phải hiểu cho nàng."

A Hạnh vừa nhìn về phía Xảo Oánh: "Xảo Oánh, nếu đã là một phần tử của rạp hát thì phải thử chấp nhận mọi người, cũng để cho mọi người tiếp nhận ngươi, như vậy ngươi mới có thể dung nhập vào mọi người tốt hơn, mới có thể hợp tác ăn ý cùng mọi người, ở trên đài phát huy mới tốt được, mới có thể sớm ngày đạt được nguyện vọng trong lòng ngươi a!" Tập thể nhỏ xào xáo có thể bắt lợi cho sự phát triển tương lai của rạp hát, chỉ có mọi người đoàn kết lại với nhau, sau này rạp hát mới có thể càng đi càng thuận, mọi người mới có thể có cuộc sống vui vẻ.

Vân Đóa luôn luôn tin tưởng A Hạnh nhất, nghe nàng nói có lý, nhìn đáng vẻ Xảo Oánh, suy nghĩ nàng cũng quả thực đáng thương, liền bấu môi một cái, nhẹ nhàng "ừm" Một tiếng, Xảo Oánh cũng nín khóc mỉm cười, cầm thật chặt tay Vân Đóa.

Trong đầu Xảo Oánh nghĩ: A Hạnh nói đúng, chỉ có để cho người trong rạp hát thật lòng tiếp nhận mình, bọn họ mới có thể thật lòng trợ giúp mình, tương lai muốn trở thành đào hát được mọi người ca ngợi hâm mộ, như vậy mới có cơ hội thay đổi cuộc sống sau này.

Để cho bọn họ tiếp nhận mình, căn bản cũng không phải là một chuyện khó. Một nhóm người đều là tâm tư đơn giản.

Gò má Xảo Oánh kéo lên, lẳng lặng cười.

Một lát sau, tay của ba người tách ra, trên mặt Vân Đóa còn có chút không tự nhiên. A Hạnh cười nói: "Nghe ông chủ Lăng nói tối nay sẽ có khách quý tới rạp hát xem kịch, Vân Đóa có muốn đi xem náo nhiệt một chút hay không?"

Nghe được có khách quý, ánh mắt Xảo Oánh lập tức sáng lên: "Khách quý? Khách quý gì?"

"Hình như là vương tôn quý tộc, không biết nữa." Thật ra thì chính là một đám người Thẩm Nguyên Phong.

Xảo Oánh trầm tĩnh lại, như có điều suy nghĩ.

Vân Đóa tâm tính trẻ con, nghe được có náo nhiệt, liền cao hứng, nằng vổ tay: "Vậy ta phải đi, dù không phải tham gia náo nhiệt, đi xem kịch cũng rất có ý nghĩa,....."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Nhị công tử tấn vương phủ

Chuyện rạp hát Thính Tùng khai trương kịch nói chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi đã trở thành đề tài trăm họ, trà quán từ lâu. Đối với loại kịch nói mới mẻ này vô cùng kích động. Các nhà bình dân vô cùng hoan nghênh. Trước đây việc giải trí của họ vô cùng thiếu thốn, nghe hí kịch cũng là thú tiêu khiển của những người giàu, không phải là thứ mà những người như bọn họ có thể tiêu phí nổi.

Thế nhưng kịch nói thì khác, giá rẻ, lời lẽ dễ hiểu, mới mẻ, thú vị, cũng dễ hòa nhập vào lòng người, làm cho những người làm việc cực khổ như bọn họ cũng có thể có chút giải trí như những người giàu vậy. Có thể nói rằng kịch nói xuất hiện làm phong phú cuộc sống của bọn họ.

Trước đây mọi người tụ chung một chỗ, trò chuyện luôn là công việc sinh hoạt, nhưng bây giờ mọi người chỉ cần gặp mặt thì đề tài lại không thể rời bỏ bốn chữ rạp hát Thính Tùng, từ phố lớn cho tới trong hẻm nhỏ, thường xuyên có thể nghe được cái dạng đối thoại này.

"Xem kịch nói chưa?"

"Có xem rồi, tối ngày hôm qua ta vừa xem một lần, trong lòng thật ngứa ngáy, tối hôm nay sẽ đi xem lần nữa."

"Ta cũng đã xem hai lần, cũng may giá vé không mắc, tiết kiệm chút tiền là có thể."

Như vậy có thể thấy kịch nói tạo ra sức ảnh hưởng rất lớn ở Tấn thành.

Nhưng mà rạp hát Thính Tùng thành công cũng đưa tới những rạp hát khác đổ mắt. Ông chủ Trương Văn Thanh của rạp hát Thanh Vân đêm nay vội dẫn hai người thủ hạ âm thầm xâm nhập vào rạp hát Thính Tùng, hẳn rất muốn xem một chút, kịch nói của rạp hát Thính Tùng rốt cuộc là thứ gì, tại sao như vậy được hoan nghênh như vậy! Thậm chí ép Thanh Vân của hắn xuống!

Cũng chính ngày này, Thẩm Nguyên Phong mang năm sáu bằng hữu thân thích, một đám người năm chiếc xe ngựa bốn bánh đến rạp hát Thính Tùng, chiếm đi hơn phân nửa đoạn đường xe chạy. Quần sự rạp hát Thanh Vân phía đối diện đứng ở cửa chính rạp của mình miệng há hốc, cố nhìn những cỗ xe ngựa bên kia, vẻ mặt vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ, nhìn sơ qua xe ngựa cũng biết đều là khách quý hào kiệt, nếu là đến rạp hát Thanh Vân bọn họ sẽ kiếm được là bao nhiêu a!

Bởi vì Thẩm Nguyên Phong đã sớm thông báo cho A Hạnh buổi tối bọn họ sẽ tới, A Hạnh bản thân không tiện ra mặt, không thể làm gì khác hơn là mời Lăng Tử Phong đến cửa đi nghênh đón. Đây là vương tôn quý tộc, phương diện lễ tiết tuyệt đối không thể thờ ơ. Dù sao không phải vương tôn quý tộc nào cũng dễ nói chuyện như Thẩm Nguyên Phong vậy.

Các quý khách theo thứ tự xuống xe ngựa, Lăng Tử Phong nghênh đón rồi hướng bọn họ hành lễ, có mấy người hắn biết, trước đây khi còn Phương Mặc Trúc, bọn họ cũng là khách quen của nơi này.

Thẩm Nguyên Phong là dễ nhận ra nhất, tóc nâu mắt xanh, dĩ nhiên là Tam công tử Tấn vương, bên cạnh là người mặc cẩm bào màu tím vóc người cao ráo, vẻ mặt nghiêm nghị Nhị công tử Tấn vương phủ. Đi theo phía sau bọn họ là vị công tử mặc cẩm bào màu xanh đậm, mặt mũi anh tuấn là công tử Hồ gia nhà giàu nhất Tấn thành, ngoài ra còn có ba vị công tử quan gia hoặc là công tử nhà giàu, đều là nhân vật tôn quý ở Tấn thành, bình thường một người xuất hiện cũng là hiếm mà hôm nay lại cùng lúc 6 người! Lăng Tử Phong càng phấn chấn hơn, cũng thăm kinh hãi A Hạnh lại có thể mời được nhiều nhân

vật hiền quý như vậy, thật không phải là tiểu cô nương đơn giản.

Về mặt của các vị công tử đều đầy khí chất, mọi người thấy Thẩm Nguyên Phong đưa bọn họ đi tới rạp hát Thính Tùng thì rất nghi ngờ, bọn họ khinh thường nhìn một lượt cửa rạp lại nhìn một chút khí thế của Thanh Vân đối diện, không khỏi trở mắt nhìn nhau, nhưng bởi vì là chủ ý của Tam công tử, cuối cùng vẫn là Nhị công tử mang nghi ngờ trong lòng mọi người hỏi rõ Thẩm Nguyên Phong: "Tam đệ có đưa chúng ta tới lộn chỗ không vậy, Phương Mặc Trúc đã đi đến Thanh Vân đối diện, xem hí kịch thì phải đến Thanh Vân mới đúng!" Mấy người còn lại ríu rít gật đầu, bày tỏ đồng ý. Hồ Lăng Hiên tới đây chỉ là vì đi cùng Tam công tử, đối với việc tới chỗ nào xem kịch ngược lại là không có vấn đề cho nên cũng không có bày tỏ ý kiến.

Thẩm Nguyên Phong khẽ cười một tiếng, nói: "Nhị ca không biết đó thôi. Bây giờ đáng xem nhất ở Tân thành cũng không phải là Phương Mặc Trúc nữa!"

Nhị công tử ngạc nhiên nói: "Hả? Chẳng lẽ là Thính Tùng lại có danh giá mới?"

Thẩm Nguyên Phong làm ra vẻ thần bí cười một tiếng: "Xin thứ cho ta phải giữ kín nút thắt này, mọi người đi xem thì biết! Mọi người yên tâm, Thẩm Nguyên Phong ta mời mọi người xem kịch đương nhiên sẽ không để cho các người thất vọng!" Thật ra thì tình huống cụ thể của Thính Tùng hẳn cũng không phải rất rõ, hẳn mang bọn họ tới nơi này thuần túy là ủng hộ A Hạnh thôi! Trên mặt hẳn mặc dù trấn tĩnh có thể nhìn rạp hát hơi có vẻ cũ kỹ, mép cửa còn chưa được đánh bóng, cái tiểu nha đầu này, đem rạp hát của mình nói hay như vậy đến lúc đó cũng đừng làm cho ta mất thể diện a!

Mọi người nghe lời nói tự tin của Thẩm Nguyên Phong dâng lên cảm giác hứng thú, lấy được sự bảo đảm của Thẩm Nguyên Phong nên yên lặng đi theo hẳn vào trong rạp.

Lăng Tử Phong nhiệt tình mời bọn họ vào. Gian phòng trên lầu có cửa ra vào riêng, sẽ không theo lẫn lộn chung một chỗ với cửa chính của những người bình dân.

Mấy người dưới sự cung kính hướng dẫn của Lăng Tử Phong đi tới một lầu gác bằng gỗ chạm trổ hoa văn, bước lên gian phòng ở lầu trên. Lăng Tử Phong mang bọn họ tới gian phòng thượng hạng nhất. Sau đó thì có vài người sai vật đốt đàn hương thượng đẳng, đưa lên điểm tâm cùng trà thơm tốt nhất.

Quý công tử thường thức lối trang trí sang trọng trang nhã ở gian phòng, về mặt có chút hài lòng. Một người trong đó đi tới bên tường, thường thức tranh chữ trên tường, chỉ một bức cười nói: "Nơi này lại còn có treo bản chính tranh chữ của Ngô Nhai Tử, đúng là hiếm thấy!" Ngô Nhai Tử là một vị họa sĩ nổi danh ở thời đại này, tranh chữ của ông được giới quyền quý săn lùng, chỉ bức vẽ này của ông đã tiêu mất một trăm lượng bạc của A Hạnh, cũng chỉ gian phòng lớn nhất này mới có. Nhờ bức tranh chữ này, gian phòng đã thêm một phần tao nhã, nâng lên đẳng cấp của gian phòng, vẫn là vô cùng đáng giá.

Quý công tử ngồi ở ghế gỗ Lê Hoa, đàn hương phảng phất, hương trà thoang thoảng, mọi người nhìn hết thấy trong gian phòng cũng không cảm thấy mất thân phận. Đầu lộ ra biểu tình hài lòng.

Hồ Lăng Hiên uống một hớp trà Bích Loa Xuân thượng hạng, nhẹ nhàng nói: "Gian phòng này ngược lại bố trí thật trang nhã." Trong nhà hẳn có kinh doanh trà, loại Bích Loa Xuân coi như là thượng phẩm, vài lá đã tốn trên vài lượng bạc.

Một tên mặc tú cẩm thêu liếc nhìn hẳn một cái: "Cũng như Hồ gia nhà giàu nhất Tân thành, không nghĩ tới nhãn giới của Hồ thiếu gia lại. . . ha ha. . ." Hẳn cười khê hai tiếng, về mặt lộ ra chút khinh thường.

Hồ Lăng Hiên biết hẳn là công tử của vị đại quan ngũ phẩm dưới trướng Tấn vương, họ Chu, hiện đang ở phủ nha làm chức quan văn lục phẩm. Con cháu quan gia từ trước đến giờ đều không coi thương gia ra gì, dù là nhà giàu nhất Tân thành ở trong mắt bọn họ cũng không thay đổi, vẫn không thể cùng đẳng cấp với họ.

Hồ Lăng Hiên bị bọn con nhà quan xem thường đã không phải lần đầu, mặc dù hẳn trẻ tuổi, cũng không lỗ mãng, biết rõ những người quyền quý này Hồ gia không phải có thể chọc nổi, cho dù là nhà bọn họ cùng Tấn vương có chút quan hệ nhưng phản quan hệ này còn chưa đủ để làm cho những người này có kỵ Hồ gia. Truyện được đăng tải trên diễn đàn Lê Quý Đôn và Diệp Gia Quán. Lập tức, Hồ Lăng Hiên nhin xuống, mặt không đổi sắc, khẽ cười nói: "Hồ mỗi một lần đi xa mà thấy, nhãn giới tự thấy không thể so sánh cùng công tử."

Chu công tử cười xong, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý. Hồ Lăng Hiên cúi đầu xuống, ánh mắt sâu thẳm, một ngày nào đó, Hồ gia sẽ bước lên tầng lớp quyền quý, đến lúc đó, xem ai còn dám xem thường hẳn!

Hồ Lăng Hiên và Chu công tử người qua kẻ lại đôi câu cũng làm cho Thẩm Nguyên Phong chú ý, hẳn đang đến gần lan can, vừa uống trà, một bên nhìn về phía dưới lầu tìm kiếm bóng người A Hạnh.

Lúc này, Thẩm Nhị công tử cầm chung trà ngồi xuống bên cạnh hẳn. Thẩm Nhị công tử ước chừng hai mươi một hai mươi hai tuổi, cùng chung một mẹ với thể tử. Mặt mũi hẳn trắng nõn, ngũ quan đoan chính, cặp mắt toát ra đầy thâm ý, khiến người ta cảm giác cao thâm khó lường.

"Hôm nay người vậy mà lại mời ta xem kịch, thật là làm cho ta bất ngờ!" Thẩm Nhị công tử nhìn hẳn, ý vị thâm trường nói.

Thẩm Nguyên Phong quay đầu, cười nói: "Hôm nay ta vốn cũng mời đại ca nhưng hẳn có chuyện không thể tới. Lần sau có rảnh rồi nhất định phải mời hẳn tới một lần."

Thẩm Nhị công tử nghe hẳn nói như vậy, rừ mi mắt xuống, cười nhẹ một tiếng, tiếp theo sau đó nói: "Nếu người đã vượt qua thói quen ngày đêm điên đảo kia, ban ngày cũng lộ mặt ra ngoài phủ nha đi, nếu không ngày tháng lâu dài, mọi người sẽ nói lời ong tiếng ve, phụ vương biết người đến nha phủ

nhất định cũng rất cao hứng." Thảm Nguyên Phong đảm nhiệm một chức quan nhân tản, nhưng hẳn chưa bao giờ làm việc, làm cho Tấn vương giận đến gần chết nhưng trong lòng quả thực rất yêu thích đứa bé này, chẳng qua là trong miệng trách mắng cũng không thật sự trách cứ hẳn. Truyện được đăng tải trên diễn đàn Lê Quý Đôn và Diệp Gia Quán

Thảm Nguyên Phong lộ ra vẻ mặt dửng dưng: "Nhi ca, người cũng không phải không biết ta, muốn ta đi phủ nha làm việc, so với muốn mạng ta có cái gì khác nhau? Ta không thích nhất chính là làm những chuyện này, ta không muốn đi, dù sao phụ vương cũng không hy vọng gì ở ta, ta không đi, ông ấy cũng sẽ không tức giận." Tiếp theo lại cười hi hi nói với Thảm nhi công tử: "Nhi ca, người là cấp trên của ta, chỉ cần người không so đo cùng ta, ai lại dám nói lời ong tiếng ve?"

Cái bộ dáng lưu manh vô lại này của Thảm Nguyên Phong làm cho Thảm nhi công tử thực hết cách. Ở trong lòng âm thầm thở dài một tiếng. Đáng tiếc a đáng tiếc, Tam đệ được phụ vương sủng ái rất nhiều, nếu như có thể tranh thủ được trên người hắn, chuyện lại thêm một phần thắng, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thay đổi. Suốt ngày chỉ thích ăn uống vui đùa, một con nhà giàu điển hình. Nhưng nói ra cũng tốt, hẳn như vậy không giúp được mình nhưng ngược lại không giúp được đại ca!

Thảm Nguyên Phong quay mặt đi, trên mặt vẫn là bộ dáng dửng dưng kia, nhưng trong lòng thầm cười nhạo, đã nhiều năm như vậy, còn chưa tuyệt vọng sao? Ta chỉ mới ngủ dậy vào ban ngày, tâm tư đã lung lay?

Bên kia, A Hạnh cùng Vân Đóa đi đến phía sau đài. Phía sau đài các diễn viên đang hóa trang. Vở kịch này mọi người đã diễn qua vô số lần, đối với lời thoại đã sớm thuộc lòng, biểu diễn cũng càng thêm tự nhiên. Hơn nữa bởi vì kịch nói một lần lại một lần lấy được thành quả, mọi người đối với kịch nói và tương lai của mình càng thêm có lòng tin.

Vân Đóa thấy Dung Tranh thì vội kéo A Hạnh đi tới gần hắn, nhìn Dung Tranh hóa trang. Dung Tranh diễn vai thư đồng của Khâm sai đại nhân, đầu búi tóc nhỏ quần bằng vải, nhìn qua thật đáng yêu.

Vân Đóa vỗ bả vai Dung Tranh một cái, nói lớn tiếng: "Dung Tranh, mọi người đều nói người diễn rất tốt. Mẹ ta nói cặp mắt quay tròn kia của người nhìn một cái cũng biết là một tiểu quý! A Hạnh, người nói có đúng hay không?" Vân Đóa quay đầu lại hỏi A Hạnh.

Dung Tranh bị nàng chọc ngược ngược, hẳn nhìn A Hạnh sau lưng Vân Đóa một chút, người sau đang cười khanh khách nhìn hắn, trên mặt hắn có chút nóng lên, không kìm lòng được cúi gầm mặt xuống.

"Không sai, đúng là diễn rất tốt." A Hạnh không keo kiệt chút nào khen một câu,.....

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Mỹ nhân

Nghe được câu khen này của A Hạnh, Dung Tranh lại càng ngược, trên mặt hồng hồng, cúi đầu không dám nhìn nàng.

Người xung quanh cũng rồi rít vây lại tán dương Dung Tranh, Dung Tranh là học trò của Lăng Tử Phong, lại là một đứa bé ngoan hiền lành, trọng tình trọng nghĩa, cho nên mọi người đều rất thích. Thấy Dung Tranh xấu hổ, đều rít rít người một câu ta một câu góp vui.

Da mặt Dung Tranh vốn mỏng, hôm nay bị mọi người vây lại trêu chọc, lại là ngay trước mặt A Hạnh, hắn chỉ cảm thấy trên mặt nóng thật nóng, trong lòng cũng hết sức nóng, hẳn vội vã bỏ lại một câu: "Ta còn phải thay quần áo." Rồi nghiêng đầu chạy vào phòng thay quần áo.

Mọi người sau lưng hắn ha ha cười to: "Đứa nhỏ này, còn xấu hổ!"

Vân Đóa trêu chọc suốt đến khi bóng dáng Dung Tranh biến mất ở cửa phòng thay quần áo, mới quay đầu nói với A Hạnh: "Mẹ ta đã từng nói, Dung Tranh đáng đẹp đẹp mắt, giọng cũng tốt, sau khi lớn lên nhất định có thể trở thành danh giá, nhưng bây giờ cũng không cần hát hí khúc, sau này Dung Tranh còn có thể trở thành danh giá không?"

A Hạnh trả lời nàng: "Dung Tranh cố gắng như vậy, thời gian sau nhất định có thể."

Vân Đóa lòng tràn đầy vui mừng: "Vậy thì tốt!" Nàng quay đầu lại nhìn về phía phòng thay quần áo, khóe miệng nở nụ cười, trong mắt có loại thần thái đặc biệt.

A Hạnh nhìn biểu tình của nàng ở trong mắt, trong lòng từ từ sáng tỏ, nàng khẽ mỉm cười, nhắc tới, hai người này có thể coi là thanh mai trúc mã! Hy vọng Dung Tranh có thể quý trọng tâm ý của Vân Đóa.

Sống cùng Vân Đóa một đoạn thời gian, A Hạnh cảm thấy đây là một cô nương tâm tư đơn giản, lòng dạ hiền lành, là cô nương tốt, nhưng cho dù là như vậy, cho dù nàng biết Vân Đóa thích mình đến dường nào, nàng cũng không thể toàn tâm toàn ý như kiếp trước, không giữ lại chút nào mà cùng nàng làm bạn, trong lòng nàng luôn sẽ có một tia cảnh giác, nàng sẽ đối tốt với Vân Đóa, sẽ cùng nàng nói đùa, nói chuyện phiếm, nhưng nàng sẽ không lệ thuộc vào tình bạn giống như kiếp trước nữa, không giữ lại chút nào cho mình mà thể hiện ra hết trước mặt nàng.

A Hạnh kéo tay Vân Đóa: "Đi, chúng ta đi xem Xảo Oánh."

Vân Đóa do dự một chút liền gật đầu một cái. Hai người cùng đi đến bàn hóa trang của Xảo Oánh, thấy Xảo Oánh so với trước kia còn hóa trang chuyên tâm tỉ mỉ hơn. Diệp Gia Quán. Phần trên mặt trước trang điểm trắng hồng đều đặn, lông mày thật dài vẽ tỉ mỉ, đôi môi kiêu nhuận ướt át, thấy hai người tới, Xảo Oánh giương mắt nhìn về phía các nàng, đang lúc sóng mắt lưu chuyển, tự có một loại nhu mì quyến rũ không nói ra được làm cho hai người ngẩn ngơ.

Vân Đóa nhẹ cảm thán: "Xảo Oánh, hôm nay ngươi thật là xinh đẹp."

Xảo Oánh cúi đầu cười một tiếng, đáng điệu nhu mì ngượng ngùng kia để cho A Hạnh nhớ tới một câu nói, nhất là khi nàng vừa nhẹ nhàng cúi đầu, giống như một đóa hoa sen chịu không nổi gió lạnh mà thẹn thùng. . .

Xảo Oánh quả thật rất xinh đẹp.

Xảo Oánh ngẩng đầu lên, nhìn về phía A Hạnh nói: "A Hạnh mới dễ nhìn, cũng không biết có phải do đang trưởng thành hay không, càng ngày càng xinh đẹp. Vân Đóa ngươi không thấy như vậy sao?"

Vân Đóa nghe Xảo Oánh vừa nói như vậy, cố ý xoay đầu lại nhìn chằm chằm A Hạnh một hồi, thấy A Hạnh có chút không được tự nhiên mới quay đầu lại nói với Xảo Oánh: "Nghe ngươi vừa nói như vậy ta cũng có cảm giác này, A Hạnh thật giống như trắng hơn rất nhiều." Vừa nói vừa vuốt mặt thờ dài: "Các ngươi cũng trở nên xinh đẹp, tại sao ta vẫn là như cũ chứ?"

A Hạnh biết sở dĩ nàng trắng lên là vì đã dùng ít phấn bôi đen đi, thấy vẻ mặt Vân Đóa như đưa đám liền kéo tay nàng qua an ủi: "Ai nói như vậy, Vân Đóa của chúng ta xinh đẹp nhất. Là một tiểu mỹ nhân thanh tú." Bên cạnh Xảo Oánh cũng cười nói: "Đúng thế đúng thế, nữ đại thập bát biến, nhất định sẽ càng ngày càng đẹp."

Nghe hai người nói như vậy, Vân Đóa vui vẻ ra mặt.

Ba người lại trò chuyện mấy câu, Xảo Oánh vội kéo A Hạnh qua, nhỏ giọng hỏi: "Không phải ngươi nói tối nay có khách quý tới sao? Bây giờ đã tới chưa?"

"Không biết, bây giờ mới tới, ông chủ Lăng đi tiếp đãi, hẳn là tới rồi."

Trông mắt Xảo Oánh chuyển một cái: "Ta cùng đi với ngươi." Vân Đóa đương nhiên không cam lòng bị bỏ rơi, vội vàng lên tiếng: "Ta cũng phải đi."

A Hạnh cười: "Được rồi, các ngươi đi cùng ta, chúng ta ra sau đài xem một chút cũng biết."

Ba người đi ra phía sau đài, trốn sau màn che. Dưới đài đầy khách đến xem. Kịch còn chưa khai diễn, những khách nhân này còn đang nói chuyện phiếm, lời qua tiếng lại, cũng không ít người thỉnh thoảng nhìn về phía lầu gác, có thể là thấy người trên lầu quần áo sang trọng hoa lệ cho nên chẳng qua là ánh mắt hâm mộ nhìn một chút mà thôi, không dám chỉ chỉ chỏ chỏ hoặc là lớn tiếng.

A Hạnh ngẩng đầu nhìn về phía gian phòng trên lầu gác chỉ thấy nơi gian phòng lớn nhất, Thẩm Nguyên Phong cùng một đám nam tử xa lạ khác ngồi ở lan can, những nam tử kia cả người cầm y sáng sủa, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, nhìn đáng sợ chính là gia đình vô cùng quyền quý, bên trong còn có vài người khác, A Hạnh khẽ mỉm cười, Thẩm Nguyên Phong, làm tốt lắm!

Nhưng nàng chỉ là một bình dân, đương nhiên không thể xông ra đi lên chào hỏi hân.

A Hạnh ra hiệu cho Xảo Oánh bọn họ nhìn lên lầu gác: "Ồ nơi đó đó! Gian phòng lớn nhất kia." Truyện được đăng trên diễn đàn Lê Quý Đôn và Diệp Gia Quán. Mọi web khác là ăn cắp.

Xảo Oánh ngẩng đầu nhìn về phía lầu gác, thấy được người tóc nâu mắt xanh, đường nét thâm thúy của Thẩm Nguyên Phong, không khỏi ngó ngàng: "A Hạnh, ngươi nói khách quý là người Hồ sao?" Xảo Oánh luôn ở kinh thành cho nên cũng không biết Thẩm Nguyên Phong.

A Hạnh vội vàng nói vội vàng nói: "Không nên nói bậy bạ, đó là Tam công tử Tấn vương phủ."

Sắc mặt Xảo Oánh trắng nhợt, vội vàng che miệng.

Vân Đóa nhìn trộm Tam công tử, thờ dài nói: "Đều nói Tam công tử đáng đẹp mắt, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền." Nhưng mà hình như vẫn không có đẹp mắt bằng Dung Tranh. . . Trong lòng Vân Đóa thầm nhủ.

Thẩm Nguyên Phong ở trên lầu cảm giác được mình đang bị người khác nhìn chăm chú nên nhìn xuống dưới lầu vừa vận tiếp xúc với ánh mắt của A Hạnh.

A Hạnh thấy Thẩm Nguyên Phong đã nhìn ra mình thì khẽ mỉm cười lại với hắn còn nhẹ phất phất tay, coi như là chào hỏi. Thẩm Nguyên Phong thấy được nụ cười sáng ngời của nàng, trong lòng mềm xuống, cũng lộ ra nụ cười.

Thẩm Nhị công tử bên cạnh thấy hắn cười cười kỳ lạ liền theo ánh mắt hắn nhìn lại nhất thời không thấy A Hạnh đang trốn, không khỏi hỏi: "Tam đệ, ngươi nhìn thấy ai sao?"

Thẩm Nguyên Phong lúc này mới đột nhiên nghĩ tới còn có nhị ca bên người, hẩn thu lại nụ cười, ngay sau đó nửa cười nửa không với Nhị công tử, nói: "Vừa này tưởng là gặp người quen nhìn lại một chút mới phát hiện nhận lầm người."

Nhị công tử cũng cười cười: "Đều nói công phu Tam đệ rất cao, ánh mắt như đuốc, không ngờ cũng có lúc nhận lầm người."

Lông mày Thẩm Nguyên Phong nhướng lên: "Đúng vậy! Có thể là ta giống như con cú mèo, ánh mắt chỉ có tác dụng vào buổi tối."

Nhị công tử ha ha cười: "Tam đệ thật biết nói đùa."

Dưới lầu đứng dip Xảo Oánh nhìn thấy Thẩm Nguyên Phong nói chuyện với Thẩm nhị công tử, hỏi A Hạnh: "Người Hồ?? . . . Tam công tử kia nói chuyện là ai vậy?"

A Hạnh lắc đầu một cái: "Ta cũng không biết."

Vân Đóa ở một bên kỳ quái hỏi: "Xảo Oánh, ngươi làm gì mà hỏi nhiều như vậy?"

Mặt Xảo Oánh đỏ lên, nói úp mở: "Chẳng qua là ta tò mò, hỏi vui thôi."

A Hạnh nhìn nàng một cái, cười một tiếng. Nàng làm sao không nhìn ra tâm tư của Xảo Oánh? Tâm tư của nàng cũng không có gì sai, nàng muốn nắm lấy một kẻ quyền quý để thay đổi số mạng của mình, chẳng qua là quá nóng lòng, bây giờ căn bản còn chưa phải lúc.

Ba người đang nói thì có người tới gọi Xảo Oánh: "Chuẩn bị một chút, phải biểu diễn rồi!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Quấy rối

Màn che trên đài chậm rãi kéo ra, mọi người trong gian phòng đều lộ vẻ mặt tò mò, ngồi quanh ở cạnh lan can. Vị trí tốt nhất là của hai công tử Tấn vương phủ, còn lại là của các vị công tử quan gia khác, mà Hồ Lăng Hiên cùng một tên con nhà thương gia tự giác ngồi ở vị trí có tầm mắt kém nhất. Người hầu cũng chỉ có thể đứng ở phía sau, thỉnh thoảng nhón chân lên nhìn một chút.

Mọi người đều tán tụng mình, bản thân mình thì có thể thản nhiên tự đắc nhìn xuống dưới đài, thu hết đám đông dưới đài vào mắt, quả thật còn có loại cảm giác cao cao tại thượng như đưa mắt nhìn xuống chúng sinh bên dưới vậy.

Các diễn viên từng người tiến vào sân khấu, mỗi người một câu, lời thoại uyển chuyển kết hợp với biểu cảm và động tác làm cho những vị công tử vốn không hài lòng này từ từ lộ ra vẻ mặt say sưa mê mẩn.

Thẩm Nhị công tử thấy hứng thú, nhẹ nhàng nói với Thẩm Nguyên Phong: "Đây là loại kịch gì, thật là thú vị, trước đến giờ chưa từng xem qua!"

Những người khác đều đồng tình, mặc dù không có đào hát trên đài hát hí khúc, nhưng loại kịch này mới mẻ, kích thích, một loại cảm thụ mới. Thật hấp dẫn lòng người!

Ánh mắt Thẩm Nguyên Phong không rời khỏi sân khấu, miệng trả lời Nhị công tử: "Hình như gọi là kịch nói, ta cũng là nghe người ta giới thiệu, nghe nói bây giờ ở Tấn thành nổi lên phong trào lớn là xem loại kịch nói này, nhìn khách phía dưới vào rạp còn phải xếp hàng!" Không ngờ tiểu nha đầu giới thiệu cũng không tệ lắm, loại kịch này thật mới mẻ thú vị!

"Kịch nói?" Thẩm Nhị công tử lặp lại hai chữ này, sau đó gật đầu cười nói: "Có ý nghĩa! Đến lúc đó nhất định phải giới thiệu cho phụ vương đến xem! Phụ vương thích xem kịch, nhất định sẽ thích!"

Lúc này trong lòng mọi người còn lại đều có ý niệm giống nhau, muốn dẫn bạn bè tâm giao của mình tới xem loại kịch có ý nghĩa như vậy. Thẩm Nguyên Phong thậm chí thầm nghĩ phải mang cả đoàn hát đến vương phủ, để cho mẫu thân mình cũng được vui vẻ một chút.

Lúc này Xảo Oánh ra sân khấu, xinh đẹp như hoa, tươi mới như đào mạn. Trên đài đột nhiên xuất hiện một nữ tử xinh đẹp làm cho mấy quý công tử danh môn cũng ngạc nhiên tròn to hai mắt, có người kìm không được mà nhướng về phía trước. Chu công tử "ồ" một tiếng kinh ngạc thú vị, nói: "Kịch nói mà cũng có nữ nhân sao?" Hẩn tròn to hai mắt nhìn kỹ, như phát hiện đại lục mới vậy, hưng phấn nói: "Là nữ nhân thật sự, cũng không phải là do nam đào hát giả trang!"

Những công tử ca này nhìn thấy mỹ nữ, Xảo Oánh mặc dù mạo mỹ nhưng ở trong mắt của những người này cũng không quá kinh điển, chẳng qua là chưa thấy qua nữ tử diễn xuất bao giờ, cái này làm cho bọn họ cảm thấy hết sức mới lạ thú vị, ánh mắt quét tới quét lui trên người Xảo Oánh. Diệp Gia

Quán. Xảo Oánh lên đài biết hôm nay có khách quý ở trên lầu nhìn nàng diễn xuất nên hôm nay đặc biệt dốc sức nhiều hơn, một cái nhăn mày một tiếng cười, gió tay nhắc chân, cũng hết sức có thần. Sấm vai nhân vật mỹ nương từ điểm đậm đáng yêu hết sức tinh tế. Khiến các nam nhân trên đài dưới đài đều nhiệt huyết sôi trào.

Đặc biệt các nam nhân dưới đài, bọn họ đều là bình dân, nữ tử xinh đẹp thường ngày thấy không nhiều, ở trong mắt bọn họ, Xảo Oánh xinh đẹp như vậy có thể nói là tuyệt sắc, hôm nay nhìn mỹ nhân tuyệt sắc này ở trên đài lúc ẩn lúc hiện, trái tim dĩ nhiên là nóng như lửa. Nhưng mọi người đều là dân lành, trong lòng có chút ý niệm thô bỉ như thế nào đi nữa cũng không dám trước mặt nhiều người mà hành động bất thường. Nhưng ngọn lửa nhiệt huyết lan ra thật sự là làm cho bọn họ thật hưng phấn lại kích thích, cho nên khi Lưu Tiểu Bảo ra sức đánh đuổi bọn ác bá, tiếng khen của các khán giả vang dội hơn hẳn so với bình thường, tựa hồ muốn thông qua loại gào thét này phát tiết nhiệt tình trong lòng ra ngoài. Trên lầu các quý công tử danh môn cũng là như vậy. Bọn họ lấy tay vỗ vào tay vịn của ghế, vỗ đến đỏ cả tay cũng không biết, trên lầu dưới lầu hưng phấn cùng nhau lớn tiếng khen ngợi. Trong lúc nhất thời trong phòng xôn xao tiếng người, vô cùng náo nhiệt.

A Hạnh ở sau sân khấu nhìn một màn này, trong lòng thật hưng phấn lại có chút bận tâm, nhìn vẻ mặt của bọn họ trên gian phòng kia xem ra rất hài lòng với suất diễn hôm nay. Nhưng mà tâm tình các nam nhân hưng phấn như vậy lại để cho nàng có chút bất an, rất sợ sẽ nháo đến xảy ra chuyện gì, nhưng cũng may những người này chẳng qua là ồn ào một chút mà thôi còn không dám có hành động gì. Trong đầu A Hạnh nghĩ, phòng hồ sau này xảy ra chuyện sau này mỗi lần rạp hát biểu diễn vẫn là phải tăng cường an ninh mới được.

A Hạnh ngẩng đầu nhìn về phía gian phòng thấy Thẩm Nguyên Phong cùng một công tử danh môn cũng rất hào hứng, bọn họ một bên vừa chỉ xem kịch vừa chỉ trên đài, thỉnh thoảng châu đầu ghé tai nói gì đó giống như là đang thảo luận nội dung vở kịch vậy, về mặt đều là rất tập trung tinh thần, A Hạnh khẽ mỉm cười, nàng biết, từ nay về sau, gian phòng trên lầu không sợ không có ai rồi!

Lúc này A Hạnh phát hiện góc trong gian phòng là Hồ Lăng Hiên, hần mặc cảm y, dáng điệu kia phong thần anh tuấn, biểu cảm trên mặt của hần không giống với những công tử xung quanh si mê chìm đắm, hần vẫn lạnh lùng như thường, toàn thân tản mát ra cảm giác lạnh lùng. Lúc này, tay hần chống cằm, cặp mắt không chớp nhìn chăm chăm trên đài. A Hạnh theo ánh mắt của hần nhìn sang, ánh mắt của hần chính là nhìn về phía Xảo Oánh. Lúc này Xảo Oánh đang diễn cảnh mỹ nương từ thấy ân công bị bắt vào đại lao, là chỗ sắp khóc, mặt đầy ưu thương, làm cho lòng người chua xót.

A Hạnh nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, đồ háo sắc chính là đồ háo sắc. Mỗi khi thấy người đẹp cũng hai mắt nhìn chăm chăm. Lúc này A Hạnh trong lòng đối với Hồ Lăng Hiên tràn đầy khinh bỉ, chỉ cần là nữ nhân đáng đáp xinh đẹp thì Hồ đại công tử hần cũng sẽ không bỏ qua.

A Hạnh đưa ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

Lúc này trên sân khấu các diễn viên đang dốc tinh thần vào vai diễn, các khán giả dưới đài nhìn đến mê mẩn, mặc dù các khán giả vui buồn hơi quá khích nhưng tổng thể mà nói cho đến bây giờ biểu diễn vô cùng thuận lợi.

Đột nhiên một nam tử cả người mặc đoàn sam ở hàng sau đứng lên, người này thân hình cao lớn, ngũ quan bình thường, vẻ mặt thô bỉ. Hần đứng ở đó, quơ tay, mở miệng là lớn: "Kịch như thế này thật không có ý nghĩa rồi! Chúng ta để cho tiểu nương từ vì chúng ta hát một khúc có được không?" Giọng oang oang của hần lập tức át hết thanh âm trong rạp, truyền tới tai của mọi người.

Người xem trước mặt nghe được thanh âm cũng quay đầu lại hần, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt chờ xem náo nhiệt.

Trên đài các diễn viên đang biểu diễn đều ngẩn ra, trên mặt Xảo Oánh lại lộ ra vẻ xấu hổ. Lăng Tử Phong một bên sân khấu sắc mặt hơi trầm xuống, hai hàng lông mày nhíu lại, gương mặt nhìn hướng phát ra thanh âm. Vóc người A Hạnh cũng không cao, đứng ở trong khán đài chỉ nghe được tiếng không thấy được tình hình trong phòng, nhất thời vẫn không rõ chuyện gì xảy ra.

Lâm Hải đang diễn vai Lưu Tiểu Bảo cùng Khâm sai đại nhân do Mai Hương Hoa đóng đều có rất nhiều năm kinh nghiệm biểu diễn. Biết lúc này trên đài quyết không thể loạn, Lâm Hải thấy Xảo Oánh đang bị ảnh hưởng, vội vàng ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở: "Xảo Oánh, không cần để ý bọn họ, chuyên tâm biểu diễn. Chúng ta tuyệt không thể loạn."

Xảo Oánh nghe hần vừa nói như vậy khẽ cắn răng, miễn cưỡng thu lại tâm tình một chút, tiếp tục biểu diễn, nhưng mà nét diễn cũng không thể giống như trước kia nữa, ánh mắt luôn không kim được nhìn xuống dưới đài.

Trong gian phòng trên lầu. Quý công tử danh môn cũng nghe được thanh âm kia, Thẩm nhị công tử cau mày nói: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Hồ Lăng Hiên ở một bên tiếp lời nói: "Ta phái người đi xuống xem một chút?"

Thẩm nhị công tử khoát khoát tay: "Chúng ta không nên dính vào chuyện này, nhìn một chút nói sau." Hần tự biết thân phận đặc biệt, không phải vạn bất đắc dĩ cũng không muốn dây dưa cùng những người này. Diệp Gia Quán

Chu công tử bên cạnh đây hứng thú nói: "Nói thật, ta cũng thật muốn nghe một chút tiểu nương từ hát hí khúc." Mấy vị bên cạnh nháy nháy mắt, nhìn nhau cười một tiếng, về mặt hết sức mập mờ.

Ngón tay thon dài của Thẩm Nguyên Phong gõ vào lan can chạm hoa, phát ra tiếng cạch cạch. Nghe được lời ấy hần quay đầu lại lạnh lùng nhìn những người này một cái, nửa cười nửa không nói: "Muốn nghe tiểu nương từ hát hí khúc đến Di Hương Viện tìm cô nương đi!"

Nụ cười trên mặt Chu công tử cứng đờ, vẻ mặt vô cùng thiếu tự nhiên, đối phương là con trai Tấn vương, muốn nổi nóng lại không dám, chỉ đành phải cười khan hai tiếng, nén giận xuống.

Dưới lầu nam tử kia giống như lấy được sự đồng ý của mọi người, lá gan càng lớn. Hần cười to hai tiếng, trên mặt lộ ra vẻ dâm tà, hai tay chắp thành

hình cái loa lớn tiếng hướng Xảo Oánh trên đài hô: "Tiểu nương tử, đứng ở trên đài nói chuyện có mệt hay không? Người xuống đài tới đây hát vài khúc cho đại gia ta nghe, hát hay đại gia ta có thưởng, không phải tốt hơn ở trên đài diễn cái loại kịch bỏ đi đó sao? Mau mau xuống đây!" Vừa nói, vừa đi ra khỏi vị trí của mình, đi về phía sân khấu.

Dưới đài các khán giả đều là đàn ông nhiệt huyết, trước đó đã bị sự xinh đẹp của Xảo Oánh làm cả người nóng một chút, bây giờ có người nói lời này lại làm cho những nam nhân này nhiệt huyết sôi trào, có vài người cũng lên tiếng phụ họa, nhất thời bầu không khí trên sân khấu rối bời.

Nam tử càn quấy kia đi ra, lúc này mọi người mới thấy rõ hắn, kiêu căng ngạo mạn, thân thể khỏe mạnh, bàn tay to lớn. Nhìn qua đáng vẻ không dễ chọc. Coi như là người chính trực đối với hành vi nhìn không vừa mắt của hắn cũng sợ hãi, không dám xen vào việc của người khác.

Trên đài Xảo Oánh thấy người này đi về phía mình, bị dọa sợ tới mức mặt trắng bệch, nằng hết lên một tiếng, nào còn có có tâm tình diễn xuất gì, xoay người chạy về phía sau đài. Trên đài nhất thời loạn thành một đoàn, biểu diễn hoàn toàn ngưng trệ.

Người quấy rối kia thấy Xảo Oánh chạy đi, làm sao chịu bỏ qua cho, hắn sờ dĩ lớn tiếng huýt sáo chính là muốn phá hoại, đem nữ diễn viên duy nhất là Xảo Oánh này hạ bệ, làm sao sẽ để cho Xảo Oánh tùy tiện chuồn mất.

Người quấy rối vừa đề khí bước nhanh hơn, sau đó bước một bước dài vọt lên đài, lắc người một cái ngăn cản đường đi Xảo Oánh, nhanh chóng bắt được cổ tay Xảo Oánh.

"Tiểu nương tử, người chạy cái gì? Tới đây, đi xuống cùng đại gia, hát hí khúc cho đại gia nghe." Vừa nói thì cứng rắn kéo Xảo Oánh xuống đài.

Xảo Oánh trước kia là thiên kim tiểu thư làm sao bị người cậy mạnh ức hiếp như vậy? Cho dù là đoạn cuộc sống gian nan nhất kia, cũng không có bị người làm nhục trợ trụ như thế, nằng đau khổ, tức giận đan xen, gương mặt trắng như giấy, toàn thân không tự chủ được run rẩy. Tiếp theo lại bị người này cố tình ép xuống đài, nằng liều mạng dùng đũa, nhưng một nữ nhân yếu đuối làm sao có thể địch nổi một đại hán vạm vỡ? Đối phương không phí nhiều sức đã đánh tan tất cả sự gay gắt của nàng, dễ dàng kéo nàng đi,.....

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bị buộc hiện thân (thượng)

Sợ hãi trong lòng Xảo Oánh đạt đến cực hạn, cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng hét ầm lên, càng hét càng lớn tiếng, thanh âm chói tai giống như là có thể làm rách cả màng nhĩ.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, những đào hát trên đài nhiều năm hát diễn như vậy còn chưa từng thấy qua loại chuyện này, trong lúc nhất thời đều ngơ ngẩn, không kịp phản ứng. Cho đến khi tiếng hét chói tai của Xảo Oánh vang lên, mọi người mới phản ứng được, đồng thời tức giận trong lòng xôn xao.

Đầu tiên là Lăng Từ Phong xông lên chặn đường người quấy rối, ngôn từ chính chức nói: "Vị huynh đài này, xin người thả tay đào hát của chúng ta ra, rạp hát chúng ta nơi này là không phải thanh lâu, diễn viên của chúng ta cũng sẽ không biểu diễn cho riêng một ai chứ đừng nói chỉ là hát hí khúc! Huynh đài nếu như là tới xem kịch, Lăng mỗ rất hoan nghênh, nếu như là tới quấy rối xin mời rời khỏi rạp hát chúng ta!"

Lăng Từ Phong tiến lên muốn gỡ tay tên đại hán ra nhưng tay hắn cứng như sắt kéo thế nào cũng không nhúc nhích. Chỗ cổ tay Xảo Oánh đỏ lên, càng tồn lên làn da trắng nõn của nàng, nhìn qua vô cùng động lòng. Xảo Oánh khó nhịn đau đớn, nước mắt lưng tròng. Khách khứa xung quanh trừ một số kẻ thích xem nào nhiệt còn lại trên mặt lộ ra thần sắc khó chịu. Nhưng sợ sệt uy thế của tên đại hán, không có một người nào dám lên trước nói phải trái.

Tên đại hán hừ lạnh một tiếng, tay còn lại nắm lấy cổ áo Lăng Từ Phong, hơi dùng một chút lực hất Lăng Từ Phong ra, Lăng Từ Phong đáng thương ngoài tài nghệ cũng không có võ về gì, với phương diện quyền cước cũng không ra làm sao, đối mặt với ông không có bao nhiêu sức phản kháng. Chỉ đây một cái ông đã hoàn toàn không đứng vững, nên lùi lại mấy bước, cuối cùng vẫn là mất đà ngã xuống hướng các khách nhân. Sau lưng khách khứa thấy tình thế không ổn liền vội vàng đứng lên tránh ra, Lăng Từ Phong nặng nề ngã xuống hàng trước, cái ghế không chịu nổi rắc một tiếng nứt ra, Lăng Từ Phong lại lăn trên đất, mang mấy thứ điểm tâm trà nước đổ hết ra đất, một mảnh hỗn độn.

Lăng Từ Phong nằm dưới đất, chỉ cảm thấy cả người đau đớn, nửa ngày cũng không dậy được.

Xảo Oánh thấy tình cảnh này hét lên một tiếng. Nước mắt chảy xuống.

Đại hán cười nhạt hai tiếng, vẻ mặt hết sức châm chọc, hắn vẫn nắm chặt tay Xảo Oánh không buông, lớn tiếng nói với Lăng Từ Phong đang nằm trên đất rên rĩ: "Đại gia ta cũng là trả tiền mà vào, lại dám đuổi ta đi! Không phải thanh lâu? Không tiếp khách? Đồ đệ tiện còn giả bộ thuần khiết cái gì! Một nữ nhân xuất đầu lộ diện ở trên đài, không phải là chuyện như vậy sao?" Vừa nói vừa quay mặt sang hướng về phía sau lớn tiếng nói: "Nhờ mọi người tới công bằng phân xử! Có từng thấy nữ nhân đảng hoàng lộ mặt ra ngoài chưa?"

Dưới đây một người theo tiếng ồn ào lên: "Huynh đài nói đúng, lên đài biểu diễn, còn giả bộ nữ tử đảng hoàng cái gì chứ? Thật là làm người khác cười đến rụng răng!"

Khách nhân xung quanh đều ríu rít gật đầu nhìn Xảo Oánh, trong ánh mắt nhiều vẻ mập mờ, thậm chí có người nhìn về phía nàng chỉ chỏ, thấp giọng cười trộm.

Lời của bọn họ làm cho mặt Xảo Oánh càng thêm trắng bệch. Nàng lấy tay che mặt, nước mắt từ giữa ngón tay là chảy xuống. Toàn thân không ngừng run rẩy.

Mấy đào hát trên đài thấy Lăng Từ Phong bị đánh té xuống đất cũng không nhìn được lửa giận trong lòng nữa, từng người nhảy xuống vây quanh ông. Dung Tranh thì chạy tới bên người sư phụ, thấy vết thương khắp người sư phụ, trong lòng lại vừa lo lắng, vừa tức giận. Hắn dè dặt đỡ sư phụ lên.

Lâm Hải cùng mấy võ sinh diễn vai ác bá vây quanh tên đại hán, Lâm Hải chỉ hấn cả giận nói: "Ồ đâu ra loại vô lại như vậy, dám đến đây ngang ngược, còn dám đánh người!" Vừa nói nhào người về phía trước, một chương bỏ về phía cánh tay đang giữ Xảo Oánh: "Dâm tặc, buông Xảo Oánh cô nương ra!"

Đại hán kéo Xảo Oánh nhảy ra phía sau một bước, tránh một chương này của Lâm Hải, sau khi đứng vững, hắn đưa đôi mắt hung hãn nhìn chung quanh, cười lạnh nói: "Được lắm, rạp hát các người lại dám đánh người sao! Thế nào, còn muốn lấy nhiều khi ít sao? Tới đây, đại gia ta không sợ! Hôm nay trước mặt nhiều người như vậy mà rạp hát các người lại dám ra tay trước!" Vừa nói vừa thủ thế, muốn làm một trận lớn.

Xảo Oánh tay bị hấn bắt được, đi lại không đi được, còn bị người này ba lần bốn lượt dùng lời nói vũ nhục, cảm giác xấu hổ đạt tới đỉnh điểm, hận không thể chết đi để trốn tránh cái tình huống làm cho cả người thống khổ khó chịu này.

Trên đài dưới đài ồn ào không thể tách ra, nhưng mà dưới đài lại có một người ngồi ngay ngắn ở trên ghế, mặt mang nụ cười đắc ý, lạnh lùng nhìn hết thấy các.

Người này mặt mũi gầy nhom. Hai mắt nhỏ dài, cho người ta cảm giác xảo quyệt. Chính là ông chủ Trương Văn Thanh của rạp hát Thanh Vân. Mà đại hán gây chuyện trên đài chính là thủ hạ đắc lực Trương Sơn của hắn! Tối nay rạp hát Thỉnh Tùng mang cho hắn rung động thật sự là quá lớn, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn. Loại hình thức này so với hí khúc tình tiết chặt chẽ hơn, thú vị tính hơn, hơn nữa bọn hắn thậm chí ngay cả đào hát nổi tiếng cũng không có trừ Mai Hương Hoa hơi có chút vẻ vang, còn lại đều là nhỏ bé đến tên cũng còn chưa nghe. Thế nhưng những cá nhân này kết hợp lại lại có thể diễn xuất làm cho người mê mẩn như vậy thật sự là chuyện rất đáng sợ!

Thấy không khí bên rạp hát Thỉnh Tùng nóng như lửa, lại nhìn khách ngồi đầy trong rạp hát, mặc dù vé vào chỉ chút ít nhưng 1 ngày 3 suất cũng là 1 khoản rất khả quan a! Thỉnh Tùng bọn họ càng ngày càng hưng vượng, nhưng mà Thanh Vân thì hoàn toàn dựa vào Phương Mặc Trúc chống đỡ, cứ theo đà này cũng không biết có thể chống đỡ được bao lâu, Thanh Vân bọn hắn xài bao nhiêu tiền như vậy để chiêu mộ đào hát, xây rạp hát, quay đầu lại vẫn phải bị Thỉnh Tùng đè xuống sao?

Những ý nghĩ này làm cho cặp mắt Trương Văn Thanh đỏ lên. Cho đến khi nhìn thấy Xảo Oánh ra sân, thấy dáng vẻ nam nhân dưới đài nhìn Xảo Oánh, đang bị lòng ghen tỵ hành hạ đến sắp điên, Trương Văn Thanh bỗng nhiên tính kế, rí tai nói nhỏ với thủ hạ Trương Sơn một phen. Sau đó Trương Sơn đã tạo ra tình cảnh nháo nhào thế này.

Trương Văn Thanh dương dương đắc ý nhìn kế hay của mình, chờ khi kịch lên cao trào. Một tên thủ hạ khác là Lý Tứ nhẹ giọng nói bên tai hắn: "Ông chủ, có phải chỉ cần chờ bọn họ đánh, chúng ta liền lấy cớ rạp hát đã thương người là niêm phong rạp hát? Chỉ cần bắt đám người này đi nha môn, đến lúc đó có phủ thừa đại nhân tương trợ, rạp hát Thỉnh Tùng này sẽ trở thành dĩ vãng!"

Trương Văn Thanh âm hiểm cười he he hai tiếng, đúng là như vậy, làm ăn không phải chính là như vậy sao? Dùng hết tất cả thủ đoạn đánh ngã đối phương, đến lúc đó hắn dùng chút tâm kế lấy được được kịch bản, thị trường hí kịch ở Tân thành này không phải là thiên hạ của Trương Văn Thanh hắn sao?

Trương Văn Thanh nhìn tình huống trước đài càng diễn càng ác liệt náo nhiệt, trong mắt lóe lên một tia ác độc.

Trên đài, mọi người thấy Trương Sơn phách lối như vậy, động thủ đánh người ở phía trước, lại còn đem phân đồ lên trên đầu rạp hát bọn họ, ai ai cũng giận đến cắn răng nghiền lợi, mắt nhìn thấy vậy liền chen nhau lên đánh tên Trương Sơn một trận cho hả giận. Trong lòng Trương Sơn đắc ý, hắn làm tất cả chính là muốn đạt tới cái mục đích này, là muốn bọn họ động thủ.

Hắn lớn tiếng nói: "Tới đây, không đánh là thứ hèn nhất! Không đánh thì ta sẽ mang tiểu nương tử đi hát hí khúc giúp vui cho ta!" Vừa nói liền dắt Xảo Oánh đi ra phía ngoài, Xảo Oánh dùng dằng thét lên thống khổ.

(Ed: @@ Nguyên đám đàn ông mà như bê đê. Con gái người ta khóc là bao nhiêu lần mà chả làm gì cho ra hồn. Edit mà ức chết muốn bùng chuột khủng khiếp.)

Lâm Hải giận đến mặt trắng bệch, cánh tay vùng lên, hô: "Đánh chết tên chó vô lại này!"

Mọi người rạp hát đã sớm nhìn một hơi nghe được Lâm Hải lên tiếng liền không để ý gì nữa, chen nhau lên.

Lăng Từ Phong ở một bên nhìn rõ ràng, gấp gáp mà không nhảy lên được. Ông tâm tư tí mĩ, đã sớm cảm thấy chuyện hôm nay cổ quái, lộ ra nhiều điểm kỳ quái, hôm nay thấy rạp hát người hỗn loạn, trước mặt nhiều người như vậy đánh nhau thì biết đại sự đã bại. Ông dựa vào Dung Tranh nâng đỡ, một tay dè eo te bị thương, một tay dùng sức quơ, dùng hết toàn lực lớn tiếng lớn tiếng: "Dừng tay, không nên đánh! Không nên đánh!" Thế nhưng ông bị thương mà thân thể yếu ớt mà những người này đều bị tức giận làm đầu óc mê muội cho nên cũng không để ý đến ông ngăn cản, vẫn xông tới, hận không thể đem cái tên mặt mũi khó ưa trước mặt chỉnh sửa một trận.

Lăng Tử Phong lòng như lửa đốt, gấp đến độ không ngừng nhảy chân lên, thế nhưng đối mặt với chuyện sắp phát sinh lại không có bất kỳ biện pháp gì.

Khách khứa mấy hàng trước thấy sắp có biến lớn cũng sợ quá trốn chạy nhưng chỉ là đi ra xa để xem màn kịch này, bọn họ đánh nhau cũng không phải chuyện mà mình quan được. Thẩm Nhị công tử đứng lên, mặt âm trầm: "Thật mất hứng, nơi thấp kém này thật vẫn là không nên tới! Chúng ta đi thôi!" Vừa nói xong liền xoay người muốn rời khỏi. Những người còn lại mặt đầy lạnh lùng đứng dậy đi theo sau lưng hắn. Chỉ có Thẩm Nguyên Phong cùng Hồ Lăng Hiên còn ở trong gian phòng chần chừ không rời khỏi.

Thẩm Nguyên Phong đang do dự có nên xuất thủ tương trợ hay không, nhưng hắn vừa hiện thân xử lý chuyện này thì thấy hình tượng không màng đến chính sự thường ngày của mình hết sức không hợp, hơn nữa lại là ngay trước mặt Nhị ca, hết sức không ổn. Nhưng đây cũng là rạp hát của A Hạnh, không để ý ra tay tương trợ hình như lại không có nghĩa khí. Làm cho hắn cực kỳ khó nghĩ.

Mà Hồ Lăng Hiên chính là thấy Xảo Oánh tình cảnh lúng túng, do dự có nên giúp hay không. Phong thái chính tề của Xảo Oánh rất có mùi vị, thân là đàn ông hắn thật sự là có chút động tâm. Nhưng cục diện dưới đài hỗn loạn quá mức, tùy tiện ra tay cũng không biết có thể bị thương đến mình hay không. Nhất thời làm cho hắn do dự bất quyết.

Lúc này người trong đoàn hát chen nhau lên, đoán rằng sẽ phải hỗn chiến một trận. Trương Sơn hung tợn nhìn đám người. Khách thì mở to hai mắt, mặt đầy hưng phấn chờ xem kịch vui.

Trương Văn Thanh mặt đầy kích động từ vị trí đứng lên. Lăng Tử Phong mặt đầy lo lắng nhìn hết thấy. Xảo Oánh thấy mọi người xông lên bị sợ đến quên mất khóc tí tê.

Đám người Thẩm Nhị công tử thì sắp rời khỏi gian phòng. Thẩm Nguyên Phong và Hồ Lăng Hiên nắm lan can do dự đắn đo. Dung Tranh đỡ sự phụ sắc mặt tái nhợt nhìn tất cả mọi việc này.

Ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên truyền tới một tiếng "Keeeng!!", vang thật lớn. Tiếng vang còn vọng lại mấy lần. Thanh âm to lớn làm cho tất cả mọi người trong rạp chợt giật thót, tất cả mọi người dừng động tác lại.

"Dừng tay! Tất cả dừng tay cho ta!" Một giọng nói lạnh lùng lại cực kỳ dễ nghe vang lên..

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Bị buộc hiện thân (hạ)

Mọi người theo hướng phát ra âm thanh nhìn thì chỉ thấy một tiểu cô nương đứng bên cạnh chiếc keng đồng la lớn. Trong tay cầm gậy gỗ, thanh âm vang dội vừa rồi chính là do tiểu cô nương này dùng sức gõ vào keng đồng la mà tạo thành.

Thấy mọi người đều dừng lại. Tiểu cô nương đem gậy gỗ trong tay ném đi, từ từ đi về phía mọi người tụ tập dưới đài, dừng lại.

Thấy nàng tới mọi người cũng theo tự nhiên mà đưa mắt về phía nàng. Thấy rõ mặt mũi tiểu cô nương, chợt cảm thấy trước mắt sáng lên!

Tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, mắt ngọc mây ngài, thanh tú hơn người, cả người là xiêm áo vải thô rất đơn giản, không có bất kỳ trang sức gì, tóc cũng chỉ là dùng một sợi dây đơn giản buộc lên. Nhưng mà cho dù là trang phục mộc mạc như vậy lại cho người ta cảm giác thanh nhã cao quý.

Lăng Tử Phong thấy nàng, trên mặt lộ ra vẻ vừa vui vừa buồn, vui chính là người trước mắt này thông minh dị thường có lẽ có biện pháp ngăn cản cục diện hỗn loạn, buồn là nếu vậy thì không biết sẽ ảnh hưởng như thế nào đến tiểu cô nương này.

Ông thất thanh kêu: "A Hạnh cô nương!"

Không sai, cô nương này chính là A Hạnh.

A Hạnh luôn ở gần quan sát tất cả chuyện diễn ra. Khi thấy Xảo Oánh bị kéo đi trong lòng thầm lo lắng, Xảo Oánh làm đảo hát là do nàng tạo động lực thúc đẩy, nàng đã từng nói sẽ hết sức bảo vệ Xảo Oánh. Nhưng hôm nay Xảo Oánh gặp phải sự nhục nhã này, chẳng lẽ nàng còn có thể ở một bên khoanh tay đứng nhìn sao? Vốn muốn lập tức xông ra thế nhưng Vân Đóa bên cạnh thấy đại hán kia lỗ mãng, sợ A Hạnh sẽ bị thương cho nên giữ nàng thật chặt nói: "A Hạnh, rạp hát còn có ông chủ Lăng cùng sự phụ Lâm Hải, bọn họ sẽ không để cho Xảo Oánh gặp nguy hiểm gì! Người chỉ là một cô nương. À không, vẫn còn chưa phải nữa, đừng làm chuyện gì kỳ quái!" A Hạnh bị Vân Đóa kéo, lại thấy Lăng Tử Phong và Lâm Hải trước sau cũng đã tham gia chuyện này, đoán chắc cũng không có vấn đề gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không tiến đến.

Nhưng kế tiếp chuyện lại càng ngày càng kịch liệt, những võ sinh bị khiêu khích cũng mất đi lý trí, mắt thấy một đám người muốn đánh nhau, rạp hát loạn thành một đoàn, mà Xảo Oánh ở nơi trung tâm bão táp này cũng không thoát thân được, bị dọa sợ đến run rẩy bầy. A Hạnh vừa sợ võ sinh rạp hát đã thương người chọc phải quan viên thì thật không hay, lại sợ người của rạp hát bị đối phương đã thương, mà Lăng Tử Phong lại bị xô ngã không thể đứng ra giải quyết, dưới tình thế cấp bách thì không kịp nhớ tới Vân Đóa phản đối, tránh thoát tay nàng, vọt ra.

Nàng cũng không biết có thể làm gì, chỉ là nàng cảm thấy, mình là nửa chủ nhân của rạp hát thì phải có trách nhiệm. Hôm nay rạp hát xảy ra chuyện, nàng quyết không thể bàng quan mặc kệ! Không cần biết nàng có năng lực giải quyết vấn đề hay không, càng không cần biết có năng lực bảo vệ bọn họ hay không, nhưng tối thiểu nàng nên cùng bọn họ cùng nhau đối mặt tất cả vinh nhục!

Nàng không thể tránh sau lưng Lăng Tử Phong nữa, đem hết thảy mọi chuyện ném cho ông xử lý, mình lại an lòng trốn sau rạp hát hưởng lợi. Nếu đã lựa chọn một con đường cho tương lai, nếu quyết định phải nắm giữ vận mạng của mình trong tay, vậy thì nên dũng cảm đối mặt với tất cả!

Từ sau khi A Hạnh xuất hiện, trên mặt Dung Tranh lập tức lộ ra vẻ lo lắng. Hắn nhẹ gọi một tiếng "A Hạnh", sau đó cùng sư phụ tiến đến hàng trước, đỡ Lăng Tử Phong ngồi xuống, rồi chạy đến bên cạnh A Hạnh, A Hạnh quay đầu lại, nhìn hắn một cái, lại thấy Dung Tranh đứng sau cách nàng chừng một bước chân, hai tay hơi mở ra, giờ chân tiến lên trước, bộ dạng giống như là đang bảo vệ nàng, mặc dù thân hình của hắn còn chưa bằng một nửa Trương Sơn nhưng khí thế một chút cũng không thua đối phương! Diệp Gia Quán thấy A Hạnh nhìn sang, Dung Tranh cũng nhìn nàng, gương mặt nàng trầm tĩnh không gọn sóng, đôi mắt trong suốt như nước, mơ hồ lộ ra thân thái kiên định, môi của nàng hơi nhếch lên giống như lộ ra một nụ cười, nhưng thoáng qua rồi biến mất, nàng quay đầu đi, nhìn về phía đám người trước mặt, khoe miệng lại khôi phục vẻ lạnh lùng.

Trên lầu, bên trong gian phòng.

Từ sau một tiếng vang kia đám người Thẩm Nhị công tử liền dừng bước, lòng hiếu kỳ thôi thúc khiến cho bọn hắn lại trở về chỗ lan can quyết định xem đến cùng. Sau khi thấy A Hạnh xuất hiện trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Lại là một tiểu cô nương? Nàng là ai? Nàng muốn làm gì? Trong lòng của mọi người không hẹn mà cùng suy nghĩ giống nhau.

Mà trong một đám này, nội tâm rung động lớn nhất chính là Hồ Lăng Hiên. Kể từ khi A Hạnh xuất hiện, ánh mắt của hắn không một giây rời khỏi người nàng, thấy nàng từng bước một đến gần những kẻ mất đi lý trí kia, động một cái sẽ mất kiểm soát, mặt của hắn hiện lên vẻ lo lắng hoảng sợ, trong đầu trống rỗng, hẳn lúc này cũng không cách nào cân nhắc những chuyện khác nữa, cục diện dưới lầu gác, an nguy của hắn, trong lòng của hắn chỉ có một suy nghĩ --- A Hạnh lúc này đang gặp nguy hiểm! Hắn không chút suy nghĩ liền xoay người, cũng không để ý tiếng gọi của những quan gia công tử kia nữa, dứt khoát đi xuống lầu.

Mà gương mặt tuấn mỹ của Thẩm Nguyên Phong cũng lộ ra biểu cảm nghiêm túc, tay hắn nắm lan can thật chặt, ánh mắt bao quát phạm vi chỗ A Hạnh. Chỉ cần A Hạnh gặp nguy hiểm gì thì hắn sẽ xuất thủ cứu giúp.

Dưới đài, đám người võ sinh của rạp hát thấy A Hạnh tới, ngạc nhiên đi qua liền lập tức khuyên can: "A Hạnh cô nương, mau tránh ra, nơi này nguy hiểm, tránh cho lát nữa đã thương người!"

A Hạnh nhìn bọn họ, nghiêm mặt nói: "Lâm sư phụ, các vị đại ca, các người có biết nếu như các người đánh nhau ở rạp hát sẽ tạo thành hậu quả như thế nào không?"

Đám người võ sinh vốn đang lửa giận bùng bùng lại bị A Hạnh vừa rồi quấy nhiễu nên khí thế đã giảm bớt không ít, hiện tại lại bị một câu này của A Hạnh khiến lý trí vốn bị lửa giận đốt cháy dần dần bình tĩnh trở lại.

A Hạnh nói tiếp: "Nơi này nhiều mắt nhìn như vậy, rạp hát chúng ta lấy nhiều đánh ít, cho dù vốn là chúng ta có lý cũng trở thành vô lý. Diệp Gia Quán Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì không hay, đã thương đối phương, đến lúc đó các vị cho là có thể thoát khỏi tai ương tù ngục sao?"

Những lời này giống như một bồn nước lạnh tưới xuống đầu, đám người võ sinh này như bị một kích đánh cho yên tĩnh lại. Mọi người hai mắt nhìn nhau. Quả đám cũng từ từ hạ xuống, không hẹn mà cùng lui về phía sau hai bước.

Trương Sơn thấy kế hoạch sắp thành công nhưng không biết từ nơi nào chui ra một tiểu cô nương, vài ba lời không chế được cục diện. Trong bụng hắn tức giận không thôi, lại thấy A Hạnh lớn lên xinh đẹp nếu so với tiểu nương tử trong tay hắn là một chút cũng không thua kém, hắn thân là thủ hạ đắc lực của Trương Văn Thanh, đương nhiên không phải hạng người vô năng, lập tức liền nghĩ ra một kế.

Hắn cười khà khà hai tiếng, lớn tiếng nói: "Không ngờ rạp hát Thánh Tùng lại có không ít tiểu nương tử xinh đẹp, hơn nữa còn là một người xinh đẹp hơn một người. Làm cho lòng đại gia ta ngứa ngáy, tiểu nương tử, người cũng đại gia ta đi thôi, hầu hạ ta vui vẻ, đại gia thưởng nhiều bạc hơn!" Vừa nói một tay lôi kéo Xảo Oánh, một tay còn lại chớp tới hướng A Hạnh.

Xảo Oánh bị dọa sợ đến kêu to: "A Hạnh, đi mau! Kẻ này không phải người tốt!"

Dung Tranh thấy đại hán hướng A Hạnh chớp tới, trên mặt trầm xuống, cắn chặt răng, thủ thế chuẩn bị nhào tới. Đám người võ sinh bên cạnh thấy đại hán không biết xấu hổ như vậy, lửa giận lại bùng lên, giờ quả đám lên chuẩn bị xông tới.

Trương Sơn mừng thầm trong lòng, kiên quyết gồng hết bắp thịt toàn thân, chờ đợi quả đám đám người giáng xuống, đến lúc đó hắn chỉ cần nằm giả bộ bị thương, nhiệm vụ cũng hoàn thành, chuyện về sau tự lão bản sẽ giải quyết.

Trong lòng Trương Sơn đắc ý, đòi sự chú ý từ những võ sinh kia sang trên người A Hạnh, mắt thấy sắp bắt được cổ tay A Hạnh, hắn giương mắt nhìn, nhìn người trước mặt một cái không khỏi ngây ngẩn, động tác trên tay hơi chậm lại.

Tiểu cô nương trước mặt cũng không giống như hắn tưởng tượng, sắc mặt trắng bệch sợ sệt, run rẩy bầy. Mà nàng ưỡn lưng thẳng tắp, khuôn mặt lạnh lùng trầm tĩnh, thanh nhã bức người đến đáng sợ, cặp mắt nhìn chằm chằm vào hắn, trong ánh mắt tỏa ra một loại khí thế đoạt hồn người, một loại tự tin cường đại, nàng như vậy làm cho hắn cảm nhận được một thứ áp lực vô hình, làm cho hắn có cảm giác thờ không nổi. Hắn đột nhiên cảm giác được tiểu cô nương trước mặt chỉ sợ không phải là một nhân vật đơn giản, thứ từ trên người nàng tản mát ra chính là thuộc về tầng lớp quý tộc tôn quý, nàng như vậy làm cho hắn không dám lơ đãng.

"Ngươi dám!" A Hạnh lạnh lùng buông ra hai chữ.

Trương Sơn vốn là có chút chột dạ, vừa nghe nàng nói như vậy không khỏi dừng động tác lại. Thoáng lui về phía sau một bước. Nhưng mà nhìn trang phục trên người nàng quả thật hết sức giản dị. Quả thực không giống một người quý tộc. Thế nhưng khí thế cường hãn này ở đâu ra? Trương Sơn nghi ngờ đầy mình, chẳng lẽ tiểu cô nương giả vờ tới dọa hấn?

Người xem dưới đài từ sau khi A Hạnh lên sân khấu, vẫn đang xì xào bàn tán, lúc này thấy nàng vài ba lời liền thay đổi cục diện tình thế, không khỏi tò mò thân phận cô nương này.

Lúc này Hồ Lăng Hiến đã từ trên lầu đi xuống thấy A Hạnh bình yên vô sự, thì thở phào nhẹ nhõm, hấn đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn một màn này, hấn thật sự là tò mò, rốt cuộc A Hạnh muốn làm gì?

Trên lầu, Thẩm Nguyên Phong thấy tên đại hấn muốn cợt nhả A Hạnh, vốn định lập tức nhảy xuống cứu nhưng chỉ thấy nàng đối mặt với nguy hiểm vẫn ung dung không vội vã, trấn tĩnh như thường, chỉ một ánh mắt đã bức lui đối phương, thật sự là làm cho hấn cảm thấy ngoài ý muốn, khiến hấn rất muốn xem xem kế tiếp A Hạnh sẽ còn mang cho hấn ngạc nhiên như thế nào. Hấn cúi người, nằm ở trên lan can, về mặt thần nhiên nhìn chăm chú phía dưới.

Bất kể thế nào, chỉ cần có hấn ở đây, ai cũng không gây thương tổn được nàng.

A Hạnh cũng không có tâm tư để ý tới mọi thứ xung quanh. Nàng vươn tay ra chỉ cái tay Trương Sơn đang nắm Xảo Oánh kia, lạnh lùng nói: "Ngươi bắt nạt một cô nương yếu đuối còn xứng làm nam tử sao! Lập tức buông nàng ra!"

Trong lòng đại hấn do dự không dám chắc, không biết đối phương là một tiểu cô nương như vậy rốt cuộc lấy dũng khí ở đâu ra, nhưng hấn mắt thấy kế hoạch sắp thành công, làm sao lại có thể vì đôi vài ba lời của đối phương mà từ bỏ.

Lập tức, Trương Sơn nắm tay của Xảo Oánh giương lên, cười nói: "Ồ đâu ra tiểu cô nương chưa dứt sữa, lại nhàn rỗi dám để ý tới việc của lão tử, mau tránh ra, nếu không đại gia ta không khách khí!" Nếu không rõ lai lịch của tiểu cô nương thì không nên động tới nàng tránh cho gây phiền toái.

Lời của hấn làm cho Dung Tranh tức giận, hấn chỉ Trương Sơn quát lên: "Miệng ngươi sạch sẽ một chút!"

Đại hấn trừng mắt: "Tiểu tử, ngươi chán sống rồi sao!"

A Hạnh đưa tay ý bảo Dung Tranh an tâm chờ nóng nảy, nàng nhìn Trương Sơn, lạnh lùng nói: "Đầu tiên là ngươi quay rồi ở rạp hát, khiến cho buổi biểu diễn của chúng ta gián đoạn, sau đó lại đùa vui nhục mạ nữ nhân của rạp hát chúng ta, tiếp theo lại đã thương ông chủ của rạp hát chúng ta! Diệp Gia Quán. Hiện giờ lại còn phách lối như vậy, ngươi nghĩ rằng rạp hát chúng ta có thể mặc cho người ức hiếp sao?" Nàng dừng một chút, sau đó lại lên giọng, để cho tất cả mọi người có thể nghe được lời của nàng.

"Chuyện đã xảy ra tất cả mọi người thấy được, đứng sai trong lòng đều hiểu rõ, ta không hiểu ngươi hết lần này đến lần khác khiêu khích là vì cái gì, ta coi như ngươi là đồ háo sắc nông cạn dốt nát, bây giờ chỉ cần ngươi buông tay vị cô nương này ra, ngay trước mặt mọi người nói xin lỗi rạp hát chúng ta, cùng với bồi thường tất cả tổn thất ngươi gây nên thì chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng! Nếu không..." A Hạnh cười lạnh, hai mắt lẹ quang thoáng hiện, làm cho đối phương không kiềm hãm được sinh lòng sợ hãi.

Những lời này câu nào cũng có lý, làm cho người ta vừa nghe đã cảm giác bên này rạp hát chịu hết ủy khuất, còn đối với kẻ làm ác không nói lý. Mà rạp hát bên này yêu cầu cũng là hợp tình hợp lý, thậm chí vẫn là vô cùng độ lượng.

Trong lòng Trương Sơn cả kinh, nhưng nghĩ đến sau lưng còn có lão bản làm chỗ dựa, lá gan lại cứng lên một chút, hấn cười lớn một tiếng, cực kỳ ngông cuồng nói: "Nực cười, muốn ta nói xin lỗi! Hôm nay lão tử chẳng những không nói xin lỗi còn phải bắt tiểu nương tử này hát hí khúc bồi ta, ngươi có thể làm gì ta? Muốn đánh nhau sao, tới đây! Đại gia ta không sợ các ngươi!"

Một đám võ sinh tức giận đến lửa bốc ba trượng, Lâm Hải vén tay áo lên nhảy ra, hướng về phía Trương Sơn quát lên: "Giới cho tên vô lại ngươi, ngươi thật đúng là xem rạp hát không có người sao? Hôm nay không giáo huấn ngươi một bữa cho tốt ta cũng không tên Lâm Hải nữa!"

Trương Sơn ngực: "Tới đây, tới đây, đại gia ta chờ ngươi! Không đánh là cháu trai!"

Lâm Hải quát to một tiếng xông tới. A Hạnh liền vội vàng tiến lên ngăn lại, lớn tiếng nói: "Lâm sư phụ, ngàn vạn đừng bị hấn lừa! Hấn chính đang kích chúng ta động thù!"

Lâm Hải hóa khí xông lên nào làm sao nghe nàng khuyên can, hấn đẩy nàng ra, lớn tiếng nói: "Đã bị người ức hiếp đến trên đầu, còn phải nhịn sao? A Hạnh, ngươi không phải người của rạp hát, chuyện của rạp hát ngươi không cần lo. Đi về nhà đi!" Nói xong, liền giơ quả đấm lên hướng Trương Sơn đánh tới.

Dưới tình thế cấp bách, A Hạnh cũng không cách nào giấu giếm thân phận của mình nữa, không để ý hết thảy lớn tiếng nói: "Ai nói ta không phải người của rạp hát, ta chẳng những là người của rạp hát mà ta còn là chủ nhân của rạp hát! Lâm Hải, bây giờ ta lấy thân phận chủ rạp hát ra lệnh cho ngươi, dừng tay, không được đánh nhau ở rạp hát!"

Lời này vừa nói ra tất cả đều xôn xao. Từ lầu trên đến lầu dưới, cũng lộ vẻ kinh ngạc, tiểu cô nương này lại là chủ rạp hát! Rạp hát Thánh Tùng chẳng những có nữ nhân làm đào hát mà ngay cả chủ cũng là nữ nhân! Đây... Đây, thật là quá hoang đường!

Lâm Hải kinh ngạc dừng bước, quay đầu lại, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng, mà những người khác của rạp hát cũng lộ ra vẻ mặt khó tin, không hẹn mà cùng nhìn về phía Lăng Từ Phong.

Lăng Từ Phong vịn ghế từ từ đứng lên, chuyện này A Hạnh đã nói ra, cũng không cần thiết dấu điểm nữa, ông nhìn mọi người rồi gật đầu nói: "Quả thật là như thế, A Hạnh cô nương và ta đều là chủ của rạp hát, ở thời điểm rạp hát chúng ta khó khăn nhất, nếu như không phải nàng bỏ tiền ứng cứu chúng ta, rạp hát đã sớm trở thành gánh nặng lưu động. Còn cái ý tưởng kịch nói này cũng là do A Hạnh cô nương nghĩ ra được, rạp hát có hôm nay có thể nói đều là công lao của A Hạnh cô nương."

Người của rạp hát đều ngơ ngẩn nhìn ta, ta nhìn người, lại nhìn A Hạnh trước mắt chỉ có mười ba mười bốn tuổi, nếu không phải là ông chủ Lăng chính miệng nói ra thật đúng là làm cho bọn họ khó có thể tin.

Mà Hồ Lăng Hiền ở một bên thì trong lòng càng thêm kinh sợ. Hắn đã sớm biết A Hạnh thông minh nhưng hắn không ngờ nàng còn nhỏ tuổi lại có thể vực dậy một rạp hát sắp đóng cửa trở nên hưng vượng như thế! A Hạnh so với tưởng tượng của hắn còn tài hoa hơn!

Bây giờ Xảo Oánh đã hiểu ngày hôm đó người trong thư phòng chính là A Hạnh, lòng của nàng lúc này trào dâng cảm giác đầy phức tạp, A Hạnh ở thời điểm nàng thương tâm nhất an ủi nàng, khích lệ nàng, nhưng hôm nay làm cho nàng rơi vào cục diện khó chịu được như vậy cũng là nàng, bản thân rất cuộc là nên cảm tạ nàng hay là nên oán nàng?

Mà Trương Sơn bên kia biết A Hạnh là chủ rạp hát, ngạc nhiên hơn, trong lòng cũng thư thái không ít, nếu là chủ của rạp hát dĩ nhiên là người không có thân phận, nào có quý nhân nào lại hạ thấp mình ở cùng với đào hát? Nghĩ tới đây, hắn nhìn A Hạnh ánh mắt lộ vẻ xem thường, lá gan cũng lớn lên.

Hắn ngửa đầu ha ha cười to, sau đó vừa thu nụ cười lại, nhìn về phía A Hạnh, mặt mũi thô bỉ, giọng nói vô lại: "Tiểu cô nương khẩu khí thật là lớn, nếu không thì sao? Nếu không người có thể làm gì ta? Ta xem tiểu cô nương người hay là đứng trên đài hát một khúc cho chúng ta nghe đi, kịch nói có cái gì tốt để xem, tiểu cô nương khuôn mặt đẹp như vậy, chỉ cần người lên đài hát xướng, ta bảo đảm khách nhân so với bây giờ còn nhiều hơn! Mọi người nói ta nói có đúng không!" Vừa nói lại ha ha cười hai tiếng.

Nhưng lần này dưới đài không có bao nhiêu người phụ họa, chỉ vì A Hạnh cho người ta cảm giác khoan thai, cảm giác cao nhã, như một bụi phong lan thanh lệ thoát tục, làm cho người ta không nhận được sinh hảo cảm, cảm thấy sẽ không có bất kỳ chuyện bản thủ như nhuốc nào liên quan với nàng. Một số người nghe được đại hán nói như thế thậm chí còn lộ ra vẻ mặt không ưa.

Trên mặt A Hạnh vẫn nhàn nhạt càng không vì lời của hắn lộ ra bất kỳ vẻ gì đặc biệt, nàng đứng ở nơi đó, thanh lệ ưu nhã, tình táo ung dung, so với Trương Sơn bị ôi thô thiển như hai thứ trái ngược nhau đem ra so sánh, nàng lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt mơ hồ làm cho nụ cười Trương Sơn dần dần thu liễm, nàng trấn tĩnh làm cho trong lòng của hắn mơ hồ sinh ra cảm giác bất an, hắn nắm thật chặt tay của Xảo Oánh, lại không dấu vết mà lui bước.

A Hạnh nhìn biểu hiện ở trong mắt của hắn, chợt cười nhẹ một tiếng, nụ cười của nàng vừa giống như vạn hoa đua nở, lại vừa giống ánh mặt trời sáng sớm, như được ánh trăng chiếu lên dung nhan làm cho tất cả mọi người thấy được nụ cười này của nàng hồ hạp cũng hơi chậm lại. Trương Sơn đối diện càng là thấy hoa mắt.

"Người nói đúng, ta quả thật không thể bắt người nhưng sẽ có người có thể trị được người!" Vừa nói mặt A Hạnh trầm xuống, sau đó quay đầu đi nhìn những võ sinh chung quanh nói: "Bắt hắn lại, chúng ta đưa hắn lên quan phủ!" Nhìn sang Trương Sơn, lạnh lùng cười một tiếng: "Người đa thương ông chủ Lăng, lại đùa bốn nữ tử nhà lành, bất kỳ hành động nào cũng đủ cấu thành tội, trước mặt nhiều người như vậy, người muốn dựa dẫm cũng dựa không được!"

Đám người võ sinh trong lòng đang nhẩn nhẩn, nghe vậy thì không chút nghĩ ngợi cùng một lúc đi lên bắt tên đại hán lại.

Trong lòng Trương Sơn sợ hãi liền lùi lại mấy bước, đưa tay ngăn cản ở mặt trước, ngụy biện: "Là hắn động thủ trước, ta mới phản kháng, là hắn vô dụng, trách được ai? Còn có tiểu nương tử này!" Hắn nói năng tuy tiện giờ giờ lên tay của Xảo Oánh, cười lạnh nói: "Nàng cũng xứng gọi là nữ tử nhà lành? Trước mặt nhiều người như vậy ở trên đài lộ mặt, nói thật dễ nghe là đào hát nói khó nghe chính là nữ tử thanh lâu! Ta trêu đùa nữ tử thanh lâu, thì có phạm phải vương pháp nữa sao!"

Lời này vừa nói ra toàn thân Xảo Oánh run rẩy kịch liệt, túi nhục muốn chết, nước mắt cuồng trào ra, mà A Hạnh lộ ra sắc mặt giận dữ chưa từng có. Đột nhiên, nàng bước nhanh tiến đến nhanh như chớp đánh hắn một bạt tai!

“CHÁT!!”

Trương Sơn mặc dù người mang võ nghệ nhưng kể từ khi nghe được A Hạnh muốn đem hắn đưa lên quan phủ, trong lòng có chút hoảng loạn, cho nên ánh mắt len lén nhìn về Trương Văn Thanh ở phía sau, hy vọng ông chủ có thể cho hắn một cái gợi ý xem có muốn tiếp tục hay không. Cho nên khi A Hạnh nhanh chóng tiến đến hắn không kịp thời phản ứng, chờ hắn phục hồi tinh thần lại, tay của A Hạnh đã rơi xuống. Chỉ nghe "Chát!" một tiếng, trên mặt hiện lên một bạt tai, đau rát.

Trương Sơn không khỏi bối rối. Tất cả mọi người bối rối.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nguy cơ

Bên trong khán phòng hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến mức A Hạnh có thể nghe được âm thanh hàm răng của Trương Sơn đánh vào nhau.

Chốc lát sau khi yên tĩnh đi qua, bên trong sân khấu thì ồa một tiếng thật giống như nổ tung. Có người ngửa mặt cười, có người thầm khen nài đánh thật hay, cũng có người chỉ trích A Hạnh thân là một nữ nhân lại thô bạo quá mức, tất cả mọi người tập trung ánh mắt vào một cao một thấp trước mặt, chỉ chờ chờ nghị luận âm ỉ.

Ở thời đại này đối với thân phận của người phụ nữ vô cùng nghiêm khắc, thân là nữ nhân phải dịu dàng hiền thực, phải thấp mi hạ mắt, lời nói nhỏ nhẹ, như A Hạnh lại dám trước mặt mọi người tát một nam nhân, có thể nói là cảm giác kinh thế hãi tục! Loại hành vi như thế ở trong thế giới nam tôn nữ ti này chắc là sẽ không được sự đồng tình của nam tử, cho nên phần lớn khách nhân đều là lắc đầu cau mày, không đồng ý.

Trương Sơn tuy là thuộc hạ của Trương Văn Thanh nhưng cho tới nay hẳn ý vào bản lãnh của bản thân còn chưa bao giờ chịu đựng cái gì quá đáng, hôm nay bị A Hạnh đánh một bạt tai trước mặt nhiều người như vậy, mặt mũi còn đâu nữa chứ? Nghe các khách nhân phía sau cười vang, gương mặt hẳn lúc đỏ lúc trắng, bắp thịt vận vẹo, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ không thôi. Hắn hét lớn một tiếng, hất tay Xảo Oánh ra, toàn lực xông về hướng A Hạnh, hẳn giương nanh múa vuốt, cắn răng nghiêng lợi giống như là hận không thể xé xác A Hạnh!

Xảo Oánh bị một cái tát của A Hạnh làm cho đến quên cả khóc, còn chưa kịp phục hồi tinh thần thì đã bị một lực mạnh hất đi, thân thể nàng làm gì còn chút sức chịu đựng nào, giống như một con điều bay về phía sau, tưởng rằng sẽ ngã thê thảm vô cùng nhưng không ngờ còn chưa rơi xuống đất, bên tai vang lên một giọng nói trong trẻo: "Cẩn thận!" Sau đó lập tức rơi vào một vòm ngực ấm áp. Xảo Oánh quay đầu lại, ấn tượng đầu tiên chính là đôi mắt sáng, gương mặt tuấn tú của một vị công tử!

Mặt đỏ Xảo Oánh lên, từ nhỏ tiếp nhận giáo dục nghiêm khắc làm cho mặt mũi nàng ngượng ngùng tránh khỏi ngực của hắn, nàng nhìn hắn một cái, chỉ thấy đối phương mặc cẩm bào màu xanh, vóc người cao ráo, mặt mũi tuấn mỹ, bất giác được ánh mắt của hắn, thì lập tức cúi đầu, chỉnh tư thế rồi hành lễ, nhẹ giọng nói: "Đa tạ công tử cứu giúp."

Công tử kia đưa tay ra, vừa định đỡ nàng dậy, nhưng tay còn chưa kịp chạm đột nhiên dừng lại, tiếp theo nghe được hắn lo lắng kêu lên: "Không ổn!" Sau đó thấy bóng dáng màu xanh vụt qua. Hắn đã lướt qua một hướng khác. Xảo Oánh đứng lên, xoay người, ánh mắt nhìn theo hắn.

Bên kia A Hạnh bị bộ dạng hung ác của Trương Sơn dọa sợ đến kinh ngạc, liền tiếp lui về phía sau. Dung Tranh thấy tình thế không ổn vội nhào tới ngăn cản Trương Sơn, nhưng nho nhỏ như hắn không phải đối thủ của Trương Sơn, Trương Sơn vung tay lên hất văng Dung Tranh, hắn văng xa một khoảng mới ngừng lại. Các võ sinh bên cạnh cũng kêu to một tiếng lao lên nhưng Trương Sơn lúc này như bị lửa giận đốt mất hết lí trí, sức lực kinh người, gương mặt đỏ bừng, bắp thịt toàn thân gồ lên, hai mắt trừng giống như chuông đồng, hắn gào lên lại quyền đâm cước đá đánh văng các võ sinh ra, sau đó lại quát to một tiếng phóng về phía A Hạnh.

Tóc tai hắn rối bời, mặt mũi dữ tợn, gầm thét rung trời, bộ dạng hung ác như thế làm cho A Hạnh bị dọa sợ. Nàng đã lùi vào tường, không có đường lui nữa, trở mắt nhìn Trương Sơn giống như một con dã thú gào thét xông tới. Nàng tròn to hai mắt nhìn hắn, trong đầu thoáng qua các chiêu thức nhu đạo phản kích nhưng nàng chỉ là một nữ nhân nhỏ nhắn, dùng để đối phó Hồ Lăng Hiên không biết võ công còn có thể, đối mặt cao thủ chân chính thì vô tác dụng!

Mất nhìn thấy Trương Sơn càng ngày càng gần, trên trán A Hạnh rịn ra mồ hôi lạnh.

Các khách nhân cũng kim lòng không được đứng lên, kinh hãi kêu thành tiếng, cho dù là không đồng tình với hành động của A Hạnh, nhưng mọi người cũng không muốn một cô nương xinh đẹp như hoa này bị thương tổn.

Trương Sơn vọt tới trước mặt của A Hạnh, quát to một tiếng, quả đấm lớn chùng miệng bất sấp đánh vào đầu A Hạnh, cho nên ai cũng thấy được nếu như trúng đòn này chỉ sợ A Hạnh sẽ bị đánh đến hồng đầu!

Gương mặt Dung Tranh trắng bệch, lộ ra vẻ hoảng sợ chưa bao giờ có, hắn lồm cồm từ dưới đất bò dậy, trong miệng phát ra tiếng gọi bi thống giống như dã thú bị thương: "A Hạnh ——!"

Nhưng khoảng cách quá xa, cho dù hắn dùng hết sức lực cũng không tới kịp, trở mắt nhìn quả đấm của đại hán cách A Hạnh càng ngày càng gần, cùng với khuôn mặt trắng bệch của A Hạnh vẫn bên bị bất khuất.

Những người khác cũng thán thiết kêu thành tiếng, một ít kẻ nhất gan thậm chí còn che mắt lại, không đành lòng nhìn thấy thảm cảnh này.

== ==

Edit: Miêu tả hết sức dài dòng, chỉ có một cảnh mà mất hết mấy đoạn. Giản lược bớt vẫn còn dài dòng thế này. Haiz.....

Beta: Nhà người dám bớt xén câu văn - _ -!!

== ==

Ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này đột nhiên một tiếng xé gió trời, từ trên lầu gác một vật thể hình tròn bay tới đánh trúng tay của Trương Sơn. Sau đó thì một bóng người màu trắng từ lầu hai nhảy xuống, tay áo phát phới, tóc dài tung bay, thân hình hoàn mỹ, động tác nhẹ nhàng, làm cho tất cả mọi người ngây dại, bóng dáng màu trắng chạm nhẹ xuống ghế một cái sau đó thì lao vút về phía Trương Sơn, lúc gần tới, chân dài duỗi đá văng Trương Sơn ra.

Trương Sơn đầu tiên là trên tay trúng vật gì đó ê ẩm, hần theo phản xạ rút tay trở về thấy rõ thứ đánh trúng hần một cái ẩm trà màu trắng. Còn chưa phục hồi tinh thần thì cảm giác được bên tai có tiếng gió, không kịp phản ứng đã bị người khác giơ chân đá văng ra, người xung quanh nhìn động tác giơ chân kia như là tùy ý nhưng thực chất vô cùng mãnh liệt, hần chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị rung mạnh, đau nhức khó nhin, Trương Sơn kêu thảm một tiếng, thân thể ngã xuống đất, lăn qua lăn lại mấy vòng, mới miễn cưỡng chống vào ghế đứng lên, trên trán mồ hôi hột lớn như hạt đậu.

Lúc này bóng người màu trắng đã nhẹ nhàng chạm đất, chậm rãi xoay người lại.

Tóc xoắn màu nâu, làn da trắng như đồ sứ, trông mắt màu lam sáng chói ánh quang.

Áo trắng như tuyết, phiêu dật xuất trần. Đây là vẻ đẹp hiếm thấy rung động đầu óc của tất cả mọi người. Mọi người bị phong thái này dọa đến giật mình!

Trong đám người đột nhiên có một người cao giọng nói: "Là Tam công tử, là Thẩm Tam công tử!"

Mọi người như mới tỉnh mộng, không phải là kẻ được xưng là "Yêu tinh thiếu niên" Tam công tử của Tấn vương sao? Cũng chỉ có hần mới có ánh hào quang như nhật nguyệt này!

Mọi người rối rít quỳ sụp xuống đất.

Thẩm Nguyên Phong nhẹ nói: "Tất cả đứng dậy đi!" Mọi người đứng lên, nhìn cục diện càng ngày càng phức tạp, hai mặt nhìn nhau, cảm giác không biết làm sao.

Trương Văn Thanh ở hàng sau thấy Thẩm Nguyên Phong đột nhiên xuất hiện, sợ hết hồn. Không biết quý nhân này tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đây, đợi thấy Thẩm Nhị công tử cùng với một vài công tử quan gia đi đến bên cạnh Thẩm Nguyên Phong, Trương Văn Thanh đột nhiên sinh ra cảm giác đại sự không ổn.

Những người này tại sao lại ở chỗ này? Sau lưng Trương Văn Thanh rịn ra mồ hôi lạnh.

Hần vẫn luôn ngồi ở hàng sau, gian phòng nằm ở phía trên đương nhiên hần không thể thấy. Mà số người trên gian phòng và dưới đất cũng không giống nhau cho nên Trương Văn Thanh căn bản cũng không biết trên lầu có mấy người, nếu như hần sớm biết ở chỗ này có quý nhân như vậy nhất định sẽ không gây ra chuyện này, giờ nháo thành ra như vậy cũng đã hối hận không kịp.

Nên thu xếp tàn cuộc làm sao đây? Nếu như những người này không ở đây, cho dù đưa Trương Sơn đến quan phủ hần cũng không sợ, hần có chỗ dựa hết sức vững chắc, chắc chắn Trương Sơn có thể bình an vô sự. Nhưng những người này xuất hiện ở đây thì không giống như trước, có những người này làm chứng thì phủ thừa đại nhân tuyệt đối sẽ không vì hần mà thiên vị, chỉ sợ sẽ vì tò vò về công chính mà gia tăng xử phạt! Đến lúc đó Trương Sơn khó thoát tai ương ngục giam! Trương Sơn là trợ thủ đắc lực của hần, mất đi hần giống như mất đi một cánh tay vậy!

Hần suy nghĩ một chút, liền cúi đầu thấp giọng nói với Lý Tứ: "Nghĩ cách để cho bọn họ thả Trương Sơn."

Lý Tứ và Trương Sơn một văn một võ đều là trợ thủ đắc lực của Trương Văn Thanh, nghe được ông chủ phân phó. Lý Tứ có chút hơi khó nói: "Nhưng ở chỗ này có công tử Tấn vương phủ, chỉ sợ không dễ làm."

"Ngay trước nhiều người như vậy bọn họ không dám ý thế hiếp người, chỉ cần ngươi dùng đạo lý để nói xuôi, sẽ không sợ! Trương Sơn quyết không thể đưa đến quan phủ! Lý Tứ, với thông minh tài trí của ngươi, chết cũng có thể nói thành sống chuyện như này không phải vấn đề khó khăn."

Lý Tứ gật đầu: "Trương gia yên tâm, Lý Tứ sẽ thử một lần!"

Bên kia, Thẩm Nguyên Phong sau khi đá văng Trương Sơn ra thì lo lắng hỏi A Hạnh: "A Hạnh, ngươi không sao chứ!"

A Hạnh chưa hoàn hồn, gương mặt tái nhợt, nằng lắc nhẹ đầu, trả lời: "Ta không sao!" Sau đó nhìn hần nói: "Cảm ơn ngươi."

Vân Đóa như một trận gió chạy đến bên cạnh A Hạnh, nhìn trước nhìn sau A Hạnh một lượt. Nước mắt thoáng chốc bật ra, nằng nắm tay của A Hạnh, khóc ròng nói: "A Hạnh, ngươi làm ta sợ muốn chết!"

A Hạnh vỗ vỗ tay nằng, nhỏ giọng an ủi.

Xa xa Dung Tranh thấy A Hạnh tránh được một kiếp trong lòng buông lỏng, toàn thân như không còn chút khí lực, tê liệt ngồi xuống đất.

Hồ Lăng Hiên lúc ấy thấy Xảo Oánh đang ngã bay về phía mình thì thuận tay giúp đỡ, đợi sau khi cứu nằng xong mới phát hiện A Hạnh đang ở giữa vòng lâm nguy, tuy hần toàn lực chạy tới cũng đã không còn kịp nữa, mắt thấy A Hạnh sẽ bị một quyền của đại hần kia, tìm giống như bị kim châm một cái, trong lòng có loại sợ hãi chưa từng có. Nhưng ở một khắc cuối cùng, A Hạnh được Thẩm Nguyên Phong ứng cứu như kỳ tích, tảng đá treo trong lòng mới thả xuống, nhưng thấy Thẩm Nguyên Phong tuần mỹ dị thường đứng ở bên cạnh A Hạnh, xem cách nói chuyện giống như là đã sớm quen biết, trong lòng của hần lập tức dâng lên cảm giác khó có thể dùng lời diễn tả được.

Hần cách chỗ A Hạnh không xa, đi từ từ đến bên cạnh A Hạnh.

"A Hạnh, ngươi thế nào rồi?" Trong giọng nói của hần lộ ra quan tâm.

A Hạnh quay đầu lại thấy Hồ Lăng Hiên, sắc mặt vốn là ôn hòa dần dần trầm xuống: "Ta không sao, đa tạ Hồ công tử quan tâm." Nói xong liền dời mắt đi, không nhìn lại hẳn nữa.

Hồ Lăng Hiên thấy nàng đối với Tam công tử thì thân thiết tự nhiên, đối với mình thì lại lạnh lùng như vậy, sắc mặt xám xịt.

Sau khi A Hạnh ổn định tinh thần xong thì việc đầu tiên là kiểm tra vết thương của mọi người, thấy mọi người cũng chỉ là bị thương ngoài da, cũng không có gì đáng ngại, lúc này mới yên lòng lại. Chỉ là thương thế của Dung Tranh và Lăng Tử Phong nặng hơn một chút, A Hạnh gọi Vân Đóa tìm người đỡ bọn họ đi tìm đại phu chữa trị.

Lăng Tử Phong xoa xoa tay, rất kiên định cự tuyệt, chuyện vẫn chưa xong, hẳn sao có thể để cho A Hạnh đối mặt một mình. Dung Tranh cũng giống như vậy, không chịu đi xuống cùng Vân Đóa.

A Hạnh không còn cách nào, chỉ đành phải tùy bọn họ.

Thẩm Nguyên Phong sau khi đá văng Trương Sơn thì đứng ở một bên làm cảnh, Thẩm Nhị công tử bên cạnh nhỏ giọng hỏi hắn: "Tam đệ hôm nay sao chịu những tay vào chuyện này? Người không phải rất ghét những chuyện lộn xộn rườm rà này cho nên mới không chịu đến nha sao?"

Thẩm Nguyên Phong vừa nhắc nhở: "Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là bổn phận hiệp nghĩa bên trong người ta! Nhưng chuyện kế tiếp thì phải để cho nhị ca rồi! Ta lười xía vào, phiền toái!" Hắn lắc đầu một cái lại khoát khoát tay.

Thẩm Nhị công tử nhẹ lắc đầu rồi xoay người chỉ vào Trương Sơn nói với A Hạnh: "Cô nương có tính toán gì không? Vẫn phải đưa lên quan sao?"

Trương Sơn nghe vậy mặt trắng bệch, nhìn A Hạnh, trong lòng có chút chột dạ.

A Hạnh nhìn hắn, ánh mắt lạnh như băng, rất kiên quyết nói: "Đúng vậy, hôm nay chúng ta nhất định phải đem hắn giao lên quan!" Nói xong thì chỉ thị mấy võ sinh bắt hắn lại.

Trương Sơn bị Thẩm Nguyên Phong giơ chân bị đá đau đớn khó nhìn, ngay trước mặt nhiều quý nhân như vậy, càng là không dám lơ đãng chỉ đành phải tùy cho những người này bắt mình. Hắn thấy các quý nhân xuất hiện thì đã biết chuyện không ổn, như sao lại cam tâm để bọn họ đưa đi quan phủ? Lập tức liền nói: "Ta không phục, các người không thể ý thế hiếp người! Các người dựa vào cái gì đem đưa đi quan phủ? Ông chủ Lăng là tự mình không đứng vững, tiểu nương tử kia cũng không được gọi là nữ tử đàng hoàng! Ta biết các người là ghi hận ta vừa rồi mới ra tay đánh người nhưng đó cũng là các người xuất thủ trước, nơi này nhiều người cũng như vậy!" Vừa nói lại quay đầu đi nhìn mọi người, lớn tiếng nói: "Mọi người cho ta cái công bằng đi, bị một cô nương tát một cái người nào nhịn được! Chuyện này có thể hoàn toàn trách ta sao?"

Mọi người ngay trước mặt quý công tử không dám lơ đãng, nhưng trên mặt cũng lộ ra biểu tình tán đồng, nói không sai, người nam nhân nào có thể nhịn bị nữ nhân tát một cái, đối lại là chỉ sợ cũng là nổi điên lên!

Thẩm Nhị công tử nghe thế cau mày, đại hán nói cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, tiểu cô nương là chủ rạp hát, lại dùng nữ nhân diễn kịch, còn tát nam nhân một cái, bất kể là hành động nào cũng kinh hãi, khó có thể tưởng tượng, chuyện này quả thực không dễ xử lý. Đầu là Tam đệ nhiều chuyện, kéo mình xuống nước đục, nếu đã ra mặt lại không xử lý thỏa đáng có thể sẽ làm mất uy danh Tấn vương.

Hắn đang lo lắng nên xử lý như thế nào lại nghe được A Hạnh nói: "Người sai rồi! Ta nhất định phải bắt người đi gặp quan, chuyện đánh người, ta một chút quan hệ cũng không có, trước mặt mọi người ta cho người một cái tát, người thẹn quá thành giận muốn dạy dỗ ta, cũng là chuyện rất tự nhiên, ta không trách người! Ta dám đánh người sẽ không sợ gánh hậu quả này! Nhưng cho dù như vậy ta một chút cũng không hối hận vì đánh người! Nếu như thời gian có thể quay lại cho ta thêm một cơ hội, ta vẫn sẽ không chút do dự cho người một cái tát hơn nữa nhất định sẽ nặng hơn lần này!"

Giọng nói của A Hạnh uyển chuyển mềm mại, nhưng lời nói ra lại lộ cảm giác tàn nhẫn, rét lạnh, quyết đoán, gương mặt nàng dù thanh lệ thoát tục, xinh đẹp như thế nhưng nói lời này cũng lộ ra cảm giác cứng cỏi mà lạnh lùng, giống như làm việc nghĩa không được chùn bước, khiến cho người ta sợ hãi hơn mà thần phục, rồi thêm cảm giác bị đè nén, cảm giác thờ không nổi.

"Bởi vì người xác thực rất tồi tệ! Rất hèn hạ! Đề tiện bỉ ổi đến mức làm cho người ta ghê tởm! Chỉ bằng cái sự ghê tởm này của người lại dám nhục mạ nữ nhân rạp hát chúng ta! Người chính là muốn ăn đòn!" Thanh âm không lớn, nhưng gần từng chữ cũng như ngàn cân, đè ở trong lòng của Trương Sơn.

Trương Sơn bị A Hạnh nhục mạ, giận đến mặt phồng đến đỏ bừng, bấp thính trên mặt không ngừng co quắp, hung tợn nhìn chằm chằm A Hạnh: "Người...! Đồ kỹ nữ này! Lại dám mắng ta!" Vừa dứt lời, liền thấy hoa mắt. "Chát! " Một tiếng, trên mặt lại bị đánh một cái tát!

Trương Sơn bị võ sinh chế trụ vững như kiềng, không thể động đậy, một tát này giận đến hắn muốn ngất xỉu.

A Hạnh vỗ vỗ tay, lạnh lùng nói: "Miệng người nên sạch sẽ một chút! Nếu không người mắng một lần ta đánh một lần!"

Mọi người đối với hành động xuất thủ đánh người của A Hạnh đã không giật mình giống vừa rồi, nhưng A Hạnh là một nữ tử yếu điệu như vậy trên người lại gọi lên cảm giác hung hãn, thật sự là làm cho người ta khó có thể tin.

Hồ Lăng Hiên ở một bên nhìn, đột nhiên cảm giác được, lần trước A Hạnh chỉ quật ngã mình một cái đã là thù hạ lưu tình.

Trương Sơn kêu to: "Các vị đại nhân, chẳng lẽ các người liền mặc cho xú kỹ... nữ nhân diễn trước mặt mọi người đánh người sao?" Chung quy vẫn là không dám nói lại từ đó.

Quý công tử hai mắt nhìn nhau, mặc dù nhìn tiểu cô nương đánh người quả thực rất kích thích nhưng mà lần sau như vậy dường như không tốt lắm... Mọi người cũng đưa mắt nhìn về Thẩm Nhị công tử, nơi này hẳn lớn nhất, để hẳn làm chủ.

Thẩm Nhị liếc mắt nhìn Thẩm tam, bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó nói với A Hạnh: "Cô nương, trước mặt mọi người ức hiếp người khác vẫn là không đúng!"

A Hạnh hướng Thẩm Nhị thi lễ một cái, sau đó không kiêu ngạo không xu nịnh nói: "Đại nhân, hẳn nhục mạ chúng ta trước, lại còn trách ta đánh hắn?" A Hạnh đi tới bên cạnh Xảo Oánh, kéo tay nàng, rồi quay về Thẩm Nhị công tử nói: "Đại nhân, chúng ta đều là nữ tử trong sạch đàng hoàng, chẳng lẽ có thể để cho hắn nhục mạ sao?"

Trong mắt Xảo Oánh lộ quang chớp động, cúi đầu, nhỏ giọng thút thít.

Không kịp chờ Thẩm Nhị công tử trả lời, hàng sau đột nhiên có một giọng nói trầm thấp vang lên: "Cô nương lời này thật không đúng!"

Mọi người theo tiếng nói nhìn sang lại thấy một gã lùn mập đang đứng, râu cá trê, một đôi mắt nhỏ thật dài giống như là chưa tỉnh ngủ nhưng lúc mở ra liền thấy tinh quang lóe lên.

Hắn từ vị trí đi ra từ từ đi tới hướng A Hạnh vừa đi, vừa nói: "Nữ tử đàng hoàng dĩ nhiên là không thể tùy ý nhục mạ trêu đùa nhưng nếu như là cô nương này tự hạ thấp bản thân mình, xuất đầu lộ diện, để lộ phong tư trước mặt nam tử, so với những nữ tử ngoài kia đưa lời ong bướm mời gọi thì có khác gì nhau?" Hắn đi đến bên cạnh A Hạnh cách đó đứng không xa, cười nhẹ một tiếng, mặt mũi khinh miệt: "Mọi người đều biết, nữ tử tự mình hạ thấp bản thân như thế bị người nhục mạ đó cũng là do tự tìm!"

Trương Sơn thấy có người đến giúp lập tức tinh thần phấn chấn, ngẩng đầu lớn tiếng la àm lên: "Vị huynh đài này nói rất có đạo lý, tiểu nương tử kia ở trên bục, ngay trước mặt nhiều nam nhân như vậy lộ diện, chộc cho lòng ta ngứa ngáy, như thế làm sao là nữ nhân đàng hoàng, ta trêu đùa nàng thì có tội gì?"

Kẻ mập lùn kia chính là Lý Tử, hắn liếc mắt nhìn trấn an Trương Sơn nói tiếp: "Trong ngoài các nơi, nam nữ khác biệt. Một không nhìn người lạ, hai không ra khỏi cửa. Hôm nay là hành vi các người không ngay thẳng trước, thế sao có thể trách người khác sinh lòng tà niệm? Lại còn lấy nhiều đánh ít, chẳng những đánh người trước còn muốn cậy mạnh ép người đến quan phủ, hủy danh tiếng người khác, thật là hết sức vô lý!" Lời nói vang vang có lực, nghe lại có lý, cũng thật sự giống như là rap hát cậy mạnh không nói lý...

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Phản bác

Lời của Lý Tử như từng mũi kim đâm thật sâu vào trong lòng của Xảo Oánh, đối với nàng thì việc bản thân lên đài biểu diễn, xuất đầu lộ diện có một loại xấu hổ và tự ti sâu đậm, nếu như không phải số mạng ép buộc, đánh chết nàng cũng sẽ không làm chuyện như vậy! Đến giờ nghe được Lý Tử nói những từ "tự hạ thấp mình" "đáng đời", nàng căn bản tìm không ra lời để phản bác, nàng cúi đầu, nhắm mắt lại thật chặt, cắn chặt môi dưới, nội tâm đau đớn không chịu nổi, thậm chí sinh ra ý niệm tự vẫn chấm dứt hết tất cả!

A Hạnh cảm giác được Xảo Oánh khác thường, tay nàng ấy lạnh như băng gần như không còn nhiệt độ, vẻ mặt khổ sở chịu đựng, làm cho A Hạnh âm thầm kinh hãi. Rõ ràng là một chuyện rất tốt, chỉ vì thân là nữ nhân, thì phải bị thế nhân không chút lưu tình nhục mạ và chỉ trích như vậy sao?

Không, nàng muốn cho mọi người hiểu, họ không làm sai bất cứ chuyện gì, họ không nên bị đối đãi như vậy! Không có bất kỳ người nào có thể nhục mạ họ như vậy, chính bản thân cũng hoàn toàn không cần vì hành động của bản thân mà cảm thấy xấu hổ!

Bên kia Lý Tử nói xong, thấy bốn phía cũng không phản đối, hơn nữa người trong cuộc còn là có bộ dạng xấu hổ muốn chết thì biết lời mình đã đạt đến hiệu quả nhất định, mặt hắn lộ vẻ đắc ý, lại tiếp tục nói: "Ta hôm nay tới nơi này cũng là nghe bằng hữu nói nên đến để mở rộng tầm nhìn nhưng vừa xem thì quả thật rất thất vọng, loại kịch này chỉ là dựa vào những chuyện dung tục thấp kém để hấp dẫn mắt người, lại đem nữ nhân xinh đẹp làm đào hát đứng ở trước mặt mọi người! Đòi phong bại tục như vậy lại còn giả bộ như băng thanh ngọc khiết! Thật là buồn cười, đáng xấu hổ! Nhưng khi ta thấy vị cô nương này." Lý Tử tay chỉ A Hạnh, cười lạnh: "Ta cũng không khó hiểu loại hành vi này! Nếu ông chủ Lăng có thể đem rap hát giao cho một nữ nhân, thì một nữ nhân tới diễn kịch thì có gì thật kỳ quái đây! Rap hát Thịnh Tùng này chính là muốn dựa vào những nữ nhân mà trở mình, kia còn nhớ được cái gì lẽ nghĩa liêm sỉ gì nữa đây?"

Ông tay áo hắn vung lên, trên mặt lộ vẻ khinh bỉ: "Chỉ là một rap hát không để ý lẽ nghĩa liêm sỉ, đòi phong bại đức, lại còn nghĩ muốn có được sự tôn trọng của thế nhân, thật đúng là ý nghĩ viển vông! Chuyện ngày hôm nay, mọi người cũng thấy rõ ràng, ta làm một người đứng xem thật sự là nhìn không vừa mắt. Vị huynh đài này có lỗi gì?" Hắn xoay người mặt nhìn khách khứa, lăm lăm hỏi: "Các vị đang ngồi chẳng lẽ không cùng suy nghĩ với tại hạ sao? Chỉ là vị huynh đài đây tính tình thẳng thắn, đem ý tưởng đòi thành hành động thôi nhưng vì từ đầu là do rap hát bọn họ! Bọn họ có cái đạo lý gì yêu cầu hắn nói xin lỗi?" Mọi người nghe được hắn chất vấn, cũng ngượng ngùng cúi đầu, nói thật chuyện phát sinh lúc ấy, bọn họ đúng là có cùng suy nghĩ với tên đại hán. Nghe như thế cũng cảm thấy hành động của Trương Sơn cũng không phải là không thể, bản thân rap hát cũng không phải trong sạch vậy mà A Hạnh tựa như cũng không giống như vẻ bên ngoài thanh khiết như vậy.

Người của rạp hát nghe được lời này mỗi một người đều giận đến mặt đỏ, đào hát thân phận thấp kém vẫn luôn bị thế nhân xem thường, đạo này vất vả lắm mới có được sự khẳng định và ủng hộ của mọi người, mới để cho tương lai có chút hy vọng, nhưng bây giờ tên mập lùn này dùng vài ba lời thì đưa bọn họ hạ thấp đến không chịu nổi. Nhưng hắn mắng chửi không dùng chữ bần, để cho bọn họ không tiện phát tác, hơn nữa còn không tìm được lời để phản bác, chỉ có thể trợn to hai mắt, căm tức nhìn hắn. Trừ cái đó ra cũng không có cách nào.

Xảo Oánh đối với mấy lời của hắn cũng không phản ứng gì đặc biệt, nàng cúi đầu, trên mặt một mảnh tình mịch, chỉ có nước mắt cuộn cuộn chảy xuôi không ngừng.

Lăng Tử Phong và Dung Tranh trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, A Hạnh có thể nói là người mang cho bọn họ hy vọng, nàng vì bọn họ làm tất cả, đáng giá để bọn họ toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng, nhưng thân là đào hát, nơi sâu nhất trong lòng vẫn có điểm tự ti. Lời của Lý Tử càng phóng đại sự tự ti lên cực hạn, căn bản vô lực phản kích người này.

Hồ Lăng Hiền cũng cảm thấy người này nói có một chút đạo lý, A Hạnh là một cô nương, tại sao phải lẫn vào những đào hát này, không phải phá hoại thanh danh của mình sao. Nhưng từ một phương diện khác mà nói điều này cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt, ít nhất danh tiếng không tốt thì không thể gả vào nhà giàu có, cho dù là làm thiếp cũng không xứng! Hắn len lén liếc Thẩm Nguyên Phong vẫn luôn không lên tiếng một cái, khóe miệng lộ ra chút cười.

Mà Thẩm Nguyên Phong lặng lẽ nhìn chăm chú về mặt A Hạnh, người này nói xong một phen trong đó cũng đem nàng dính líu vào, dường như chỉ trích nàng là người không biết lễ nghĩa liêm sỉ, nhưng trên mặt của nàng cũng không có bất kỳ vẻ giận dữ, nàng đứng ở nơi đó, lưng thẳng tắp, mặt mũi lạnh lùng, lông mày mang theo vẻ bất khuất, ánh mắt nhìn chăm chú người mập lùn kia. Tiểu nha đầu chỉ sợ sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy, nàng sẽ làm gì đây? Hắn hết sức tò mò.

Lý Tử đi tới bên cạnh Thẩm Nhị công tử, thì lễ một cái, cung cung kính kính nói: "Đại nhân, xin tha thứ tiểu nhân lỗ mãng, thật sự là vì nhìn quá không vừa mắt. Đối với chuyện này, tiểu nhân có một phương pháp giải quyết, kính xin đại nhân nghe một lời của tiểu nhân."

Thẩm Nhị công tử vốn đang nhúc nhủ vì chuyện này, thấy hắn nói chuyện mạch lạc rõ ràng, hợp tình hợp lý. Giống như là người đọc sách, liền nói: "Nói nghe một chút." Lý Tử chỉ Trương Sơn nói: "Vị huynh đài này đã thương ông chủ Lăng, nhưng hắn cũng bị cô nương tát hai bạt tai, ta xem vậy huề nhau, để vị huynh đài này rời đi!" Sau đó quay đầu nhìn về phía A Hạnh: "Cô nương thật muốn nháo trên công đường, chỉ sợ sẽ làm trò cười khắp thành, mất mặt mũi các người là chuyện nhỏ, làm cho người nhà của các người vì các người mà không ngóc đầu lên được đó chính là đại bất hiếu! Cho nên kính xin cô nương nghĩ lại sau đó hãy làm!"

Lời vừa nói ra, mọi người đều gật đầu, ngay cả người của rạp hát cũng vì danh tiếng của A Hạnh nên cũng không muốn ồn ào trên công đường. Lăng Tử Phong nhờ người khác đỡ đi tới bên cạnh A Hạnh, nhỏ giọng nói: "A Hạnh cô nương, nghĩ lại, vẫn không nên làm lớn chuyện, để cho hắn đi thôi." Nhóm người Vân Đóa cũng nhỏ giọng khuyên A Hạnh. Mọi người không hy vọng A Hạnh bởi vì chuyện này mà tổn hại danh tiếng.

Lý Tử thấy tình cảnh này thì biết chuyện này đã nắm chắc phần thắng, cô nương chung quy vẫn quan tâm danh tiếng của mình, nếu thật sự muốn nháo trên công đường, để khắp thành đều biết, đối với nàng có ích lợi gì?

Hắn hít một hơi, hơi cười, chờ đợi A Hạnh trả lời chắc chắn. Trương Sơn lúc này cũng tránh thoát đám người võ sinh trời buộc, thẳng người. Khuôn mặt lộ vẻ đắc ý.

Thẩm Nhị công tử gật đầu, đây đúng là phương án tốt nhất, hơn nữa như vậy cũng giảm cho hắn không ít phiền toái, hắn thấy rạp hát cũng có ý tứ giải hòa, liền hắng giọng một cái nói: "Đã như vậy thì chuyện này..."

Lời còn chưa nói hết, một giọng nói thanh thúy rất quả quyết cắt đứt lời hắn: "Chờ một chút, đại nhân."

Thẩm Nhị công tử nhìn về phía người nói chuyện, chính là chủ rạp hát, A Hạnh. Hắn không khỏi cau mày, chuyện cho tới bây giờ. Nàng còn muốn thế nào?

A Hạnh yêu kiều đi tới trước mặt Thẩm Nhị công tử, cung kính thì lễ nói: "Đại nhân, trước khi ngài quyết định xin cho tiểu nữ nói mấy câu!"

Thẩm Nhị công tử có chút nhúc nhủ, chuyện này thế nào mới xong đây? Nhưng không để cho nàng nói thì lại không tốt lắm: "Người muốn nói cái gì?"

A Hạnh đứng lên, xoay người, đối mặt với mọi người, giọng nói không cao không thấp, không nhanh không chậm: "Hôm nay ta cuối cùng cũng thấy được cái gì gọi là cường từ đoạt lý!"

Lý Tử hừ lạnh một tiếng: "Cô nương, không thể nói nói lung tung! Người nói một chút ta nơi nào cường từ đoạt lý?" Hắn cho là chỉ cần thuyết phục đám người Thẩm Nhị công tử, chuyện này trên căn bản đã định phần thắng cho nên cũng không để tiểu cô nương A Hạnh này vào trong mắt.

A Hạnh quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hắn: "Thứ nhất, người nói rạp hát chúng ta là loại kịch thấp kém dung tục nhưng ta cho người biết, kịch nói của chúng ta kể từ khai trương đến hôm nay đã diễn mấy chục suất, suất nào cũng đầy ắp, nói cách khác tối thiểu ở Tân thành có ít nhất mấy ngàn người xem qua kịch nói của chúng ta, bao gồm vị bằng hữu kia đã giới thiệu cho người, trong đó càng có không ít người không chỉ xem một lần, nếu như kịch nói của chúng ta thật là thấp kém dung tục thì là sao có được nhiều người ủng hộ như vậy, tạo thành ảnh hưởng lực lớn như vậy ở Tân thành? Nói vậy, người cho là những người này đều là những khách nhân thấp kém sao?" Nói xong A Hạnh cố ý liếc mắt nhìn Thẩm Nhị công tử, cười nhẹ một tiếng, ngay cả những quý công tử này cũng đều là khách đến xem kịch nói của chúng ta, lại còn dám nói kịch nói của chúng ta thấp kém dung tục?

Đám người Thẩm Nhị công tử, không khỏi đỏ mặt, trước đó bọn họ cũng cảm thấy hết sức thú vị... Những khách nhân dưới đài cũng khó chịu, người nào lại thừa nhận bản thân thấp kém? Dĩ nhiên là quan điểm của Lý Tử sai lầm, một số người thậm chí còn đứng lên: "Nói hươu nói vượn, kịch nói

của Thính Tùng vừa cao nhô lại đứng đắn, ai dám nói là thấp kém dung tục, ta là người đầu tiên không đồng ý!" Những người bên cạnh rối rít phụ họa.

A Hạnh thẳng tắp nhìn Lý Tứ, lạnh lùng cười. Lý Tứ thu lại nụ cười, sắc mặt trầm xuống: "Hay cho nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, người là đang có ý xuyên tạc ý tứ của ta!"

A Hạnh cười: "Ahh, thì ra ta hiểu sai rồi, người không phải là đang nói rap hát chúng ta thấp kém dung tục!"

Lý Tứ nhìn quý công tử mặt mày trầm lạnh, không khỏi có chút gấp gáp: "Ta là đang nói các người gọi cô nương lên đài tiêu khiển cho chúng ta như vậy là chuyện của đôi phong bại tục!"

A Hạnh mặt trầm xuống: "Đây chính là ta vấn đề thứ hai ta muốn nói! Chúng ta gọi cô nương lên đài không có gì sai, đó là bởi vì kịch nói cần như thế, bên trong kịch nói có những nhân vật nữ, chúng ta chỉ là vì dùng một nữ nhân để dẫn chuyện chân thực hơn, thoải mái hơn, mang đến vở kịch tốt hơn, mới chọn dùng nữ đào hát. Lại nói tiếp, trước đây không có nữ nhân diễn kịch, nhưng trước đây không có, không có nghĩa là sau này cũng không có! Trước đây cũng không có kịch nói nhưng khi kịch nói vừa ra đời chẳng phải nhận được sự hoan nghênh của mọi người sao? Có thể thấy rõ không có gì là không thể thay đổi! Về phần người nói đôi phong bại tục, vậy thì càng buồn cười hơn." A Hạnh nhìn chằm chằm Lý Tứ, nghiêm ngặt nói: "Ta muốn hỏi người, người từ lúc bắt đầu xem đến bây giờ có thấy những nữ diễn viên của chúng ta đã làm ra chuyện đôi phong bại đức gì? Hay là những nữ diễn viên ăn mặc không chỉnh tề? Hay nằng nói lời gì quá đáng, cử chỉ gì quá đáng?" Nằng mỗi một câu thì tiến tới gần một, mà Lý Tứ dưới khí thế bức người của nằng thì lại từng bước từng bước lui, cuối cùng dồn đến chân sân khấu, A Hạnh mới dừng bước, nằng hít sâu một cái, nhìn về phía mọi người, lớn tiếng hỏi: "Có sao? Mọi người nói xem, có sao?"

Các khách nhân dưới đài nhìn Xảo Oánh một chút, không có một người lên tiếng. Bọn họ có thể nói gì? Xảo Oánh quần áo chỉnh tề, lời nói cũng hợp lý quy củ, hơn nữa không có bất kỳ cử chỉ gì quá giới hạn, nằng có lỗi gì? Lỗi do dung mạo nằng thật đẹp? Thần thái quá câu người?

Lý Tứ cảm thấy rơi xuống thế hạ phong, muốn đi trở về trên bục nhưng không biết sao vì A Hạnh vững vàng ngăn trở ở trước mặt của hắn không nhúc nhích, đôi mắt đẹp bắn ra ánh quang lạnh thấu xương, làm cho hắn không dám tiến lên. Hắn đứng tại chỗ, vung tay lên nói: "Nhưng nằng làm cho nam nhân khời tà niệm..."

"Cho nên ta mới nói người cường từ đoạt lý! Lòng thích cái đẹp mọi người đều có. Làm gì có thứ gì xinh đẹp mà không được nhiều người yêu thích chứ. Nhưng cũng không phải là ai ai cũng nghĩ thế nào thì hành động thế đấy! So với cảm thú thì có khác gì nhau? Cảm thú và con người đều có trái tim, có động lòng nhưng cảm thú cũng chỉ làm việc dựa vào bản năng! Tiên sinh nhìn qua cũng giống như là người có học, thậm chí ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy cũng không hiểu rõ sao, còn biện hộ cái gì thẳng tính... Khách nhân đang ngồi nhiều như vậy, nếu như ai cũng "thẳng tính" như hắn, lại xông lên sân khấu trêu đùa nữ tử đang hoàng, rõ ràng chính là hành động của cảm thú, tiên sinh lại có thể chụp lên cái mũ "thẳng tính" này, chẳng lẽ tiên sinh cũng cũng có loại "thẳng tính" này, nếu như tiên sinh và người kia cùng loại kia giống như nhau, tiểu nữ tử cũng không thể nói gì hơn!"

Đây cũng là ở trong tối mắng Lý Tứ như cảm thú, Lý Tứ làm sao nghe không hiểu, hắn giận đến xanh mặt, thịt béo hai gò má lay động, nhìn qua xấu xí vô cùng, hắn chỉ A Hạnh, ngón tay run run: "Người... Người..." Nửa ngày cũng nói không ra lời.

Trên đài dưới đài người thấy tình cảnh này cũng không nhìn được che miệng cười, người của rạp hát nghe đến đó trong lòng cũng vô cùng sung sướng, mà Xảo Oánh một bên cũng ngẩng đầu lên, ngưng khóc. Kinh ngạc nhìn A Hạnh.

A Hạnh xoay người đi tới trước mặt của Xảo Oánh, nhìn Trương Sơn một bên giận đến muốn đánh người nói: "Hôm nay nếu như vị này không chịu nói xin lỗi với rạp hát chúng ta thì ta nhất định phải đem hắn đưa đi quan phủ. Không phải ta có ý sinh sự, chỉ là vị này hành xử quá mức quá đáng, chẳng những trêu đùa diễn viên của chúng ta còn nói lời nhục mạ, ta thân là chủ của Thính Tùng, quyết không thể nhân nhượng loại hành vi này!"

Sau đó nằng kéo tay của Xảo Oánh, đi tới trước mặt của mọi người, mềm giọng nói: "Thính Tùng chúng ta từ lúc khởi nghiệp tới nay, vẫn luôn có được nhiều sự ủng hộ của mọi người! Tất cả mọi người của rạp hát chúng ta rất cảm tạ! Nhưng ta hy vọng mọi người thích kịch nói của chúng ta đồng thời cũng có thể tôn trọng mỗi một diễn viên chúng ta, mọi người có biết, vì một canh giờ biểu diễn kịch nói trên đài này, mỗi ngày các diễn viên phải hao tâm tổn sức luyện tập bao nhiêu, có lúc tập lời thoại đến khản cả cổ họng, nhưng cho dù là như vậy, một khi đứng trên sân khấu, mọi người vẫn sẽ đem hết toàn lực mang cho mọi người màn biểu diễn tốt nhất, hay nhất. Chẳng lẽ bọn họ nỗ lực như vậy, không đáng giá được mọi người tôn trọng một chút sao?"

Nghe đến đó, người của rạp hát cũng cúi đầu xuống, có người khòe mắt thậm chí rịn ra nước mắt. Tôn trọng? Đối với bọn họ mà nói là hai từ quá mức xa xỉ?

Thẩm Nguyên Phong mỉm cười nhìn A Hạnh, đôi mắt xanh dường như lóe lên, lúc này A Hạnh trở thành tiêu điểm của tất cả, trên người của nằng giống như tán mát ra thứ hào quang hấp dẫn ánh mắt của mọi người, khuôn mặt nằng nhỏ nhỏ xinh đẹp như vậy nhưng thứ hấp dẫn mọi người cũng không phải vì sự xinh đẹp này mà là trong ánh mắt nằng toát ra sự tự tin, bền bỉ cùng với chân thành.

Nàng xinh đẹp như vậy làm cho người ta hít thở không thông.

Cặp mắt Thẩm Nguyên Phong bình tĩnh giống như biển rộng vô tận, thâm thúy mà dịu dàng.

"Còn Xảo Oánh cô nương, khi mọi người đang chỉ trích nằng thì có nghĩ tới tâm trạng của nằng không?" A Hạnh kéo tay của Xảo Oánh, sau đó quay đầu về phía nằng nói: "Xảo Oánh ngẩng đầu lên, chúng ta cũng không làm gì sai! Chúng ta không cần xấu hổ, không cần khổ sở, không cần vì cái loại cảm thú gay ác mà hủy hoại chính mình."

Nàng lại quay đầu đi nói với mọi người: "Trong lòng của nằng cũng biết sợ, cũng sẽ lo lắng, nhưng nằng là nữ nhân mệnh khổ, số mạng không thể để cho nằng có một cái hoàn cảnh tốt, số mạng không thể để cho nằng như những khuê nữ khác. Đây không phải là lỗi của nằng, nằng không tự hạ thấp bản

thân, không có nói lời ong bướm thu hút nam nhân mà lựa chọn dùng cảm đứng ở chỗ này, dùng hết khả năng biểu diễn cho mọi người xem, để đòi lấy cơ hội sinh tồn, chẳng lẽ đây là lỗi sao? Nếu như đây là lỗi ai có thể nói cho ta biết, thế nào mới đúng? Cô nương cố gắng như vậy, dùng cảm như vậy tại sao phải bị xỉ nhục như thế?"

Xảo Oánh nghĩ đến thân thể của mình, khóc không thành tiếng, nàng ôm mặt, nước mắt chảy không ngừng, hai vai không ngừng run rẩy, thái độ khổ sở kia thật sự là làm cho người ta sinh lòng thương xót, rất nhiều người cũng nhẹ thở dài, nhưng đã không còn ghép nàng với những nữ nhân kia cùng một loại nữa.

"Ta thân là chủ rạp hát Thính Tùng, thì phải có trách nhiệm để cho diễn viên của ta không bị thương tổn. Cho nên ta quyết định, sau này rạp hát chúng ta chỉ tiếp đãi những khách nhân biết tôn trọng chúng ta, chúng ta chỉ biểu diễn cho khách nhân tôn trọng chúng ta, nếu không, ngay cả là nhiều tiền nhiều bạc thế nào cũng không thể khiến chúng ta nói một chữ!" A Hạnh chỉ Trương Sơn: "Lần sau nếu như gặp lại loại hành động cảm thù này chúng ta trực tiếp đưa lên quan phủ, cho dù là nói xin lỗi chúng ta cũng sẽ không tiếp nhận!" Trước hết mình phải biết tôn trọng mình, từ từ mới để ý tới ánh mắt của người khác. Có lúc lên giọng một chút cũng không phải chuyện xấu...

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Viễn cảnh trong mơ

Tất cả mọi người bị lời nói của A Hạnh làm cho kinh hãi mà bất động. Tối hôm nay nữ nhân này đã mang cho bọn họ quá nhiều ngạc nhiên. Quá nhiều chuyện khó có thể tiếp nhận. Về đẹp của nàng, nàng thông minh, nàng có thể tranh luận cho lẽ phải, nàng làm cho người ta rung động mà dần chấp nhận những suy nghĩ mãnh liệt khác người của mình. Nàng còn nhỏ tuổi đã trở thành chủ của rạp hát, nàng sáng tạo ra kịch nói, nàng chấp nhận dùng nữ nhân diễn kịch, trước mặt mọi người nàng đánh nam tử, thậm chí nàng còn hy vọng đào hát của nàng có thể được mọi người tôn trọng, vì một nữ đào hát bị nhục mạ mà nàng không để ý đến an nguy của bản thân đối chọi lại với kẻ mạnh hơn nàng nhiều lần! Nàng nói đây là trách nhiệm của nàng...

Mỗi một chuyện nàng làm đều là kinh hãi thế tục nhưng hoàn toàn không có ai muốn đứng ra chỉ trích nàng bởi vì trên người nàng có thứ dũng khí, sự tự tin và khí thế mà không thể tìm thấy được trên bất kỳ nữ nhân nào khác, hành động của nàng như vậy làm cho mọi người cảm thấy khiếp sợ, đồng thời cũng không thể tưởng tượng nổi, nhưng những thứ này lại sâu đậm làm họ bị khuất phục.

"Nói thật hay, tiểu cô nương, ta ủng hộ ngươi, sau này nếu có ai trước mặt mọi người hành động không biết xấu hổ ta cũng sẽ không để yên!" Một người thanh niên bên trong khán đài đột nhiên lên tiếng nói. Nhiều người khác cũng rối rít phụ họa.

"Đúng vậy. Đem tên vô lại đó đưa lên quan phủ!"

"Mọi người chúng ta đều có thể làm chứng!"

Trong lúc nhất thời, tinh thần quần chúng mãnh liệt, tiếng nói thay phiên nhau vang lên. Thấy tình cảnh này, người của rạp hát cũng nở nụ cười, các diễn viên cũng cùng nhau đi tới, nắm chặt tay nhau, trong lòng cực kỳ kích động. Xảo Oánh cũng ngẩng đầu lên, nhẹ lau khô nước mắt ở khóe mắt.

A Hạnh mỉm cười rồi cúi đầu cảm tạ mọi người, lắng nghe sự khen ngợi tán đồng của mọi người.

Nàng đứng lên nhẹ giọng nói với Xảo Oánh bên cạnh: "Xảo Oánh, thấy không, không có gì là không thể, suy nghĩ của mọi người là có thể thay đổi, mặc dù đây là một quá trình lâu dài và khó khăn nhưng chỉ cần chúng ta có lòng tin thì nhất định có thể làm được!"

Xảo Oánh ngẩng đầu lên nhìn A Hạnh, trong mắt rung rung, nhẹ gật đầu.

Trương Sơn nhìn tới đây, ánh mắt đặc ý trên mặt đã biến mất không thấy tăm hơi thay vào đó là một loại biểu cảm lo âu kinh hoàng, hắn nhìn Lý Tử ở dưới đài nhú chặt hai hàng lông mày, vẻ mặt ưu phiền, xem ra đã là vô kế khả thi. Trương Sơn hoàn toàn lo lắng cho tình cảnh của mình. Về mặt kinh hoàng của hắn dần dần hiện rõ, hắn đem tất cả hy vọng đặt lên trên người ông chủ của mình, hắn không muốn vì chuyện này mà chọc phải quan phủ!

Động tác của hắn làm cho một số người chú ý. Đào hát Mai Hương Hoa thấy ánh mắt của hắn khác thường thì nhìn theo liền nhìn thấy Trương Văn Thanh đang ngồi ẩn mình trong góc. Mai Hương Hoa lập tức chỉ phía sau kêu lên: "Đó là ông chủ Trương Văn Thanh của rạp hát Thanh Vân, hắn với tên lùn và tên vô lại này là ở một phe, bọn họ cố ý tới quấy rối rạp hát!" Trương Văn Thanh đã từng tự mình tìm Mai Hương Hoa, hắn và Phương Mặc Trúc gặp mặt nói chuyện, nên Mai Hương Hoa đối với hắn còn có chút ân tượng.

Lúc đó ánh mắt của mọi người dưới sân khấu chuyển đến trên người của Trương Văn Thanh, làm cho hắn không có chỗ nào ẩn trốn. Đào hát của rạp thiếu chút nữa vì Trương Văn Thanh mà trở thành gánh hát lưu động, đối với người này dĩ nhiên là hận thấu xương, thấy hắn cũng tức giận kêu lên: "Thì ra là Thanh Vân các người đổ kỵ Thính Tùng chúng ta, cố ý tới làm loạn! Thật là quá hèn hạ! Mọi người đều thấy được, chuyện ngày hôm nay hoàn toàn là do Thanh Vân giở trò ám muội, cho nên hết thảy đều là do bọn họ cố ý gây ra, cũng không phải do rạp hát chúng ta có vấn đề!"

Dưới đài các khách cũng ào ào chỉ trích Trương Văn Thanh làm việc hèn hạ.

A Hạnh đi tới trước mặt Thẩm Nhị công tử, nói: "Đại nhân, ngài đã thấy được, ông chủ rạp hát Thanh Vân ép người quá đáng, xin đại nhân làm chủ cho

chúng ta!"

Thẩm Nhị công tử nhìn tới đây cũng hoàn toàn hiểu là chuyện này là như thế nào, rạp hát Thanh Vân hẳn đã đến một lần, cũng là Trương Văn Thanh tự mình tiếp đãi cho nên nhận ra hẳn. Trong lòng hẳn cũng có chút thương thức bản lĩnh của A Hạnh, cho nên có lòng muốn giúp nàng đòi lại công đạo. Hắn nhìn Trương Văn Thanh, lộ vẻ nghiêm nghị nói: "Trương Văn Thanh, đây là người người phải tới gây chuyện?"

Trương Văn Thanh tuy thấy chuyện bại lộ. Nhưng hẳn là người trải qua sóng gió, miễn cưỡng còn có thể bình tĩnh, hắn nhìn mọi người cười khan hai tiếng: "Chuyện ngày hôm nay cùng Trương mỗ không liên quan, Trương mỗ chỉ là đến xem kịch, chẳng lẽ vì ta là ông chủ Thanh Vân thì không thể đến đến Thính Tùng xem kịch sao? Ta cũng bỏ tiền như mọi người mà!"

Thẩm Nhị công tử thấy hắn chống chế, cười lạnh nói: "Nói như vậy người này không có quan hệ gì với người, được rồi, ta cho người giải hắn về nhà môn, tự mình tra thăm, quyết không khoan dung!" Thẩm Nhị công tử thân là con cháu Vương gia, lời nói tự nhiên có khí thế của nhà quyền quý làm cho người thấy người sợ.

Trương Văn Thanh cắn răng nói: "Người này và Trương mỗ không có quan hệ, chuyện ngày hôm nay cùng Trương mỗ càng không chút liên quan, đại nhân muốn làm như thế nào Trương mỗ không có quyền hỏi tới!" Khi này hẳn còn chưa liên lụy vào đương nhiên còn muốn cứu thuộc hạ của mình nhưng tình hình bây giờ thì an nguy của thủ hạ quan trọng hay tiền đồ của mình quan trọng? Chuyện hôm nay một khi bị làm sáng tỏ, uy tín của hắn sẽ hoàn toàn bị hủy! Tạm thời trước hết để cho Trương Sơn chịu khổ, qua một thời gian ngắn nữa hẳn sẽ nghĩ biện pháp đưa hắn ra.

Thẩm Nhị công tử thấy hắn ngay trước mặt mình vẫn dám nguy biện dối trá thì trầm mặt xuống: "Người đâu, đem kẻ gây chuyện giải về công đường!" Diệp Gia Quán

Trương Sơn là một người thô lỗ, sao có thể hiểu được suy nghĩ của ông chủ, thấy hắn đến phút cuối cùng thì lại muốn vứt bỏ mình, cho là Trương Văn Thanh thật sự sẽ không quan tâm đến hắn, không khỏi bối rối, nghe khẩu khí của Thẩm Nhị công tử dường như sẽ xử nặng mình, vậy kết cục của mình còn không biết sẽ là như thế nào? Nghĩ tới đây hẳn cũng không thể áp chế sợ hãi trong lòng nữa, quay về phía Trương Văn Thanh kêu to lên: "Ông chủ Trương!! Rõ ràng chính là người bảo ta làm, người tại sao có thể nói là không chút liên quan, nhà ta còn có mẹ già phải nuôi, ta cũng không thể ngồi tù a, ông chủ Trương, người mau cứu ta a!"

Trương Sơn một phen kêu thảm thiết khiến cho mọi người trong rạp cười ầm, nhìn Trương Văn Thanh ánh mắt càng thêm xem thường, Trương Văn Thanh cũng không thể bình tĩnh được nữa, hắn nhìn Trương Sơn quát lên: "Người!! Không được nói chuyện lung tung!" Lý Tứ cũng hiểu ý tứ của ông chủ Trương, cũng không kịp nhớ giấu giếm thân phận của mình nữa, lớn tiếng nói: "Vị huynh đài này chó vộ, không chắc chắn có thể định tội người, người hãy đi trước, đừng hồ ngôn loạn ngữ."

Một người ở dưới đài cười nói: "Nói không chừng vị lão huynh này cũng là một phe!" Mọi người cũng thay phiên nhau lên tiếng tán đồng.

Trong đầu Trương Sơn hoảng loạn, cũng không để ý gì tới suy tính của bọn họ, cho là bọn họ buộc mình gánh hết tội, hẳn làm sao có thể chịu được nên vẫn kêu thật to: "Là Trương Văn Thanh chỉ điểm ta làm như thế, giờ lại không quan tâm chuyện của ta!"

Trương Văn Thanh và Lý Tứ gấp đến mức muốn giơ chân, người xung quanh ầm ầm cười to, hiện trường loạn thành một đoàn.

Thẩm Nguyên Phong vẫn luôn im lặng chợt lên tiếng nói: "Dứt khoát đưa bọn họ giải về phủ nha đi, trắng đen thì phi không phải lên công đường sẽ rõ sao, ở chỗ này ù ù òa òa phiền chết đi được!"

Thẩm Nhị công tử cũng cảm thấy đây là một ý kiến hay, ra lệnh một tiếng. Liền có người hầu đến áp chế bọn họ, toàn bộ khán phòng đều lớn tiếng hoan hô, giống như là vui mừng khi đánh thắng trận vậy. Trong lúc vô tình mọi người cũng đứng cùng trận địa với A Hạnh.

Chờ sau khi đám người Trương Văn Thanh bị giải đi, đào hát của Thính Tùng cũng đi đến trước mặt của Thẩm Nhị công tử, quỳ xuống dập đầu với bọn họ rồi nói cảm ơn đại nhân. Còn có ý mời đưa bọn họ trở về gian phòng thượng hạng lần nữa, đào hát kiên trì muốn diễn hết vở kịch.

Ngày đó trên sân khấu các diễn viên rất nỗ lực, khán giả dưới đài xem kịch rất nhiệt tình, đêm này đối với mọi người mà nói chính là một đêm khó quên.

Sau khi kịch nói kết thúc, vì Lăng Từ Phong bị thương nghiêm trọng. Cho nên A Hạnh tự mình đưa những quý khách này rời đi. A Hạnh một lần nữa biểu đạt lòng biết ơn của mình đối với Thẩm Nhị công tử, hơn nữa thật lòng thành ý mời bọn họ lần sau hạ cố đến xem. Thẩm Nhị công tử bây giờ có chút hảo cảm với tiểu cô nương này, liền cười đáp ứng. Thẩm Nguyên Phong theo Thẩm Nhị công tử lên xe ngựa, chỉ thấy A Hạnh hơi cười nhẹ, cũng không nói thêm cái gì.

Lúc Hồ Lăng Hiên lên xe ngựa, A Hạnh chỉ từ tốn nói một câu: "Công tử đi thông thả." Cúi đầu, không nhìn tới hắn, Hồ Lăng Hiên có chút bức mình, nhưng nhìn khuôn mặt nàng dưới ánh trăng xinh đẹp đậm đậm như thế tất cả oán khí lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn nhìn nàng một cái thật sâu rồi mới lên xe.

Đoàn người ngồi xe ngựa dần dần biến mất trong bóng đêm.

Vì thời gian cũng không còn sớm cho nên mặc dù người của rạp hát về mặt đều hết sức kích động nhìn A Hạnh, dường như có ngàn vạn câu hỏi muốn nói với nàng, nhưng A Hạnh sợ phụ thân lo lắng chỉ đành phải vội vã chào mọi người rồi về nhà.

Về đến nhà, Lý Nhuận Phúc còn chưa ngủ, đang ở trong sân chờ, thấy A Hạnh trở lại thì cau mày nói: "Sao lại trễ như thế? Mặc dù con thích xem kịch nói nhưng con là một cô nương, làm sao có thể về trễ thế này, để cho người khác biết thì thành ra cái gì?" Ông còn tưởng rằng con gái vì xem kịch nên về muộn.

A Hạnh do dự xem có nên đem chuyện tối hôm nay nói cho phụ thân hay không, nhưng chuyện này không phải một hai câu có thể nói hết, bây giờ trời cũng đã tối sầm, phụ thân ngày mai còn phải đánh xe, cũng phải nghỉ ngơi, vẫn chờ ngày mai rồi nói. Nhưng chuyện này cũng không thể giấu phụ thân được nữa, thay vì để cho người biết từ người khác còn không bằng chính mình nói cho ông biết, chỉ là không biết phụ thân sẽ có phản ứng gì đây? Sẽ nổi trận lôi đình không? Nếu như ông phản đối việc mình làm chủ của rạp hát, mình nên làm cái gì bây giờ? Truyện được cập nhật bởi Diệp Gia Quán

Nghĩ tới đây A Hạnh mặt lộ vẻ buồn rầu.

Lý Nhuận Phúc thấy con gái có chút không vui cho là mình nói nặng lời, thì mềm giọng nói: "Cha không phải trách cứ con, ta cũng là vì tốt cho con. Danh tiết nữ nhân rất quan trọng, nếu để cho người khác biết con đêm hôm khuya khoắt mới về nhà sẽ nhìn con thế nào? Sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến hôn sự của con."

A Hạnh không muốn để cho phụ thân lo lắng, nói: "Cha, A Hạnh biết, sau này sẽ không về trễ như vậy nữa."

Lý Nhuận Phúc thấy con gái nghe lời như vậy lòng tràn đầy an ủi, gật đầu cười.

Thấy con gái bình an trở lại, Lý Nhuận Phúc yên lòng liền trở về phòng ngủ. A Hạnh làm nốt chuyện trong nhà, rửa mặt xong thì cũng trở về phòng nghỉ ngơi. Vừa ngủ được thì nghe được âm thanh hòn đá nhỏ gõ vào cửa sổ. A Hạnh ngẩn ra, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ "Chẳng lẽ lại là con mèo đêm kia tới?"

Nàng mặc quần áo tử tế, xuống giường, mở cửa sổ ra. Quả nhiên không sai, trăng sáng, bóng dáng thon dài trên mái tường kia không phải Thẩm Nguyên Phong thì còn ai vào đây?

Thấy A Hạnh mở cửa sổ ra, Thẩm Nguyên Phong cười nhẹ một tiếng, nhảy xuống đi tới trước cửa sổ của A Hạnh, tay áo phiêu phiêu, tóc dài tung bay, tư thế xuất trần thoát tục.

Thẩm Nguyên Phong đứng vững trước cửa sổ, ánh mắt của hắn như biển rộng lẳng lẳng nhìn nàng, khóe miệng mang theo chút ám áp vui vẻ, hắn khẽ gọi: "A Hạnh!" Một tiếng gọi như ẩn chứa bao nhiêu lắng đọng khó nói rõ.

Đêm tối, trăng sáng treo cao, sân lớn sáng trắng, yên tĩnh không tiếng động.

Sương đêm nhàn nhạt tràn ngập trong không khí.

Dưới ánh trăng, hai tròng mắt màu xanh da trời của hắn tựa như ngọc lưu ly trong suốt, sâu bên trong như có ánh quang đang chậm rãi lưu chuyển. Hắn nhẹ giọng cười, nụ cười tựa như làm nhạt cả sương mù.

Ánh mắt hắn chăm chú làm cho A Hạnh có chút không được tự nhiên, nàng rũ mi mắt xuống, nhẹ nói: "Người đường đường là Tam công tử Tấn vương phủ, làm gì cứ thích trèo lên tường nhà người ta vậy?"

Thẩm Nguyên Phong nhìn mặt nàng, lông mi nhỏ dài tựa như hai cây quạt nhỏ, rung động nhẹ nhàng làm cho hắn bị kích động muốn đưa tay sờ một cái. Nhưng đối mặt với A Hạnh thì hắn cũng không dám lỗ mãng, tay hắn nắm thật chặt, rút về trong tay áo. Nụ cười trên khóe miệng càng sâu: "Vậy lần sau buổi tối ta tới trực tiếp gõ cửa chính nhà ngươi?"

Khóe miệng A Hạnh giật giật: "Được rồi, xem như ta chưa nói gì" Lời người này vừa nói làm cho nàng khó có thể phản bác lại: "Người không phải đã về sao? Tại sao lại tới đây?"

"Trở về nhà cũng không biết chuyện gì xảy ra, quý thân xui khiến thì đến nơi này." Đường như hai chân tự làm theo ý mình, không chút chậm trễ nào về nhà rồi lại chạy tới nơi này, dọc theo đường đi, tìm có chút đạp nhanh, cảm giác rất lạ.

"Vậy là người tìm ta có việc?" A Hạnh lại hỏi.

Thẩm Nguyên Phong chỉ cảm thấy đầu mình nóng nóng lên, như là không thể suy tính bình thường: "Hình như không có! Chỉ là đột nhiên muốn tới đây." Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy câu trả lời này rất ngớ ngẩn.

A Hạnh tức giận liếc mắt: "Này Thẩm Tam công tử, người có ý tới tìm ta để đùa giỡn phải không! A Hạnh không thể tiếp đón, đã trễ thế này, ta phải nghỉ ngơi, người cũng trở về đi thôi, thật xấu ngày đêm đảo lộn vừa thay đổi được cũng không nên để bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển." Vừa nói thì định đóng cửa sổ lại.

Thẩm Nguyên Phong vội lấy tay ngăn lại, hắn nhìn nàng, có chút kỳ quái: "A Hạnh, tối nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, tại sao người còn có thể bình tĩnh thế, người có biết hôm nay người làm gì, nói gì, sẽ làm nên chuyện lớn như thế nào ở Tấn thành không? Tại sao người còn có thể bình tĩnh đi ngủ ngon như vậy?"

A Hạnh bật cười, tuổi trẻ tăng động quá mức không ngủ được? Nhưng vị Tam công tử này ngoại trừ là người trung gian giúp đỡ nàng bên ngoài, dường như từ đầu tới đuôi cũng chỉ là đứng cho có, hắn có cái gì mà hưng phấn chứ!

"Thẩm Nguyên Phong, lời của ta nói, chuyện ta làm có lỗi gì sao?"

Thẩm Nguyên Phong ngớ ngẩn, ngay sau đó cười một tiếng: "Không, trong mắt của ta, vô cùng đúng đắn."

"Đã như vậy tại sao phải lo lắng nhiều như vậy? Chỉ cần là đúng đắn, một ngày nào đó mọi người đều sẽ tiếp nhận nó, sóng lớn trước mắt rồi cũng sẽ gió êm biển lặng, ta cần gì phải tự tìm phiền não?"

A Hạnh lặng lẽ cười, dưới ánh trăng, da thịt của nàng trắng nõn như tuyết, phản xạ ánh quang nhàn nhạt, nụ cười của nàng xinh đẹp mộng ảo, làm cho tim của hắn đập nhanh hơn.

"A Hạnh." Hắn nhìn nàng, lại đề giọng xuống kêu một tiếng.

"Cái gì?" A Hạnh nhìn hắn

"Người luôn làm cho ta cảm thấy bất ngờ, mỗi khi ta cho là ta rất hiểu người thì người sẽ làm cho ta thấy thì ra vẫn chưa đủ, còn chưa đủ..." Giọng nói của Thẩm Nguyên Phong khe khẽ, trôi lơ lửng ở trong sương đêm nhàn nhạt, từ từ rồi lan rộng ra, cuối cùng là nhẹ nhàng biến mất trong đêm.

A Hạnh nghe như rơi vào trong sương mù: "Người nói gì?"

Thẩm Nguyên Phong mỉm cười, nụ cười thông thả mà dịu dàng: "A Hạnh."

"A Hạnh."

A Hạnh, A Hạnh, A Hạnh, hắn luôn luôn không nhận được mà gọi tên nàng, dường như hai chữ này có ma lực đặc biệt.

Đây là loại cảm giác gì? Tại sao làm cho hắn cảm thấy vui vẻ như vậy?

Khóe mắt A Hạnh giật giật, không thể nhận được nữa: "Thẩm Nguyên Phong, người uống lộn thuốc à! Trẻ như thế này lại chạy đến nhà ta phát điên cái gì." Nàng cũng không đề ý tới hắn nữa, dứt khoát đóng cửa sổ lại.

Ngoài cửa sổ vang lên giọng hắn, lại có tiếng cười thoải mái khác thường, sau đó thì nghe được hắn nói: "A Hạnh, ta đi, lần sau lại tới tìm người." Tiếp theo là tiếng tà áo phất đi.

A Hạnh mở cửa hé hé, nhìn qua khe cửa vừa đúng có thể thấy bóng dáng hắn biến mất ở sau mái tường.

A Hạnh nhẹ giọng cười, thật đúng là thiếu niên kỳ quái.

Tối hôm đó, A Hạnh nằm mơ thấy người mà kiếp trước cô yêu thương nhất, Kiều Tranh! Dường như đã lâu rồi nàng không nằm mơ thấy người đó, nàng biết rõ đây là mơ nhưng cho dù là mơ chỉ cần có thể thấy hắn thì trong lòng nàng lại tràn đầy vui mừng vô hạn.

Trước mặt trắng xóa, trắng đến chói mắt, nàng lần mò đi về phía trước, đi thẳng đến cuối đường, rộng mở sáng sủa.

Đập vào mi mắt chính là cây hoa anh đào nở rộ, gió thổi qua, cánh hoa nhẹ rơi xuống, bông bành phiêu bạt, cánh hoa bay đầy trời, như mộng như ảo, hắn đứng ở giữa, chậm rãi xoay người lại, vẫn là gương mặt anh tuấn bức người đó, vẫn là khí chất ưu nhã cao quý đó, hắn nhìn nàng, khóe miệng lộ ý cười, nụ cười kia nhàn nhạt giống như sương, mông lung, hòa hợp trong trong không khí làm cho tất cả đều trở nên yên tĩnh, xinh đẹp.

"Tranh!" Nàng kèm hãm không được vui sướng và kích động trong lòng, chạy về phía hắn.

Nhưng vừa chạm vào thì hắn giống như ảo ảnh tan biến mất, nàng vội xoay người tìm kiếm khắp nơi: "Tranh! Tranh! Chàng đang ở đâu, Thiệu Lâm rất nhớ chàng, chàng hãy cho ta nhìn chàng một chút, một chút thôi!"

"Thiệu Lâm, quên ta đi!" Hắn xuất hiện ở một chỗ khác, đôi mắt thâm thúy yên tĩnh nhìn nàng, trên mặt tràn đầy thương tiếc, vẻ mặt thấm đượm ưu thương: "Thiệu Lâm, những thứ thuộc về chúng ta đã qua rồi, đừng nhớ tới nữa, đừng nghĩ tới ta nữa, quên ta đi, đừng cầm đi tìm hạnh phúc của nàng đi!"

"Không, ta không thể quên được chàng, tình cảm nhiều năm như vậy, trong lòng ta vẫn thủy chung như trước, ta không thể quên..."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Tức giận

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, trong tia nắng như có những hạt bụi nhỏ đang khiêu vũ.

A Hạnh mở mắt ra thì thấy phụ thân Lý Nhuận Phúc đứng ở đầu giường nàng nhìn mình với vẻ mặt lo lắng.

Thấy nàng tỉnh lại, Lý Nhuận Phúc quan tâm hỏi: "A Hạnh, con gặp ác mộng sao? Nhìn cả người con đầy mồ hôi kia!" Vừa nói, vừa cầm một cái khăn

lau mồ hôi lên cho A Hạnh.

A Hạnh nhận lấy khăn trong tay phụ thân, nói: "Cha, con không sao, chỉ là một con ác mộng, cũng không sao." Con đau đốn từ ngực truyền tới vẫn còn âm ỉ, giống như có ai đó bóp chặt tim.

"Cha, vừa rồi là người gọi con dậy sao?"

Lý Nhuận Phúc cười: "Đứa nhỏ ngốc, không phải ta thì còn ai? Phòng này con nhìn thấy người khác sao?"

Như vậy tiếng gọi trong mộng cũng là của phụ thân, chỉ là giống như đang ở trước mặt, giọng nói kia chỉ là trẻ hơn một chút. A Hạnh cười nhẹ một tiếng, tại sao nàng phải đi truy cứu một giọng nói trong mộng đây? Chỉ là mộng thôi, quán nó là của ai cũng không quan trọng.

"Cha, giờ cũng không còn sớm, con cũng phải thức dậy."

Lý Nhuận Phúc gật đầu: "Được, ta đi ra ngoài trước." Ông đứng ở đó, gương mặt lộ vẻ nghi ngờ, muốn nói lại thôi.

A Hạnh kỳ quái hỏi: "Cha có chuyện gì ạ?"

Lý Nhuận Phúc suy nghĩ một chút. Vẫn lắc đầu nói: "Không có gì, ta đi ra ngoài trước."

Lý Nhuận Phúc xoay người, đi ra cửa, sau đó đóng nhẹ cửa lại.

"Tranh!" trong miệng A Hạnh là ai? Là Dung Tranh sao? Đứa bé kia thực sự cũng là một đứa bé ngoan, đáng tiếc là một đào hát, A Hạnh ở cùng với hẳn chắc là sẽ không hạnh phúc, xem ra sau này phải dặn dò A Hạnh ít đi rạp hát mới được.

Lý Nhuận Phúc nhẹ giọng thở dài.

Sau khi thức dậy A Hạnh làm điểm tâm, lúc cùng phụ thân ăn điểm tâm, A Hạnh nói với ông: "Cha ơi! Hôm nay ra xe trễ một lát, con có chút chuyện con muốn nói cùng người có được không?"

Lý Nhuận Phúc nhìn con gái mặt vẻ mặt nghiêm túc, nghĩ thầm, chẳng lẽ là chuyện của Dung Tranh? Ông gật đầu đáp ứng: "Được."

Ăn sáng xong, A Hạnh đang muốn nói đến chuyện của rạp hát với phụ thân, đột nhiên cửa chính bị người đẩy ra, Triệu đại bá cách vách thò đầu cao giọng nói: "Lão Lý, có thể đi chưa? Bây giờ cũng không còn sớm."

Lý Nhuận Phúc ngẩng đầu lên tiếng chào hỏi Triệu đại bá, rồi nói với A Hạnh: "A Hạnh, cha quên mất ngày hôm qua đã đáp ứng Triệu đại bá sẽ đưa ông ấy đến Tây thành, có chuyện gì, buổi trưa trở lại hẵng nói." Vừa nói thì lập tức đứng lên, đi về phía cửa, cùng Triệu đại bá đi ra ngoài. Trước khi ra cửa, quay đầu về phía A Hạnh nói: "A Hạnh, rảnh rồi thì ở nhà luyện một chút nữ công. Đừng chạy loạn khắp nơi."

A Hạnh "Dạ" một tiếng, nghĩ thầm trong bụng, đi rạp hát cũng không tính là chạy loạn khắp nơi nhỉ?

Sau khi phụ thân đi, A Hạnh dọn dẹp trong nhà một chút rồi đến rạp hát. Thân là chủ rạp hát, mỗi ngày nên rút ra chút thời gian đi xem.

Vừa vào rạp hát đã bị các đào hát ở cửa chờ sẵn vây lại, lòng mọi người đều đầy kích động nhìn nàng, lại không biết nên nói cái gì cho phải. Mà Xảo Oánh đứng ở đằng xa, chỉ nhìn nàng, cũng không đến.

Lưu Quế Hoa bên cạnh đi tới nói với mọi người: "Được rồi, được rồi, một đám nam tử vây quanh một tiểu cô nương, cũng không sợ người ta ngại à?"

Mọi người sờ đầu một cái cười hi hi liên tục ra.

Lâm Hải cười nói với A Hạnh: "A Hạnh, à không đúng, Lý lão bản, ngày hôm qua người lại làm cho chúng ta mở rộng tầm mắt, không ngờ Lý lão bản bình thường nhìn qua yên yên tĩnh tĩnh, lại có một mặt cường hãn như vậy."

Một tiểu vũ sinh nhỏ con vội phụ họa: "Đúng vậy, người mập mạp kia nói chuyện khó nghe như thế, không dùng chữ bản vẫn có thể mắng chửi người. Nghe mà mồ hôi lạnh chảy cả người ta, không ngờ Lý lão bản lại có thể dễ dàng nói khiến hẳn không mở miệng được, thật là làm cho chúng ta mở rộng tầm mắt, sung sướng a."

Mai Hương Hoa cũng ở một bên cười nói: "Lý lão bản mang cho chúng ta thật quá nhiều ngạc nhiên, bình thường nhìn chỉ là một tiểu cô nương không có gì lạ, không ngờ lại là đại ân nhân của rạp hát chúng ta, còn sáng tạo ra kịch nói hay như vậy, làm cho rạp hát chúng ta cải tử hồi sinh, thật là làm cho tại hạ bội phục sát đất." Nói xong hướng A Hạnh chấp tay bái một cái.

A Hạnh bị bọn họ người một câu ta một câu khen mà có chút ngượng ngùng, nàng cười nói: "Mọi người không nên gọi ta là Lý lão bản, nghe không được tự nhiên, sau này mọi người vẫn nên gọi ta là A Hạnh là được rồi, như vậy thân thiết hơn, hơn nữa, ta nào có tốt như mọi người nói, chủ ý kịch nói đúng là do ta nghĩ ra được nhưng kịch bản là ông chủ Lăng viết, còn khiến nó sinh động diễn giải ra cho người xem là do tất cả mọi người cùng nhau cố gắng, nhắc tới thì công lao lớn nhất vẫn là của mọi người thôi. Ông chủ Lăng còn cùng ta thương lượng, phát cho mọi người thêm một tháng lương, coi như là thưởng thêm cho mọi người!"

Mọi người nghe nói có thưởng thêm một tháng lương, mặt mày ai cũng vui vô cùng. Suy nghĩ trong lòng về tương lai của mình càng thêm có lòng tin, càng

thêm có tinh thần. Còn Xảo Oánh vẫn đứng ở đằng xa, lẳng lặng nhìn tất cả, không nói một lời. Trên mặt có loại biểu cảm vừa vui vừa buồn. A Hạnh biết rõ, ngày hôm qua nàng có sợ hãi quá lớn, có thể nói chuyện phát sinh ngày hôm qua nàng là người bị hại lớn nhất. Tâm tình nàng đề mê là rất bình thường, phải cho nàng thêm một chút thời gian, từ từ giảng giải nàng, có thể nàng sẽ quên tổn thương ngày hôm qua.

A Hạnh ở trong đám người không thấy ông chủ Lăng liền hỏi: "Ông chủ Lăng đâu? Sao lại không thấy ông ấy?"

Lâm Hải trả lời: "Ông chủ Lăng đến phủ nha rồi, sáng hôm nay đã mở tràng thẩm án ông chủ Trương bên rạp Thanh Vân."

A Hạnh ngạc nhiên nói: "Hả? Tại sao không ai nói cho ta biết, ta không cần đến công đường sao?"

A Hạnh suy nghĩ một chút cũng có lý, một cô nương xuất hiện ở công đường quả thật không phải là một chuyện tốt, nếu để cho phụ thân biết nhất định sẽ rất tức giận.

Mọi người và A Hạnh trò chuyện một hồi thì đến giờ tập diễn, chào A Hạnh xong thì cùng nhau đi xuống. Xảo Oánh đi ở phía sau cùng, nàng nhìn A Hạnh, do dự một lúc rồi vẫn đi tới.

Lưu Quế Hoa nhìn khuôn mặt Xảo Oánh nhợt nhạt, thương tiếc thở dài một cái, biết hai tiểu cô nương có lời muốn nói với nhau nên đi ra, trở lại phòng bếp.

A Hạnh đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Xảo Oánh, ngươi có khỏe không?"

Xảo Oánh gật đầu nói: "Ta không sao, A Hạnh, nếu như là ở thanh lâu. Nếu ta phải đối mặt với cục diện như hôm qua thì càng không thể chịu nổi, hơn nữa sẽ không có người tới giải vây cho ta. Cho nên A Hạnh, ta cảm ơn ngươi." Nàng cúi đầu: "Chỉ là ta không ngờ ngươi vậy mà lại chính là nữ chủ nhân đó, A Hạnh, tại sao ngươi vẫn luôn không nói ta biết?"

"Trước kia ta giấu giếm mọi người là bởi vì ta không muốn vì vậy mà gây ra phiền toái, hơn nữa ta cũng sợ phụ thân ta không vui."

Xảo Oánh liếc nhìn nàng một cái, nhẹ nói: "Ngươi là cô nương xuất thân trong sạch dĩ nhiên là phải quý trọng danh tiếng của mình, không giống ta, tội thân chỉ nữ, là một tội nô, đương nhiên không có gì được cố kỵ." Diệp Gia Quán

A Hạnh nghe ra trong lời nói của nàng mang vẻ bất mãn: "Xảo Oánh, ngươi trách ta, trách ta để cho ngươi lên đài biểu diễn?"

Xảo Oánh lắc đầu một cái, xoay người: "Là số ta khổ, ta làm gì có tư cách trách bất cứ kẻ nào?"

(Ed: Gặp mẹ trẻ này coi như xấu số. Từ đầu truyện đã ko ưa. Dừng chuyện cũng chỉ khóc. Hết khóc rồi soi mói người khác. Vái trời chết yếu.)

(Beta: -_-!!!)

"Xảo Oánh, cho tới bây giờ ta không ép ngươi, cho dù là bây giờ ngươi vẫn có thể lựa chọn không lên đài, ở rạp hát làm việc lật vật, sau này ta sẽ tận lực giúp ngươi an bài chút lỗi ra, về phần vai diễn, ta có thể để cho người khác tới thay thế ngươi!"

"Không cần!" Xảo Oánh xoay người lại, kéo tay của A Hạnh, vội vàng nói: "A Hạnh cho tới bây giờ ta không có trách ngươi, chỉ là trong lòng ta không dễ chịu, mới nói hươu nói vượn. Ngươi đừng so đo cùng ta. Ta phải lên đài, chuyện đã đến bước này, ta bị người mắng cũng đã mắng rồi, nhục cũng nhục rồi, ta còn có gì phải sợ, bây giờ đây là đường thoát thân duy nhất, ta không thể bỏ qua!"

Vì đào hát còn có thể thấy được nhiều thành phần, có thể nhìn được nhiều phú hào, thương nhân, với nàng thì không có chỗ xấu, dầu gì cũng có thể kiếm đủ ngân lượng để chuộc cho mình. Tương lai còn có thể tìm được người tâm đầu ý hợp. Nhưng nếu như làm nô tì phụ việc cả ngày cũng sống ở hậu viện rạp hát, cả đời cũng sẽ không có ngày nổi danh, tương lai cùng lắm chỉ xứng với một người thân phận như mình, vừa nghĩ tới viễn cảnh đó nàng đã cảm thấy ghê tởm! Diệp Gia Quán

Nàng nhìn A Hạnh, người trước mắt rõ ràng là một nữ nhân bình dân, địa vị thấp kém nhưng vận mệnh của mình lại ở trên tay của nàng, thật đúng là tạo hóa trêu người...

Trong lòng nàng dâng lên cảm giác cực kỳ phức tạp.

A Hạnh nghe nàng nói như vậy vỗ tay của nàng rồi dịu dàng nói: "Xảo Oánh, vẫn là câu nói kia, chỉ cần ngươi còn sống ở rạp hát một ngày, bất kể thế nào ta đều sẽ hết sức bảo vệ ngươi."

Xảo Oánh nhẹ gật đầu nói: "A Hạnh, ta vẫn luôn coi ngươi là bằng hữu, dĩ nhiên là tin ngươi." Nàng rút tay về: "Được rồi, ta cần phải tập diễn, Lâm sư phụ đang chờ ta!" Nàng cười một tiếng, xoay người, đi về phía khán phòng.

A Hạnh tới nơi này vốn là muốn tìm Lăng Tử Phong thương lượng chuyện phát triển của rạp hát. Bây giờ Lăng Tử Phong lại không có ở đây nên nàng liền đi đến phòng bếp tìm Vân Đóa.

Đến phòng bếp Lưu Quế Hoa nói cho nàng biết: "Vân Đóa đi đưa thuốc cho Dung Tranh rồi."

A Hạnh biết Dung Tranh bị thương nhưng không ngờ đến mức phải uống thuốc. Không khỏi lo lắng hỏi: "Dung Tranh bị thương rất nghiêm trọng sao?"

Lưu Quế Hoa gật đầu: "Dường như ngã không nhẹ, hôm nay đau đến không thể rời giường, nên phải mời đại phu đến xem một chút, hình như là bị chấn thương xương, phải tĩnh dưỡng. Nhưng cũng may hân trẻ tuổi, thân thể bền chắc, cho nên không có chuyện gì lớn, nằm một khoảng thời gian là khỏe."

Thương tích của Dung Tranh hoàn toàn là vì cứu nàng mà bị, điều này làm cho lòng của nàng có chút áy náy, nàng nói với Lưu Quế Hoa: "Vậy ta đây đi xem hân một chút." Vừa nói xoay người rồi đi.

Lưu Quế Hoa ở phía sau gọi nàng lại, A Hạnh quay đầu: "Đại nương còn có chuyện gì sao?"

Lưu Quế Hoa lau khô tay, sau đó đi tới bên cạnh nàng, lôi kéo đến một chỗ không người, nhỏ giọng nói: "Phụ thân ngươi biết chuyện của ngươi ở rạp hát chưa?"

Đây chính là nỗi băn khoăn đè nặng trong lòng A Hạnh, nàng lắc đầu một cái: "Còn chưa biết, ta tính buổi trưa hôm nay nói cho ông biết, cũng không biết ông sẽ phản ứng thế nào, nói thật thì ta rất lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Cô đơn

Lưu Quế Hoa chép miệng, nhẹ thở dài nói: "Phản ứng của cha ngươi ta có thể tưởng tượng được, ông ấy vẫn luôn tìm hiểu nhà chồng cho ngươi, đến giờ ngươi lại thành chủ của rạp hát... Mặc dù nói ngươi là ân nhân của rạp hát chúng ta, rạp hát chúng ta cũng là vì vậy mới có thể cải tử hồi sinh nhưng có mấy lời vì muốn tốt cho ngươi ta không ngại nói thẳng. A Hạnh, vì nghĩ cho hôn sự tương lai, ngươi vẫn nên rời khỏi rạp hát đi, một cô nương xuất đầu lộ diện, hơn nữa còn là chủ của rạp hát, người khác sẽ nhìn ngươi thế nào? Kể chú ý quy củ một chút đều sẽ không thích."

A Hạnh nhìn Lưu Quế Hoa: "Đại nương, người khác nghĩ như vậy thì cũng thôi nhưng ngươi sao cũng nghĩ như vậy chứ? Vân Đóa cũng là đang lớn lên trong rạp hát, chẳng lẽ nói Vân Đóa sau này cũng không thể gả cho nhà tốt sao?"

Lưu Quế Hoa cười khổ một tiếng: "A Hạnh, không gạt ngươi, Vân Đóa nhà ta muốn gả cho nhà có mặt mũi là chuyện không thể nào, ta tính chờ nàng trưởng thành thì tìm trong rạp hát một tiểu tử chất phác, mọi người biết rõ gốc rễ, người nào cũng sẽ không chê người nào. Nhưng ngươi thì khác, A Hạnh, ngươi là một cô nương thông minh xinh đẹp, ta thấy cha ngươi đã quyết định tìm một người tốt cho ngươi, nhưng nếu như để ông ấy biết ngươi lẩn vào nơi này, nhất định vô cùng thất vọng. A Hạnh cả đời nữ nhân vẫn phải dựa vào nam nhân, tìm được người tốt mới có thể hạnh phúc cả đời, nếu như lão công chê bai ngươi, vậy ngươi cả đời này phải chấm dứt thế nào đây? Nghe đại nương khuyên một câu, vẫn nhanh một chút rời khỏi rạp hát đi!"

Đem cả đời mình ký thác vào nam nhân? Nam nhân tốt thì cả đời hạnh phúc, nam nhân không tốt thì cả đời bi thảm, phải nhìn mặt của ánh mắt của nam nhân sống qua ngày, nói không chừng còn phải đổi mặt nam nhân danh chính ngôn thuận tìm thế thiếp về, đây dường như là điều chắc chắn, nhà họ có tài sản một chút thì ai mà không có tiểu thiếp, di nương. Gọi cho hoa mỹ là vì khai chi tán diệp. Bảo nàng bỏ qua tất cả mà sống cuộc sống như thế? Mỗi ngày ở nhà làm việc, luyện nữ công, chờ nam nhân như vậy tới cưới mình? Còn phải cảm thấy gả được thật tốt, thật hạnh phúc?

Bỏ qua một bên những thứ này không nói, bắt nàng cùng một nam nhân không quen biết đồng sàng cộng chăn, sanh con dưỡng cái, cái này so với hôn nhân kiếp trước của nàng có gì khác nhau? Nghĩ tới cuộc sống hôn nhân kỳ hạn một năm kia nàng lập tức rung mình, quá đáng sợ!

Để cho cả đời nàng sống cuộc này sống như thế, nàng không làm được...

Nhưng tâm sự của nàng không ai có thể hiểu được, nàng nên nói thế nào với người khác, nàng căn bản không nghĩ có nên lấy chồng hay không, nàng chỉ muốn cả đời này thư thái thoải mái, tự do tự tại sống qua ngày.

Nàng cúi đầu, vẻ mặt ảm đạm. Lưu Quế Hoa thấy bộ dạng này của nàng cho là nàng lo lắng bị phụ thân trách cứ liền an ủi: "A Hạnh, ngươi không cần lo lắng cho, ta sẽ khuyên cha ngươi, ngươi rời rạp hát, ngoan ngoan nghe lời, cha ngươi thương ngươi như vậy, nhất định sẽ không trách cứ ngươi quá mức." Truyện được đăng trên Diễn đàn và Diệp Gia Quán.

"Nhưng đại nương, ta cũng không muốn rời rạp hát. Ở chỗ này ta rất vui vẻ, cũng có thể kiếm được rất nhiều bạc, cho dù không dựa vào nam nhân, ta cũng có thể sống rất thoải mái." A Hạnh không nhịn được nói ra lời trong lòng: "Nhưng ta biết, đại nương chắc là sẽ không hiểu, cha cũng sẽ không hiểu, sẽ không có ai hiểu."

Lưu Quế Hoa bị lời của nàng làm kinh ngạc đến nói không ra lời: "A Hạnh, ngươi lấy đâu ra suy nghĩ kỳ quái như thế?"

A Hạnh ngẩng đầu lên bắt đầu dĩ cười: "Kỳ quái sao? Cũng đúng, ở chỗ này thì đúng là rất kỳ quái." Trong lòng A Hạnh chợt dâng lên cảm giác cô đơn, ý nghĩ của mình dường như cách xa thế giới này quá, dường như đi tiếp, thật có thể đi theo suy nghĩ của mình sao? Có thể cũng sẽ có ngày nàng cũng thỏa hiệp? Hoàn toàn tuân theo quy tắc của thời đại này, giống như những nữ nhân của thời đại này, dựa vào nam nhân mà sống?

Trong lòng A Hạnh ừ rừ chán nản vô hạn, nàng nói với Lưu Quế Hoa: "Đại nương, ta đi xem Dung Tranh một chút."

"Được, ngươi đi đi. Lời của đại nương ngươi cần phải để ở trong lòng a!" Lưu Quế Hoa dặn dò.

A Hạnh nhìn Lưu Quế Hoa miễn cưỡng lộ ra nụ cười, xoay người rời đi.

Đi đến chỗ ở của Dung Tranh, vừa đến gần cửa phòng thì ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc. Tiếp theo thì nghe được giọng nói của Vân Đóa: "Ngươi như quả dưa chuột vậy, người ta lợi hại như vậy, ngươi còn hồ đồ xông tới, tưởng mình giống tiểu cường đánh không chết sao?"

Tiếp theo chính là giọng nói của Dung Tranh: "Được rồi Vân Đóa, ngươi tới đây bao lâu thì nói ta bấy lâu, miệng ngươi không mệt, nhưng lỗ tai của ta thì rất mệt a!"

"Còn không phải là vì ta quan tâm ngươi sao? Diệp Gia Quán. Ngươi còn chê ta dài dòng!" Giọng nói của Vân Đóa ngừng một hồi: "Dung Tranh, nếu như người lúc ấy bị đánh là ông chủ Lăng, là Lâm sư phụ, hoặc là... là ta, ngươi cũng sẽ liều mạng như thế sao?"

Dung Tranh trầm mặc một lúc rồi nhẹ nói: "Đó là đương nhiên, bất kể là ai, ta cũng sẽ toàn lực cứu giúp!"

"Có thật không?" Giọng nói của Vân Đóa lộ ra vui mừng.

"Đương nhiên là thật."

Bên trong phòng lại yên tĩnh, bỗng Vân Đóa nói: "Ta đem chén thuốc về phòng bếp, ngươi nghỉ ngơi thật tốt."

"Ừ."

A Hạnh đứng ở cửa. Vân Đóa mở cửa ra thấy A Hạnh nụ cười trên mặt nhất thời thu lại, lạnh lùng nói: "Là ngươi! Ta đi trước." Vừa nói liền lướt qua bên cạnh nàng.

A Hạnh thấy nàng có vẻ khác thường liền đuổi theo kéo nàng: "Sao vậy Vân Đóa? Thấy ta tại sao lại không vui? Ta chọc giận ngươi sao?"

Vân Đóa không giỏi che giấu tâm tình, nàng bĩu môi, hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi là chủ của rạp hát, ta làm sao dám không vui?"

"Vân Đóa ngươi đây là đang trách ta có đúng không?" A Hạnh nhẹ giọng hỏi.

Vân Đóa quay đầu lại nhìn nàng: "A Hạnh, ta coi ngươi là bằng hữu, cái gì cũng nói cho ngươi, nhưng ngươi cái gì cũng gạt ta, cái gì cũng không nói cho ta, ta thật sự là bằng hữu của ngươi sao? Nói thật đi, cho tới bây giờ ngươi vẫn không xem ta là bằng hữu của ngươi đúng không?"

"Vân Đóa cho dù là bằng hữu cũng không phải cái gì cũng sẽ nói cho đối phương, bằng hữu có thể cùng nhau cười, cùng nhau khóc, cũng không thể miễn cưỡng đem hết bí mật trong lòng nói ra toàn bộ. Làm bằng hữu như vậy, thì có thể kéo dài bao lâu? Hơn nữa, Vân Đóa." A Hạnh nhìn chằm chằm nàng: "Ngươi thật sự cái gì cũng nói với ta sao?"

Vân Đóa không biết nghĩ tới điều gì, mặt đỏ lên, sắc giọng: "Ngươi lúc nào cũng có lý, ta nói không lại ngươi, không nói với ngươi, ta đi!" Vừa nói đang cầm chén xoay người chạy đi.

A Hạnh nhìn bóng lưng của nàng cười một tiếng, thật đúng là hài tử không giấu được chuyện trong lòng.

A Hạnh đi vào căn phòng của Dung Tranh.

Căn phòng của Dung Tranh rất đơn giản, một cái giường gỗ, một cái tủ nhỏ, một cái bàn và một cái băng ghế dài.

Dung Tranh thấy A Hạnh đi đến giường giăng từ trên giường đứng lên nhưng dường như chạm đến chỗ đau, nhăn mặt "A" một tiếng.

A Hạnh vội vàng đi tới nói: "Ngươi không nên cử động, đại phu nói ngươi phải tĩnh dưỡng thật tốt. Nhanh nằm xuống đi, ngươi cứ như vậy, ta sẽ đi lập tức!"

Dung Tranh nghe nàng nói như vậy, cười nhẹ một tiếng, rồi lại nằm xuống.

A Hạnh ngồi trên băng ghế.

Dung Tranh cười nói: "Vân Đóa làm mình làm nấy với ngươi sao, nàng ấy tính khí như tiểu hài tử, qua một hai ngày là tốt thôi..."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Tức giận

A Hạnh lắc đầu một cái, cười nói: "Ta sao không biết nàng? Vân Đóa a~, tâm mãi mãi cũng không cứng bằng miệng, rất dễ dàng tha thứ cho người khác. Các người cùng nhau lớn lên, người đương nhiên càng hiểu nàng hơn."

Dung Tranh cười gât đầu: "Nàng ấy thường ngày kêu gào lớn giọng đáng vẻ giống như là rất lợi hại nhưng thực tế thì với bất cứ ai cũng mềm lòng cho nên mỗi lần phát sinh tranh chấp, chúng ta cũng sẽ nhường nàng, ai bảo nàng là muội muội của chúng ta đây?"

"Muội muội?" A Hạnh ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Dung Tranh cười: "Đúng vậy, tuổi tác của nàng cũng nhỏ hơn so với ta, không phải muội muội thì là cái gì?"

Trong lòng A Hạnh thầm nói: "Dung Tranh ngốc ngếch, người xem người ta là muội muội người ta cũng không có coi người là ca ca." Nhưng đây là chuyện lòng của Vân Đóa, nàng không tiện nhúng tay vào cho nên cũng không nói tiếp cái đề tài này.

Vị trí nàng ngồi cách Dung Tranh một thước, đánh giá hấn, sắc mặt của hấn có chút tái nhợt, cặp mắt có chút tối, mất đi ánh sáng rực rỡ ngày thường, bên ngoài mặt hấn mặc dù đáng vẻ làm ra rất thoải mái nhưng lúc nói chuyện hơi thờ không ổn định, rõ ràng là nhịn đau đớn.

Lòng A Hạnh dâng lên áy náy, nàng nhìn hấn nhẹ giọng nói: "Dung Tranh, nếu như lúc ấy ta không cùng người khác gây chuyện rồi tát hấn một bạt tai, người cũng sẽ không vì ta bị thương nặng như vậy, là ta quá lỗ mãng!"

Dung Tranh bỗng nhiên nói: "A Hạnh, hôm nay người thế nào vậy? Ủ rũ cúi đầu, cũng không giống người, bình thường người không phải như vậy. Tại sao phải phủ nhận mình? Chẳng lẽ mặc cho người khác lên tiếng vũ nhục mới là đúng sao? Ta cũng là người của rạp hát, ta cũng không thể chịu được đào hát của rạp hát bị người khác nhục mạ, khi đó nếu như người không cho hấn một bạt tai, có khi ta cũng sẽ cho hấn một quyền. Hậu quả thế nào, lúc ấy làm sao suy nghĩ nhiều như vậy chứ?"

Nghe lời của Dung Tranh, trong lòng A Hạnh dễ chịu hơn một chút: "Nhưng ta vẫn phải cảm tạ người." Nàng nhìn hấn, rất chân thành nói: "Cám ơn người, không để ý an nguy của mình tới cứu ta." Diễn đàn

Ánh mắt nàng chăm chú, giọng nói đột nhiên nghiêm túc, làm cho mặt của Dung Tranh nóng lên, Dung Tranh sợ A Hạnh nhìn ra, quay mặt vào trong giường nói: "A Hạnh, ta muốn nghỉ ngơi, cảm thấy hơi mệt."

A Hạnh biết nên để cho hấn nghỉ ngơi thật tốt, thì thân thể của hấn mới mau khỏi. Nàng đứng lên nói: "Được rồi, ta ra ngoài trước, người nghỉ ngơi thật tốt."

Dung Tranh nhẹ "Ừ" một tiếng, vẫn không xoay đầu lại.

A Hạnh cho là hấn muốn ngủ, dù sao vẫn là một tiểu hài tử, nói ngủ là ngủ. Nàng cười một tiếng, xoay người rời khỏi phòng của hấn, lúc ra cửa còn khép cửa lại.

Nghe được tiếng đóng cửa, Dung Tranh mới chậm rãi xoay đầu lại, hấn nhìn cửa phòng, mơ hồ nghe tiếng bước chân A Hạnh rời đi, nhẹ nhàng, rất có quy luật, cho người ta cảm giác rất an tâm, rất trầm tĩnh. Khóe miệng của hấn không kiềm được lộ ra nụ cười.

Vân Đóa nói hấn là một kẻ ngốc, rõ ràng đối phương mạnh mẽ hơn mình còn ngu ngốc húng lẩy. Nhưng Vân Đóa không biết lúc ấy hấn nhìn tên đại hấn nhào về phía A Hạnh trong đầu của hấn trống rỗng, cũng không nghĩ được cái gì, chỉ một lòng muốn ngăn cản đối phương. Vậy còn có thể so sánh thực lực của hai bên chênh lệch sao?

Nhưng trong lòng của hấn lại mơ hồ cảm thấy cho dù lúc ấy ý thức được mình sẽ vì thế mà tan xương nát thịt. Diệp Gia Quán

Hấn vẫn sẽ làm như thế, hấn vẫn sẽ không chút do dự mà nhào lên.

A Hạnh ra khỏi cửa phòng Dung Tranh không bao lâu thì đụng phải người tới tìm nàng, người này tên là Trương Vân Hải, cũng là một đào hát của Thánh Tùng, cũng không có danh tiếng như Phương Mặc Trúc nhưng mà A Hạnh cảm thấy người này lớn lên mặc dù tuấn tú nhưng không hề có chút nữ tính nào, giống như mấy vai nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình, ôn văn nho nhã, sau này cho hấn vài nhân vật thích hợp, ở kịch nói sẽ có chút thành tựu.

Trương Vân Hải thấy nàng liền nói: "A Hạnh cô nương, tìm người khắp nơi."

A Hạnh hỏi: "Chuyện gì?"

"Ông chủ Lăng từ công đường trở lại, mang về tin tức rất tốt!"

Trong lòng A Hạnh vui mừng: "Sao? Ông chủ Lăng giờ ở đâu."

"Ở trong khán phòng đang nói đến chuyện này cùng mọi người, còn nói ta đi tìm người."

A Hạnh rất muốn biết kết quả chuyện thế nào vội vàng đi theo Trương Vân Hải.

Mặc dù thương thế của Lăng Từ Phong không có nghiêm trọng như Dung Tranh nhưng cử động vẫn còn có chút bất tiện, phải có người đỡ. Diệp Gia Quán. Người của rạp hát vây quanh ông, năm mồm bảy miệng nói gì đó, hươ tay múa chân, vẻ mặt rất hưng phấn, có thể thấy được là một tin tức tốt. Nhìn A Hạnh tới, đào hát lại quay về nàng người một câu ta một câu báo tin tức tốt.

"A Hạnh cô nương. Cái tên cảm thú nhục mạ Xảo Oánh lại muốn đánh người bị phủ thừa đại nhân đánh 50 đại bản!"

Tên còn lại hưng phấn tiếp lời: "Không chỉ có vậy? Còn bị đưa đi lao dịch ba tháng! Nơi đó không phải bình thường, làm việc nặng nhọc lại ăn không đủ no, quần công lại hung hãn, cho hắn nếm mùi đau khổ!"

Mọi người cười to không ngừng, trong lòng có loại cảm giác sảng khoái.

A Hạnh hỏi: "Ông chủ rạp Thanh Vân kia thì sao? Tên đại hán chỉ là tay chân, người giật giây phía sau màn là ông chủ Thanh Vân, hắn mới đúng là người ghê tởm nhất!"

Lăng Tử Phong nói với A Hạnh nói với A Hạnh: "Trương Sơn đã khai nhưng Thanh Vân vẫn luôn chống chế. Hắn kiên quyết nói đây không phải ý của hắn, là Trương Sơn bị mỵ sắc làm cho mờ mắt, hai bên nói qua nói lại một hồi lại cũng không rõ lắm. Cộng thêm hắn và phủ thừa có quan hệ bên trong cho nên hắn cuối cùng lại bình an vô sự. Nhưng trải qua chuyện này danh dự của hắn nhất định sẽ chịu ảnh hưởng, đối với rạp hát cũng sẽ là một đả kích lớn, tóm lại hắn lần này là tiền mất tật mang!" Vừa nói thì cười lên, ông bị tên Trương Thanh Vân này hại thiếu chút nữa phải sống lang thang, đến giờ nhìn hắn xui xẻo trong lòng cũng giác rất sung sướng.

Lâm Hải giữa đầu cười to hai tiếng, cao giọng nói: "Thống khoái, rất thống khoái a!" Sau đó quay đầu đi nói với Xảo Oánh: "Xảo Oánh, lần này xem như là lấy lại công đạo cho người!"

Những đào hát khác cũng vỗ tay tán thưởng.

Xảo Oánh nhìn nhóm người lỗ mãng hơn hờ ra mặt này, mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng đang suy nghĩ: "Lấy lại công đạo thì có ích lợi gì? Chung quy vẫn là bị làm nhục trước mặt nhiều người như vậy, còn không biết bên ngoài nói năng thế nào!"

Nàng không cách nào hòa vào vui sướng và hưng phấn như mọi người, lẳng lặng ngồi ở một bên, khoe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

Lăng Tử Phong làm ra dấu tay để cho mọi người im lặng, nói tiếp: "Nhưng, con sâu trăm chân nào chết mà không cương, lần này hắn bị thua thiệt chúng ta như thế, tính cách của hắn chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ. Chúng ta còn phải cẩn thận nhiều hơn mới được."

Mọi người ríu rít gật đầu: "Nói có lý."

Mọi người nghị luận một lát lại bắt đầu tiếp tục tập diễn. A Hạnh và Lăng Tử Phong ra khỏi khán phòng, đi tới thư phòng của Lăng Tử Phong. Gã sai vật đồ Lăng Tử Phong ngồi xuống, lại đặt thêm tấm đệm mềm. A Hạnh thì ngồi xuống chiếc ghế gỗ khắc hoa đối diện.

A Hạnh thấy dáng vẻ ông rất khó khăn, liền nói: "Ông chủ Lăng, thân thể không thoải mái thì nghỉ ngơi đi, có chuyện gì sau này hãy nói."

Lăng Tử Phong khoát khoát tay, cười nói: "Một ít vết thương nhỏ không có gì đáng ngại." Ông lấy ra một cuốn sổ đưa cho A Hạnh: "Đây là ta mới viết, A Hạnh cô nương người xem một chút, nếu được thì không bao lâu có thể tập diễn vở kịch mới."

A Hạnh nhận lấy kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy sao? Diễn viên cũng tìm xong rồi sao? Diễn viên ở rạp hát có thể không đủ, bọn họ mỗi ngày tập diễn vở cũ đã rất cực khổ, không thể nào tập vở mới được."

"Từ lần trước người nói với ta muốn mời gánh hát lưu động ta cũng đã gọi Từ quân sự đi liên lạc chuyện này, chờ một lát Từ quân sự sẽ tới nói chuyện tỉ mỉ." Vừa nói quay đầu nói với gã sai vật bên cạnh: "Mời Từ quân sự vào." Diệp Gia Quán

Một lát sau Từ quân sự liền vào thư phòng. Bình thường A Hạnh thấy hắn không nhiều lắm cho nên có ý nhìn nhiều một chút. Từ quân sự đại khái chừng 30 tuổi, vóc người không cao không thấp, chừng chắc chắn phác, cho người ta cảm giác có thể tin cậy.

Từ quân sự sau khi đi vào cung kính chào hỏi Lăng Tử Phong: "Ông chủ Lăng, ngài tìm ta!"

Lăng Tử Phong nói với hắn: "Người nói một chút với A Hạnh cô nương chuyện liên lạc với gánh hát lưu động."

Từ quân sự đã nghe nói A Hạnh là chủ của rạp hát, cùng với hành động bất chấp nguy hiểm của bản thân mà xuất đầu lộ diện dừng cảm chỉ trích ác đồ, trong lòng đã sớm tràn đầy tò mò với cô nương này. Lúc này thấy nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc nhưng cẩn thận nhìn mặt nàng phát hiện nàng tuổi tác tuy nhỏ nhưng mặt mũi trong trẻo lạnh lùng, có một loại kiên trì không thể xem nhẹ, ánh mắt bình tĩnh chừng chạc, cả người tản mát ra cảm giác cao quý khó có thể tả, cũng không dám khinh thường nàng.

Hắn hắng giọng nghiêm mặt nói: "Ta cùng với gánh hát lưu động của vài nơi từng có quen biết. Sau đó ta cẩn thận quan sát thì trong đó chủ gánh hát Hạnh gia là thích hợp nhất, đào hát của bọn họ tuổi tác còn trẻ. Căn bản sự nghiệp cũng chưa có gì vững chắc, mặc dù hát không tốt lắm nhưng những thứ này có thể bỏ qua, làm cho ta hài lòng là chủ gánh hát Hạnh gia tuổi đã lớn, lại không có ai tiếp nhận gánh hát, chủ gánh hát Hạnh gia đang hết sức ưu phiền cho nên ta tin chỉ cần chúng ta mở lời sẽ không có vấn đề quá lớn."

Nghe hắn nói một phen thì trong lòng A Hạnh tán thưởng, nhân tài a, làm chuyện đều đầu vào đấy, chú ý đến mọi mặt, cân nhắc chu đáo, Lăng Tử Phong là một nhân tài không ngờ thủ hạ cũng là xuất sắc, rạp hát Thịnh Tùng không có chút chỗ dựa nào lại huy hoàng lâu như vậy không phải là không có đạo lý a.

A Hạnh nhìn Từ quân sự khen: "Từ quân sự làm việc chu đáo như vậy thật là làm cho A Hạnh bội phục."

Từ quân sự được nàng khích lệ, vẻ mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa, chỉ là nhẹ nhàng nói: "Cô nương quá khen."

Từ quân sự vinh sùng bất kinh (nôm na là bình tĩnh trước lời khen), bình tĩnh trầm ổn, thật đúng là làm cho người ta sinh hảo cảm.

Lăng Từ Phong nói: "Làm tốt lắm, đã như vậy thì giao cho ngươi làm."

A Hạnh ở một bên bổ sung: "Nếu như bọn họ nói có chút do dự, có thể mời bọn họ tới rạp hát chúng ta, cũng có thể để cho bọn họ thưởng thức kịch nói của chúng ta. Gánh hát lưu động đều là sống trong cánh màn trời chiếu đất, không có chỗ ở cố định, ở trong lòng của bọn họ nhất định cũng rất khát vọng có cuộc sống ổn định. Người có thể dẫn bọn họ đi xem một chút chỗ ở của đào hát chúng ta, thậm chí để cho bọn họ và đào hát của chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, tin chắc bọn họ nhất định sẽ gật đầu đồng ý đề nghị của chúng ta!" Nàng cười một tiếng: "Chủ gánh hát Hạnh gia, cũng giống tên ta, ngược lại có chút duyên phận!"

Từ quân sự ngẩng đầu lên trong mắt lộ vẻ ngoài ý muốn: "Cô nương nói đúng là một ý kiến hay!"

Lăng Từ Phong ha ha cười nói: "Lão Từ, ngươi cũng không nên vì A Hạnh cô nương của chúng ta còn trẻ tuổi mà xem thường nàng a, ta đây tự thấy không bằng sự thông tuệ của nàng!"

A Hạnh được khen có chút ngại quá: "Ông chủ Lăng vậy mà cười ta."

Gương mặt lạnh lùng của Từ quân sự cũng lộ ra nụ cười hiếm hoi: "Ta cũng không dám xem thường cô nương." Có thể sáng tạo ra kịch nói, có thể có dũng khí đối mặt với ác đồ thì sao có thể kà tiêu cô nương bình thường?

Ba người đang nói thì gã sai vặt đứng ở cửa chợt đẩy cửa đi vào: "A Hạnh cô nương, phụ thân ngài tới tìm ngài."

A Hạnh nghĩ thầm, lúc này phụ thân phải là đang đánh xe mới đúng, đột nhiên tới tìm ta là thế nào? Chẳng lẽ... Ông đã biết chuyện này? Trong lòng không khỏi hoảng sợ, từ người khác mà biết và từ miệng mình nói ra là hai chuyện khác nhau a! Phụ thân đột nhiên đi tìm tới nhất định là vô cùng tức giận.

Trên mặt A Hạnh lộ ra vẻ buồn rầu, đứng lên nói: "Ông chủ Lăng, ta trở về một chuyến, ta muốn cùng phụ thân nói chuyện một chút."

Ông chủ Lăng chống vào bàn đọc sách đi từ từ đến bên cạnh A Hạnh, giọng thành khẩn nói: "A Hạnh cô nương, nếu như lệnh tôn không muốn ngài ở lại chỗ này, cô nương sau này có lẽ cũng không cần phải tới nơi này, ghi chép của rạp hát tháng ta đều sẽ cảm cho ngài xem, phần của cô nương Lăng Mỗ nhất định không phải cắt xén mất một đồng."

Nghe được hắn nói như vậy, lòng của A Hạnh có chút cảm động, nói thật ra, nàng cũng không cảm giác mình cống hiến được bao nhiêu cho rạp hát, nàng giới thiệu kịch nói mặc dù là vì giúp bọn họ nhưng cũng là vì kiếm bạc cho mình, mình nào có vĩ đại như vậy? Hơn nữa còn được bọn họ thành tâm đối đãi như vậy?

"Ông chủ Lăng, những thứ này sau hãy nói, rất cảm tạ ngài vì ta mà suy nghĩ như vậy." A Hạnh nhẹ giọng cười một tiếng: "Ta rất hy vọng ở bên cạnh mọi người cùng nhau cố gắng, cùng nhau phấn đấu, điều này làm cho ta vô cùng vui vẻ, ta cũng không muốn dễ dàng bỏ qua." Kiếp trước nàng chưa từng làm việc gì lớn, loại cảm giác cùng mọi người cố gắng, cùng nhau phấn đấu hưởng thụ thành quả thắng lợi từ trước tới nay chưa từng có. Nàng rất thích, cũng rất quý trọng.

"Ta sẽ cố hết sức thuyết phục phụ thân ta." A Hạnh nói. Mặc dù nàng biết đây là một chuyện rất khó khăn.

Trên mặt của Lăng Từ Phong hiện ra cảm giác trường giả quan tâm vẫn bối, nhẹ nói: "A Hạnh cô nương, từ góc độ của rạp hát, ta không hy vọng ngài rời đi, sự thông tuệ của ngài mang lại cho chúng ta hy vọng nhưng đứng ở góc độ của phụ thân ngài, ta và phụ thân ngài tuổi tác cũng như nhau, mặc dù ta không có gia thất, không có con gái nhưng ta có thể hiểu được ý nghĩ của ông ấy, ta cũng hy vọng A Hạnh cô nương có thể có một cái tương lai thật tốt đẹp,

"Lăng thúc..." Trong lòng A Hạnh cảm động kim lòng không đành kêu một tiếng, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Lăng Từ Phong nhẹ giọng cười một tiếng: "Ngươi xem, ngươi cũng gọi ta là thúc, ta còn có thể không suy nghĩ cho ngươi sao? Trở về đi thôi, cùng trở về với phụ thân ngươi."

A Hạnh gật đầu: "Lăng thúc, ta đi về trước, chờ ta và phụ thân thảo luận xong ta sẽ trở lại."

Lăng Từ Phong chỉ là cười cũng không tiếp lời. Hắn biết, bất kỳ một phụ thân nào nếu quả thật là nghĩ cho con gái mình cũng sẽ không để cho con gái mình ở lẫn vào với đào hát.

A Hạnh vẫn muốn vì bọn họ lấy được sự tôn trọng của thế nhân, nhưng suy nghĩ của người đời là thâm căn cố đế, sẽ không dễ dàng thay đổi như vậy! Trong mắt của thế nhân, bọn họ chính là người thấp kém, mà lẫn vào cùng bọn họ thì làm sao có thể được mọi người xem trọng?

Lăng Từ Phong trong lòng nhẹ giọng thở dài một cái.

"A Hạnh! A Hạnh!" Bên ngoài truyền tới tiếng kêu của phụ thân.

A Hạnh nói một tiếng với Lăng Tử Phong liền xoay người đi ra khỏi thư phòng.

Ra khỏi cửa chính lập tức thấy sắc mặt phụ thân tái xanh đứng ở trong sân, trong ánh mắt ẩn chứa sự nghiêm nghị lại vừa tức giận từ trước tới giờ chưa từng có đối với nàng.

A Hạnh ở cửa chính sợ run, dừng bước: "Cha." Nàng gọi nhẹ.

Lý Nhuận Phúc nhìn chăm chú vào con gái, hôm nay từ trong miệng người khác biết chuyện này, người nọ là hàng xóm phía bên kia Tây thành, vừa lúc tối hôm qua có đi rạp hát xem kịch. Mắt thấy toàn bộ quá trình. Hôm nay ở trên đường gặp phải hắn, nghe hắn nói lại chuyện này Lý Nhuận Phúc thật sự không thể tin vào tai mình, con gái luôn luôn khéo léo nghe lời của mình lại thảm gạt mìn làm ra chuyện như vậy! Ông thật hối hận lúc ấy đáp ứng cho nàng trợ giúp rạp hát.

"Chúng ta trở về rồi hãy nói!" Lý Nhuận Phúc trầm giọng nói. Nói xong liền xoay người đi về phía trước. Sóng lưng căng thẳng. Cho thấy ông tức giận vô cùng.

A Hạnh vội vàng đuổi theo đi tới bên cạnh hắn. Nàng ngẩng đầu nhìn gò má lạnh của phụ thân lại kêu một tiếng: "Cha..."

Lý Nhuận Phúc không để ý tới nàng, tiếp tục đi về phía trước.

A Hạnh biết lần này phụ thân rất giận rồi.

Về đến nhà Lý Nhuận Phúc đóng kỹ cửa chính xoay người nghiêm nghị nói với A Hạnh: "Bắt đầu từ hôm nay, con không được đi bất kỳ đâu, mỗi ngày sau khi ta ra cửa sẽ khóa cửa chính lại, con ngoan ngoãn ở nhà, luyện một chút nữ công. Ta đã nhờ bà mai tìm hôn sự thích hợp cho con. Thời gian này con đừng gây ra chuyện gì nữa!"

A Hạnh thật không dám tin vào tai mình, giam lại! Phụ thân lại muốn đem nàng giam lại!

A Hạnh chạy vội tới bên cạnh Lý Nhuận Phúc bắt ống tay áo của ông vội vàng nói: "Cha, người đừng làm như vậy! Đừng nhốt con ở nhà!"

Lý Nhuận Phúc cúi đầu nhìn biểu tình kinh hoàng của A Hạnh, lòng mềm nhũn, hắn dùng sức giằng ống tay áo ra trên mặt lộ ra sự đau lòng: "A Hạnh, khi con còn bé mặc dù nghịch ngợm nhưng vẫn luôn rất hiểu chuyện, nhưng tại sao khi trưởng thành lại làm ra chuyện làm cho ta tức giận như vậy. Có phải con đã trưởng thành rồi cho nên không đem cha để ở trong mắt đúng không? Lại giấu cha làm ra chuyện này! Con có biết chuyện này nghiêm trọng thế nào không, đây chính là quan hệ đến chuyện hạnh phúc cả đời của con a!" Trong giọng nói toát ra cảm giác lo lắng, thương tâm.

A Hạnh thấy phụ thân như vậy trong lòng cực kỳ khó xử, phụ thân không có sai, phụ thân vẫn luôn suy nghĩ cho nàng, nhưng còn nàng thì sao? Chẳng lẽ tư tưởng của nàng có lỗi sao?

Nếu như là sai thì là sai ở chỗ trái tim bị thương của nàng, sai ở chỗ không thể nói với ngoại nhân tình cảm mình khác cốt ghi tâm.

"Cha, bây giờ xin người đừng tức giận! Con không phải cố ý gạt người, chỉ là con biết cha nhất định sẽ không đồng ý, nhất định sẽ tức giận, cho nên con mới không dám nói cho người!"

"Nếu biết ta sẽ tức giận, ta sẽ không đồng ý, tại sao còn làm như vậy! Con có biết, con gây nên hậu quả nghiêm trọng làm như thế nào không. Có nhà nào lại thích con dâu, thế từ cả ngày ở cùng đào hát, cả ngày xuất đầu lộ diện? A Hạnh, con tiếp tục như vậy chắc là sẽ không có nhà tốt nguyện ý cưới con!"

Lý Nhuận Phúc càng nói càng tức giận, dần dần đem tức giận đổ hết lên đầu Lăng Tử Phong: "Con tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện nhưng Lăng Tử Phong, hắn cũng đã lớn như vậy, chẳng lẽ hắn còn không biết lợi hại trong đó sao? Hắn vì lấy được sự trợ giúp của con, lại không nghĩ chút nào cho con, để mặc cho con hành động, còn cùng con gạt ta, thật quá ghê tởm! Không được, ta phải tìm hắn nói lý!" Vừa nói liền hướng bên ngoài.

A Hạnh liền vội vàng kéo ông lại: "Cha, không thể trách ông chủ Lăng, chuyện này từ đầu tới đuôi đều là ý của con, khi đó ông ấy đang trong con tuyệt vọng, ông buộc phải cân nhắc vì rạp hát, dĩ nhiên là bất cứ cơ hội nào cũng sẽ không bỏ qua! Ông ấy vẫn luôn rất khổ cực, cha cũng không cần trách ông ấy!" Nàng là người trưởng thành, chuyện mình quyết định, làm sao để người khác tới gánh trách nhiệm?

Lý Nhuận Phúc quay đầu lại nhìn con gái, là tức giận, là nóng nảy, lại là thương tâm, tâm tình hỗn hợp làm cho tim của ông vô cùng khó chịu, ông đánh một quyền thật mạnh vào cửa "Rầm!" một tiếng.

"A Hạnh, con thông minh hiểu chuyện, con sẽ suy nghĩ vì người khác, tại sao con không thể suy nghĩ một chút cho mình! Nếu quả như thật, bởi vì chuyện này mà không có nhà tốt chịu cưới con, con phải làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ con thật muốn gả cho tiểu tử đào hát Dung Tranh đó sao?"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thuyết Phục

A Hạnh ngây ngẩn cả người, chuyện này sao lại dính dáng tới Dung Tranh?

"Cha, người đang nói cái gì vậy? Con làm sao lại có thể gả cho Dung Tranh?"

Gương mặt Lý Nhuận Phúc hối hận không kịp: "Chuyện này vốn là ta không tốt, không nên để cho con đến gần rạp hát như vậy, khiến con tiếp xúc nhiều với Dung Tranh, để cho con và hắn... aizz..." Ông nặng nề thở dài, sau đó nhìn về phía A Hạnh, rất kiên quyết nói: "A Hạnh, ta thừa nhận Dung Tranh là một đứa bé ngoan, rất hiểu chuyện nhưng hắn là một đào hát, con gả cho hắn thì cả đời đều sẽ bị xem thường, con của con cũng sẽ bị người xem thường, con không cần nhắc vì mình, chẳng lẽ cũng không suy nghĩ cho đời sau của mình sao?"

A Hạnh nghe lời của phụ thân, đột nhiên có cảm giác dở khóc dở cười, thì ra là vì chuyện đó, Dung Tranh chỉ là một hài tử mười bốn mười lăm tuổi, ở hiện đại là học năm nhất trung học, cho dù hắn như thế nào đi nữa, có hiểu chuyện như thế nào đi nữa, một người trưởng thành như nàng cũng sẽ không thích một học sinh trung học năm nhất a!

"Cha, người nói đi nơi nào vậy, giữa con và Dung Tranh không có gì cả, tuyệt đối không phải như người nghĩ!"

Thấy con gái một mực phủ nhận, Lý Nhuận Phúc ngơ ngẩn, trên mặt vẫn lộ vẻ chưa tin: "A Hạnh, con đừng gạt cha, con ngay cả năm mơ cũng gọi tên của hắn, buổi sáng hôm đó, ta cũng đã nghe thấy."

A Hạnh nhớ tới hôm đó nằm mơ, nghĩ thầm, chẳng lẽ trong mơ nàng gọi tên Kiều Tranh? Cả hai đều tên Tranh, phụ thân nghe thì hiểu lầm, suy nghĩ người đó là Dung Tranh.

A Hạnh kiên định lắc đầu: "Cha, người nhất định là nghe lầm, con và Dung Tranh căn bản không phải như người nghĩ, sau này con tuyệt đối cũng sẽ không gả cho hắn."

(Ed: Sặc. tuyệt tình vậy hả thím @@ không đồng tình xiu nào. Triệu hồi Cố Trường Khanh với Hoàng Thao gấp.)

(Beta:??? Có gì mà tuyệt tình. Căn bản thím Hạnh coi Dung Tranh là trẻ con, ở hiện đại thím đó cũng ngót ngét 30 rồi còn gì.)

Lý Nhuận Phúc thấy vẻ mặt con gái không giống như đang giả bộ, cũng bắt đầu nghi ngờ mình mình nghe lầm. Thấy con gái nói như đinh chém sắt, Lý Nhuận Phúc cũng buông xuống một nửa tâm sự, bất kể thế nào, ông cũng sẽ không để cho con gái gả cho một đào hát!

Sắc mặt của ông hơi hòa hoãn, đi tới trong phòng ngồi xuống bên cạnh bàn. A Hạnh vội vàng tiến lên rót một ly trà cho ông, cung kính đưa cho phụ thân.

Lý Nhuận Phúc thấy con gái hiểu thuận như vậy, lửa giận trong lòng lại lắng xuống một ít. Ông uống một hớp trà lại buông chén xuống, chân thành nói với con gái: "A Hạnh, nghe lời của cha. Sau này đừng đến rạp hát nữa, hôm nay ta đi xem nhà của chúng ta, cũng sắp sửa xong rồi, hai ngày nữa chúng ta chuyển đồ về thôi. Sau này con ở nhà nếu như nhàm chán thì đi tìm Tiểu Hi chơi. Ta đã nói cùng với người hàng xóm đó rồi, nhắc hắn chớ đem chuyện con ở rạp hát nói ra bên ngoài, ngày đó người nhận ra con ở rạp hát không nhiều lắm, sau này chỉ cần con không đi đến đó, chuyện này sẽ từ từ lắng xuống. Đến lúc đó cha nhất định có thể tìm một người tốt cho con. A Hạnh, con nhất định phải nghe lời của cha a!"

A Hạnh nhìn phụ thân, chân mày ông nhíu lại thật chặt, trên mặt tràn đầy lo lắng, ông là người mất một tay, khổ cực trăm bề nghĩ cho con cái, chỉ hy vọng sau này con mình có thể được hạnh phúc, A Ngần làm thiệp cho người ta đã là tâm bệnh của ông, đến giờ ông chỉ có thể cố hết sức để cho con gái út gả thật tốt. Việc ông làm, đều là suy nghĩ cho nàng, những thứ này nàng làm sao không biết? Nếu như nàng không có trí nhớ của kiếp trước. Nếu như nàng không nhớ rõ Kiều Tranh, không nhớ rõ đoạn thời gian trước đây, nàng sẽ tuân theo ý của phụ thân an tâm đội gả, gả cho một nam tử bình thường, một chồng một vợ, cứ như vậy bình yên sống hết đời.

Nhưng nàng rõ ràng nhớ tất cả ở kiếp trước, nhớ từng chuyện giữa nàng và người kia, cái loại ngọt ngào ấm áp đó đến nay vẫn còn tồn tại trong tim nàng, như vậy nàng làm sao có thể tái giá gả cho một nam tử không quen biết, làm bạn cả đời đây?

Đây là chuyện không thể miễn cưỡng.

Kiếp trước nàng đã từng miễn cưỡng gả cho người chồng kia, nhưng kết quả thì sao đây? Chỉ đòi lấy đau khổ vô tận, chẳng lẽ đã sai một lần còn muốn tiếp tục tái diễn? Tiếp tục đau khổ sao? Tương lai nàng đau khổ thì phụ thân sẽ vui vẻ sao?

Nhưng nàng lại không thể nói ra chuyện kiếp trước của mình, phụ thân thương nàng như thế nào, nhìn Lý Hạnh lớn lên như thế nào, nếu như ông biết trong thân thể con gái là linh hồn một người khác, ai biết phụ thân sẽ phản ứng ra sao đây?

A Hạnh đi tới bên cạnh Lý Nhuận Phúc ngồi xổm xuống.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn phụ thân, trong ánh mắt lộ ra cảm giác ưu thương nhân nhật, nhẹ giọng nói: "Cha, người nghĩ gả con gái cho một người tốt thì con gái cả đời cũng có chỗ dựa. Nhưng cha à, hoàn toàn dựa vào người khác con gái nhất định sẽ hạnh phúc sao? Tương lai phụ quân nếu như cưới vợ bé, con gái có năng lực gì chống lại sao? Nếu như thế thiệp được lòng của phụ quân, hoặc là sinh con trai. Thì thời gian còn lại của con gái sẽ thế nào đây? Cũng chỉ có thể đau khổ mà sống, hoặc là tranh đấu cùng thiệp thất. Phu nhân Hồ gia có người thân ở Tấn vương, có chỗ dựa mạnh như vậy cũng không cần được phụ quân cưới vợ bé, bà ấy hằng ngày đều phải suy tính đủ điều xem cách nào để chen ép các thiệp thất kia thật gắt gao! Cuộc sống như thế thì có thể gọi là hạnh phúc sao?"

Lý Nhuận Phúc khẽ thở dài, cúi đầu nhìn con gái, bàn tay vuốt ve đỉnh đầu con gái, tràn đầy thương tiếc nói: "Con gái a, nữ nhân cả đời này đều là như vậy. Phụ thân cũng nghĩ tới sẽ tìm một nhà bình thường, người như vậy không thể nạp thiếp nổi, cũng không có phiến nào như vậy, nhưng con sẽ khổ cực a, có lẽ còn phải vất vả cả đời, con gái cũng không có ngày thoát thân. Phụ thân cũng không đành lòng nhìn con chịu khổ."

"Cha ơi, người chỉ là muốn con gái được hạnh phúc, được an ổn. Thật ra thì con gái không cần dựa vào bất cứ kẻ nào cũng có thể sống rất tốt. Con gái có thể dựa vào chính mình mà lo được áo cơm, không phải so với dựa vào nam tử thực tế và ổn định hơn sao? Mỗi tháng hoa hồng con gái kiếm ở rạp hát một hai lượng bạc, số tiền này đủ để cho con gái sống thoải mái đến già rồi. Tương lai chờ chúng ta có đủ tiền rồi có thể mua đất, mua nhà. Cuộc sống vô lo vô nghĩ. Không thể so với nơi nội viện thâm sâu khó lường, còn có những âm mưu lục đục đấu đá với thiếp thất!"

Lời của A Hạnh làm cho Lý Nhuận Phúc có chút hoảng hốt, nghe cũng không phải là không có đạo lý. Nhưng cẩn thận nghĩ lại lắc đầu: "Hạnh phúc hôn nhân của con sao có thể so sánh với bạc, theo con nói như vậy những tiểu thư nhà giàu sang kia cũng không cần gả đi sao? Không thể gả đi, không thể sanh con dưỡng cái, đến khi con tuổi già, cho dù là có một đồng bạc lớn, không có con cháu bên cạnh chăm sóc thì thế có cái niềm vui gì?"

A Hạnh cười nhẹ một tiếng: "Cha, con chưa nói làm mình không lấy chồng, cũng chưa nói không sanh con dưỡng cái. Diệp Gia Quán. Con gái tiếp tục kinh doanh ở rạp hát, chờ rạp hát càng làm càng lớn, bạc càng kiếm càng nhiều, chúng ta mua đất xây căn nhà lớn, đến lúc đó nếu như có người khác chê con, không muốn cưới con, thì con tuyển một người chồng gia cảnh bần hàn nhưng trong sạch! Chọn về làm con rể của cha, hẳn không dám cưới vợ bé, không dám đối xử không tốt với con, con vẫn có thể sinh con dục cái, không phải gả vào nhà người khác nhìn sắc mặt họ?" Nếu như nhất định phải gả cho người mới có thể làm cho phụ thân yên lòng, đến lúc đó, nàng cứ làm như vậy là được rồi, tối thiểu đến lúc đó là nàng làm chủ chứ không phải hèn.

Lý Nhuận Phúc bị con gái nói có chút động tâm, ông nghĩ phải gả con gái cho nhà người hơi giàu có một chút, nhưng sau này sẽ đối mặt với vấn đề phu quân cưới vợ bé, đem con gái gả cho người bình thường mặc dù không cần đối mặt với chuyện phu quân cưới vợ bé nhưng cả đời chịu khổ, chịu một mối là khó tránh khỏi. Con gái thông minh tài giỏi, có thể dựa vào chính mình là rất tốt, đã như vậy cần gì bắt nàng nhìn sắc mặt của người ta, theo như nàng nói, chờ trong nhà có tiền, tìm một con rể đẳng hoàng trung hậu trong sạch, sống cả đời với con gái, chẳng phải là tốt hơn sao?

Hơn nữa mình không có con trai, sau khi con gái xuất giá mình chính là cô đơn một mình, nếu như có thể tìm một chàng con rể đến, con gái sanh hài tử đều là người Lý gia, về sau cũng có hậu nhân nhà Lý gia, mình cả đời này cũng có thể ở cùng con gái và con rể, tuổi già cũng sẽ không tịch mịch.

Lý Nhuận Phúc mặc dù động tâm nhưng lại cảm thấy như vậy có chút mạo hiểm, luôn cảm thấy làm ăn cùng đào hát không phải chuyện rất tốt. Ông trái lo phải nghĩ không quyết định được. A Hạnh ở một bên nhìn thấy phụ thân một lúc than thở, một lúc lại cau mày, gật đầu rồi lắc đầu. Biết phụ thân đã bị mình thuyết phục liền lại mở lời: "Cha, dựa vào người nào cũng không bằng dựa vào chính mình, con không cần dựa vào phu quân, sau này phu quân cho dù đối với con không tốt, con cũng có thể hòa ly với hắn, con vẫn có thể sống tốt! Nhưng nếu như người bắt con phải bỏ qua chuyện của rạp hát, an tâm ở nhà đợi gả, tương lai lại sống dựa vào phu quân, ngộ nhỡ phu quân với con gái không tốt thì con gái còn có thể làm gì? Cho dù có thể hòa ly với hắn, đến lúc đó con gái cũng vẫn phải dựa vào chính mình, chỉ là khi đó tuổi đã lớn, tất cả lại phải bắt đầu lại từ đầu, thay vì khi đó khổ cực còn không bằng bắt đầu từ bây giờ dựa vào chính mình, tương lai cũng tránh rơi vào một kết cục thế lương."

Lý Nhuận Phúc khoát khoát tay ngăn cản A Hạnh nói tiếp, ông từ trên băng ghế đứng lên, nói: "Được rồi, A Hạnh, con cũng không cần nói nữa, ta phải suy nghĩ một chút, xem cái gì mới là tốt nhất cho con, con mặc dù thông minh, nhưng mà dù sao tuổi còn nhỏ quá, rất nhiều chuyện cũng không phải là nghĩ đơn giản như vậy, phụ thân phải nghĩ thật kỹ, thật cẩn thận mới được." Vừa nói xong từ từ đi vào phòng. Mãi cho đến thời điểm ăn cơm trưa cũng không ra.

A Hạnh bụng cơm trưa vào phòng của phụ thân, thấy phụ thân nằm nghiêng ở trên giường, mặt hướng vào trong. A Hạnh đem thức ăn đặt ở đầu giường phụ thân nói: "Phụ thân, ăn cơm."

Lý Nhuận Phúc không nhúc nhích, một lát sau mới phát tay nói: "Con đi ra ngoài trước đi, cơm ta sẽ ăn."

A Hạnh thấy phụ thân không nói chuyện với nàng chỉ đành phải xoay người ra khỏi phòng.

Một lát sau Lý Nhuận Phúc từ trong phòng đi ra thấy A Hạnh ở trong sân liền nói: "A Hạnh, bây giờ ta phải ra xe. Con tốt nhất là ở nhà không được đi đâu có biết không? Chờ ta suy nghĩ kỹ càng sẽ nói cho con biết quyết định của ta." Vừa nói thì cầm lấy khóa cửa định khóa cửa chính.

A Hạnh vội ngăn cản hắn: "Cha, người không cần khóa cửa, trước khi người còn chưa suy nghĩ kỹ càng và chưa đưa ra quyết định, A Hạnh tuyệt đối sẽ không tự tiện ra cửa, cũng sẽ không lên đến rạp hát, A Hạnh nói chuyện giữ lời, quyết không nuốt lời."

Lý Nhuận Phúc thấy mặt con gái lộ vẻ có chút không thích bị nhốt, suy nghĩ một chút làm như vậy quả thật có chút không có lý lẽ, khó trách con gái không vui như vậy, ông rất hiểu con gái, nếu nàng nói như vậy thì nhất định sẽ làm được. Ông đặt khóa cửa ở trên bàn nói: "Được, ta tin con." Nói xong thì xoay người ra khỏi cửa.

Hôm nay, sau khi ra cửa tâm tư Lý Nhuận Phúc vẫn luôn nặng nề, hô to gọi khách cũng không có tinh thần. Quách Thắng mấy lần đụng phải ông, thấy ông chau mày lo lắng thì tò mò, có chút bận tâm, phu xe cần tập trung tinh thần, tinh thần ông như vậy thì không tốt.

Chuyến sau cố ý đánh xe nhanh một chút tới sớm hơn thời gian ước định, thừa dịp Lý Nhuận Phúc còn chưa đi thì ngăn ông lại.

Lý Nhuận Phúc thấy hắn có chút kỳ quái: "Quách Thắng, ngươi sao lại tới sớm như vậy?"

Quách Thắng leo xuống từ xe ngựa của mình đi tới xe ngựa của Lý Nhuận Phúc, ngồi vào bên cạnh ông: "Từ trưa, ta cũng thấy tinh thần của Lý thúc không yên, sợ thúc gặp chuyện không may cho nên đặc biệt tới xem một chút. Lý thúc có chuyện gì sao?" Diệp Gia Quán. Quách Thắng kể từ sau khi nghe đề nghị của A Hạnh, thu nhập từ từ nhiều lên, hơn nữa cuộc sống cũng hay được cha con họ chăm sóc cho nên đối với cha con bọn họ rất là cảm

kịch, chuyện của bọn họ cũng rất quan tâm

Trong lòng Lý Nhuận Phúc có chuyện, kịch liệt kìm nén, lại không thể nghĩ được cho tốt, đang phiền não đến giờ thấy Quách Thắng quan tâm hỏi mình, nghĩ một người kẻ ngăn hai người kẻ dài, nói không chừng hẳn sẽ có cái nhìn khác: "Cảm ơn người quan tâm, trong lòng ta quả thật là có một số việc, nói cho người khác nghe lại sợ người khác chê cười nhưng người cũng không phải ngoại nhân. Nếu người đã hỏi tới, ta cùng người nói một chút." Lập tức đem chuyện của A Hạnh từng việc nói tới. Về phần chuyện của Dung Tranh và A Hạnh đã rõ cho nên không có nói ra.

Nói xong Lý Nhuận Phúc thở dài một cái: "Nữ nhi này của ta, suy nghĩ trong lòng vĩnh viễn nằm ngoài dự liệu của ta, đến giờ nàng lại đưa ra chủ ý muốn kén rể, mặc dù có chút kỳ quái nhưng ta nghe vậy mà cảm thấy không phải là không có đạo lý. Nhưng lại sợ quyết định sai lầm hại cả đời con gái, ta đang hết sức phiền não. Đến giờ ta nói cho người nghe, người giúp ta suy nghĩ một chút, chuyện này rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?"

Quách Thắng sờ cằm trầm tư một chút, sau đó nói: "Lý thúc, thật ra thì ta cảm thấy lời của A Hạnh không phải là không có đạo lý. A Hạnh thông tuệ dị thường, tư tưởng của nàng lại không phải người bình thường có thể so với? Nàng có câu rất hợp ý lòng ta. Dựa vào người nào cũng không bằng dựa vào chính mình những lời này ta cực kỳ linh hội a." Hắn nhẹ thở dài một tiếng, nhớ tới trước đây mình phải dựa vào gia đình phải nhìn sắc mặt huynh trưởng và kẻ nể, hẳn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, làm công nhân ở tiệm kiếm kế sinh nhai cuối cùng không phải là cũng bị bọn họ đuổi đi sao? Nhưng cũng may là bị bọn họ đuổi đi, nếu không cũng sẽ không có thời gian an nhàn như bây giờ. Đến giờ hẳn hoàn toàn dựa vào chính mình, trừ một chút bạc, kế hoạch mua nhà cưới vợ. Còn có thể tìm một cô nương tâm đầu ý hợp với mình, không cần bị bọn họ thao túng. Con người quả nhiên vẫn là phải dựa vào chính mình mới tốt.

Lý Nhuận Phúc sớm biết những chuyện này của hắn đến giờ nghe hẳn vừa nói như thế cũng hiểu rõ ý tứ của hắn: "Ta biết người là có ý gì nhưng người là người đàn ông, đương nhiên không giống. A Hạnh nói thế nào cũng là cô nương, nàng ở lẫn vào những đào hát như vậy sẽ bị người khác xem thường!"

Quách Thắng cười một tiếng: "Lý thúc, người ta coi trọng hay xem thường thì sao, nói cho cùng chúng ta cũng không phải là thế gia quý tộc gì, không phải quá đề ý mặt mũi kia, chúng ta là những người bình thường, chỉ cần mình có thể vui vẻ là được rồi. A Hạnh có thể làm được như vậy, đem rạp hát kinh doanh hưng vượng như vậy, sau này mua đất mua nhà lớn cũng có thể! Đến lúc đó suy nghĩ của người khác có gì quan trọng? Chủ tiệm gạo sẽ vì xem thường thức mà không bán gạo cho thức sao? Chủ sạp vải sẽ vì xem thường thức mà không bán vải, may y phục cho thức sao? Ngược lại bọn họ còn phải nịnh nọt thức, lấy lòng thức, đến lúc đó người ta không coi trọng hai người, đối với hai người có quan trọng không? Chờ A Hạnh đến tuổi cưới gả, thì theo như nàng nói, kén một chàng rể, cả đời hẳn cũng không dám có chủ ý xấu, sẽ còn đối với A Hạnh rất tốt, thức không phải là muốn A Hạnh vui vẻ sao? Hạnh phúc nắm giữ ở trong tay của mình, không phải là hơn với việc nằm trong tay người khác sao?"

Lời nói của Quách Thắng như nước hồ đồ xuống làm cho Lý Nhuận Phúc tỉnh hẳn ra, ông vỗ đùi: "Đúng vậy, nói quá đúng! Quách tiểu tử người quả nhiên nhìn đời rõ ràng không giống như lão già thô kệch ta, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, như thế cũng đã dẹp bỏ được tảng đá lớn trong lòng ta!"

Quách Thắng vừa cười: "Sau này A Hạnh sinh hài tử cũng là người Lý gia, vậy là Lý thức có người nối nghiệp."

Những lời này thật là như chạm vào tâm Lý Nhuận Phúc, trên mặt nhất thời cười tươi như hoa.

Một phen nói chuyện với Quách Thắng làm lòng Lý Nhuận Phúc của hoàn toàn dễ chịu, đánh xe cũng lên tỉnh thần, Quách Thắng yên tâm không ít. Buổi tối Lý Nhuận Phúc gần như là cười từ ngoài đường cười về đến nhà. Thấy A Hạnh quả nhiên ngoan ngoãn ở nhà, trong lòng càng vui vẻ.

A Hạnh vừa thấy thần sắc của phụ thân thì biết phụ thân đã có quyết định, trước nàng vắt khăn cho phụ thân lau mặt, lại rót cho hắn một ly trà, để hắn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lý Nhuận Phúc ngồi xuống uống mấy ngụm trà liền chỉ chỗ ngồi bên cạnh nói với A Hạnh: "A Hạnh, con cũng ngồi xuống, cha có lời muốn có lời muốn nói với con." A Hạnh đáp ứng một tiếng, ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Lý Nhuận Phúc đặt ly trà trong tay xuống nhìn A Hạnh nói: "A Hạnh, lúc trưa cha cần thận suy nghĩ một chút cảm thấy con nói rất có lý."

A Hạnh vừa nghe lập tức ngẩng đầu lên trên mặt lộ ra nụ cười.

Lý Nhuận Phúc thấy con gái vui vô cùng, cười nói: "Trước con đừng cao hứng quá sớm, con muốn tiếp tục ở lại rạp hát còn cần đáp ứng ta ba điều kiện!"

A Hạnh vội vàng cười nói: "Cha xin nói, con gái nhất định làm theo!"

Lý Nhuận Phúc lắc đầu than thở: "Con gái nhà khác cũng đều yên lặng ở nhà, tam tòng tứ đức, quy củ, cũng không biết có phải khi còn bé cho con ăn nhảm thứ gì hay không làm cho con bây giờ đầu óc đều suy nghĩ thứ kỳ kỳ quái quái."

A Hạnh đi tới bên cạnh Lý Nhuận Phúc, kéo cánh tay của Phụ thân làm nũng nói: "Cha~! Lời này con thấy cũng không đúng nha, chẳng lẽ con gái không hiếu thuận, không quy củ sao? Con chỉ là ra ngoài làm ăn, làm việc đứng đắn, cũng không coi là không có quy củ!" Về phần tam tòng tứ đức... Vẫn nên nghĩ lại một chút!

Lý Nhuận Phúc cười vỗ vỗ tay con gái: "Biết con hiếu thuận. Được rồi, trở lại chuyện chính." A Hạnh thấy phụ thân biểu tình nghiêm túc cũng trở về chỗ ngồi.

"Thứ nhất, con chỉ đến rạp hát vào ban ngày, trước khi trời tối nhất định phải trở lại."

A Hạnh gật đầu, buổi tối có ông chủ Lăng ở đó, nàng có ở đó hay không không quan trọng.

"Thứ hai, sau này không cho phép làm chuyện nguy hiểm như vậy!"

A Hạnh lại gạt đầu, tối hôm qua quả thật có chút lỗ mẫn, sau này nhất định phải an bài nhân viên an ninh ở khán phòng, có xảy ra chuyện gì thì để bọn họ ra mặt.

"Thứ ba." Lý Nhuận Phúc dừng lại một chút: "Sau này không nên cùng những nam đào hát kia gần gũi quá, cha nói trước, cho dù là kén rể phụ thân cũng sẽ không chọn đào hát a." Mặc dù A Hạnh phủ nhận chuyện của Dung Tranh nhưng đứa bé Dung Tranh đáng đáp kia rất được, người lại tinh tế, chung sống lâu dài, làm sao biết con gái và hán có này sinh tình cảm gì hay không?

(Ed: Có! Tình chị em chẳng hạn:3)

(Beta: Chính xác)

A Hạnh cười nói: "Cha yên tâm, A Hạnh nhất định sẽ có chừng có mực."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Suy tính riêng của Xảo Oánh (thượng)

Sau đó A Hạnh mới biết, phụ thân đã lén lút đến tìm ông chủ Lăng, cùng ở trong thư phòng trò chuyện hơn một canh giờ, cụ thể nói cái gì thì trừ bọn họ ra bên ngoài không người nào có thể biết. Nhưng mà từ đó về sau, trước khi trời tối ông chủ Lăng sẽ nói lời ám hiệu thúc giục nàng về, còn phân phó nam đào hát ở rạp hát nhất định phải có thái độ cung kính với nàng, hơn nữa không thể lén đi tìm A Hạnh. A Hạnh biết đây là ý của phụ thân, vì khiến cho phụ thân an tâm, cũng không quá chung đụng với bọn họ.

Mà đối với Lăng Từ Phong thì việc A Hạnh vẫn có thể trở lại rạp hát dĩ nhiên là mừng rỡ vạn phần. Những người khác của rạp hát không biết chuyện này cho nên không có cảm giác gì. Hôm đó khi A Hạnh theo Lý Nhuận Phúc trở về, ông nghĩ rằng chắc là A Hạnh sẽ không trở lại nữa, rạp hát mới vừa đi vào quỹ đạo, đối với kịch nói ông vẫn chưa quá quen thuộc, trong lòng cũng vô cùng gấp gáp và lo lắng, chỉ sợ rạp ở trong tay mình sẽ xảy ra cái gì không may. Đêm hôm đó lo lắng đến mức không ngủ được. Cho nên khi ông biết Lý Nhuận Phúc cho phép A Hạnh tiếp tục ở lại rạp hát, trong lòng tất nhiên cảm kích không thôi, đối với điều kiện nào ông cũng đều đáp ứng, huống chi những yêu cầu này quả thật cũng là vì muốn tốt cho A Hạnh.

Vì thế A Hạnh tiếp tục ở lại rạp hát, ban ngày thì ở cùng các diễn viên bàn về kịch nói, bàn về biểu cảm như thế nào, điệu bộ thế nào, nên dùng giọng nói như thế nào để diễn tả tâm tình của mình. Kiếp trước A Hạnh xem kịch nói cũng không ít cho nên kinh nghiệm phong phú hơn bọn họ nhiều. Vừa đến hoàng hôn thì ngoan ngoãn về nhà, làm xong cơm tối, nấu sẵn nước nóng chờ phụ thân trở lại. Lý Nhuận Phúc thấy nàng tuân thủ cam kết, cũng an tâm không ít.

Mấy ngày sau nhà ở Tây thành đã sửa xong. A Hạnh và phụ thân trả lại nhà cho Lăng Từ Phong, dọn đồ về nhà của mình.

Vào trước nhà Lý Nhuận Phúc cười nói với nàng: "Phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, kế tiếp có thể sẽ làm cho con giật mình." A Hạnh dạo này bận chuyện của rạp hát, cho nên trừ lúc đầu có đến xem sửa chữa bên ngoài một chút thì lâu rồi cũng chưa có trở về nhà, bây giờ nhà thành ra thế nào nàng cũng không biết.

Lời của phụ thân làm lòng hiếu kỳ của nàng dâng lên, nàng cười với phụ thân một tiếng, rồi đẩy nhẹ cửa chính ra.

Cửa chính vừa mở ra đập vào mi mắt là một căn nhà khách hoàn toàn mới. Tường trắng ngói xanh, cửa chính chu tất, cửa sổ cũng dán giấy trắng, nhìn qua cho người ta cảm giác rất sáng mắt.

Trong sân một bên là chuồng ngựa, bên kia là đất mới xới, theo như yêu cầu của A Hạnh thì trồng lên một ít hoa cảnh. Bây giờ chính là mùa xuân, là thời gian vạn vật sinh trưởng tươi tốt, tỷ lệ sống sót của hoa cảnh rất cao, chỉ cần chút hạt giống đã có thể nảy mầm. Cái ghế cái bàn trong nhà cũng đã được làm lại, sạch sẽ mà chắc chắn, cái bàn và lưng ghế đều có chạm trổ hoa văn, nhìn vào rất được.

A Hạnh nhìn chỗ này một chút, sờ chỗ kia một chút, trong lòng rất thích, không ngừng cảm thán: "Thật xinh đẹp! Tốt quá!"

Lý Nhuận Phúc thấy con gái cao hứng trong lòng cũng vui vẻ, hán nói với A Hạnh: "Đi vào trong phòng xem một chút."

A Hạnh cao hứng gạt đầu cùng phụ thân vào phòng.

Tất cả sàn nhà đều được lát đá xanh, cũng không phải mặt đất gỗ ghè lồi lõm như trước đây. Ngẩng đầu nhìn, ngói lát cũng rất dày không chút khe hở: "Sau này không cần lo lắng trời mưa bị dột nữa!" A Hạnh cao hứng nói.

Trong phòng cũng có rất nhiều đồ dùng, cái ghế cái bàn cũng là mới làm, mùi gỗ mới có hương thơm nhàn nhạt, còn có một cái tủ gỗ có thể để rất nhiều thứ. Chỉ là cần phải quét dọn một phen thật tốt.

Lý Nhuận Phúc kéo con gái hướng gian phòng của nàng: "Đi vào phòng của con xem một chút."

A Hạnh đi đến gian phòng của mình, mặc dù những thứ này đều là nàng thiết kế nhưng mà chính mắt thấy vẫn không tránh khỏi ngỡ người nhìn.

Giường gỗ chu tất, màn vải màu vàng. Chăn mềm bằng gấm màu đỏ cho người ta cảm giác nhu mì mơ mộng. Bên cạnh là một chiếc tủ, trên cửa có hoa văn hoa sen, tươi mới tinh xảo, sau đó thì đến bàn trang điểm, trên bàn có gương đồng đã đánh bóng một mặt, cả phòng nhả trí mát mẻ, nhìn qua giống như khuê phòng của thiên kim tiểu thư.

"Thích không?" Lý Nhuận Phúc ở bên cạnh hỏi

A Hạnh gật đầu một cái: "Rất thích ạ!"

Lý Nhuận Phúc nhìn khuôn mặt tươi cười của con gái giống như trăng sáng, cười nói: "Phụ thân cũng biết con sẽ thích."

A Hạnh còn đi qua phòng của phụ thân xem nhìn một chút thấy giường tủ tất cả đã ổn thỏa, toàn bộ đều là mới tinh, nhìn qua vô cùng thoải mái, A Hạnh vô cùng hài lòng.

Hai người quét dọn trong nhà một phen buổi tối hôm đó thì đến ở. Lúc ngủ A Hạnh nhìn màn trên đầu mới tinh xinh đẹp, so sánh với trước đây trong lòng có cảm giác rất phong phú.

Đây chỉ là mới bắt đầu, tương lai, nàng nhất định sẽ làm cho người nhà có cuộc sống tốt hơn.

Buổi tối, một đêm mộng đẹp...

Bên kia Hồ Lăng Hiên cũng không biết A Hạnh trời tối liền rời rạp hát. Từ ngày đó sau khi thấy được A Hạnh, trong đầu vẫn luôn xuất hiện gương mặt sáng như trăng của nàng, và vẻ mặt bất khuất khi đối mặt với cường địch, nàng như vậy thật sự là làm cho hắn mê say, làm cho hắn quyến luyến không quên. . Buổi tối ngày tiếp theo hắn không chịu được khát vọng muốn gặp nàng nên đi tới rạp hát.

Kể từ khi Thảm Nhị công tử và một số quý công tử tới rạp hát thì gian phòng trên lầu cũng dần dần có người ghé thăm, và trở thành vị trí nóng, chạm tay có thể bỏng. Loại kịch nói này lập tức trở thành thú vui mới của người giàu, nhà quyền quý. Nhất là có nữ chủ nhân và nữ đào hát xinh đẹp như thế, càng trở thành đề tài của giới quyền quý lúc nhàn rỗi nói vui. Mà gian phòng kia đúng là nơi tiêu tiền, bình thường giá một gian phòng cho một tuồng kịch là 3 lượng bạc, có thể tiếp đãi hai vị khách nhân. Gian phòng lớn nhất kia thì là 6 lượng bạc, nhiều nhất có thể tiếp đãi 6 vị khách nhân. Ngày kế tiếp thu nhập của gian phòng được tới mấy chục lượng bạc, thật sự là dễ kiếm ngoài dự liệu của mọi người.

Số tiền này đối với những nhà quyền quý mà nói cũng không đáng kể, nhưng đối với bình dân mà nói là con số thấy mà không sờ được, cho nên gian phòng trên lầu trở thành nơi bí ẩn trong mắt giới bình dân, chỉ có thể nhìn lên lại vĩnh viễn không có cách nào chạm đến.

Buổi tối ngày tiếp theo Hồ Lăng Hiên đến gian phòng của rạp hát thì bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của A Hạnh, nhưng mãi cho đến khi kịch nói gần kết thúc cũng không thấy nàng, tinh thần không yên nên hỏi thăm gã sai vặt phục vụ trong gian phòng. Diệp Gia Quán

"Sao không nhìn thấy A Hạnh cô nương của các người?"

Gã sai vặt bái một cái trả lời: "A Hạnh cô nương chỉ ở rạp hát vào ban ngày, trước khi trời tối thì sẽ rời đi."

Trong lòng Hồ Lăng Hiên vô cùng thất vọng, vốn tưởng rằng tối nay có thể thấy A Hạnh, không ngờ nàng không ở nơi này. Nhất thời cảm thấy hụt hẫng. Vừa biết A Hạnh không ở nơi này hắn cũng không nhìn chung quanh nữa, tập trung ở trên sân khấu.

Trên sân khấu đang diễn tới đoạn mỹ nương tử đến ngục thăm ân công Lưu Tiểu Bảo. Nữ đào hát mặt mày thanh tú, mặc dù không bằng cảm giác A Hạnh mang cho hắn ở trong vườn mai hôm đó nhưng cô gái này mềm mại uyển chuyển, khí chất thoát tục ngược lại cũng hấp dẫn hắn.

Dần dần toàn bộ tinh thần Hồ Lăng Hiên cũng chuyển tới trên người của Xảo Oánh, lại thấy nàng đứng ở đại lao cúi đầu nước mắt lưng tròng, duyên dáng yêu kiều, yếu ớt động lòng người, mái tóc dài đen nhánh được búi đơn giản, lúc cúi đầu lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn, mắt hạnh mày ngài, thật sự là mỹ nhân lệ chất trời sanh.

Nhìn một chút trong lòng Hồ Lăng Hiên vừa động. Gọi người hầu Vinh Hoa đến lấy ra một thỏi chừng 5 lượng bạc đưa cho hắn rồi tai hắn nói mấy câu. Vinh Hoa cười gật đầu.

Trên sân khấu Xảo Oánh sớm đã thấy vị công tử tuấn lãng này trên gian phòng, cũng cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn. Xảo Oánh tâm tư xoay chuyển, mặt không đổi sắc, làm bộ như không chút cảm giác nào, cũng không ngẩng đầu nhìn về phía Hồ Lăng Hiên. Diệp Gia Quán

Mãi cho đến khi kịch nói kết thúc, các diễn viên xuống đài trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của người xem, trở lại phía sau đài thay đổi y phục. Ở phía sau đài Xảo Oánh bị một thiếu niên mặt mũi nhanh nhạy ngăn lại.

Thiếu niên mỉm cười hướng nàng làm lễ nói: "Cô nương xin chờ một chút."

Xảo Oánh hỏi: "Có chuyện gì mà ngăn ta lại?" Đào hát bên cạnh cửa nghe được lời của nàng cho là lại có người gây chuyện, cũng vây quanh. Mắt lom lom nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên không hoảng hốt không vội vàng nói: "Các vị xin yên tâm, ta không có ác ý, chỉ là công tử nhà ta ngưỡng mộ cô nương tài hoa đặc biệt phải ta đến thưởng bạc tới, kính xin cô nương lên lầu cho gặp mặt." Vừa nói lấy bạc ra, đưa đến trước mặt của Xảo Oánh.

Bạc trắng lóa dưới ánh đèn lóe ánh quang, ước chừng 5 lượng bạc làm cho một đám đào hát cũng tròn to hai mắt, lộ ra vẻ mặt hâm mộ. Khách nhân thưởng bạc cũng không phải là chuyện mới mẻ, trước kia Phương Mặc Trúc cũng được không ít bạc nhưng những đào hát không có danh tiếng như bọn họ hầu như không được thưởng bạc, cho dù có nhiều nhất cũng là chút bạc vụn, như vị này vừa ra tay chính là 5 lượng bạc, cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua. Mặc dù rạp hát có tăng tiền lương cho bọn họ nhưng một tháng nhiều nhất cũng được tám lượng bạc, đây chỉ thường một cái đã 5 lượng bạc, gần bằng cả tháng của bọn họ, sao bọn họ có thể không hâm mộ!

Nhưng Xảo Oánh lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn bạc sau đó hướng về phía Vinh Hoa làm lễ, mặt không đổi sắc nói: "Tiểu nữ cảm tạ ý tốt của công tử nhưng công tử gia của người đã chỉ tiền đến xem kịch, thưởng thức tiểu nữ biểu diễn là chuyện đương nhiên, tiểu nữ vạn không dám nhận lấy bạc công tử thưởng, huống chi nam nữ hữu biệt, tiểu nữ không tiện lên lầu gác tạ gặp công tử, kính xin công tử thứ lỗi." Vừa nói chậm rãi xoay người cũng không nhìn bạc trong tay Vinh Hoa lần nữa.

Chỉ dùng chút bạc, một câu phân phó thì có thể làm cho nàng tới cửa sao, nàng còn có kiêu ngạo của mình, nếu như nàng cứ như vậy đi lên lầu ra mắt hắn, thì ở trong mắt của hắn nàng cũng chỉ là một đào hát rẻ tiền mà thôi. Hắn có lẽ sẽ dùng bạc để có được nàng nhưng đây cũng không phải là nàng muốn.

Nàng muốn cái gì? Nàng muốn một cơ hội, một cơ hội có thể giúp nàng thoát khỏi nơi hạ tiện này! Nàng dường như cảm thấy, quý công tử quần áo hoa lệ này có lẽ chính là cơ hội của nàng, còn nàng sẽ phải thăm dò lai lịch của hắn trước, nàng cũng không thể tự hạ thấp bản thân!

Nhưng Xảo Oánh lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn bạc sau đó hướng về phía Vinh Hoa làm lễ, mặt không đổi sắc nói: "Tiểu nữ cảm tạ ý tốt của công tử nhưng công tử gia của người đã chỉ tiền đến xem kịch, thưởng thức tiểu nữ biểu diễn là chuyện đương nhiên, tiểu nữ vạn không dám nhận lấy bạc công tử thưởng, huống chi nam nữ hữu biệt, tiểu nữ không tiện lên lầu gác tạ gặp công tử, kính xin công tử thứ lỗi." Vừa nói chậm rãi xoay người cũng không nhìn bạc trong tay Vinh Hoa lần nữa.

Chỉ dùng chút bạc, một câu phân phó thì có thể làm cho nàng tới cửa sao, nàng còn có kiêu ngạo của mình, nếu như nàng cứ như vậy đi lên lầu ra mắt hắn, thì ở trong mắt của hắn nàng cũng chỉ là một đào hát rẻ tiền mà thôi. Hắn có lẽ sẽ dùng bạc để có được nàng nhưng đây cũng không phải là nàng muốn.

Nàng muốn cái gì? Nàng muốn một cơ hội, một cơ hội có thể giúp nàng thoát khỏi nơi hạ tiện này! Nàng dường như cảm thấy, quý công tử quần áo hoa lệ này có lẽ chính là cơ hội của nàng, còn nàng sẽ phải thăm dò lai lịch của hắn trước, nàng cũng không thể tự hạ thấp bản thân!

Nhưng Xảo Oánh lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn bạc sau đó hướng về phía Vinh Hoa làm lễ, mặt không đổi sắc nói: "Tiểu nữ cảm tạ ý tốt của công tử nhưng công tử gia của người đã chỉ tiền đến xem kịch, thưởng thức tiểu nữ biểu diễn là chuyện đương nhiên, tiểu nữ vạn không dám nhận lấy bạc công tử thưởng, huống chi nam nữ hữu biệt, tiểu nữ không tiện lên lầu gác tạ gặp công tử, kính xin công tử thứ lỗi." Vừa nói chậm rãi xoay người cũng không nhìn bạc trong tay Vinh Hoa lần nữa.

Chỉ dùng chút bạc, một câu phân phó thì có thể làm cho nàng tới cửa sao, nàng còn có kiêu ngạo của mình, nếu như nàng cứ như vậy đi lên lầu ra mắt hắn, thì ở trong mắt của hắn nàng cũng chỉ là một đào hát rẻ tiền mà thôi. Hắn có lẽ sẽ dùng bạc để có được nàng nhưng đây cũng không phải là nàng muốn.

Nàng muốn cái gì? Nàng muốn một cơ hội, một cơ hội có thể giúp nàng thoát khỏi nơi hạ tiện này! Nàng dường như cảm thấy, quý công tử quần áo hoa lệ này có lẽ chính là cơ hội của nàng, còn nàng sẽ phải thăm dò lai lịch của hắn trước, nàng cũng không thể tự hạ thấp bản thân!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Suy nghĩ riêng của Xảo Oánh (hạ)

Trên lầu, Vinh Hoa chuyển lời của Xảo Oánh đến cho Hồ Lăng Hiên.

Hồ Lăng Hiên ngồi ở bên cạnh bàn, tay vuốt ly trà bằng sứ nhẹ nhàng cười một tiếng, thấp giọng nói: "Lạt mềm buộc chặt sao? Vừa từ chối lại vừa hoang ngôn? Mặc dù là kẻ bề ngoài có chút cù kỷ nhưng... Ta thích!" Đối với hắn mà nói, cô nương xinh đẹp hắn không thiếu, quá trình theo đuổi cô nương xinh đẹp khiến cho nàng phải một lòng nhớ tới mình đó mới là thú vị, mặc dù hắn ái mộ A Hạnh nhưng ở trong mắt của hắn những thứ này và ái mộ A Hạnh cũng không có mâu thuẫn gì.

Mấy ngày kế tiếp Hồ Lăng Hiên cũng không vội chờ A Hạnh, ngược lại hắn tránh thời gian của A Hạnh, chuyên chọn buổi tối A Hạnh không có ở đây mới tới, trong tiềm thức của hắn dường như vẫn cảm thấy chuyện này còn chưa thể xảy ra ngay trước mặt A Hạnh.

Mỗi lần hắn đều ngồi ở cùng một gian phòng, sau khi kết thúc kịch nói đều khen thưởng Xảo Oánh, bạc cũng càng ngày càng tăng lên gấp bội, 5 lượng, 10 lượng, 15 lượng, mà Xảo Oánh lần nào cũng nhàn nhạt từ chối. Những đào hát khác không biết trong lòng nàng dự tính cái gì, thấy nàng tình táo tự

Kiểm chế, không vì vàng bạc mà khom lưng, ngược lại đối với nàng sinh ra lòng bội phục. Mà Hồ Lăng Hiên thấy nàng hết lần này đến lần khác cự tuyệt mình, bị loại thủ đoạn này làm cho tâm nhộn nhạo khó nhin, càng cứng rắn quyết để cho nàng đến gặp mình mới được.

Mà Xảo Oánh tự mình cũng nghe được lai lịch của hắn. Biết hắn là người Hồ gia nhà giàu nhất Tấn thành, cũng biết tỷ tỷ của A Hạnh gả cho Hồ lão gia làm thiếp. Nàng nhớ tới ngày hôm đó, rạp hát gặp chuyện không may Hồ Lăng Hiên dường như rất khẩn trương với chuyện an nguy của A Hạnh, đầu tiên nàng còn tưởng rằng là Hồ Lăng Hiên có tình ý với A Hạnh, bây giờ nhìn lại, giữa bọn họ tồn tại mối quan hệ như vậy thì không có khả năng. Không hiểu tại sao, khi biết A Hạnh và Hồ Lăng Hiên không có khả năng, trong lòng Xảo Oánh cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng A Hạnh còn có một tầng quan hệ, như vậy ở rạp hát thì hiểu rõ Hồ Lăng Hiên nhất chính là A Hạnh. Cho nên sáng sớm Xảo Oánh đã chờ A Hạnh đi đến rạp rồi tìm nàng.

Lúc tìm được nàng thì nàng đang nói đùa cùng với Vân Đóa, xa xa nghe được bọn họ nói đến Dung Tranh, A Hạnh hỏi Vân Đóa: "Thương thể của Dung Tranh đã khá hơn chút nào chưa?" Những ngày qua đều là Vân Đóa đưa thuốc cho Dung Tranh, rạp hát không nhiều quy củ như vậy, Vân Đóa mặc dù là nữ nhân, nhưng vì đưa thuốc cho Dung Tranh cũng không có gì kỳ quái. Diệp Gia Quán

Vân Đóa nói: "Khá hơn nhiều rồi, bây giờ đã có thể đứng dậy, cũng không đau đớn như trước, đại phu vừa xem. Nói qua một đoạn thời gian có thể xuống giường!" A Hạnh vì đáp ứng phụ thân không thể tiếp xúc với nam đào hát quá nhiều cho nên cũng không thể đến thăm, nhưng nàng vẫn rất lo lắng cho vết thương của Dung Tranh.

A Hạnh suy nghĩ một chút nói: "Chờ một lát người đi đưa thuốc cho Dung Tranh, ta cũng đi cùng." Có người ở gần cũng không tính là ở riêng cùng nhau.

Lúc này Xảo Oánh đi tới gần các nàng chào hỏi cũng cùng các nàng nói chuyện phiếm, nàng có chút chuyện cần nói riêng với A Hạnh nhưng Vân Đóa không đi, có nàng canh giữ ở bên cạnh A Hạnh làm trong lòng Xảo Oánh hết sức phiền muộn. Nếu tìm cách nói khéo cho Vân Đóa đi lại lộ ra mình quá có ý, còn không biết A Hạnh sẽ nghĩ như thế nào, chuyện này vẫn phải lấy được câu trả lời từ A Hạnh là tốt nhất.

Một hồi thấy Vân Đóa vẫn chưa có ý đi, suy nghĩ hồi ở trước mặt nàng cũng không có gì, liền bắt đầu mở miệng nói bóng nói gió.

"A Hạnh nghe nói tỷ tỷ của người gả đi Hồ gia, nàng có tốt không?"

A Hạnh nghĩ thầm. Có tốt hay không, vấn đề này theo người ngoài nhìn vào tỷ tỷ cảm y ngọc dĩ nhiên là tốt, nhưng tỷ tỷ luôn phải cẩn thận, loại đau này người ngoài làm sao có thể hiểu rõ? Trong lòng nàng nhẹ thở dài một tiếng, trả lời: "Cũng may. Bây giờ nàng đã mang thai, không lâu nữa sẽ sinh hài tử!"

Vân Đóa ở một bên hỏi: "Tỷ tỷ của người sinh hài tử hôm đó người có định đến không?"

"Ngày đó có lẽ ta không đi được, nhưng đầy tháng của hài tử ta nhất định sẽ đi!"

Vân Đóa cười nói: "Dáng dấp A Hạnh xinh đẹp như vậy, tỷ tỷ của người cũng nhất định rất đẹp, đến lúc đó sinh tiểu oa nhi nhất định càng xinh đẹp hơn, thật là muốn tận mắt xem một chút nga." Về mặt nàng đây về mong đợi.

Xảo Oánh hận nàng làm gián đoạn, không khỏi nói một câu: "Vân Đóa thích tiểu oa nhi, sau này người tự mình sinh đi! Mong muốn thế nào thì tiểu oa nhi sinh ra sẽ như thế đấy!"

Vân Đóa không biết nghĩ tới điều gì, mặt đỏ lên, trách móc Xảo Oánh một hồi: "Xảo Oánh người thật là không biết xấu hổ, cô nương còn chưa xuất giá lời như thế cũng nói ra miệng được! Không nói với các người nữa, ta đi xem thuốc nấu cho Dung Tranh đã xong chưa." Vừa nói xoay người chạy đi. A Hạnh ở sau lưng nàng kêu một tiếng: "Lát nữa khi đưa thuốc cho Dung Tranh nhớ gọi ta một tiếng!"

Giọng nói của Vân Đóa xa xa truyền tới: "Biết rồi!"

Xảo Oánh cười nói: "Nha đầu này, da mặt thật mỏng." Tiếp theo lại nhìn A Hạnh một chút, tiếp tục hỏi: "Thế nào? Người không thường đến Hồ gia thăm tỷ tỷ sao?"

"Hồ gia cũng không phải là hậu viện nhà ta, sao có thể muốn đến thì đến? Muốn đến cũng phải là ngày lễ ngày tết hoặc là có chuyện gì quan trọng."

Xảo Oánh từ từ dẫn đề tài tới Hồ Lăng Hiên: "Lần trước lúc rạp hát gặp chuyện không may, vị công tử mặc cẩm bào màu xanh lá cây đi cùng Thẩm Nhị công tử chính là Hồ gia đại công tử có đúng không?"

A Hạnh nhìn nàng một cái nhẹ giọng ừ một tiếng.

Xảo Oánh cúi đầu: "Ta cảm thấy Hồ công tử là người vô cùng tốt, ngày đó nếu không phải là hắn cứu ta, ta đoán bây giờ ta cũng là nằm ở trên giường!"

Hồ Lăng Hiên, người tốt? Còn không đáng để phê bình. Nhưng nghĩ đến đối với mỹ nữ quả là không tệ.

"Hồ công tử nhân tài phong lưu, gia thế lại tốt, có lẽ đã lấy vợ nọp thiếp rồi." Giọng nói rất bình thản giống như là chuyện lật vật bình thường nhưng trong lòng A Hạnh dâng lên cảm giác cổ quái.

Cô nương bàn luận chuyện công tử văn nhã vốn là chuyện rất bình thường, Vân Đóa cũng thường kéo hắn so sánh nói với Thẩm Nguyên Phong, một đám quý công tử Thẩm nhị. Nhưng lúc này Xảo Oánh nhắc tới Hồ Lăng Hiên lại cho nàng cảm giác rất đặc biệt. Không giống như là Vân Đóa, không chút tâm tính toán, mà là giống như là có lòng thăm dò.

Xảo Oánh đột nhiên nhắc tới Hồ Lăng Hiên là có ý gì?

"Theo ta được biết đại thiếu gia Hồ gia chưa có lấy vợ cũng không nạp thiếp, nhưng hình như nha đầu thông phòng không ít." A Hạnh nói.

Còn chưa có chánh thê? Tâm Xảo Oánh âm thầm vui vẻ, từ dạo xem thái độ Hồ công tử, hẳn đối với mình rất có hứng thú. Mình mặc dù là thân phận đào hát nhưng Hồ gia là thương gia, môn hộ sẽ không nghiêm cẩn giống như nhà quyền quý, thân phận của mình mặc dù không thể làm chánh thê nhưng mà làm thiếp vẫn là có thể, thừa dịp chánh thê còn chưa có vào cửa, nếu như mình có thể trở thành thiếp thất của hắn, sinh hạ cho hắn một nam một nữ, sau này cho dù chánh thê vào cửa, địa vị của mình trên căn bản cũng vững chắc. Truyện được cập nhật liên tục tại [Diệp Gia Quán](#). Về phần nha đầu thông phòng, nhà hơi giàu có thì ai mà không có nha đầu thông phòng, chỉ là một vài nha đầu làm âm giương. Cho dù sau này trở thành thiếp thất thì sao, nàng là một tiểu thư nhà quan được dạy dỗ từ nhỏ sao có thể thua trong tay những nha đầu không có kiến thức này?

Gia nghiệp Hồ gia to lớn, Hồ công tử sau này lại là đương gia của Hồ gia, cả đời này cho dù mình làm thiếp chẳng phải vẫn tốt hơn làm chính thê của những tiểu thương gia kia sao? Đối lại là trước kia, khi nàng vẫn là tiểu thư nhà quan, loại công tử thương gia này dĩ nhiên là không thể lọt vào mắt nàng, nhưng bây giờ tình hình khác trước, mình từ một bầu trời đầy nắng trở thành phù sa, chấp nhận ai cũng có thể chà đạp, trở thành thiếp thất phú thương đã là đường thoát thân tốt nhất của nàng.

Mặc dù A Hạnh nói rất tốt, cái gì nổi danh, chuộc thân, đòi lấy tự do, nhưng tự do sau này thì sao? Nàng phải gả cho người nào? Nàng nên dựa vào người nào? Nàng vẫn là một đào hát bị người ta xem thường, trở thành thiếp thất của Hồ công tử, tối thiểu sẽ không bị người khác tùy ý nhục mạ! Cho nên vẫn là đem hết toàn lực nắm cơ hội trước mắt thì tốt hơn.

Bây giờ chỉ phải nghĩ biện pháp làm cho Hồ Lăng Hiên không bỏ được mình, cam tâm tình nguyện mang nàng vào cửa. Đến lúc đó Hồ công tử tự sẽ chuộc thân vì mình.

A Hạnh thấy ánh mắt Xảo Oánh lóe lên, tuy không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì nhưng lại cảm thấy nhất định là có liên quan đến Hồ Lăng Hiên, nàng nhìn dung nhan Xảo Oánh kiều diễm như hoa, nhớ tới ngày đó Hồ Lăng Hiên nhìn mắt không chớp, nghĩ thầm chẳng lẽ là Hồ Lăng Hiên coi trọng nàng, cho nàng hy vọng nào đó? Nhưng Hồ gia tuyệt đối sẽ không cưới Xảo Oánh làm vợ, nhiều nhất cũng làm thiếp, hơn nữa Hồ Lăng Hiên này, cũng giống như phụ thân hắn háo sắc thành tánh, với Xảo Oánh thì sẽ có mấy phần thật lòng? Cho dù có gả vào cửa Hồ gia cũng chỉ là thống khổ cả đời thôi.

A Hạnh có lòng muốn nhắc nhở nàng mấy câu, nhưng nghĩ lại lại thôi, dù sao Xảo Oánh cũng là người cổ đại, từ nhỏ lễ giáo cổ đại đã rèn giũa, thì làm sao có cùng suy nghĩ với mình? Mình không thích nhưng trong lòng nàng có lẽ là thích hợp nhất, mình với nàng cũng không thân thiết đến thế, còn chưa đến mức có thể xen vào việc của nhau. [Diệp Gia Quán](#)

Xảo Oánh đã lấy được câu trả lời nàng muốn, chuyện khác nàng không muốn cùng A Hạnh nói nhiều, dù sao chuyện bây giờ còn chưa có gì chắc chắn, ngộ nhờ chuyện không thành chẳng phải chọc người chê cười? Hơn nữa theo bản năng, nàng không muốn để cho A Hạnh biết chuyện này.

Nàng chuyển đề tài sang chuyện khác, A Hạnh thấy nàng không nói nữa, cũng không biến sắc trò chuyện cùng nàng, cho đến lúc Văn Đóa đến tìm A Hạnh, hai bên mới tách ra.

Buổi tối hôm đó khi Hồ Lăng Hiên lần thứ năm gọi Vinh Hoa tới khen thưởng Xảo Oánh, Xảo Oánh quay về phía Vinh Hoa yêu kiều thi lễ, giống như là bị thành ý của Hồ công tử làm cảm động, nói: "Công tử một mảnh thành ý, Xảo Oánh nếu như cự tuyệt nữa thì thật sự là quá không hợp lẽ, Xảo Oánh tự mình đến gặp mặt thành tâm tạ công tử." Vẫn nên thu lưới đúng lúc, khẩu vị bị treo quá lâu, không thỏa mãn đối phương một cái chỉ sợ đối phương không ăn được sẽ mất đi hứng thú.

Những đào hát khác cũng cảm thấy Xảo Oánh làm như thế hợp tình hợp lý, đối phương năm lần bảy lượt đến khen thưởng, bị cự tuyệt nhiều lần như vậy vẫn không bỏ cuộc, nếu vẫn tiếp tục không đi chỉ sợ cũng sẽ đắc tội người này. [Diệp Gia Quán](#) Người có thể ngồi trên lầu gác kia cũng không phải là nhân vật mà đào hát như bọn họ có thể tùy ý đắc tội. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là người này không quá phận, chẳng qua là muốn gặp mặt một lần, nếu như lại có yêu cầu quá đáng, thì chớ bàn tiếp.

Xảo Oánh đi theo Vinh Hoa theo một con đường khác lên lầu gác, đi đến gian phòng Hồ Lăng Hiên.

Vinh Hoa đẩy cửa nói với Xảo Oánh: "Cô nương mời vào, công tử nhà ta ở bên trong chờ cô nương."

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 83: Thẩm Nguyên Phong mang tin tốt tới (hạ)

Nguồn thiếu 1 chương

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 84: Thảm Nguyên Phong mang tin tốt tới (hạ)

Thảm Nguyên Phong đứng ở đó, dáng người cao ráo, mắt xanh tóc nâu, làn da trắng như tuyết, xinh đẹp dị thường. Mọi thứ phía sau hắn giống như phông nền, càng làm tăng thêm vẻ phong thần tuấn lãng của hắn.

Thảm Nguyên Phong thấy A Hạnh tâm bất cam tình bất nguyện quỳ dưới đất, ánh mắt liếc về phía hắn mang theo chút oán trách, về mặt trách móc kia của nàng làm cho khuôn mặt vốn nghiêm túc trở nên sinh động hơn, lập tức làm cho tim của hắn khẽ động.

Hắn cười nói: "Được rồi, đều đứng lên đi, không cần đa lễ!" Mọi người chậm rãi đứng dậy. Chỉ là vẫn cúi đầu, không dám nhìn thẳng Tam công tử.

Thảm Nguyên Phong nói với Lăng Tử Phong ở đằng trước: "Hôm nay ta tới là có chuyện muốn bàn bạc với A Hạnh cô nương." Mặc dù hắn không câu nệ tiểu tiết, tính tình tùy hứng nhưng cũng sẽ không ở ngay trước mặt mọi người ra vẻ cực kỳ quen biết với A Hạnh.

Về mặt A Hạnh đầy nghi ngờ nhìn về phía hắn, thật sự là có chuyện tới tìm nàng sao? Sẽ không phải vì không có chuyện gì làm nên muốn giết thời gian chứ?

Thảm Nguyên Phong giống như là cảm giác được ánh mắt của nàng, quay đầu lại mỉm cười, nụ cười nở rộ như Bạch Liên Hoa, làm cho hai tiểu cô nương một bên len lén nhìn hắn không tự chủ được đỏ mặt.

Nghĩ lại thì cho dù hắn tìm nàng giải khuây nhưng hắn đã tìm tới cửa, nàng có thể trước mặt nhiều người như vậy cự tuyệt hắn sao? Ai bảo thân phận hắn tôn quý chứ?

A Hạnh đi tới bên cạnh Lăng Tử Phong, nói một tiếng với ông rồi đến trước mặt của Thảm Nguyên Phong.

Thảm Nguyên Phong nói: "Ở đây quá nhiều người, chúng ta tìm nơi khác nói chuyện." Nói xong xoay người, A Hạnh không thể làm gì khác hơn là đi ở phía sau hắn.

Những người còn lại vẫn ngoái cổ nhìn theo bóng lưng của bọn họ, trong lòng vô cùng tò mò. Một người trong đó nói: "Tam công tử tìm A Hạnh cô nương có chuyện gì đây?"

Tên còn lại nói: "A Hạnh cô nương của chúng ta đáng đẹp xinh đẹp như vậy, tựa như tiên nữ, Tam công tử không phải là coi trọng nàng chứ!"

"Nói hươu nói vượn, Tam công tử là người thế nào? Muốn dạng mỹ nữ nào mà không có, còn không biết bao nhiêu thiên kim tiểu thư mặc hắn chọn lựa, A Hạnh cô nương dù xinh đẹp hơn nữa nhưng sao có thể lọt vào mắt của hắn?"

Người nọ không phục: "Người mới là nói bậy, thiên kim tiểu thư thì thế nào? Ta thì chưa từng thấy qua thiên kim tiểu thư nào đẹp hơn A Hạnh cô nương!"

Người kia hừ lạnh một tiếng, trả đũa: "Nghĩ lại đi, ta biết cả gốc lẫn rễ của người, người thấy được bao nhiêu vị thiên kim tiểu thư ta không rõ sao, đừng có tự dát vàng lên mặt mình!"

"Người...!"

Mắt thấy hai người sắp cãi vã, Lăng Tử Phong tới chỉnh đốn bọn họ, quát lên: "Được rồi! Im lặng hết cho ta! Chuyện của quý nhân người như các người có thể nghị luận được sao? Muốn rước họa vào thân à? Mọi người chỉ để ý tập kích, những chuyện khác không được bàn nữa!" Lăng Tử Phong vẫn là chủ của rạp hát vẫn rất uy nghiêm, lời ông vừa nói ra, mọi người một tiếng cũng không dám can rờ nói thêm. Diệp Gia Quán

Lăng Tử Phong nhìn về phía A Hạnh rồi đi, cũng không khỏi thắc mắc: Tam công tử tìm A Hạnh rốt cuộc là có chuyện gì đây?

A Hạnh đi theo Thảm Nguyên Phong ra khỏi rừng cây tùng đi đến một chỗ yên tĩnh, Thảm Nguyên Phong chợt dừng bước xoay người lại.

A Hạnh giật mình thu chân, thiếu chút nữa đụng vào trong ngực của hắn, nàng miễn cưỡng ổn định cơ thể. Ngẩng đầu lên nhìn hắn cau mày nói: "Dừng lại cũng không nói một tiếng! Thiếu chút nữa thì đụng phải rồi!"

Lời này thật rất vô lễ nhưng Thảm Nguyên Phong nghe xong thì mặt mày hớn hờ: "Nghe người nói như vậy vẫn cảm thấy thật thoải mái."

A Hạnh bật cười, nghĩ thầm, Tam công tử, đây có tính là phạm lỗi hay không?

A Hạnh nhìn xung quanh, nơi này là một góc yên tĩnh của rạp hát, tường rào đá xanh, bên ngoài tường rào chính là đường cái náo nhiệt, bên trong tường rào có trồng vài cây trúc, trên đất có vài bụi cỏ dại, hiển nhiên là ít có người tới.

A Lực đứng ở một bên thỉnh thoảng nhìn trộm bọn họ, thấy A Hạnh quay lại nhìn mình thì lập tức quay đầu nhìn về phía nơi khác, có lẽ là cảm thấy động tác của mình quá mức rõ ràng, lại quay đầu lại, gãi đầu nhìn A Hạnh cười khà khà.

Thẩm Nguyên Phong thấy người hầu của mình mất thể diện như vậy cười mắng: "A Lực, ngươi ở đó cười ngốc cái gì. Mặt mũi của ta đều bị ngươi làm mất hết! Còn không mau tránh xa một chút cho ta!"

A Lực lại cười khà khà hai tiếng xoay người lui ra đi hai bước lại quay đầu lại nhìn công tử nhà mình cười nói: "Công tử, người muốn đuổi ta đi thì cứ việc nói thẳng, ta có thể hiểu được, nhất định đi đến nơi không thấy được cũng không nghe được!" Khi hắn nói lời này làm động tác bịt lỗ tai, che hai mắt, đáng về thực sự rất buồn cười.

Thẩm Nguyên Phong bị hắn nói trúng tim đen, trên mặt có chút xấu hổ, lúc này giắt lấy ngọc bội bên hông làm ám khí phi ngọc bội thẳng về phía A Lực. Không ngờ A Lực thoát nhìn kịch cộm nhưng thân thủ lại bén nhạy dị thường, đưa hai ngón tay ra bắt lấy ngọc bội dễ dàng như giữ một chiếc lá: "Công tử, đây chính là ngọc bội Vương phi ban thưởng, cũng không thể làm hỏng được! Được rồi, ta đây đi liền, ngươi cũng đừng đánh ta!" Vừa nói liền cười nhanh chóng rời đi.

Trên mặt Thẩm Nguyên Phong có chút nóng lên, hắn nhìn A Hạnh, vẻ mặt mất tự nhiên, úp mở nói: "Hắn nói hư nói vượn, ngươi chớ để ở trong lòng!"

A Hạnh cười: "Chủ tớ các người thật là hiểu nhau." Điều không biết trên dưới, không phân lớn nhỏ.

"A Lực và ta cùng nhau lớn lên, sau đó lại cùng ta học nghệ, xông xáo giang hồ, người khác xem chúng ta là chủ tớ, nhưng trên thực tế chúng ta càng giống như huynh đệ, người thân hơn, nếu như nói trên đời này có một người có thể không chút do dự vì ta mà chết, người này trừ A Lực ra không còn có thể là ai khác."

"Có một người bạn như vậy thật là phúc khí của ngươi!" A Hạnh hàm mộ nói.

Thẩm Nguyên Phong ngược mắt nhìn nàng. Ánh mặt trời màu vàng nhạt lọt qua khe lá trúc chiếu xuống người hắn, phủ lên màu sắc đẹp lạ thường. Một phần chiếu trên tóc hắn, phản xạ ra một mảnh ánh vàng rực rỡ, mà đôi mắt màu lam kia tựa như càng trong suốt hơn, càng rực rỡ hơn. Truyện được đăng tại Diệp Gia Quán. Lúc này sóng mắt hắn như lam bảo thạch lưu chuyển chăm chú nhìn A Hạnh, làm cho nàng như lâm vào mộng cảnh màu xanh da trời, cảm giác hư ảo.

A Hạnh thầm dòm mắt đi.

Giọng nói của Thẩm Nguyên Phong ở bên tai nàng nhẹ vang lên: "Cũng chỉ có ngươi nói như vậy, người khác đều nói ta không có quy củ, nhìn cũng chướng mắt."

Cũng đúng, ở nơi này cái gì cũng lễ phép quy củ, Thẩm Nguyên Phong không thể nghi ngờ chính là kẻ khác biệt, nếu như không phải Tần vương hết mực sủng ái hắn, hắn làm sao có thể tự tại như bây giờ? Nhưng ngược lại mà nói, nếu như hắn không phải con trai của Tần vương, thiếu niên tựa thân tiên, tiêu điều tự tại trong giang hồ có cần bị quân giáo bằng những thứ quy củ kia không?

A Hạnh nhìn hắn mà không kim lòng thờ dài một cái.

"Đúng rồi, hôm nay ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Thẩm Nguyên Phong tiện tay giắt xuống một chiếc lá trúc, cầm trong tay nói: "Không có chuyện gì thì không thể tới tìm ngươi sao?"

"Ta cũng biết là như vậy!" A Hạnh có chút tức giận: "Tam công tử, ta không giống ngươi. Ngươi có thể thanh nhàn tự tại, không cần lo chuyện gì đương nhiên có thời gian chơi nhưng ta rất bận rộn, bây giờ mỗi ngày ta đều phải tập diễn kịch mới cho bọn họ, mỗi người chúng ta cũng rất cố gắng, cho nên xin ngươi sau này không có chuyện gì thì đừng tới quấy rầy ta có được không!"

Thẩm Nguyên Phong thu lại nụ cười, dung mạo tuấn mỹ lộ một tầng băng sương nhàn nhạt: "Ồ trong mắt của ngươi ta chính là công tử quần áo lụa là, du thủ nhàn rồi vô sự, hằng ngày không có chuyện làm sao?" Đây mặc dù là hắn cố ý tạo ra nhưng lời như thế phát ra từ miệng nàng làm cho lòng của hắn giống như có gợn sóng sôi trào khó chịu.

A Hạnh lời vừa ra khỏi miệng thì cảm giác mình có chút quá đáng, Thẩm Nguyên Phong đối xử với nàng cũng coi là không tệ, giúp nàng không ít việc, cho tới bây giờ cũng không bắt tội mình, huống chi mỗi người đều có cuộc sống của riêng họ, mình dựa vào cái gì chỉ trích hắn như vậy?

Nàng cúi đầu nhẹ giọng: "Thật xin lỗi, ta không nên nói như vậy, không cần để ở trong lòng."

Thẩm Nguyên Phong lắc đầu một cái, vẻ mặt có chút cô đơn.

"A Hạnh, ta chưa từng thấy qua cô nương nào như ngươi, trên người ngươi phảng phất dừng khí và sự kiên cường vô hạn, ngươi dám đối mặt với những người mà ít ai dám đối mặt, dám làm chuyện mà ít ai dám làm, giống như lần trước rap hát gặp chuyện không may, ngươi biết rõ mình sẽ gặp nguy hiểm nhưng vì để cho mọi người không rơi vào bẫy ngươi vẫn dừng cảm đứng ra, mặc dù ta cảm thấy ngươi làm như vậy rất nguy hiểm, thậm chí là có chút không tự lượng sức, nhưng mà..." Hắn cười nhẹ một tiếng: "Ta rất tán thưởng dũng khí của ngươi lúc đó, không có bất kì kẻ nào có phần kiên định dứt khoát này như ngươi, ngươi lúc nào cũng đều có chủ ý của mình, hơn nữa còn có thể kiên trì theo đuổi, bất kể con đường phía trước mong manh thế nào vẫn cắn chặt răng mà bước tới!"

Hắn nói đến đây, ngẩng đầu lên nhìn, một đôi mắt xanh như biển rộng, sâu không thấy đáy, lại mang theo sự nghiêm túc dị thường: "Ngươi như vậy thì dĩ nhiên là nhìn không vừa mắt thứ người như ta, ở trong mắt của ngươi, ta không có mục tiêu không có dự tính, cả ngày lười nhác mà sống có đúng không? Nhưng ngươi có nghĩ tới ta như vậy, thật ra thì cũng không phải thật sự là ta? Cho nên, xin ngươi không cần nhanh như vậy đã phủ nhận ta."

A Hạnh biết Thẩm Nguyên Phong là thiếu niên cả lơ phát phơ, tình cách làm việc không kèm chế được, nhưng là hôm nay hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, thâm trầm như vậy, cũng làm cho nàng có loại cảm giác không biết làm sao.

"Thẩm Nguyên Phong..." Nàng lẩm bẩm một tiếng nhưng không biết nên nói cái gì cho phải. Mặt nàng thật giống như bạch ngọc không tỳ vết, trên má lộ ra ửng đỏ nhàn nhạt, một đôi mắt trong suốt như nước mùa xuân lộ ra chút hốt hoảng, vẻ mặt này của nàng càng chân thật, càng sinh động, làm cho lòng của Thẩm Nguyên Phong cảm thấy ấm áp.

Thẩm Nguyên Phong đột nhiên bật cười, nụ cười này giống như ánh sáng mặt trời đuổi đi âm u, toát ra tia sáng chói mắt.

"A Hạnh, nét mặt bây giờ của ngươi thật thú vị! Ngươi nên đi soi gương đi!"

Mặt A Hạnh trầm xuống, xoay người rồi đi: "Đùa bọn ta vui lắm sao? Ta không tiếp nổi, tự mình chơi đi!"

Thấy A Hạnh tức giận, Thẩm Nguyên Phong vội đuổi theo ngăn nàng, trên mặt mang theo nụ cười nói: "Được rồi, không phải chỉ là đùa một chút thôi sao? Cần gì tức giận như vậy? Ngươi đừng đi hôm nay ta tới tìm ngươi thật sự có chuyện."

Thấy hắn nói như vậy, A Hạnh dừng bước, thu hồi tức giận: "Thật sự có chuyện? Chuyện gì?"

"Cuối tháng này là sinh thần của Vương phi, nghe tin kịch nói của các ngươi mới lạ thú vị, cho nên đặc biệt mời rạp hát các ngươi đến vương phủ biểu diễn vào hôm đó! A Hạnh, đây chính là cơ hội tuyên truyền kịch nói của các ngươi, chờ qua ngày hôm đó, ta dám cam đoan, kịch nói của các ngươi sẽ vang dội khắp thành, lấy được sự thừa nhận của tất cả mọi người!"

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Sinh thần của Vương phi (Thượng)

Hai mắt A Hạnh sáng lên trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng: "Có thật không?"

Nếu quả thật là như vậy, một khi nhận được lời mời từ vương phủ, địa vị kịch nói của bọn họ ở trong thành cũng vững chắc hơn, tương lai cũng sẽ không có người nào dám lên tiếng nói lời không tốt về kịch nói nữa, ngay cả Tấn vương cũng thường thức kịch nói thì kẻ lại dám lên tiếng vũ nhục!

Thẩm Nguyên Phong gật đầu nói: "Chuyện lớn như vậy ta có thể gạt ngươi sao? Sau khi ta nhận được tin đã cố ý tới nói cho ngươi biết, hai ngày nữa, vương phủ sẽ phái người tới bàn bạc chuyện này cùng các ngươi, trước ta nói cho ngươi biết để cho các ngươi chuẩn bị."

A Hạnh nhìn hắn đột nhiên cười nói: "Thẩm Nguyên Phong cảm ơn ngươi!"

"Cảm ơn ta làm gì?"

"Ta biết khẳng định là ngươi bỏ ra không ít công sức trong đó! Ta không cảm ơn ngươi thì cảm ơn ai nào?"

Thẩm Nguyên Phong cười: "Ngươi đổi mặt nhanh thật, mới vừa rồi còn đang mắng ta, bây giờ lại mặt mày hớn hở cảm ơn ta!"

Mặt A Hạnh ửng hồng lên, xấu hổ nói: "Lời này của ngươi thật đúng là làm cho ta không đất dung thân."

"Được rồi, thật không thú vị, lại tưởng thật rồi."

Thẩm Nguyên Phong nói tiếp: "Lần này đúng là không phải công lao của một mình ta, có thể ngươi còn không biết. Thật ra thì phụ vương ta đã âm thầm đến xem kịch nói của các ngươi, chỉ là cách làm người của ông không thích phô trương, cho nên cố tình không để lộ thân phận. Có thể ông cải trang thành một lão đầu tử bình thường ngồi ở dưới lầu cũng không chừng. Là ông cảm thấy kịch nói của các ngươi rất hay, cho nên mới muốn các ngươi đến."

A Hạnh ngạc nhiên tròn to hai mắt: "Có chuyện này ư?" Thật đúng là hồ phụ sinh hồ tử, thì ra tính tình Thẩm Nguyên Phong đến từ cha hắn.

"Dĩ nhiên ta cũng ra không ít công sức!" Thẩm Nguyên Phong ho nhẹ một tiếng: "Đừng quên cảm tạ ta!"

(ed : Tính cách trẻ con, bản tính cả lơ phát phơ. I like it!!!)

A Hạnh vỗ tay cười: "Không quên không quên, chờ chúng ta tập xong kịch mới lại mời ngươi đến xem!"

Đôi mắt Thẩm Nguyên Phong đảo một vòng dường như không hài lòng lắm nhưng vẫn miễn cưỡng ừ một tiếng. So với xem kịch thì hắn thích A Hạnh có thể tình nguyện đi chơi với hắn, nhưng đoán chừng vừa nói ra miệng nhất định sẽ bị đối phương xem thường.

Vẫn là nên nghỉ lại...

* * * * *

Khi A Hạnh báo tin vương phủ muốn mời rạp hát đến biểu diễn cho mọi người biết, mọi người dĩ nhiên là hân hoan vui mừng, hưng phấn không thôi!

Vương phủ a~, đây chính là nơi tôn quý nhất của Tấn thành! Tấn vương chính là hoàng đế của Tấn thành này! Có thể đến được nơi tôn quý như vậy, biểu diễn cho người tôn quý như vậy thì chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ rạp hát Thính Tùng đã lấy được sự công nhận của giới quý tộc, chứng tỏ rạp hát sắp leo được đến đỉnh cao! Chứng tỏ đào hát bọn họ rất cực có ngày nổi danh, năm đó Phương Mặc Trúc cũng vì được vương phủ mời nên mới nhảy vọt lên trở thành đào hát đứng đầu Tấn thành! Đây chính là cơ hội tốt nhất cho họ! Điều này có thể không làm cho họ hưng phấn sao!

Trong lúc nhất thời, người người đều hồng quang đầy mặt, tươi cười như đánh tiết gà.

Hai ngày sau quả nhiên Tấn vương phủ phái người tới thương nghị bàn bạc chuyện này cùng rạp hát, quyết định ngày giờ xong còn thanh toán trước không ít tiền cọc. Hai vở kịch cũ mới đều đặt hết. A Hạnh lập tức quyết định mang vở kịch mới diễn lần đầu ở vương phủ, trước tiên nhất định phải giữ cảm giác thần bí về vở kịch mới, vở cũ trước đó mọi người cũng xem rồi sẽ không tạo được bất ngờ, kích thích được giác quan của mọi người, nâng cao không khí ngày hôm đó tới mức tốt nhất!

Các diễn viên vừa nghe nói mình sẽ diễn lần đầu vở mới ở vương phủ, vừa cao hứng cũng có chút khản trương. Đây chính là vương phủ, chút sai sót nhỏ sẽ rơi đầu cho nên mọi người càng thêm nghiêm túc nỗ lực tập diễn. A Hạnh nhận ra được tâm tình mọi người khản trương, những ngày này các diễn viên cũng chưa diễn thử trước mặt mọi người, ngộ nhờ ngày đó đứng ở trên sân khấu khản trương đến không nói ra lời thì phiền toái lớn! Cho nên lúc rảnh rỗi cũng không ngừng khích lệ mọi người, động viên họ làm cho họ tin tưởng vào năng lực diễn xuất của mình, chỉ cần toàn lực ứng phó thì sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Nàng còn nói: “Ta đã hỏi qua Thẩm Tam công tử, Tấn vương và Vương phi cũng là người rất hòa khí, sẽ không động một chút là đòi mạng, cho nên chúng ta hoàn toàn có thể thoải mái, không cần khản trương như vậy, theo diễn tập bây giờ ta bảo đảm mọi người chẳng những không có chút nguy hiểm nào mà còn được khen thưởng hậu hĩnh!” Cứ như vậy, nàng hết lần này đến lần khác khai sáng, tâm tình các diễn viên cũng từ từ ổn định lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy đã đến ngày sinh thần của Vương phi.

Tấn vương là trọng thần hoàng đế tin cậy, nhìn ông có được cả một vùng đất phong thì đã biết hoàng đế coi trọng ông đến mức nào. Mà Tấn vương phi nghe nói cũng là xuất thân từ đại gia tộc gia thế hiển hách. Cho nên sinh thần đương nhiên là vô cùng náo nhiệt. Rất nhiều đại quan quý tộc còn cố ý từ kinh thành chạy tới chúc mừng sinh nhật nàng.

Bây giờ đang là cuối mùa xuân đầu mùa hè, bầu trời quang đãng, khí trời rất tốt. Ánh mặt trời vô cùng nhu hòa, không khí hết sức mát mẻ. Hoa cỏ cây cối cũng hết sức tươi tốt, vì thế sinh thần Vương phi càng tăng thêm không khí vui mừng.

Trong ngoài Tấn vương phủ người xe tấp nập. Các đại quan quý nhân tới chúc mừng nối liền không dứt. Gia đình mặc đồng phục đứng ở cửa nghênh đón, ngay ngắn chỉnh tề.

Lúc này hai chiếc xe ngựa bốn bánh ở cửa chính dừng lại. Trong một chiếc bỗng có bàn tay trắng nõn chậm rãi vén rèm lên, sau đó lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

”Mẫu thân, hôm nay Tấn vương phủ thật náo nhiệt a.”

Trong xe một giọng nói trầm lạnh vang lên: “Nhã Tĩnh, hôm nay cũng không phải là ngày bình thường, sinh thần Vương phi, tân khách nhiều nơi đều đến đây, cho nên hôm nay con nhất định phải thật cẩn thận, không thể thất lễ với người khác!”

Thanh âm của thiếu nữ mang theo một cỗ ngạo khí: “Mẫu thân, Tĩnh nhi từ nhỏ được mẫu thân dạy bảo, chẳng lẽ Tĩnh nhi xử sự vẫn không thể làm cho mẫu thân yên tâm sao?”

Phu nhân yêu thương cười một tiếng: “Mẫu thân mặc dù yên tâm nhưng con là con gái của ta, đương nhiên cũng phải dặn dò nhiều một chút.”

Mẹ con này hai người này dĩ nhiên là chủ mẫu Hồ gia Hồ phu nhân và Đại tiểu thư Hồ gia Hồ Nhã Tĩnh. Mà một chiếc xe khác cũng có hai người chính là Lão gia Hồ gia và chủ nhân tương lai Hồ gia Hồ Lăng Hiên. Hồ lão gia nói với Hồ Lăng Hiên: “Khách nhân hôm nay đều là đại quan quý tộc, người làm việc cẩn thận chút, hoàn toàn không thể đắc tội với người ở đây, thương gia chúng ta làm ăn quan trọng nhất chính là mối giao tiếp, nếu như đắc tội những vị này, tùy tiện phẩy tay một cái cũng cho chúng ta lãnh đủ!”

Hồ Lăng Hiên cung kính trả lời: “Con nhất định thủ lễ khiêm nhường.”

”Ừm” Hồ lão gia hài lòng gật đầu.

Bốn người được nha hoàn và người hầu đỡ xuống xe, lập tức có gia đình đi tới nghênh đón bọn họ.

Mà bên kia người của rạp hát từ sáng sớm thì đã đẩy xe đạo cụ tiến vào vương phủ từ cửa sau. Quân sự đã an bài cho bọn họ đến một tòa tiểu viện, là nơi bọn họ dùng để nghỉ ngơi.

Sở dĩ tới sớm như thế là bởi vì còn muốn sắp xếp sân khấu đạo cụ, còn muốn cho các diễn viên quen thuộc hoàn cảnh xung quanh trên sân khấu. Chuẩn

bị vô cùng công phu.

Mọi người tới biệt viện, tháo đạo cụ xuống không bao lâu thì quân sự liền mang theo một nhóm người khác đi vào. A Hạnh và Lăng Tử Phong ngẩng đầu lên nhìn, chính là chủ của rạp hát Thanh Vân, Trương Văn Thanh. Bên cạnh hắn là người mặc cẩm bào, phong lưu tuấn tú còn không phải là Phương Mặc Trúc thì là ai!

A Hạnh và Lăng Tử Phong liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đang suy nghĩ: Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ vương phủ cũng mời bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Thọ thần của Vương phi (Trung)

Cùng lúc đó Trương Văn Thanh và Phương Mặc Trúc cũng nhìn thấy hai người A Hạnh, lập tức xệ mặt xuống. Hừ lạnh một cái sau đó hất đầu, hai tay vất ra sau lưng đi qua bên cạnh bọn họ. Mà Phương Mặc Trúc dường như gầy hơn một chút, trong mắt có loại lo âu buồn bã, sau khi tiếp xúc ánh mắt với Lăng Tử Phong lập tức cúi đầu, đi theo sau lưng sau lưng Trương Văn Thanh, vẫn luôn không ngẩng đầu lên. Phía sau bọn họ còn có mấy người đi theo, và một xe đạo cụ đơn giản. Xem ra nhỏ hơn rạp hát Thính Tùng không ít.

Dung Tranh ở bên cạnh Lăng Tử Phong khẽ hừ một tiếng nói: “Bây giờ Thanh Vân cũng chỉ có Phương Mặc Trúc! Phương Mặc Trúc còn có thể thành công được bao lâu? Nhìn hắn đáng về đó, hai mắt vô thần, vẻ mặt uể oải, chỉ sợ thời kì huy hoàng nhất cũng sắp kết thúc!” Thương thế Dung Tranh đã ổn thỏa rất nhiều cho nên lần này cũng đi theo tất cả mọi người, chỉ là thân thể vừa mới khỏi phục cho nên tất cả công việc đoàn người cũng không để cho hắn nhúng tay.

Lăng Tử Phong đưa tay ngăn Dung Tranh đang định nói thêm: “Nơi này là vương phủ, không nên gây chuyện, chúng ta chỉ cần quan chuyện của mình là tốt rồi, những chuyện của người khác không liên hệ đến chúng ta, không cần để ý tới.”

Mọi người khinh bỉ cách làm người của Phương Mặc Trúc và Trương Văn Thanh cho nên cũng dùng ánh mắt khinh thường miệt thị nhìn bọn họ. Nhưng nơi này là vương phủ, mọi người không dám gây chuyện, bắng không theo tính khí bọn họ đã sớm nói mấy lời châm chọc khiêu khích hai người kia!

Người của hai bên đã đầu vào đấy, nước sông không phạm nước giếng, kính vị phân minh.

A Hạnh nhớ tới Trương Văn Thanh hèn hạ vô sỉ, cố ý phản phó mọi người đề cao cảnh giác, trông coi đạo cụ của mình, bây giờ mọi người ở trong một cái viện chúng một cái viện, tránh cho có người giờ trò.

Kế tiếp A Hạnh liền dẫn sư phụ bố trí sân khấu của rạp hát, đi đến nơi vương phủ đã đặc biệt bố trí cho bọn họ, bắt đầu sắp xếp.

Diện tích Vương phủ vô cùng rộng rãi, so với nhà giàu nhất Tấn thành là Hồ phủ còn lớn hơn gấp đôi. Nơi đi qua không ít vườn đình bao quanh, hành lang dài rộng rãi, cây cối xanh tươi tốt, suối nước róc rách bên cạnh, tráng lệ nguy nga, đẹp không sao tả xiết.

Thấy đám người nhìn không nỡ dời mắt, một sư phụ sân khấu trong đó cảm thán lên tiếng: “Trời ạ, đây chính là nhân gian tiên cảnh sao.” Chọc cho hai nhà hoàn vương phủ che miệng cười trộm.

Không lâu đã tới nơi, rạp hát mà vương phủ bố trí cho bọn họ làm rạp hát tạm mà còn muốn lớn hơn rạp hát của bọn họ. Chính giữa là một sân khấu cao, bốn phía là đất trồng trái đá xanh, lúc này đã dọn lên không ít ghế và bàn nhỏ. Thời điểm giờ vẫn còn sớm, trừ nha hoàn và một số gã sai vặt cũng không có khách nhân.

A Hạnh hỏi thăm nha hoàn dẫn đường: “Hôm nay sẽ có rất nhiều người đến xem kịch sao?”

Hai nha hoàn đã sớm nghe nói chủ nhân của rạp hát là một nữ tử, trong lòng đối với nàng tràn ngập tò mò. Lúc này thấy đối phương là một cô nương mặt mũi thanh lệ, khí chất cao nhã, trong lòng sinh ra hảo cảm, cho nên đối với câu hỏi của nàng ngược lại cũng kiên nhẫn trả lời.

Một nha hoàn mặc áo xanh lá trong đó nói: “Khách nhân hôm nay cũng không ít, muốn xem kịch thì xem kịch, muốn thưởng ngoạn thì thưởng ngoạn. Nhưng ta nghĩ buổi tối khách nhân chắc chắn sẽ rất nhiều.”

Rạp hát Thính Tùng chuẩn bị hai vở kịch, buổi chiều một vở, buổi tối một vở, mà rạp hát Thanh Vân chỉ có Phương Mặc Trúc biểu diễn, là sắp xếp sau buổi trưa, sau khi kịch nói của Thính Tùng diễn xong, loại an bài này làm cho rạp hát Thanh Vân thoát nhìn giống như là làm nền cho Thính Tùng, khó trách ông chủ Trương Văn Thanh vẫn luôn đen mặt.

Sau khi sân khấu bố trí xong, đào hát của Thính Tùng mang theo đạo cụ đi đến phía sau hậu đài sân khấu dựng tạm kia, bắt đầu chuẩn bị biểu diễn, làm quen không gian xung quanh.

A Hạnh đang bận rộn với một đám đào hát chợt nghe có người sau lưng gọi nàng. Nàng quay đầu nhìn lại, vóc người khôi ngô kia chính là A Lực, lúc này hắn đang cười ngây ngô nhìn nàng.

“A Hạnh cô nương, công tử nhà ta ở bên kia, bảo ta mời người qua đó một chút. Nói có một số việc tìm người.” Hắn xoay người chỉ bên ngoài rạp hát.

A Hạnh gật đầu sau đó nói với Lăng Từ Phong phải đi một chút. Liền đi theo A Lực.

Bên ngoài rạp hát, Thẩm Nguyên Phong đứng ở dưới tàng cây, nhìn nàng mỉm cười. Một thân cẩm bào màu trắng, áo khoác bên ngoài màu bạc, thanh dật xuất trần, tuần tú phi phàm. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây rậm rạp chiếu xuống người hắn tạo ra thứ ánh sáng chói mắt, dung nhan tuấn mỹ của hắn như làm lu mờ hết tất cả xung quanh. Cho người ta cảm giác hư ảo.

A Hạnh đi tới, ánh mắt của hắn vẫn luôn nhìn nàng chăm chú, nụ cười trên khóe miệng càng sâu.

A Hạnh biết hôm nay bọn họ có thể xuất hiện ở nơi này là nhờ Thẩm Nguyên Phong không ít. Cho nên trong lòng rất cảm kích hắn. Nàng mỉm cười nói: “Hôm nay khách nhân của vương phủ không phải rất nhiều sao? Người làm sao còn ở chỗ này?” Làm con trai được Tấn vương cưng chiều, cần phải nên xuất hiện ở nơi nào nhiệt nhất mới đúng chứ!

Thẩm Nguyên Phong cười nói: “Trường hợp này tự có đám người thế tử đối phó, ta chỉ cần đứng gần cho thỏa đáng là được, đến thời điểm ngo yển kính Vương phi một chén rượu là được rồi.” Càng là chuyện khoe danh tiếng càng phải tránh xa, đây là phong cách của Thẩm Nguyên Phong hẳn.

A Hạnh nhìn hắn một cái, nhớ tới hắn lần trước ở rạp hát cùng nàng nói qua đột nhiên cảm giác được, Thẩm Nguyên Phong trải qua cuộc sống ở trong vương phủ có thể không nhân nhả tùy ý như bản thân thể hiện ra ngoài.

” Các người có ổn không? Khách nhân hôm nay có lẽ rất nhiều, nhưng mà người không cần khẩn trương, cho dù là xảy ra vấn đề gì vẫn còn có ta.” Hắn nhìn nàng, ánh mắt vô cùng dịu dàng: “Bất kể thế nào ta cũng sẽ không để cho người gặp chuyện.” Giọng nói thật thấp, như nước chảy róc rách, chậm rãi chảy xuống lòng nàng.

A Hạnh đột nhiên cảm giác được gáy có chút tê dại, bên tai cũng hơi nóng lên. Nàng theo bản năng đưa tay sờ một cái.

” Thế nào vậy? Muỗi cắn sao? Xung quanh đây đúng là không ít muỗi.” Tay hắn giờ giờ lên bên cạnh nàng giống như là muốn đuổi muỗi.

A Hạnh cúi đầu nhẹ giọng nói: “Không sao, đã không sao. Ta... Ta về trước, còn có rất nhiều chuyện phải làm...” Giọng nói của nàng có chút lúng cuống, không lắng nghe, tuyệt đối sẽ nghe không hiểu. Nàng nói xong cũng không chờ hắn đáp lời liền xoay người đi trở về.

” Chờ một chút, chờ vội đi!” Thẩm Nguyên Phong ở phía sau gọi lại: “Chính sự ta còn chưa nói mà!”

A Hạnh xoay người, theo bản năng có chút tránh ánh mắt của hắn.

Thẩm Nguyên Phong đến gần hai bước, từ từ đi ra khỏi bóng cây, ánh mặt trời nhún nhảy trên người của hắn, làn da trắng như tuyết của hắn được phủ lên một tầng ánh sáng óng ánh.

” Mẫu thân ta muốn gặp người.”

Một câu nói làm cho A Hạnh kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Mẫu thân người? Tại sao muốn gặp ta?” Nàng chỉ là một người bình dân.

Thẩm Nguyên Phong cười nói: “Người còn không biết bây giờ danh tiếng của người lớn thế nào sao, bây giờ người người đều bàn luận xem chủ nhân của rạp hát Thính Tùng là như thế nào! Mẫu thân ta cũng không ngoại lệ, nghe nói hôm nay người đã đến rồi thì bảo ta mời người qua đó!”

Thật ra thì lời của Thẩm Nguyên Phong có chút sơ hở. Trắc phi nương nương cho dù là muốn gặp nàng chỉ cần cho người đến mời là được rồi, cần gì mà nhờ con trai của mình tới mời, đổi lại là A Hạnh thì bình thường nhất định sẽ phát hiện tiểu tiết này nhưng lúc này đầu óc nàng đang có chút loạn, hơn nữa đối với chuyện nương nương muốn gặp mình thật sự là đáng ngạc nhiên.

Nếu là trắc phi nương nương triệu kiến, dĩ nhiên là không thể cự tuyệt. A Hạnh gật đầu nói: “Được rồi, ta đi theo người.”

Thẩm Nguyên Phong xoay người trên mặt lộ ra cảm giác vui vẻ vô cùng.

Bên kia, bốn người Hồ gia người đang dưới sự hướng dẫn của gia đình đi đến đại sảnh vương phủ. Chính giữa đại sảnh, trên ghế thái sư đã có không ít đại quan quý nhân ngồi. Thân phận thấp như bọn họ phải ngồi ở phía sau lưng. Mà Tấn vương thì một thân cẩm phục ngồi ở vị trí chủ vị.

Tấn vương khoảng chừng trên dưới năm mươi tuổi, mặt mũi đầy đặn, thần thái sáng láng. Khóe miệng hàm chứa nụ cười, nhìn qua vô cùng hòa khí. Nhưng trong đôi mắt sáng lạng lại hàm chứa thần quang, làm cho lòng người sinh kính trọng.

Bốn người Hồ gia đi lên trước mặt hướng Tấn vương hành lễ thỉnh an, Tấn vương cười cho bọn họ miễn lễ, lại hàn huyên mấy câu, đối với người của Hồ gia Tấn vương vẫn cho họ mặt mũi rất đủ. Thế tử Thẩm Nguyên Khuê tiến lên giới thiệu phụ tử Hồ gia gặp mặt các vị đại nhân, hai người Hồ gia cũng cung kính hành lễ. Các quý nhân thấy Tấn vương đối với người này vô cùng khách khí liền chào hỏi bọn họ nhưng rất rõ ràng không đem bọn họ để vào mắt.

Mà mẹ con Hồ thị theo nha hoàn dẫn đường đến nội thất thỉnh an Vương phi.

Vừa vào phòng đã ngửi thấy nồng nặc mùi son phấn, một phòng đầy các nữ nhân ăn mặc hào hoa phú quý, oanh oanh yến yến cười nói. Mà chủ vị thì

Vương phi đang ngồi, Tấn vương phi đầu đội mũo minh châu.

Mẹ con Hồ thị dập đầu hành lễ. Vương phi, nói một tràng lời mừng thọ. Vương phi cười cho bọn họ đứng dậy, sau đó gọi Hồ Nhã Tĩnh tiến đến kéo tay nàng cẩn thận nhìn nhìn.

”Nhã Tĩnh thật là càng lớn càng đẹp. Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp, thật là làm cho mọi người không nỡ dời mắt a! Mọi người nói có phải thế không?”

Các quý phụ hoặc là thiếp thất của Tấn vương hoặc là gia quyến đại quan quý nhân hôm nay tới chúc thọ đều là người tinh mắt, nghe Vương phi nói như vậy thì làm sao lại không hiểu mà thuận theo, cũng rối rít gật đầu phụ họa.

Hồ Nhã Tĩnh với dung mạo của mình vẫn luôn rất tự tin, lúc này nghe mọi người tán dương, trong lòng mặc dù vui mừng nhưng vẫn làm bộ như thẹn thùng, cúi đầu.

Vương phi cười haha nói: “Tiểu nha đầu này còn xấu hổ, cũng đã là đệ nhất mỹ nhân Tấn thành, khen ngợi chắc cũng đã nghe không ít, sao còn xấu hổ như vậy?”

Hồ Nhã Tĩnh nhỏ giọng nói: ”Dung mạo cháu gái sao có thể so sánh với Quận chúa tỷ tỷ, thế nhân chưa từng thấy qua dung mạo của Quận chúa tỷ tỷ mới coi trọng Nhã Tĩnh, nếu không đệ nhất mỹ nhân Tấn thành sao có thể rơi vào trên người Nhã Tĩnh!” Quận chúa dĩ nhiên là khuê nữ của Vương phi, đã mười lăm tuổi. Đã được Hoàng thượng tứ phong gả cho một công tử của Thừa tướng đại nhân, chờ thọ thần của Vương phi qua sẽ phụng chỉ thành hôn.

“Cái miệng nhỏ bé này a, thật đúng là như bôi mật.” Vương phi bị nàng tăng bốc nên rất vui vẻ, cười nhẹ vỗ tay nàng.

Hồ Nhã Tĩnh che miệng cười cười, tiếp theo lại nhìn xung quanh một lần: “Sao lại không thấy Quận chúa vậy?”

Vương phi cười nói: “Quận chúa tỷ tỷ của ngươi vẫn còn chậm chạp ở trong khuê phòng, không bằng ngươi đi xem giúp ta một chút?”

Hồ Nhã Tĩnh thuận theo gật đầu nói: “Cháu gái đang muốn đi xem Quận chúa, lâu rồi không gặp, thật nhớ nàng.” Nói xong lại khiêm nhường hướng Vương phi và các quý phụ làm lễ, mang theo hai nha hoàn chậm rãi đi ra.

Vương phi nhìn hình bóng Hồ Nhã Tĩnh, cười với Hồ phu nhân nói: “Ta Nhã Tĩnh càng nhìn càng thích, không chỉ có là xinh đẹp lại đoan trang, nhẹ nhàng thanh thoát, rất có phong phạm. Những thứ này đều là do ngươi biết dạy.”

Các quý phụ rối rít phụ họa, có khen Hồ Nhã Tĩnh, có khen Hồ phu nhân dạy nữ tử giỏi, trong lúc nhất thời trong phòng vô cùng náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Thọ thần của Vương phi (Hạ)

Hồ phu nhân thấy con gái nhận được sự tán thưởng của Vương phi, trong lòng rất là đắc ý nhưng trên mặt lại ra vẻ khiêm tốn, nói với mọi người: “Các vị phu nhân thật sự là quá khen, tiểu nữ sao xứng nhận được sự tán thưởng của các vị phu nhân như vậy.”

Vương phi cười: “Được rồi Lệ Dung, ngươi cũng đừng khiêm tốn nữa, Nhã Tĩnh nên nhận được sự tán thưởng như vậy.”

Hồ phu nhân từ chỗ ngồi đứng dậy đi đến trước mặt của Vương phi yêu kiều hành lễ một cái, nói: “Tiểu nữ được Vương phi yêu mến, Lệ Dung cảm kích khôn cùng! Chung thân đại sự của tiểu nữ, Lệ Dung kính xin Vương phi có thể phí tâm một chút.” Vừa nói ngẩng đầu nhìn Vương phi một cái.

Vương phi tự mình tiến đến đỡ Hồ phu nhân dậy, nói: “Nhã Tĩnh là cháu ruột của ta, ta vẫn luôn đối đãi với nàng như con gái, ngươi yên tâm đi Lệ Dung, chung thân đại sự của nàng, ta nhất định sẽ an bài thỏa đáng.” Vừa nói vừa vỗ tay Hồ phu nhân, lại dùng giọng nói nhỏ chỉ có Hồ phu nhân ở sát bên cạnh có thể nghe: “Lúc này nhiều người, sau ngọ yển lại nói chuyện này.”

Hồ phu nhân gật đầu một cái, khẩu khí Vương phi như vậy, hôn sự của Nhã Tĩnh và Tam công tử chắc là không thành vấn đề. Hồ phu nhân nhẹ giọng thở phào nhẹ nhõm.

Cho tới nay hai bên tuy có nói tới chuyện này nhưng chưa có hoàn toàn quyết định, để cho con gái gả vào vương phủ vẫn là tâm nguyện của nàng cho nên mục tiêu vẫn luôn ở trên người của Tam công tử, vì con gái giữ một đường lui. Nhưng bây giờ mắt thấy con gái cũng nhanh đến ngày cập kê, nếu quả như thật hôn sự với Tam công tử không có hy vọng phải nhanh chóng xem xét nhà người khác. Cho nên nàng mới muốn thừa dịp cơ hội lần này đem hôn sự quyết định.

Nhưng bây giờ ổn rồi, chỉ cần Vương phi quyết định thì không có gì làm không được! Hôn nhân thứ tư xưa nay cũng là do chính phòng làm chủ, Vương phi nói được thì nhất định được!

Sau khi Hồ Nhã Tĩnh đi ra khỏi phòng mang theo hai nha hoàn đi đến sân của Quận chúa. Nhưng đi đến một cái ngã ba Hồ Nhã Tĩnh do dự một hồi sau đó đi tới một con đường trong đó. Nha hoàn sau lưng vội nhắc nhở: “Tiểu thư, sân Quận chúa nên đi con đường kia!” Đại nha hoàn của Hồ Nhã Tĩnh lên tiếng, đi theo nàng tới vương phủ rất nhiều lần, cho nên đối với con đường kia nhớ hết sức rõ ràng.

Hồ Nhã Tĩnh cũng không có bởi vì lời của nha hoàn mà dừng lại, nàng vừa đi vừa nói: “Ta biết con đường này không phải đi đến nơi của Quận chúa, bây giờ ta cũng không phải là muốn đi tìm Quận chúa.”

Một khác nha hoàn nhìn xung quanh chợt hiểu ra: “A~, tiểu thư, ngươi là muốn đi thăm Tuyệt phi nương nương!”

Hồ Nhã Tĩnh cười nhẹ một tiếng: “Vừa rồi ở chỗ Vương phi không nhìn thấy Tuyệt phi nương nương, bà ấy nhất định là vẫn còn ở viện của mình. Ta cần phải thỉnh an bà!” Vừa nói quay đầu trăm mắt xuống quay về phía hai nha hoàn quát lên: “Còn không mau một chút, thỉnh an Tuyệt phi xong còn phải đi đến chỗ Quận chúa! Hai đứa nha hoàn chết tiệt, thích nhìn đông tới nhìn tây, làm ta phân tâm! Nếu như làm hư chuyện của ta cần thận ta đem bọn ngươi bán đi thanh lâu!”

Thân thể hai nha hoàn run rẩy đồng loạt cúi đầu, cũng không dám nhìn đông tới nhìn tây nữa, cũng không dám nói thêm một lời mà đi theo tiểu thư nhà mình.

Đám người Hồ Nhã Tĩnh đi qua một cái hành lang thật dài, trước mặt chính là viện của Tuyệt phi.

Nhưng đột nhiên Hồ Nhã Tĩnh đi ở phía trước dừng bước, trên mặt hiện ra vẻ âm trầm, cặp mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm trước mắt, hai mắt bắn ra hàn quang làm cho người ta kinh hãi.

Trong lòng hai nha hoàn run lên, đang xác định xem vẻ mặt đáng sợ kia của tiểu thư có phải là bởi vì mình hay không, lúc này mới theo ánh mắt của nàng nhìn sang.

Viện của Tuyệt phi mang phong cách rất khác biệt, trước viện xa hoa lộng lẫy, có một đôi nam nữ trẻ tuổi chậm rãi từ đằng xa đi tới, nam nhân thân hình cao ráo, khuôn mặt anh tuấn, tóc xoăn màu nâu, nữ nhân nhỏ nhắn xinh đẹp, mặt mũi vô cùng thanh lệ, khí chất thanh nhã thoát tục.

Hai người mặc dù là một trước một sau, cách xa nhau khoảng hai ba bước chân nhưng nam nhân phía trước thỉnh thoảng quay đầu lại dịu dàng mỉm cười với nữ nhân sau lưng, có lúc thậm chí xoay người, bước ngược về phía sau vừa cười vừa nói chuyện. Nữ nhân mặc dù thái độ không nhiệt tình như nam nhân kia nhưng khóe miệng của nàng vẫn luôn chứa sự vui vẻ.

Hoa hai bên đường như nhảy múa xung quanh bọn họ, những cánh hoa phiêu trong gió, như một trận mưa màu hồng nhẹ bao quanh bọn họ.

Hình ảnh này giống như là một bức tranh tuyệt mỹ, làm cho người ta nhìn không nổi dời mắt, ngoại trừ xúc động vẫn chỉ có xúc động.

Hai nha hoàn đang chìm đắm trong bức tranh xinh đẹp như vậy, chợt nghe giọng nói lạnh lùng của tiểu thư: “Các người nhìn xem một chút, nữ nhân kia có phải là muội muội A Hạnh của Tử di nương hay không!”

Nghe được giọng nói của tiểu thư, hai nha hoàn mới hoàn hồn tròn to hai mắt nhìn nữ nhân đó.

Các nàng đã nhận ra trừ Tam công tử còn ai có thể xinh đẹp rung động lòng người như vậy? Về phần nữ tử... Nha hoàn cẩn thận nhìn một chút, một người trong đó do dự nói: “Đúng là rất giống, nhưng A Hạnh đen hơn nhiều! Nữ nhân này đẹp hơn nhiều...” Nói tới đây nha hoàn đó chợt im bặt, ở trước mặt tiểu thư khen nữ tử khác xinh đẹp, đây không phải là tự tìm chết sao?

Nhưng cũng may dường như tiểu thư không chú ý lời của nàng, nha hoàn liếc mắt nhìn tiểu thư một cái, thấy mặt nàng cũng không có phản ứng đặc biệt gì liền thở phào nhẹ nhõm.

”Không! Không phải giống, mà chính là nàng! Trước kia làn da nàng cũng rất trắng, sau đó không hiểu sao biến thành đen, bây giờ đã khôi phục!” Hồ Nhã Tĩnh lạnh lùng nói, càng nói càng nghiêng rằng.

Đôi mắt Hồ Nhã Tĩnh nhìn chăm chăm hình ảnh phía trước, chỉ cảm thấy sao hình ảnh kia nhức mắt như vậy. Nụ cười trên mặt của Tam công tử chính là thứ nàng thích nhất, nhưng khi nhìn nụ cười như thế lại hướng về một nữ tử khác, nàng hận không thể có cây đao trong tay sau đó nhào tới chọc mù đôi mắt của nữ tử kia!

Sắc mặt nàng âm trầm nhìn bọn họ đi vào trong viện, cho đến khi không còn thấy bóng lưng của bọn họ nữa mới xoay người, gương mặt trắng như giấy, cặp mắt lại sáng dị thường, như có ngọn lửa đang cháy bên trong!

”Chúng ta đi!” Hồ Nhã Tĩnh nghiêng rằng nói.

Bọn nha hoàn thấy tiểu thư như thế, thở mạnh cũng không dám, rụt vai, cúi đầu, chỉ sợ tiểu thư sẽ nổi giận vô cớ trên người của mình.

”Bây giờ đi đến nơi của Quận chúa!” Hồ Nhã Tĩnh hít thở sâu mấy lần, trên mặt từ từ khôi phục bình thường, sau đó ổn định bước chân đi sang một hướng khác.

Mà Thẩm Nguyên Phong và A Hạnh hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của Hồ Nhã Tĩnh, mặc dù Thẩm Nguyên Phong tính lực rất tốt nhưng một là vì khoảng cách khá xa, hai là vì nơi ở của mẫu thân mình đương nhiên sẽ buông lỏng một chút, hơn nữa sự chú ý của hắn đều ở trên người của A Hạnh, cho nên cũng không phát hiện Hồ Nhã Tĩnh. Dĩ nhiên đối với hắn mà nói cho dù thấy được Hồ Nhã Tĩnh, hắn cũng chỉ chào hỏi đối phương là nhiều lắm

nhất, chắc chắn sẽ không đặt đối phương trong lòng.

A Hạnh đến gần chỗ này cảm thấy cũng có chút kỳ quái, kiến trúc nơi này và vương phủ khác xa hoàn toàn, tường rào là dùng sắt uốn thành, phía trên có dây mây leo chung quanh. Còn có vài đóa hoa loa kèn đỏ đỏ tím tím.

Nhìn qua lan can liền có thể thấy cả vườn hoa anh đào nở rộ, cùng với nóc của viện hình cầu màu trắng, tràn đầy phong cách nước ngoài.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tuyệt phi

Hai người vừa đến gần cửa chính liền có nha hoàn tới trước mở cửa đón bọn họ. Một tiểu nha hoàn nói: “Tam công tử, ngài đã tới, nương nương đang mong đợi ngài!”

Thẩm Nguyên Phong cười một tiếng đi vào, A Hạnh đi ở phía sau hắn. Tiểu nha hoàn có lẽ là biết thân phận của A Hạnh, trợn to hai mắt tò mò nhìn nàng. A Hạnh thấy nàng vẻ mặt khá ái thì cười với nàng một tiếng, người này lập tức cúi đầu. Sau đó bước nhanh đi tới trước mặt dẫn đường.

Thẩm Nguyên Phong nói với nàng: “Được rồi, người đi giúp mọi người đi, chẳng lẽ ta còn không biết đường sao?”

Nha hoàn biết tính khí thiếu gia nhà mình nên hành lễ với hắn rồi lui xuống.

Thẩm Nguyên Phong mang theo A Hạnh đi vào, hắn xoay người cười nói với A Hạnh: “Có phải cảm thấy viện của mẫu thân ta rất đặc biệt hay không?”

A Hạnh nhìn chung quanh gật đầu: “Không giống chỗ khác.” Có chút phong cách Châu Âu.

Thẩm Nguyên Phong nói tiếp: “Nghe mẫu thân ta nói, nhà cửa ở quê hương của bà cũng đều như vậy, kể từ sau khi mẫu thân ta tới đây cũng không trở về quê nhà, phụ vương thấy bà vì nhớ nhà mà cả ngày buồn buồn không vui, cho nên dựa theo phong cách nhà cửa ở đó, thiết kế xây dựng ngôi viện này! Tất cả đồ dùng trong nhà đều là từ quê hương của mẫu thân ta chở tới đây.”

“Phụ vương người tốt với mẫu thân người vô cùng.” Tôn nhiều tâm tư như vậy chỉ vì làm cho đối phương vui vẻ. Đối với thế chấp của một Vương gia mà nói đã là rất hiếm thấy.

Thẩm Nguyên Phong nhẹ gật đầu: “Ở chỗ này ngoại trừ ta ra, cũng chỉ có phụ vương là thật tâm đối tốt với bà.” Những lời này A Hạnh tin, nếu nhận được sự sủng ái của Tần vương như vậy, những thế chấp khác chỉ sợ đã xem bà như là cái đinh trong mắt.

Đến tiền viện, hoa anh đào đang nở rộ, gió thổi qua, cánh hoa tung bay như mưa.

Thẩm Nguyên Phong vươn tay ra, một cánh hoa rơi xuống tay hắn, càng tôn lên làn da trắng nõn của hắn, trông rất đẹp mắt.

“Đây là hoa anh đào, là loài hoa thường thấy nhất ở La quốc, cũng là hoa mẫu thân ta thích nhất, nghe mẫu thân ta nói, mỗi khi mùa xuân đến, chỗ ở của mẫu thân ta có một ngọn núi tràn đầy loại hoa này. Cánh hoa tung bay khắp nơi, trong không khí thoang thoảng hương thơm say lòng người, mà những người trẻ tuổi thường hẹn dưới tàng cây hoa anh đào này, ca hát vui vẻ động lòng người...”

Hắn ngừng đầu lên nhìn A Hạnh, trong mắt có vô số hình ảnh cánh hoa bay múa. A Hạnh tựa như đến một sơn cốc, xung quanh cũng chỉ có hoa anh đào, tràn đầy cánh hoa tung bay, mùi hương thơm ngát, bên trong như có tiếng hát tuyệt vời động lòng người, vừa quay đầu lại liền thấy Thẩm Nguyên Phong lặng lẽ đứng ở bên cạnh mình, hai tròng mắt màu xanh nhạt ánh quang lưu chuyển, đang mỉm cười nhìn mình.

Trong lòng A Hạnh cả kinh, vội lui về phía sau một bước, ảo ảnh xung quanh không còn, nhưng bên tai vẫn còn loại cảm giác tê dại. Tim của nàng đột nhiên nhảy thình thịch rõ ràng, phải thở nhanh mấy nhịp mới ổn định tinh thần.

Thẩm Nguyên Phong thấy sắc mặt nàng thay đổi lập tức quan tâm hỏi: “A Hạnh, người sao vậy?”

A Hạnh miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nói: “Không... Không có gì, nương nương vẫn còn chờ chúng ta, chúng ta vẫn nên vào nhanh một chút đi.”

Thẩm Nguyên Phong gật đầu thấy sắc mặt của nàng từ từ bình thường mới yên lòng.

Hai người đi vào nhà, A Hạnh phát hiện đồ dùng bài trí bên trong trong nhà quả nhiên là khác một chút. Có ghế dài, bàn dài, còn có lò sưởi trong phòng.

Thẩm Nguyên Phong cười, chỉ lò sưởi nói cho A Hạnh: “Những gia cụ này có chút kỳ quái đúng không, nhưng đây gọi là lò sưởi, đến mùa đông rất có tác dụng, đốt lên, cả gian phòng cũng được sưởi ấm, nhưng không có mùi khói.”

Hai người đi qua một cái hành lang dài đến trước một cái cửa gỗ khắc hoa. Thẩm Nguyên Phong nhẹ gõ cửa một cái. Bên trong liền vang lên một giọng

nói cực kỳ mệt mỏi lại vô cùng êm tai.

” Là Nguyên Phong sao? Vào đi!”

Tiếp theo thì cửa được mở ra, một nha hoàn mặc váy dài màu trắng đứng ở cửa. Cô nương này mũi cao, mắt sâu, làn da trắng, nhìn qua ước chừng 30 tuổi vừa nhìn liền biết là người dị tộc. Nàng nhìn thấy Thẩm Nguyên Phong, ngay sau đó trên mặt lộ ra sự cung chiêu, vui vẻ nói: “Công tử, tại sao lâu vậy ? Nương nương chờ cũng nóng lòng.” Giọng nói của nàng có chút không thuần, giống như là người ngoại quốc ở hiện đại nói Hán ngữ.

Thẩm Nguyên Phong cúi đầu vừa hôn nhẹ vào má nữ nhân này, nói: “Cám ơn người giúp ta mở cửa, Y Ly Toa muội muội.”

Y Ly Toa đưa tay che chỗ hôn, vẻ mặt có chút kinh ngạc, công tử trước giờ không làm chuyện này trước mặt ngoại nhân: “Công tử, người làm như vậy, cũng không sợ cô nương người ta chê cười sao.”

Thẩm Nguyên Phong quay đầu lại thấy A Hạnh lộ vẻ tỉnh bơ, liền cười nói: “Đây là lễ tiết ở quê nhà mẫu thân ta, ở nơi này có lẽ còn chút kinh thế hãi tục. Nhưng ở chỗ mẫu thân ta cũng là rất bình thường, thật vui vì người không có vì vậy mà xem thường ta.” Xem ra A Hạnh là thật sự tin nhiệm hẳn mới có thể tiếp nhận tất cả hành động này. Loại ý nghĩ này làm cho hắn vô cùng vui vẻ.

Nhưng hắn lại không ngờ rằng A Hạnh đã sớm nhìn thấy loại hôn xã giao của người ngoại quốc, cho nên Thẩm Nguyên Phong đột nhiên làm ra loại động tác này mới không quá mức ngạc nhiên.

Điều này thật sự là một sự hiểu lầm đáng yêu.

Y Ly Toa tránh đường để cho hai người đi vào.

Đây là một căn phòng của trần đầy sắc thái lãng mạn. Trên đất trải thảm thật dày, trên trần nhà cũng có vẽ hoa văn hết sức diễm lệ. Một cái giường cực lớn treo màn màu hồng nhạt, phía trên có treo chuỗi ngọc, hiện ra cảm giác phong tình kiều diễm.

Ở giữa gian phòng có một ghế dài, trên ghế dài có trải đệm mềm thật dày, phía trên có một vị nữ tử nghiêng mình dựa vào, lúc này vị nữ tử này đang mỉm cười nhìn bọn họ.

A Hạnh thấy vị nữ tử này mới biết nữ nhân thì ra có thể xinh đẹp đến dường này.

Thật ra thì A Hạnh vẫn luôn không cảm thấy phụ nữ phương tây quá xinh đẹp, luôn cảm thấy bọn họ có khung xương quá thô, vóc người quá khỏe mạnh, cảm giác không có loại nhu mì đó.

Nhưng nữ tử trước mắt thì hoàn toàn ngược lại, bà có thể nói là kết hợp ưu điểm của hai chủng tộc khác nhau lại.

Da của bà rất trắng, giống như sữa tươi, trắng nõn nà trơn bóng giống như có thể bấm ra nước. Nhưng mà lại không chút cảm giác thô, ngược lại vô cùng nhẵn nhụi. Tóc của bà là vàng chính gốc, xinh đẹp từng gợn như sóng, ánh mặt trời chiếu xuống sẽ lấp lánh kim quang, ánh sáng rực rỡ chói mắt, ánh mắt của bà cùng Thẩm Nguyên Phong cùng màu xanh biếc như nhau. Đôi môi mềm mại giống như hoa hồng.

Khung xương của bà cân đối, hết sức nhỏ, đường cong ở cổ và bả vai vô cùng hoàn mỹ. Bà mặc trang phục truyền thống, một cái váy dài màu lam nhạt lại làm lộ ra đường cong trên vóc người của bà, hấp dẫn chết người. Nói tóm lại, mỗi một nơi trên người bà không chỗ nào không đẹp, không chỗ nào không hoàn mỹ, làm cho người ta nhìn đến ngây người, cơ hồ quên mất mình là ai.

Thẩm Nguyên Phong thấy A Hạnh kinh ngạc nhìn nhìn chằm chằm mẫu thân của mình liền cười nói với mẫu thân: “Mẫu thân, khuôn mặt xinh đẹp của người lại chinh phục một người nữa rồi!”

Tuyệt phi cười mở cười một tiếng, sóng mắt lưu chuyển, tóc vàng trước ngực hơi rung động, phong tình vô hạn.

A Hạnh đột nhiên tỉnh táo lại, vì bản thân thất thố mà đỏ mặt, tiếp theo lại nghĩ tới còn chưa có hành lễ với nương nương vội quỳ xuống dập đầu.

Tuyệt phi cười nói: “Được rồi miễn lễ đi, ta ở chỗ này không có nhiều quy củ như vậy. Người cứ tự nhiên một chút cũng không sao.”

A Hạnh đứng lên, Tuyệt phi mặt mỉm cười đánh giá A Hạnh. Cô nương này một thân y phục màu xanh nhạt, làn da trắng như tuyết, lông mày như vẽ, khí chất như lan, thật sự là một vị giai nhân tuyệt sắc. Trong lòng nàng thầm khen con trai có mắt nhìn. Liếc mắt sang nhìn hắn mỉm cười tán thưởng, người nào đó mặt mày hơn hờ.

Tuyệt phi nói với A Hạnh: “Nghe nói người là chủ của rạp hát, thật đúng là rất bản lĩnh, làm cho ta hâm mộ.” Ở La Gia quốc, nam tôn nữ ti không nghiêm khắc như ở Đường quốc, cho nên đối với chuyện này cái nhìn đương nhiên khác biệt.

Kể từ khi A Hạnh công khai mình là chủ nhân rạp hát tới nay vẫn luôn là bị mọi người nhìn bằng ánh mắt khác thường, gần đây hàng xóm láng giềng cũng ở sau lưng nàng chỉ chỉ chỏ chỏ, nói một chút lời khó nghe, trừ Tiểu Hi thì vài tiểu cô nương bên ngoài thường tới tìm nàng cũng không thấy nữa, đi chợ mua thức ăn cũng sẽ nghe được một số người nói bóng nói gió. Ngay cả mẫu thân của Tiểu Hi là Tam thẩm cũng không dưới một lần tận tình khuyên nàng. A Hạnh mặc dù không thêm để ý ánh mắt mọi người nhưng bị người ta nói ba chỉ bốn như vậy vẫn rất ảnh hưởng đến tâm tình, cho nên nàng bây giờ cũng không đi chợ mua thức ăn, mỗi lần cũng là nhờ Lưu đại nương mua giúp nàng. Cũng may phụ thân đi sáng sớm, buổi tối mới trở về cho nên không có quá nhiều lời truyền đến lỗ tai ông. Nếu không lòng của phụ thân chỉ sợ sẽ càng khó chịu hơn so với nàng.

Bây giờ đột nhiên nhận được sự tán thành của Tuyết phi, nàng giống như việc hồ hấp bình thường. Không chút do dự chần chừ, thật sự đã làm cho A Hạnh cảm động không thôi, nàng lập tức sinh ra hảo cảm với Tuyết phi.

”Nương nương khen nhầm rồi, chẳng qua là A Hạnh muốn kiếm chút tiền cho bản thân thôi.”

Trong ánh mắt Tuyết phi tràn đầy đồng tình: “Người nhất định chịu không ít khó khăn!” Nơi này yêu cầu với nữ tử thật sự là rất hà khắc.

”A Hạnh rất may mắn, phụ thân rất hiểu A Hạnh, sẽ không ngăn cấm, bên cạnh A Hạnh cũng có một đám bằng hữu trợ giúp.” Nói tới đây A Hạnh ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Nguyên Phong một cái: “Tam công tử cũng giúp A Hạnh không ít, A Hạnh vô cùng cảm kích.”

Tuyết phi liếc nhìn con trai một cái, nụ cười trên khóe miệng có chút cổ quái: “Nguyên Phong rất ít khi đối tốt với người khác như vậy, nhất định là bởi vì người đáng giá cho hắn làm như vậy.”

Những lời này của Tuyết phi thẳng thắn kinh người, làm cho A Hạnh có chút chống đỡ không được. Trong lòng âm thầm ngạc nhiên, theo như người nói Tuyết phi ở vương phủ lâu như vậy, sao còn có thể giữ tính tình thật như vậy đây?

A Hạnh cúi đầu tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Tam công tử một lòng hiệp nghĩa, lấy giúp người làm niềm vui, A Hạnh vô cùng bội phục!”

Thẩm Nguyên Phong bĩu môi, Tuyết phi thấy vẻ mặt con trai như vậy, che miệng cười trộm.

Tuyết phi tiếp tục nói: “A Hạnh cô nương sinh ra dung mạo xinh đẹp như vậy, có đính hôn với nhà nào chưa?”

Thẩm Nguyên Phong lập tức dựng lỗ tai lên trên mặt cũng hiện ra vẻ mặt khẩn trương.

Trong lòng A Hạnh dâng lên cảm giác cổ quái, theo bản năng, khóe mắt không khỏi liếc sang Thẩm Nguyên Phong lại thấy vật áo hắn khẽ động.

Đôi môi A Hạnh khẽ nhúc nhích, nhẹ nói: “A Hạnh tuổi còn nhỏ quá, còn chưa có đính hôn với nhà người nào.”

Nơi khóe mắt lại thấy vật áo kia dường như lay động càng lợi hại hơn.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Nguyên toàn tâm toàn ý với một người

Tuyết phi cười duyên một tiếng rồi lặp lại lời của A Hạnh: “Còn chưa có đính hôn với người nào a~...” Giọng nói uyển chuyển mềm mại, nhẹ kéo dài âm cuối, lộ ra vẻ rất thích thú. Nhìn sang con trai, lại thấy đuôi mày khóe mắt vui mừng không che giấu được trên khuôn mặt hắn. Sáng sớm hôm nay con trai cứ tới đây nói phải giới thiệu một người cho bà biết, nài nỉ bà gặp một lần, bà hỏi hắn, người này có phải là nữ tử hay không, thái độ luôn lơ đãng qua loa của hắn lại lộ ra vẻ mặt ngưng ngưng hiếm thấy, điều này làm cho bà hết sức tò mò chờ đợi muốn gặp nữ tử này.

Lần đầu bà thấy con trai quan tâm một người như vậy, vì một cử chỉ của người đó mà chột vui chột buồn. Có thể thấy được ở trong lòng con trai thì nữ tử này đặc biệt ra sao. Đến giờ thấy cô gái này dung mạo xinh đẹp, khí chất cao nhã, xem ra là một cô nương tốt. Đáng tiếc thân phận quá thấp, chỉ sợ khó mà vào cửa vương phủ, cho dù là bà tự mình cầu Vương gia, nhiều nhất cũng chỉ là thân phận một thiếp thất.

Nhưng đối với một cô nương bình dân mà nói, cho dù là thiếp thất cũng đã cao rồi, hơn nữa con trai của bà là nhân vật nào, thậm chí A Hạnh chắc là sẽ không phản đối.

Chuyện này vẫn nên nói với Vương gia trước, bây giờ không thể cho con trai câu trả lời chính xác.

Tuyết phi càng nhìn A Hạnh càng cảm thấy thích: “Cô nương mặt mày xinh đẹp, huệ chất lan tâm, tương lai nhất định có thể gả vào nhà người tốt!”

Lúc này A Hạnh nhẹ nhàng nâng mặt lên nhìn Tuyết phi nương nương, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, nàng chậm rãi nói: “A Hạnh chưa bao giờ mơ ước gả vào nhà người tốt, chỉ cầu phu quân tương lai có thể một lòng một ý đối đãi với mình. Nguyên một lòng vì một người, đến rằng long đầu bạc cũng không thay lòng. A Hạnh không hy vọng ngoại trừ mình ra phu quân còn có nữ nhân khác! Nếu không A Hạnh tình nguyện không lấy chồng!”

Kiếp trước A Hạnh đã từng nói chuyện yêu đương, lại từng kết hôn, làm sao lại có thể không nhìn ra tâm ý của Thẩm Nguyên Phong với nàng? Nếu như lúc đầu nàng không thể xác định nhưng kể từ khi thấy Tuyết phi, lời của Tuyết phi mập mờ, thần thái thân thiết đã làm cho nàng hoàn toàn khẳng định. Mà cho dù nàng không biết Thẩm Nguyên Phong mang nàng tới gặp mẫu thân hắn là có ý gì nhưng nàng biết là nàng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với vương phủ phức tạp này. Hơn nữa với thân phận của nàng bây giờ, cho dù Thẩm Nguyên Phong thật sự có ý cũng không thể nào mai mối cưới hỏi đằng hoàng, đến lúc đó mình cũng chỉ là một trong số những nữ nhân của hắn mà thôi, đây là chuyện mình không thể nhìn được, làm sao có thể trở mặt mặc cho nó phát sinh?

Điểm quan trọng nhất chính là nàng_ A Hạnh, trong lòng chưa bao giờ có hắn —— Thẩm Nguyên Phong.

Cho nên không bằng thừa dịp cơ hội lần này làm rõ lập trường của mình, Thẩm Nguyên Phong cũng không phải là loại người không nói lý, Tuyết phi nương nương nhìn qua cũng thông tình đạt lý, muốn nói cho họ biết suy nghĩ của mình, chắc là sẽ không quá mức làm khó nàng.

A Hạnh vừa dứt lời, mặt Thẩm Nguyên Phong lập tức thay đổi, hần chột quay đầu, kinh ngạc nhìn A Hạnh, nàng có ý nói lời này sao? Đây là đang gián tiếp cự tuyệt hẳn, có phải thế không? Nàng biết rõ hẳn không thể nào cưới nàng làm chính thê nhưng cho dù là gả cho hẳn làm thiếp hẳn cũng sẽ nâng niu nàng trên tay cả đời.

Tại sao nàng lại phải nói như vậy ngay trước mặt mẹ của hẳn? Thẩm Nguyên Phong hẳn ở trong lòng của nàng thật sự một chút cũng không quan trọng sao?

Mặc dù A Hạnh cảm nhận được ánh mắt của hẳn lại làm như không phát hiện ra, thần thái bình tĩnh nhìn Tuyết phi, nhưng trong nội tâm không biết tại sao có cảm giác không thoải mái. Nàng nghĩ chắc là vì lần đầu tiên biểu diễn trong vương phủ cho nên vẫn luôn rất khẩn trương.

Tuyết phi lặng lẽ nhớ tới câu nói trong lời của A Hạnh: “Nguyên một lòng vì người, đến răng long đầu bạc cũng không thay lòng. Thật là một câu hay, đây chính là nguyện vọng lớn nhất trong lòng của nữ nhân, cũng khó trách người sẽ nghĩ như vậy, chỉ là A Hạnh, đến mấy năm nữa người sẽ biết, nguyện vọng cuối cùng chỉ là nguyện vọng thôi...”

Tuyết phi nhẹ giọng thở dài một tiếng, dung nhan tuyết mỹ có một tầng ưu thương nhàn nhạt. Nhìn sang con trai, mặt hẳn cũng hớn hớn bay phách lạc, nàng bắt đầu đi lắc đầu một cái, A Hạnh đã có suy nghĩ như thế thì trừ khi con trai dùng quyền thế ép nàng, nếu không thì không có khả năng, nhưng bà hiểu con trai của mình, hẳn có ngạo khí của hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến người khác khó chịu.

Tuyết phi gọi Y Ly Toa, ở bên tai bà ấy nói nhỏ một hồi. Y Ly Toa đi tới bàn trang điểm của Vương phi, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo. Sau đó đi tới đưa cho Tuyết phi.

Tuyết phi mở hộp ra, lấy từ bên trong một cây trâm ngọc trai thủ công hết sức đẹp mắt. Sau đó cười nói với A Hạnh: “Người tới đây.”

A Hạnh vâng lời đi tới, Tuyết phi cầm cây trâm đó nhẹ cắm trên tóc nàng, nói: “Ta cũng biết trâm ngọc trai này sẽ thích hợp với người, rõ ràng là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, sao phải ăn mặc quá mộc mạc như vậy.”

A Hạnh giật mình hoảng hốt, vội vàng nói: “A Hạnh sao dám nhận phần quà lớn này của nương nương.”

Tuyết phi khẽ mỉm cười dịu dàng nói: “Có gì mà lớn nhỏ, chỉ là một chiếc trâm ngọc trai bình thường mà thôi, tính người rất hợp lòng ta, coi như là quà ra mắt.”

Tuyết phi nói như thế A Hạnh không tiện cự tuyệt nữa, nàng hành lễ với Tuyết phi, tạ ơn bà ban thưởng.

Tuyết phi xua tay sau đó đứng lên khỏi ghế dài, cao hơn một cái đầu so với A Hạnh, dáng vẻ thướt tha, quyến rũ động lòng người.

”Thời gian không còn sớm, ta cần phải đến chúc thọ Vương phi. Y Ly Toa, lễ vật chuẩn bị xong chưa?”

Y Ly Toa trả lời: “Đã sớm chuẩn bị xong ạ.”

Tuyết phi quay đầu nói với Thẩm Nguyên Phong: “Nguyên Phong, lát nữa con cũng phải đến chúc thọ Vương phi.”

Thẩm Nguyên Phong buồn buồn trả lời: “Vâng, mẫu thân.”

Tuyết phi nhìn về phía A Hạnh: “Sau Ngọ yến, ta cũng sẽ đi xem kịch, nghe kịch nói của các người rất hay, ta rất hiếu kỳ.”

”Chỉ mong sẽ không để cho nương nương thất vọng.”

A Hạnh và Thẩm Nguyên Phong nhìn về phía Tuyết phi đi ra.

Hai người rời khỏi phòng đi đến tiền viện có hoa anh đào nở rộ, Thẩm Nguyên Phong yên lặng đi ở phía trước, không nói một lời. A Hạnh cũng lặng lẽ theo ở phía sau, cố gắng không đánh vỡ không khí yên lặng.

Cho đến khi đi ra khỏi viện, A Hạnh mới mở miệng nói: “Ta đi về rạp hát trước, không bao lâu nữa sẽ biểu diễn, còn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị.”

Thẩm Nguyên Phong nhìn nàng, ánh mắt nặng nề, mặt cũng trầm lại, hẳn nhẹ giọng ừ một tiếng. Thật ra hẳn có rất nhiều lời muốn nói với nàng, cũng có rất nhiều lời muốn hỏi nàng, nhưng khi nhìn mặt nàng không đổi sắc, ánh mắt của nàng trầm tĩnh nhàn nhạt, hẳn lại không nói ra được một chữ.

A Hạnh hành lễ với hẳn sau đó xoay người đi tới rạp hát. Thẩm Nguyên Phong đứng tại chỗ nhìn chăm chú bóng lưng của nàng, trên mặt không chút vui mừng, hai tròng mắt giống như nước biển trong bóng tối, sâu kín âm thầm, không nhìn thấy ánh sáng.

Hắn vẫn đứng ở nơi đó, nhìn về hướng nàng rời đi, rất lâu sau cũng không di chuyển. Cánh hoa lất phất rơi bên cạnh dường như cảm nhận được sự u sầu của hẳn, từng cánh từng cánh rơi xuống trên người, giống như đang an ủi hẳn.

Bên kia Hồ Nhã Tĩnh chạy tới chỗ Quận chúa, Quận chúa đã rời đi, nàng ta không thể làm gì khác hơn là mang theo nha hoàn trở lại nội viện Vương phi.

Đi vào trong, Hồ Nhã Tĩnh đã nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đang đứng ở cạnh Vương phi nói chuyện thân thiết. Các quý phụ bên cạnh thái độ đối với nàng cũng rất thân thiết, a, đưa nịnh nọt bên tai không dứt.

Trong lòng Hồ Nhã Tĩnh hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại mang theo nụ cười cung kính đi tới, nói với cô gái kia: “Nhã Tĩnh đi tìm Quận chúa tỷ tỷ, không ngờ Quận chúa tỷ tỷ đã tới.” Nàng nhìn xung quanh, làm bộ như không để ý hỏi: “Sao lại không nhìn thấy Tam công tử vậy? Vừa rồi Tam công tử không phải là đi cùng Quận chúa tỷ tỷ sao?”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Hôn sự của Thẩm Nguyên Phong

Quận chúa quay đầu nhìn về phía Hồ Nhã Tĩnh cười nói: “Muội muội chẳng lẽ nhìn lầm rồi, hôm nay ta còn chưa thấy qua Tam ca ca!”

Mặt Hồ Nhã Tĩnh tỏ vẻ kinh ngạc, nàng đi tới bên cạnh Quận chúa, nhìn bộ quần áo màu xanh nhạt trên người Quận chúa một chút, nói: “Hôm nay, lúc ta thấy Quận chúa tỷ tỷ, ta thấy Tam công tử và một vị nữ tử áo xanh ở đằng xa đi tới tiền viện, lại thấy Quận chúa tỷ tỷ cũng mặc y phục màu xanh cho nên mới lầm tưởng là Tam công tử đi chung với Quận chúa tỷ tỷ. Xem ra là Nhã Tĩnh nhìn lầm rồi!” Nói xong nhẹ nhàng cười một tiếng, giống như nói lời bình thường tùy ý.

Vương phi nghe thấy lời của Nhã Tĩnh, trên mặt hiện ra vẻ chú ý, bà ngừng đầu lên nhìn: “Cô nương đi cùng với Nguyên Phong?”

Hồ Nhã Tĩnh khẽ cười nói: “Đúng vậy, bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, về mặt thoát nhìn rất thoải mái, cho nên ta mới cho là Quận chúa tỷ tỷ.”

Hồ phu nhân nghe đến đó, mặt mũi nghi ngờ nhìn con gái một cái.

Quận chúa che miệng cười: “Ta thấy a~, rõ ràng là Nhã Tĩnh muội muội vừa nhìn thấy Tam ca ca thì hồn vía lên mây, nơi nào còn chú ý người bên cạnh?”

Quý phụ trong phòng đồng loạt cười lên.

Sắc mặt Hồ Nhã Tĩnh ngượng ngùng cúi đầu, sảng giọng: “Quận chúa tỷ tỷ thật đáng ghét, lại giễu cợt Nhã Tĩnh!” Nói xong dậm chân một cái trốn sau lưng Hồ phu nhân, nhìn giống như là thẹn thùng không ngừng.

Hồ phu nhân kéo tay của nữ nhi cười nói: “Được rồi, Quận chúa trêu chọc ngươi thôi, nha đầu ngốc này còn nghiêm túc như vậy!”

Quận chúa cười: “Da mặt của muội muội thật là mỏng!” Một quý phụ khác hứng thú lên tiếng nói: “Nếu như sau này phu quân nói với ngươi đôi câu đùa giỡn, Hồ tiểu thư có phải cũng sẽ trốn sau lưng mẫu thân không?” Lời này vừa nói ra mọi người lại bật cười.

Mặt mũi Hồ Nhã Tĩnh đỏ bừng sảng giọng: “Nhã Tĩnh không chịu, mọi người cũng ức hiếp Nhã Tĩnh.” Bộ dạng như một tiểu cô nương ngây thơ.

Nhưng khóe mắt của nàng ta lại thầm chú ý tới Vương phi đang thấp giọng nói cho nha hoàn sau lưng một câu, sau đó nha hoàn đó liền đi ra ngoài. Hồ Nhã Tĩnh cúi đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh lùng.

Lúc này có nha hoàn đi vào bẩm báo ngọc yến đã bắt đầu, theo lời Vương gia tới mời Vương phi.

Vương phi cười đứng dậy, mặt đầy hồng quang, Quận chúa ở bên cạnh đỡ bà, vừa đi vừa nói mấy lời vui. Một đám các quý phụ lần lượt đi theo sau lưng bà. Mẹ con Hồ thị thân phận thấp nhất, dĩ nhiên là đi ở phía sau cùng. Đoàn người vừa nói vừa cười đi về phía ngọc yến.

Hồ phu nhân cùng con gái cố ý kéo chút khoảng cách.

Hồ phu nhân nhỏ giọng hỏi con gái: “Nữ tử bên cạnh Tam công tử là người người biết có phải thế không?”

Lúc này không có người chú ý các nàng, trên mặt Hồ Nhã Tĩnh cũng thu hồi vẻ lương thiện ngây thơ, lộ rõ vẻ mặt lạnh băng.

“Mẫu thân, người có biết cô nương kia là ai không?”

Đôi mi được tô vẽ thanh tú của Hồ phu nhân nhú lại, nghe khẩu khí con gái chắc là người bà quen biết: “Là ai?”

Hồ Nhã Tĩnh cắn răng nghiền lợi: “Lại là A Hạnh tiểu tiện nhân đó! Nàng ta và Tam công tử vừa nói vừa cười, thân thái rất thân thiết!” Hồ Nhã Tĩnh quay mặt sang nhìn mẫu thân: “Mẫu thân, người không nhìn thấy vẻ mặt Tam công tử khi nói chuyện với A Hạnh, về mặt đó, làm cho trong lòng ta thật lo lắng!”

Trong lòng Hồ phu nhân cả kinh: “Lại có chuyện này ư? A Hạnh sao lại quen biết Tam công tử!”

Hồ Nhã Tĩnh cảm hận nói: “A Hạnh đã từng gặp Tam công tử ở trong phủ một lần, không ngờ tiểu tiện nhân thù đoạn tốt như vậy, vừa gặp mặt đã bám theo Tam công tử!” Nàng ta vội vàng kéo tay của mẫu thân: “Mẫu thân, hôn sự của ta cùng với Tam công tử sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ!”

Hồ phu nhân trấn an vỗ vỗ tay nàng nói: “Người không cần phải gấp, Vương phi vừa rồi đã ám hiệu cho ta, hôn sự này chắc hẳn không có vấn đề!” Nàng nhìn con gái trách cứ: “Một A Hạnh đã làm cho người khản trương thành bộ dạng này, thật là không có tiền đồ! A Hạnh là thân phận địa vị là gì? Nghe nói bây giờ còn suốt ngày ở cùng các đào hát, nữ tử như vậy vương phủ làm sao có thể cho nàng ta vào cửa? Chính là thiếp cũng không có tư cách! Sau này người không biết còn phải đối mặt với bao nhiêu nữ nhân thân phận địa vị cao hơn A Hạnh, bộ dạng người thế này làm sao mẫu thân có thể yên tâm?”

Hồ Nhã Tĩnh nghe được mẫu thân nói hôn sự đã định xuống, trong lòng cũng thở phào, sự lo lắng vừa rồi khi thấy A Hạnh và Tam công tử đi chung với nhau cũng theo đó từ từ tiêu tán, nàng có chút xấu hổ cúi đầu, nói: “Mẫu thân dạy dỗ rất phải, là Nhã Tĩnh không nên được tức giận.”

Hồ phu nhân lại hỏi: “Vừa rồi là người có ý ở trước mặt Vương phi nhắc tới chuyện này có đúng không?”

Hồ Nhã Tĩnh cười nhẹ một tiếng: “Con gái muốn đề cho Vương phi biết Tam công tử và một nữ không cùng địa vị ở bên nhau, ta thấy Vương phi dường như đã phải nha hoàn đi hỏi thăm rồi. Người nói xem, nếu như Vương phi biết chuyện này sẽ phản ứng ra sao đây? A Hạnh ý vào mình có mấy phần sắc đẹp câu dẫn Tam công tử, nói không chừng sẽ bị Vương phi chụp trên đầu cái mũ hồ ly tinh, đến lúc đó nàng nhận đủ! Vương phi ghét nhất chính là hồ ly tinh!”

Hồ Nhã Tĩnh vốn tưởng rằng mẫu thân sẽ tán dương chuyện này nhưng không ngờ mặt mẫu thân trầm xuống, nhỏ giọng trách nàng nói: “Vương phi là người thông minh ra sao, người lại còn dám ở trước mặt bà ấy phò bày loại thủ đoạn nhỏ này! Vương phi ghét nhất cái loại lạnh nhạt như người thì có!” Mặt con gái bà ta trắng bệch, trong mắt hiện vẻ sợ hãi, lại vội an ủi: “Cũng may chuyện này không hại đến đại cục, sau này nhớ kỹ là có thể dùng thủ đoạn đùa bỡn người khác, nhưng ở trước mặt Vương phi nhất định phải tuân thủ quy củ, điểm này nhất định phải nhớ lấy!”

Hồ Nhã Tĩnh nghiêm mặt nói: “Mẹ dạy bảo, con gái nhớ kỹ trong lòng!”

Ngo yến dĩ nhiên là cực kỳ náo nhiệt, thức ăn tinh xảo, rượu ngon đậm hương, tân khách ngồi đầy. Lời hay ý đẹp, quang cảnh vui vẻ. Đầu tiên là mấy vị công tử trong phủ cúi đầu mời rượu Vương phi, sau đó đến nữ quyến, tiếp theo chính là cháu chắt, tiểu bối, cuối cùng là các tân khách đồng loạt chúc thọ.

Ngo yến tiến hành gần một canh giờ, sau khi com nước no nê, các tân khách ở trong phòng mà vương phủ đã chuẩn bị cho bọn họ để nghỉ ngơi, một số thì kết giao kéo nhau đến vườn kịch. Trong vườn kịch, các đào hát chuẩn bị bố trí ôn hòa, chỉ chờ Vương phi và Vương gia đến là có thể khai kịch.

Sau yến tiệc, Vương phi cũng trở về nội thất nghỉ ngơi. Đúng lúc này Tuyết phi mang theo lễ vật đi đến trong phòng của Vương phi.

Tuyết phi sau khi vào trong thì thấy Vương phi mệt mỏi nghiêng người dựa vào mép giường. Sau khi thấy Tuyết phi mới ngồi thẳng người, cười nói: “Muội muội sao lại tới lúc này, sau khi ăn xong phải nghỉ ngơi thật tốt một chút mới đúng.” Vừa nói thì nhích sang một chút cho bà ngồi.

Tuyết phi để cho Y Ly Toa trình lễ vật lên, cười nói: “Một chút tâm ý của muội muội, kính xin Vương phi đừng chê. Ta vốn phải đến vào buổi sáng nhưng biết ở đây nhiều người nên mới không đến, Vương phi cũng hiểu ta, không thích cùng nhiều người lạ ở chung một chỗ. Kính xin Vương phi không phiền lòng.”

Vương phi cười nói: “Cùng là người một nhà, cần gì nói nhiều quy củ như vậy.” Nàng gọi nha hoàn bên cạnh nhận lễ vật: “Ánh mắt Tuyết phi độc đáo, chọn lựa lễ vật nhất định là rất tốt.”

” Muội muội tới thật vừa lúc, tỷ tỷ có một chuyện muốn nói cùng muội muội.” Vương phi lại nói.

Nói tới đây nha hoàn ngoài cửa thông báo: “Hồ phu nhân cầu kiến.”

Vương phi cười: “Tới thật vừa lúc, mau mời vào.” Lại cùng Tuyết phi nói: “Chuyện này cũng có có liên quan đến nàng ta.”

Tuyết phi tỏ vẻ nghi ngờ.

Hồ phu nhân là vì hôn sự con gái tới đây. Vừa vào nhà đã thấy Tuyết phi ngồi ở chỗ đó, xinh đẹp động lòng người, tuyệt thế giai nhân. Bà hành lễ với hai người. Vương phi và Tuyết phi cười cho bà miễn lễ, Vương phi ban ngồi.

Hồ phu nhân ngồi ở đối diện Tuyết phi, Tuyết phi xinh đẹp không cần phải bàn, phàm là nơi bà xuất hiện, tất cả các nữ nhân đều trở thành nền. Cũng chỉ có bà mới sinh ra Tam công tử xuất chúng như vậy.

Hồ phu nhân nhìn Vương phi sắc mặt bình tĩnh cùng Tuyết phi nói nói cười cười, trong lòng thật bội phục công lực của Vương phi, nếu như đổi là mình, bên cạnh có một nữ tử xuất sắc như thế, còn không nghĩ hết tất cả biện pháp để giết chết nàng mới là lạ!

Bà cũng từng dùng lời ám chỉ qua với Vương phi. Vương phi trả lời bà như vậy: “Nàng ta có xinh đẹp nữa cũng là nữ tử ngoại tộc, trên người có huyết thống ngoại tộc, điều này quyết định nàng cho dù được cưng chiều như thế nào đi nữa cũng không thể trở thành chính thất, con trai nàng sinh cũng có huyết thống ngoại tộc cũng không thể trở thành thế tử. Nếu như Nguyên Phong cố gắng, có thể ta còn có chút nóng nảy nhưng người cũng nhìn thấy, hẳn

không nên thân, nếu mẹ con các nàng đối với ta không tạo thành uy hiếp, ta cần gì phải tốn công đi đối phó nàng. Vương gia cũng chịu nàng như vậy, nếu ta thật sự làm ra chuyện gì, cho dù là thành công, chỉ sợ Vương gia cũng sẽ vì lòng nghi ngờ ta mà khiến cho ta rơi xuống vực thẳm vạn kiếp bất phục, đến giờ vì Tuyết phi ở đây, hấn mang lòng áy náy đối với ta, ngược lại khiến cho địa vị của ta càng được củng cố, đã như vậy, ta cần gì phải mang đá đập chân của mình? Nàng nhận được thứ nàng muốn, ta có được thứ ta muốn, nước sông không phạm nước giếng, thường ngày một chút công phu ngoài mặt ngược lại cũng tự tại hơn!”

Vương phi là vợ kết tóc của Vương gia, không tin rằng bà đối với Tuyết phi không có chút đồ kỵ nào, nhưng bà có thể hoàn toàn che giấu tình cảm của mình, tất cả từ góc độ lợi ích của mình cân nhắc, dễ dàng tha thứ cho Tuyết phi như vậy, điểm này Hồ phu nhân tự nhận không bằng. Cho nên bà mới có thể nói với Nhã Tĩnh rằng Vương phi đáng sợ. Vương phi ngay cả tình cảm của mình cũng có thể dè xuống như thế, thì chút điểm tình tỷ muội của giữa hai người có thể coi là cái gì? Một khi làm cho Vương phi ghét bỏ, chỉ sợ cũng sẽ bị bà vứt đi như giấy rách.

Nhà hoàn đáng trà lên.

Vương phi bưng trà trước mặt chậm rãi uống một hớp sau đó để ly xuống, lúc này mới nói với Tuyết phi: “Đây là Lệ Dung, người cũng đã thấy qua.”

Tuyết phi nhìn Hồ phu nhân mỉm cười gật đầu nói: “Hồ phu nhân là biểu muội của Vương phi, muội muội dĩ nhiên là nhận ra.” Nàng nói với Hồ phu nhân: “Phu nhân có nữ nhi tốt, Nhã Tĩnh thông minh xinh đẹp, thường xuyên đến thỉnh an ta, vô cùng khéo léo, ta nhìn rất thích.”

Vương phi cười, nói: “Thật đúng là duyên phận, ta phải nói với người là chuyện này có liên quan đến Nhã Tĩnh. Ta nhìn Nhã Tĩnh lớn lên, đứa bé kia đọc sách, thông tình đạt lý, cảm kỳ thi họa không gì không thông, tính tình lại tốt, đoan trang hiền hậu, tương lai nhất định là một người vợ có tài có đức, lại xinh đẹp hiếm thấy, nghe nói cũng rất thân với Nguyên Phong. Ta nghĩ thì không bằng chọn nàng làm chính thê của Nguyên Phong đi!”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Khai tịch

Trong lòng Hồ phu nhân vui mừng. Lời Vương phi vừa thốt ra chính là chuyện căn bản đã định. Vương phi nói chuyện này với Tuyết phi cũng không phải là hỏi thăm ý kiến của bà, chỉ là thông báo một tiếng mà thôi, bà có là một trắc phi được cưng chiều hơn nữa, loại chuyện như vậy cũng không đến phiên bà phản đối!

Tuyết phi nghe vậy ngơ ngẩn, một lát sau mới nói: “Vương phi, người đột nhiên nói chuyện này với ta, bây giờ ta còn chưa có chuẩn bị tâm lý..”

Vương phi cười cắt đứt lời bà: “Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, loại chuyện như vậy cần gì chuẩn bị tâm lý chứ?”

Tuyết phi lắc đầu một cái: “Dù sao cũng phải hỏi qua ý hài tử trước.”

Vương phi nhàn nhạt cười: “Tuyết phi, người đến Đường quốc cũng đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không quen thuộc quy củ của Đường quốc chúng ta sao? Hôn sự của con cái từ trước đến giờ đều do cha mẹ quyết định, nhờ người mai mối nói chuyện, hài tử còn trẻ suy nghĩ không chu toàn, cha mẹ như chúng ta dĩ nhiên là phải suy tính vì chúng, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, người tìm thời gian nói một chút với Nguyên Phong, qua một thời gian ngắn ta tìm người chọn ngày, chờ Nhã Tĩnh đến tuổi cập kê thì thành hôn!”

”Nhưng... Vương phi, nếu như không hỏi qua Nguyên Phong...”

Vương phi đứng lên: “Được rồi, thời điểm không còn sớm, kịch trong vườn nhất định chờ ta đến khai tịch.”

Hồ phu nhân vội vàng tiến lên đỡ, Vương phi quay đầu lại nhìn về phía Tuyết phi đang không biết làm gì cười nói: “Tuyết phi cũng cùng đi chứ? Nghe nói hôm nay kịch cũng rất hay!”

Tuyết phi biết, Vương phi đã quyết định, bây giờ bà phản đối cũng không làm được chuyện gì, chỉ còn cách một lát nữa nói cho cho Nguyên Phong, xem ý kiến của hắn rồi lại nghĩ biện pháp.

Tuyết phi đứng dậy, nói: “Sớm nghe nói kịch hôm nay rất đặc biệt, ta rất có hứng thú.” Nàng đi theo sau lưng Vương phi.

Vương phi và Hồ phu nhân đi ở phía trước, Hồ phu nhân lặng lẽ nhìn Vương phi lại thấy Vương phi cũng nhìn bà, hơi cười một tiếng, về mặt đắc ý.

Đối với Vương phi mà nói, Tuyết phi không phải đối thủ của bà, Tuyết phi mặc dù có thể bình an sống đến bây giờ, chẳng qua là bởi vì bà bỏ qua cho mà thôi.

Đoàn người Vương phi đi được ở nửa đường gặp được nhóm nam tử bên Tấn vương thì cùng nhau đi tới vườn kịch. Trong kịch vườn, các tân khách đợi đã lâu, trên mặt mọi người ai cũng có vẻ mất kiên nhẫn. Khách khứa nam nữ ngồi riêng, Hồ Nhã Tĩnh ngồi ở bên cạnh Quận chúa, vừa nói chuyện cùng Quận chúa vừa len lén nhìn chỗ ngồi của nam tử bên kia tìm Thẩm Nguyên Phong, chỉ thấy hấn mặt mày buồn bức đáng về không vui, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú một hướng, Hồ Nhã Tĩnh theo ánh mắt của hấn nhìn sang, thì thấy bóng dáng A Hạnh ở trước đài. Sắc mặt của nàng ta lập tức trầm

xuống. Quận chúa bên cạnh kêu mấy lần cũng không nghe được.

Quận chúa lôi kéo tay nàng ta, nói: “Nhã Tinh, ngươi đang nhìn cái gì vậy? Nghe mà thôi, ta gọi mấy lần cũng không nghe!” Nàng nhìn về phía trước, lại không nhìn thấy có gì đặc biệt. Trong lòng không khỏi tò mò.

Hồ Nhã Tinh quay đầu nhìn Quận chúa cười: “Vừa rồi đầu ta đột nhiên có chút đau cho nên thất thần một chút, nhưng bây giờ đã không sao.” Nàng ta không muốn để cho Quận chúa biết bản thân hao tâm tổn sức vì nữ tử như A Hạnh, đây là chuyện rất mất mặt.

Quận chúa tin là thật, gật đầu một cái.

Chỉ chớp lát Vương gia chậm rãi tới, các tân khách đứng dậy hành lễ với bọn họ. A Hạnh và Lăng Tử Phong cũng mang theo các đào hát đến dập đầu chúc thọ Vương phi.

Vương phi mặt mày thân thiết chào hỏi mọi người, cho các tân khách ngồi xuống, sau đó đi về phía một nhóm đào hát trước mặt. Nhìn Vương phi váy dài hoa lệ đi đến, các đào hát vừa kích động vừa khấn tụng.

Vương phi đứng vững ở trước người A Hạnh, sắc mặt hiền hòa: “Đều đứng lên đi, nghe nói kịch của các ngươi rất hay, nếu quả thật làm cho mọi người xem xong vui vẻ, bản phi nhất định sẽ thưởng hậu hĩnh!”

Mọi người thấy Vương phi đúng như lời của A Hạnh, hiền lành ôn hòa, cũng yên tâm, mà Vương phi hứa sẽ trọng thưởng càng làm cho bọn họ hưng phấn không thôi, trong lòng cũng âm thầm thề nhất định dốc hết toàn lực.

Vương phi nhìn A Hạnh cúi đầu trước mặt một chút, nói: “Ngươi chính là nữ chủ nhân đó?”

A Hạnh cung kính trả lời: “Chính là dân nữ.”

”Ngẩng đầu lên.” Giọng nói của Vương phi tràn đầy uy nghiêm.

Trong lòng A Hạnh hơi rung mình, do mình là nữ chủ nhân cho nên mới được Vương phi chú ý? Hay có nguyên nhân khác?

Trong đám tân khách, Thẩm Nguyên Phong hơi nhướng người về phía trước, lộ ra vẻ vội vàng. Mà phía sau cách đó không xa, Hồ Lăng Hiền cũng lộ ra vẻ mặt như vậy.

A Hạnh theo lời ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn Vương phi, dung mạo thanh lệ vô cùng, khí chất cao nhã mà những chuyện này cũng không phải là nguyên nhân hấp dẫn Vương phi, Vương phi khiếp sợ chính là ánh mắt của nàng, âm trầm, bình tĩnh, không có chút khiếp sợ nào, cũng không có chút thấp kém nào, giống như là ánh mắt khi nhìn bất kỳ người bình thường nào, trong suốt yên ả như nước, không chút gợn sóng.

A Hạnh chỉ là nhẹ đưa mắt nhìn nàng một cái lại cúi đầu.

Vương phi âm thầm đề xuống chấn động trong lòng, nhẹ giọng nói: “Trái lại tướng mạo sinh ra rất xinh đẹp.”

Lúc này Tần Vương đi tới bên cạnh Vương phi nói: “Được rồi, khách cũng đã chờ lâu, khai kịch đi.”

Vương phi nhẹ cười: “Vương gia nói phải.” Rồi đi theo Vương gia, ngồi vị trí đầu. Tuyết phi và Hồ phu nhân ngồi vào chỗ ngồi của nữ nhân. Ở trong cuộc sống Vương gia sẽ luôn cho Vương phi mặt mũi, cho dù sủng ái Tuyết phi như thế nào đi nữa cũng sẽ không để bà ngồi vào bên cạnh mình.

Theo một tiếng kèn đồng vang lên, vở kịch hay chính thức khai diễn.

Vở kịch Lưu Tiểu Bảo này phần lớn nam tử cũng xem rồi nhưng nữ tử lại là lần đầu xem. Các nàng đều là những quý phụ hay tiểu thư gia thế hiển hách, nhưng chính bởi vì quý quá nhiều, bình thường rất ít đi ra ngoài, tiếp xúc xã hội không nhiều lắm chứ đừng nói chỉ là đến rạp hát xem kịch, trong nhà cũng chỉ có dịp lễ tết mới có gánh hát tới diễn nhưng cũng chỉ là vài vở đã xem rất nhiều lần. Nhưng kịch nói ngày hôm nay vẫn là lần đầu tiên thấy, cho nên đặc biệt mới lạ, ai cũng chú ý xem.

Một đám nữ tử từ Vương phi cho đến nha hoàn, người người cũng đều tập trung tinh thần như mê như say. Thấy Lưu Tiểu Bảo bị giam vào đại lao chuẩn bị đem đi xử trảm thậm chí còn có vài người lấy khăn tay ra lau nước mắt. Thấy Lưu Tiểu Bảo cuối cùng được cứu ra, ôm mỹ nhân về trở về, nước mắt không khỏi chảy xuống vì vui vẻ.

Dưới đài, A Hạnh vẫn luôn chú ý phản ứng các tân khách. Thấy các nữ khách đều nước mắt ngấn dài, tình cảm như đưa vào trong kịch, không khỏi nói với ông chủ Lăng bên cạnh: “Lăng thúc, lúc nào đó có thể để cho nữ nhân cũng có thể tới rạp hát xem kịch thì thật là tốt. Các nàng quá ít thứ để giải trí, mỗi ngày đều ở trong nhà nhìn tới nhìn lui cho hết ngày, thân phận mặc dù hiển hách nhưng quá nhiều trói buộc thì có ý nghĩa gì?”

Lăng Tử Phong sớm đã quen với suy nghĩ kỳ quái của nàng khẽ mỉm cười, nói: “Đứa nhỏ ngốc này, không biết có bao nhiêu nữ tử muốn được như các nàng, tại sao đến lượt ngươi lại nghĩ thành các nàng đều đáng thương? Hơn nữa nữ tử không thể vào rạp hát, đời này truyền qua đời khác đều là như vậy, ngươi vẫn không nên suy nghĩ lung tung.”

A Hạnh ngẩng đầu nhìn Lăng Tử Phong cười một tiếng nói: “Lăng thúc yên tâm, A Hạnh chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi.” Nàng quay đầu đi nhìn tân khách, nói: “Chờ qua hôm nay, rạp hát chúng ta ở Tần thành sẽ không người nào có thể đuổi kịp!”

Chương 92: Tuyệt đối không lấy Hồ Nhã Tình

Kịch nói vừa kết thúc, các tân khách đều vỗ tay tán thưởng, trầm trồ khen ngợi, tiếng vỗ tay như nước thủy triều. Vương phi thấy không khí náo nhiệt trên mặt cũng sáng lên, cao hứng tuyên bố thưởng cho rạp hát năm mươi lượng bạc. Đào hát mừng rỡ vội quỳ xuống dập đầu tạ ơn.

Ông chủ của rạp hát Trương Thanh Vân đang chuẩn bị, thấy rạp hát Thính Tùng được như thế, ghen tỵ nghiêng răng đến ê ẩm, tiền này vốn nên là thuộc về hắn bây giờ lại bị rạp hát Thính Tùng đoạt đi. Làm cho hắn không cam lòng! Nhưng hắn có biện pháp gì? Ai bảo hắn không may mắn bằng Lăng Từ Phong, có thể gặp được nữ tử thông tuệ như A Hạnh, giúp hắn kiếm bạc!

Dưới sự tức giận hắn quay đầu nhìn sang Phương Mặc Trúc bên cạnh đã chuẩn bị ra sân nói: “Mặc Trúc, hát tốt một chút, để Thính Tùng bọn họ xuống! Để cho những người này biết Thanh Vân chúng ta mới đúng là rạp hát có thực lực nhất, không thể yếu hơn so với loại kịch nói cổ quái kia!”

Trên khuôn mặt tinh tế của Phương Mặc Trúc lộ ra nụ cười không tự nhiên, nói: “Nhưng bây giờ mọi người đều thích xem loại kịch nói ly kỳ cổ quái kia!” Khoảng thời gian gần đây Thanh Vân làm ăn càng ngày càng kém, mọi người giống như dần dần quên đi đào hát đã từng nổi trội nhất Tân thành là Phương Mặc Trúc.

Trương Thanh Vân mặt đầy vạch đen, trong lòng mặc dù không phục nhưng lại không thể nói được lời nào phản bác.

Chờ đào hát của Thính Tùng lui xuống hết, liên tiếp liền có chuỗi tiếng trống gỗ, Phương Mặc Trúc mặc y phục rực rỡ, hoá trang tươm tất tiến lên sân khấu.

Tư thế của hắn vẫn nhẹ nhàng như vậy, dung mạo của hắn vẫn diễm lệ như vậy, vẻ mặt của hắn vẫn ti mi như vậy, giọng hát của hắn vẫn hoàn mỹ như vậy nhưng những thứ này đã không thể hấp dẫn được một đám tân khách phía dưới, tất cả vẻ ngoài xinh đẹp cũng chỉ có thể, chỉ có hát, hoàn toàn không thay đổi, đã thấy nhiều, nghe nhiều, cũng đã chán rồi. Con người chính là sinh vật có môi nói cũ, ánh mắt của bọn họ rất nhanh cũng sẽ bị sự vật mới mẻ hơn hấp dẫn.

Sau thời gian nửa nén hương, mọi người bắt đầu lộ ra biểu tình nhàm chán, lực chú ý không đặt ở trên sân khấu, có vài người bắt đầu trò chuyện giết thì giờ với người bên cạnh.

Trên mặt Vương phi cũng lộ ra mệt mỏi, bà nói với Vương gia bên cạnh: “Đây là hí kịch của Phương Mặc Trúc sao, trước kia nghe rất tốt, hôm nay sao lại có cảm giác không chút mùi vị vậy? Giống như uống một cốc rượu nhạt.”

Wương gia gật đầu thừa nhận: “Đúng là như thế.”

Mọi người vừa mới thưởng thức một màn hết sức đặc sắc, nhân vật đông đảo, kịch tình vô cùng, bây giờ Phương Mặc Trúc một mình trên đài y y nha nha hát lâu như vậy, lập tức lộ ra sự đơn điệu nhàm chán, đương nhiên không khơi dậy được hưng phấn của mọi người.

Wương phi xem một hồi liền nói với: “Thiếp có chút mệt mỏi, muốn trở về phòng nghỉ ngơi, cũng không bồi Vương gia nữa.”

Wương gia cười nói: “Được rồi, nàng nghỉ ngơi trước đi, bồi dưỡng tinh thần, nghe nói buổi tối rạp hát Thính Tùng còn có một vở kịch mới, tối nay là lần đầu tiên chính thức ra mắt!”

Ánh mắt Vương phi sáng lên: “Thật không? Vậy thiếp cần phải bồi dưỡng tinh thần thật tốt, buổi tối thưởng thức bọn họ biểu diễn.”

Wương phi vịn tay nha hoàn nâng rồi khỏi kịch vờn, Hồ phu nhân thấy Vương phi rời đi cũng lập tức theo sau, bầu bạn bên cạnh bà, quan tâm một chút.

Wương phi vừa rời đi, Vương gia cùng một ít quý khách từ kinh thành đến cũng rời đi. Những người còn lại cũng có chút ngồi không yên, cũng không lâu lắm các tân khách tốp năm tốp ba rời khỏi vườn, kết bạn đi thưởng thức cảnh sắc ở vương phủ.

Tuyệt phi thấy Vương phi rời đi lập tức thấp giọng nói một câu với Y Ly Toa, Y Ly Toa gật đầu đáp ứng sau đó đi tới chỗ ngồi của nam tử tìm được Thẩm Nguyên Phong, nhỏ giọng nói một câu với hắn. Thẩm Nguyên Phong nghe lời của Y Ly Toa, nét mặt không đổi đứng lên, rời khỏi chỗ ngồi. Tuyệt phi thấy con trai rời đi cũng đứng lên đi tới về phía hắn.

Cứ như vậy, Phương Mặc Trúc còn chưa hát đến nửa bài, khách đã đi hơn phân nửa, Phương Mặc Trúc kể từ khi nổi danh tới nay vẫn luôn được mọi người hoan nghênh, chưa từng bị lạnh nhạt thế này? Đối với hắn mà nói đây thật đúng là đá kích nặng nề, hắn dè xuống sự chán nản trong lòng, nhắm mắt hát xong kịch. Trương Thanh Vân ở dưới đài mặt mày muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu.

Bên kia mẹ con Tuyệt phi một trước một sau trở lại Tuyệt viện. Vào đến bên trong, Y Ly Toa đóng kỹ cửa.

Thẩm Nguyên Phong thấy mẫu thân có vẻ trịnh trọng, liền hỏi: “Mẫu thân, chuyện gì gọi con tới đây?”

Tuyệt phi đem chuyện Vương phi muốn Hồ Nhã Tĩnh gả cho hần làm chính thê nói ra: “Ta từng nói với Vương phi là muốn cùng con thương lượng rồi mới quyết định nhưng Vương phi dường như đã quyết tâm, căn bản không cho ta cơ hội nói gì, ngay trước mặt Hồ phu nhân đã quyết định mọi chuyện, ta cũng không có biện pháp nào.”

Tuyệt phi ngồi xuống ghế dài, xinh đẹp tuyệt trần, mặt rầu rĩ, càng tôn lên dung mạo tuyệt thế của bà, có một sự phong tình đặc biệt.

” Con không hiểu, Hồ gia tiểu thư là con của biểu muội Vương phi, bà lại nói nàng tốt như vậy, sao bà ấy không gả Nhã Tĩnh cho chính hai đứa con trai của mình? Đường quốc cũng không phải không cho phép thành thân chung tộc? Tại sao phải đem nàng gả cho con?”

Thẩm Nguyên Phong hừ nhẹ một tiếng nói: “Hồ gia mặc dù là nhà giàu nhất Tấn thành, nhưng dù sao cũng là thương gia, thân phận không cao, nếu như gả cho con trai cũng chỉ có thể làm thiếp, bà ấy không muốn ủy khuất cháu gái của mình!” Mà quan trọng nhất, Thẩm Nguyên Phong không muốn nói cho Tuyệt phi, đây là Vương phi vẫn không yên lòng về hần, muốn có một người bên cạnh hần theo dõi, để cho hần kiêng kỵ, không dám có lòng riêng.

Tuyệt phi nhẹ thở dài một tiếng: “Quy củ Đường quốc thật đúng là nhiều, bây giờ chuyện như vậy đã làm cho người ta choáng váng cả đầu.” Bà đứng lên đi tới bên cạnh con trai, đặt bàn tay trắng nõn lên vai con trai, an ủi: “Nhưng ta thấy tiểu thư Hồ gia dung mạo xinh đẹp, lại rất lễ độ, cảm giác tính tình cũng tốt, nàng mỗi lần tới đều sẽ tới chỗ ta hành lễ, đoán là đã nghĩ đến hôn sự với con, đối với ta thái độ cung kính, lễ phép chu toàn, nên đối với người rất có tâm ý. Theo ta thấy, lấy nàng cũng không tệ.”

Thẩm Nguyên Phong nhẹ nói: “Mẫu thân, nếu như ta cưới tiểu thư Hồ gia, A Hạnh sẽ thật sự không để ý tới ta nữa...”

Trên mặt Tuyệt phi hiện ra vẻ đau lòng: “Nguyên Phong, cho dù là không hiểu quy củ như ta, cũng biết mặc kệ A Hạnh giỏi như nào cũng không thể trở thành chính thê. Chuyện này căn bản không tới phiên chúng ta làm chủ, Vương phi an bài hôn sự của con là hợp tình hợp lý, cho dù là Vương gia cũng sẽ không nói cho con, con vẫn nên nghe lời của Vương phi, cưới tiểu thư Hồ gia đi.”

Thẩm Nguyên Phong đột nhiên tránh tay của mẫu thân ra, trên mặt hiện ra cuồng ngạo: “Từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ, con cũng không nghĩ tới phải tranh cái gì với ai! Con hơn ba lần rời nhà ra đi, sau khi trở lại chưa bao giờ đến phủ nhà. Không phải là nói cho bà ấy biết là đối với con thì tất cả đều không có hứng thú sao? Nhưng đây cũng không có nghĩa cho việc con mặc kệ cho bà ấy thao túng! Chuyện của Thẩm Nguyên Phong muốn làm ai có thể miễn cưỡng? Con lại không cầu xin Vương phi cái gì, làm sao lại phải nhìn sắc mặt bà ấy? Con sẽ đi ngay nói cho Vương phi biết con tuyệt đối sẽ không lấy tiểu thư Hồ gia!” Vừa nói dứt lời, hần xoay người lao ra cửa phòng.

Tuyệt phi thấy hần xúc động như vậy, chỉ sợ hần gặp phải Vương phi thật. Ở phía sau hần gọi mấy tiếng hần cũng không nghe, vội vàng đi theo.

Bên kia, sau khi rạp hát Thánh Tông kết thúc buổi diễn thì cùng nhau trở lại trong sân nghỉ ngơi.

Dọc theo đường đi mọi người hưng phấn thảo luận, lúc thì nói vương phủ khí phái, lúc thì nói Vương gia và Vương phi hiền hòa, lúc thì lại nói biểu diễn thành công, cuối cùng lại cùng nhau miêu tả tương lai sáng lạng.

A Hạnh và Lăng Từ Phong đi ở phía sau cùng. Nhìn bọn họ ánh mắt tỏa sáng khi nói chuyện, cùng với vẻ mặt bừng bừng hăng hái, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng, có thể dễ dàng cho mọi người có cảm giác thành tựu như vậy, vui vẻ như vậy, bọn họ cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Gần tới viện nơi bọn họ nghỉ ngơi, đột nhiên phía sau có người gọi A Hạnh lại. A Hạnh quay đầu thấy một người mặc cẩm phục, Hồ Lăng Hiên vẻ mặt tươi tỉnh. A Hạnh không ngờ hần sẽ tìm tới nơi này, không khỏi nhủ mảy. Xảo Oánh đi ở phía trước nhận ra giọng nói của Hồ Lăng Hiên liền thả chậm bước chân, quay đầu lại, lại thấy ánh mắt của hần chỉ dừng lại ở trên người của A Hạnh, cũng không chú ý tới mình chút nào, trong lòng hơi dâng lên cảm giác chua xót.

Ngại vì thân phận của hần, A Hạnh không tiện đắc tội, nàng xoay người nhìn hần hành lễ: “Hồ công tử.”

Hồ Lăng Hiên đã rất lâu không gặp nàng, trong lòng vô cùng nhớ nhung, không nghĩ tới hôm nay lại gặp nàng trong vương phủ, điều càng không nghĩ tới là nàng có thể được vương phủ mời biểu diễn! Nàng sẽ luôn mang cho hần ngạc nhiên, ái mộ trong lòng lại tăng thêm một phần. Ở trước mặt những quý nhân kia hần không dám can rờ, vẫn luôn đè nén khát vọng đến tìm nàng. Nhưng khi những quý nhân kia rời đi, nhóm người A Hạnh lại đi bên này, hần cũng không thể chế được khát vọng trong lòng nữa.

Bây giờ thấy nàng xinh đẹp động lòng đứng ở trước mặt mình, trong lòng vui mừng vô hạn, trong mắt chỉ có một mình nàng, làm gì còn chú ý tới người xung quanh.

Hần nhìn nàng chăm chú, nhiều ngày không gặp, nàng dường như càng thêm xinh đẹp, so với lần đầu tiên nhìn thấy ở trong vườn mai, nàng bây giờ bớt một phần ngây thơ, tăng thêm một phần lịch sự tao nhã.

A Hạnh không thích nhất ánh mắt nóng hừng hực này của hần, làm cho nàng có cảm giác chán ghét cực độ. Nàng nhịn xuống, nói với Hồ Lăng Hiên: “Hồ công tử, A Hạnh có chút mệt mỏi, muốn trở về phòng nghỉ ngơi, trước xin thất lễ.”

Hồ Lăng Hiên vất vả lăm mới gặp mặt nàng, làm sao dễ dàng để cho nàng chạy, hần vội vàng tiến lên mấy bước, ngăn trước mặt của A Hạnh nói: “A Hạnh, người khoan hãy đi, ta có mấy lời muốn nói với người.”

Mặt A Hạnh lộ vẻ tức giận, thấp giọng khiển trách: “Hồ công tử, nơi này chính là vương phủ, người ngăn một nữ tử lại như vậy cũng quá không hợp tình!”

Hồ Lăng Hiên cười: “Ta lại không thấy như thế, lời nói này cũng quá nghiêm trọng rồi. A Hạnh, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện. Bằng không, chúng ta nói chuyện ở nơi này, người xem, đào hát của người đều ở đây nhìn xem chúng ta, người muốn cho bọn họ tiếp tục nhìn chúng ta, nghe chúng ta nói chuyện sao?”

A Hạnh quay đầu lại, quả nhiên thấy đào hát chăm chú dùng ánh mắt tò mò nhìn bọn họ, có người thậm chí còn đang cùng người bên cạnh xì xào bàn tán.

Hồ Lăng Hiên cười đắc ý, hai tay khoanh trước ngực, nữ tử da mặt mỏng, ai có thể chịu được những ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người khi đang cùng một nam tử nói chuyện mặt mờ không rõ đây? Hắn chờ nàng khuất phục.

Nhưng không ngờ A Hạnh xoay đầu lại khẽ mỉm cười nói với hắn: “Hô công tử cần gì cứ việc nói, dù thế nào, mặt thể diện cũng không phải là ta.”

Nàng xoay người không để ý tới hắn nữa, đi về phía trước, nhập vào với mọi người. Để lại Hồ Lăng Hiên đứng ở nơi đó trừng mắt nhìn, miệng há hốc, một chữ cũng không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Cự tuyệt

Thẩm Nguyên Phong thẳng một đường vọt tới viện của Vương phi, hắn dừng bước ở sân, tâm trạng mặc dù có chút mất bình tĩnh nhưng cũng không phải người hồ đồ. Hắn biết, nếu như mình lỡ mang vọt vào chính là cực kỳ vô lễ, hắn nói gì nữa cũng đều không làm nên chuyện. Hắn hít thật sâu, ổn định tâm tình, mới gọi nha hoàn xin gặp Vương phi.

Vương phủ đang nghiêng người dựa vào đệm mềm trên ghế dài, nhắm mắt dưỡng thần. Hồ phu nhân đứng ở sau lưng bà giúp bà nắn bóp bả vai. Tất cả vinh dự nói cho cùng đều nhờ vào Vương phi, cho nên mỗi lần bà ta đi đến vương phủ sẽ tận tâm hầu hạ Vương phi nhằm bày tỏ lòng trung thành cũng như tình cảm giữa hai người.

Lúc này nha hoàn ở ngoài cửa thông báo: “Tam công tử tới.”

Vương phi mở mắt phượng ra, cười nhẹ một tiếng với Hồ phu nhân, nói: “Đứa nhỏ này nhận được tin tức nhanh như vậy.”

Hồ phu nhân cười một tiếng, nhưng trong lòng nghĩ tới lời con gái nói, có loại dự cảm xấu.

Bà ta do dự mở miệng: “Vương phi, nếu như Tam công tử không muốn thì làm sao bây giờ?”

Vương phi đưa tay ra ý bảo bà ta không cần phải gấp: “Không đến phiên hắn không đồng ý? Chuyện trong hậu viện đều do ta làm chủ, cho dù hắn mời Vương gia tới, Vương gia cũng sẽ không thể không nể mặt ta. Lệ Dung, người yên tâm chờ Nhã Tĩnh làm tân nương đi.”

Có những lời này của Vương phi, Hồ phu nhân hoàn toàn yên tâm.

Vương phi ngồi thẳng, sau đó gọi nha hoàn mời Tam công tử đi vào.

Thẩm Nguyên Phong đi vào thấy Hồ phu nhân cũng ở đây, hơi ngần ra rồi lập tức thì bình thường lại, cũng tốt, thừa dịp mọi người đều ở đây nói rõ ràng. Hắn hành lễ với Vương phi sau đó Hồ phu nhân cũng hành lễ với hắn.

Thẩm Nguyên Phong đứng thẳng một bên. Thái độ cung kính nói với Vương phi: “Nghe mẫu phi ta nói, mẫu thân đã giúp con trai an bài hôn sự?”

Vương phi cười kéo tay hắn, để cho hắn ngồi ở bên cạnh, về mặt thân thiết: “Mặc dù ngươi không phải con ruột của ta, nhưng cũng là con trai của ta, ta sao không vì chung thân đại sự của ngươi mà suy nghĩ chứ? Con gái Hồ phu nhân là Nhã Tĩnh thì ngươi cũng đã gặp qua, đệ nhất mỹ nhân Tấn thành, thông minh mà hiền lương thực đức, cũng không ủy khuất ngươi rồi.”

Tay của Vương phi ẩm ướt trơn nhẵn làm cho hắn cảm giác không thoải mái, hắn nhẹ tránh khỏi, nói: “Cũng là bởi vì Hồ tiểu thư quá tốt, ta vừa không có công danh lại không có thành tích gì, thật sự là cảm thấy ủy khuất nàng, kính xin Vương phi vì Hồ tiểu thư tìm người khác!”

Hồ phu nhân mở mắt cười nói: “Tam công tử cần gì phải khiêm tốn như vậy? Tấn thành người nào không biết Tam công tử một thân bản lĩnh không ai bằng, lại vừa có lòng hiệp nghĩa, thật sự là làm người ta kính nể.”

Vương phi cười nhạt nói: “Nguyên Phong quá lo xa rồi, nhưng cũng khó trách, lấy vợ dĩ nhiên là sẽ khấn trương một chút. Nhưng Hồ tiểu thư thực sự tương xứng với ngươi, bản phi vì ngươi an bài cửa hôn sự này cũng coi là phúc khí của ngươi.”

Trong lòng Thẩm Nguyên Phong cười lạnh, trên mặt lại mang theo vui vẻ, nói: “Hồ tiểu thư dĩ nhiên là tốt nhưng tính ta thích nhàn rồi, còn không tính chuyện thành thân, kính xin mẫu thân thu hồi thánh mệnh.”

Hắn đứng lên, lại hướng Vương phi cung kính thi lễ một cái: “Vốn hôm nay là thọ thân của mẫu thân, con trai không nên làm mẫu thân tức giận nhưng nếu ta không muốn hôn sự này, vẫn là phải sớm nói ra cho thỏa đáng, tránh cho chuyện truyền ra ngoài, làm hỏng thanh danh Hồ tiểu thư. Cho nên ta mới vội đến tìm mẫu thân, kính xin mẫu thân thứ lỗi!”

Hồ phu nhân thấy giọng hắn mặc dù nhẹ nhàng nhưng khẩu khí lại vô cùng kiên định, trong lòng có chút gấp gáp. Nếu quả thật Tam công tử không đáp ứng, chẳng lẽ còn có thể cưỡng ép hắn lấy con gái của mình sao?

Nụ cười trên mặt Vương phi có chút cứng ngắc: “Tuổi của ngươi cũng không còn nhỏ, cũng đến lúc nên nghĩ lại, đây chính là thời điểm lấy vợ, nam tử chi căn cốt gia thất tự sẽ trở nên có trách nhiệm, ta thấy phụ thân ngươi vương gia cũng là suy nghĩ như vậy!” Nàng đứng lên, giọng nói lại chuyển thành nhu hòa: “Được rồi, chuyện này bản phi sẽ giúp ngươi an bài thỏa đáng, đến lúc đó ngươi chỉ cần an tâm làm tân lang là được rồi!”

Thẩm Nguyên Phong cúi đầu rũ mắt xuống, thanh âm ôn hòa, giọng nói nhưng có chút lạnh, kiên quyết: “Thứ cho con trai khó lòng tuân mệnh!”

Chợt Vương phi trầm mặt xuống, lạnh lùng nói: “Nguyên Phong, đây là muốn cãi lời mẫu thân sao?”

Thẩm Nguyên Phong nửa bước không nhường: “Con trai không dám, chỉ là chuyện lấy vợ con trai chỉ muốn thuận theo tâm ý của mình!”

Vương phi không duy trì vẻ ngoài mặt ôn hòa được nữa, nhìn Thẩm Nguyên Phong, trong mắt lãnh quang lóe lên: “Tất cả hôn sự của con cái trong Vương phủ đều là do bản phi làm chủ, không cho phép ngươi can rờ, chuyện này cứ quyết định như vậy, bất kể ngươi có đáp ứng hay không, Nhã Tinh nhất định sẽ trở thành vợ của ngươi!”

Thẩm Nguyên Phong một bụng hỏa khí lại không thể phát tác, hắn xoay người, lạnh lùng cười một tiếng với Hồ phu nhân, nụ cười tà ác mà tuyệt mỹ: “Chỉ cần phu nhân đến lúc đó không đau lòng con gái phòng đơn chiếc bóng ta cũng không có ý kiến!”

Hồ phu nhân cả kinh không ngờ Thẩm Nguyên Phong nhìn như dễ nói chuyện đến khi tính khí nổi lên sẽ cường ngạnh như vậy! Nếu như con gái gả cho hắn bị lạnh nhạt, như thế thì sao? Nếu như không thể sinh hạ hài tử, vậy cho dù vào vương phủ thì có ý nghĩa gì, chỉ là chôn vui hạnh phúc cả đời con gái mà thôi

Vương phi bị lời của Thẩm Nguyên Phong chọc giận đến phát run, bà chỉ vào hắn, lớn tiếng quát: “Càn rờ! Ngươi đang uy hiếp bản phi sao?”

Thẩm Nguyên Phong quay đầu nhìn về phía Vương phi, đang muốn nói gì chợt một thanh âm hùng hậu chen vào: “Xảy ra chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

Ba người bên trong nhà nhìn theo tiếng nói, lại thấy màn cửa đột nhiên mở ra, Tấn Vương một thân uy phong từ bên ngoài đi vào, phía sau là Tuyết Phi minh diễm động lòng người, bà sau khi vào phòng liền nhìn về phía mình con trai, lộ vẻ hết sức lo âu.

Tấn Vương ngũ quan đoan chính, thân hình cao lớn, không giận mà uy, rất có khí thế. Sau khi ông đi vào, ánh mắt đảo qua ba người, cuối cùng dừng lại ở trên người của Thẩm Nguyên Phong, nhìn như nghiêm nghị nói: “Hôm nay là ngày gì? Lại chạy đến đây chọc cho mẫu thân ngươi tức giận! Còn chưa vào nhà đã nghe tiếng cãi và của các ngươi, không sợ người khác nghe được chê cười sao!”

Tuyết Phi thấy con trai bị Vương gia trách cứ có chút đau lòng, bà đi tới bên cạnh con trai, nửa là chỉ trích, nửa là bênh vực nói: “Ngươi cũng thật là, cho dù là không muốn lấy tiểu thư Hồ gia cũng không nên vào ngày này chọc tới Vương phi tức giận a! Còn không mau dập đầu nói xin lỗi Vương phi!”

Vương phi xoay mặt đi, cười lạnh nói: “Không dám nhận, ở trong mắt của hắn chẳng lẽ còn có sự tồn tại của bản phi sao?” Vừa nói liền đi tới trước mặt của Vương gia yêu kiều một hành lễ, mặt mũi ủy khuất nói: “Vương gia, cái nhà này thiếp không không có tiếng nói nữa, lời của thiếp đối với bọn họ căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì, bọn họ có thể tùy ý không vâng lời, tùy ý phản đối, thậm chí còn chạy tới ồn ào, thiếp còn mặt mũi gì mà ở lại đây, Vương gia vẫn nên tìm người có bản lĩnh để làm đương gia đi!”

Vương gia và Vương phi đã thành thân 30 năm, qua nhiều năm như vậy, lòng của Vương gia vẫn luôn ở trên người của Tuyết phi, với Vương phi thì lãnh bạc hơn nhiều nhưng Vương phi vẫn luôn không oán hận, còn giữ cho Tuyết phi bình an nhiều năm như vậy, Vương gia nhìn nữ nhân trong cung tranh đấu lớn nhỏ nên đương nhiên biết nữ nhân ghen tỵ đáng sợ cỡ nào, cũng chính vì như thế ông mới hiểu được Vương phi đáng phục nhường nào. Vì vậy mặc dù không thể hoàn toàn yêu bà nhưng lại rất cho bà mặt mũi. Đến giờ thấy Vương phi vẫn luôn kiên cường mà lại nói tức giận như vậy, có thể thấy được đã bị Nguyên Phong chọc đến bốc hỏa.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chống đối

Vương gia đỡ Vương phi dậy, dịu dàng an ủi: “Vương phi sao nói ra lời này? Ta biết qua nhiều năm như vậy nàng vẫn luôn vì ta mà lao tâm lao lực, thật sự đã khiến nàng khổ rồi, ngoại trừ nàng, người nào có năng lực này? Ai có thể làm cho ta yên tâm? Người nào có tư cách giúp Bôn vương quản lý vương phủ?”

Một hồi nói tung hô Vương phi, làm nàng thoải mái đến tận xương tủy. Sắc mặt nàng hơi hoà hoãn, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Lời của Vương gia thật sự là dễ cho thiếp xấu hổ. Nhưng Vương gia cũng nhìn thấy, thiếp thấy Nguyên Phong tuổi tác cũng không còn nhỏ, có lòng vì Nguyên Phong tìm một mối hôn sự, đối phương xứng mạo đến phẩm hạnh đều là thượng đẳng, nhưng Nguyên Phong không biết tại sao lại không hài lòng, chạy đến nơi này nháo loạn với thiếp không chỉ thể còn lên tiếng uy hiếp thiếp, thiếp bị tức giận mới nói ra lời nông cạn đó!”

Tuyệt phi thấy Vương gia ở trước mặt bà nói Vương phi tốt như vậy nhưng cũng không cảm thấy gì, vì vị trí đương gia này ngàn lần bà cũng không làm được, đưa cho bà thì bà cũng không cần. Nhưng là bây giờ thấy Vương phi ngay trước mặt Vương gia luôn miệng nhằm vào con trai, bà chỉ sợ Vương gia tức giận sẽ xử phạt, đến lúc đó trong con tức giận nói không chừng con trai lại bỏ nhà ra đi, không biết lúc nào sẽ trở lại. Đây là điều bà lo lắng nhất! Tuyệt Phi tiến đến bên cạnh Vương gia và Vương phi nói: “Vương phi đừng tức giận, đây nhất định là hiểu lầm, Nguyên Phong không phải hài tử không biết lễ phép như vậy, hẳn nhất định là nhất thời gấp gáp mới thành ra thế, Vương phi không nên cùng hấn so đo.” Bà nhìn về phía Vương gia, trong mắt lộ vẻ cầu xin, mềm mại gọi một tiếng: “Vương gia...”

Vương gia thấy ái phi của mình về mặt lo âu, tâm thương yêu không dứt, lại nói Nguyên Phong là hài tử ông thương nhất, cho dù đứa bé này không có tính khí háo thắng, ông cũng không nỡ trách phạt. Nhưng là hôm nay hấn chống đối Vương phi, về tình về lý cũng nên cho Vương phi một câu trả lời. Trong lòng rất là khó nghĩ.

Vương phi liếc mắt nhìn Tuyệt phi, lại thấy trong mắt Vương gia đầy vẻ đắn đo, liền thở dài nói: “Nguyên Phong cũng là con trai của thiếp, ta đây là mẹ sao lại so đo với hấn? Chỉ là Hồ tiểu thư rất xứng đôi, thiếp cũng vì Nguyên Phong mà suy tính, còn hy vọng Nguyên Phong có thể hiểu khổ tâm của thiếp. Hơn nữa, chuyện con cái cưới gả vốn là thiếp an bài, nếu như hôm nay Nguyên Phong coi nhẹ an bài của thiếp, vậy những đứa khác cũng sẽ học theo, Vương phi như hiếp chẳng phải là chỉ có hư danh sao?”

Bà không truy cứu tội Nguyên Phong chống đối, Vương gia cảm kích, nhất định cũng sẽ không chút do dự đồng ý an bài của bà. Chỉ cần Vương gia không dị nghị, Thẩm Nguyên Phong hẳn dựa vào cái gì phản đối? Hấn dám tùy hứng lần nữa, không sợ Vương gia đuổi hấn ra khỏi phủ sao? Nếu quả thật là như vậy thì càng tốt! Mặc dù trên người hấn có huyết thống ngoại tộc, mặc dù hấn biểu hiện ra đáng về không tranh với đời. Nhưng không biết tại sao mỗi lần thấy hấn, bà luôn cảm thấy có chút nhìn không thấu, trong lòng có cảm giác bất an mơ hồ. Cho nên bà mới muốn đem cháu gái của mình gả cho hấn, bên cạnh hấn có người của mình, bà mới có thể thư thái không lo.

Lúc này, Hồ Nhã Tĩnh và Quận chúa đang đi vào trong sân Vương phi, vừa đến gần phòng chính, thì loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện bên trong. Quận chúa hỏi nha hoàn trong viện: “Người nào ở bên trong vậy?”

Nha hoàn trả lời: “Vương gia, Tuyệt phi, Hồ phu nhân, Tam công tử, đều ở bên trong thừa Quận chúa.”

Quận chúa và Hồ Nhã Tĩnh cầm hai mắt nhìn nhau, Quận chúa ngạc nhiên nói: “Náo nhiệt vậy sao?” Vương phi gần 40 mới sinh nàng, dĩ nhiên là sủng ái nàng, nên tính tình cũng có chút điều ngoa bướng bỉnh. Nàng kéo Hồ Nhã Tĩnh đi tới cạnh màn cửa, nói: “Chúng ta tới nghe xem bọn họ nói cái gì?”

Trong lòng Hồ Nhã Tĩnh mơ hồ đoán được bọn họ là đang thương lượng hôn sự của mình cùng Tam công tử, nàng ta cũng muốn biết bọn họ đang nói cái gì, đôi với đề nghị của Quận chúa dĩ nhiên là giờ hai tay tán đồng. Nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ khổ sở: “Quận chúa, chúng ta nghe lén như vậy không tốt lắm đâu! Ngộ nhờ bị Vương gia Vương phi phát hiện...”

Lông mày Quận chúa nhíu lên vỗ vỗ bả vai của nàng nói: “Sợ cái gì, có ta.”

Hồ Nhã Tĩnh giả vờ như gắng gượng làm, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, nếu như bị phát hiện, chỉ cần có người gánh trách nhiệm là tốt rồi!

Người ở bên trong trừ Thẩm Nguyên Phong cũng không biết bên ngoài có người nghe lén. Thẩm Nguyên Phong thậm chí ngay cả các nàng nói gì hấn cũng nghe rất rõ, hấn nghĩ thầm: “Tối thật đúng lúc, ngay trước mặt người cự tuyệt, nói vậy sau này người cũng không cần bức gả cho ta!

Vương gia gật đầu, lời này của Vương phi thật là hữu lý, chuyện hôn nhân vốn là cha mẹ chi mệnh, Vương phi an bài cũng là chuyện đương nhiên, đối phương lại là một nữ tử tốt, Nguyên Phong cũng không nên không vâng lời.

Hấn ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía Thẩm Nguyên Phong, trầm giọng nói: “Nguyên Phong, chuyện này không cho phép con phản đối! Hôn sự theo như Vương phi quyết định, con đừng hoàng chờ làm tan lang cho ta!”

Tuyệt phi cầm tay của con trai, nhẹ giọng nói: “Nghĩ kỹ thì vẫn nên nghe Vương phi an bài đi, không nên chọc phụ vương con tức giận. Tiểu thư Hồ gia đó cũng tốt, chung sống lâu, có lẽ con sẽ thích cũng không chừng!”

Hồ phu nhân vẫn luôn ở bên cạnh yên lặng nhìn hết thấy, nơi này không có phần của bà ta, nhưng theo tình thế trước mắt, hôn sự con gái không thành vấn đề nữa rồi, bà ta ban đầu cũng sợ con gái sẽ bị lạnh nhạt nhưng ngay sau đó nghĩ con gái mình xinh đẹp, lại thông minh lanh lợi, chỉ cần thành thân với Tam công tử, sớm chiều chung sống, còn sợ Tam công tử không động tâm sao? Miệng bà ta lộ ra nụ cười. Thấy Vương phi vài ba lời đã nắm toàn cục trong tay, trong lòng đối với Vương phi càng thêm kính phục.

Coi như tất cả mọi chuyện lúc này đã thành, dù sao Vương gia cũng đã lên tiếng, còn ai dám phản đối đây? Thẩm Nguyên Phong lại lạnh lùng nói một câu: “Ta nhất định sẽ không lấy Hồ tiểu thư, mấy người cứ quyết định hôn sự này ta không có cách gì chống lại, nhưng nếu như ngày thành thân hôm đó không tìm được ta, mặt mặt mũi vương phủ, đến lúc đó cũng đừng trách ta không nói rõ ràng! Mọi người đều biết, nếu như ta đã quyết định không xuất hiện, chắc chắn sẽ không tìm được ta!”

Vương phi bắt ống tay áo Vương gia, giận đến giọng nói phát run: “Vương gia, người nghe đi, hấn thực sự là không đem người mẫu thân như ta để vào mắt!”

Vương gia cũng không nghĩ tới con trai cường ngạnh như vậy, ngay trước mặt ông lại còn dám cự tuyệt thẳng thừng, cũng khó trách Vương phi sẽ tức giận!

“Mấy người không để ý cảm thụ của ta, kiên quyết muốn ta lấy Hồ tiểu thư, có bao giờ quan tâm suy nghĩ của ta chưa?” Thẩm Nguyên Phong vốn muốn nói: “Đem Hồ tiểu thư kiên quyết ép đưa cho ta” Nhưng vừa nghĩ tới Hồ Nhã Tĩnh dù sao cũng là cô nương. Hơn nữa lại là có quen biết, còn chưa phải nói đến mức đó.

Vương gia giận đến mặt trắng bệch, mắt lộ ra hung quang, hét lớn một tiếng: “Hỗn xược, người đang nói với ai! Lại còn dám nói lời cuồng ngôn! Xem ra là ta quá mức dung túng người, nuôi người trở thành kẻ không lớn không nhỏ, không có phép tắc như vậy! Hôm nay ta không giáo huấn người thật tốt thì không được! Người đâu! Mang gia pháp đây!”

Trong mắt Vương phi lóe lên, Thẩm Nguyên Phong ba lần bốn lượt không vâng lời bà, sao bà không tức giận, nhưng vẫn phải làm bộ rộng lượng, đến giờ Vương gia muốn đánh hấn. Cũng không thể trách bà!

Tuyệt phi nghe được hai chữ “Gia pháp”, máu trên mặt lập tức tuột xuống, bà biết gia pháp là như thế nào, vương phủ có đứa bé vì đánh bạc thiếu nợ lớn cũng bị Vương gia thi hành gia pháp. Đó là hai người dùng một cây gậy gỗ lớn thay phiên đánh vào mông, mấy cái liền có thể trầy da tróc thịt, mười cái có thể đánh người ngất đi, hết sức đáng sợ. Nàng vội quỳ gối xuống trước mặt của Vương gia, nắm tay áo Vương gia, nước mắt tuông rơi nói: “Vương gia, xin đừng nhẫn tâm như vậy, Nguyên Phong là con của người, hấn có lỗi gì ta sẽ từ từ nói với hấn, ta sẽ khuyên hấn đồng ý cử hôn sự này, Vương gia, Nguyên Phong nếu như có làm sao, ta cũng không muốn sống nữa!”

Vương gia thấy Tuyệt phi khóc thương tâm mà mềm lòng, cũng là ông nhất thời trong cơn tức giận nói đánh Nguyên Phong nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại có chút hối hận, lúc này thấy ái phi thỉnh cầu, lập tức muốn thu hồi thánh mệnh, vậy mà Thẩm Nguyên Phong lại nói: “Phụ vương, người có thể mắng, có thể đánh ta, nhưng cũng không thể cưỡng ép ta lấy nữ tử ta không muốn lấy!”

Hồ Nhã Tĩnh ở ngoài cửa nghe được lời của hấn, vừa xấu hổ vừa hận, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, thấy Quận chúa bên cạnh thỉnh thoảng nhìn nàng, lại cảm thấy vô cùng mất thể diện, hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống. Nàng không hiểu, nàng và Tam công tử đã sớm quen biết, lúc ở bên nhau cũng là vừa nói vừa cười, vì sao hấn phản đối lấy mình như vậy? Cho dù hấn thích A Hạnh thì chuyện lấy mình cũng không có xung đột gì, chẳng lẽ muốn để tiện nhân A Hạnh kia làm chánh thất sao?

Cũng mặc kệ ra sao. Tam công tử phản đối hôn sự này nhất định là có liên quan tới A Hạnh!

Trong mắt lóe lên vẻ oán hận, hai tay nắm chặt vạt áo, giống như đó là cổ của A Hạnh!

Cả đời này Vương gia đã từng bị ai chống đối sao! Mới vừa thờ bình thường một chút lại bị Thẩm Nguyên Phong đốt hỏa khí lên, ông không để ý tới Tuyệt phi cầu xin nữa, hướng về phía cửa hét lớn: “Người đâu, đánh tên ngỗ ngược này hai mươi đại bản cho ta!”

Vương gia ra lệnh một tiếng lập tức hai gia đình nam tử thân thể cường tráng đi vào, bọn họ là người thi hành gia pháp đặc biệt trong phủ, thân hình cao to, chỉ cần là mệnh lệnh của Vương gia sẽ lập tức hạ thủ. Bọn họ không chừa Thẩm Nguyên Phong ép nằm lên trên băng ghế dài, Thẩm Nguyên Phong cũng không phản kháng, mặc cho bọn họ muốn làm gì làm.

Tuyệt phi nhào tới trước mặt của con trai, khóc lê đến thê lương: “Đứa nhỏ ngốc, tính khí con sao cứng rắn như vậy? Con mau xin phụ thân tha thứ, cũng sẽ không phải chịu tội này!”

Thẩm Nguyên Phong nhỏ giọng an ủi mẫu thân: “Mẫu thân, đừng lo lắng, ta một thân công phu, chỉ vài đại bản này không tính là cái gì!”

Tuyệt phi nhớ tới con trai của mình người mang tuyệt kỹ, trong lòng mới hơi buồn lòng một chút. Nhưng bà không biết là, Thẩm Nguyên Phong căn bản không có ý định vận công bảo vệ mình. Hấn sở dĩ thái độ cường ngạnh như vậy chính là muốn để cho phụ vương biết quyết tâm của mình, biết mình bất luận như thế nào cũng sẽ không khuất phục. Hấn đương nhiên có thể rời nhà ra nhưng như vậy cũng không được trở lại, vì một khi trở lại nghĩa là hấn nhận thua, nghĩa là hấn sau này đều sẽ nghe bọn họ an bài. Nương của hấn vẫn còn ở vương phủ, hấn làm sao có thể yên tâm đây?

Cho nên hấn chính muốn ép phụ thân đến đường cùng, khi phụ vương dùng hết mọi cách mà hấn còn không chịu khuất phục thì người khuất phục chính là phụ vương, dù sao phụ vương luôn luôn thương hấn, hấn không tin phụ vương sẽ bởi vì chuyện này đuổi hấn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Gia pháp

Đại bản rơi xuống, đánh vào người phát ra tiếng vang chát chát. Thẩm Nguyên Phong lúc này mới biết thì ra bị ăn hèo là đau như vậy. Toàn thân hấn cũng căng cứng lên, toàn bộ tinh thần cũng dùng để chống lại đau đớn trên mông, nhưng chính vì vậy đau đớn kia càng thêm rõ ràng, trong mơ hồ, hấn dường như còn có thể nghe được tiếng bắp thịt nứt ra rất nhỏ.

Sắc mặt của hấn tái nhợt, trên trán rỉ ra mồ hôi hạt, từng giọt từng giọt theo gò má nhỏ xuống mặt đất, sàn nhà cũng bị thấm ướt một mảng nhỏ. Hai tay

hắn nắm thật chặt chân ghế nhưng bởi vì dùng sức quá mạnh, trên mu bàn tay gân xanh cũng nổi lên, hiện ra rõ từng đường.

Người người cho là luyện võ sẽ không sợ đau nhưng đó là bởi vì người luyện võ có thể vận khí bảo vệ mình, giảm bớt cảm giác đau đớn của mình, nhưng một khi bỏ qua tầng bảo vệ này thì không có bất kỳ khác biệt gì so với người bình thường, cái loại đau đớn đó sẽ như một con rắn độc chui vào từng góc ngách của cơ thể, đau thẳng đến tim.

Tuyệt phi mới đầu cho là con trai có võ công, mấy hèo không sao nhưng khi nhìn hắn đã cảm thấy không được bình thường, mong con trai đã rịn ra máu tươi, trên mặt của hắn cũng tràn đầy vẻ thống khổ, thậm chí môi dưới còn cắn ra máu, có thể thấy được hắn chịu đựng bao nhiêu đau đớn. Nước mắt của bà bỗng chốc lại rơi xuống, bà bỏ qua câu Vương gia, câu Vương phi: “Vương gia, ngươi thật sự muốn đánh chết hắn sao? Hắn là con trai ngươi mà! Ngươi thật sự nhẫn tâm như vậy sao? Ngươi không thấy hắn đang chảy máu sao? Vương phi, van cầu ngươi nói vài lời với Vương gia! Ta nhất định bảo Nguyên Phong nghe lời ngươi, Vương phi, ta biết ngươi là người tốt, cầu xin ngươi khuyên Vương gia!”

Vương phi nhìn mặt của Vương gia xanh mét, im lặng không lên tiếng. Một bên Hồ phu nhân thấy Thẩm Nguyên Phong bị đánh trầy da sứt thịt, cũng không kèm chế được mà sợ hết hồn hết vía.

Vương gia thấy con trai máu đã nhuộm ướt một mảng, cũng có chút đau lòng, ông nói: “Chỉ cần Nguyên Phong đáp ứng hôn sự này, ta lập tức bỏ qua cho hắn.” Bây giờ đã không phải là vấn đề có cưới tiểu thư Hồ gia hay không mà là có liên quan tôn nghiêm của Vương gia, tôn nghiêm của một phụ thân.

Thẩm Nguyên Phong suy yếu ngẩng đầu lên, tóc hai bên gò má đã bị mồ hôi ướt đẫm, mấy sợi tóc dính lại bết vào nhau. Sắc mặt hắn mặc dù tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn là ngoan cố như vậy: “Phụ vương, cho dù ngươi đánh chết con, con cũng sẽ không đồng ý hôn sự này.”

Ngoài cửa, Hồ Nhã Tĩnh nghe đến đó cũng không nhịn được nữa, ôm mặt khóc chạy ra ngoài.

Vương gia vừa là đau lòng, vừa tức giận, ông chỉ vào Thẩm Nguyên Phong, ngón tay run rẩy: “Được... Được... Ngươi đã cứng đầu như vậy, ta đánh chết ngươi cũng không sao? Ta coi như không có đứa con trai này! Đánh cho ta, tiếp tục đánh cho ta!”

Đại bản tiếp tục rơi lên trên người của Thẩm Nguyên Phong, đau đớn ùn ùn kéo đến, mắt giờ chỉ nhìn thấy một mảnh trắng xóa, dường như có vô số điểm sáng đang nhảy múa, trong miệng của hắn tràn đầy mùi máu tanh, toàn thân của hắn không tự chủ được mà run rẩy, nếu như không phải hắn một lòng bền bỉ chỉ sợ lúc này đã sớm ngất đi, hắn cố cắn răng không để cho mình ngất đi, hắn muốn cho phụ vương biết, hắn không dùng võ công bảo vệ mình, hắn đang dùng toàn bộ quyết tâm chống lại ông tới cùng.

Tuyệt phi quỳ ở bên cạnh Nguyên Phong, đã khóc đầm nước mắt, bà vừa khóc vừa nhỏ giọng nói: “Nguyên Phong, con cần gì khóc như vậy, con làm như vậy có ý nghĩa gì, nàng cũng không biết, con vì nàng chịu hết khổ sở cũng vô dụng thôi Nguyên Phong, cho dù con không lấy tiểu thư Hồ gia, cũng không thể lấy nàng, đây là vương phủ, không phải chịu ăn đòn là có thể làm cho nàng vào cửa... Nguyên Phong, con trai của nương...” Bởi vì giọng nói bà mơ hồ cho nên Vương gia cũng không nghe rõ nàng đang nói cái gì.

Thẩm Nguyên Phong nghe được lời của mẫu thân, khoe miệng hiện ra chút vui vẻ, đúng vậy, hắn vì nàng chịu khổ chịu tội là vô dụng, có thể nàng vĩnh viễn cũng sẽ không biết, có thể nàng căn bản cũng không quan tâm, nhưng thế thì sao? Hắn làm tất cả vốn không mong được gì. Hắn chỉ biết là A Hạnh rất kiêu hãnh, nàng không muốn làm thiếp, cho nên hắn muốn giữ vị trí chính thê cho nàng, sẽ có một ngày nàng sẽ đi tới bên cạnh hắn mà cũng có thể vĩnh viễn cũng sẽ không có ngày như vậy, vị trí này vẫn sẽ luôn để trống, nhưng cũng không sao, dù chỉ là giữ lại chút nhớ nhung này, hắn cũng đã hài lòng.

Trong mơ hồ, dường như lại trở về đêm trăng khi gặp nàng, ánh trăng nhuộm một màu vàng nhạt trên gương mặt nàng, nàng hơi mỉm cười, nụ cười xinh đẹp như hoa hải đường.

Bên tai dường như lại vang lên giọng nói của nàng: “Ngươi có thể đạp tuyệt vô ngân không?”

“Còn một bước vượt sông thì sao?”

“Phi diễm tẩu bích chắc không thành vấn đề chứ!”

Hắn nhẹ giọng cười, trong miệng mấp máy mấy lời không rõ ràng: “Nói hươu nói vượn, nào có công phu như vậy...”

Tuyệt phi ở bên cạnh nghe được con trai nói mê sảng, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng: “Nguyên Phong, con đang nói gì vậy? Con đừng hù dọa mẫu phi!”

Thẩm Nguyên Phong đột nhiên cảm thấy cổ họng co rút tanh, sau đó cũng không nhịn được nữa lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thành một mảnh trên đất, giống như một đóa hoa nở rộ, đỏ tươi yêu dã, đỏ chấn động nhãn tâm.

Thẩm Nguyên Phong ngất đi, tay nắm chặt ghế cũng nói lỏng ra, không còn chút sức lực mà buồn thong xuống đất.

Tuyệt phi hét lên một tiếng, hai mắt tối sầm, cũng ngất đi.

Vương gia thấy con trai bị đánh đến máu thịt lẫn lộn vẫn không chịu khuất phục, đây dù sao cũng là hài tử ông thương yêu nhất, làm sao còn có thể cứng rắn nữa, ông bảo gia đình dừng tay, đi tới gần thấy mong, bấp bùi chỗ nào cũng một mảnh đỏ tươi, lòng lập tức xót xa không dứt, vội gọi gia đình mang hắn vào viện tìm đại phu tới trị thương. Sau đó lại xoay người ôm lấy Tuyệt phi đang té xỉu trên đất, đang chuẩn bị đi ra ngoài lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, xoay người nói với Vương phi: “Hôn sự Nguyên Phong tạm hoãn, chuyện này sau này hãy nói. Hôm nay là sinh thần của nàng, lại gây ra nhiều chuyện như vậy, để cho nàng không vui, sau này Bôn vương nhất định sẽ bồi thường!”

Vừa nói xong thì ôm Tuyết phi xoay người đi ra ngoài.

Vương phi chậm rãi ngồi xuống, bà nhìn phòng bừa bãi, gương mặt lộ vẻ tịch mịch, bà lại nhẹ giọng lầm bầm: “Ngươi phải dùng cái gì để bồi thường ta đây...”

Hồ phu nhân cũng lộ vẻ thất vọng. Vương gia nói tạm hoãn, tạm hoãn là bao lâu, con gái rất nhanh sẽ đến tuổi cập kê, con gái có thể chờ bao lâu đây? Muốn hỏi Vương phi một chút, lúc này lòng của Vương phi lại đang khó chịu, Hồ phu nhân nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Hồ Nhã Tĩnh khóc xông ra ngoài, trong đầu đầy oán hận. Thẩm Nguyên Phong thì bị đánh chết cũng không muốn lấy nàng ta, tại sao? Tiểu tiện nhân đó có điểm nào hơn! Hôm nay nàng ta bị nhục mạ như vậy hoàn toàn là vì A Hạnh, có gì tốt chứ? Cũng chỉ là dùng vẻ mặt câu dẫn nam nhân! Bây giờ nàng ta hận không thể tìm được A Hạnh, đem gương mặt đó cào nát! Nhưng nàng ta biết, giờ không thể xúc động, nơi này là vương phủ, ngộ nhờ nhào ra chuyện gì nàng ta cũng không có kết quả tốt! Chuyện này phải suy nghĩ thật kỹ, Thẩm Nguyên Phong là người nàng ta nhất định phải gả được, không thể để cho bất cứ kẻ nào đoạt đi, ai muốn cướp hân, nàng ta sẽ phá hủy người đó!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Triệu kiến

Tiệc rượu buổi tối, Vương gia và Vương phi vẫn giữ vẻ mặt tươi cười ra viện, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, dường như ai cũng là diễn viên giỏi, buộc mình đứng trước mặt mọi người biểu diễn để che mắt bọn họ.

Trong vườn kịch, sân khấu lên đèn sáng như ban ngày. Đào hát vì được sự khích lệ sáng nay cho nên diễn xuất buổi tối càng thêm thoải mái. Hơn nữa là kịch mới, cảm giác vô cùng mới mẻ, cho nên dưới đài bất luận là nam nữ già trẻ cũng bùng phát tiếng vỗ tay và liên tục trầm trồ khen ngợi. Hai vị nữ diễn viên mặc dù là lần đầu tiên diễn kịch nhưng là vì không khí buổi diễn vô cùng tốt cho nên bọn họ cũng diễn không quá căng thẳng. Nói chung biểu hiện rất tốt.

Sau khi kịch nói kết thúc, tất cả diễn viên cũng đồng loạt lên đài gửi lời chào các tân khách, còn nói mấy lời chúc thọ Vương Phi đã sớm chuẩn bị, đem không khí buổi sinh thân hôm nay đẩy tới cao trào nhất. Vương phi mặc dù không hăng hái như ban ngày nhưng khi nhìn không khí đáng cao như vậy. Phiền muộn trong lòng cũng giảm bớt một chút. Cao hứng lại tuyên bố thưởng 50 lượng bạc.

Không lâu liền có một nha hoàn ăn mặc rất gọn gàng tìm A Hạnh, nói rằng Vương phi muốn gặp nàng, thuận tiện lãnh thưởng.

Đào hát cũng rất hưng phấn, từng người đưa cặp mắt sáng nhìn A Hạnh dường như rất hâm mộ nàng có thể được Vương phi triệu kiến. A Hạnh nói vài lời với Lăng Tử Phong rồi đi theo nha hoàn.

Nha hoàn xách theo một chiếc đèn lồng, cùng A Hạnh quẹo trái quẹo phải không lâu thì tới một tòa đại viện.

Trước viện cũng treo một ngọn đèn lồng, ánh sáng làm cho mọi vật xung quang hiện lên lơ mơ, loáng thoáng có thể nhìn thấy trong trạch có một bóng đen chiếu rọi.

Cửa sổ giấy trắng dưới ánh sáng lơ mơ phản lên hình bóng người trong phòng. Bên trong có một bóng dáng đơn độc làm cho người ta cảm giác thế lương vô tận.

Nha hoàn nói với A Hạnh: “Ngươi ở chỗ này chờ, ta đi thông báo một tiếng.” Sau đó đi tới trước cửa nói vào bên trong: “Vương phi, A Hạnh cô nương đã tới!”

Dường như trong vòng một ngày, tất cả mọi người trong vương phủ đều biết tên A Hạnh.

“Đưa nàng vào đi.” Trong giọng nói có loại tang thương, đúng là giọng nói của Vương phi.

A Hạnh theo sau nha hoàn đi vào, Vương phi ngồi ở đây u sầu âm đạm, nếu như nói Tuyết phi là ánh sáng mặt trời bình minh chói lóa, như vậy Vương phi cho người ta cảm giác hoàng hôn trầm lắng.

A Hạnh dựa theo quy củ dập đầu hành lễ với Vương phi. Vương phi nhàn nhạt nói: “Miễn lễ.” A Hạnh cúi thấp đầu đứng ở một bên.

Vương phi gọi nha hoàn chuẩn bị ngân phiếu cho A Hạnh rồi nói: “Vốn là chờ các ngươi khi rời đi sẽ cho người thưởng bạc nhưng bản phi quả thực rất tò mò đối với ngươi, muốn gặp mặt ngươi một chút, hàn huyên một chút, cho nên mới triệu kiến ngươi.”

A Hạnh rất cung kính nói: “Cám ơn Vương phi ban thưởng.”

Vương phi nhàn nhạt cười: “Là kịch của ngươi hay, đương nhiên được ban thưởng xứng đáng.”

”Đa tạ Vương phi khích lệ.”

Vương phi nhận lấy chén thuốc nha hoàn đưa tới, nhẹ uống một hớp, cau mày một cái liền đặt ở trên bàn, nói: “Đón thuốc này của thái y cũng đã không thấy hữu dụng, bản phi cũng uống không ít thời gian nhưng vẫn là ngủ không yên được.”

Nha hoàn bên cạnh nói: “Vương phi, đơn thuốc này cũng là của thái y tốt nhất trong cung.”

Vương phi thờ dãi lắc đầu một cái: “Vô dụng, vô dụng.”

Trong giọng nói có loại buồn rầu rất rõ.

A Hạnh ngẩng đầu lên, nhẹ nói: “Vương phi, nếu như là ngủ không yên giấc, không ngại thử uống một chén sữa tươi trước khi ngủ, nghe nói như vậy có thể giúp an giấc.”

Nha hoàn bên cạnh hỏi: “Sữa dê được không? Biện pháp này hữu dụng không?”

A Hạnh khẽ cười nói: “Có thể. Dân nữ cũng là nghe người ta nói, dường như cũng dùng được.”

Vương phi nói: ” tạm thử một lần đi!” Nha hoàn gật đầu, hành lễ Vương phi xong tự lui ra tìm sữa dê.

Vương phi nhìn A Hạnh, thấy trên mặt của đối phương đều là hiền hòa, nhìn hết sức thoải mái, cô gái này mặc dù mdung mạo xinh đẹp nhưng hấp dẫn người lại không chỉ là bề ngoài của nàng, còn có khí chất đặc biệt trên người nàng, giống như bây giờ, mặc dù nàng cung kính đứng ở trước mặt, nhưng từ trên người nàng không tìm được bất kỳ vẻ nhún nhường nào, mặc dù nàng cúi đầu nhưng eo của nàng vẫn thẳng tắp, còn có ánh mắt của nàng trong suốt sáng ngời, bình tĩnh lạnh nhạt. Nhìn vào sẽ làm cho bản thân có cảm giác yên tĩnh thoải mái.

Vương phi tìm nàng tới vốn định hung hăng cảnh cáo nàng một phen. Hôm nay bà từ chỗ Hồ Nhã Tĩnh nghe được Thẩm Nguyên Phong và một nữ tử đi chung với nhau, liền để cho nha hoàn hỏi thăm, mới biết Thẩm Nguyên Phong là đi cùng A Hạnh. Khi đó trong lòng của bà đã hoàn toàn xem A Hạnh như một hồ ly quyến rũ người, nhưng một chút thời gian như vậy đã cảm dỗ được Nguyên Phong, nếu như Nguyên Phong là con trai của bà lại dám cùng một đào hát ở trong vương phủ đây đưa không rõ, bà đã sớm cho người đánh chết nhưng nếu là Nguyên Phong thì bà không cần thiết phí sức làm chuyện không ai cảm ơn như vậy.

Hôm nay Nguyên Phong ương ngạnh cư tuyệt, mặc dù bà không biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì nhưng lại cảm thấy không tránh được liên quan tới A Hạnh. Nguyên Phong một câu nói cũng không nhắc đến nàng thì ra là muốn bảo vệ nữ tử này. Cho nên vì hôn sự cháu gái bà phải tìm A Hạnh tới, muốn cảnh cáo nàng đang hoàng một chút, đừng đùa bỡn thủ đoạn, vương phủ không phải là nơi nữ tử như nàng có thể đánh chủ ý tới.

Nhưng khi nhìn ánh mắt của A Hạnh, nói qua vài câu thì thật sự là tìm không ra nửa điểm hồ ly tinh trên người nàng. Ngược lại A Hạnh như vậy làm cho bà có cảm giác vô cùng thoải mái. Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện làm cho tâm trạng của bà rất tệ, thậm chí bà còn có cảm giác nói nhiều một chút sẽ bật khóc mất.

” Một nữ tử trông coi rạp hát nhất định vô cùng khổ cực. Tuổi tác người nhỏ như vậy, lại phải ép mình xuất đầu lộ diện, quả thật không dễ dàng. Nhưng chính bởi vì như vậy càng phải cẩn thận mới được! Người có biết hôm nay có người thấy người và Nguyên Phong về mặt thân thiết ở bên nhau không?”

A Hạnh ngẩng đầu lên nhìn Vương phi: “Vương phi, Tam công tử chỉ dẫn ta đi gặp Tuyết phi, hai chữ thân mật, thật sự là không thể nói.”

Vương phi gật đầu: “Ta tin người! Chỉ là A Hạnh có biết lời người khó lòng, người vốn là thân phận này, nếu như không thật cẩn thận, bất cứ lúc nào đều sẽ bị người khác đội cho cái mũ không đoan chính, gán cho danh hiệu cảm dỗ quyến rũ nam tử, nữ tử một khi bị dính vết nhơ này cả đời này cũng đừng mơ tưởng tìm được nhà tốt! A Hạnh, bản phi rất thích xem kịch nói của các người, cũng rất thích người, bản phi cũng biết người không phải là cái loại không biết suy nghĩ đó, dù sao nơi này là vương phủ, không phải nữ tử nào cũng có thể tiến vào, bản phi biết người nhất định hiểu điểm này, cho nên mới phải lên tiếng nhắc nhở.”

Mặc dù Vương phi đúng là nhắc nhở nhưng luôn quen cao cao tại thượng, nói lời chưa bao giờ quan tâm đến tâm tình của đối phương, hơn nữa thế tục cho phép, nữ tử thân phận cao quý khó tránh khỏi sẽ xem thường nữ tử xuất đầu lộ diện, cho nên trong lời nói đâm thẳng vào lưng, làm cho trong lòng A Hạnh rất không thoải mái.

A Hạnh rũ mắt xuống, nhẹ nói: “Ý của Vương phi, A Hạnh hiểu. A Hạnh biết nên làm như thế nào.” Quả thật không nên dính dáng tới Thẩm Nguyên Phong quá nhiều, nếu như không thể đồng ý với suy nghĩ trong lòng hắn, cũng không nên lại tiếp tục tiếp xúc, dù sao ở trên đời này, không thể nào có cái loại quan hệ nam nữ “không thành người yêu cũng có thể trở thành bằng hữu”.

Vương phi rất hài lòng với câu trả lời của nàng, gật đầu, nói: “Người hiểu là tốt rồi. Được rồi, đêm đã khuya, người cũng lui xuống đi.”

Sau khi A Hạnh hành lễ với Vương phi xong thì chậm rãi lui ra khỏi viện.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Mùa xuân của rạp hát

Sau khi buổi diễn kết thúc, đào hát của rạp hát Thính Tùng lập tức thu dọn đạo cụ rời khỏi vương phủ.

Hôm sau, A Hạnh đem bạc Vương phi ban thưởng phân phát cho các đào hát, nhân vật chính 10 lượng, nhân vật phụ 5 lượng, vừa đúng 100 lượng bạc. A Hạnh còn phân phát thêm cho mỗi người 2 lượng bạc coi như bao tiền lì xì. A Hạnh nói với mọi người: “Rạp hát thành công, chính là nhờ sự cố gắng của mọi người! Sau này mọi người cố gắng biểu diễn, tương lai chờ rạp hát chúng ta càng ngày càng lớn, danh tiếng càng ngày càng vang, các vở kịch càng nhiều, mọi người nhận bạc cũng sẽ càng ngày càng cao, thưởng càng ngày càng tăng, tiền lì xì cũng sẽ càng ngày càng dày! A Hạnh nói được là làm được, tuyệt đối sẽ không bạc đãi mọi người!”

Các diễn viên không ngờ A Hạnh mắt cũng không thèm chớp đã phân phát toàn bộ bạc thưởng hôm qua cho bọn họ, hơn nữa còn cho bọn họ bao tiền lì xì.

Càng vui mừng hơn vì chủ rạp khẳng khái hào phóng, những lời này càng tăng thêm ý chí sục sôi của mọi người, đôi mắt tỏa sáng, rồi rít bầy tỏ nhất định sẽ cố gắng diễn tốt vở kịch, không để cho nàng thất vọng.

Sau khi mọi chuyện ổn thỏa, Lăng Tử Phong đầy bội phục nói với A Hạnh: “Ta còn chưa từng thấy bọn họ hừng hực ý chí như vậy, trước kia ta chỉ lo chuyện của rạp hát. Rất ít trao đổi với các đào hát, cho tới khi rạp hát Thanh Vân đến cướp mất đào hát ở đây, xem ra trong này ta còn có một phần trách nhiệm rất lớn. Nhưng ta thấy đào hát của rạp hát như thế, cho dù Thanh Vân lại mời giá cao hơn nữa chuyện cũng nghĩ không phải dễ dàng như vậy.”

A Hạnh khẽ mỉm cười: “Chỉ cần kết hợp ích lợi mọi người và rạp hát với nhau các đào hát thì dĩ nhiên là sẽ xem rạp hát như nhà của mình, bảo vệ, gìn giữ, sẽ càng thêm không dễ dàng bỏ qua. Chúng ta đem một phần lợi ích phân phát cho bọn họ, bọn họ được khích lệ nhất định sẽ cố gắng diễn kịch hơn, tương lai nhất định có thể tạo nên lợi ích lớn hơn nữa cho chúng ta.” Nói tới đây, A Hạnh ngược ngừng cười một tiếng, nói: “Bây giờ A Hạnh mở miệng ngậm miệng cũng là ích lợi, giống như là kẻ hay toan tính, để cho Lăng thúc chê cười.”

Lăng Tử Phong lắc đầu một cái: “A Hạnh vì sao nói như vậy? Chúng ta mở rạp hát chính là vì lợi ích của bản thân, tóm lại cũng là muốn nghĩ cách kiếm nhiều tiền hơn. Để cho mọi người ở rạp hát có được cuộc sống tốt hơn, ta không cảm thấy có gì không ổn!”

A Hạnh gật đầu: “Lăng thúc nói phải!”

Trong những ngày kế tiếp, chuyện rạp hát Thính Tùng được vương phủ mời biểu diễn lập tức truyền đi khắp thành. Kịch nói của rạp hát Thính Tùng và nữ chủ nhân lập tức trở thành đề tài sốt dẻo nhất, hơn nữa kịch mới vừa khai diễn, cho nên rạp hát Thính Tùng dạo này vô cùng thịnh vượng. Đường như suất diễn nào cũng đầy ắp, gian phòng trên lầu càng ngày càng không đủ chỗ. Loại rầm rộ này A Hạnh cũng chưa từng nghĩ tới.

Mỗi ngày hai suất diễn, buổi chiều thêm một tuồng hí kịch. Mặc dù hí khúc không có danh giá gì nhưng được cái giá vào cửa rẻ, hơn nữa bây giờ với danh tiếng của Thính Tùng. Mọi người thích kịch nói của bọn họ, đối với hí khúc lại đặc biệt bao dung. Hơn nữa A Hạnh có lòng với hí khúc nên thay đổi một ít, tăng thêm tình tiết chuyện xưa, tăng thêm nhân vật, làm cho hí khúc không hề đơn điệu nữa mà còn có tính thú vị riêng. Đào hát hát hí khúc không còn là điểm sáng duy nhất. Loại sửa đổi này mang cho mọi người một cảm giác mới, cũng rất được khen ngợi. Thanh thế của Cao Thanh Liên thậm chí còn có xu hướng vượt qua Phương Mặc Trúc. Đối với một đào hát hát hí khúc ở gánh hát nhỏ lưu động như hần mà nói, danh lợi hôm nay làm cho hần có cảm giác như trong mộng. Hần biết bây giờ tất cả danh lợi là tới từ rạp hát, đến từ A Hạnh cô nương, nhờ nàng dụng tâm chỉ dạy, cho nên đối với rạp hát Thính Tùng càng thêm quyết một lòng, cũng càng thêm cố gắng nâng cao trình độ bản thân, ra sức cố gắng có một ngày có thể hoàn toàn áp đảo Phương Mặc Trúc, trở thành danh giá mới được hoan nghênh nhất Tấn thành.

Chẳng những là rạp hát làm ăn được, chính là số lần nhóm kịch ra sân khấu cũng càng ngày càng nhiều. Vì đã từng biểu diễn qua ở vương phủ cho nên nhiều nhà giàu sang mời rạp hát đến tại gia biểu diễn, bọn họ cho là kịch nói mà Vương gia Vương phi cũng thích lại có thể biểu diễn trong viện nhà mình là chuyện rất có mặt mũi. Hiện tại lệ phí đi chuyển để mời một nhóm kịch ở Thính Tùng đã là 50 lượng bạc một ngày, nhưng người giàu có không quan tâm, trong phủ có chuyện vui gì đều không thiếu được là phải mời rạp hát Thính Tùng tới, làm cho các tân khách thoả thích, trên mặt mình cũng nở nang.

Tháng này rạp hát kiếm được hai nghìn lượng bạc! Đây là vì bây giờ rạp hát chỉ có hai nhóm kịch. Rất nhiều suất mời đi cũng không nhận được, bằng không kiếm ba nghìn lượng bạc hoàn toàn không thành vấn đề!

A Hạnh được chia một nửa, hơn nửa cửa hàng bên kia cũng có năm trăm lượng bạc hoa hồng, tháng này A Hạnh tổng cộng thu được một nghìn năm trăm lượng!

Một nghìn năm trăm là cái khái niệm gì? Người bình thường một tháng thu nhập khoảng hai mươi lượng, làm quan một năm bổng lộc cũng chỉ có mấy trăm lượng! Một cái nhà bình thường cũng chỉ có một trăm lượng. Cho dù là đặt ở hiện đại, A Hạnh cũng có thể đang cầm vài trăm vạn tiền lương hàng năm!

A Hạnh đang cầm một xấp ngân phiếu, quả thực rất vui vẻ...

Đào hát cũng rất vui vẻ, bởi vì tháng này bọn họ đã được thưởng bạc 5 lần. Bình thường đào hát thu nhập khoảng ba mươi lượng bạc, đào hát chính có khi được đến sáu mươi lượng bạc, mọi người hồng quang đầy mặt, chúc mừng lẫn nhau. Lăng Tử Phong cầm ngân phiếu một nghìn lượng bạc cũng là vạn phần cảm khái, trước kia mình hao hết tâm lực một tháng cũng chẳng qua là thu nhập một trăm lượng bạc, nhưng thu nhập này còn phải khấu trừ tiền mướn nhà, vất vả mười mấy năm, để dành còn chưa bằng tiền một tháng này, trước đây còn không có tiền mướn nhà thiếu chút nữa bị chủ cho thuê đuổi ra ngoài. Đồi trước ông nhất định là làm rất nhiều chuyện tốt đời này ông trời mới để cho gặp phải đứa nhỏ A Hạnh này, để cho ông cũng có ngày mở

mày mở mắt!

Buổi chiều lúc trở về, A Hạnh đem ngân phiếu một nghìn lượng đặt ở trước mặt của phụ thân, ánh mắt của Lý Nhuận Phúc cũng căng ra. Ông sống đến từng này tuổi đây là lần đầu tiên thấy nhiều tiền như vậy! Mà nhiều tiền như vậy lại là A Hạnh kiếm về, điều này thật sự là làm cho ông có cảm giác như đang ở trong mộng. Ông cầm tấm ngân phiếu nhìn xung quanh, tay cũng có chút hơi run.

A Hạnh ngồi ở đối diện phụ thân, khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn phụ thân hơi mỉm cười nói: “Cha à, chờ chưa tới một năm, chúng ta kiếm đủ tiền rồi thì mua đất xây một căn nhà lớn! Con còn phải thuê nha hoàn, bà tử đến phục vụ cha!”

Lý Nhuận Phúc nghe được con gái mời người phục vụ ông liền tiếp khoát tay nói: “Ta cũng không cần. Chính con mua một nha đầu cho mình thì vẫn hơn, ta thấy những tiểu thư kia đều có nha đầu, nữ nhi của ta so với kia mấy vị tiểu thư kia về bất cứ phương diện nào cũng sẽ không kém, dĩ nhiên cũng phải có một nha đầu hầu hạ!”

A Hạnh cười: “Những thứ này sau này hãy nói đi! Nhưng cha ơi, bây giờ trong nhà cũng không thiếu tiền, phụ thân cũng không cần khổ cực như vậy đi ra ngoài làm phu xe, không bằng bán xe ngựa cho người khác, mỗi ngày tới rạp hát xem kịch một chút, lúc rảnh uống chút trà, có được hay không?” Quan trọng nhất là có thể có thêm chút thời gian suy tính chuyện tái giá.

Lý Nhuận Phúc nghe con gái nói ông đem xe bán đi lập tức nóng nảy nói: “Không được không được, bây giờ thân thể ta cường tráng, muốn ta cả ngày lẫn đêm ngồi không một chỗ, chuyện ở nhà ta lại không làm được, phu xe cũng có thể kiếm trên mấy chục lượng bạc một tháng, hơn nữa bây giờ cùng Quách Thăng hợp tác nên không mệt, ta đang hăng say, không được, xe ngựa không thể bán!”

A Hạnh thấy phụ thân kiên trì, biết ông cũng không phải là người quen nhàn rỗi liền không nói gì nữa.

Đêm đó, tất cả các đào hát của rạp hát cũng tụ chung một chỗ ăn mừng. Trên mặt người người tràn đầy nụ cười vui vẻ, Lưu đại nương ở trong phòng bếp hăng say bận rộn, vì rạp hát làm ăn được, các nàng trong phòng bếp cũng được tăng thêm bạc hàng tháng. Một vài đại nương làm việc vặt trong phòng bếp chỉ có một lượng bạc. Hoàn toàn là kiếm chút tiền giúp gia đình. Nhưng tháng này rạp hát cho các nàng tăng thêm gấp đôi, hai lượng bạc, các nàng kiếm được cũng không kém mấy người đàn ông trong nhà, làm cho hông của các nàng cũng thẳng hơn không ít. Lưu đại nương lúc rảnh nói với A Hạnh: “Các nàng nói với ta, trong nhà nhiều thêm một lượng bạc quả thật rộng rãi hơn không ít, phu quân bọn họ bây giờ có chút tiền dư uống chút rượu, xem chút kịch, sống dễ chịu hơn một chút, cũng sẽ không tùy ý đánh chửi các nàng, các nàng bây giờ thấy kiếm bạc ngọt như thế đều nói cùng ta phải chuyển thành người làm công chính!”

Người làm việc vặt mỗi ngày chỉ cần làm việc hai canh giờ, người làm công chính thì phải từ buổi sáng đến sau bữa cơm chiều mới có thể trở về nhưng mà tiền công có 2 lượng, cộng thêm thưởng bạc, tháng này người làm công chính ở phòng bếp đều có 5 lượng bạc. Khiến các nàng thấy mà phát thêm.

A Hạnh suy nghĩ một chút thì gật đầu, thì ra vì quyền lợi thúc đẩy mà thay đổi, quy củ cũng không phải là không thể thay đổi được...

A Hạnh dĩ nhiên là tán thành các phụ nữ có thu nhập của mình, hơn nữa bây giờ người của rạp hát càng ngày càng nhiều, phòng bếp cũng cần gia tăng nhân công, cho nên lập tức đồng ý yêu cầu chuyển những người này thành người làm công chính.

Cho nên tối hôm đó mọi người ăn mừng, những nữ đầu bếp này cũng đặc biệt nói với phu quân sẽ phụ giúp phòng bếp ở rạp hát. Các nàng trong phòng bếp chuẩn bị rượu ngon thức ăn phong phú, mọi người có thể tận tình thưởng thức.

Lý Nhuận Phúc lần này đương nhiên cũng sẽ đến ăn mừng. Vì biết là mọi người tụ hội, cho nên ông phá lệ chấp thuận A Hạnh buổi tối tới rạp hát, thấy con gái kinh doanh rạp hát hưng vượng như vậy, thấy mọi người cao hứng như vậy, trong lòng Lý Nhuận Phúc không khỏi tự hào.

Lăng Tử Phong kéo Lý Nhuận Phúc ngồi ở vị trí chủ vị, Lý Nhuận Phúc khiêm nhường không chịu ngồi, sau đó dưới sự yêu cầu nhất trí của mọi người, mới cười ngồi xuống. A Hạnh ngồi ở bên cạnh phụ thân, bên cạnh là ba nữ đào hát của rạp hát. Thu nhập của nữ đào hát cũng là dựa theo quy cách nhân vật chính mà phân phát, 60 lượng bạc thật sự làm cho các tiểu nha đầu vui vẻ hết sức, Xảo Oánh khá hơn, trên mặt không có nét quá hưng phấn nhưng Ngọc Mai và Tinh Nhân là hưng phấn đến độ mặt, khóe miệng cả đêm đều căng ra, các nàng vốn mặt mày thanh tú, đến giờ về mặt càng động lòng người hơn, cả lớp nam đào hát nhìn đến không nỡ dời mắt, hai tiểu nha đầu mặc cổ cũng cúi đầu.

Lăng Tử Phong cười thay hai nữ đào hát giải vây, ông cầm chén rượu lên trước mặt nhìn mọi người cười nói: “Được rồi, từng người các người đừng có nhìn chăm chăm các cô nương như sói đói có được hay không? Xem đi, làm cho tiểu cô nương người ta thẹn thùng! Cùng nâng chén lên, chúng ta trước kính Lý đại ca một chén rượu! Cảm ơn vì nuôi được một khuê nữ tốt như vậy, rạp hát mới có ngày hôm nay!”

Một bọn đàn ông bị Lăng Tử Phong chế nhạo thấy thật ngại quá. Sau khi nghe lời này cũng không kịp chờ đợi giờ lên chén rượu trong tay, cùng nhau kính Lý Nhuận Phúc, đồng nói: “Kính Lý đại ca /Lý đại thúc, đã mang đến A Hạnh cô nương cho chúng ta!” Nói xong rồi rít ngựa đầu một cái, uống cạn chén rượu.

Lý Nhuận Phúc bị bọn họ mời rượu làm cho dờ khóc dờ cười, nhưng thấy mọi người nhiệt tình như thế, không khỏi hào khí xông lên cũng đứng lên một hớp uống cả chén rượu.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ăn mừng

QLý Nhuận Phúc uống xong ly rượu, các đào hát lại rồi rút rót đầy chén mới, ngược lại kính A Hạnh. Nói thật ra thì các đào hát phục A Hạnh đến sát đất. Trong đầu của nàng luôn nghĩ ra những thứ bọn họ chẳng bao giờ ngờ được, mà những suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi này lại luôn có tác dụng như vậy. Hơn nữa, nàng cư xử đầy nghĩa khí, ở lúc rạp hát nguy nan nhất nàng không để ý tới bản thân mà xuất đầu lộ diện, nếu không thì bọn họ có thể bị Trương Thanh Vân lừa, đến giờ còn không biết ở nơi nào!

Quan trọng nhất là nàng còn hào phóng, đối với bọn họ chưa bao giờ keo kiệt, bây giờ thu nhập một tháng của bọn họ nói ra đủ để cho rất nhiều người đồ mắt mà nhìn. Nếu như rạp hát cứ hưng thịnh như vậy, không bao lâu, mỗi một người đều có thể mua nhà ở Tân Thành, lấy vợ sinh con, cả đời sống an an ổn ổn. Thu nhập của bọn họ bây giờ cao như vậy, chung quy cũng không thể thiếu công A Hạnh.

Nghĩ tới đây người người cũng cảm thấy tương lai tràn đầy hi vọng. Mà những thứ này cũng là do hai vị chủ nhân rạp hát mang đến cho bọn họ, trong lòng của bọn họ tràn đầy cảm kích.

Lâm Hải cầm chén rượu đứng lên đi tới bên cạnh A Hạnh nói: “A Hạnh cô nương, bọn họ sợ cùng nhau đường đột mời rượu người là thất kính cho nên phải ta tới đại diện nói mấy câu. Chúng ta đều là kẻ thô thiển, không biết nói chuyện, nhưng mà A Hạnh cô nương ở trong lòng mọi người giống như tiên tử, chúng ta đây tôn kính và cảm kích đối với người, quả thực không biết dùng lời gì để diễn tả, chúng ta tự cạn một chén, coi như là biểu đạt lòng cảm kích”. Vừa nói xong liền hào sảng uống một ngụm, mọi người sau lưng cũng giơ rượu trong tay lên.

A Hạnh có chút ngượng nói: “Ta không uống được rượu, nhưng một chút chắc không sao...” Đây chính là rượu trắng nóng hừng hực, chén lại không nhỏ, một ly thôi nàng bảo đảm mình sẽ lập tức gục xuống.

Mọi người liền vội vàng nói: “Không sao, A Hạnh cô nương cứ tùy ý.”

A Hạnh uống một hớp nhỏ, sau đó để ly xuống nói với mọi người: “Rạp hát có thành tựu của ngày hôm nay, không thể không nói đến cố gắng của mọi người, cũng không phải công lao của bất kì ai! Đây chỉ là bắt đầu, tương lai rạp hát dựa vào sự cố gắng của mọi người sẽ còn hưng vượng hơn! Mỗi một người có mặt ở đây tương lai không lâu nhất định có thể có nhà của mình, có xe ngựa của mình, có thể ngẩng đầu ưỡn ngực xuất hiện ở trước mặt mọi người.”

”Được! A Hạnh cô nương nói rất hay! Chúng ta tin A Hạnh cô nương!” Một người cao giọng hô, người còn lại cũng hoan hô theo, trong chốc lát trong hậu viện vui mừng la hét rung trời.

Những người làm việc vặt khác của rạp hát, các nữ đầu bếp đứng ở một bên, thấy tình cảnh này len lén lau nước mắt. Rất nhiều người trong bọn họ đều đã sống ở rạp hát rất nhiều năm, nhìn rạp hát lên xuống biến động, thời điểm gian nan nhất lương tháng cũng không phát ra được, đến giờ rốt cục rạp hát lại vào quỹ đạo, hơn nữa càng hưng vượng hơn nhiều lần so với trước kia, trong lòng dĩ nhiên là cảm khái vô cùng. Xem ra việc đời không có gì là tuyệt đối cho nên vĩnh viễn cũng không thể nản lòng.

Kế tiếp các đào hát cụng rượu lẫn nhau, bắt tay rồi kéo Lăng Tử Phong mời rượu, nói gì mà nữ chủ rạp không uống, nam chủ rạp uống nhiều một chút, ép Lăng Tử Phong uống mấy chén rượu sau đó phải kiên quyết nói bản thân không uống nổi nữa mới chạy ra khỏi vòng bao vây của mọi người.

Bên kia Lưu Quế Hoa thấy Lý Nhuận Phúc ngồi một mình uống rượu, thì ngồi vào bên cạnh ông, cùng ông uống rượu nói chuyện phiếm, còn thỉnh thoảng gấp thức ăn cho ông.

”Lý đại ca, ta thật hâm mộ người, có một đứa con gái tốt như vậy.”

”Hâm mộ ta làm gì? Vân Đóa của người cũng là một khuê nữ tốt.”

”Vân Đóa của ta rất hiếu thuận nhưng không có có bản lĩnh như A Hạnh của người.”

Lý Nhuận Phúc thở dài nói: “Cô nương có bản lĩnh cũng không biết có phải chuyện tốt hay không, ta cũng không biết việc đồng ý cho nàng ở lại rạp hát rốt cuộc là có đúng hay không, ngộ nữa sau này không có nam tử nào chịu nàng, không phải do lỗi của ta sao?”

Lưu Quế Hoa vừa rót rượu cho ông vừa nói: “Dáng dấp A Hạnh xinh đẹp, lòng dạ lại tốt làm sao có thể không được nam tử yêu mến? Người cứ việc yên tâm là được rồi, nói không chừng a~, sau này còn nhiều nhà tốt ngưỡng mộ đi cầu lấy nàng, đến lúc đó người còn phiền lòng vì không biết chọn ai! A Hạnh thì người không cần lo lắng nữa! Ngược lại là người...” Lưu Quế Hoa đã có mấy phần men say, mặt hồng hồng, sáng mắt như nước liếc về phía Lý Nhuận Phúc: “Ngược lại là Lý đại ca người, thế tử đã qua đời nhiều năm như vậy, con gái cũng lớn, tương lai nếu như tìm người tốt xuất giá, người không sợ sẽ tịch mịch vắng vẻ sao? Người chưa từng cân nhắc qua chuyện tái giá sao?”

Lý Nhuận Phúc uống một ngụm rượu, ông cũng uống nhiều rượu rồi, đầu có chút chóng váng. Ông quay đầu nhìn về phía Lưu Quế Hoa, lời nói có chút nhủ lại: “Sao lại liên quan đến việc ta tái giá, ta cũng đã nói không tái giá rồi, con gái của ta nói nàng muốn tìm con rể, đến lúc đó ta sẽ không tịch mịch hiu quạnh, hơn nữa, một kẻ như ta, có cô nương nào nguyện ý gả cho ta.”

Lưu Quế Hoa cúi đầu, trên mặt đỏ hơn, đôi mắt len lén nhìn ông, nhẹ giọng nói: “Sao lại không có, chỉ cần người chịu lấy, lập tức sẽ có người nguyện ý gả cho người...”

Lúc bà nói chuyện vừa đúng lúc những người bên cạnh cùng rượu thua, kêu to lên, Lý Nhuận Phúc không nghe rõ, nhích tới gần một chút hỏi: “Vương tẩu, người mới vừa nói cái gì?”

Hôm nay Lưu Quế Hoa thừa dịp có không khí, mượn cảm giác say vất vả lắm mới nói lời trong lòng ra với Lý Nhuận Phúc, không ngờ đối phương một chữ cũng không có nghe rõ, nhưng lúc này đôi mắt Lý Nhuận Phúc nhìn chăm chăm bà, làm cho tâm tình bà khấn trương, về điểm tình cảm dịu dàng mật ý đã sớm bay đến ngoài chín tầng mây, lập lại lần nữa hoàn toàn không làm được, bà vừa xấu hổ vừa tức vừa giận, hung hăng trợn mắt nhìn đám người ồn ào bên cạnh một cái, sau đó đứng lên, nhìn Lý Nhuận Phúc sắc giọng: “Đã nói với người rất nhiều lần rồi, đừng gọi ta là Vương tẩu!” Bà giậm chân một cái, giận dỗi rời khỏi.

Lý Nhuận Phúc đối với việc bà đột nhiên tức giận không nghĩ ra, nhìn về phía bóng lưng của bà lớn giọng gọi: “Vương tẩu, người làm gì đi mất thế, không uống rượu cùng ta nữa à!”

Lưu Quế Hoa giận đến chạy nhanh hơn.

Một đào hát bị Lưu Quế Hoa trợn mắt nhìn, gãi đầu không hiểu nói với người ngoài: “Chị dâu Quế Hoa sao thế? Rượu uống nhiều quá chẳng? Vừa rồi nàng từng ta một cái giống như là hận không thể bóp chết ta tại đây, quá đáng sự...”

A Hạnh và ba nữ đào hát ở bên nhau. Mọi người cũng không có tư lượng gì, uống rượu cũng không nhiều nhưng gió đêm vừa thổi, liền có một chút gì đó trào lên, ngả ngà nghiêng nghiêng.

Ngọc Mai kéo tay của A Hạnh, ha ha cười: “Sáu mươi lượng bạc, A Hạnh, người biết không, lúc ta còn là tiểu thư thương gia, tháng chỉ được có năm lượng bạc mà thôi...” Nàng quay đầu hỏi Tĩnh Nhân: “Còn người, người thật giống như là tiểu thư nhà quan, bạc hằng tháng người được bao nhiêu?”

Tĩnh Nhân khoát khoát tay, cười nói: “Phụ thân ta là một quan nhỏ, hơn nữa ta chỉ là con thứ, có thể có bao nhiêu? Cũng nhiều hơn nha hoàn chút thôi! Ba lượng bạc! Ta xem ba người chúng ta thì Xảo Oánh chắc là có nhiều nhất! Xảo Oánh, người cũng nói một chút xem, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chúng ta, ta rất muốn biết tiểu thư đại quan tam phẩm có bao nhiêu bạc mỗi tháng!”

Xảo Oánh khẽ mỉm cười, mi sao khoe mắt lộ ra một chút đắc ý: “Ta được mười lượng!”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Ngọc Mai và Tĩnh Nhân

Ngọc Mai nghe lời của Xảo Oánh, hai tay ôm mặt, cười đến cả người run lên. Vì rượu mà các cô nương hành động hơi càn rỡ một chút.

Ba người kia nhìn nàng cười lợi hại như vậy không giải thích được, nhưng thấy nàng vui vẻ như vậy, trong lòng cũng thật cao hứng, cũng cười ầm lên.

Ngọc Mai cười một lát mới thả tay xuống, trên mặt một mảnh ửng đỏ, rất là kiều diễm: “Các người không vui sao? Chúng ta kiếm bạc lại còn nhiều gấp sáu lần tiểu thư đại quan tam phẩm...sáu mươi lượng a!” Cười rồi lại khóc, nước mắt Ngọc Mai lại rớt xuống: “Nhưng phụ thân ta lại bán ta với giá năm mươi lượng bạc, nếu như ông ý biết bây giờ ta một tháng có thể kiếm sáu mươi lượng, không biết có hối hận đến chết không...”

Tĩnh Nhân luôn thân cận với nàng, chuyện của Ngọc Mai đã sớm biết, lúc này thấy nàng rơi lệ liền vuốt lưng an ủi: “Ngọc Mai, đừng thương tâm, nếu như không phải như vậy, chúng ta cũng không thể đi tới nơi này, không gặp được A Hạnh, cũng không có biện pháp kiếm nhiều bạc như vậy.”

Ngọc Mai lau khô nước mắt, cười một tiếng, vẫn còn rung rung, những giọt nước mắt như những viên ngọc trai vào sáng sớm, mềm mại yếu ớt như vậy: “Người nói có lý, phụ thân không bán ta, thì ta cũng không tới được nơi này, có thể bây giờ đang phải sống nghèo khó, hoặc là gả cho một tiểu tử nghèo khó, không biết có nên oán ông ý bán ta hay không.”

Tĩnh Nhân nhẹ nói: “Chúng ta mệnh còn tốt, đến nơi này, rất nhiều tiểu cô nương ngồi cùng một chiếc xe với chúng ta đoán chừng cũng đi vào cái loại địa phương đó!” Nói tới đây trong mắt của nàng thoáng qua vẻ sợ hãi.

” Đúng vậy, cũng may là đến nơi này.” Ngọc Mai than nhẹ.

Xảo Oánh ngồi ở một bên thấy các nàng được sáu mươi lượng bạc thì cao hứng như vậy, còn cho rằng rạp hát cứu vớt các nàng thì trong lòng không khỏi khinh bỉ các nàng thấp kém, nàng không nhịn được nói: “Nhưng chúng ta một khi đã làm đào hát, sau này cũng không thể lập gia đình! Sau này chúng ta nên làm gì bây giờ, chẳng lẽ các người nguyện ý gả cho những kẻ thô tục chịu không nổi kia sao?”

A Hạnh nghe đến đó thì nhìn về phía hai cô nương, Xảo Oánh tâm cao khí ngạo nàng đã biết, bây giờ nàng lại rất muốn biết ý nghĩ của các nàng. Bình thường nàng cùng các nàng tiếp xúc không nhiều lắm, thừa cơ hội này hiểu rõ một chút cũng được.

Ngọc Mai nhìn Xảo Oánh đôi mắt chớp chớp, nói: “Nếu như không phải tới nơi này, chính là tới nhà người khác làm nô tỳ, hoặc là đến thanh lâu bán thịt không chịu nổi kia. Đừng nói là lập gia đình, có thể thuận lợi sống sót hay không cũng không biết. Đến giờ đi tới nơi này, ăn ngon ở tốt, sinh hoạt cũng

không phiền hà gì, mỗi tháng còn có thể cầm nhiều bạc như vậy, ta đã rất thỏa mãn, đâu còn suy nghĩ nhiều như vậy!”

Tĩnh Nhân cũng bĩu môi nói: “Ta là thứ nữ, đại nương vốn không cần ta, tương lai cũng sẽ không an bài cho ta một chỗ tốt, nói không chừng còn là gả cho người ta làm tiểu thiếp, chịu hết khi dễ của đại phòng. Ta cũng cảm thấy như bây giờ rất tốt, ta có thể kiếm nhiều tiền như vậy, tương lai có lấy chồng ta cũng không sợ, chịu đối tốt với ta, ta sẽ mang theo lễ cưới thật nhiều gả cho hắn, nếu như không có nam tử chịu lấy ta, ta vẫn sống ở rạp hát, nhận nuôi đứa bé, tương lai già rồi thì mua một cái nhà, để cho đứa bé kia ở cùng ta, sống cùng nhau cả đời này, ta cũng cảm thấy so với làm tiểu thiếp cho người ta, bị đại phòng khi dễ vẫn tốt hơn!”

Làm nữ nhân ở thời đại này, có thể nói ra những lời như vậy cũng xem là không tệ, trong lòng A Hạnh âm thầm tán thưởng, trong miệng cười nói: “Vậy mà người đã nghĩ xa đến thế, ngay cả nhận nuôi con trai cũng nghĩ tới.”

Tĩnh Nhân mặt đỏ lên, nói: “Mẹ ta thường nói nữ tử phải suy nghĩ nhiều vì mình...”

A Hạnh cười nói: “Mẫu thân người nói rất đúng, người nghĩ được cũng rất tốt.” Hai cô nương này có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, đã giảm đi không ít phiền não, cũng là phúc khí. So với Xảo Oánh, các nàng sống vẫn vui vẻ hơn.

Xảo Oánh lại xem thường, bởi vì các nàng thân phận thấp, kiến thức kém cho nên rất dễ thỏa mãn, theo nàng, nữ nhân gả đi được mới đúng hợp tiêu chuẩn, chỉ khi có một tướng công tốt, gia thế tốt mới có thể làm cho nữ nhân được sống tôn quý cả đời này mới coi là viên mãn. Chút bạc này thì coi là cái gì? Chỉ như thế đã làm cho các nàng cả việc lập gia đình cũng xem nhẹ, sau này các nàng nhất định có ngày hối hận. Nàng càng ngày càng cảm giác mình không thích hợp ở nơi này, những người này cũng không cùng một tầng lớp với nàng. Phải nhanh nghĩ cách thoát khỏi nơi thấp kém này mới đúng, nếu không mình cũng sẽ dần dần thấp kém như thế, mất đi khí chất cao quý trước đây!

Chỗ Hồ công tử nhất định phải giữ thật chặt.

Lại nghe được A Hạnh nói: “Các người cũng không cần suy nghĩ quá mức, nếu như sau này tìm được người thích hợp, sau 5 năm có thể chuộc thân tự do gả lấy, nếu như không tìm được người thích hợp, các người có thể nguyện ý ở lại rạp hát, khi tuổi già không muốn diễn kịch nữa thì có thể làm thầy dạy lớp trẻ biểu diễn, rạp hát vẫn trả bạc cho các người như trước, chờ các người già rồi rạp hát cũng sẽ nuôi các người, chăm sóc các người, để cho các người không cần phải lo nghĩ về sau!”

Con mắt Ngọc Mai đảo một vòng, nhỏ giọng lầm bầm: “Lời nói này rất tốt, nhưng thật giống như không ai thêm lấy ta vậy.” Ngay sau đó lại cười: “Nhưng an bài như thế đúng là làm cho chúng ta an tâm không ít, nếu không ai thêm lấy, vậy sống một đời cũng không khiếm khuyết!”

Tĩnh Nhân cũng cười gật đầu bày tỏ hài lòng.

Xảo Oánh trên mặt cười nhưng trong lòng đang suy nghĩ, làm sao có thể không ai thêm lấy ta? Muốn ta cả đời ở rạp hát, không phải cả đời ta cũng sẽ trở thành người thấp kém như các người ư? Trong lòng vô cùng xem thường. Trên mặt đương nhiên sẽ không lộ ra chút nào.

Bốn người lại tiếp tục trò chuyện, Ngọc Mai và Tĩnh Nhân là lần đầu tiên thân mật nói chuyện với A Hạnh như vậy, trò chuyện mới phát hiện ra A Hạnh so với tưởng tượng của bọn họ hiền hòa hơn nhiều, thân là chủ rạp nhưng một chút kiêu ngạo cũng không có, làm cho các nàng lập tức thích A Hạnh, ngược lại Xảo Oánh một thân ngạo khí làm cho người ta cảm giác không tiện đến gần.

Đêm này mọi người cũng rất tận hứng, mãi cho đến khuya mỗi người mới tản ra trở về phòng, rất nhiều người cũng uống rượu say mềm, hô to gọi nhỏ nhưng trong lòng mọi người vui vẻ, cho nên không có ai trách bọn họ.

A Hạnh cũng cùng phụ thân lái xe về đến nhà. Trên đường, Lý Nhuận Phúc có chút say, vừa lái xe vừa ngân nga một bài hát không biết tên, A Hạnh lần đầu tiên nghe được phụ thân ca hát, cảm thấy cổ họng phụ thân trầm thấp, có loại thương cảm. Nghe rất hay.

A Hạnh ngồi ở bên cạnh phụ thân, nhìn phụ thân mặt mày càng lộ vẻ trẻ ra, nghe ông hát rất truyền cảm. Nghĩ thầm, thật sự nên vì phụ thân tìm một thể tử tốt, không thể kéo dài được nữa. Chợt nhớ tới lời của Tam thẩm, hình như hôn sự của Tiểu Hi đã gần, nói như vậy cũng nên đến gặp Tam thẩm hỏi vị nữ tử kia, phụ thân và Lưu Quế Hoa biết nhau lâu như vậy, dường như phương diện kia một chút cảm giác cũng không có, có lẽ là không thích kiểu phụ nữ như Lưu đại nương rồi, để phụ thân gặp cô nương kia, nói không chừng phụ thân sẽ thích? Dĩ nhiên, cuối cùng vẫn là do phụ thân làm chủ.

Suy nghĩ một chút thì đã đến nhà. Lý Nhuận Phúc đem xe ngựa chạy vào trong viện, dắt vào chuồng ngựa, cho ăn chút cỏ. A Hạnh nấu chút nước nóng cho phụ thân rửa mặt mũi chân tay, để cho ông sớm đi ngủ. Minh lại thu dọn trong nhà một hồi mới về đến phòng.

Vừa vào phòng thì nghe có người gõ cửa sổ gọi tên của nàng.

”A Hạnh.” Giọng nói rất gần, dường như đang ở trước cửa sổ. Giọng nói rất quen thuộc, A Hạnh vừa nghe cũng biết là người nào, tính ra hình như cả tháng rồi chưa gặp hắn.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Bày tỏ

A Hạnh đi tới trước cửa sổ, mở cửa sổ ra. Thẩm Nguyên Phong tuần mý vô cùng xuất hiện ở trước mắt A Hạnh.

A Hạnh đem ngọn đèn dầu chuyển qua trước cửa sổ, ngọn đèn theo gió chấp chòn, đem hai người bao phủ trong ánh đèn vàng nhàn nhạt.

A Hạnh nhìn Thẩm Nguyên Phong ngoài cửa sổ, cũng lâu rồi không gặp, đôi phương dường như gầy đi một ít, mặt cũng tiêu tụy đi một ít. Nàng nói: “Thẩm Nguyên Phong, sao lần nào ngươi cũng thích nửa đêm canh ba tìm đến trước cửa sổ nhà cô nương vậy, để cho người khác biết, sẽ nghĩ như thế nào?”

Thẩm Nguyên Phong cười, con ngươi như bảo thạch màu xanh lam nhún nhảy dưới ánh đèn, trong suốt, sáng chói động lòng người: “A Hạnh, lâu như vậy không thấy ta, vừa thấy mặt đã chỉ trích ta, thật đúng là vô tình! Nhưng ngươi yên tâm đi, dựa vào thân thủ của ta, chắc là sẽ không để làm người ta phát hiện.”

A Hạnh cười nói: “Biết ta vô tình vậy ngươi còn tới?”

Thẩm Nguyên Phong dựa vào một bên cửa sổ, tóc dài màu nâu nhè nhẹ lay động trước ngực của hắn, tối nay hắn mặc một bộ y phục màu đen dài, càng tôn lên làn da trắng của hắn dưới trăng.

Hắn nhìn nàng, ánh lửa đèn chấp chòn lúc sáng lúc tối, một đôi tròng mắt thật sâu giống như có thể cắn nuốt tất cả. Hắn nhẹ giọng nói: “Cho dù biết ngươi vô tình, vẫn muốn tới.”

A Hạnh từ từ thu lại nụ cười, cúi đầu, một lát sau mới ngẩng đầu lên miễn cưỡng cười nói: “Được rồi, đừng nói đùa nữa, ngươi tìm đến ta là có chuyện gì?”

Trong lòng Thẩm Nguyên Phong âm thầm, trên mặt lại lộ ra nụ cười sáng ngời nói: “Nghe rạp hát nói các ngươi gần đây danh tiếng rất tốt a, ta còn nghe nói đã có rất nhiều người quyền quý mời các ngươi vào phủ biểu diễn! Chúc mừng ngươi!”

Nhắc tới chuyện này A Hạnh cũng không tránh được vui vẻ, nụ cười trên mặt nàng càng sâu, đôi mắt tỏa sáng, trên má hiện ra một mảnh ửng đỏ giống như hoa phù dung nở rộ, xinh đẹp vô cùng, làm cho hắn như quên cả thở.

”Nhắc tới vẫn nhờ có sự giúp đỡ của ngươi, nếu như không phải ngươi giúp đỡ cho rạp hát chúng ta vào vương phủ, rạp hát chúng ta cũng không cách nào mà trong thời gian ngắn như vậy nhận được sự ủng hộ của mọi người.”

”Vậy cũng là do kịch của các ngươi hay, nếu không cho dù vào vương phủ, không thể làm cho mọi người thích cũng uổng công!”

”Đúng rồi, ta còn nói phải mời ngươi xem kịch, ngày nào đó ngươi đến rạp hát, có thể mang theo bằng hữu của ngươi, đều tính cho ta!”

Thẩm Nguyên Phong lắc đầu nói: “Không được, đạo này cũng không nhân rồi.”

A Hạnh thiếu chút nữa không nhịn được cười: “Không phải chứ. Ta nghe làm sao? Ngươi lại còn không rảnh sao?”

Thẩm Nguyên Phong có chút bức mình, hai tay khoanh trước ngực, liếc mắt nhìn nàng nói: “Ta cũng biết ngươi nhìn ta như vậy!” Vừa nói xong xoay lại đứng thẳng người, mặt đối mặt với nàng, cặp mắt nhìn chằm chằm nàng, trong tròng mắt dường như có tia lửa: “A Hạnh, ngươi không muốn biết tại sao lâu như vậy ta không tới tìm ngươi sao?”

A Hạnh ngơ ngẩn, sau đó quay đầu, nhìn ngọn đèn, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn. Nàng làm sao lại có thể không muốn biết đây? Chỉ là nếu như nàng có ý hỏi thăm thì giống như nàng rất mong mỏi hắn đến, giống như nàng rất để ý chuyện này. Nếu biết hắn mơ hồ có tình ý với mình, cũng biết mình không thể nào tiếp nhận hắn, đã vậy thì không nên cho hắn ảo giác, không nên cho hắn hy vọng.

Qua hồi lâu, nàng mới nói: “Gần đây quá bận rộn, thời gian cứ trôi qua cho nên không quá để ý!”

Lòng của Thẩm Nguyên Phong như bị khoét một cái, dường như có thứ gì từ nơi này chạy mất. Trong lòng vắng vẻ: “Rồi rồi, ta cũng biết ngươi không có lương tâm! Được rồi, ta cho ngươi biết cũng được, ta đã đáp ứng phụ vương ta đến quân doanh, cho nên đạo này vô cùng bận rộn, không có thời gian xem kịch!”

A Hạnh ngẩng đầu lên, nhìn hắn, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên: “Thẩm Nguyên Phong, ngươi đến quân doanh? Không phải ngươi không thích cuộc sống bị ràng buộc đó sao, muốn tự do tự tại sống qua ngày sao? Sao có thể đáp ứng phụ thân ngươi đến quân doanh?” Làm cho một người bản chất lười biếng, không biết quy củ đi đến quân doanh, mà người này còn là con trai Vương gia, nàng chợt có chút cảm thông với người phụ trách quân doanh.

“Ồ trong mắt ta thì là cuộc sống tự do tự tại thoải mái, ở trong mắt của một số người lại thành vô công rồi nghề, ngươi nói ta không thay đổi có được không?”

A Hạnh không hiểu: “Thẩm Nguyên Phong, tại sao ngươi lại bắt đầu quan tâm suy nghĩ của người khác về mình vậy?”

Thẩm Nguyên Phong cúi người, hai tay đặt trên bệ cửa sổ, ngọn đèn lơ lửng chiếu sáng khuôn mặt của hắn, ngũ quan hoàn mỹ rung động lòng người, hắn ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt sáng rực, giọng nói sâu kín: “Không còn cách nào khác, có người ta không thể không để ý.”

A Hạnh lặng lẽ lui về phía sau một bước, đứng vững, sau đó nói: “Được rồi, vậy thì chúc người có thể ở quân doanh phát huy sở trường, làm cho những người đó cũng phải nhìn người với cặp mắt khác xưa! Đúng rồi, người đi quân doanh trong thời gian ngắn chắc không thể trở lại đâu hả?”

Thẩm Nguyên Phong giơ một ngón tay ra, ám chỉ nói: “Một tháng mới có thể trở về một lần, không biết là người nào đặt ra cái quy củ đó!” Ngay sau đó như nhớ ra cái gì, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: “Thế nào, người rất muốn ta trở lại sao?” Lời này sau khi hỏi xong lại sợ quá đường đột, vội lên lên xem sắc mặt của nàng, thấy trên mặt nàng không tức giận, mới yên lòng, đồng thời nghĩ thầm, nàng không có tức giận, có phải bị ta nói trúng hay không? Trong lòng âm thầm vui mừng.

Nhưng bên tai lại nghe được nàng nói: “Ta muốn biết người chừng nào thì có thể trở về, ta mới có thể mời người xem kịch!”

Trong lòng Thẩm Nguyên Phong bức mình, hần đứng lên, nhìn A Hạnh, khẽ hừ một tiếng nói: “Người không cần cứ nhờ mãi chuyện mời ta xem kịch, ta giúp người cũng không phải là vì muốn xem kịch!”

A Hạnh cúi đầu: “Ta không phải là có ý này.” Trong giọng nói có chút áy náy.

Thẩm Nguyên Phong càng bức bách hơn: “Vậy người là có ý gì?”

A Hạnh bị hỏi mà á khẩu không trả lời được, chu miệng một cái, không nói ra một chữ.

Thẩm Nguyên Phong thấy dáng vẻ này của nàng lại có chút mềm lòng, hần thở dài nói: “Thôi thôi, bỏ đi!..” Hần nhìn ánh trăng một chút: “Đêm đã khuya, ta về đây, người sớm đi nghỉ ngơi đi.” Hần xoay người, khép cửa sổ lại rồi để khí nhảy lên mái tường rồi đi.

A Hạnh chỉ cảm thấy niềm vui cả ngày hôm nay dường như biến mất không còn một mống, trong lòng như có một tảng đá lớn đè ép, trầm mặc không nói ra được. Nàng thở dài một cái, đang chuẩn bị đóng kỹ cửa sổ, nhưng đột nhiên tiếng xé gió vang lên, bên ngoài cửa sổ có tiếng tay áo tung bay, ngay sau đó hai bàn bạch ngọc từ bên ngoài kéo cửa ra, không để cho A Hạnh đóng lại. A Hạnh buông lỏng tay, cửa sổ bị người kéo ra.

Bên ngoài cửa sổ chính là kẻ vừa đi đã trở lại – Thẩm Nguyên Phong, tóc dài theo gió tung bay, lay động đung đưa, nhẹ nhàng quanh. Tinh quang trong mắt còn sáng hơn bầu trời ban ngày, dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt ở trong đó. Hần nhìn nàng, đôi môi mím thật chặt, lộ ra cảm giác kiên quyết không lùi bước. Thẩm Nguyên Phong Như vậy làm cho A Hạnh chợt có cảm giác lòng hoảng loạn.

”Người... Tại sao Người lại trở lại...” A Hạnh nhìn hần, giọng nói chợt trở nên thiếu lưu loát.

”A Hạnh, nếu như ta có thể tạo công lập nghiệp, nếu như ta có thể tạo được thành tựu trong quân doanh, nếu như ta không lấy nữ nhân khác. A Hạnh! Nàng... nàng có thể gả cho ta hay không?”

Lo sợ, trốn tránh cho tới bây giờ không phải là tính cách của hần, hần mang theo A Hạnh đi gặp mẫu thân, vốn là có lòng muốn mang A Hạnh nhét vào trong vương phủ, cố ý mang nàng đến cho mẫu phi nhìn, sau đó sẽ chọn ngày đến gặp phụ thân của A Hạnh cầu hôn nàng. Lúc đó hần không nghĩ A Hạnh sẽ từ chối. Nhưng không ngờ A Hạnh lại nói ra với mẫu phi của hần như vậy. Giống như nhìn thấu tâm ý của hần, cố ý cự tuyệt, làm cho trong lòng của hần vô cùng khó chịu. Nhưng hần có ngạo khí của hần, đương nhiên sẽ không dựa vào quyền thế của mình cưỡng ép nàng. Nàng cũng giống như là nhìn thấu điểm này của hần.

Bây giờ giữa nàng và hần cũng không còn thoải mái tùy ý như trước đây nữa, giống như là cách một tầng cửa sổ giấy, một khi lời nói của hần tới gần, nàng sẽ như một con thỏ bị hoảng sợ tránh ra, loại cảm giác này thật là làm cho hần phiền muộn.

”A Hạnh, ta sẽ trở thành người có năng lực, nam tử có trách nhiệm, ta sẽ một lòng một ý đối với nàng, cả đời không xa rời. A Hạnh! Như vậy nàng có nguyện ý gả cho ta hay không?”

Muốn tránh sao? Vậy thì ta cứ không để cho nàng tránh, ta đem hết thảy đặt lên bàn, ta xem nàng còn trốn tránh thế nào! Ta sẽ không dây dưa trong bóng tối, tấn công ngoài sáng mới đúng là phong cách của ta! A Hạnh, lần này, xem nàng có thể tránh đi nơi nào! Cùng ta đường đường chính chính tỷ thí đi!

Mặc dù A Hạnh đã nhận ra được tình ý của hần đối với mình nhưng lần trước nàng đã uẩn chuyển cự tuyệt, hần là con trai của Tấn vương. Hần là người cao ngạo như vậy nhưng lại có thể nói với nàng những lời này. Một cảm giác không có từ trước đến nay xuất hiện làm tim của nàng đập loạn nhịp, nhưng sau khi những phút hoảng loạn, nàng lại dần dần bình tĩnh lại.

Nàng nhìn thiếu niên ở trước mắt, hần nhìn chăm chú mình, ánh mắt có sự kiên định chưa từng có. Trên mặt cũng không thấy vẻ lười biếng thường ngày, thay vào đó là một vẻ mặt tỉnh táo mà trịnh trọng nghiêm túc, làm cho không người nào có thể sao lãng, không cách nào nghi ngờ.

Nàng nhẹ giọng, nhưng cũng là kiên quyết như hần, nghiêm túc như hần: “Ta không muốn, vì không thể nào! Thẩm Nguyên Phong, tại sao người lại dễ dàng hứa hẹn chuyện người không thể nào làm được? Người là thứ tử của Tấn Vương, chi điểm này đã quyết định người vĩnh viễn cũng không thể làm chủ hôn sự của người! Đã như vậy, một lòng một ý trong miệng người có ý nghĩa gì? Thẩm Nguyên Phong, ta rất cảm kích tâm ý của người nhưng ta cũng không phải là tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu, nếu như biết rõ trước mặt là một con đường chết, cho dù là gì ta cũng sẽ không bước về phía trước dù chỉ một bước!”

Nàng đưa tay ra, nhẹ kéo cửa sổ, cố gắng quên đi gương mặt tái nhợt của thiếu niên trước mắt: “Thẩm Nguyên Phong, nếu hôm nay lời đã nói đến nước này, sau này người không nên tới tìm ta nữa. Sự trợ giúp của người với ta, ta sẽ khắc sâu trong lòng, sau này có cơ hội nhất định sẽ báo đáp người!” Nàng nhẹ khép cửa sổ lại, ngăn cách thiếu niên đang thất hồn bên ngoài.

Mãi sau cũng không nghe được tiếng hán rời đi, ánh sáng mờ hồ trên cửa sổ soi rọi hình ảnh cô độc của hán, tóc thật dài bay lượn theo gió, lông mi rũ xuống khẽ run rẩy.

Sau đó giọng nói của hán nhẹ vang lên: “A Hạnh, nàng sai rồi, đường đều là do người tạo ra, nào có con đường nào tuyệt đối là đường chết? Nàng chờ ta, ta sẽ dọn dẹp tất cả chướng ngại trên đường, nàng cho ta thời gian, ta sẽ cho nàng thấy một cái con đường thông suốt không trở ngại.”

Bóng người bên ngoài cửa sổ chợt lóe, bóng dáng kia vụt biến mất, trên cửa sổ chỉ còn lại cái bóng của nhánh cây thưa thớt phiêu diêu.

A Hạnh đi tới trước cửa sổ, đưa tay ra muốn mở cửa sổ ra nhưng ngón tay vừa chạm vào lại chậm rãi thu hồi lại. Nàng sững sốt lúc lâu, mới khom người xuống, thò tắt ngọn đèn dầu, căn phòng rơi vào một mảnh tối om.

Thẩm Nguyên Phong nhảy xuống tường rào, thấy A Lực dựa vào một thân cây. Người sau đang để mắt nhìn nhìn, lộ vẻ mặt đồng tình.

Thẩm Nguyên Phong liếc hán một cái: “Người nghe được hết rồi sao?”

A Lực cúi đầu, hai tay nắm vạt áo xoa xoa: “Đêm khuya vắng người, cách không xa, lỡ tai ta lại linh, muốn không nghe cũng không được a...”

Trên mặt Thẩm Nguyên Phong thoáng qua một chút khó xử, hán đi về phía trước: “Đi thôi, trở về phủ.”

A Lực lặng lẽ đi sau lưng hán. Ngõ hẻm vừa đen lại tối, dáng người công tử ở trong bóng tối mờ mờ giống như là bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất. Trong lòng A Lực có chút không nghĩ ra, còn có nữ tử cự tuyệt công tử cầu hôn sao? Hơn nữa nữ tử này còn có thân phận địa vị căn bản không thể tương xứng với công tử! Hán có chút ủy khuất thay công tử, cô nương A Hạnh nhìn thật thông minh thì ra lại không có mắt nhìn như vậy!

A Lực ở phía sau nhẹ giọng nói: “Công tử, tại sao người không nói cho nàng, người đã từng vì nàng mà cự tuyệt hôn sự Vương phi sắp đặt, hơn nữa còn vì vậy bị gia pháp, ở trên giường nằm sấp hơn nửa tháng?”

“Công tử, tại sao người không nói cho nàng, bởi vì từ chối hôn sự này cho nên mới đáp ứng Vương gia đi quân doanh, hơn nữa còn là từ vị trí thấp nhất, ngay cả chút mặt mũi cũng không có.”

“Công tử tại sao người không nói cho nàng, vì không để cho Vương phi tùy ý sắp xếp hôn sự của người nữa, người còn đáp ứng Vương gia, sau này tiền đồ đều do ngài ấy bố trí, làm theo lời ngài ấy nói, vĩnh viễn bỏ qua cuộc sống tự do tự tại?”

A Lực thờ dãi một cái, trong giọng nói lộ ra chút đau lòng: “Công tử, người cái gì cũng không nói cho nàng, nàng sao có thể biết được người vì nàng làm nhiều chuyện như vậy? Nếu như người nói cho nàng, nói không chừng nàng sẽ đáp ứng lời cầu hôn!”

Thẩm Nguyên Phong dừng bước, xoay người nhìn A Lực, vẻ mặt ở trong bóng tối nhìn không rõ.

”A Lực, ta chỉ cần đem kết quả mang tới trước mặt của A Hạnh, ta sẽ cho nàng biết, ta có thể trở thành một nam tử có trách nhiệm, có thể dựa vào, ta cũng có thể tự chủ hôn sự của mình, về phần quá trình cần gì phải nói cho nàng? Nam tử hán đại trượng phu, chẳng lẽ còn phải dựa vào sự đồng tình của nữ nhân để đạt được mục đích sao? Thật mất thể diện! A Lực, chuyện này không cho người làm phiền!”

Nói xong lại xoay người sải bước đi về phía trước, mấy cái lập tức biến mất ở trong bóng tối.

A Lực cất bước đuổi theo, trong miệng: “Được! Không làm miệng, cái gì cũng không nói! Kiêu ngạo, cứ kiêu ngạo đi, quay đầu lại thương tâm thống khổ còn không phải là ngài sao? Thật là một công tử ngu ngốc!”

Hồ phủ

Hồ phu nhân về mặt buồn rầu, đi vào trong phòng của Hồ Nhã Tĩnh.

Hồ Nhã Tĩnh đang ngồi ở trước cửa sổ thêu thùa, thấy mẫu thân đầu tiên là lộ ra nụ cười nhưng nhìn sắc mặt của mẹ mình xong, dự cảm bất tường. Nàng đứng lên, tiến lên đón mẫu thân, nói: “Mẫu thân, xảy ra chuyện gì? Vì sao thần sắc như vậy?”

Hồ phu nhân chau mày, bà ta kéo tay của nữ nhi ngồi xuống bên cạnh bàn, nói: “Nhã Tĩnh, vừa rồi Vương phi phái người đưa tin cho ta, nói là Vương gia đã bảo sau này không can quan tâm hôn sự Tam công tử nữa, nói cách khác, hôn sự của người và Tam công tử chỉ sợ là không được!”

Hồ Nhã Tĩnh đứng bật dậy, hoảng loạn nói: “Cái gì?!”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Độc kế (Thượng)

Hồ Nhã Tĩnh tràn đầy nghi ngờ và hoảng loạn nói: “Tại sao Vương gia lại đưa ra quyết định này? Hôn sự con cái vốn nên do chủ mẫu lo liệu mới đúng!”

Hồ phu nhân nói: “Trong thư Vương phi tiết lộ, hình như là Vương gia và Tam công tử đã thỏa thuận chuyện gì, Vương gia không hề ép buộc chuyện chung thân của hần nữa, mà hần lại đáp ứng Vương gia đến quân doanh rèn luyện.”

Hai tay Hồ Nhã Tĩnh dùng sức vỗ một cái trên bàn, tức giận nói: “Tam công tử thích nhất là tiêu dao tự tại, bây giờ hần tình nguyện đến quân doanh. Thà bị sống trời buộc cũng không muốn lấy ta, tại sao?! Tại sao!!” Tức giận trôi qua, lại không kim được mà thương tâm, người kia vẫn luôn là người mình trông đợi, từ nhỏ im lặng nhìn, vẫn cho là sẽ thành phu quân của mình, tại sao lại không phải? Nước mắt của nàng ta rơi lã chã, lấy tay bịt mắt, òa khóc lên.

Hồ phu nhân thấy con gái thương tâm đau lòng, bà ta đứng lên ôm con gái vào trong ngực, an ủi: “Nhã Tĩnh, đừng quá khổ sở, Tam công tử không chịu lấy đó là tổn thất của Tam công tử. Hần bỏ lỡ thế tử tốt như con vậy tương lai nhất định sẽ hối hận! Đừng khóc, đừng khóc, ngày mai ta đi tìm người làm mai. Tìm cho con người tốt hơn. Con đệ nhất mỹ nhân Tấn Thành, còn sợ không tìm được người tốt sao? Tam công tử mặc dù là hoàng thân quốc thích nhưng mà dù sao cũng là thứ tử, bản thân cũng không có tiền đồ nhiều lắm, gả cho hần cũng không có gì vẻ vang, sau này mẫu thân tìm một công tử cho con, để sau này con có thể làm chủ đương gia, không kém hơn Tam công tử!”

Hồ Nhã Tĩnh tựa vào trong ngực mẫu thân, roi lệ không ngừng, nàng ta nghe lời của mẫu thân, vừa lắc đầu vừa nói: “Đừng, mẫu thân, con không gả cho người khác! Con chắc chắn sẽ làm thế tử của Tam công tử, còn có người nào có thể so sánh với hần được, con phải gả cho hần!” Nàng ta chột ngắc đầu lên, hai tay nắm lấy áo mẫu thân, ánh mắt bắn ra oán hận: “Mẫu thân, là A Hạnh! Nhất định là A Hạnh đoạt đi Tam công tử! Nhất định A Hạnh giờ trò quỷ làm cho Tam công tử không chịu lấy con, mẫu thân, người giúp con nghĩ một chút biện pháp, đuổi tiểu tiện nhân đó đi! Chỉ cần đuổi tiểu tiện nhân đó thì Tam công tử nhất định sẽ lấy con, mẫu thân, người giúp con đi!”

”A Hạnh?” Trên mặt Hồ phu nhân lộ ra vẻ nghi ngờ: “Nàng ta là một nữ tử bản hàn làm sao có năng lực lớn như vậy? Có phải người đã quá đề cao rồi hay không?”

Hồ Nhã Tĩnh lắc đầu một cái. Về mặt vô cùng khẳng định, giọng căm hận nói: “Không, chính là nàng! Nhất định là nàng! Mẫu thân, người không nên quá xem thường nàng, tiểu hồ ly tinh này có thủ đoạn, người không thấy vẻ mặt của Tam công tử khi đi với nàng, giống như là cả hồn phách đều đặt trên người của nàng! Con sẽ không sai! Chính là nàng!”

Hồ phu nhân buông lỏng con gái ra, đi tới lui mấy bước, trầm tư chốc lát, liền nói: “Nếu quả thật như lời con nói, Tam công tử để ý cô nương kia, nếu chúng ta tùy tiện làm gì ngộ nhỡ bị Tam công tử biết, đối với Hồ gia chúng ta là chuyện bất lợi!”

Con người Hồ Nhã Tĩnh đảo một cái, đi tới bên cạnh mẫu thân, nói khẽ: “Mẫu thân, nếu như A Hạnh tự biết khó mà lui thì sao? Đây cũng không thể trách bất cứ kẻ nào?”

Hồ phu nhân nhìn con gái: “Biết khó mà lui?”

Lông mày Hồ Nhã Tĩnh giương lên: “Mẫu thân, quên Hồ gia chúng ta còn có một A Ngân sao?”

Hồ phu nhân lập tức hiểu ý con gái, miệng bà ta nổi lên chút vui vẻ lạnh lùng: “Ý kiến hay, có thể thử một chút!”

Ở bên kia, A Hạnh coi mấy lời bày tỏ của Thẩm Nguyên Phong như ý nghĩ nông nổi nhất thời, không mấy ngày nữa thì sẽ quên mất. Nàng bắt đầu toàn tâm toàn ý tập trung vào chuyện rạp hát đi đến những thành thị lân cận.

Vỡ kịch cũ mọi người cũng xem nhiều rồi, lại mang lên đài nữa sẽ không hấp dẫn người xem, nhưng cứ như vậy vứt bỏ lại thật đáng tiếc, dù sao tập diễn một vở kịch cũng tốn không ít tâm huyết, rất khó khăn. Cho nên A Hạnh lập tức nghĩ đến phải mang những vở kịch cũ đến những thành nhỏ lân cận diễn thử để xem tình hình. Khách hàng ở những thành nhỏ không bằng Tấn Thành cho nên không cần đợi quá lâu, chỉ cần dùng chút tiền tuyên truyền, nói rõ ràng thời gian cụ thể là tốt rồi.

Mặt khác A Hạnh sau khi cùng Lăng Từ Phong bàn bạc, lại chiêu mộ thêm hai gánh hát lưu động vào. Lần này chiêu người dễ dàng hơn nhiều, danh tiếng của Thỉnh Tùng bên ngoài nổi như cồn, những gánh hát lưu động kia vừa nghe nói là ký khế ước với Thỉnh Tùng thì gật đầu liên tục không ngừng, rất nhanh ký khế ước xuống, chỉ sợ thịt béo bị người khác đoạt đi. Ngoài gánh hát lưu động bên ngoài, A Hạnh còn đề nghị mời một ít đào hát qua thời trở lại, những đào hát kia mặc dù đã qua cái tuổi hoàng kim cường thịnh nhất nhưng mà kinh nghiệm biểu diễn rất phong phú, mời về có thể diễn một ít nhân vật có tuổi, cũng không cần gọi diễn viên trẻ tuổi cố ý hóa trang già đi làm cho lỗi thời lếch thếch.

Các đào hát đó tuổi tác đã lớn, địa vị lại không cao, lúc còn trẻ tích góp một chút tiền còn có thể dưỡng già, nếu như không còn lại bao nhiêu tiền, cuộc sống trôi qua vô cùng thê lương. Lăng Từ Phong vẫn luôn suy nghĩ về những người này, cho nên đối với đề nghị của A Hạnh dĩ nhiên là đồng ý lập tức. Ông tự mình đi mời những người đó trở lại, những đào hát kia người nào cũng đều bốn năm mươi tuổi. Thấy còn có người mời bọn họ diễn kịch, tiền công còn không thấp, dĩ nhiên là mừng rỡ, làm sao không đáp ứng.

Cứ như vậy, rạp hát lần này chiêu mộ mười mấy đào hát vào cửa.

Người một nhiều, trong hậu viện thì không đủ chỗ ở. A Hạnh lại tốn 200 lượng bạc mua lại tòa nhà bên cạnh, làm phòng ngủ cho các đào hát.

A Hạnh phân tổ các đào hát mới chiêu, mới cũ kết hợp, bắt đầu cho bọn họ tập diễn vở kịch mới. Lại phái mười người theo Từ quân sự sang tuần diễn

tại trạm thứ nhất – Thành Phúc Châu, tuyên truyền kịch nói.

Thời đại này phần lớn mọi người đều không biết chữ, cho nên dán chữ to thông cáo thấy hiệu quả không lớn. Từ quân sự dựa theo A Hạnh cô nương nói, đi trước đến quán trà lớn nhất Thành Phúc Châu đưa tiền trà cho tiểu nhị và người kể chuyện cổ tích ở đó, nhờ bọn họ tuyên truyền cho khách nhân xung quanh, lại gọi mười người khác chia ra đến các con đường thịnh vượng khu vực chiêng gõ trống tuyên truyền chuyện này. Từ quân sự dựa theo phân phó của A Hạnh thuê rạp hát lớn nhất trong thành mấy ngày, trả cho chủ rạp hát tiền thuê hết sức cao. Chủ rạp hát còn chưa từng thấy qua chuyện thuê rạp mấy ngày này nhưng thấy rạp hát Thính Tùng của Tân Thành tới thuê lập tức đáp ứng không chút do dự, danh tiếng của rạp hát Thính Tùng có thể dẫn chúng bình thường nơi này không biết nhưng mà người trong nghề gần như là không có người nào không biết, không có người không rõ, có thể để cho rạp hát Thính Tùng đến rạp hát của mình diễn kịch. Đây chính là vinh dự lớn lao, nói không chừng thuận tiện kinh doanh một chút!

Từ quân sự dẫn người trang hoàng rạp hát một chút, dẹp hết mấy cái bàn tròn lớn, thay từng cái băng ghế, làm cho rạp hát có thể đồng thời chứa hơn một trăm người.

Chờ sau khi mọi việc đều chuẩn bị thỏa đáng, nhóm kịch Lưu Tiểu Bảo đang ở trong đội của Lăng Từ Phong lên đường. Đi theo đoàn kịch còn có 4 hộ vệ, dù sao cũng là ra bên ngoài, vẫn là phải đề phòng một chút.

Trước khi đi một, Dung Tranh rất lâu không có xuất hiện trước mặt A Hạnh chợt đơn độc tìm A Hạnh.

Thật ra thì cũng không thể nói là tìm, Dung Tranh nhận được sự phân phó của sư phụ, không cho phép hấn lên gặp riêng A Hạnh, hấn không phải tiểu hài tử. Đường nhiên hiểu ý sư phụ, mặc dù điều này làm cho hấn rất khó chịu, nhưng là sư phụ phân phó, hấn không dám chống lại. Nhưng lần này đi ra ngoài diễn, phải đi xa một thời gian đoán chừng một tháng cũng không thể trở lại. Mặc dù bình thường không thể nói riêng với A Hạnh nhưng tối thiểu có thể gặp được nàng, bây giờ một tháng ngay cả mặt cũng không thấy được, tâm tình xuống thấp, không kịp nhớ sư phụ phân phó gì nữa, sáng sớm liền ở phía sau viện đội A Hạnh, hy vọng có thể chạm mặt nàng, hấn nghĩ thầm: “Như vậy bất gặp không coi là ta cố ý tìm nàng!”

Nhưng mấy ngày nay A Hạnh bận rộn, đợi rất lâu, cũng không thấy bóng dáng của nàng, lòng hấn đang tràn đầy ứ rú chán nản muốn bỏ cuộc thì thấy A Hạnh lại xuất hiện ở con đường nhỏ kia.

Dung Tranh kích động, tay chân có chút luống cuống, hấn đứng ở đó vừa sờ đầu vừa gỡ tai, không biết nên xuất hiện ở trước mặt của A Hạnh như thế nào mới coi là thuận tiện. Đang lúc hấn chưa nghĩ ra cách nào lại nghe được giọng nói của A Hạnh: “Dung Tranh, người đứng ở trong đó làm cái gì?”

Dung Tranh nghe được giọng nói của nàng, trong đầu lập tức trống rỗng, tay chân càng không biết để vào đâu, hấn lắp bắp xoay người nhìn A Hạnh: “A Hạnh... Ta...ta” Đầu lưỡi hấn như dính lại, không biết nên nói cái gì cho phải. Lâu rồi không gặp riêng A Hạnh, trong lòng cực kỳ kích động.

Hai bên con đường nhỏ rừng trúc um tùm, gió vừa thổi, lá trúc theo gió bay lượn, phát ra tiếng xào xạc. Dung Tranh mặc bộ quần áo sam đứng ở một gốc cây. A Hạnh cười đi tới: “Sao lâu rồi không thấy người. Nói chuyện cũng không rõ ràng nữa!” Nàng đi tới bên cạnh Dung Tranh, phát hiện Dung Tranh đã cao hơn nàng một cái đầu từ bao giờ, nàng đứng chỉ tới bả vai hấn.

“Hay thật, lại lớn nhanh như vậy, cao hơn ta nhiều.”

Nếu như là Vân Đóa nói thế Dung Tranh nhất định sẽ trả lời: “Đúng vậy, sao người còn lùn như vậy a, ăn nhiều như thế đi đâu rồi?” Nhưng trước mặt A Hạnh thì ăn nói trở nên vụng về, không biết nên nói cái gì cho phải. Hấn sờ đầu một cái, ngượng ngùng cúi đầu.

A Hạnh cười, thật đúng là thiếu niên hay xấu hổ. Chẳng thiếu niên ở trong mắt nàng giống như một tiểu đệ đệ vậy. Nàng nhìn khuôn mặt tuấn lãng kia, nói: “Dung Tranh, chờ người đi diễn trở lại, sẽ viết một vở kịch, ta sẽ tặng thêm phân kịch cho người! Mặc dù không phải là nhân vật chính nhưng tuyệt đối hơn hẳn cái vai phụ.”

Dung Tranh giương mắt nhìn nàng: “Viết kịch? Là người tự mình chỉ đạo sao?”

A Hạnh suy nghĩ một chút, gật đầu: “Đúng vậy, Lăng thúc vừa đi diễn trở lại thì nên để cho ông ấy nghỉ ngơi nhiều một chút!”

Dung Tranh nghĩ thầm, vậy không phải có thể ngày ngày đều ở gần nàng sao? Tim của hấn đập nhanh, khóe miệng không che giấu được vui sướng: “A Hạnh, ta nhất định sẽ thật nỗ lực, nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người.”

”Ừ, ta tin người!” Dung Tranh nhìn nụ cười như hoa của nàng, trên mặt hơi nóng lên, cúi đầu: “A Hạnh, một tháng ta cũng không thể trở lại, người... phải chiều cố mình thật tốt, nếu như có người bắt nạt người, người... phải để cho hộ vệ ra mặt, ngàn lần đừng mạo hiểm.”

A Hạnh nhớ tới ngày đó hấn không để ý bản thân bảo vệ mình, trong lòng ấm lên, nói: “Được, người yên tâm.”

Trên mặt của Dung Tranh càng nóng hơn, hấn có chút lúng túng, vội xoay người, nói: “Ngày mai sẽ phải ra ngoài, ta còn phải đi sắp xếp một chút, ta đi trước.” Nói xong cũng không chờ A Hạnh trả lời, càng không quay đầu mà lại chạy đi.

A Hạnh nhìn hấn chạy thật nhanh, cười lắc đầu.

Bên kia, rạp hát Thính Tùng phát triển nhanh chóng làm cho Trương Thanh Vân đỏ mắt, rạp hát mình làm ăn càng ngày càng tệ, những đào hát rời khỏi Thính Tùng kia cũng có chút hối hận, có người thậm chí còn âm thầm liên lạc với bằng hữu trước kia ở Thính Tùng, muốn trở lại Thính Tùng, trong lúc nhất thời lòng người dao động.

Thanh Vân cũng có nghĩ tới phát triển kịch nói ở rạp hát của mình, nhưng thoát nhìn thì dễ dàng nhưng thực hiện lại rất khó khăn. Từ kịch bản đến diễn

viên, đến tập diễn kịch nói mỗi một bước cũng rất công phu. Đây đối với Trương Thanh Vân, một kẻ sống ở thời đại nhà Hán mà nói quả thật không phải một chuyện dễ dàng. Cho nên khi kịch nói của hắn còn chưa ra mắt thì các đào hát một lần lại một lần cãi vả, còn Trương Thanh Vân một lần lại một lần kết thúc trong nỗi giận.

Cứ như thế Trương Thanh Vân rất buồn bực. Chính hắn làm thì không được nhưng lại không nhìn được người khác thịnh vượng, hơn nữa thù mới hận cũ với Thính Tùng, làm cho hắn hận không thể lập tức đem Thính Tùng phá hủy. Một lần, hắn cùng với thuộc hạ Lý Tử thương lượng: “Lý Tử, có biện pháp nào làm cho Thính Tùng gặp xui xẻo hay không, tốt nhất là làm cho họ thân bại danh liệt biến mất ở Tân thành!”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Lập uy

Lý Tử cười to, thịt béo trên mặt rung động: “Trương gia, trước kia ta có thể không có cách nhưng ngược lại bây giờ cơ hội lại đưa tới cửa.”

Trương Thanh Vân thấy Lý Tử chắc chắn như thế, mừng rỡ trong lòng, ánh mắt sáng lên, hỏi: “Có biện pháp gì?”

Lý Tử tiến lại Trương Thanh Vân, ánh mắt lóe lên, hắn nhỏ giọng nói: “Trương gia, nghe người ta nói, Thính Tùng phải đi lưu diễn gì đó khoảng một tháng, Lăng Tử Phong và một đám các đào hát cũng không có ở Tân Thành. Rạp hát Thính Tùng do cái tiểu cô nương kia một mình chống đỡ. Tiểu cô nương kia lợi hại hơn nữa cũng là một tiểu cô nương, rạp hát thật sự xảy ra chuyện gì, không có những người này ở bên cạnh nâng, nâng thật sự có năng lực giải quyết sao?”

Trương Thanh Vân nhìn Lý Tử cười gian nói: “Xem ra ngươi đã có kế hoạch chu toàn!”

Lý Tử ngẩng đầu âm hiểm cười nói: “Chia sẻ ưu phiền cùng chủ nhân vốn là chức trách của thuộc hạ!”

* * * * *

Đoàn diễn của Lăng Tử Phong đi tuần diễn, mà Tử quân sự vì phải đi trước một bước để tuyên truyền cho nên cũng không ở Tân Thành. Rạp hát Thính Tùng bây giờ chỉ có A Hạnh đang quản lý. Lúc đầu, Lăng Tử Phong không yên lòng để lại chỗ này cho một mình A Hạnh, sợ xảy ra chuyện gì. Nhưng A Hạnh nói với ông: “Lăng thúc, bây giờ chuyện của rạp hát cũng đã vào quỹ đạo. Một mình A Hạnh đối phó không có vấn đề, hơn nữa phương diện an toàn thì còn có bốn hộ vệ, thúc hoàn toàn có thể yên tâm. Dù sao rạp hát chúng ta sau này càng làm càng lớn, chuyện thúc và Tử quân sự phải làm cũng sẽ càng ngày càng nhiều, hai người không thể nào luôn ở bên cạnh che chở cho A Hạnh, cũng đã đến lúc để cho một mình A Hạnh đảm đương một phía!” Lăng Tử Phong thấy nàng nói có lý, nghĩ đến bây giờ Thính Tùng đã không còn là Thính Tùng trước đây, lại có suy nghĩ Trương Thanh Vân muốn gây chuyện như trước cũng không phải dễ dàng. Cho nên yên lòng mà đi.

Sau khi Lăng Tử Phong đi, rạp hát dưới sự quản lý của A Hạnh tất cả đều có trật tự tiến hành. Mỗi ngày kịch nói khai diễn, bài luyện kịch mới, A Hạnh cũng bố trí ngay ngắn rõ ràng. Mà lúc này Vân Đóa cũng giúp A Hạnh không ít việc. Như công việc hậu cần trước kia là Tử quân sự lo liệu nhưng sau khi Tử quân sự đi, nhất thời tìm không được người thay thế cho nên Vân Đóa xung phong đảm nhận, nói phải giúp A Hạnh. Vân Đóa từ nhỏ lớn lên ở đây nên chuyện của rạp hát vô cùng hiểu rõ, hơn nữa tính tình nàng năng nổ, A Hạnh cảm thấy có thể để cho nàng thử một lần. Mà Vân Đóa cũng vô cùng tận tâm, vô cùng cố gắng, mặc dù phương diện giải quyết công việc nhìn xa không bằng Tử quân sự, nhưng mà A Hạnh ở cạnh quan sát, cảm thấy Vân Đóa chỉ cần thêm thời gian có thể trở thành trợ thủ đắc lực của mình.

Nhưng chuyện của rạp hát cũng không phải thuận buồm xuôi gió. Rạp hát nhiều người mới như vậy, rất nhiều người không biết A Hạnh. Bọn họ thấy A Hạnh chẳng qua là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, trong lòng khó tránh khỏi khinh thường. Mặc dù cũng nghe qua những đào hát khác nói đến chuyện của A Hạnh, nói nàng thông minh trí tuệ hơn người như thế nào, trí dũng song toàn, nhưng những người mới này lại không quá tin tưởng, cho là những người này chỉ nịnh bợ A Hạnh. Mới đem nàng nói đến vô cùng kì diệu, một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, có thể lợi hại đến nhường nào? Gần như tất cả người mới cũng có ý nghĩ này.

Trước kia bọn họ đều là gánh hát lưu động, quy củ không nhiều lắm, yêu cầu cũng không cao, cho nên luôn luôn lười biếng, nhưng quy củ rạp hát là A Hạnh tự mình quyết định, đối với những quy củ này bọn họ còn có chút không thích ứng, trước đây khi Lăng Tử Phong còn ở rạp hát, bọn họ còn có chút sợ hãi ông, cho nên có chút quy củ nhưng ông vừa ra khỏi cửa, trong rạp hát chỉ còn lại A Hạnh. Cái tiểu nha đầu này, bọn họ có chút không đem A Hạnh để vào mắt, dĩ nhiên là có nhàn tán.

Sau khi ông chủ Lăng đi ngày thứ ba, buổi chiều lúc tập diễn, lại có mấy tiểu đào hát đến thư phòng tìm A Hạnh. Mấy tiểu đào hát này đều là người học việc ở Thính Tùng trước kia, bây giờ cũng đi theo nhóm kịch diễn một ít nhân vật nhỏ.

Lúc bọn họ tới tìm, A Hạnh đang cùng Vân Đóa nói một chút chuyện.

A Hạnh thấy bọn họ, ngạc nhiên nói: “Ồ? Tiểu Phong, Vân Tùng, các người không đi tập diễn tới chỗ này làm gì? Tìm ta có việc sao?”

Ngoài Vân Tùng, còn có một võ sinh khác tên Lâm Vũ đều là trạc tuổi Dung Tranh, thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi. Trong đó Vân Tùng là học văn kịch còn Lâm Vũ và Tiểu Phong đều là học võ kịch.

Thân hình Lâm Vũ cao lớn bộ dáng phần nộ, lớn tiếng nói: “A Hạnh cô nương, chúng ta cũng không nhịn được nữa! Chúng ta cũng biết đạo này người bận rộn vốn là không nên tới phiên người nhưng đám người Trần Lăng thật là quá đáng! Thật sự là làm cho người ta không thể nhịn được nữa!” Trần Lăng là đào hát mới thuê vào, cũng là đang tập diễn nhân vật chính của kịch mới.

Những tiểu đào hát khác cũng có vẻ mặt tức giận.

A Hạnh hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lần này là Vân Tùng mở miệng, so với bọn họ, Vân Tùng tinh táo hơn, giọng nói nhẹ nhàng hơn: “A Hạnh cô nương, là như này. Kể từ khi ông chủ Lăngđi, trong mấy ngày này Trần Lăng đều không đến tập diễn đúng thời gian, mỗi ngày phải để cho những đào hát khác chờ hẵn rất lâu, hôm nay càng quá đáng hơn, để cho mọi người đợi hơn một canh giờ còn chưa xuất hiện. Người còn lại muốn chúng ta đi tìm hẵn, tuổi tác chúng ta nhỏ nhất, đương nhiên phải nghe lời của các tiền bối kia. Ba người chúng ta đến căn phòng của Trần Lăng, vừa vào nhà thì người thấy một cổ mùi rượu thật nồng, Trần Lăng thì say mềm còn nằm ở trên giường ngủ ngon. Chúng ta tiến lên gọi hẵn, còn chưa gọi được mấy tiếng. Trần Lăng đánh một quyền tới, vừa đứng đánh vào đầu Tiểu Phong, làm u lên một cục to!” Vừa nói thì đưa Tiểu Phong lên cho A Hạnh xem. Lại nói tiếp: “Đáng hận chính là hẵn đánh xong còn làm như không có chuyện gì, trở mình tiếp tục ngủ ngon! A Hạnh cô nương, những người mới kia cũng không tuân thủ quy củ, chẳng những là Trần Lăng, những người khác thấy Trần Lăng không tới vậy mà lại cùng nhau đánh bài ăn tiền, một chút cũng không quan tâm việc tập diễn, một người so với một người càng quá đáng hơn.”

Nói xong ba tiểu đào hát thẳng tắp nhìn về phía A Hạnh, gật đầu liên tục, người một câu ta một câu đem hết những chuyện bọn người mới làm nói ra.

Vân Đóa càng nghe càng tức giận, lớn tiếng nói với A Hạnh: “A Hạnh, những người này thấy người tuổi còn nhỏ, không để người vào mắt, nếu như ông chủ Lăng ở chỗ này, bọn họ tuyệt đối không dám làm càn như vậy! A Hạnh cho bọn họ nếm mùi lợi hại một chút!”

A Hạnh lắng lắng nghe lời của bọn họ, sau khi Lăng Tử Phong đi, nàng vô cùng bận rộn, không thể nào đến coi chừng bọn họ tập diễn, cho là có lão đào hát bên cạnh quản lý sẽ không sao, không nghĩ tới những người này hoàn toàn không xem quy tắc của rạp hát ra gì, cũng không đem nạng để vào mắt. Xem ra, đã đến lúc nàng quản những người mới này!

A Hạnh đứng lên, nói với bọn họ: “Đi, ta và các người cùng đi xem một chút.” Lại nói với Vân Tùng: “Người đi gọi hai hộ vệ tới.” Trong đám đào hát có võ sinh, sợ bọn họ gây chuyện nên vẫn là mang theo hộ vệ cho an toàn.

Chờ hộ vệ đến, A Hạnh lập tức dẫn những người này đi đến hậu viện nơi tập diễn kịch. Đến nơi thấy đúng như lời của ba người. Trần Lăng còn chưa có xuất hiện, mà những người khác phần lớn đang đánh bạc, người còn lại hoặc là nhìn, hoặc là tán gẫu. Nơi đó còn giống như đang tập diễn sao?

Trong bọn họ có một hai người là lão đào hát của Thính Tùng, đang đứng ở một bên gương mặt không thể làm gì, sau khi thấy A Hạnh, lập tức ngênh tới, lo lắng nói: “A Hạnh cô nương, ta khuyên bọn họ, nhưng bọn họ cũng không nghe. Nói gì Trần Lăng không tới không thể tập diễn cũng không phải trách nhiệm của bọn họ, nếu không thể tập diễn, làm gì đều là tự do của bọn họ, người khác không nên xen vào!”

A Hạnh gật đầu, sau đó nhỏ giọng nói chút gì với hộ vệ sau lưng, bọn hộ vệ tuân lệnh, đi tới đám người đang tụ tập đánh bạc kia dùng sức tách ra hét lớn một tiếng: “Các người không tập diễn kịch ở chỗ này làm gì? A Hạnh cô nương đã tới, còn không mau dẹp hết những thứ này!”

Những người này thấy hộ vệ quát rầy bọn họ đánh bài, đầu trên mặt còn có chút tức giận nhưng nghe hẵn nói A Hạnh đã tới, cũng ngượng ngùng thu hồi tiền của mình, rồi tách ra. Mặc dù bọn họ không để A Hạnh vào mắt nhưng bất kể thế nào, A Hạnh vẫn là chủ của Thính Tùng, bọn họ không thể một chút mặt mũi cũng không cho nàng.

Một người trong đó nói với A Hạnh: “A Hạnh cô nương, đâu có gì lạ đâu, Trần Lăng không có tới, chúng ta tập diễn không được, nhàm chán mới chơi, khó trách chúng ta mà!”

A Hạnh lạnh lùng liếc hẵn một cái, sau đó nói với một hộ vệ trong đó: “Mang Trần Lăng đến đây, nghe nói hẵn uống say, cho dù là dùng nước tạt hẵn tỉnh cũng phải mang hẵn tới!”

Hộ vệ cung kính lĩnh mệnh đi. Những người mới thấy nàng làm việc nói chuyện có áp lực như vậy, khác với hình tượng cô nương mười ba mười bốn tuổi mềm yếu trong tưởng tượng, không khỏi hai mắt nhìn nhau.

Mặt A Hạnh trầm xuống, ánh mắt đêm lướt qua từng người, ánh mắt lạnh lùng làm cho những người này cũng không tự chủ được cúi đầu.

A Hạnh cao giọng nói: “Các người còn nhớ quy củ của rạp hát là như thế nào không?”

Những người này người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, cũng không trả lời. Vân Đóa lập tức ở một bên lớn tiếng trả lời: “Quy tắc thứ sáu của rạp hát trong lúc tập kịch, không thể vì bất cứ chuyện gì mà tới trễ về sớm, không được làm chuyện không liên quan đến diễn kịch! Ai vi phạm mỗi lần trừ một lượng hàng tháng, nếu tái phạm nhiều lần sẽ bị đuổi đi!”

A Hạnh nói bổ sung: “Điều thứ ba của quy tắc trong rạp hát, không được đánh bài ăn tiền, uống rượu, gây chuyện ở rạp hát, tình tiết nghiêm trọng cũng sẽ bị đuổi đi! Giờ thế nào đây? Mọi người cũng coi quy tắc này như không có đúng không? Nói ra mọi người cũng là đang xem người chủ rạp này như vô hình rồi!” Giọng nói của nàng không cao nhưng lại lạnh lùng nghiêm túc hiển nhiên là thật sự nổi giận.

Nàng quay đầu nhìn Vân Đóa nói: “Nhớ kỹ những kẻ đánh bài ăn tiền hôm nay cuối tháng khấu trừ bọn họ hai lượng bạc!”

Vân Đóa thấy những người này không đem A Hạnh để vào mắt, trong lòng đối với bọn họ giận vô cùng, lập tức liếc bọn họ một cái, cao giọng đáp: “Mặc dù ta biết chữ không nhiều lắm nhưng ghi nhớ tên của bọn họ thì không thành vấn đề!”

Những người đó thấy A Hạnh làm việc không chút nề nang như thế, lại không nói tình cảm, nói trừ tiền thì trừ tiền, không khỏi nóng nảy. Người cầm đầu đám đánh bạc tên Lý Tuyền không phục nói: “A Hạnh cô nương, người xử sự như vậy chúng ta không phục! Rõ ràng là Trần Lăng làm trể nải tập diễn kịch, chúng ta chỉ là bởi vì không tập diễn mới chơi, càng nói thêm là căn bản chúng ta cũng không có đánh cược tiền, đều là chơi giả, các người nói có phải hay không?”

Những người khác đương nhiên không muốn chịu phạt, nghe hắn nói như vậy vội phụ họa. Rồi rít nói chỉ là chơi, cũng không đánh cược tiền.

Vân Đóa thấy những người này tròn tròn mắt đối trá, giận đến mặt mũi trắng bệch, nàng chỉ bọn họ lớn tiếng nói: “Các người còn muốn chống chế, lúc chúng ta tới rõ ràng thấy các người đang đánh cược tiền!”

Lý Tuyền cười một tiếng: “Vân Đóa cô nương, chẳng lẽ là nhìn lầm rồi, cũng không nên y lại vu oan chúng ta!”

“Ta không y lại vu oan các người, chúng ta cũng thấy!” Vân Đóa tức bực giậm chân.

A Hạnh kéo Vân Đóa, để cho nàng bớt nóng nảy. Nàng từ từ đi tới trước những người đó, những người đó cũng nhìn nàng, không biết nàng muốn làm gì, nhưng trong lòng đã không dám xem nhẹ nàng.

A Hạnh nhìn về phía nam từ từ lạnh lùng nói: “Vân sư phụ, vừa rồi lúc ta tới nghe người nói, bốn bốn sáu, đại ca ta thắng, đưa tiền đưa tiền, tổng cộng 50 văn tiền!” Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm hắn: “Có phải thế không?” Ánh mắt lạnh băng làm cho lòng Vân sư phụ căng thẳng, hắn không ngờ tiểu cô nương này nhớ rõ những lời hắn nói như thế, chột dạ cúi đầu nói không ra lời.

A Hạnh cười lạnh đi lướt qua bên cạnh hắn, lại đi tới một người mặc bộ áo sam ngắn, bắp thịt rắn chắc, nói: “Chu sư phụ, ta nhớ lúc ấy người nói là, thật là xui xẻo, lại thua rồi, hôm nay cũng thua mấy quan tiền rồi!” Nàng liếc hắn một cái: “Ta nói không sai chữ!”

Mặt Chu sư phụ ngưng ngừng quay đầu đi, cũng không thể phủ nhận.

A Hạnh lại xoay người nhìn về phía Lý Tuyền, người này thấy nàng nhìn, trong lòng rung mình, không tự chủ được mà lùi lại một bước.

“Lý sư phụ, lúc này ta cũng nghe được người nói là, hôm nay ta cũng đen đủi, làm nhà cái thua liên tiếp, bạc tháng này cũng dâng hiến cho các người, không được, ngày mai chúng ta trở lại, ta muốn tiền lương tháng trở lại!”

Lý Tuyền lắc đầu một cái, khẽ thở dài, một chữ ngụy biện cũng không nói ra.

A Hạnh nhìn bọn họ, mặt trầm xuống, lên giọng nói: “Bây giờ các người còn cứng miệng nói các người không đánh bài ăn tiền sao?”

Lúc này những người mới phục A Hạnh đến sát đất, trước đây là người thuộc gánh hát Lão Du Điều, ở bên ngoài tự do thành tính, không có thói quen bị ràng buộc, mới tới rạp hát còn có thể thu liễm một chút, sau cùng rốt cuộc cũng lộ ra bản tính thật. Những người này mỗi khi thua tiền hay mượn người bên cạnh, mượn lại không trả, nhưng vì đều là võ sinh, một thân bản lĩnh, mọi người không dám đắc tội bọn họ, đều là giận mà không dám nói gì. Mà tiểu cô nương này trong thời gian ngắn ngủi lại đem lời của bọn họ nhớ không sót một từ, làm cho bọn họ một chữ cũng nói không được, xử phạt là nhất định không tránh khỏi, thấy bọn họ chịu phạt, lòng của những người khác cũng rất sung sướng.

Lý Tuyền gương mặt trắng bệch nói: “Nhưng cũng là bởi vì Trần Lăng không có tới...”

A Hạnh lạnh lùng ngắt lời hắn: “Một con ngựa là chuyện của một con ngựa, Trần Lăng say rượu tới trễ ta đương nhiên sẽ phạt hắn! Nhưng là các người đúng là đã đánh bạc, không tuân theo quy tắc của rạp hát! Hơn nữa còn có ý đồ ngụy biện trốn tránh xử phạt, quả thật rất đáng giận, theo như hành động của các người, cho dù là đuổi khỏi cũng không quá đáng! Trên khế ước viết rất rõ ràng, nếu như các người vi phạm, rạp hát có quyền xử phạt đuổi các người đi, hôm đó khi ký khế ước, chúng ta cũng đã ngay trước mặt mọi người đọc to nêu rõ cho các người đều nghe! Không ngờ các người lại coi quy tắc như không tồn tại, đã như vậy cũng đừng trách rạp hát chúng ta đưa ra quyết định này!”

Trong lòng những người này hoảng sợ, không ngờ chuyện lại huyền ảo nghiêm trọng như vậy, gánh hát lưu động lúc đầu vốn đã không còn, rồi đi rạp hát, bọn họ phải làm gì đây? Nhất thời người người sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt lộ vẻ kinh hoàng. Trong lòng âm thầm hối hận không nên xem thường tiểu cô nương trước mặt, cho là con thỏ trắng nhỏ không ngờ lại là con sói xám lớn!

Sắc mặt A Hạnh A Hạnh nhìn bọn họ, nàng cũng không tin bọn họ thật sự chịu rồi rạp hát! Lần này nàng không đem những kẻ này dạy cho một bài học nàng không phải là Lý Hạnh!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Độc kế (hạ)

Lúc này, hộ vệ xách theo Trần Lăng cả người ướt đẫm, tinh thần uể oải, hai chân như nhũn ra đi tới.

Đi tới trước mặt A Hạnh, hộ vệ buông lỏng tay, Trần Lăng chân không có chút sức ngồi bệt xuống đất, trong miệng rên rỉ, ngẩng đầu lên, cặp mắt vô hồn nhìn về phía mọi người xung quanh.

Hộ vệ nói: “Cũng không biết là uống bao nhiêu, trong phòng nồng nặc mùi rượu, tạt một chậu nước lạnh mới gọi được hắn thức dậy!”

Trần Lăng từ từ bò dậy, lắc lư lão đảo đứng lên, trong mắt tràn đầy vẻ mờ mịt, trong miệng lầm bầm nói: “Chuyện gì xảy ra vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Một người trước đây cùng một gánh hát với hắn đi tới bên cạnh, kéo cánh tay của hắn, chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: “Trần sư phó, tại sao người lại uống nhiều rượu như vậy a! Bây giờ là giờ gì, làm trề nải tập diễn!”

”Tập diễn? Tập diễn cái gì?” Trần Lăng như còn ở trong mây mù, người nọ thở dài một cái.

A Hạnh nói với Vân Đóa sau lưng: “Vân Đóa, ngâm chút trà giải rượu cho hắn, nồng một chút!”

Vân Đóa gật đầu, một lát sau bưng một chén trà giải rượu tới.

A Hạnh gọi mấy đào hát đỡ Trần Lăng, cho hắn uống trà giải rượu. Một phen gầy vò, hơn nửa trà rất hiệu quả, cũng không lâu sau Trần Lăng tỉnh một chút.

A Hạnh nhìn hắn lạnh lùng nói: “Trần sư phó, người là nhân vật chính của vở kịch, người biết vị trí nhân vật chính này có bao nhiêu người muốn không? Nhưng người dường như một chút cũng không quan tâm, chẳng những thường tới trễ hơn nữa còn uống rượu say vào lúc tập diễn, còn phạm phải vào cả hai quy tắc! Nếu người chẳng quan tâm vị trí nhân vật chính vậy được rồi, bắt đầu từ bây giờ người không còn là nhân vật chính nữa. Hơn nữa còn khấu trừ hai lượng bạc, đây là theo quy tắc mà xử phạt!”

Nghe lời của A Hạnh, Trần Lăng tỉnh rượu hơn phân nửa, hắn giật mình một cái, từ dưới đất bò dậy, trợn to hai mắt, không tin nhìn về phía A Hạnh: “Cái gì, người muốn đổi ta? Người có biết kịch đã tập diễn một nửa, nếu như thay ta thì phải làm lại từ đầu!” Chính vì vậy, hắn mới không sợ hãi, hơn nữa hắn là nhân vật chính, nhân vật chính tới trễ một cái thì có gì là lạ? Ngày trước ở chỗ gánh hát cũ hắn cũng là nhân vật chính, còn thường xin nghỉ không đến, chủ gánh hát còn phải đi theo cười nói mà dụ dỗ hắn. Nhưng sao đến chỗ này, cứ không chút do dự mà đã đổi hắn?

A Hạnh mặt không đổi sắc nhìn hắn, gần từng chữ nói: “Cũng không sao, ta không quan tâm, thay vì để cho người tới trễ làm chậm việc tập diễn, ta tình nguyện đổi một người có trước có sau tuân thủ quy củ! Trần Lăng, người hơi nhầm lẫn rồi, nơi này là Thính Tùng, không phải gánh hát trước đây của người, tại Thính Tùng, không phải đi một người thì hồng việc, ta có thể để cho bất cứ người nào làm chủ vai, có thể nâng cao tên tuổi của bất cứ người nào, chỉ xem người nắm lấy cơ hội hay không mà thôi. Rất rõ ràng, người đã mất đi cơ hội lần này!”

Trần Lăng không ngờ một lần uống say rượu lại thành ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, người nào không muốn trở thành nhân vật chính, nhân vật chính lương tháng cao, thưởng bạc nhiều, cuộc sống đầy ngộ cũng tốt hơn, vì hắn có bản lĩnh cao mới nhận được vị trí nhân vật chính này, không ngờ lại mất đi dễ dàng như vậy! Càng không nghĩ tới kẻ làm nên chuyện này là nữ tử nhìn như mềm yếu, cực kì quả quyết, mắt cũng không chớp thì đã đổi hắn!

Hắn luống cuống, hắn dĩ nhiên không muốn mất đi vị trí, mất đi cơ hội này, cũng không biết có thể được làm nhân vật chính nữa hay không. Hắn tiến về phía A Hạnh liên tục khom lưng bái, nói: “Cô nương, là lỗi của ta, là ta không tốt, xin người tha thứ cho ta lần này, ta cũng không dám nữa, sau này ta cũng sẽ tuân thủ quy củ, cũng không dám làm trái nữa điểm, cô nương, xin tha thứ ta lần này!”

Những kẻ đánh bạc trước đó trong lòng đang thầm kêu may mắn, cho là A Hạnh không thể nào một lần đuổi nhiều người như vậy, nhưng là bây giờ thấy nàng không chút do dự đã đổi Trần Lăng, rốt cục ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, phải biết nếu như rời Thính Tùng, bọn họ sẽ không có chỗ nào để đi, hơn nữa còn là bọn họ phạm luật trước, bọn họ cũng không chiếm được bất kỳ bồi thường gì, vậy bọn họ nên làm cái gì bây giờ? Mà hiện tại Thính Tùng là nơi hưng thịnh nhất, bọn họ cũng không bỏ được! Ai ai cũng ăn năn hối hận. Cùng Trần Lăng cúi đầu trước A Hạnh nói lời sám hối. Nhất thời tiếng cầu xin tha thứ vang ca một góc.

A Hạnh cũng không thật sự muốn sa thải bọn họ, nàng cũng biết bọn họ rời rạp hát thì không còn chỗ nào để đi, nàng cũng không muốn đoạn tuyệt với bọn họ, chỉ là muốn làm cho bọn họ ý thức được tầm quan trọng của quy tắc, cùng với chuyện nàng là chủ của rạp hát. Đến giờ, nàng đã đạt được mục đích, những người này nói vậy chắc cũng không dám phạm luật nữa, cũng không dám xem thường nàng nữa.

Vân Đóa thấy những người này ăn năn xin lỗi A Hạnh, cũng cảm thấy cao hứng thay nàng.

A Hạnh đưa tay ý bảo mọi người im lặng, nói: “Được rồi, các người cũng không cần phải như vậy! Niệm tình các người lần đầu phạm lỗi, ta sẽ cho các người một cơ hội! Việc tụ tập đánh bạc lần này ta tạm thời không sa thải các người nhưng lương tháng vẫn trừ không thể đổi! Về phần Trần Lăng...” Nhìn sang Trần Lăng trầm mặt nói: “Bởi vì người làm trề nải một buổi chiều của mọi người, hơn nữa nhân vật chính trong lúc tập diễn lại uống rượu ảnh hưởng không nhỏ, ở phương diện quy tắc vẫn không thể chối cãi cho nên ta vẫn phải thay đổi người lần này, nhưng mà người cũng không cần gấp, mặc dù người mất đi cơ hội lần này nhưng mà nếu như biểu hiện của người tốt, mọi người đều thấy, vở tiếp theo có thể ta sẽ suy nghĩ cho người thêm một cơ hội!”

Đám người đánh bạc thấy không bị sa thải nữa cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm, về phần trừ lương tháng ở trong mắt bọn họ cũng xem như chuyện nhỏ. Trần Lăng nghe được mình vẫn bị đổi vai, mặc dù rất không cam lòng nhưng lời A Hạnh hợp tình hợp lý, làm cho hắn không còn gì để nói, cuối cùng A Hạnh trả lại cho hắn một hy vọng, làm cho trong lòng của hắn thoải mái một ít.

Lúc này hành động của A Hạnh từ cử chỉ đến lời nói càng thể hiện rõ bản lĩnh hơn, trong các đào hát lần này có một người không phạm luật, A Hạnh

chọn hẳn làm nhân vật chính thay thế Trần Lăng, đào hát đó không ngờ vậy mà có một cái nhân bánh lớn rơi vào tay mình. Càng hưng phấn cũng âm thầm thề, nhất định phải quy quy củ củ, cố gắng biểu hiện thật tốt, không để cho cái nhân bánh này bay đi mất.

Trải qua chuyện này những người mới cũng không dám xem thường A Hạnh nữa, trong lòng đối với nàng lại kính lại sợ hơn, thậm chí cảm thấy nàng so với Lăng Từ Phong còn đáng sợ hơn. Nàng bình thường nhìn dịu dàng vô hại nhưng một khi chọc vào thì không biết lúc nào sẽ một nuốt người. Dù sao những người mới này cũng biết A Hạnh tuyệt đối không giống như vẻ bên ngoài nhu nhược có thể bắt nạt, nàng kiên quyết dứt khoát làm cho những kẻ thô lỗ này cũng phải dè dặt hoảng khuất phục. Mỗi một người cũng không dám vi phạm quy tắc của rạp hát nữa.

Sau khi xong chuyện, Vân Đóa cười nói với A Hạnh: “A Hạnh, ngươi thật là lợi hại. Bọn họ đều sợ ngươi!”

A Hạnh cười lắc đầu: “Bọn họ không phải sợ ta, là bọn họ sợ rời đi Thánh Tùng, mất đi công việc này. Nếu như Thánh Tùng không hưng vượng như hôm nay, ngươi cho rằng bọn họ sẽ đem ta để vào mắt sao? Chỉ cần rạp hát tốt, không sợ không giữ được đào hát!”

Vân Đóa gật đầu: “Có lý.”

A Hạnh nhìn Vân Đóa: “Vân Đóa, ngươi có tính toán gì hay không? Mẫu thân ngươi có phải hy vọng ngươi sớm lập gia đình phải không?”

Vân Đóa mặt đỏ lên, A Hạnh ngồi xuống đối diện nói: “Đến bây giờ cũng không có ai đến nói việc cầu hôn cùng mẫu thân ta, ta cũng không muốn rời khỏi rạp hát. Ta muốn ở lại rạp hát!” Vừa nói cúi đầu, giống như là nghĩ đến tâm sự gì, mặt càng đỏ hơn.

A Hạnh nhìn dáng vẻ này liền biết nhất định là nàng nghĩ chuyện có liên quan đến Dung Tranh, liền hé miệng cười một tiếng nói: “Nếu không sau này cũng gả vào rạp hát là được rồi!”

Ánh mắt Vân Đóa sáng lên, ngẩng đầu lên, gương mặt ngượng ngùng: “A Hạnh, ngươi nói xằng bậy cái gì đó?”

”Được rồi, không nói đùa nữa, thật ra thì ta muốn nói với ngươi, trước khi ngươi lập gia đình có muốn tới rạp hát làm việc hay không, bây giờ rạp hát nhiều người như vậy, rất cần người giúp đỡ, nhưng ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, thương lượng với mẫu thân ngươi, nếu như mẫu thân ngươi đồng ý, ngươi mới có thể tới.”

Vân Đóa lập tức gật đầu: “Nương ta nhất định sẽ không phản đối! Ta thật sự rất muốn ở rạp hát làm việc a! A Hạnh ngươi nói thật sao?”

”Đương nhiên là sự thật, nhưng hay là ngươi cứ thương lượng một chút cùng mẫu thân, sau đó quay lại cho ta câu trả lời chắc chắn.” Dù sao cũng là làm việc ở rạp hát, không biết Lưu đại nương có đồng ý hay không, nhưng không phải lên đài biểu diễn, chỉ là quản lý một ít chuyện vặt ở hậu viện, nghĩ đến cũng sẽ không phản đối.

Vân Đóa gật đầu đáp ứng, nói buổi tối sẽ nói chuyện này với mẫu thân.

Sau chuyện này, rạp hát yên tĩnh rất nhiều ngày, mọi người đều biết tính tình A Hạnh nói được là làm được, làm việc nói chuyện cũng cẩn thận rất nhiều, rất sợ sẽ vì vậy mà chịu phạt.

Vừa thu phục một đám người mới ở hậu viện, không ngờ, tiền viện lại đã xảy ra chuyện!

Sau khi Lăng Từ Phong đi ngày thứ tám. Kể từ khi Lăng Từ Phong đi, Lý Nhuận Phúc biết tình hình đặc thù, liền chấp thuận A Hạnh buổi tối ở rạp hát thêm một chút, ông sẽ ở cùng A Hạnh, thứ nhất là bảo vệ A Hạnh, thứ hai cũng có thể diệt sạch một số người lời ong tiếng ve.

Những ngày này, rạp hát vẫn không còn chỗ ngồi, tâm tình khán giả dâng cao, vỗ tay bảo tốt không ngừng.

Nhưng đang lúc kịch nói tiến hành thuận lợi đột nhiên phía dưới khán đài có một người nhảy cồng lên, phát ra tiếng hét kinh người: “Rắn! Có rắn!” Ngón tay hần chỉ dưới đất, trắng bệch: “Đầu tam giác, là rắn độc! Rạp hát có độc xà a!”

Một tiếng hét lập tức ở làm mọi người cuống cuồng, ai cũng không xem kịch, mặt kinh hoảng chạy ra khỏi ghế, người đẩy ta ta đẩy người, sợ sẽ bị rắn độc cắn một cái.

Nhất thời cục diện loạn thành một đồng.

“Đầu, rắn độc ở đâu? Trong rạp hát tại sao có thể có rắn độc?”

Người nọ chỉ một con rắn mảy bích lục ngoằn ngoèo trên đất nói: “Mọi người đến xem, ta không có nói láo, thật sự có rắn độc!”

Mọi người dưới sự chỉ dẫn của hần phát hiện con độc xà kia, một người trong đó la hoảng lên: “Là Trúc Diệp Thanh a, bị cắn phải sẽ chết người!”

Lúc này một đám người lập tức như bị quăng bom, lập tức đứng lên. Tức giận rồi rít chỉ trích rạp hát Thánh Tùng.

”Nếu như chúng ta bị rắn độc cắn một cái mất mạng thì phải làm sao bây giờ?”

”Rạp hát cũng quá thiếu trách nhiệm, trong khán phòng có rắn độc vào cũng không biết, từ nay về sau còn ai dám đến Thánh Tùng xem kịch!”

“Đúng thế, để chủ nhân Thánh Tùng cho mọi người chúng ta một câu trả lời!”

Những người khác rồi rít phụ họa: “Đúng vậy, mau ra đây? Ông chủ muốn trốn sao!”

Trong lúc nhất thời tiếng kêu la ầm ĩ, tinh thần quần chúng mãnh liệt.

Trên sân khấu các đào hát đã dừng biểu diễn, không biết tình huống trước mắt phải làm sao, trong lòng thầm kêu không ổn rồi. Khán phòng lại xuất hiện rắn độc, đây đúng là phiên toái của Thính Tùng!

Bên kia, Trương Thanh Vân và Lý Tứ ngồi ở thư phòng của mình đánh cờ.

Trương Thanh Vân cầm một viên cờ đen lên hạ xuống bàn cờ, nói: “Lý Tứ, chiêu tha rắn này của ngươi thật sự là một diệu kế! Cũng là một độc kế, ngươi không sợ rắn độc sẽ cắn chết người sao?”

Lý Tứ hạ một con cờ trắng xuống, hần giương mắt nhìn Trương Thanh Vân, cười như không cười: “Chủ nhân, chẳng lẽ ngươi lo lắng sẽ cắn chết người sao?”

”Ta?” Trương Thanh Vân cười to: “Ta còn mong sao cắn chết một người đi, như vậy, rạp hát Thính Tùng hoàn toàn xong đời! Ngay cả chủ nhân Thính Tùng cũng khó tránh khỏi tai ương ngục tù a!”

”Chủ nhân, bất kể lần này có cắn chết người hay không, rạp hát bọn họ phát hiện rắn độc, Thính Tùng bọn họ trăm miệng cũng không thể bào chữa, hơn nữa chúng ta tuyên truyền chuyện này đi, người suy nghĩ một chút, đến lúc đó, ai còn dám đến một cái rạp hát có rắn độc đây?”

Trương Thanh Vân ngửa đầu cười to: “Diệu kế diệu kế! Tiên sinh thật không hổ là người nhiều mưu trí. Chờ Thính Tùng suy bại, chúng ta lại thu đào hát của bọn họ lại, chỉ cần có đào hát, kịch nói cũng đi theo!”

Lý Tứ đắc ý cười: “Đúng là như thế!”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Thả rắn

Tối hôm đó, A Hạnh thu xếp cho phụ thân ngồi xem kịch ở phía trước. Nàng là nữ tử, không thể cùng phụ thân ngồi ở dưới đài, cho nên đợi ở trong sân khấu, nhìn các đào hát ra ra vào vào, bận rộn rộn rộn, có lúc đó cũng giúp một tay, cũng rất có hứng thú.

Lúc chuyện xảy ra, A Hạnh đang đứng phía sau sân khấu giúp Tinh Nhân sửa y phục cho tốt, nghe được khách nhân cao giọng la lên có rắn, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Có rắn? Làm sao có thể? Khán phòng tiếp đãi nhiều khách nhân, nàng sợ xuất hiện tai họa ngầm, cho nên mỗi lần trước khi mở màn, nàng sẽ để cho người phụ trách khán phòng kiểm tra, xem có cái gì bất thường hay đồ vật nguy hiểm gì ở trong khán phòng hay không, nàng nhiều lần dặn dò như thế sao lại xuất hiện sơ sót lớn vậy? Chẳng lẽ là người phụ trách khán phòng sơ sót sao?

Thừa dịp người phía dưới nháo thành một đoàn, A Hạnh phái người tìm người phụ trách họ Lưu kia tới.

Chỉ chốc lát Lưu Quý đầu đầy mồ hôi xuất hiện ở trước mặt của A Hạnh. Lưu Quý chừng bốn mươi tuổi, là người làm việc rất nhiều năm ở Thính Tùng, luôn luôn nghiêm túc. Vẫn luôn nhận được sự tín nhiệm của Lăng Từ Phong. Lần này rạp hát lại xuất hiện rắn độc, rõ ràng cho thấy trách nhiệm của hắn, không biết có bị đuổi ra khỏi rạp hát hay không, cho nên gấp đến mức mồ hôi lạnh toát đầy người.

A Hạnh thấy hắn thì hỏi: “Lưu thúc, trước khi mở màn thúc không kiểm tra khán phòng sao? Tại sao có thể có xuất hiện rắn độc ở khán phòng!”

Lưu Quý lau mồ hôi sau đó giờ lên hai ngón tay nói: “A Hạnh cô nương, Lưu Quý ta có thể thề với trời! Mỗi một cái góc nhỏ ở khán phòng ta đều kiểm tra tỉ mỉ, đừng bảo là rắn độc, ngay cả con nhện cũng không có! Ta cũng nghĩ không hiểu tại sao có rắn độc xuất hiện ở trong khán phòng?” Trên mặt của ông tràn đầy vẻ khó hiểu.

A Hạnh thấy ông thề thành khẩn như thế, phải biết thời đại này người nào cũng tin sự tồn tại của thần thánh, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thề, có thể thấy được ông mười phần nắm chắc, hơn nữa ông làm việc luôn luôn cẩn thận, chưa từng sơ suất chuyện gì, cho nên A Hạnh cũng tin.

Nhưng nếu như không phải sơ sót của ông, vậy rắn độc từ đâu mà xuất hiện?

Lưu Quý suy nghĩ một chút: “Chẳng lẽ là từ nóc nhà hoặc là từ cửa sổ tiến vào?”

A Hạnh ngẩng đầu nhìn nóc nhà, từ lần trước rạp hát sửa sang, mảnh ngói đã được thay đến gọn gió cũng không lọt, rắn làm sao có thể từ nóc nhà rơi vào? Mà cửa sổ... A Hạnh nhìn về phía chỗ cửa sổ, cửa sổ rạp hát không lớn, hơn nữa vị trí tương đối cao.

” Cửa sổ xung quanh không cây, rấn từ cửa sổ rơi khả năng cũng không lớn!” Lưu Quý lắc đầu một cái. Đầu tiên phủ nhận điểm này.

Lãnh quang trong mắt A Hạnh chợt lóe, nói: “Nhưng rấn sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở rạp hát chúng ta!”

Lưu Quý giống như là nghĩ tới điều gì, chợt ngẩng đầu lên: “A Hạnh cô nương, ta nghi ngờ có người cố ý thả rấn, giá họa cho rạp hát chúng ta!”

Trong lòng A Hạnh đang nghĩ như vậy, nàng quyết định thật nhanh: “Nếu quả thật là có người thả rấn, hấn lúc này chờ xem kịch, nhất định còn chưa đi! Lưu thúc người âm thầm đóng cửa chính lại, không thể để cho hấn chạy, hôm nay nhất định phải bắt được kẻ thả rấn! Nếu không, rạp hát chúng ta gặp phiền toái lớn!”

Lưu Quý trình trọng gật đầu: “Được, ta đây đi ngay.”

Người xem dưới đài ồn ào càng ngày càng lớn, tâm tình kích động đòi chủ rạp hát đi ra tra hỏi. A Hạnh biết, chuyện này càng sớm giải quyết càng tốt, làm chủ của rạp hát, nàng không thể trốn, hơn nữa trốn chỉ có thể làm cho chuyện càng thêm tệ, nàng phải đối mặt!

Nàng đang chuẩn bị đi ra ngoài, trên bục không ít đào hát đi tới bên cạnh nàng, nói: “A Hạnh cô nương, người xem dưới đài tâm tình kích động, một mình người đến quá nguy hiểm. Chúng ta cùng đi với người!” Người mới trước vì vụ đánh bạc cũng đứng ra nói: “Chúng ta cũng đi!”

A Hạnh thấy thời khắc mấu chốt, mọi người cũng nguyện ý vì rạp hát mà đi ra ngoài, trong lòng hết sức vui mừng. Nàng nói: “Quá nhiều người đi không tiện, sẽ cho khách nhân cảm giác xấu, ta để cho hộ vệ đi theo ta là được rồi. Các người ở một bên quan sát, bất kể thế nào, dứt khoát không nên làm âm chyen!”

Mọi người gật đầu, trong lòng đối với sự tỉnh táo của A Hạnh hết sức bội phục.

A Hạnh mang theo hai hộ vệ đi xuống đài đi đến trong đám người.

Các khách nhân đang tức giận, chợt thấy một nữ tử thanh lệ vô song nhẹ nhàng đi tới, không khỏi tĩnh lặng lại, không chớp mắt nhìn nàng, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, trong lúc nhất thời như đã quên chuyện trước mắt.

Lý Nhuận Phúc vẫn luôn ở bên cạnh nhìn, đang gấp, lại thấy con gái xuất hiện, hấn sợ con gái bị rấn độc gây thương tích, liền cầm một cây thương từ trên sân khấu gạt mọi người ra đi tới bên cạnh con gái, dặn dò một tiếng: “A Hạnh, cẩn thận một chút, cẩn thận bị rấn độc cắn phải!”

Các khách nhân nghe được tên A Hạnh này lập tức tĩnh lại, một người trong đó lớn tiếng nói: “Đây chính là A Hạnh cô nương, nàng đúng là chủ của rạp hát Thính Tùng, nàng nhất định phải có một lời giải thích với chúng ta!”

Mặc dù A Hạnh dáng vẻ xinh đẹp động lòng người rất làm cho người ta yêu thích, nhưng mà chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện mình thiếu chút nữa bị rấn độc cắn chết thì tức giận trong lòng không kim được, rồi rít chỉ trích A Hạnh. Trong lúc nhất thời các loại chửi bới, rống giận vang lên.

A Hạnh nhận lấy sự phẫn nộ của mọi người mà mặt không đổi sắc, một câu giải thích cũng không nói. Nàng biết, lúc này mọi người đang tức giận lên tận não, tùy tiện giải thích cũng sẽ bị bác bỏ, còn có thể làm cho mọi người tức giận hơn. Trước hết cứ để cho bọn họ xả giận một phen, rồi bọn họ có lẽ còn có thể nhẫn nại nghe nàng giải thích.

Bên cạnh Lý Nhuận Phúc thấy A Hạnh bị mọi người trách mắng, làm sao chịu được, đem con gái kéo ra phía sau mình, nhìn mọi người nói: “Con gái của ta vẫn chỉ là một tiểu cô nương, vẫn xin mọi người khoan dung một chút, không nên so đo với nàng. Hơn nữa mọi người cũng không có chuyện gì, vì vậy bỏ qua có được hay không?” Vừa nói thì dùng trường thương trong tay gạt con độc xà kia ra một bên, tránh cho không cần thận cần phải người.

Trường thương còn chưa động vào rấn độc chợt có một bàn tay đưa ra nắm chặt trường thương, Lý Nhuận Phúc ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy đối phương là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, liền hỏi: “Người đây là muốn làm gì?”

Nam tử trẻ tuổi kia, hai hàng lông mày dựng lên, tức giận nói: “Ta còn phải hỏi người muốn làm cái gì mới đúng! Người muốn đẹp con rấn này đi nơi nào! Người là muốn hủy diệt chúng có sao?” Vừa nói xoay người nói với mọi người: “Mọi người cần phải nhìn kỹ, một khi để cho rạp hát đem con rấn độc này đi. Bọn họ có thể lên tiếng phủ nhận chuyện này!”

Những lời này giống như đổ dầu vào lửa, làm cho tâm tình của mọi người càng thêm kích động, ngược lại chĩa mũi nhọn sang hướng Lý Nhuận Phúc: “Không ngờ rạp hát lại làm việc không biết xấu hổ như vậy!”

” Thoạt nhìn thật giống như một người cha hiền thật, thì ra lại là người gian trá như vậy, thật đúng là người không thể xem bề ngoài!”

” Chúng ta không có chuyện gì là vận khí chúng ta tốt! Nhưng trong rạp hát có rấn độc cũng là sự thật! Lại còn muốn chúng ta bỏ qua, cũng thật quá buồn cười!”

” Đúng thế, tiểu cô nương thì thế nào, ai kêu nàng là chue của rạp hát đây? Chúng ta không trách nàng thì trách người nào? Người đau lòng con gái thì cũng đừng nên để cho nàng xuất đầu lộ diện a!”

Lý Nhuận Phúc không phải người giỏi ăn nói, bị mọi người người một lời ta một lời ép đến nói không ra lời. Cuối cùng mới miễn cưỡng nói một câu: “Ta chỉ là sợ rấn độc cắn phải mọi người thôi!”

Người thanh niên kia nhân cơ hội đoạt lấy trường thương trong tay hắn, vút qua một bên, hừ lạnh một tiếng nói: “Ai biết các ngươi là có tâm tư gì!”

Lý Nhuận Phúc giận đến mặt trắng bệch, còn muốn nói điều gì, tay lại bị con gái kéo, hắn quay đầu nhìn lại lại thấy con gái nhìn mình nhẹ lắc đầu. Lý Nhuận Phúc thấy con gái tinh táo như vậy thì biết nàng đã nghĩ được biện pháp giải quyết, đành bước không tranh cãi nữa.

Các đào hát còn lại thấy chuyện càng ngày càng lớn, rồi rít vây quanh, mặc dù thấy chủ nhân của mình bị người trách mắng thì trong lòng rất tức giận nhưng mà bọn họ cũng nhớ kỷ lời của A Hạnh, không đi ra tranh chấp với các khách nhân. Nhưng mọi người đều đang tức giận, hận không thể đánh người.

Người trẻ tuổi kia thấy các đào hát cũng vây quanh, lại lớn giọng nói: “Đám người vô sinh của rạp hát cũng đã tới, chẳng lẽ là rạp hát muốn đánh người sao! Mọi người chú ý rắn độc, đừng để nó bị rạp hát đoạt đi! Rạp hát cậy mạnh vô lý như vậy, không bằng chúng ta báo quan, để cho quan lão gia xử lý chuyện này cho chúng ta một câu trả lời, mọi người nói có đúng hay không!”

A Hạnh Vẫn luôn mặt lạnh nhìn đây tất cả, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn một cái, người thanh niên kia thấy nàng nhìn mình vốn là muốn nói cái gì, nhưng tiểu cô nương trước mặt khoe miệng bỗng hơi cong một chút, lộ ra vẻ đẹp diễm đảo chúng sinh, nhưng lại lạnh đến thấu xương làm cho trong lòng hắn đột nhiên dâng lên cảm giác quái dị, giống như bản thân mình bị đối phương nhìn thấu. Sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Tiểu cô nương này vừa mới bắt đầu đi ra thì lộ ra vẻ quái dị, bình tĩnh tinh táo không tầm thường, lạnh lùng không nói một lời, cho người ta cảm giác cao thâm khó lường, không biết trong hồ lô nàng bán thuốc gì, làm cho người ta bộc phát nghi ngờ, sinh lòng bất an. Hắn kim lòng không được cúi đầu nhìn xuống, muốn nói lại nuốt trở vào.

Các khách nhân thấy đám người vô sinh này hung tợn vây lại, cũng tin lời của người tuổi trẻ, một số người ngăn ở trước mặt của đám người vô sinh. Lớn tiếng nói: “Chúng ta nhiều người, chúng ta không cần sợ bọn họ! Rạp hát ghê tởm như vậy, chúng ta cũng không cần khách khí với bọn họ, báo quan! Báo quan!!”

Nghe được hai chữ báo quan, các đào hát cũng lộ vẻ kinh hoàng, chuyện này nếu náo loạn trên công đường, căn bản không thể tiếp tục, chỉ sợ còn bị niêm phong! Vậy bọn họ nên làm cái gì bây giờ? Lý Nhuận Phúc cũng lộ ra vẻ kinh hoàng, nếu phải nháo trên công đường, mất thể diện là chuyện nhỏ, nếu như A Hạnh bị quan lão gia trừng phạt đánh đại bản hay gì thì phải làm sao?

Các đào hát không hẹn mà cùng nhìn về phía A Hạnh. Nghĩ thầm: vào lúc này, tại sao luôn luôn cơ trí hơn người như A Hạnh cô nương, một câu cũng không nói, một câu giải thích cũng không, chẳng lẽ mặc cho các khách nhân nháo trên công đường sao? Bất kể thế nào đều phải đề xuống chuyện này mới được a!

Đang lúc mọi người trong lòng gấp gáp, thì nghe được giọng nói rõ ràng của A Hạnh: “Không cần làm phiền mọi người báo quan! Vì A Hạnh trước khi tới đã cho người đi báo quan, không bao lâu, quan sai sẽ đến rạp hát, đến lúc đó. A Hạnh nhất định sẽ cho mọi người câu trả lời hài lòng!”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Dẫn rắn ra khỏi hang

Lời này vừa nói ra, toàn bộ khán phòng đều xôn xao.

Các đào hát gấp đến mức giơ chân, trong lòng thầm nói: Cô nãi nãi, người tìm quan sai tới không phải là hướng mũi dao về phía mình sao? Thường ngày là một tiểu cô nương thông minh, hôm nay sao lại hồ đồ vậy? Tỉnh Nhân đi tới bên cạnh A Hạnh kéo kéo nàng, không tin hỏi: “A Hạnh ngươi không phải nói thật chứ!”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, có chút không hiểu, tiểu cô nương này xảy ra chuyện gì? Bây giờ đáng ra nên xin tha, hứa hẹn bồi thường bao nhiêu cho bọn họ, để cho bọn họ không đi báo quan mới đúng, sao lại còn tự mình đi báo quan đây? Không thể nào! Không hợp với lẽ thường! Lúc này có người kêu lên: “Ngươi bắt gạt người đi! Ngươi làm sao có thể đi báo quan, ngươi chẳng qua là không muốn chúng ta báo quan, trì hoãn thời gian mà thôi! Đừng dùng thủ đoạn bịp bợm nữa! Có thời gian, còn không bằng ngươi nghĩ xem nên trả lời với Đại lão gia trên công đường như thế nào đi! Đi, chúng ta báo quan đến!”

Báo quan phải mang theo chứng cứ, nhưng mọi người cũng không có công cụ, ai cũng không dám tay không đi bắt con độc xà kia, trong lúc nhất thời người nhìn ta một chút, ta nhìn người, do dự. Diệp Gia Quân. Người trẻ tuổi kia vốn định tiến lên nói gì, nhưng trầm tư một chút, lại dừng bước.

A Hạnh quan sát hết tất cả, trong lòng cười thầm, nàng tiến đến một, đầu tiên là hướng tất cả khách nhân thi lễ một cái, thái độ cung kính thành khẩn làm cho các khách nhân tiêu mất không ít hỏa khí.

” Các vị thúc bá huynh đệ, xin nghe ta một lời! Ta tuyệt đối không có ý lừa gạt mọi! Tại sao ta phải gạt các ngươi? Nơi này xuất hiện rắn độc cũng không phải là trách nhiệm của rạp hát...”

Lời còn chưa nói ra hết, người trẻ tuổi kia ngắt lời nàng, nói một tràng ngôn từ chính hiệp: “Rắn độc xuất hiện ở trong rạp hát của các ngươi, lại còn nói

không phải là trách nhiệm của các người! Không ngờ tiểu cô nương này lại là người như vậy! Rạp hát Thánh Tùng quý vị là đại hí viện đệ nhất ở Tấn thành, vậy mà lại không có trách nhiệm như vậy, thật là quá làm cho chúng ta thất vọng!”

Các khách nhân cũng lên tiếng phụ họa, rồi rít chỉ trích A Hạnh đẩy trách nhiệm!

Lúc mọi người chỉ trích A Hạnh cũng không tức giận, nàng khẽ mỉm cười, nhìn về phía người trẻ tuổi kia, nói: “Vị đại ca này tính tình thật là hấp tấp, dù gì cũng chờ ta nói xong đã chứ, tối nay huynh đài này hết lần này đến lần khác kích động tâm tình của mọi người, người không hiểu còn tưởng rằng đại ca là có tâm tư gì!”

Các đào hát thấy A Hạnh thế đơn lực bạc, cũng theo ủng hộ: “Ta thấy tên tiểu tử này đúng là không yên lòng. Nhất định là muốn một khoản từ rạp hát chúng ta.”

Trên mặt người thanh niên kia cứng đờ, sợ run, lại lập tức lớn tiếng phản bác: “Lời này là có ý gì? Ta thì có tâm tư gì?”

Gương mặt A Hạnh vui vẻ, thanh âm ôn hòa uyển chuyển: “Huynh đài đừng nóng vội, A Hạnh chỉ là đang so sánh mà thôi cũng không phải là nói người có tâm tư gì!”

Ánh mắt của nàng thoải mái ung dung giống như là đi dạo trong vườn hoa, hoàn toàn không có bất kỳ khẩn trương gì. Người thanh niên kia giống như một quyền đánh vào bông, cảm giác hết sức vô lực.

A Hạnh tiếp tục mỉm cười nói: “Thật ra thì ta muốn nói là, răn độc cũng không phải là tự dung xuất hiện ở rạp hát chúng ta, răn độc này có người cố ý mang vào trong rạp hát!” Nàng từ từ thu nụ cười, trong mắt lóe lên một mảng tàn khốc: “Ta không biết người này vì nguyên nhân gì lại làm như vậy nhưng là bất kể thế nào, trong rạp hát có nhiều người, loại hành vi tư lợi cho mình không để ý an nguy của mọi người mà ra tay, ta tuyệt đối sẽ không tha cho!”

Trong lòng người thanh niên kia rung mình, buột miệng: “Người nói như vậy có chứng cứ gì? Ta thấy căn bản là người nói ảo! Mọi người không nên tin lời của nàng!”

Khách nhân có chút cẩn thận, hỏi A Hạnh: “A Hạnh cô nương, người nói lời này, có chứng cứ gì không?”

A Hạnh tràn đầy lòng tin nói: “Ta nói lời này đương nhiên là có mười phần chứng cứ, về phần chứng cứ là cái gì, ta tạm thời vẫn không thể nói cho mọi người biết nhưng quan sai rất nhanh sẽ đến, chờ quan sai đến sẽ làm rõ ràng chân tướng chuyện này!” Nàng nhìn sang người thanh niên kia, lạnh lùng nói: “Ta nhất định sẽ mang kẻ không để ý an nguy của mọi người mà thả răn phải chịu bản án!”

Mọi người thấy A Hạnh có lòng tin như vậy, cũng nửa tin nửa ngờ, sỡ dĩ mọi người tức giận như vậy nói cho cùng cũng bởi vì rạp hát sơ sót thiếu chút nữa làm cho bọn họ bị răn độc cắn chết, nhưng nếu như là có người cố ý gây nên thì lại khác, nếu như A Hạnh nói là sự thật, vậy bọn họ phải bắt cái kẻ gian ác này đến quan phủ mới cam tâm!

Người thanh niên kia thấy mọi người bị A Hạnh nói động, trong bụng có chút nóng nảy, còn nói: “Đây bắt quá là lời một phía...”

A Hạnh không nhanh không chậm lớn tiếng ngắt lời hắn: “Có phải lời một phía hay không, chờ quan sai tới thì biết, làm trễ nãi huynh đài không nhiều thời gian, chẳng lẽ huynh đài không muốn bắt được người này sao? Vẫn an tâm chờ một chút đi!”

Người thanh niên kia thấy A Hạnh tràn đầy lòng tin, trong bụng hồ nghi: “Tại sao nàng ta tự tin như vậy, vừa mới bắt đầu thì đã bình tĩnh như thế, chẳng lẽ nàng thật sự nắm giữ được chứng cứ gì? Diệp Gia Quán. Nhưng, ta rõ ràng làm rất kín đáo mà! Nàng làm sao có thể phát hiện? Không được, đề phòng ngộ nhỡ, vẫn sớm rời đi thì tốt hơn, nếu như nàng thật sự có chứng cứ gì, chờ quan sai đến, ta coi như không chạy được nữa!”

Không sai, người này đúng là do Lý Tứ an bài thả răn. Vốn là Lý Tứ bảo hắn thả răn, kích động mọi người mấy câu thì lập tức rời khỏi. Nhưng người này nóng lòng lập công, suy nghĩ nếu như có thể đem việc này nhào lên quan phủ nhất định sẽ nhận được càng nhiều ban thưởng hơn. Cho nên mới ở lại đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Giao dịch

úc này, cửa lớn khóa chặt, các khách nhân cũng tụ tập ở giữa sân, ánh mắt cũng tập trung vào tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp trước mặt. Nhưng bây giờ hấp dẫn bọn họ không chỉ là bề ngoài xuất chúng của tiểu cô nương mà còn là dáng vẻ luôn ung dung bình tĩnh, ưu nhã thoải mái của nàng.

Nàng như vậy thật đúng là làm cho người ta không nhịn được sinh lòng hảo cảm.

A Hạnh khẽ mỉm cười, nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói: “Chư vị không nên gấp, A Hạnh nhất định sẽ lấy ra chứng cứ để cho các vị tâm phục khẩu phục!”

Nàng từ từ đi tới bên cạnh người trẻ tuổi, ánh mắt quét một vòng trên người hắn, sau đó nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, lạnh lùng nói: “Ngươi nói không phải ngươi thả rắn, vậy ngươi chạy cái gì? Bây giờ toàn bộ mọi người đều rất kiên nhẫn chờ đợi quan sai tới, một lòng muốn bắt được kẻ thả rắn, vì sao chỉ một mình ngươi là muốn chạy trốn? Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ngươi chính là kẻ thả rắn! Bởi vì ngươi chột dạ! Bởi vì ngươi không dám đối mặt quan sai!”

Người thanh niên kia bị mấy câu bởi vì của nàng ép đến không thở nổi, nhưng hắn như sao dễ dàng thừa nhận, một khi thừa nhận, chắc chắn phải ngồi tù!

Người thanh niên kia miễn cưỡng ổn định tinh thần phản bác: “Ta không phải là phạm nhân của rạp hát các ngươi, tại sao ta không thể rời khỏi? Ta đột nhiên nhớ có chuyện gấp nên phải lập tức rời khỏi! Không được sao? Diệp Gia Quán. Cô nương chỉ bằng điểm này thì kết luận ta là người thả rắn, có phải quá vô đoán hay không? Ta thấy căn bản cũng không có người thả rắn gì cả, những thứ này chẳng qua là ngươi cô tình nói để trốn tránh trách nhiệm!”

Những người khác cũng cảm thấy người thanh niên kia nói rất có đạo lý, điểm này quả thật không thể trở thành chứng cứ.

A Hạnh sớm đã tính trước hắn sẽ phủ nhận, nàng nhìn hắn, cười nhẹ một tiếng, rõ ràng là nụ cười tuyệt mỹ lại làm cho người thanh niên kia phát rét. Hắn nghe nàng nói: “Ta dĩ nhiên không chỉ có chứng cứ này!”

A Hạnh xoay người, đi tới gần rắn độc, Lý Nhuận Phúc lại nhích trường thương trên tay không chế rắn độc. Không để cho nó bò đến chỗ khác, rắn độc xanh biếc lẫn lộn vẩy bọt phát ra thanh âm tê tê, vô cùng đáng sợ.

Lý Nhuận Phúc thấy con gái tiến đến, vội vàng kéo nàng xa một chút nói: “A Hạnh, cẩn thận, rắn di chuyển rất nhanh, đèn quá gần cẩn thận bị nó cắn!”

Cô nương chung quy vẫn là có chút sợ rắn, A Hạnh lui về phía sau mấy bước, lộ ra vẻ ghê tởm, sau đó nói với mọi người: “Mọi người nghe được chứ? Đèn quá gần cũng sẽ bị nó cắn. Đã như vậy người thả rắn kia làm cách nào để mang nó vào đây? Đương nhiên không phải cầm ở trên tay tiến vào, như vậy chắc chắn không qua được cửa chính của rạp hát!”

Nàng thản nhiên cười một tiếng, nói tiếp: “Cũng không thể nào đặt ở trong quần áo, ta tin sẽ không có người ngu như vậy!”

Ngọc Mai và Tinh Nhân cũng xùy cười một tiếng, Ngọc Mai nói: “A Hạnh thật biết nói đùa, nào có người ngu như vậy, hắn không sợ bị rắn cắn sao?”

A Hạnh cười gât đầu: “Đúng là như vậy. Cho nên ta nghĩ người thả rắn phải mang theo trong người một cái túi giữ rắn rồi mang vào! Mà túi này, chỉ cần cẩn thận kiểm tra, thì nhất định có thể tra ra có liên quan đến con rắn này!”

Nàng quay đầu lại, chia thẳng vào người trẻ tuổi kia: “Nếu như ta đoán không sai, cái túi đó nhất định vẫn còn ở trên người của hắn, chỉ cần lục soát ở trên người hắn sẽ tìm ra được chân tướng, mọi người cũng sẽ không nghi ngờ lời của ta nữa! Đây chính là chứng cứ có lợi nhất của ta!”

Mọi người nghe đến đó cũng đồng loạt nhìn người thanh niên kia. Lại thấy hắn mặt xám như tro tàn, hai tay ôm ngực thật chặt, không ngừng lui về phía sau.

Thấy vẻ mặt của hắn, mọi người không cần lục soát thì cũng biết là xảy ra chuyện gì. A Hạnh nháy mắt với Lưu Quý, Lưu Quý đồng ý, lập tức tiến đến, lục soát trên người hắn tìm thấy một cái bao bố, người thanh niên kia mặc dù liều mạng phản kháng nhưng làm sao có thể mạnh hơn Lưu Quý? Diệp Gia Quán. Nhìn túi bị bọn họ đoạt đi, hai chân mềm nhũn, buông mình ngồi trên mặt đất, trong lòng vạn phần hối hận không nghe lời Lý Tứ. Lưu Quý đem bao bố đưa cho A Hạnh. A Hạnh nhận lấy bao bố mở ra cẩn thận tra xét, lại cúi đầu ngửi một cái, liền nói: “Trong bao bố có chút cỏ khô và một ít vảy, mọi người xem, cỏ khô trên người của rắn quả thật giống như nhau. Hơn nữa mùi tanh của rắn rất nồng, mọi người không tin có thể kiểm tra. Như vậy có thể thấy được, con rắn độc này đúng là do người dùng túi mang vào!” Nàng nhìn sang kẻ thả rắn mặt xám như tro tàn ngồi trên đất, lộ ra nụ cười mỉm cười thắng lợi, nói: “Bây giờ ngươi còn gì để nói!”

Khách nhân có mấy người đi ra kiểm tra bao bố, sau đó hướng mọi người tuyên bố: “Quả thật như A Hạnh cô nương nói, người này đúng là kẻ thả rắn!”

Người vừa kiểm tra túi phát hiện được chân tướng tức giận phất tay áo, tát cho người thanh niên kia một cái thật mạnh, còn gào chân đá hắn, trong miệng mắng: “Cái tên lòng dạ hiểm độc khốn kiếp nhà ngươi, ngươi có biết thiếu chút nữa thì hại chết lão tử không! Lão tử đánh chết ngươi!” Nói xong thì một trận quyền đấm cước đá, người bên cạnh cũng cùng nhau chỉ trích người thanh niên kia quá mức ác độc.

A Hạnh sợ hãi xảy ra án mạng vội gọi hộ vệ kéo người kia ra, khách nhân kia bị hộ vệ kéo ra, rất không cam lòng, chỉ vào người thanh niên kia mắng to: “Quan sai rất nhanh sẽ đến, ngươi rửa sạch cái miệng chờ ngồi tù đi!”

A Hạnh nghe thấy lời của hắn, trên mặt thoáng qua chút khó xử, nàng ho khan một cái, ngược lại nói với mọi người: “Thật ra thì, A Hạnh có chuyện nói dối. Thực sự là ta không có gọi quan sai tới, ta nói như vậy chỉ là vì làm cho người thả rắn chột dạ, lộ ra chân tướng mà thôi.” Nàng đã sớm nghĩ được sơ hở ở cái túi này, nhưng trong rạp hát nhiều người như vậy, cũng không thể lục soát người từng người một, cho nên nàng mới nghĩ ra phương pháp dụ rắn ra khỏi hang này, trước tiên mang người hiểm ác ra, sau đó sẽ lục soát người hắn là được rồi.

Lúc này các khách nhân đã biết sự kiện rắn độc không liên quan đến rạp hát, hơn nữa trước khi chân tướng chưa rõ đã mắng A Hạnh một trận, cũng âm thầm hối hận, làm gì còn so đo chuyện này, một ít khách nhân khâm phục nàng thậm chí giúp nàng giải vây nói: “Cô nương thông minh cơ trí thật sự là làm cho tại hạ bội phục, đây chẳng qua là một mưu kế cô nương nghĩ ra, chúng ta cũng sẽ không để ở trong lòng!” Những người còn lại cũng rồi rít gât đầu nói phải.

Các đào hát cũng lộ ra thần sắc hưng phấn hân hoan, vậy A Hạnh lại, người một lời ta một câu tán dương nàng, cho dù đã từng có ý kiến gì đối với nàng lúc này cũng biến mất bật vô âm tín, hoàn toàn thật lòng khâm phục.

Người thanh niên kia ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trong mắt sinh ra một chút hy vọng: “Nếu như ta nói ra người giết đây, người sẽ bỏ qua ta, sẽ không đem ta giao cho quan phủ chứ.”

A Hạnh lắc đầu một cái nói: “Không giao người cho quan phủ, ta không cách nào giao phó với các khách nhân của ta, ta không thể làm giao dịch này với người. Nhưng cho dù người không nói thì ta cũng biết người sai khiến là ai!” Ở Tân thành, muốn Thính Tùng bọn họ xui xẻo nhất trừ ông chủ của rạp hát Thanh Vân là Trương Thanh Vân còn có thể là ai? Cũng chỉ có hắn mới có thủ đoạn hèn hạ như thế.

Hừ. Người một lần lại một lần hại ta. Lần này ta cũng phải cho người một nhát!

Nàng ngồi xuống ở trước mặt hắn, dùng giọng nói nhỏ chỉ hắn mới có thể nghe được: “Nhưng nếu như người có thể ở trước mặt đại nhân nói ra là ai chỉ điểm, ta chẳng những sẽ giúp người cầu tha thứ, để cho người bớt làm mấy năm tù hơn nữa trong lúc người ngồi tù ta sẽ nhờ cai tù chiếu cố để cho người được thoải mái, lúc người mãn hạn sẽ cho người một trăm lượng bạc làm tiền vốn làm ăn! Người cẩn thận cân nhắc!” Nói xong cũng đứng lên, nói với hộ vệ bên cạnh, bây giờ đem hắn đi quan phủ!

Trên lầu trong gian phòng lớn nhất, một nam tử ăn mặc quý phái, bên cạnh hắn có một người mặc áo đen đứng thẳng, cả người lộ ra vẻ lạnh lẽo, lúc này người hầu kia nói với nam tử: “Không ngờ một rạp hát nhỏ nhỏ lại có một nữ tử thông tuệ như vậy.”

Nam tử khẽ mỉm cười, khí thế bức người: “Đường quốc chẳng những thú vị, nữ nhân... dường như còn thú vị hơn.”

Hắn thật sự là không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy!

Hắn nhìn xung quanh, thừa dịp mọi người đang nghị luận, âm thầm lặng lẽ, từ từ từng bước một, không dấu vết lui ra khỏi đám người, chạy về cửa chính, muốn thừa dịp quan sai chưa tới rời khỏi rạp hát. Nhưng đi tới cửa chính, phát hiện ra cửa chính bị khóa chặt, hắn dùng sức lắc lắc, cũng không thể mở cửa, hắn gấp gáp toát mồ hôi lạnh cả người, trong lòng dâng lên cảm giác chằng chịt.

Đang lúc này, một bóng người nhào ra, vững vàng chế ngự hắn, đồng thời quay vào bên trong la lớn: “A Hạnh cô nương, quả nhiên như người đoán, thật sự có người muốn chạy trốn!”

A Hạnh mừng rỡ: “Lưu thúc, mang người này tới đây!”

Lưu Quý áp giải người thanh niên không ngừng giãy giụa tới. Người thanh niên kia vừa giãy giụa vừa kêu to: “Người buông ta ra, người bắt ta làm cái gì? Rạp hát các người có quyền gì làm như vậy!” Nhưng vốc người của hắn nhỏ hơn Lưu Quý không chỉ một cái đầu, mặc cho hắn giãy giụa thế nào, cũng không làm sao thoát khỏi không chế của Lưu Quý.

Lưu Quý đem hắn mang tới trước mặt A Hạnh, mới buông hắn ra.

Người bên cạnh khó hiểu hỏi A Hạnh: “A Hạnh cô nương, đây là ý gì?”

A Hạnh người thanh niên kia nói: “Người này chính là kẻ thả rắn cắn người!”

Các khách nhân cũng lộ ra vẻ mặt không dám tin, người thanh niên kia bắt đầu thì vô cùng quyết tâm, cũng là hắn vẫn luôn la hét phải báo quan, nếu như hắn là người thả rắn, thì sẽ ra sao.

Trong lòng người thanh niên kia giết mình, trên mặt miễn cưỡng làm ra vẻ không hoảng hốt không vội vàng, cười lạnh nói: “Cô nương không muốn gánh trách nhiệm, thì muốn ta làm dê thế tội sao? Người dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

Khách nhân cũng có người hỏi A Hạnh: “A Hạnh cô nương, người phải xuất ra chứng cứ mới đúng, người tùy tiện chỉ một người định tội hắn thả rắn, làm sao có thể để cho chúng ta tâm phục!” Người bên cạnh rồi rít phụ họa.

Rạp hát bên này trừ Lưu Quý thì còn lại cũng đều không hiểu gì, không biết A Hạnh rốt cuộc muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Có lẽ là lời hứa hẹn của A Hạnh có hiệu quả. Cũng có lẽ do kẻ thả rắn muốn giảm bớt tội lỗi, hắn ở trên công đường đã khai ra là Lý Tứ xúi giục.

Bởi vì chuyện này Trương Thanh Vân không trực tiếp liên lạc với người thả rắn, cho nên người thả rắn chỉ có thể nói ra Lý Tứ mà không lay động được Trương Thanh Vân chút nào. Mọi người đều biết Lý Tứ là thủ hạ đắc lực của Trương Thanh Vân, chuyện này Trương Thanh Vân sao lại không liên quan

được? Nhưng bởi vì Trương Thanh Vân có đại nhân phủ thừa đoãn ở phía sau, quan phủ dĩ nhiên là không tra cứu tiếp, nhưng mà Lý Tứ cũng khó thoát tội, dù sao chuyện lần này có nhiều dân chúng như thế, tinh thần quần chúng mãnh liệt. Quan phủ không dám làm việc quá mức thiên vị.

Kết quả Lý Tứ vì xúi giục người khác thả rắn bị xử khổ dịch ở quân doanh 5 năm, mà người thả rắn bị đánh 50 bản, nhưng bởi vì cũng không có người bị thương, tình tiết không tính là nghiêm trọng. Cho nên chỉ xử 2 năm tù ngục.

Trước khi Lý Tứ chịu khổ dịch đến quân doanh, Trương Thanh Vân thông qua quan hệ gặp mặt hắn một lần.

Trong đại lao, Lý Tứ về mặt uế oái, râu ria lộn xộn, dung nhan tiêu tụy. Trương Thanh Vân cách song cửa gỗ nói với Lý Tứ: “Lần này ngươi không khai ra ta, một mình nhận hết tội, ta cũng sẽ y theo ước định, chiếu cố thật tốt người nhà của ngươi.”

Lý Tứ sa sút tinh thần gât đầu, sau đó thở dài một cái: “Không nghĩ tới kế hoạch lần này của ta chu đáo như vậy vẫn thất bại trong gang tấc! Chẳng những không thương tôn được Thính Tùng chút nào mà mình còn bị mang tội! Cũng không ngờ A Hạnh này lại cơ trí như thế, còn nhỏ tuổi lắm nguy không sợ, chuyển bại thành thắng... Là ta quá khinh thường nàng!”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía Trương Thanh Vân khuyên nhủ: “Trương gia, đến giờ ta và Trương Sơn không ở bên cạnh ngươi, mà Thính Tùng đã đứng vững vàng ở Tân thành, Lý Hạnh kia và Lăng Tử Phong cũng không phải người dễ đối phó. Trương gia nghe một lời của Lý Tứ, đừng tiếp tục đối phó Thính Tùng, Thanh Vân nếu như có thể kiên trì cứ tiếp tục kinh doanh, nếu như không được, Trương gia vẫn nên tìm kế mưu sinh khác đi!”

Mặt Trương Thanh Vân đen lại, hừ lạnh một tiếng, mặc dù trong lòng không cam, nhưng cũng biết Lý Tứ nói không sai. Nhưng hắn bỏ ra không ít bạc ở Thanh Vân, chẳng nhẽ hắn cứ như vậy mà bỏ qua phải chịu tổn thất lớn ư? Hơn nữa qua hai sự việc lần này mặt mũi cũng đã không còn, hắn sao có thể cam tâm?

Nhưng không cam thì phải làm thế nào đây? Giờ ở bên cạnh hắn gần như không có người có thể dùng được, phủ thừa đại nhân vừa rồi cũng đã mất đi tính nhân nại với hắn, hắn còn có thể như thế nào?

Bên kia A Hạnh cũng đi đến phòng giam gặp người thả rắn Giang Hải, nói cho hắn biết, nàng đã tuân theo cam kết dứt lốt cho cai tù, sau này hắn sẽ không chịu khổ ở phòng giam. Một trăm lượng bạc kia, chờ hắn ra khỏi cửa tù thì cũng có thể đến rạp hát tìm nàng lấy. Nàng tuyệt đối sẽ không giựt nọ.

Nhưng không nghĩ Giang Hải cách cửa tù quý xuống, nặng nề đập đầu. A Hạnh sợ hết hồn, vội hỏi: “Ngươi làm cái gì vậy?” Nàng chẳng qua là tuân thủ cam kết, không coi là đại ân gì!

Giang Hải ngẩng đầu lên nói: “Cô nương, ta sẽ không lấy bạc của ngươi, ta chỉ cầu chỉ cầu sau khi ra tù có thể vì cô nương làm việc, xin cô nương đến lúc đó có thể thu nhận Giang Hải!”

”Thu nhận ngươi?” A Hạnh do dự, người có thể thả rắn độc trong rạp hát thì là người tốt lành gì? Thử người như vậy có thể giữ ở bên ngươi sao?

Giang Hải thấy A Hạnh do dự vội nói: “Ta biết cô nương đang do dự cái gì! Cô nương có chỗ không biết, lần này Lý Tứ vốn là muốn xảy ra án mạng, Giang Hải tuy không phải người tốt, nhưng cũng không tàn nhẫn lương tâm như vậy, cho nên Giang Hải cũng không để cho xảy ra án mạng. Diệp Gia Quán. Cô nương nên biết, dưới tình huống đó, ta muốn cho rắn độc cắn người, cũng không phải việc khó!”

A Hạnh mới đầu cũng nghĩ thật kỳ quái, rạp hát xuất hiện rắn độc lại không có bất kỳ bệnh nhân nào. Nàng còn tưởng rằng là vận khí của mình tốt, không ngờ là Giang Hải không muốn tổn thương người vô tội. Phải biết một khi nháo xảy ra án mạng, người thả rắn tuyệt đối không dám ở lâu, chỉ sợ xuất hiện chuyện thì đã co giò bỏ trốn. Mà rạp hát bọn họ trăm miệng cũng không thể bào chữa, còn không biết số mạng sẽ như thế nào.

Nghĩ tới đây, lòng của A Hạnh ngược lại đối với hắn cảm tạ không ít.

Giang Hải nói tiếp: “A Hạnh cô nương xin đừng xem thường ta, mặc dù ta đáng đáp khó coi, nhưng lại có bản lĩnh người khác không có!”

Biểu tình kiêu ngạo của hắn bây giờ lại làm A Hạnh sinh hiếu kỳ: “Ngươi có bản lĩnh gì, nói nghe một chút?”

Giang Hải từ dưới đất bò dậy, cách song cửa đứng ở trước mặt A Hạnh, thẳng người bái một cái, hất cằm lên tự hào nói: “Vóc dáng ta tuy nhỏ nhưng thân thủ nhạy bén, động tác linh hoạt, ta giỏi nhất là thuật ẩn nấp, cho nên trong thành có người muốn ăn trộm gà trộm chó hoặc nghe lén chuyện gì cũng sẽ tìm ta. Ta cũng chưa từng bị người phát hiện. Chỉ là lần này vì thiếu bạc để đánh bài, muốn có thêm chút bạc thưởng mới không nghe phân phó của Lý Tứ, lộ chân tướng. Nếu như ta đi sớm một chút, A Hạnh cô nương, ngươi thông minh hơn nữa cũng không bắt được ta! Ta có thể đào tẩu rất nhanh!”

Những lời này A Hạnh đồng ý, nếu như hắn thả rắn xong rồi chuồn, nàng căn bản là không có biện pháp nào.

Lúc này A Hạnh không cảm thấy bản lĩnh này của Giang Hải giúp ích được gì cho nàng, chỉ là thấy hắn còn có chút lương tâm, hơn nữa nếu hắn nguyện ý cầu nàng làm việc thì nàng có thể thấy được hắn còn muốn thay đổi, đã như vậy, cho hắn một cơ hội thì cũng không sao, dù sao rạp hát cũng không sợ nhiều thêm một người.

A Hạnh nói: “Được rồi, nếu như sau khi ngươi ra ngục vẫn còn có suy nghĩ này. Thì đến Thính Tùng tìm ta.”

Vì sự kiện lợi dụng người thả rắn hoàn toàn thất bại, tổng lại vẫn dính dáng đến Trương Thanh Vân nên một khoảng thời gian dài sau đó, chuyện này vẫn còn lại dư âm không tương đối lớn, mọi người khinh bỉ Trương Thanh Vân đồng thời lại mang sự cơ trí thông tuệ của A Hạnh phóng đại đến vô hạn. Diệp Gia Quán. Những người chính mình trải qua chuyện này thì thường ngồi lại một chỗ miêu tả sinh động như thật A Hạnh tinh táo ung dung như thế nào bắt được tên thả rắn, lại có thể cơ trí đến dường nào đoán được quỷ kế của hắn, tìm ra chứng cứ phạm tội của đối phương. Trong giọng nói không

khỏi lộ ra tán thưởng và kính phục.

Đương nhiên cũng có một ít các nho sinh đối với chuyện này của A Hạnh rất xem thường, cho là cử chỉ của nàng tạo thành ảnh hưởng rất xấu, một số người thậm chí còn đặc biệt viết văn chương phê bình hành động của A Hạnh, khinh thường nữ tử xuất đầu lộ diện, cả ngày ở cùng nam nhân, hành động làm ảnh hưởng đến đạo đức, phải bị phê phán. Nhưng đoạn văn chương này vừa ra đã bị một số người khác thường thức A Hạnh phản bác, không đúng lẽ thường nhưng mà cũng không phạm pháp, hai chữ phê phán cũng quá nghiêm trọng rồi. Hai luồng tư tưởng mãnh liệt đối chọi, văn nhân lúc huyền não rồi rít dương dương tự đắc, nháo thành như vậy cũng khiến cho mọi người biết Thính Tùng, biết A Hạnh. Một ít thương gia ở nơi khác nghe được chuyện này cũng tò mò tìm đến Thính Tùng nhìn trộm một chút, dạo này Thính Tùng làm ăn càng phát đạt.

Đối với lời bình luận của ngoại nhân, A Hạnh luôn không để ý tới, chỉ cần mọi người không đến tìm nàng gây phiền toái, muốn nói thế nào thì cứ việc!

Bên ngoài náo loạn bao lâu thì Thính Tùng nóng nhiệt bấy lâu, mãi cho đến khi Lăng Tử Phong trở lại, lúc thấy A Hạnh lấy sổ sách ra, giặt mình. Thấy con số bên trong đó, Lăng Tử Phong ngạc nhiên tròn to hai mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn A Hạnh khâm phục nói: “A Hạnh, Không ngờ một mình ngươi lại có thành tích khá như vậy!”

A Hạnh cười nói: “Toàn dựa vào có người giúp đỡ!”

Lăng Tử Phong tò mò hỏi: “Là ai, người nào tốt bụng như vậy?”

A Hạnh cười đem chuyện Trương Thanh Vân phái người thả rấn cùng với chuyện văn nhân nói hết ra, Lăng Tử Phong nghe mà toát mồ hôi lạnh, nói liên tục mấy tiếng: “Nguy hiểm thật!”

Lần này Lăng Tử Phong thu hoạch cũng vô cùng khá, tổng cộng tháng này đi năm thành thị, mỗi thành thị dừng lại ba ngày tổng cộng kiếm bảy tám trăm lượng bạc, trừ đi chi phí xe ngựa và linh tinh cũng còn hơn sáu trăm lượng bạc. Tương đương với một phần tư thu nhập của rạp hát. Đây là vì lần đầu tiên, tuyên truyền cũng chưa có gì rầm rộ, nhưng là có lần này biểu diễn làm trụ cột, tin rằng sau này thu hoạch sẽ còn nhiều hơn nữa.

Tháng này đi qua, rạp hát thu nhập cộng thêm tiền tuần diễn tổng cộng kiếm ba ngàn lượng bạc. Mọi người được thưởng cũng nhiều thêm một ít, được bạc ai ai cũng rất cao hứng, như Lâm Hải là nhân vật chính được thu nhập cao như thế nên cũng đã lên kế hoạch mua tòa nhà, cưới vợ. Diệp Gia Quán.

Mà cửa hàng bên kia, ông chủ Vương cũng chính thức thông báo với A Hạnh, cửa hàng ở kinh thành đã xây xong, không lâu nữa có thể khai trương. A Hạnh mang hai tháng tiền này cũng đầu tư vào cửa hàng xe ngựa kia, nếu đã đầu tư bạc thì không thể hợp tác qua loa như trước nữa. Lần này A Hạnh chẳng những mời người chứng kiến ký khế ước, hơn nữa còn yêu cầu ông chủ Vương giới thiệu mình cho một số nhân vật trọng yếu trong giới được biết, phải làm cho bọn họ biết mình tồn tại. Dù sao mọi người đã biết nàng xuất đầu lộ diện, thêm một người bớt một người cũng không có gì. Chỉ là, A Hạnh vẫn là không để cho ông chủ Vương nói ra là mình nghĩ ra sáng kiến xe ngựa bốn bánh, nói với người ngoài nàng là người đầu tư xe ngựa mà thôi.

Kịch nói do nàng phát minh thì cũng coi như xong, nếu như lại để người khác biết ngay cả xe ngựa bốn bánh cũng là do nàng phát minh, thì không biết mọi người sẽ nghĩ như thế nào. Tốt nhất, chuyện này vẫn không nên nói ra.

Bận rộn rộn một tháng qua, thì một ngày chuyện động trời đến, Tiểu Hoàn đột nhiên tìm đến nói cho cha con A Hạnh một tin tức tốt: “Tứ di nương đã sinh! Là một thiên kim! Mẹ con bình an!”

Cha con A Hạnh mừng rỡ, cho tới nay, bọn họ vẫn rất lo lắng tình hình của Lý Ngân. Đặc biệt là A Hạnh, phải biết Lý Ngân tuổi tác còn nhỏ. Xương chậu vẫn chưa phát triển hoàn toàn, hơn nữa bây giờ y thuật cũng sơ sài, ngộ nhờ sanh khó lại không biết cách, chỉ nghe theo mệnh trời, tỷ lệ nữ tử cổ đại sinh con từ vòng là rất cao, nữ nhân sanh con thì đồng nghĩa với đặt một chân vào trong quan tài. Bây giờ nghe mẹ con Lý Ngân bình an vô sự, cuối cùng là thở phào nhẹ nhõm.

A Hạnh thưởng bạc cho Tiểu Hoàn rất nhiều, rồi hỏi một ít tình hình, Tiểu Hoàn mới rời khỏi.

Mặc dù A Hạnh rất muốn đi thăm tỷ tỷ nhưng nhà giàu có quy củ, sản phụ trong lúc ở cữ không thể gặp khách nhân cho nên A Hạnh chỉ có thể chờ đến khi hài tử của Lý Ngân đầy tháng mới có thể đến thăm nàng.

Nhưng buổi tối hôm đó Hồ phủ lại phái xe ngựa tới đón nàng, đón nàng vẫn là Thúy Hồng như lần trước. Thúy Hồng sau khi đi vào thấy nhà hoàn toàn mới, cũng không rách nát như trước nữa, lại nghĩ tới A Hạnh bây giờ là quý nhân, là chủ nhân của rạp hát đệ nhất Tân thành, còn từng được Vương phi mời qua phủ, trong lòng cũng không dám khinh thường nữa, thái độ nàng cung kính thì lễ với A Hạnh một cái sau đó nói: “A Hạnh cô nương, phu nhân nhà ta mời qua phủ một chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Chuyện xưa

Trong lòng A Hạnh hoài nghi, không phải đầy tháng mới có thể thăm tỷ tỷ sao? Bây giờ để mình đến sớm là có ý gì? Chẳng lẽ là tỷ tỷ đã xảy ra chuyện?

Trong lòng A Hạnh hoảng hốt vội vàng hỏi Thúy Hồng: “Bây giờ để cho ta tới sớm, có phải là tỷ ta có chuyện gì không?”

Thúy Hồng cười nói: “Cô nương xin yên tâm, Tứ di nương và Ngũ tiểu thư đều mạnh khỏe.”

A Hạnh càng nghi ngờ hơn, chẳng lẽ là phá lệ để cho mình gặp mặt tỷ tỷ một lần? Nếu không Hồ phu nhân tìm mình làm cái gì? Tốt nhất không cần nghĩ thêm, đi thì biết.

Ngoài phòng sấm chớp rền vang, tia chớp thỉnh thoảng chiếu sáng cả bầu trời đêm, tiếng sấm ầm ầm, mưa to rào rào.

A Hạnh ngồi ở trong xe ngựa, giọt mưa thỉnh thoảng từ cửa sổ xe bay vào, làm y phục mỏng của nàng ướt một chút. Tiếng mưa rơi dày đặc, gần như bao phủ cả tiếng vó ngựa. A Hạnh quả thật không hiểu, Hồ phu nhân có chuyện gì quan trọng lại tìm nàng vào lúc mưa gió thế này.

Chỉ chốc lát xe ngựa dần dần dừng lại.

Người hầu mang nàng tới viện của Hồ phu nhân. Lúc đến nơi cả người A Hạnh đều bị nước mưa làm ướt đẫm. Y phục dính trên người nàng thật chặt, không thoải mái. Thúy Hồng ở bên ngoài thông báo: “Phu nhân, A Hạnh cô nương đã mang tới.”

”Để cho nàng vào đi.” Bên trong truyền tới thanh âm của Hồ phu nhân.

Thúy Hồng đẩy cửa ra, A Hạnh đi vào lại thấy Hồ phu nhân ngồi ở chủ vị, trên người ăn mặc chỉnh tề, búi tóc đoan chánh, bên cạnh còn có một ngọn đèn nền đỏ, dưới ánh đèn lộ ra khuôn mặt nghiêm túc của bà ta.

A Hạnh tiến về phía trước hành lễ với Hồ phu nhân. Hồ phu nhân cười một tiếng: “Được rồi, không cần đa lễ.” Bà ta chỉ cái ghế hoa bên cạnh nói: “Ngồi đi.”

A Hạnh ngồi xuống, cúi đầu, không nói. Nàng vừa tiến đến thì thấy vẻ mặt Hồ phu nhân, đã biết hôm nay bà ta có ý gọi nàng tới, xem ra là có lời gì muốn nói với nàng. Chỉ là nàng và Hồ phu nhân ngoại trừ tỷ tỷ thì có cái gì để mà nói? Nàng ngồi ở chỗ đó, lẳng lặng chờ đợi bà ta lên tiếng. Diệp Gia Quán.

Hồ phu nhân lấy ra một cái khăn màu trắng, phía trên thêu một đóa hoa mai nho nhỏ. Hồ phu nhân cuộn khăn lại sau đó quay mặt lại nhìn A Hạnh, nhẹ giọng nói: “Đây là khăn tay của một đứa cháu gái ta, cha nàng vốn là một tiểu quan lục phẩm, nhưng là bởi vì tham ô bị cách chức, cô cháu gái này từ thiên kim tiểu thư biến thành kẻ bình dân.”

A Hạnh ngẩng đầu nhìn nàng, trong lòng có chút ngạc nhiên, Hồ phu nhân gọi nàng tới là để kể chuyện xưa sao?

Hồ phu nhân thấy A Hạnh nhìn mình liền cười nhẹ một tiếng, nói tiếp: “Nhưng đứa cháu gái này của ta tâm cao khí ngạo, không thể tiếp nhận chuyện trở thành bình dân, một lòng muốn gả cho một nam tử địa vị vao quý để cao thân phận của mình! Nga, quên nói cho ngươi, đứa cháu gái này của ta có mấy phần sắc đẹp.”

“Sau đó rốt cục có một ngày, cơ hội tới, nàng gặp Tiểu vương gia, vì vậy nàng nắm thật chặt cơ hội này, lợi dụng sắc đẹp của mình khiến cho Tiểu vương gia thích nàng, nàng cho là nàng sắp bay lên trời làm phượng hoàng!” Hồ phu nhân dùng khăn tay che miệng lại nhẹ giọng cười, trong tiếng cười có mùi khinh bỉ.

Trên mặt A Hạnh mang theo nụ cười nhàn nhạt, lẳng lặng nghe, trong lòng nàng đã hiểu, Hồ phu nhân tuyệt đối không chỉ là kể chuyện xưa cho nàng nghe đơn giản như vậy, nhưng nàng nói những thứ này rốt cuộc là vì cái gì?

”Nhưng điều nàng không ngờ đó là Tiểu vương gia này đã đính hôn, mà người đính hôn kia chính là thân tỷ tỷ của nàng, đã được quyết định là chánh thê, ngươi nói thế giới này có phải rất nhỏ hay không?” Truyện được đăng trên diễn đàn Lê Quý Đôn và Diệp Gia Quán.

Trong lòng A Hạnh rung lên, cặp mắt trắng tắp nhìn về phía Hồ phu nhân, mà Hồ phu nhân cũng đang như cười như không nhìn nàng, hai mắt lộ ra tia sáng lạnh.

Lời này là có ý gì?

Hồ phu nhân thu hồi ánh mắt tiếp tục nói: “Người cùng Tiểu Vương gia đính hôn rất không thích sự tồn tại của cháu ta, cũng phải, ai có thể tiếp nhận chuyện phu quân tương lai cũng đã thích nữ tử khác? Vì vậy vị tiểu thư kia tìm cháu gái của ta hy vọng cháu gái của ta có thể rời khỏi Tiểu vương gia, cho dù là làm thiếp vị tiểu thư kia cũng không tha cho nàng.”

Bốn chữ cuối cùng Hồ phu nhân quay mặt sang nhìn chằm chằm A Hạnh, cố ý nhấn mạnh!

Nghe đến đây A Hạnh đã hiểu chuyện xưa của bà ta có ám chỉ gì, hơn nữa còn có liên quan mật thiết tới mình, nàng nhớ tới lần đầu tiên thấy Thẩm Nguyên Phong, Hồ Nhã Tĩnh là bạn bên cạnh hắn, lúc ấy ánh mắt Hồ Nhã Tĩnh nhìn Thẩm Nguyên Phong vô cùng đặc biệt, bộ dạng nhu tình như nước, kết hợp với chuyện xưa của Hồ phu nhân, A Hạnh đã hiểu, Tiểu vương gia kia chính là ám chỉ Thẩm Nguyên Phong! Tiểu thư đính hôn cùng Tiểu vương gia chính là ám chỉ Hồ Nhã Tĩnh! Mà còn người cháu họ kia sợ sẽ là chỉ có thể là mình!

Thẩm Nguyên Phong và Hồ Nhã Tĩnh đã đính hôn sao? Đã như vậy, tại sao Thẩm Nguyên Phong trong đêm hôm đó còn nói muốn mình gả cho hắn! Chẳng lẽ nói, những con em quyền quý này đều như nhau, tình cảm tùy tiện như vậy, nếu hắn nói lấy nàng thì muốn nàng làm thiếp cho hắn sao?

A Hạnh lòng tức giận dâng trào như ngọn lửa. Nhưng nàng không muốn để cho phu nhân nhìn thấu tâm tình của nàng, nàng hết sức đè xuống tức giận,

mặt mỉm cười nhìn về phía Hồ phu nhân: “Phu nhân, vị cháu gái kia của người đã làm gì?”

Hồ phu nhân thờ dài một cái, lắc đầu một cái: “Vị cháu gái kia của ta quá không hiểu chuyện, nàng cũng không quan tâm tiểu thư kia là thân phận gì, nàng là thân phận gì, lại còn muốn cướp Tiểu vương gia. Nhưng, ta cũng có thể hiểu được, nàng vất vả lắm mới được cơ hội này như thế nào lại buông tay? Nhưng đáng tiếc là nàng không tự lượng sức, kết quả chẳng những là hại chính nàng...” Nàng dừng một chút, cặp mắt nhìn về phía A Hạnh, ánh sáng lóe lên từng chữ từng chữ nói: “Còn hại người tỷ tỷ lương thiện kia của nàng!”

Trong lòng A Hạnh rung mình, đứng lên, cũng không giữ vững được tinh táo nữa, nhìn sang Hồ phu nhân, trầm giọng nói: “Phu nhân đây là ý gì? Chuyện này liên quan gì đến tỷ tỷ nàng?”

Hồ phu nhân xem nhẹ khẽ cười hai tiếng, đưa tay vẫy mấy cái ý bảo A Hạnh ngồi xuống, trong miệng nói: “A Hạnh thật biết điều, nghe chuyện xưa mà nhập tâm như vậy?”

A Hạnh nhin khí trong lòng, ngồi xuống, nhìn bà ta nói: “Kính xin Hồ phu nhân giúp A Hạnh giải thắc mắc!”

Con người Hồ phu nhân chuyển một cái, khẽ cười cười, trong nụ cười mang theo một chút mùi ác độc: “A Hạnh thông minh như vậy, sao lại không nghĩ ra? Vị tiểu thư kia đối với cháu gái ta tận lòng khuyên nhủ, cháu ta hồ đồ ngu xuẩn, vẫn nương nhờ bên cạnh Tiểu vương gia, vị tiểu thư kia đương nhiên tức giận. Nhưng vì cháu ta tạm thời nhận được sự quan tâm của Tiểu vương gia, tiểu thư kia không tiện gây khó dễ nàng, nhưng tỷ tỷ kia của nàng đã là người trong nhà của vị tiểu thư này, Tiểu vương gia này cũng không tiện xen vào! Tỷ tỷ của cháu địa vị không cao, chỉ là tiểu thiếp trong phủ. Tiểu thư kia muốn trị một tiểu thiếp thì có khó gì?” Diệp Gia Quán.

A Hạnh âm thầm kinh hãi, không chớp mắt nhìn Hồ phu nhân.

Hồ phu nhân không ngần ngại ánh mắt của nàng, bà ta nhìn A Hạnh cười một tiếng, quay mặt sang, nói tiếp: “Chuyện cũng trùng hợp thật, vừa lúc tỷ tỷ của cháu ta sanh xong hài tử, người biết, bất kể là người lớn hay trẻ nhỏ, trong thời gian ở cữ là lúc dễ dàng gặp chuyện không may nhất, sản phụ có thể sau khi sinh xong thì bị gió nhập, hài tử bị bệnh chút xíu cũng có thể mất mạng!”

Nói đến đây Hồ phu nhân vừa nhìn về phía A Hạnh, nhẹ nhàng lông mày lên: “A Hạnh, người nói, vị tiểu thư kia cùng với mẫu thân của nàng có thể chùn tay hay không?”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Uy hiếp

A Hạnh ngồi ở đó, cả người như bị người tạt một xô nước đá, lạnh thấu xương. Tay nàng nắm thật chặt tay vịn, lòng run rẩy. Nàng không phải là không biết Hồ phu nhân lợi hại như nào, cho nên nàng vẫn luôn dặn dò tỷ tỷ cẩn thận đề dặt, lấy lòng phu nhân, nhưng không ngờ lòng dạ bà ta lại độc ác đến dường này, vì giúp con gái xua đuổi tình địch, lại dùng tính mạng mẹ con tỷ tỷ uy hiếp nàng!

Hơn nữa nàng biết, Hồ phu nhân đầy thủ đoạn, bà ta nhất định có thể giết chết mẹ con tỷ tỷ mà thần không biết quỷ không hay!

A Hạnh liều mạng cắn chặt hàm răng, mặt có chút trắng.

Hồ phu nhân dường như không thấy sắc mặt của nàng, cười híp mắt hỏi A Hạnh: “A Hạnh, nếu như là người, người sẽ xử lý như thế nào đây?”

A Hạnh hít thở thật sâu mấy lần, trong lòng tự nhủ không cần phải gấp, không cần phải sợ, người và Thẩm Nguyên Phong cũng không có gì, là các nàng hiểu lầm, chỉ cần nói rõ ràng, tỷ tỷ và hài tử cũng sẽ không có việc gì!

Đúng vậy, ta và hần vốn không có gì, hần chưa chắc đã thật lòng, ta càng không có ý đó, hần đính hôn với người nào, lấy người nào, có quan hệ gì với ta, hơn nữa tỷ tỷ cũng sẽ không sao, cũng không thể vì hần mà hại tỷ tỷ!

Cũng không tại sao trong lòng nàng lại dâng lên cảm giác rất không thoải mái. Loại cảm giác này giống như rễ cây quấn chặt lòng nàng, làm nàng hít thở không thông.

Bên kia Hồ phu nhân đang chờ câu trả lời của nàng, trên mặt vẫn luôn mang theo một chút nụ cười ý vị thâm trường. Bà ta biết tỷ muội các nàng tình thâm, nàng cũng không tin A Hạnh không quan tâm tỷ tỷ và cháu gái mới sinh. Qua nét mặt của nàng trước mắt, bà ta biết, bà ta đã thắng!

A Hạnh ngồi lúc lâu mới ổn định tâm tình của mình, nàng nhìn Hồ phu nhân, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười nói: “Thật ra thì phu nhân có nghĩ tới hay không, có thể ngài hiểu lầm cháu gái ngài, ngài nên tự mình đi hỏi cháu gái ngài một chút, có thật sự có ý với Tiểu vương gia hay không!”

Trên mặt Hồ phu nhân lộ ra một chút biểu tình ngoài ý muốn: “Nga, vị tiểu thư kia tận mắt thấy bọn họ ở bên nhau nói đùa rất thân thiết, chẳng lẽ còn có thể hiểu lầm sao?”

” Có lẽ là vị tiểu thư kia nhìn lầm rồi, hai người ở gần cũng chưa chắc có gì, nói đùa cũng không thể diễn tả cái gì, vì người kia dù sao cũng là Tiểu vương gia, cháu gái ngài gặp cũng không thể né tránh. Hơn nữa Tiểu vương gia thân thiện với nhà bình dân là chuyện không có khả năng, ta nghĩ cháu gái ngài cũng rất rõ ràng điểm này, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với Tiểu vương gia?”

”Nga? Cháu ta suy nghĩ như thế sao?”

A Hạnh khẽ mỉm cười: “Phu nhân, ngài nên đi hỏi một chút, ta nghĩ cháu gái ngài nhất định không dám lừa gạt ngài, hơn nữa tỷ tỷ cháu gái ngài vẫn còn ở trong phủ tiểu thư kia, ta nghĩ nàng là tuyệt đối không dám không nghĩ đến an nguy của tỷ tỷ, chỉ cần tỷ tỷ của nàng an ổn, hải tử đáng đáp trắng mập, ta nghĩ cháu gái ngài nhất định sẽ không cùng Tiểu vương gia kia dây dưa cái gì đâu!”

Hồ phu nhân lúc này mới lộ ra nụ cười thỏa mãn, bà ta nhìn A Hạnh, nghĩ thầm, cái tiểu nha đầu này cũng còn thức thời, không dám chống đối mình, cũng được, chỉ cần nàng không cản chân nữ nhi mình, bà ta sẽ để cho Lý Ngân sống tốt thì có làm sao? Dù sao Lý Ngân hiền lành cũng như con mèo nhỏ, hoàn toàn không có lực sát thương!

”Ta nghĩ nếu như cháu ta hiểu chuyện như người, tỷ tỷ nàng nhất định sẽ được sống rất tốt, cho dù là hải tử, sau này cũng sẽ thuận lợi lớn lên, cũng có thể gả vào nhà chồng tốt!”

A Hạnh nghe Hồ phu nhân nói những lời này, mới yên lòng. Tỷ tỷ vì nàng mới gả đến Hồ gia, vẫn luôn cẩn thận sống qua ngày, nghĩ đến cũng quá bất hạnh, đến giờ có máu mủ của mình, giống như là có hy vọng, có được sự an ủi vậy. Nàng quyết không thể để cho người ta phá hư hạnh phúc và hy vọng duy nhất này của tỷ ấy. Mà nàng chẳng qua là ít đi một bằng hữu mà thôi, thì có làm sao.

Đúng vậy, chỉ là ít đi một bằng hữu mà thôi...

Hồ phu nhân đạt được mục đích thì bắt đầu tiễn khách: “Cũng khuya lắm rồi, bên ngoài mưa gió lớn, ta cho người đưa người trở về.”

A Hạnh hỏi: “Ta có thể gặp tỷ tỷ ta một chút được không?” Nếu đã tới, lại thỏa mãn yêu cầu của nàng, để cho nàng gặp tỷ tỷ và hải tử một chút cũng không sao!

Ai ngờ Hồ phu nhân đứng lên, vẫy khăn, không kiên nhẫn nói: “Quy củ Hồ gia, sản phụ trong cửa không thể gặp khách, A Hạnh vẫn chờ đầy tháng trở lại.” Vừa nói lại hướng ra phía ngoài cao giọng kêu một tiếng: “Thúy Hồng, tiễn khách!”

Thúy Hồng mở cửa nói với A Hạnh: “A Hạnh cô nương, mời đi theo ta!”

Trong lòng A Hạnh tức giận vô cùng, nhưng tính mạng tỷ tỷ ở trong tay của bà ta, trừ nhẫn nại nàng còn có thể làm gì? Nàng không nói gì nữa, hành lễ phu nhân, xoay người đi ra ngoài.

Nàng đi theo Thúy Hồng đi ra khỏi viện phu nhân, mới vừa lên hành lang, lại nghe phía sau có người gọi tên của nàng. A Hạnh quay đầu lại, thấy Hồ Nhã Tĩnh đứng ở cách đó không xa, da trắng như tuyết, khuôn mặt xinh đẹp, một thân áo lụa màu đỏ nhẹ bay, giống như Lăng ba tiên tử.

Nàng từ từ đi tới hướng A Hạnh. Trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo, lại đắc ý! Nàng đi tới bên cạnh A Hạnh, đầu tiên là dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng một lượt, sau đó cười lạnh, nói: “Coi như người thức thời! Còn biết mình có bao nhiêu cân lượng, biết không nên tranh Tiểu vương gia với vị hôn thê kia!”

A Hạnh nghe nàng ta nói thế thì đã biết nàng ta nhất định ở bên ngoài nghe lén. Hồ Nhã Tĩnh này, mặc dù tàn nhẫn như mẫu thân nàng, nhưng vì trẻ tuổi nên không tránh không trầm được tính khí, bây giờ nàng ta đến trước mặt A Hạnh dương dương một phen như vậy, thì có ý gì? Mặc dù nhận được sự thông khoái nhất thời, nhưng nàng ta không sợ mình sẽ mang lòng oán hận nàng, tìm cách vương vấn dây dưa cùng Thẩm Nguyên Phong sao? Đây đối với nàng ta có ích lợi gì?

Hồ Nhã Tĩnh mới vừa nghe lén A Hạnh trả lời chắc chắn, trong lòng thông khoái, nhưng thấy nàng, thấy khuôn mặt nàng xinh đẹp như thế, làn da càng ngày càng trắng óng ánh, lông mi cong dài, mắt trong suốt sáng ngời, mũi thẳng xinh xắn, miệng đỏ thắm mềm mại, không có một điểm nào không hoàn mỹ, không có chỗ nào không đẹp, nàng ta rốt cuộc mình bạch, tại sao mình vẫn luôn ghét nàng, mình mới là đệ nhất mỹ nhân ở Tấn thành, nhưng vẻ đẹp của nàng không thua mình chút nào, mà khí chất của nàng, cái loại khí chất cao quý thanh nhã đó không thể nào xuất hiện ở trên người của mình, càng làm cho nàng ta chán ghét! Nàng ta nhớ tới ngày đó Thẩm Nguyên Phong nhìn gương mặt này mỉm cười, lòng hận ý tự nhiên nảy sinh, lập tức không quản được miệng mình! Diệp Gia Quán.

” Có vài người ý vào mình có chút sắc đẹp thì cho là những nam nhân kia nhất định sẽ bị mình mê hoặc! Lại không biết mình là thân phận gì, nói không chừng Tiểu vương gia người ta nhìn trúng loại nữ nhân chủ động đưa tới cửa này, muốn chơi mà thôi, chỉ vậy thôi đã cho là Tiểu vương gia sẽ thích nàng, nằm mơ đi! Đồ hạ tiện!” Vì tức giận và ghen tỵ, khuôn mặt xinh đẹp Hồ Nhã Tĩnh có chút vẩn vọ, hai mắt của nàng ta nhìn chằm chằm bắn ra lãnh khí, ánh mắt ác độc.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Mưa đông

Một tia chớp lóe lên phá vỡ bầu trời đêm. Trong nháy mắt đêm cả vùng đất chiếu sáng như ban ngày, cũng chiếu sáng gương mặt lạnh lùng có chút đáng sợ kia của A Hạnh, trong đôi mắt nàng chợt lóe lên tia sáng, giống như tia sét đánh thẳng vào lòng của Hồ Nhã Tĩnh. Hồ Nhã Tĩnh trong lòng hoảng sợ, bị nàng hù dọa, nhẹ bước lui về sau.

Tia chớp đi qua, cả vùng đất lại hồi phục một mảnh bóng tối, gương mặt của A Hạnh ẩn trong bóng tối, một màn kia vừa rồi như cảnh mộng lại có chút không thật, giống như là chưa bao giờ phát sinh.

Đừng...Đừng!! Trên bầu trời rền vang âm thanh đinh tai nhức óc, đem tất cả âm thanh át đi, làm cho người ta run sợ trong lòng. Tiếng sấm lại đi qua, mưa gió bão bùng, trời đất như được bao phủ bởi tiếng mưa rơi dày đặc. Ở nơi này có một thứ áp đảo cả tiếng mưa rơi, giọng nói A Hạnh đậm đặc vang lên rất rõ ràng.

“Hồ tiểu thư, nếu là chuyện xảy ra với biểu tỷ ngươi, ngươi chắc cũng nhận ra vị hôn thê của Tiểu vương gia! Nếu như có một ngươi có thể thấy vị tiểu thư kia, không ngại xin khuyên nàng một câu.”

Hồ Nhã Tĩnh bị tiếng sét đánh sợ hết hồn hết vía, tinh thần không yên. Đột nhiên nghe được những lời này của A Hạnh, theo bản năng hỏi một câu: “Cái gì?”

Trong bóng tối mơ hồ nghe được tiếng cười nhẹ của A Hạnh, giống như là mang theo vô vàn châm chọc. Diệp Gia Quán.

” Vị tiểu thư kia có thể đuổi biểu tỷ ngươi đi là vì vận khí nàng tốt, thứ nhất biểu tỷ ngươi không để Tiểu vương gia ở trong lòng, thứ hai chính là nàng ta có nhược điểm của biểu tỷ ngươi. Nhưng lần sau nàng ta sẽ có vận tốt nữa hay không đây? Tiểu vương gia thân phận tôn quý, tương lai nàng ta phải đối mặt với nhiều cô nương có thân phận địa vị, lại xinh đẹp, đến lúc đó có thể đuổi đi được mấy người? Nói cho cùng, nguyên nhân căn bản của chuyện này chỉ là bởi vì vị tiểu thư kia không có được lòng của Tiểu vương gia, không còn cách nào làm cho Tiểu vương gia chú ý nàng ta, yêu thích nàng ta, nâng niu ở lòng bàn tay, thay vì đổ kỵ những nữ nhân bên cạnh Tiểu vương gia, phí hết tâm tư đem các nàng đuổi đi, còn không bằng dành nhiều thời gian hơn để nắm được lòng của Tiểu vương gia! Chỉ khi có được lòng của Tiểu vương gia mới có thể đứng ở vị thế bất bại! Nhưng, theo ta thấy...”

A Hạnh nói tới đây chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía Hồ Nhã Tĩnh, sau đó thoảng quay đầu lại, cười lạnh nói: “Vị tiểu thư này nhìn như thông minh, nhưng thực ra lại rất ngu xuẩn, cả đời này muốn có được lòng của Tiểu Vương gia là chuyện không có khả năng! Năm tháng sau này còn dài, nàng ta sẽ phải hết lần này đến lần khác nhìn phu quân của mình bị nữ nhân khác mê hoặc, hết lần này đến lần khác ném trái thống khổ!... Ai bảo Tiểu vương gia không thích nàng đây?”

Ta đã đáp ứng các người không lui tới với Thẩm Nguyên Phong nữa lại còn phải bị người nhục mạ, người nghĩ ta là người dễ bị lấn áp? Chút lời lên mặt này thì có coi là cái gì? Đâm một nhát vào điểm yếu nhất trên ngực đối phương làm cho đối phương thống khổ nhất! Hồ Nhã Tĩnh, ta có phải nói đến chỗ đau của người hay không? Tối nay, người từ từ gặm nhấm vết thương đi!

A Hạnh nói xong thì không để ý nàng nữa, đi theo Thúy Hồng rời khỏi hành lang, từ từ biến mất ở trong bóng tối. Hồ Nhã Tĩnh giận đến tái mặt, nàng ta chỉ vào bóng A Hạnh, ngón tay không ngừng run rẩy: “Người... Người... Người nói bậy!”

Nàng ta giận đến nói cũng nói không ra, không biết nên nói cái gì cho phải, A Hạnh luôn miệng nói biểu tỷ và vị tiểu thư kia còn không phải là chỉ mình sao, chẳng lẽ bản thân còn phải vội đi lên thừa nhận sao? Vậy thì còn mặt mũi gì? Nhưng lời của A Hạnh làm cho lòng nàng ta rất hận, bởi vì nàng hung hăng xé ra vết thương lòng của Hồ Nhã Tĩnh, nơi mà nàng ta cẩn thận che giấu, hết sức chú ý, không muốn để cho người khác biết vết thương này, nàng lại đem nó xé toạc ra, máu chảy đầm đìa hiện ra ở trước mặt. Đau đớn gần như trong nháy mắt nhấn chìm Hồ Nhã Tĩnh, làm cho nàng ta run rẩy, làm cho nàng ta rơi lệ, làm cho nàng ta giống như không thể thở được. Giờ khắc này, Hồ Nhã Tĩnh hận không thể mở miệng mắng to, hận không thể nhào tới cắn xé A Hạnh, hận không thể dùng hai tay bóp cổ nàng, hung hăng bóp chết nàng!

Trong lòng Hồ Nhã Tĩnh ừ rừ chán nản, đúng vậy, cho tới bây giờ hán cũng không để ta ở trong lòng, cho dù ta là đệ nhất mỹ nữ Tấn thành, cho dù ta cố ý lấy lòng hán, cố gắng tạo cơ hội đến gần hán, nhưng hán chưa bao giờ để ta ở trong lòng, ta cho là chỉ cần thành hôn thì có rất nhiều cơ hội để cho hán chú ý ta, thích ta, nhưng ngay cả cơ hội này hán cũng không cho ta, hán thà bị đánh chết cũng không muốn lấy ta, thà bỏ qua tự do của hán cũng không muốn thành hôn với ta, tại sao, tại sao hán không thích ta? Chẳng lẽ ta thật sự không cách nào có được tim của hán, cả đời này cũng không có duyên phận với hán sao?

Hồ Nhã Tĩnh ôm mặt, thương tâm khóc nức lên, bà vai của nàng ta lay động, tiếng khóc bị tiếng mưa rơi bao phủ, thân thể không ngừng run rẩy.

Thẩm Nguyên Phong, ta chỉ là muốn gả cho chàng, cho dù sau này chàng có rất nhiều nữ nhân ta cũng không ngại, ta chỉ muốn mỗi ngày thấy chàng, ở bên cạnh chàng. Chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?

Không, ta không nên để lời của A Hạnh ảnh hưởng, ta là đệ nhất mỹ nhân Tấn thành, chỉ cần không có A Hạnh, chàng nhất định sẽ lấy ta! Đúng vậy, ta không nên tuyệt vọng, ta đã thành công đuổi A Hạnh đi, sau này A Hạnh sẽ không cản giữa ta cùng với Nguyên Phong nữa, đến lúc đó, chàng cũng sẽ thấy ta, tiếp nhận hôn sự này!

Hồ Nhã Tĩnh lau khô nước mắt, trong mắt lại lần nữa dấy lên hy vọng.

” Nhã Tĩnh, sao muội lại một mình đứng ở chỗ này? Nha đầu trong viện không thấy muội, đang tìm khắp nơi kia!”

Hồ Nhã Tĩnh nghe được giọng nói, quay đầu lại, thấy đại ca Hồ Lăng Hiên xách theo đèn lồng đi tới phía nàng.

Hồ Lăng Hiên đi tới bên cạnh Hồ Nhã Tĩnh, cảm giác được muội muội khác thường, nhắc đèn lồng lên gần mặt của nàng, Hồ Nhã Tĩnh thoảng tránh đi nhưng vẫn để cho đại ca phát hiện vết nước mắt trên mặt nàng.

Hồ Lăng Hiên ngạc nhiên nói: “Nhã Tình, muội khóc? Người nào chọc giận muội?”

Hồ Nhã Tình luôn có quan hệ tốt với ca ca, có chuyện cũng rất ít giấu hần: “Còn không phải là A Hạnh...” Diệp Gia Quán.

Nghe được hai chữ A Hạnh, trong mắt Hồ Lăng Hiên đột nhiên sáng lên, nói: “A Hạnh tới sao?”

Hồ Nhã Tình gật đầu: “Mẫu thân cố ý gọi nàng tới, dùng Tử di nương thỏa hiệp, làm cho nàng rời khỏi Tam công tử! Cũng may nàng coi như thức thời. Không chống đối chúng ta!”

Muội muội bị Tam công tử cự tuyệt, mặc dù Hồ gia hết sức giấu giếm nhưng mà thân là thân đại ca, Hồ Lăng Hiên vẫn biết. Hần chỉ không biết là A Hạnh lại còn dính dáng đến chuyện này.

Hần có chút khẩn trương hỏi: “Tại sao lại phải làm cho nàng rời khỏi Tam công tử? Chẳng lẽ...” Trong lòng hần giật mình, cảm giác khủng hoảng ập tới: “Chẳng lẽ nàng sắp trở thành thiếp thất của Tam công tử sao?”

Hồ Nhã Tình xuy một tiếng, khuôn mặt lộ vẻ khinh bỉ: “Nàng cũng xứng sao! Thân bình dân không nói, đã vậy còn ở cùng những đào hát thấp kém kia, chi bằng điểm này thì nàng còn muốn gả vào vương phủ? Nàng chỉ là muốn dựa vào sắc đẹp câu dẫn Tam công tử thôi, hồ ly tinh này cũng không biết dùng thuốc mê hồn gì, làm cho Tam công tử chóng mặt, kiên quyết cự tuyệt hôn sự Vương phi sắp xếp, mẫu thân không có cách nào khác, nghĩ ra biện pháp này làm cho nàng biết khó mà lui!”

Hồ Lăng Hiên nghe lời của muội muội, trong lòng giống như có vạn con kiến gặm nhấm, vừa tê dại vừa đau. Lúc nào mà A Hạnh và Tam công tử có quan hệ tốt như vậy? Mặc dù hần thấy bọn họ có biết nhau nhưng không bao giờ nghĩ tới bọn họ phát triển nhanh như vậy! Quan hệ của bọn họ rốt cuộc thân mật tới mức nào? Ngay cả mẫu thân cũng khẩn trương mà phải nghĩ biện pháp chia rẽ bọn họ? Không được, A Hạnh là hần nhìn trúng trước, A Hạnh thuộc về hần, người nào cũng không thể cướp đi! Cho dù là Tam công tử cũng không được”

”A Hạnh đâu? A Hạnh đang ở nơi nào?” Hồ Lăng Hiên nắm cánh tay của muội muội, lớn tiếng hỏi.

Hồ Nhã Tình tay chỉ hướng A Hạnh rời đi: “Nàng đi hướng bên kia. Ca Ca, ca buông ta ra, nắm tay ta đau quá!”

Hồ Lăng Hiên buông muội muội ra, sau đó đưa đèn lồng cho nàng, dặn dò một tiếng: “Mau trở về, vừa đông vừa mưa, cẩn thận gặp chuyện không may!” Nói xong cũng xoay người nhìn về phía A Hạnh rời đi đuổi theo.

”Ca, ca đi đâu vậy, nàng đã đi đã lâu rồi!” Hồ Nhã Tình nhìn đại ca điên cuồng chạy nhanh, hung hăng giậm chân một cái, trong lòng mắng. Tiện nhân! Hồ ly tinh! Dám trêu chọc nam tử! Thậm chí ngay cả ca ca ta cũng không buông tha! Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ phá hủy gương mặt này của ngươi, xem ngươi còn dùng cái gì câu dẫn nam tử!

Vì gió mưa lớn, cho nên A Hạnh và Thúy Hồng đi rất chậm, có lúc vì trú mưa. Thậm chí còn có lúc phải đi một vòng lớn, Hai người mặc dù che ô nhưng cả người trên dưới vẫn bị mưa to làm ướt đầm.

Lúc hai người sắp đến cửa hông phía sau lại vang lên tiếng gào của Hồ Lăng Hiên.

Hai người quay đầu lại, thấy Hồ Lăng Hiên đội mưa chạy tới hướng bọn họ. Thúy Hồng kêu lên một tiếng: “Là đại thiếu gia, hần thế nào không che dù a!”

Tâm tình A Hạnh tối nay vốn không tốt đến giờ thấy Hồ Lăng Hiên, không biết hần sẽ lại nháo xảy ra chuyện gì, càng tránh phiền càng thêm phiền, nàng nói với Thúy Hồng: “Hay là đi thôi, đã trễ thế này, ta phải trở về.”

Thúy Hồng đưa mắt nhìn nàng một cái, nói: “Đây chính là đại thiếu gia, ta cũng không dám đi, ngươi muốn đi thì tự mình đi đi, ta cũng không thể đưa ngươi!”

Mưa lớn như thế, vừa có gió vừa có sấm, mình trở về, rất nguy hiểm, A Hạnh còn không đến nỗi vì không muốn gặp Hồ Lăng Hiên mà đẩy mình vào trong nguy hiểm. Nàng đề xuống phiền não trong lòng, lên tinh thần, đề cao cảnh giác nhìn về phía Hồ Lăng Hiên càng ngày càng gần.

Hồ Lăng Hiên chạy đến bên cạnh A Hạnh, trên người ướt đầm, mưa to không ngừng tạt vào mặt hần, làm cho hần khó mở mắt ra được. Thúy Hồng vội đi lên che mưa cho hần: “Đại thiếu gia, ngài sao không mang theo ô, cả người cũng đã ướt đầm rồi!” Vừa nói lại lấy khăn tay ra giúp hần lau mặt.

Hồ Lăng Hiên ngăn tay nàng lại, nhận lấy khăn tay trong tay nàng, lau nước trên mặt, hần nhìn A Hạnh nói: “Vội và chạy tới, ô cũng ném ở trên đường.” Tiếp theo lại lạnh lùng nhìn Thúy Hồng một cái, đưa khăn tay cho nàng, lại từ trong tay nàng nhận lấy cây dù, phân phó nói: “Ngươi ở trên xe ngựa chờ, lát nữa đưa A Hạnh cô nương trở về!”

Thúy Hồng cúi đầu: ” Vâng” một tiếng sau đó xoay người nhìn A Hạnh một cái rồi đội mưa chạy đi hướng xe ngựa. Rất nhanh làm cho A Hạnh muốn gọi muốn gọi cũng không kịp.

Lúc này, trừ bọn họ ra không có bất kỳ người nào, bốn phía một mảnh đen nhánh, ngoại trừ thỉnh thoảng có sấm chớp thì không có bất kỳ ánh sáng gì.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Người còn bất mãn cái gì?

Mưa to liên tục rơi lên ô không ngừng phát ra tiếng lộp bộp. Nước mưa theo vòng cung của ô mà rơi xuống tạo thành những dòng chảy nhỏ.

Trong lúc đuổi theo nàng, Hồ Lăng Hiên vốn muốn nói với nàng nhưng đến khi thấy người mình muốn gặp thì cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Nàng có tính nhẩn nại vẫn luôn chờ hắn nói chuyện, hôm nay buổi nói chuyện với Hồ phu nhân làm cho tâm trạng của nàng không tốt, hơn nữa mưa vẫn rơi, trên người của nàng ướt đẫm, lại lạnh càng không thoải mái, cho nên trong lòng vô cùng khó chịu. Nhìn Hồ Lăng Hiên, ngay cả chút khách khí bình thường cũng không muốn miễn cưỡng nữa. Thấy hắn chậm chạp không nói lời nào, lập tức xoay người đi ra ngoài cửa.

Hồ Lăng Hiên thấy nàng đi, nóng nảy, lập tức theo sau, thốt lên hỏi: “A Hạnh, quan hệ của ngươi và Tam công tử là như thế nào?”

A Hạnh xoay người nhìn hắn, cười như không cười: “Ta và Tam công tử là quan hệ như thế nào thì có liên quan gì tới ngươi? Tại sao phải trả lời ngươi?” Thật là buồn cười, Hồ Nhã Tinh tới hỏi nàng còn hợp tình hợp lý, bởi vì nàng ta là vị hôn thê của Thẩm Nguyên Phong, nhưng hắn thì là cái gì mà lại chạy tới chất vấn nàng? Hồ gia bọn họ tự cho mình là nhất sao? Một thương gia mà thôi, nếu như không phải tỷ ở chỗ này, nàng đến cửa nơi này mới là lạ!

Hồ Lăng Hiên ngăn ở đường đi của nàng, vẻ mặt có chút vui vẻ: “Dĩ nhiên có quan hệ tới ta! A Hạnh, ngươi đừng tiếp tục nghĩ đến Tam công tử, ngươi và hắn không có khả năng! Tấn vương chắc là sẽ không cho phép ngươi vào vương phủ! Cho dù là làm thiếp cũng không được!”

A Hạnh cười lạnh: “Không ngờ Hồ công tử quan tâm A Hạnh như vậy!”

Ô che kín mặt nàng, hắn không thấy rõ nét mặt của nàng, tiếng mưa rơi rất lớn, hắn cũng không nghe được tiếng cười lạnh kia, nghe nàng nói những lời này, hắn còn tưởng rằng nàng bị mình làm cảm động, lòng nhảy loạn, dâng lên một cỗ nhu tình.

Hắn cẩn thận đến gần nàng, muốn kéo tay nàng lại không dám, hồi lâu, mới dè dặt nói: “A Hạnh, thật ra thì kể từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta đã thích nàng, mấy ngày nay, ta vẫn luôn suy nghĩ về nàng, muốn gặp nàng, muốn nói chuyện với nàng, nhưng mỗi lần đến rạp hát đều không thấy được nàng, trong lòng vô cùng thất vọng. A Hạnh, ta đối với nàng là thật lòng. Tam công tử có thể cho nàng cái gì ta cũng có thể cho nàng, bất kể là tơ lụa vải vóc, trang sức châu báu, thậm chí là nhà cửa kẻ đất, chỉ cần là nàng muốn ta đều có thể cho nàng, bây giờ ta đã tham dự vào rất nhiều chuyện làm ăn của Hồ gia, chưa tới mấy năm, ta cũng sẽ trở thành đương gia Hồ gia, đến lúc đó, ta sẽ cho nàng sống cuộc sống sang trọng hơn cả quý phụ!”

Hắn không còn cách nào chờ đợi thêm nữa, một ngày so với một ngày A Hạnh càng thêm xinh đẹp, hôm nay là giải quyết cái phiền toái Tam công tử này, nhưng ai biết ngày sau có thể xuất hiện thêm Tứ công tử, Ngũ công tử chạy đến cướp A Hạnh hay không?

Tâm tư của Hồ Lăng Hiên với nàng, A Hạnh đã sớm mơ hồ biết được, nhưng nàng không ngờ, hắn lại dám nghiêm túc nói lên chuyện này với nàng, chẳng lẽ hắn không biết giữa bọn họ vẫn có khoảng cách luân lý bởi phận không thể vượt qua sao? Khoảng cách giữa bọn họ so với nàng và Thẩm Nguyên Phong càng là không thể nào!

Hắn nói mở cái gì vậy!

A Hạnh không khách khí nói: “Hồ công tử, ngươi có biết, ngươi bây giờ nói với ta lời này là trái ngược với luân thường không? Nếu như để người nhà ngươi biết chỉ sợ sẽ không dễ dàng tha thứ ngươi!”

Hồ Lăng Hiên trầm mặc một chút, hắn có chút lúng túng, bước lên một bước, sau đó ấp a ấp úng nói: “A Hạnh... Ta biết giữa chúng ta còn có rất nhiều chướng ngại. Nhưng, ta đối với nàng hoàn toàn là thật lòng, ta có thể vì nàng mua nhà ở bên ngoài... Chúng ta có thể tạm thời không để cho người nhà ta biết...”

A Hạnh giận đến thiếu chút nữa ném cái ô vào trong mặt hắn, thật vô sỉ, chưa từng thấy qua kẻ vô sỉ như vậy, nàng cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngươi muốn để cho ta với ngươi vô mối cầu hợp?” Hắn coi nàng như cái gì đây? Nếu như hắn không phải họ Hồ, nàng bảo đảm nhất định sẽ đánh hắn một trận!

Hồ Lăng Hiên vội vàng nói: “A Hạnh, không phải như vậy, nàng đừng nói khó nghe như vậy! Đây chỉ là phương pháp trước mắt, chờ ta thành đương gia, có thể làm chủ, ta nhất định sẽ để cho nàng trở thành chánh thất! Mấy năm nay chỉ là tạm thời ủy khuất nàng, nhưng mà phương diện còn lại ta cũng sẽ thỏa mãn nàng, bất kể nàng muốn cái gì ta cũng sẽ cho nàng! So với việc nàng cả ngày xuất đầu lộ diện không phải là thoải mái hơn nhiều sao?” Nàng vì hắn bị ủy khuất, tương lai hắn nhất định sẽ bồi thường nàng, hắn nhất định sẽ đối với nàng thật tốt, bất kỳ nữ nhân nào cũng không thể thay thế địa vị của nàng ở trong mắt hắn, đối với nữ tử mà nói, đây không phải là lựa chọn tốt nhất sao?

A Hạnh nâng ô lên, lộ ra gương mặt thanh lệ tuyệt luân, tia chớp thỉnh thoảng chiếu sáng, cũng làm cho Hồ Lăng Hiên có thể thấy rõ bộ dạng nàng lúc này.

Lúc này nàng xinh đẹp kinh tâm động phách, đầu bởi vì bị nước mưa làm ướt càng tôn lên màu tóc đen nhánh xinh đẹp của nàng, làn da trắng nõn như tuyết có những giọt nước trong suốt khẽ động bên trên theo gò má của nàng trượt vào cái cổ trắng nõn tí mỉ kia. Nước mưa làm ướt xiêm áo của nàng, khiến cho xiêm áo bình dân của nàng dính vào trên người, quấn chặt thân hình đáng dâm nầy nờ. Bộ ngực hơi nhô lên kia, vòng eo nhỏ kia, hai chân thon

dài kia... Y phục của nàng cũng lộ ra cảm giác như trong suốt dường như lộ ra làn da trắng mịn bên trong, còn có chỗ kia, cái yếm thêu hoa nhỏ dài..

Hồ Lăng Hiến chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, lửa nóng toàn thân dâng trào, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

”A Hạnh...” Cặp mắt hắn mê ly, giọng nói khàn khàn mập mờ, tràn đầy mùi dục vọng. Hắn không nhịn được tiến đến, muốn ôm nàng vào trong ngực.

A Hạnh theo ánh mắt của hắn nhìn trên người mình, mới hiện thân mới hiện thân đã bị ướt vãi dính vào da, nhìn cặp mắt đắm đuối kia của hắn. A Hạnh vừa xấu hổ vừa giận, mắt thấy tay hắn dơ về phía mình, A Hạnh linh hoạt lách qua bên hông, di chuyển ra phía sau hắn, tặng cho hắn một cước vào mông, Hồ Lăng Hiến không ổn định trọng tâm, ngã nhào xuống đất, ô trong tay văng ra thật là xa.

Còn không chờ hắn bò dậy, A Hạnh đã giơ chân giẫm trên lưng hắn, làm cho hắn không thể động dậy, Hồ Lăng Hiến gượng người mấy lần cũng không bò dậy được, nước mưa dính đầy đầu đầy mặt hắn, chui vào mắt của hắn, mũi miệng của hắn, làm cho hắn vô cùng không thoải mái. Mà chân kia của A Hạnh đạp trên lưng hắn làm hắn đau.

Hắn không nhịn được kêu to: “A Hạnh, nàng làm cái gì vậy?”

”Ta cảm thấy đầu óc nguoi không rõ ràng lắm, rất cần thanh tĩnh một chút, Hồ đại công tử, bây giờ nguoi dính mưa lâu như vậy, đầu óc có thanh tĩnh một chút hay không?”

Hồ Lăng Hiến dùng sức quay đầu, đối với nàng kêu to: “A Hạnh, nàng nói như vậy là có ý gì!”

A Hạnh dồn sức trên chân, Hồ Lăng Hiến bị đau, lại nằm xuống. A Hạnh cúi người xuống, ở bên tai của hắn lớn tiếng nói: “Hồ Lăng Hiến, vĩnh viễn cũng không được đề tên của ta có chút liên hệ gì tới nguoi, như vậy làm cho ta cảm thấy ghê tởm! Cả đời này ta cũng không muốn có quan hệ gì với nguoi, sau này nguoi đừng tiếp tục trêu chọc ta, nếu không đừng trách ta không nể tình!”

Lời A Hạnh giống như một đao cắt vào tim của hắn, hắn trong cơn tức giận, chợt dùng sức tránh thoát đi. Hắn đánh một quyền xuống đất, trên người bắn tóe không chịu nổi, hắn luôn luôn thích sạch sẽ, lúc này cũng không lo nhiều như vậy, hắn bò dậy, đối mặt với A Hạnh, lau sạch nước mưa trên mặt, cặp mắt thẳng tắp nhìn, con nguoi mờ to: “A Hạnh, nàng nghĩ cho kỹ, căn bản bây giờ cũng không có nhà đứng đắn chịu lấy nàng, chẳng lẽ nàng lại định gả cho những kẻ hạ tiện kia sao? Ta có cái gì không tốt? Ta đây thích nàng, tương lai nhất định sẽ đối xử tốt với nàng! Vô luận lựa là gấm vóc, ngọc thạch châu báu, tất cả những thứ nữ nhân muốn, ta cũng sẽ thỏa mãn nàng! Chỉ là để cho nàng nhẫn nại mấy năm mà thôi, sau này ta nhất định sẽ làm cho nguoi làm chính thất phu nhân của ta! Nàng còn có cái gì không thỏa mãn đây?”

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Cũng không phải là đồ tốt đẹp!

Mưa to như trút nước, tia chớp thỉnh thoảng chiếu sáng bầu trời đêm, cũng chiếu sáng gương mặt của thiếu niên kia.

A Hạnh giận dữ khiến cười như không cười, trong lòng chợt suy nghĩ, tại sao ông trời không phái thiên lôi trực tiếp đánh chết hắn đi? Nói không chừng sẽ có lúc nào đó nàng nhịn không được bóp chết hắn!

Nàng nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt trừng trừng nhìn, từng chữ từng chữ nói: “Hồ đại công tử, nguoi nói một chút, nguoi có cái gì nguoi mua cho ta mà ta lại mua không nổi? Bất kể là lựa là gấm vóc, châu báu ngọc thạch, bây giờ đối với ta mà nói cũng không phải là việc khó, ta cần gì phải dựa vào những thứ này mà phải ở bên cạnh một nguoi ta không thích thậm chí là nguoi ta ghét! Ta có bạc, ta muốn cái gì không được? Ta có bạc, ta muốn gả nguoi nào thì gả cho nguoi đó! Cho dù đối phương là một nguoi thấp kém thì sao? Ta có năng lực có thể sống như nguoi tôn quý! Nguoi thì coi là cái gì? Mặc dù Hồ gia tài phú nhất ở Tấn thành, nhưng nguoi chớ quên, Hồ gia còn chưa tới phiên nguoi làm chủ! Lại còn muốn ta với nguoi vô mối cầu hợp, đầu óc nguoi bị hỏng rồi sao?”

Hôm nay A Hạnh ở Hồ gia nhìn đủ rồi, trừ cái đó ra, trong lòng A Hạnh còn có một cỗ hỏa khí khác không rõ, vốn là cố nhẫn nại, nhưng Hồ Lăng Hiến lại chọc vào miệng súng của nàng, nàng không thể kiềm được, đem lửa giận trong lòng toàn bộ trút hết trên người của hắn, lời nói ra vừa ngoan vừa độc, bất kể là nguoi bình thường hay đại thiếu gia đều khó mà chịu nổi, cũng đáng đời Hồ Lăng Hiến xui xẻo.

Hồ Lăng Hiến bị nàng mắng sắc mặt tái nhợt, nhất là câu kia của nàng “cần gì phải dựa vào những thứ này mà phải ở bên cạnh một nguoi ta không thích thậm chí là nguoi ta ghét!” Giống như một cây gai nhọn đâm vào thật sâu đáy lòng của hắn, ngực hắn không ngừng phập phồng, hai tay nắm thật chặt, hàm răng cắn chặt, hiển nhiên là tức giận cực điểm!

”A Hạnh, ta hỏi nàng một lần nữa, nàng thật sự không muốn sao?”

A Hạnh nhìn hắn, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói lãnh trầm: “Ta nói lại lần nữa, nguoi nghe rõ, ta vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng sẽ không ở cùng nguoi! Ta ghét nguoi!”

Nói xong nàng hừ lạnh một tiếng xoay người không để ý tới hắn nữa, đi về phía cửa chính.

Hồ Lăng Hiên đứng ở trong mưa, ánh mắt vẫn luôn dõi theo nàng, cho đến khi hình dáng của nàng biến mất, mới ngửa đầu gào thét.

A Hạnh, ta sẽ không bỏ qua! Nàng đã ghét ta như vậy, ta sẽ hết lần này tới lần khác sắp xếp để cho nàng cả đời này không thể rời khỏi ta!

Cho tới bây giờ thứ ta muốn thì luôn có được, vị trí đương gia Hồ gia, còn nàng nữa, bất kể thủ đoạn gì, ta phải lấy được!

A Hạnh về đến nhà, con giận còn sót lại vẫn chưa tiêu, toàn thân không tự chủ được run rẩy. Lý Nhuận Phúc thấy nàng an toàn trở lại thì yên tâm, dặn dò nàng tắm nước nóng, tránh cho cảm lạnh sau đó thì trở về phòng ngủ, nam tử không tí mĩ, cũng không có phát hiện về mặt A Hạnh không ổn.

A Hạnh nấu nước nóng tắm xong thì trở về phòng nghỉ ngơi. Nàng trần trọc trở mình, không ngủ được. Lúc mơ mơ màng màng, dường như lại trở về gốc cây anh đào kia gặp được Kiều Tranh. Hoa anh đào vẫn rực rỡ tươi đẹp như vậy, nàng nhìn xung quanh một lần cũng không tìm được Kiều Tranh, thất vọng hơn, ngồi xuống ở bên cạnh hoa anh đào.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên tai vang lên giọng nói trong trẻo của Kiều Tranh: “Thiệu Lâm, vì sao thương tâm vậy.”

A Hạnh quay đầu, chẳng biết lúc nào Kiều Tranh đã đi đến bên cạnh nàng, âu phục màu đen thanh lịch, khuôn mặt tuấn lãng mang theo nụ cười dịu dàng.

Nàng đưa tay xoa nhẹ gương mặt của hắn, nhẹ nói: “Kiều Tranh, chàng nên đến thăm ta nhiều một chút, nếu không, ta sợ sẽ quên gương mặt của chàng.”

Kiều Tranh nhìn cô, nhẹ giọng cười, trong mắt nhu tình say lòng người: “Quên ta là chuyện tốt, quên ta nàng sẽ vui vẻ nhiều hơn.”

A Hạnh lắc đầu một cái, tựa đầu vào vai hắn, khuôn mặt ủ rũ chán nản: “Không, ta vĩnh viễn cũng không thể quên chàng, chỉ có chàng mới không làm cho ta thất vọng.”

Tay hắn ấm áp vuốt ve đầu nàng: “Có người làm cho nàng thất vọng sao?”

A Hạnh ngẩng đầu lên, nhìn hắn cười: “Kiều Tranh, trừ chàng ra, không ai có thể làm cho ta thất vọng.”

“Thiệu Lâm, vì sao phải tự lừa gạt mình? Nếu lời nàng nói là sự thật, vì sao nàng lại thương tâm.” Hắn đứng lên, vẻ mặt bi ai, từ từ biến mất trước mắt nàng.

” Tranh, Tranh!”...

A Hạnh tự trên giường bật dậy, lúc này mới phát hiện thì ra vừa nằm mơ. Nàng kim lòng không được sờ gò má mặt của mình, nàng thương tâm sao?

Không, sẽ không, nơi này không người nào có thể khiến ta thất vọng, có thể để cho ta thương tâm, bởi vì nơi này không có ai là Kiều Tranh!

Từ ngày ở Hồ phủ mắng to Hồ Lăng Hiên một trận, hắn cũng không xuất hiện ở rạp hát Thính Tùng nữa. Sốt ruột nhất là Xảo Oánh, đến giờ nàng đã từ từ dựng tâm với Hồ Lăng Hiên, mỗi lần hắn tới, nàng cũng sẽ đến nói chuyện hắn một hồi, hàn huyên một chút, nói chuyện từ cổ chí kim, nghiên cứu thơ chữ, ngược lại cũng ăn ý. Một khóa tâm của Xảo Oánh trong lúc vô tình đã sớm đặt ở trên người của hắn. Chỉ là nàng cũng cảm giác được sự nhiệt tình của Hồ Lăng Hiên với nàng dường như không bằng trước kia, điều này làm cho nàng có chút nóng nảy, nàng cảm thấy đây đều là do một tháng kia nàng không có ở đây, cho nên mới làm cho hắn từ từ lãnh đạm. Nhưng lại không ngờ rằng hắn thậm chí ngay cả mặt cũng không lộ, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Xảo Oánh không khỏi nghĩ, chẳng lẽ là ta đã làm sai gì, để cho hắn mất hứng. Điều này khiến cho trong lòng nàng nóng nảy khó an, phải biết, nàng ký thác hy vọng rất lớn trên người hắn, nàng mất nhiều tâm tư như vậy, chẳng lẽ đều là công cốc sao? Hơn nữa quan trọng nhất, nàng bây giờ đã thích hắn, thật lòng muốn trở thành nữ nhân của hắn.

Nàng nghe nói tỷ tỷ A Hạnh sinh, nàng rất nhanh sẽ đến Hồ phủ thăm tỷ tỷ, A Hạnh đến Hồ phủ nói không chừng gặp được Hồ công tử, Xảo Oánh nghĩ sẽ viết một phong thư để nàng đưa giúp mình.

Đêm đó, Xảo Oánh tận lòng viết một phong thư ẩn hàm tình ý, hôm sau tìm đến A Hạnh, áp úng nhờ cậy A Hạnh đem thư của nàng mang cho Hồ công tử.

A Hạnh nhìn một chút phong thư lại nhìn một chút Xảo Oánh thẹn thùng, thì đem thư giao trả lại cho nàng nói: “Xảo Oánh, thật ngại quá, chuyện này ta không thể giúp người!”

Xảo Oánh nhận lấy thư kinh ngạc nói: “Tại sao? A Hạnh, cái này đối với người mà nói chỉ là một cái nhấc tay mà thôi!” Nàng suy nghĩ một chút, chợt ngẩng đầu nhìn về phía A Hạnh nói: “A Hạnh, người có phải sợ ta không ở lại năm năm đã đi hay không, sẽ gây tổn thất sẽ cho người có đúng không? Người yên tâm, ta nhất định sẽ khiến cho Hồ công tử đưa bạc chuộc thân cho người, sẽ không để cho người thua thiệt!”

A Hạnh ngạc nhiên: “Xảo Oánh, người và Hồ công tử đã đến mức đính ước rồi sao?”

Xảo Oánh cúi đầu, gò má ửng đỏ: “Hắn còn chưa nói tới chuyện này nhưng dạo này, gần như hắn ngày nào cũng đến xem ta diễn, mỗi lần cũng sẽ cùng ta trò chuyện rất lâu.. Ta nghĩ hắn cũng là có ý với ta.” Vì muốn cho A Hạnh đưa tin cho nàng cho nên chuyện của nàng và Hồ Lăng Hiên cũng không có giấu.

A Hạnh nghe lời của nàng, nửa ngày cũng không phục hồi tinh thần lại, sau đó kim lòng không đành cười lạnh, nam tử ở thế giới này quả nhiên cũng không có thứ tình cảm một lòng một dạ, đã định ước cũng có thể nói mấy lời tình cảm lắm muốn mình kết hôn với hắn, một người khác vừa bàn kế hoạch cùng nàng vô mỗi câu hợp đã tìm nữ nhân khác.

Trong lòng A Hạnh không nhịn được chửi thề, hèn hạ! Cũng chẳng phải tốt đẹp gì!

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Bắt cóc

Cuối cùng A Hạnh vẫn là không đáp ứng thỉnh cầu của Xảo Oánh. Căn bản là vì nàng cũng không muốn gặp lại Hồ Lăng Hiên, càng không cần phải cố ý tìm đến hắn vì Xảo Oánh. Hơn nữa loại chuyện này không thể nào làm ngay trước mặt người, cũng không thể nhờ người khác. Nếu không ngộ nhờ truyền đến trong tai Hồ phụ nhân, chuyện còn không biết sẽ biến thành thế nào. Không thể nhờ người thì phải tự mình tiến hành, để cho nàng gặp riêng Hồ Lăng Hiên, lại đi nghe hắn nói những lời đó sao? Xin lỗi nhưng Nàng không làm được!

Nàng nói với Xảo Oánh: “Xảo Oánh, nếu như Hồ công tử trong lòng không bỏ được ngươi, đương nhiên sẽ phải tìm ngươi!” Nếu như hắn vẫn luôn không đến, thì cái ràng buộc kia có coi là gì, nàng khần trương như vậy, cho dù sau này thật sự gả cho hắn, cũng sẽ không nhận được sự coi trọng của hắn. Đồ càng dễ dàng tới tay, thì càng mau chán, đây dường như là bệnh chung của tất cả nam nhân.

Trên mặt Xảo Oánh có một chút không thích, nàng không hiểu đối với A Hạnh mà nói đây là một chuyện rất đơn giản, tại sao A Hạnh không chịu giúp nàng, Hồ Lăng Hiên đối với nàng quan trọng cỡ nào! A Hạnh nói mặc dù không sai nhưng nam tử là như vậy, có lúc cũng phải rěn sắt khi còn nóng, nếu như thời gian trôi qua quá lâu. Hắn có thể sẽ dần dần quên lãng, đến giờ hắn đã lâu không tới, nếu như nàng còn không làm gì mặc kệ cho chuyện đi xuống như vậy, nàng và Hồ công tử cũng không có khả năng.

Không phải là không có nhà giàu sang nguyện ý nạp nàng làm thiếp, mấy tháng này, nàng ở Tấn Thành cũng có chút danh tiếng, mỹ danh lan xa, không ít phú thương cũng ngấm ám hiệu cho nàng, hứa hẹn cho nàng cuộc sống vinh hoa phú quý. Nhưng những người này hoặc là tuổi tác quá lớn, hoặc là bụng mập mặt xệ, ai có thể so sánh được với Hồ Lăng Hiên, thiếu niên công tử phong độ? Nếu nàng vì mà bỏ qua, nàng sao có thể cam tâm?

Đương nhiên những lời trong lòng này không thể nói với A Hạnh, nàng có tự trọng và kiêu hãnh của nàng, không thể nào nói cho A Hạnh rằng nàng phí hết tâm tư muốn gả cho Hồ Lăng Hiên?

Nàng liếc mắt nhìn A Hạnh nói: “A Hạnh, uống công ta coi ngươi là tỷ muội, ngươi ngay cả chuyện nhỏ này cũng không chịu giúp ta, thật sự làm cho ta quá thất vọng!”

A Hạnh thấy nàng tức giận không thể làm gì khác hơn là giải thích nói: “Xảo Oánh, ta có sự khó xử của ta, hy vọng ngươi có thể hiểu được.” Nếu như nói với Xảo Oánh rằng Hồ Lăng Hiên có ý với mình, thì không biết Xảo Oánh nghĩ như thế nào, dù sao nàng và Hồ Lăng Hiên cũng sẽ không có liên hệ gì, còn chưa đến mức nói ra, tránh cho trong lòng nàng không vui. Huống chi loại vô mỗi câu hợp này, nàng nghĩ tới còn phải tức giận. Thật sự là không thể nói ra miệng.

Xảo Oánh xem thường: “Chỉ là đưa phong thư mà thôi, có chuyện gì khó xử nữa!” Nhất định là sợ mình sớm lập gia đình, không thể đóng kịch nữa, cho nên mới không chịu giúp mình. Mình lại còn đã từng xem nàng là bằng hữu nữa? Xem ra chủ đúng là chủ, chỉ quan tâm lợi ích của mình, sao còn quan tâm hạnh phúc của nàng?

Nghĩ tới đây Xảo Oánh cũng không muốn cầu nàng nữa, lạnh lùng nói: “Ngươi không giúp ta, tự ta nghĩ cách!” Nàng không tin, không có A Hạnh giúp đỡ thì không thể đưa thư cho hắn!

Xảo Oánh trầm mặt rời khỏi thư phòng.

Mấy ngày kế tiếp Hồ Lăng Hiên vẫn không có xuất hiện, đối với loại hiện tượng này, A Hạnh dĩ nhiên là nhìn thấy mà vui, nàng nghĩ thầm, Hồ Lăng Hiên này cuối cùng cũng đã chết tâm, sau này không cần gặp lại hắn nữa, thật là quá tốt!

Mà Xảo Oánh cũng là càng ngày càng gấp gáp, nàng không thể chờ đợi thêm nữa. Hồ gia quy củ nghiêm ngặt, nàng không cách nào tự mình đi Hồ gia tìm hắn, hơn nữa loại chuyện như vậy nàng cũng không làm được. Dưới tình thế cấp bách nàng không thể làm gì khác hơn là tìm một gã sai vặt cơ trí ở rạp hát, đưa thư cho hắn, lại cho hắn một chút bạc, để cho hắn chờ ngoài cửa Hồ gia từ sáng sớm đến tối, thấy Hồ công tử đi ra, liền đem thư giao cho hắn. Nàng đã sớm nói với Vân Đóa là phải nhờ tên sai vặt giúp mình vài chuyện mấy ngày, cho nên trong mấy ngày này gã sai vặt không cần quan tâm chuyện ở rạp hát, chỉ toàn tâm toàn ý lo chuyện của Xảo Oánh.

Mỗi ngày Xảo Oánh đều chờ đợi tin tức tốt của gã sai vặt, nhưng mỗi ngày gã sai vặt đi đến đêm khuya mới trở về, về đều nói là: “Hồ công tử không ra ngoài, vẫn không thấy hắn.” Làm cho Xảo Oánh càng thất vọng hơn, không chịu được mà nghi ngờ, Hồ công tử không ra ngoài chẳng lẽ là bị bệnh? Nàng gọi gã sai vặt cầm bạc dò xét lính gác cửa, lấy được tin tức là Hồ công tử rất tốt, cũng không ngã bệnh. Càng khiến cho Xảo Oánh nghĩ mãi không hiểu. Gã sai vặt nghĩ kể để gã giữ cửa giúp mình đưa thư cho Hồ công tử, nhưng Xảo Oánh không muốn, đây không phải là thư bình thường, có thể nói là thư tình, nếu như rơi vào tay người khác, còn không biết sẽ xảy ra chuyện như thế nào. Cũng bởi vì gã sai vặt không biết chữ nàng mới yên lòng đem

thư giao cho hấn.

Liên tiếp mấy ngày, chuyện không có tiến triển chút nào, đang lúc Xảo Oánh sắp nản chí, đêm nay, gã sai vặt mặt hung phấn trở lại. Cho nàng tin tức tốt.

”Xảo Oánh cô nương, hôm nay ta gặp được Hồ công tử.”

Xảo Oánh mừng rỡ, liền vội vàng hỏi: “Người đem thư giao cho hấn chưa?”

Gã sai vặt lắc đầu: “Căn bản chưa kịp giao cho hấn, hấn vừa ra khỏi cửa thì lập tức lên một chiếc xe ngựa.”

Xảo Oánh không vui, trong lòng tức giận vô cùng: “Vậy thì khác gì không gặp được chứ! Người làm việc không tận tâm, hôm nay không thưởng bạc!”

Gã sai vặt cười nói: “Xảo Oánh cô nương, người đừng vội, mặc dù ta không gặp Hồ công tử, nhưng biết hấn bây giờ ở nơi nào?”

Lòng của Xảo Oánh bị hấn làm cho lúc cao lúc thấp, không khỏi mắng: “Tiểu tử chết tiệt! Nói chuyện không nói rõ ràng, mau nói cho ta biết, chuyện gì xảy ra!”

Gã sai vặt lúc này mới đem cả sự kiện nói liên tục.

Chuyện là như này, vì gã sai vặt liên tiếp mấy ngày chưa hoàn thành nhiệm vụ Xảo Oánh giao phó, sợ Xảo Oánh trách phạt, trong lòng cũng âm thầm gấp gáp. Đêm nay Hồ công tử từ cửa chính đi ra, trong lòng vui mừng, đang muốn nghênh đón, nhưng không ngờ Hồ công tử vội vội vàng vàng leo lên một chiếc xe ngựa. Còn luôn miệng thúc giục, dường như rất vội vã. Gã sai vặt vất vả lắm mới gặp Hồ công tử nếu như lần này không xong còn không biết khi nào mới có cơ hội, lập tức không nghĩ nhiều cũng chạy theo. Muốn gọi Hồ công tử, còn chưa đến gần xe ngựa, xe ngựa cũng đã đi, hấn gọi mấy tiếng, bọn họ cũng không có nghe thấy, bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đuổi phía sau xe, xe ngựa chạy tuy nhanh nhưng thứ nhất tay chân gã sai vặt linh hoạt, thứ hai đêm khuya vắng người, xe ngựa tiếng vang rất lớn, cho nên khoảng cách tuy xa nhưng vẫn có thể lần theo.

Hấn một mực theo đến phía nam của Tần thành, trước một căn phòng lớn, thấy được xe ngựa kia. Nghĩ đến Hồ công tử đã vào phòng. Đại môn đóng chặt, bên trong tường rào đen như mực, yên tĩnh, không giống như là có người ở cho nên hấn chạy nhanh trở lại nói cho Xảo Oánh cô nương.

Xảo Oánh nghe đến đó không khỏi liếc hấn một cái trách cứ: “Vậy người không ở ngoài cửa coi chừng, chờ hấn đi ra giao cho hấn, chạy trở về làm gì?”

Gã sai vặt cười hí hửng nói: “Xảo Oánh cô nương, Tiểu Lục cũng không phải người ngu, người để cho ta liên tiếp mấy ngày canh giữ ở ngoài cửa lớn Hồ gia đưa tin cho Hồ công tử, Tiểu Lục đương nhiên biết là vì cái gì!”

Xảo Oánh mặt đỏ lên, xù lông nhím: “Người thật nhiều chuyện! Người chỉ cần quan tâm đến chuyện đưa thư của ta cho Hồ công tử là tốt rồi.”

Gã sai vặt nói: “Tiểu Lục cũng là xuất thủ vì Xảo Oánh cô nương, cho nên mới muốn giúp Xảo Oánh một lần, Tiểu Lục lớn tuổi hơn Xảo Oánh cô nương, thời gian sống ở rạp hát cũng lâu hơn Xảo Oánh cô nương, có một số việc thấy rõ hơn Xảo Oánh cô nương một chút. Cơ hội trước mắt phải cũng phải xem Xảo Oánh cô nương có dám ra tay đánh một trận hay không.”

Xảo Oánh bị hấn nói có chút động tâm, hơi trầm ngâm, liền hỏi: “Người là có ý gì?”

”Ngôi nhà kia không giống như là nơi có người, nơi cửa chính cũng không có thủ vệ, Xảo Oánh cô nương tại sao không tự mình đến thăm Hồ công tử? Xảo Oánh cô nương ở nơi cửa chính làm bộ như vô tình gặp gỡ Hồ công tử, hoa tiền nguyệt hạ, kẻ lẻ tẻ tâm sự, hiệu quả không phải tốt hơn Tiểu Lục sao?”

”Ta tự mình đi tìm hấn?” Xảo Oánh có chút do dự, trẻ như thế, cũng không biết người ta nghĩ như thế nào, quả thật không giống như là cô nương đứng đắn nên làm. Xảo Oánh liên tục lắc đầu.

”Cô nương câu nệ lễ tiết chỉ sợ sẽ mất cơ hội, chỉ cần để cho Hồ công tử động tâm với cô nương là biện pháp tốt nhất, còn lại cũng không quan trọng.”

Xảo Oánh suy nghĩ một chút lại cảm thấy Tiểu Lục nói rất có đạo lý, Hồ công tử lãnh đạm lâu dài để cho nàng hoảng loạn. Chỉ cần là có thể vấn hồi sự chú ý của hấn, nàng cũng nên thử một lần.

Vì vậy nàng cố ý ăn mặc một phen đi theo Tiểu Lục đi đến tòa nhà lớn kia.

Nơi này đèn lồng ở cửa cũng không có, một mảnh bóng tối, chỉ có trăng sáng nhàn nhạt, quả nhiên như Tiểu Lục nói, không thủ vệ, không đèn, không giống như là có người.

Xảo Oánh nói: “Có lẽ tối nay hấn cũng không ra ngoài.”

Tiểu Lục chỉ trước cửa nói: “Xe ngựa vẫn còn ở cửa, hấn sẽ không tính qua đêm ở chỗ này, không được bao lâu sẽ ra tới.” Nếu như qua đêm nên dắt xe ngựa đi vào mới đúng.

Xảo Oánh nhìn chiếc xe ngựa kia, mới yên tâm. Hai người đợi không bao lâu chợt nghe bên trong một tiếng nữ tử kêu lên.

Xảo Oánh ngẩng đầu lên nhìn về phía bên trong, trong lòng rung mạnh. Tại sao lại có giọng nói nữ tử, nơi này không ai ở, thanh âm này đương nhiên không phải là nha hoàn. Tiểu Lục Bên cạnh cũng là lúng túng, một hồi mới nói: “Quên mất chuyện này, có thể Hồ công tử là tới nơi này hẹn hò cùng nữ

tử. Nhưng xem bọn họ lên lên lút lút, cô gái kia nhất định không phải cô nương đứng đắn.”

Bên trong lại tiếp tục vang lên giọng nói của nữ tử mơ mơ hồ hồ, Xảo Oánh lắng tai lắng nghe, lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Chẳng lẽ là người quen biết? Xảo Oánh sinh lòng nghi ngờ, chẳng lẽ Hồ công tử không tới cũng là bởi vì nữ tử này? Rốt cuộc là người nào mê hoặc Hồ công tử làm hồng chuyện của nàng!

Lòng nghi ngờ đan xen, Xảo Oánh cũng không cách nào bình tĩnh nữa, càng ngày càng cảm thấy cái giọng nói này rất quen thuộc, đúng lúc lại không nhớ ra là ai, trong lòng nàng dâng lên sự không cam lòng, nàng muốn nhìn một chút, rốt cuộc là người nào ở bên trong!

Nàng nói với Tiểu Lục: “Ta muốn đi vào nhìn một chút, ngươi giúp ta nhảy qua tường kia.”

Tiểu Lục nhìn nàng một cái: “Ngươi muốn đi vào sao? Không cần leo tường, phía sau có một cái lỗ chó, ngươi có thể bò vào.”

Lúc này Xảo Oánh trong lòng bị tò mò và ghen tỵ che mắt, cũng không kịp nhớ lỗ chó là cái chỗ nào. Theo lời Tiểu Lục đi đến, Tiểu Lục nói: “Cô nương, ta cũng không cần phải tiến vào, ngộ nhờ bị hiện, Hồ công tử sẽ không làm khó ngươi, nhưng nhất định sẽ không bỏ qua cho ta, ta ở bên ngoài chờ ngươi!”

Xảo Oánh thấy hẳn không muốn đi vào cũng chỉ có thể đi một mình.

Sau lỗ chó, một mảnh đen nhánh, nhờ ánh trăng mới thấy được nơi này là hậu viện, bên trong đầy cỏ dại, đã lâu không sửa sang. Xảo Oánh vất vả lắm mới tìm được một con đường nhỏ đá xanh, theo con đường này đi về phía trước, chỉ chốc lát đã đến một tòa viện. Nhưng mà trong viện đen ngòm không giống như đang có người. Xảo Oánh lại tiếp tục đi về phía trước, lần này nàng tìm được một tòa nhà có lên đèn, bên trong mơ hồ truyền tới tiếng người, bên ngoài viện mấy bóng đèn đi qua đi lại, xem ra là người của Hồ công tử. Hồ hấp của Xảo Oánh trở nên dòn dập, trong lòng có chút khẩn trương, nàng bước như mèo, rón rén đến gần, sợ bị những người đó phát hiện.

Những người đó tán gẫu, cộng thêm bốn phía tối như vậy, cho nên hoàn toàn không phát hiện ra Xảo Oánh đang đến gần.

Xảo Oánh đến gần cửa sổ, nhìn vào hình ảnh mơ hồ bên trong, có loại không khí mờ ám. Bên trong truyền tới giọng nói của Hồ Lăng Hiên: “Đây chính là ta tòa nhà chuẩn bị vì nàng, chờ ngày mai ta tìm người sửa sang lại, rất nhanh sẽ như mới, ta sẽ mua nha hoàn, bà tử tới phục vụ nàng, nhất định sẽ làm cho nàng an nhàn thoải mái!”

Giọng nói của hắn dịu dàng dị thường, bên trong truyền tới giọng nữ lại làm cho toàn thân nàng cứng đờ, cặp mắt trừng thật to, không dám tin vào tai của mình.

” Hồ Lăng Hiên, ngươi thật là hèn hạ, ngươi lại dùng đám thù hạ bất cóc ta đến chỗ này, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Giọng nói trong trẻo êm tai, rõ ràng truyền tới tai của Xảo Oánh, mặc dù tràn đầy tức giận nhưng mà nàng vẫn lập tức nhận ra được.

Giọng nói này, rõ ràng chính là của A Hạnh! Chẳng lẽ hồ ly tinh mê hoặc Hồ công tử là A Hạnh!

Nàng cũng không nén được khiếp sợ trong lòng nữa, không kịp chờ đợi đưa ngón trỏ ra chọc một lỗ nhỏ vào giấy trên cửa sổ, một cỗ mùi thơm nồng nặc truyền tới, Xảo Oánh tiến lại gần, nhìn về phía bên trong.

Trong phòng đỏ rực, khắp nơi đều là trang sức hồng trù, giống như là tân phòng.

Cả phòng từ màn cửa, khăn trải bàn, ngay cả nệm cũng là nệm đỏ, bên trong phòng chiếu sáng rõ. Bàn trang điểm gần cửa sổ, trên bàn trang điểm bày đầy các loại châu báu trang sức, ánh quang lóe lóe, hoa lệ trần quý.

Trong phòng lại truyền tới một tiếng động, giống như là vật gì nặng rơi xuống.

” A Hạnh, ta đã nói với nàng, nàng đã trúng phải Miên Vân Hương, trên người đã không còn chút sức lực nào, tại sao nàng lại không tin? Nàng không thể đánh ta giống như trước nữa! Nàng xem, nàng ở trên giường cũng không có khí lực bò dậy, hay là ta tới ôm nàng!” Trong giọng nói mang theo ôn tình, cung chiều nhẹ nhẹ.

” Cút ngay, tên súc sinh này! Không cho ngươi dùng đôi tay bẩn thỉu kia chạm vào ta!” Rõ ràng là tức giận nhưng giọng nói lại không thể mạnh mẽ, hơn nữa thờ hào hèn, lộ ra cảm giác căm dỗi.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Mê hương

Giọng nói từ gian phòng truyền tới từ bên phải. Xảo Oánh điều chỉnh góc độ, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy một góc giường gỗ.

Đó là một cái giường lớn bóng bảy, màn trướng màu đỏ, ga giường màu đỏ, chăn gấm cũng màu đỏ, trên chăn gấm có thêu uyên ương nghịch nước tiết lộ ra vẻ mập mờ.

Mà A Hạnh trên người mặc trung y màu trắng, ngã nằm dưới đất, tóc đen tán loạn, làn da trong suốt trắng như tuyết hiện ra một tầng ửng đỏ, hai mắt uyển chuyển như nước mùa xuân yêu kiều, đôi môi ướt át hơi mờ ra, thờ hồ hồ, giống như là đang dụ hoặc người đối diện. Nàng lúc này không còn nét lạnh lùng ngày thường, giống như là một đóa phù dung mềm yếu, yên tĩnh nở rộ, để lộ ra cảm dỗ và kiều diễm vô hạn, xinh đẹp kinh tâm động phách, để cho tim người ta đập thình thịch, không khống chế được. Diệp Gia Quán

Hồ Lăng Hiến từ từ đến gần tầm mắt Xảo Oánh, cả người mặc một bộ cẩm bào màu đỏ. Sắc mặt hồng hồng nhìn A Hạnh bằng ánh mắt dịu dàng giống như nước. Hắn cầm trên tay một bộ trường sam màu đỏ, bên trên dùng kim tuyến thêu hoa văn hoa sen. Xảo Oánh nhận ra, đó là giá y, là xiêm áo mà mọi nữ tử đều mơ mộng mặc lên nhưng cũng không phải là nữ tử nà cũng có phúc khí này, vì giá y màu đỏ chỉ có chánh thê mới có thể mặc.

Hồ Lăng Hiến tay cầm giá y ngồi xuống bên cạnh A Hạnh, dịu dàng khoác lên trên người của nàng: “A Hạnh, ta nói rồi, ta nhất định sẽ làm cho nàng trở thành chánh thê của ta, hôm nay chính là ngày thành thân của chúng ta, tối nay chính là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta! A Hạnh, nàng có vui hay không?”

Xảo Oánh che miệng lại thiếu chút nữa hét lên, chánh thê? Đêm động phòng hoa chúc? Quan hệ bọn họ đã đến như vậy sao? Tại sao A Hạnh vẫn không có nói qua với nàng? Trong lòng nàng dâng lên tức giận, lần trước A Hạnh nói gì cũng không chịu đưa tin cho nàng, chẳng lẽ cũng là bởi vì nguyên nhân này?

Thật là nữ tử hèn hạ, trên mặt giả dạng như là nghĩ cho nàng, vì tốt cho nàng nhưng trong tối lại dùng thủ đoạn phá hư hạnh phúc của nàng!

Nhưng không đúng a, bọn họ không thể đi chung với nhau, chẳng lẽ bọn họ bây giờ là vô mối cầu hợp? Nghĩ tới đây, Xảo Oánh lại nhìn A Hạnh giãy giụa trên đất một cái, trong lòng tràn đầy khinh bỉ.

Giá y màu đỏ dưới ánh đèn tản ra màu hồng hồng chiếu vào khuôn mặt trắng như tuyết của A Hạnh, điểm lệ vô cùng.

Hồ Lăng Hiến nhìn không nỡ dời mắt. Hồ hấp càng ngày càng gấp rút, hắn đưa tay ra, ngón tay thon dài, lướt qua làn da trắng mịn của nàng, vuốt ve gò má của nàng, ngón tay lướt qua mang theo cảm giác tê dại, làm cho A Hạnh hơi run rẩy. Nàng rõ ràng rất ghét hắn, nhưng vào giờ khắc này, nàng không nhìn được muồn ngón tay của hắn dừng lại lâu một chút.

Trong lòng A Hạnh rừng rậm, ngẩng đầu lên nhìn, tức giận nói: “Súc sinh, ngươi đã làm với ta?”

Tay của Hồ Lăng Hiến vuốt ve khắp nơi trên mặt nàng, tóc dài đen nhánh toàn bộ để xuống, rũ trên vai, gương mặt tuấn mỹ hiện ra một mảnh triều hồng, cặp mắt sáng ngời kia nhìn nàng chớp mắt một cái cũng không chớp, trong con ngươi như có ngọn lửa, ngọn lửa kia dường như càng đốt càng lớn, cháy sạch nóng bỏng toàn thân.

Mà cái tay kia của hắn, dường như mềm mại dị thường, phủ trên mặt của nàng giống như mây trắng. Vô cùng thoải mái, nàng kim lòng không được mà nhắm hai mắt lại, bên tai nghe được giọng nói của hắn.

”A Hạnh nàng biết không, đây là Miên Vân Hương, chẳng những có thể khiến tứ chi vô lực, hơn nữa còn là mê hồn hương mạnh nhất, đây là bí bảo của Di Hương Viện, chuyên dụng để đối phó những cô nương một lòng muốn chết kia, chỉ cần hít phải một chút, dù nàng có là nữ tử tam trinh cửu liệt, đến cuối cùng cũng sẽ hạ xuống tất cả mà cam tâm hưởng thụ hoan ái nam nữ, ta tốn không ít bạc mới mua được!”

”Còn có những vị khác giang hồ kia, ta cũng tốn không ít bạc, ta dặn đi dặn lại nhiều lần để cho bọn họ đừng làm tổn thương nàng, nhìn xem ta đối với nàng tốt bao nhiêu! A Hạnh, ta vì nàng tốn nhiều tâm tư như vậy, nàng cũng không cảm động sao?”

Nghe được lời của hắn thần trí đột nhiên rõ ràng hơn, nàng tức giận nhìn hắn, hận không thể cho hắn một bạt tai, nhưng toàn thân mềm nhũn không có nửa phần khí lực, từ dưới đất bò dậy cũng không cách nào làm được, càng không cần phải nói xuất thủ đánh hắn.

Nàng hận nhìn hắn, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hồ Lăng Hiến, vội gọi người đến nhà bắt ta, lại bỏ thuốc, lại còn dám nói rất tốt với ta! Ngươi quả thật quá vô sỉ hạ lưu! Nếu như ngươi dám đụng đến ta, chờ ta khôi phục, ta nhất định sẽ giết ngươi!” Diệp Gia Quán. Nàng giùng giàng muốn gạt giá y trên người ra. Nhưng hắn đưa tay ra rất dễ dàng ngăn lại, sau đó thuận thế kéo nàng vào trong ngực của mình.

Hắn ôm thật chặt, hơi thở trên người làm cho thân thể của nàng càng thêm nóng, trong cơ thể dường như có loại khát vọng mãnh liệt, toàn thân đều rỉ ra tầng mồ hôi, mồ hôi thấm ướt đầu của nàng, dính sát quần áo của nàng, tạo ra sự hấp dẫn vô hạn, nàng gắng gượng nhẫn nại xúc động muốn cởi quần áo xuống, cắn chặt răng kèm chế cảm giác muốn được ôm chặt.

Nhưng hắn lại không buông tha nàng, tay hắn trên mặt của nàng, trên đầu, trên cánh tay, trên lưng vuốt ve qua lại, làm cho nàng không nhìn được nhẹ run, nhiều lần thiếu chút nữa không nhìn được mà rên rỉ thành tiếng.

”A Hạnh, tại sao nàng hận ta như vậy? Ta thích nàng như vậy, nàng căn bản là không tưởng tượng nổi ta thích nàng đến đường nào, bất kỳ thời khắc nào ta cũng không thể không nhớ tới nàng, trong lòng của ta không một khắc nào không có nàng. Ngay cả trong mộng ta cũng chỉ có hình ảnh của nàng. Ta làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, ta không thể bỏ nàng, ta làm sao có thể mặc cho nàng ghét ta, cũng có lẽ bây giờ hận ta nhưng không bao lâu sẽ biết, hiểu được ta đối với nàng là một tấm chân tình, đến lúc đó nàng cũng sẽ không hận ta., A Hạnh, ta làm như vậy, tất cả đều là vì ta yêu nàng!”

Xảo Oánh ở ngoài cửa sổ nghe lời của hắn, trong lòng giống như kim châm. Lời của hắn tình ý triền miên như vậy, ánh mắt của hắn thâm tình thành thật như vậy, hắn chưa bao giờ dùng câu nói này, giọng nói này nói với nàng, mặc dù nàng đã không cho là Hồ Lăng Hiên chỉ có một nữ nhân, nhưng mà cho tới bây giờ nàng không cảm thấy có nữ nhân nào có thể cùng nàng tranh sủng, bất luận là tướng mạo hay học vấn, toàn bộ Đường Quốc có thể thắng được nàng căn bản chỉ có đếm trên ngón tay, mà những người đó xuất thân hiển quý, đương nhiên sẽ không đánh giá gì tới Hồ Lăng Hiên, mình phải là nữ nhân Hồ Lăng Hiên yêu thích nhất mới đúng! Nhưng vì cái gì, bây giờ nằm ở trong ngực hắn không phải là nàng?

Bây giờ Xảo Oánh hoàn toàn bị ghen tỵ, làm đầu óc mê muội, đến nỗi không để ý đến sự thật là A Hạnh là bị Hồ Lăng Hiên bắt cóc, lòng tràn đầy kiêu ngạo đang nghĩ Hồ Lăng Hiên từ lúc nào đã động tâm với A Hạnh, dường như trước đây hắn cũng không có nhiều tình cảm khắc sâu với A Hạnh, hắn mỗi lần tới rạp hát đều không thấy hắn tìm A Hạnh, có thể thấy được khi đó tim của hắn vẫn đang ở trên người của mình, dường như từ sau lưu diễn trở lại, tất cả đều thay đổi, Hồ Lăng Hiên cũng không nhiệt tình như trước kia.

Chẳng lẽ... Lòng của Xảo Oánh chợt dâng lên suy nghĩ, chẳng lẽ A Hạnh là cố ý ly khai mình đi? Sau khi nàng đi ra ngoài lưu diễn, Hồ công tử không tới tìm nàng, vì vậy A Hạnh thừa cơ hội này... Hơn nữa sau đó còn ngăn cản mình đưa tin cho Hồ công tử... Trong lòng Xảo Oánh càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, càng nghĩ càng cảm thấy đúng, dần dần cũng bị ma quỷ che mắt, cảm thấy là A Hạnh đoạt đi Hồ công tử vốn đã có chủ ý với mình. Nàng luôn miệng nói bị Hồ công tử bắt tới nhưng nếu như nàng không cho hắn bất kỳ ám hiệu nào, Hồ công tử sao có thể có ý gì với nàng sao?

Trong lòng nàng không khỏi dâng lên cảm giác oán hận và tức giận với A Hạnh, nàng vất vả lắm mới bắt được cơ hội, nàng vất vả lắm mới có hy vọng và ước mơ, đến giờ đều bị A Hạnh phá hư không còn một mống!

Đến giờ Hồ công tử sẽ còn cần nàng sao? Còn thích nàng sao? Hắn đã bị A Hạnh mê hoặc đến choáng váng, đã sớm không nhớ mình!

Nàng bây giờ hận không thể hô to, ngăn cản tất cả trước mắt, nhưng nàng biết, nếu như nàng làm như vậy, chỉ sợ Hồ công tử sau này cũng sẽ không để ý đến mình nữa, nàng bây giờ chỉ có chịu đựng đau lòng, lạnh lẽo nhìn hết thấy phát sinh, nàng phải thấy rõ ràng gương mặt thật khó coi của A Hạnh! Diệp Gia Quán

Nàng đưa tay cắn chặt. Cắn đến máu tươi chảy ròng, cũng không kêu một tiếng, chỉ có như vậy mới có thể triệt tiêu đau đớn trong lòng nàng, ngăn nàng đau khóc thành tiếng.

Bên trong nhà, Hồ Lăng Hiên ôm lấy A Hạnh đặt trên giường, vì góc độ hiện tại, Xảo Oánh không thấy được tình huống của bọn họ, nhưng giọng nói của bọn họ một chữ cũng nghe không sót.

”A Hạnh, lúc đầu ta muốn cùng nàng uống rượu hợp cầm nhưng là bây giờ nàng thật sự là làm cho lòng ta xao động. Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, chúng ta không bằng sớm an giấc, cho dù không uống chén rượu hợp cầm, ở lòng của Hồ Lăng Hiên ta, nàng vĩnh viễn đều chánh thê của ta!”

Trong phòng, Hồ Lăng Hiên đứng ở mép giường, bắt đầu cởi xiêm áo của mình, bỏ đi áo khoác và trung y, lộ ra thân thể rắn chắc bóng loáng. Tóc đen nhánh rủ xuống gò má và ngực của hắn, hai điểm hồng ở ngực như ẩn như hiện.

A Hạnh nhìn một màn này, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trong lòng không khỏi có loại khát vọng, nàng vội nhắm mắt lại, cố gắng khiến cho thần trí của mình thanh minh. Trong lòng không khỏi âm thầm gấp gáp, chẳng lẽ tới nay thật sự chạy không thoát sao? Nếu bị tên vô sỉ hạ lưu này làm cho...

Trong lòng A Hạnh thâm hận, nhưng lại không có biện pháp nào, cả người không dậy nổi, miễn cưỡng cũng chỉ có thể dùng ý thức đấu tranh với mê được kia. Không để cho mình biến thành đồ chơi trong tay hắn.

Hồ Lăng Hiên thấy nàng nhắm hai mắt lại, lông mi không ngừng rung động, không nhịn được cười khẽ, trong lòng dâng lên một mảnh nhu tình, qua tới nay A Hạnh hoàn toàn thuộc về mình, người nào cũng không thể cướp đi. A Hạnh, nàng có biết giờ khắc này ta vui mừng nhường nào, vui mừng cũng không phải bởi vì sắp có được thân thể của nàng mà là ta vĩnh viễn có tư cách giữ nàng ở bên cạnh.

Hắn đưa tay ra, tay hơi run rẩy, đây không phải lần đầu tiên nhưng so với lần đầu tiên càng làm cho hắn khẩn trương! Ngón tay của hắn mới vừa tiếp xúc được y phục của nàng, liền nghe giọng nói của nàng: “Nếu như ngươi tiếp tục, ta nhất định sẽ hận ngươi! Cả đời này cũng sẽ không tha thứ ngươi! Hơn nữa ta sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp phá hủy ngươi!”

Tay của Hồ Lăng Hiên chỉ dừng lại một, sau đó dứt khoát tháo thắt lưng hồng của nàng ra: “Vậy nàng cứ hận ta đi!”

Ta thà để nàng hận ta, còn hơn nàng không nhìn ta, miệt thị ta.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Cái yếm hồng

Hồ Lăng Hiên ngồi xuống mép giường. Đưa tay ra cởi thắt lưng A Hạnh. Mất đi thắt lưng trời buộc, áo trong mở ra, lộ cái yếm hồng, cái yếm có thêu một nụ mai, ánh trên làn da như tuyết của nàng, lộ vẻ yểu điệu vô cùng.

Hồ hấp của Hồ Lăng Hiên trở nên dồn dập, toàn thân giống như lò lửa, nóng rực khó nhịn.

Hắn đưa tay ra, run rẩy đưa đến gần đoá mai yêu kiều kia, nhưng vào lúc này, A Hạnh chợt mở mắt, hung hăng nhìn chăm chăm hắn, hai tròng mắt mặc dù vì Miên Vân Hương nên vương chút nước nhưng ánh mắt của nàng vẫn lạnh, thật giống một thanh đao bằng băng bén nhọn bắn thẳng vào trong lòng của hắn. Trong đôi mắt bao hàm tất cả thù hận, tất cả phẫn nộ, cứ như vậy không nháy mắt nhìn chăm chăm hắn.

”Hồ Lăng Hiên, ta sẽ giết ngươi, ta nhất định sẽ giết!” Nàng dùng hết toàn lực kêu lên, vừa ra khỏi miệng lại biến thành vô lực rên rỉ, tựa như một cái lông chim khẽ khều vào nơi thần kinh nhạy cảm nhất.

Đầu hắn rỉ ra giọt mồ hôi, một tầng nước trong suốt. Diệp Gia Quán.

Tay hắn dừng lại một chút rồi đổi hướng sờ mặt nàng, đặt đầu nàng ngay ngắn lại, dịu dàng mà tỉ mỉ. Hắn cúi người xuống, tóc dài trượt trên làn da của nàng, tiếp xúc thật nhỏ làm cho nàng không nhịn được nhẹ nhàng run rẩy, từ trên người hắn tán ra mùi mồ hôi kết hợp với hơi thở nam nhân đặc biệt, càng làm cho nàng hơi choáng váng. Hồ hấp cũng dần dần trở nên dồn dập.

Hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng: “A Hạnh, nàng nói gì cũng không thể ngăn cản ta...” Hương thơm trên người nàng từng đợt lao vào mũi hắn, loại hương thơm trên người thiếu nữ đó làm cho hắn không nhịn được nữa, hôn nhẹ xuống cổ nàng.

Da nhẵn mịn, hương thơm ngọt ngào, hắn chỉ cảm thấy đầu óc oành một tiếng, cũng không để ý xung quanh, trong mắt, trong lòng, trong đầu, đều chỉ còn dư lại người thiếu nữ trước mắt kia, mỹ mạo tuyệt vời. Hắn tựa như bị dính phải ma chướng, không cách nào tự kiềm chế.

Nụ hôn của hắn dày đặc rơi xuống, từ gò má đến cổ, đến bả vai, từ từ trượt xuống, mãi cho đến nơi ngực, da của nàng càng ngày càng nóng bỏng, hương thơm cũng càng ngày càng nồng đậm, bắp thịt toàn thân hắn đều căng thẳng, trên người giống như một cây đuốc, mồ hôi từng giọt từ trên người hắn lăn xuống, bụng dưới căng đến đau nhức, đây là một loại ngọt ngào cũng lại là một loại hành hạ, nụ hôn của hắn từ từ hướng xuống nơi ngực của nàng, cách tầm vài móng hôn lên vùng đất tròn trịa kia, một cái lại một cái, dịu dàng, cực kỳ cẩn thận, hồ hấp nóng rực phả trên ngực của nàng. Da thịt của nàng nóng rực, hắn cảm thụ người dưới thân, nàng nhẹ rung động, nghe nàng không kiềm được tiếng rên rỉ, trong lòng đột nhiên tràn đầy hạnh phúc vui sướng không có gì sánh kịp.

Hắn ngừng đầu lên nhìn, phát hiện khóe mắt nàng có nước mắt, trong lòng của hắn dâng lên thương cảm, hắn chậm rãi liếm giọt nước mắt, nhẹ giọng nói: “A Hạnh, đừng sợ, ta đối với nàng là thật lòng, cả đời ta cũng sẽ đối xử tốt với nàng. A Hạnh... Ta thật thích nàng.... A Hạnh... A Hạnh...” Hắn nỉ non, nụ hôn lại kéo đến, tay trượt xuống nút thắt sau lưng nàng.

Trong phòng Miên Vân Hương càng ngày càng nồng đậm, ý thức A Hạnh cũng càng ngày càng mơ hồ, nụ hôn của hắn, mặc dù trong lòng nàng thống hận, thân thể lại khó có thể kháng cự, nàng không chỉ một lần muốn, mà thôi, coi như là bị quý áp chế, coi như là một đêm mộng. Nhưng trong kiếp trước, nàng cũng không phải là nữ nhân tùy tiện, cho nên bất luận nàng an ủi mình thế nào, chỗ sâu nhất trong đáy lòng vẫn là không cách nào tiếp nhận sự thật này. Trong lòng nàng hận vô cùng, nhưng đối với nụ hôn, cái vuốt ve của hắn, lại rên rỉ đáng hồ thẹn, thậm chí còn mơ hồ khẩn cầu nhiều hơn.

Một thoáng kia khi tay hắn cỡi nút thắt của cái yếm, nàng dùng hết toàn bộ năng lực nắm chặt tay hắn, ngăn cản động tác của hắn, nhưng hắn lại nhẹ giọng cười một tiếng, giọng nói khàn và nhỏ, lộ ra hấp dẫn nồng nặc, sau đó hắn cúi đầu, cách cái yếm ngậm nụ hoa của nàng, kích thích mãnh liệt làm cho nàng rên rỉ một tiếng, toàn thân dường như cảm giác tê dại, một chút ý thức cuối cùng cũng tan biến, nàng giống như ngã vào hố sâu vô tận, trong óc một mảnh trống không, chỉ có thể mặc cho bị nuốt mất.

Cánh tay dần dần buông xuống, toàn thân run rẩy, thờ gập liên tiếp. Truyện được đăng trên Diệp Gia Quán và diễn đàn Lê Quý Đôn. Mọi web khác là ăn cắp.

Ngoài cửa sổ Xảo Oánh nghe tiếng rên rỉ của A Hạnh, trong lòng mắng to nàng dâm phụ, nhưng tim của nàng đập càng lúc càng nhanh, hồ hấp càng ngày càng gấp rút. Trên người cũng càng ngày càng nóng, nàng không nhịn được cởi bỏ xiêm áo phía ngoài, gió vừa thổi, mới cảm giác khá hơn chút. Nàng tiếp tục nhìn lên động tĩnh bên trong.

Bên trong Hồ Lăng Hiên kéo cái yếm của A Hạnh ra, từ từ hạ thấp người xuống, cả người nhẹ run rẩy, tràn đầy cảm giác vui vẻ. Từ cổ họng rên rỉ thật thấp, tiếp theo là muốn cởi bỏ quần áo còn sót lại của nàng.

Nhưng vào lúc này, ý thức đã mơ hồ của A Hạnh đột nhiên phát ra giọng nói rất nhỏ, một tiếng hai tiếng, Hồ Lăng Hiên cũng không có nghe rõ. Cũng không chú ý, nhưng giọng nói của A Hạnh không ngừng, hắn lắng tai lắng nghe, mới phát hiện nàng là đang gọi tên của một người.

”Tranh... Tranh...” Sóng mắt nàng như tơ, giọng nói kiều mỵ: “Tranh, là chàng sao? Tranh...”

Trong tiềm thức A Hạnh vẫn là không cách nào tiếp nhận mình bị Hồ Lăng Hiên làm ô nhục, cho nên nàng mơ hồ đem Hồ Lăng Hiên trở thành Kiều Tranh, đây cũng là cảm giác tự bảo vệ trong tiềm thức của nàng.

Hồ Lăng Hiên ngừng ra, nhiệt tình cả người trong nháy mắt biến mất hơn nửa, hắn nhìn chăm chăm nàng, trong lòng dâng lên tức giận, nàng lại coi hắn như nam nhân khác sao! Là ai? Nam nhân là nàng gọi là người nào! Lại có thể cắm sâu vào trong lòng của nàng, cho dù là trùng Miên Vân Hương nhưng vẫn nhớ mãi không quên, là ai? Người đàn ông này là ai!

A Hạnh còn đang vô ý thức rên rỉ: “Tranh... Tranh...” Cop truyện không xin phép là vô văn hóa, ý thức không bằng con ruồi.

Mặt Hồ Lăng Hiên càng ngày càng âm trầm, ánh mắt nhìn nàng giống như một thanh đao sắc bén nhất, hận không thể moi tìm nàng ra. Hắn kéo nàng dậy, dùng sức lay động, lớn tiếng nói: “A Hạnh, nàng nhìn kỹ một chút, là ta! Cùng với nàng chính là ta! Là Hồ Lăng Hiên ta!”

A Hạnh vì hít phải quá nhiều mê hương, có thể kiên trì lâu như vậy, hoàn toàn là dựa vào ý chí của nàng, nhưng rốt cuộc nàng vẫn là một người bình thường, vào giờ phút này, ý chí của nàng không cách nào ngăn trở mê hương ăn mòn, bây giờ Hồ Lăng Hiên nói gì đều không thể phản ứng.

Hồ Lăng Hiên tức giận ném nàng trở lại trên giường, sau đó ở bên tai nàng cắn răng nghiến lợi nói: “A Hạnh, bất kể trong lòng nàng nghĩ đến ai, nhưng người có được nàng là Hồ Lăng Hiên ta, đồng giường cộng chằm cùng nàng là ta, sáng sớm ngày mai nàng mở mắt người đầu tiên thấy cũng chính là Hồ Lăng Hiên ta! Bất kể trong lòng nàng người kia là ai, nàng mãi không thể thay đổi được sự thực này!” Diệp Gia Quán.

Nói xong hắn thô bạo gạt đi quần áo còn thừa lại trên người nàng, cúi người xuống.

Nhưng vào lúc này. Cửa chính đột nhiên bị người đá văng, một bóng dáng màu trắng như mũi tên lao vào.

Hồ Lăng Hiên giật mình, ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nhìn rõ đã cảm giác bóng trắng trước mắt chợt lóe, rồi trên mặt nhận thẳng một quyền, đau đớn thấu xương, sau đó lại bị một lực mạnh kéo xuống giường, té quay trên đất mấy vòng mới ngừng lại.

Hồ Lăng Hiên rên rỉ, chỉ cảm thấy trên dưới cả người, không một chỗ không đau. Hắn không kịp xem người kia là ai đã hướng ngoài cửa la lớn: “Bây đâu, mau tới đây!”

Vừa dứt lời đã nghe một giọng nói quen thuộc quát lên: “Hồ Lăng Hiên, ngươi dám chống đối bổn công tử!”

Trong lòng Hồ Lăng Hiên rung mình, ngẩng đầu nhìn lại, thấy một nam tử mặc áo khoác trắng khí vũ hiên ngang đứng ở trước giường, tóc nâu xoắn dài, đôi mắt màu xanh da trời, không phải là Thẩm Nguyên Phong còn có thể là ai?

Hồ Lăng Hiên không ngờ Thẩm lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, kinh ngạc bật thốt lên hỏi: “Tam công tử, tại sao lại ở chỗ này!”

Sắc mặt Thẩm Nguyên Phong tái xanh, sắc mặt lộ vẻ đáng sợ hiếm thấy, hắn chỉ Hồ Lăng Hiên lạnh lùng nói: “Giới cho một Hồ Lăng Hiên nguoi, không ngờ nguoi lại là loại tiểu nhân hèn hạ vô sỉ này! Ngươi lại dám làm chuyện chuyện xấu xa như vậy với A Hạnh! Ta sẽ đem việc này đầu đuôi nói cho Hồ Minh Bá, xem hắn xử lý như thế nào!”

Trong bụng Hồ Lăng Hiên run lên, nếu để cho phụ thân và Vương gia biết hắn lại không để ý luân thường làm ra chuyện như vậy, còn không biết nhìn hắn như thế nào, địa vị đương gia tương lai cũng không biết có thể bị ảnh hưởng hay không, lập tức mặt trắng bệch, rung giọng nói: “Tam công tử... Ta cũng là nhất thời hồ đồ...”

“Nhất thời hồ đồ?” Thẩm Nguyên Phong hung hăng nhìn chằm chằm hắn, phun ra mấy chữ này: “Nhất thời hồ đồ thì có thể hủy trong sạch nữ tử người ta sao! Hồ Lăng Hiên, ngươi đừng kiêu có!” Hắn quay đầu lại nhìn A Hạnh, lúc này A Hạnh quần áo xốc xếch, làn da phơi bày hiện ra hồng hồng không bình thường, mồ hôi trên trán rịn ra, cả người gầy gò bất an, rên rỉ nhẹ, hắn xông xáo gang hồ nhiều năm, đương nhiên biết đây là phản ứng sau khi trúng thuốc.

Hắn cẩn thận để ý, liền cảm giác trong không khí nồng nặc mùi thơm không bình thường, chỉ sợ là mê hương. Thẩm Nguyên Phong vội ngừng thở, vận công chống cự.

Hắn kéo giá y màu đỏ đắp lên trên người của A Hạnh, động tác nhẹ nhàng, trong ánh mắt tràn đầy thương tiếc, nếu như hắn tới sớm một chút, nàng cũng sẽ không bị như vậy! Hôm nay hắn từ trại lính trở lại, một đường cười ngạo, còn chưa kịp về nhà đã đến nhà của A Hạnh, lâu như thế không thấy nàng, trong lòng quả thực khát vọng muốn gặp nàng. Nhưng không ngờ, vừa mới đến gần nhà nàng đã nhìn thấy mấy người áo đen kẹp một bao bố nhảy qua tường, giống như là phát hiện ra hắn truy đuổi, liền dẫn hắn lượn quanh vòng, sau mấy vòng thì mất bóng dáng của bọn họ, lòng Thẩm Nguyên Phong như lửa đốt, tìm kiếm khắp nơi, sau đó tìm xung quanh thì thấy tòa nhà này khả nghi mới đi vào tra xét, không ngờ Hồ Lăng Hiên ở chỗ này muốn làm chuyện xấu xa với A Hạnh!

Nếu như không phải Hồ gia và vương phủ có quen biết, chỉ sợ Thẩm Nguyên Phong đã một chưởng đánh chết đối phương! Diệp Gia Quán

Hồ Lăng Hiên ở một bên nhìn về mặt Thẩm Nguyên Phong, chợt nhớ tới muội muội đã nói, nhớ lại Tam công tử với A Hạnh cũng là có ý, lập tức suy nghĩ, rồi nói: “Nếu như Tam công tử đem chuyện hôm nay nói ra ngoài, A Hạnh còn mặt mũi nào gặp người? Đến lúc đó nàng chịu đựng lời ra tiếng vào của thế nhân, bị xem thường, không có bất kỳ nam tử nào chịu lấy nàng, cũng không có bất kỳ người nào chịu tiếp nhận con dâu không sạch sẽ như vậy, đến lúc đó ngoại trừ không danh không phận theo sát ta bên ngoài còn có biện pháp khác gì? Thật có một ngày như vậy, ta còn phải đa tạ Tam công tử thành toàn!”

Vừa dứt lời, Thẩm Nguyên Phong vọt đến bên cạnh hắn, dùng hết toàn lực cho hắn một bạt tai: “Hèn hạ.” Thẩm Nguyên Phong giọng căm hận mắng.

Giương mặt Hồ Lăng Hiên lập tức sưng lên, khóe miệng chảy ra tia máu. Hắn cười lạnh, không để ý chút nào khắc máu tươi trong miệng ra, trong lòng hiểu, Tam công tử tuyệt đối sẽ không nói ra việc này.

“Vì có được A Hạnh, hèn hạ nữa ta cũng làm. Nếu như có thể có được nàng, chuyện vô sỉ hơn ta cũng chịu làm!” Hắn nhìn Thẩm Nguyên Phong gần từng chữ nói.

Thẩm Nguyên Phong giận đến run rẩy, lại vung ra một bạt tai. Những gang hồ nhân sĩ Hồ Lăng Hiên mời kia đi vào, trông thấy người thuê mình thì cung kính, cũng không dám tùy tiện động thủ, chỉ là qua một bên chờ Hồ Lăng Hiên phân phó.

Bên kia A Hạnh càng ngày càng khó chịu, trên người càng ngày càng nóng, làn da cũng càng ngày càng hồng, Thẩm Nguyên Phong lo lắng an nguy của

nàng, thì không để ý đến Hồ Lăng Hiên nữa, hướng đưa tay ra nói: “Giải được!”

Hồ Lăng Hiên lắc đầu một cái nói: “Hương này không có giải được, chỉ cần nam tử hoan ái sẽ không sao.”

Thẩm Nguyên Phong nắm chặt quai hàm hần, lực lớn đến mức Hồ Lăng Hiên đau toát mồ hôi lạnh: “Đừng gạt ta, nếu như không có giải được, ngươi làm sao lại không sao?” Lúc này Hồ Lăng Hiên mặc dù trên da cũng có chút hồng nhưng không nghiêm trọng như A Hạnh, vừa nhìn liền biết là đã dùng trước giải được.

Hồ Lăng Hiên khó khăn mở miệng: “Ta không lừa ngài, ta là dùng thuốc dự phòng, nhưng loại này phải dùng trước khi hít phải mê hương mới có hiệu quả, một khi hít vào mê hương, thuốc này cũng không có hiệu quả nữa!” Hần đưa tay ra, chỉ một góc trên giường: “Thuốc ở đó, không tin ngài có thể cho nàng thử một chút!”

Thẩm Nguyên Phong buông hần ra, bước nhanh đi tới mép giường, tìm ra bình thuốc, từ trong lấy ra một viên thuốc màu trắng cho A Hạnh ăn vào, nhưng đúng như Hồ Lăng Hiên nói, không có chút hiệu quả, tình hình A Hạnh càng ngày càng nghiêm trọng.

Thẩm Nguyên Phong nhìn gương mặt nàng tràn đầy thống khổ, trong lòng vừa gấp gấp vừa đau lòng, hần suy nghĩ một chút, cũng cảm quần áo đắp ở trên người của nàng, ôm lấy nàng, đi ra ngoài.

Hồ Lăng Hiên thấy hần mang A Hạnh đi, nóng nảy, vội ngăn ở trước người của hần, lớn tiếng hỏi: “Ngài muốn đem A Hạnh đi nơi nào?”

Thẩm Nguyên Phong gầm lên: “Tránh ra, ta phải dẫn nàng đến tìm đại phu!”

Hồ Lăng Hiên làm sao có thể để cho hần mang A Hạnh đi, lúc này để cho hần mang A Hạnh đi, chẳng phải là tiện nghi cho hần sao, kế hoạch của hần lâu như vậy, tốn nhiều tâm tư như vậy, chẳng lẽ đều là làm cho Thẩm Nguyên Phong sao? Không được, hôm nay đừng nói là Tam công tử, cho dù là thế tử đừng mơ tưởng mang A Hạnh đi!

” Không được, không thể mang nàng đi, để nàng lại đây ta sẽ tự tìm đại phu cho nàng!”

Thẩm Nguyên Phong nhìn chằm chằm hần, trong mắt lãnh quang lóe lên: “Ngươi dám cản đường của ta?”

Hồ Lăng Hiên không nhường nửa bước cặp mắt nhìn thẳng hần: “Đường Tam công tử tại hạ không dám cản, chỉ cần Tam công tử để A Hạnh xuống, ta sẽ để cho ngươi tới lui tự nhiên!”

Thẩm Nguyên Phong cười lạnh, trong ánh mắt tràn đầy sát ý: “Nếu như ta nhất định phải mang A Hạnh đi thì sao đây?”

Giọng nói của Hồ Lăng Hiên trầm xuống, thẳng người: “Vậy thì không thể trách tại hạ, hôm nay ngài không để A Hạnh lại không được!” Vừa nói xong liền nháy mắt với đám người bên cạnh, những người kia khởi động gân cốt, từ từ đi tới hướng Thẩm Nguyên Phong.

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Ý loạn tình mê

Thẩm Nguyên Phong nhìn võ sư vây tới. Lại quay đầu đi nhìn về phía Hồ Lăng Hiên, trong ánh mắt lóe lên lạnh lùng: “Hồ Lăng Hiên, ngươi lại dám động thủ với ta!”

Hồ Lăng Hiên lúc này đã khoác áo khoác màu đỏ lên người, đứng thẳng, hai tay vất ra sau lưng, lạnh lùng nói với Thẩm Nguyên Phong: “Chỉ cần để A Hạnh xuống, tự ta sẽ dập đầu tạ tội với ngài!” Hần kết luận Thẩm Nguyên Phong sẽ vì danh dự của A Hạnh mà không nói chuyện đêm nay cho Tấn vương. Cho dù chuyện lần này đắc tội Thẩm Nguyên Phong, hần cũng bất chấp, cũng may chỉ là Tam công tử vương phủ, ở vương phủ không thực quyền, cho dù thật sự đắc tội hần, chỉ cần Vương gia không biết, đối với Hồ gia bọn họ cũng không ảnh hưởng gì lớn, cho nên hôm nay hần mới có thể lớn mật như thế!

Thẩm Nguyên Phong thấy thái độ của hần, biết hôm nay khó tránh khỏi phải đánh một trận. Hần đánh giá các võ sư kia, tổng cộng năm người, trong đó ba thân hình cao lớn, to con, bắp thịt rắn chắc. Hai người khác nhỏ thấp, thon gầy, nhưng bước chân đi lại vô cùng nhẹ nhàng, công phu cũng không tệ, một người khác vóc người trung đẳng, nhưng mà bắp thịt của bà vai đặc biệt rắn chắc, quả đấm cũng lớn hơn một chút, xem bộ dáng là công phu dùng quyền.

Đối phương người đông thế mạnh, xem ra đều là cao thủ, mà mình chỉ có một mình, hai tay còn ôm A Hạnh. Bất luận như thế nào hần cũng sẽ không để A Hạnh xuống, nếu không đối phương chỉ cần cuốn lấy mình, A Hạnh sẽ rơi vào tay của Hồ Lăng Hiên, A Hạnh rơi vào trong tay của hần, hậu quả có thể tưởng tượng được, hần dù phải liều cái mạng này cũng sẽ không để cho A Hạnh rơi vào tay của tên súc sinh kia!

Hần ôm chặt A Hạnh, vận nội công đến cực hạn, trong nháy mắt này, lỗ chân lông toàn thân hần đều mở ra, cảm thụ sát khí trên người mỗi người!

Ba kẻ vóc dáng cao to lên trước, một dùng tay, một dùng kiếm, một dùng đao, trong lúc nhất thời dường chém hiện ra trên không, mỗi một đường đều hướng về điểm yếu của Thẩm Nguyên Phong. Hồ Lăng Hiên ở một bên thấy, vội dặn dò: “Đừng dă thương hân!” Động thủ với hân đã là hành động phạm thượng, hân chỉ là đoán chắc Thẩm Nguyên Phong không nói lộ ra nên dám làm như thế. Nhưng nếu như để hân bị thương thì không phải là chuyện nhỏ, đến lúc đó còn không biết mang cho mình phiền toái như thế nào.

Bọn người kia nghe được phân phó của hân, do dự một chút, sau đó thu lại sát chiêu, trong lòng đang nghĩ làm thế nào vừa giữ người lại không khiến cho đối phương bị thương, người ta cũng không phải là người bình thường, xem thân pháp của hân, đã là hàng ngũ cao thủ, cao thủ so chiêu còn phải trối tay trối chân, đây không phải là làm khó bọn họ sao? Nhưng đây là chủ tử phân phó, đương nhiên không thể không nghe. Vì có bản khoán, tiết tấu lập tức chậm lại.

Trong lòng Thẩm Nguyên Phong cười lạnh. Cũng may người còn có chút biết điều! Nếu không hôm nay cho dù ta giết người cũng không phải chuyện lớn gì!

Thẩm Nguyên Phong dùng khinh công, hai chân tung bay, hết lần này đến lần khác bức lui mấy người, nhưng đối phương nhiều người, hết người này xuống tới người kia lên, chính hân cũng không thoát thân được, cục diện giằng co. Nhưng Thẩm Nguyên Phong ôm người, lại phải lưu ý ngăn cản mê hương. Không cẩn thận hít vài hơi. Động tác dần dần chậm lại.

Hồ Lăng Hiên mừng trong lòng nói: “Hân cũng đã hít mê hương, chỉ cần kéo dài cho thuốc ngấm, hân cũng không còn lực phản kháng!”

Thẩm Nguyên Phong thầm năng một tiếng hèn hạ, nhưng trong lòng cũng nóng nảy không thôi. Đột nhiên hân tự mình lộ ra một sơ hở, đối phương thấy thế thì tới công, Thẩm Nguyên Phong lại xoay người lao ra ngoài cửa phóng. Sau lưng tiếng xé gió vang lên, tên nhỏ thấp kia tiện tay phóng một cái phi tiêu.

Thẩm Nguyên Phong nghe được âm thanh của ám khí, sau lưng không khỏi rịn ra mồ hôi lạnh, hiện tại hân có hai con đường để chọn, hoặc là né tránh thì có thể tránh thoát phi tiêu nhưng sẽ đối mặt với tập kích, sau đó lại phải khổ chiến. Hoặc là bất chấp nhận một tiêu này nhưng mà có thể chạy đi.

Thẩm Nguyên Phong chỉ do dự giây sau đó dùng toàn công lực tập trung vào phía sau lưng, tránh cho phi tiêu phóng trúng chỗ hiểm. Lao thẳng ra ngoài như tên bắn ngay sau đó cũng cảm giác được sau lưng chột lạnh, phi tiêu phóng vào bả vai cắm vào da thịt. Thẩm Nguyên Phong nhin đau, tiếp tục đề khí bay đi, tiếp tục lao ra ngoài, mấy bước nhảy lên tường rào, huyết gió một tiếng, một con tuấn mã màu đen cách đó không xa lao đến như xé gió, hân nhảy lên ngựa, đặt A Hạnh đặt ở trước, vung roi, thúc ngựa lao về phía trước.

Sau lưng truyền tới tiếng thét tức giận của Hồ Lăng Hiên: “Mau đuổi theo! Nhất định phải đoạt nữ nhân đó lại! Ai bắt được ta sẽ thưởng hậu!”

Trên vai Thẩm Nguyên Phong đau nhức, công lực ngưng tụ trong cơ thể cũng dần dần tan rã, hân biết đây là tác dụng của mê hương, trong lòng thầm nói không xong, nhưng truy binh đuổi tận cùng không buông, ngoài cách giục ngựa chạy nhanh ra ngoài cũng không có biện pháp khác.

Hân từ từ chạy tới cửa thành, hân biết chỉ có ra khỏi thành, mới có cơ hội thoát khỏi truy đuổi.

Phát hiện cửa thành đóng chặt, lúc đến gần cửa thành, hân lấy lệnh bài ra, hô to thân phận rồi ra lệnh cho lính giữ mở cửa, bọn họ không dám chậm trễ vội vàng mở ra. Thẩm Nguyên Phong nhanh lướt qua cửa thành, cửa thành dày cộm nặng nề khép lại sau lưng hân, ngăn cách đám cao thủ đang truy đuổi ở bên trong.

Sau lưng truyền tới giọng nói hùng hùng hổ hổ của họ giống như là không phục lắm. Thẩm Nguyên Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng hơn, vết thương trên vai càng thêm đau đớn, vì bây giờ không thể vận nội công được nữa cho nên vết thương đau cũng không thể chống đỡ được nữa, chỉ có thể mặc cho cơn đau hết lần này đến lần khác đánh thẳng vào thần kinh của hân.

Một trận gió thổi tới trên lưng lạnh lẽo. Trên người y phục dính chặt vào lưng, không biết là mồ hôi hay là máu.

Hân đang suy tính bước kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, nên đi đâu mà tìm đại phu. Nhưng chợt người trong ngực rên rỉ lên tiếng, giãy một cái.

Thẩm Nguyên Phong mừng rỡ vội lớn tiếng gọi tên A Hạnh: “A Hạnh, A Hạnh, nàng sao rồi, có đỡ hơn không?”

A Hạnh vốn bị mê hương làm cho mơ mơ màng màng nhưng dọc theo đường đi bị gió lạnh thổi, lại lắc lư thì đã tỉnh một chút nhưng ý thức vẫn là vô cùng mơ hồ.

Nàng không biết bản thân mình đang ở nơi nào cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng chỉ biết mình rất nóng, rất nóng, giống như một cây đuốc giã vỡ nàng, rất thống khổ. Nhưng chợt có một bàn tay lạnh như băng vỗ nhẹ vào mặt nàng, cảm giác lạnh lạnh vô cùng thoải mái, nàng không nhin được nhướng người về phía đó, muốn có thêm chút mát mẻ. Nhưng bàn tay kia lại rời khỏi mặt nàng, mất đi sự mát mẻ, trong lòng nàng chợt thất vọng, cảm thấy trên người càng thêm nóng, dưới tình thế cấp bách, nàng bắt cái tay kia lại, tiếp tục dán vào mặt mình.

Thẩm Nguyên Phong thấy A Hạnh nắm tay mình dán vào mặt không buông, da của nàng nóng bỏng, nhiệt độ này truyền vào lòng của hân. Tim của hân chợt không thể khống chế nhảy lên. Thân thể cũng không nhin được muốn gần thêm nữa.

A Hạnh hưởng thụ bàn tay mát mẻ, chợt có một khối băng lớn hơn dựa vào nàng, băng lạnh lạnh, dường như thoải mái hơn, A Hạnh cao hứng, buông cái tay kia ra, ngược lại ôm khối băng lớn hơn, thân thể dính vào thật chặt, gương mặt cũng dán thật chặt ở phía trên, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Thẩm Nguyên Phong cũng hít một ngụm khí lạnh, thân thể hân vốn đã mất máu, hơn nữa được lực vẫn chưa có hoàn toàn phát tác cho nên chưa có bắt đầu nóng nhưng là bây giờ A Hạnh dán thật chặt vào người mình, bởi vì nàng không giẫy dụa, quần áo trên người vốn không không buộc quá chặt cũng

dần dần nói lỏng ra. Lộ ra bờ vai trắng nõn mịn màng, ngực cũng dính thật chặt vào ngực của hắn, thậm chí hắn có thể cảm nhận được chỗ mềm mại kia của nàng.

Đây dường như càng tăng thêm được lực, thân thể hắn như muốn thiêu cháy, ngực phập phồng kịch liệt, hai tay hắn vốn là kéo dây cương, cùng vòng qua nàng ở trong ngực của mình, tránh cho nàng té xuống, nhưng là bây giờ hắn thật sự có cảm giác muốn vứt bỏ dây cương, hắn muốn ôm nàng thật chặt vào trong ngực.

Hắn dùng hết toàn bộ ý chí áp chế xung động trong lòng, hắn lắc đầu mấy cái, dường như thế mới có thể xua đi tà niệm, trong lòng hắn không ngừng tự nhủ: “Thẩm Nguyên Phong, chịu đựng, nhất định phải chịu đựng, đây chỉ là tác dụng của thuốc, đó cũng không phải suy nghĩ trong lòng người, người là người luyện võ, người nhất định có thể chặn được ăn mòn của thuốc, người tuyệt đối không thể làm thừa dịp người có chuyện, người tuyệt đối quyết không thể tổn thương A Hạnh!”

Nghĩ tới đây hắn dùng sức cắn môi dưới mình một chút, mùi máu tanh tràn ngập trong miệng, đau đớn đột nhiên làm cho hắn tỉnh táo, miễn cưỡng có thể chế trụ tà niệm.

Ngựa không chạy thẳng trên đường, ánh trăng sáng tỏ làm cho cả vùng đất như được phủ sáng, khắp nơi đều yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng cộp cộp liên tục không ngừng của vỏ ngựa.

Ngựa xông vào một rừng cây, bên cạnh cũng chỉ toàn là cây, rậm rạp, xanh um tươi tốt, gió thổi qua, tiếng xào xạc không dứt, không phân rõ phương hướng. Thẩm Nguyên Phong lúc này đã không thể quan tâm bọn họ ở chỗ nào, muốn đi nơi nào, tất cả tinh thần của hắn đều rơi vào trên người của A Hạnh.

A Hạnh trong ngực càng ngày càng không yên tĩnh, hắn cảm giác được tay nàng từ từ đưa vào trong áo của hắn, vuốt ve qua lại lồng ngực của hắn, thỉnh thoảng đụng chạm đến chỗ nhạy cảm, ma sát nhẹ nhàng từng trận cảm giác tê dại, đây đối với hắn là một loại cảm giác xa lạ, mà loại cảm giác này lại thoải mái như vậy, thoải mái khiến hắn không nhận được mà rên rỉ thành tiếng.

Nghe được mình rên rỉ khàn khàn, Thẩm Nguyên Phong giật mình. Tâm hoảng ý loạn, vội cúi đầu hơi thở hổn hển nói với A Hạnh: “A Hạnh, A Hạnh, dừng tay... Dừng tay... Nàng còn như vậy, ta sẽ không nhận được...”

Lời còn chưa nói hết, A Hạnh chợt ngẩng đầu lên. Lộ ra khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của nàng, làn da như tuyết hiện ra một mảnh hồng mê người, ánh mắt như tơ, đôi môi đỏ thắm ướt át, lúc này A Hạnh, khác với vẻ bình tĩnh ngày thường giờ vô cùng quyến rũ mềm mại, làm cho hắn nhìn ngây người.

Đang lúc hắn ngẩn ra, mặt nàng lại càng dựa sát vào hắn, hắn trở mắt nhìn nàng đến gần, hắn có thể né tránh, lý trí nói cho hắn biết nên né tránh nhưng hắn cũng không cách nào nhúc nhích, nhìn nàng càng ngày càng gần, đôi môi như một đóa hoa nở rộ, tràn đầy sức dụ dỗ...

Môi nàng khẽ nhếch, nhẹ nhàng chạm môi của hắn, hết lần này đến lần khác, mềm mại, xúc cảm ướt át, làm cho đầu của hắn trống rỗng...

Bạn đang đọc truyện *A Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.